Bản gia khúc

Sát Trư Đao
Bích Đa Nhu

Bần Gia Nữ

Sát Trư Đao Đích Ôn Nhu

DTV EBOOK

Xuyên Không, Điền Văn, Cổ Đại

Một cuốn truyện không dành cho những trái tim mong manh yếu đuối, không dành cho những mơ mộng với tình yêu hường phấn. Bần Gia Nữ, Trương Tiểu Oản – từ cái tên của cô, cái tên truyện ít nhiều có thể hình dung được đây là câu chuyện về một cô gái nông thôn bần hàn. Tác giả Đao Giết Heo Ôn Nhu thật sự đã lấy đi rất nhiều nước mắt của bạn đọc qua bộ truyện cổ đại này.

Nội dung truyện:

Trương Tiểu Oản xuyên không qua một gia đình cổ đại nghèo chỉ có 4 bức tường. Nàng giúp đỡ cha mẹ và hai đệ đệ thoát qua vận mệnh chết đói và miễn cưỡng sống sót. Rồi nàng lớn lên và thành thân.

Người đính hôn với nàng không thích nàng, vì thế Trương Tiểu Oản nghĩ thôi chắp vá gì rồi cũng qua vì thế người một nhà vào thành.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32

- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68

- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88
- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92
- Chương 93
- Chương 94
- Chương 95
- Chương 96
- Chương 97
- Chương 98
- Chương 99
- Chương 100
- Chương 101
- Chương 102
- Chương 103
- Chương 104

- Chương 105
- Chương 106
- Chương 107
- Chương 108
- Chương 109
- Chương 110
- Chương 111
- Chương 112
- Chương 113
- Chương 114
- Chương 115
- Chương 116
- Chương 117
- Chương 118
- Chương 119
- Chương 120
- Chương 121
- Chương 122
- Chương 123
- Chương 124
- Chương 125
- Chương 126
- Chương 127
- Chương 128
- Chương 129
- Chương 130
- Chương 131
- Chương 132
- Chương 133
- Chương 134
- Chương 135
- Chương 136
- Chương 137
- Chương 138
- Chương 139
- Chương 140

- Chương 141
- Chương 142
- Chương 143
- Chương 144
- Chương 145
- Chương 146
- Chương 147
- Chương 148
- Chương 149
- Chương 150
- Chương 151
- Chương 152

Chương 1

Con gà của nhà lão Điền thúc cất tiếng gáy sáng, Trương Tiểu Oản xoay người ngồi dậy, sờ soạng cái áo bông đầy lỗ vá trong cảnh tối om rồi mặc vào.

Cái áo bông đầy lỗ vá này là nàng tự mình vá lại sau khi xuyên đến đây. Cái áo vốn chi chit lỗ thủng, vì vậy sau ba ngày xuyên đến đây và biết mình không thể trở về nữa nàng đã theo người trong trấn đi chợ, tìm được ít vải lẻ rách trong đống rác rưởi lại giặt sạch bằng nước sông rồi mới có thể sửa sang lại kiện áo bông duy nhất này cho tử tế hơn một chút.

Mà mẹ của thân thể mà nàng xuyên qua này có ba đứa con, hiện tại còn đang mang thai nhưng mỗi ngày đều phải làm việc đồng áng, căn bản không rảnh quản đứa con gái lớn trong nhà như nàng.

Có điều, cho dù bà ấy muốn quản thì cũng lực bất tòng tâm. Trương gia quá nghèo, mỗi ngày có thể ăn lửng dạ đã tốt, hiện tại lu đựng gạo đã thấy đáy, cho dù chỉ ăn cháo thì cũng chỉ chống đỡ được hai ngày nữa.

Trương Tiểu Oản thở dài, nàng đọc nhiều truyện xuyên không như thế, nhưng cũng chưa thấy ai mệnh khổ như mình. Cái nhà này chỉ có bốn bức tường đã đành, mà nam nhân trụ cột lại không ra gì, thân thể còn không khỏe bằng người vợ đang mang thai của mình, làm việc trên đồng nửa ngày thì phải nghỉ nửa ngày.

Thời đại này không hề có trong lịch sử Trung Quốc, nàng xuyên qua một tháng mới nghe thấy những người cùng đi chợ nói đây là Đại

Phượng triều năm thứ ba, hiện tại hoàng đế đăng cơ mới được ba năm.

Trương Tiểu Oản mặc xong áo bông rồi quay lại nhìn lên giường, trên đó có hai tiểu hài tử đang ngủ. Đó là em trai nàng, Trương Tiểu Bảo cùng Trương Tiểu Đệ. Trương Tiểu Oản ngơ ngác nhìn nơi đó thật lâu, cuối cùng thở dài, nở nụ cười khổ.

Gia đình này quá nghèo, theo như ký ức của chủ nhân cơ thể này thì lúc trước nàng bị đói chết. Cếu thật sự không nghĩ biện pháp gì thì chờ ăn hết đống gạo trong nhà sẽ không chỉ nàng chết đói mà hai đứa em trai này cũng sẽ không chống đỡ được mấy ngày.

Tới đây đã được một tháng, Trương Tiểu Oản biết người trong thôn này cũng không giàu có gì. Lúc trước Trương A Phúc mượn được 5 ống gạo từ nhà Trương nãi nãi mới có thể khiến cả nhà này có cháo ăn một tháng. Nhưng từ giờ tới lúc thu hoạch lúa còn những hai tháng nữa.

Bất kể thế nào thì cũng phải chịu đựng qua tháng này đã rồi mới nói. Trương Tiểu Oản đẩy cửa ra, nhìn thấy bầu trời mới hơi hửng sáng thì thở dài thật sâu, lại trở về phòng, nhón chân gỡ cái sọt treo trên vách tường xuống, định vào núi tìm chút đồ ăn.

Mặc dù nàng đã rất cẩn thận nhưng lúc lấy sọt xuống vẫn phát ra tiếng động, sau đó nàng thấy tấm mành ở phòng cha mẹ bị nhấc lên, mẹ của Trương Tiểu Oản ló nửa mặt ra, "Tỉnh rồi hả? Đi rửa mặt rồi nhóm lửa đi, chút nữa mẫu thân sẽ nấu cháo."

"Mẫu thân……" Trương Tiểu Oản đeo sọt trên lưng, sau đó nương theo ánh sáng mờ nhạt mà nhìn xuống đôi giày đã rách đến lộ đầu ngón chân của mình, nói "Con nghe Hổ oa tử nhà Hồng thẩm ở cửa thôn nói anh trai hắn tìm thấy vài loại trái cây có thể ăn được ở trên núi, ăn không chết người, con muốn vào núi xem thử."

Mẹ của Trương Tiểu Oản là Lưu Tam Nương nghe thấy thế thì ngẩn

người, lại nghĩ đến trong nhà thật sự không có gì ăn ngon, lại nhìn đứa con gái cả gầy đến độ đôi mắt cũng to hơn trên khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay thì không nói gì nữa, vội rụt người lại, không nói đồng ý hay không.

Trương Tiểu Oản coi như bà đã đồng ý vì thế nàng cõng sọt đi ra khỏi phòng.

Đi được một đoạn, nàng nhìn mái nhà tranh đơn bạc của gia đình mình trong nắng sớm, không nhịn được cười khổ. Kiếp trước nàng coi như sống tốt, đến khi xuyên qua lại khổ thế này, đúng là không biết vận khí gì nữa.

Mặc kệ như thế nào, xuyên cũng xuyên qua rồi, chỉ đành dựa vào bản thân sống sót, nghĩ nhiều cũng vô dụng. Hiện tại nàng rất khó chịu, thời tiết thì lạnh, có bao nhiêu quần áo nàng đều đã mặc hết lên người mà vẫn lạnh kinh khủng. Bây giờ nàng vừa đói vừa lạnh, nếu không tìm thấy đồ ăn thì khẳng định là chết chắc.

Trương Tiểu Oản đi vào núi vài canh giờ, hái được nửa sọt nấm, cũng không đi tìm trái cây có thể ăn theo lời anh trai của Hổ oa tử.

Đại Phượng triều đến tột cùng là thế nào Trương Tiểu Oản cũng không biết, nhưng Trương Tiểu Oản lại biết thon Ngô Đồng nơi nàng đang ở này vừa nghèo vừa ngu muội. Hôm qua nàng theo các đại thẩm trong thôn đi chợ trên trấn thì phát hiện có người bày nấm ra bán nhưng lại bị người ta đánh. Mọi người nói hắn đem thứ chết người này ra bán là không có lương tâm. Mà người bị đánh kia vừa nhìn đã biết nhà nghèo đến nỗi không có gạo để ăn, sắc mặt vàng như nến. Hắn chỉ có thể ôm đầu rồi rống lên: "Ta đã ăn rồi, ăn không chết người mới lấy ra bán, các ngươi thử xem là biết ta có gạt người hay không……"

Trương Tiểu Oản đứng ở một bên nhìn, thấy nấm kia là nấm trắng, chắc chắn là ăn không có độc nên có chút khó hiểu. Có điều nàng cũng không dám nói lời thắc mắc, bởi vì chỉ nhìn bộ dáng phấn chấn

của đám người xung quanh đã đủ hiểu nếu nói ra thì một đứa trẻ như nàng cũng sẽ không được đối xử khách khí.

Kiếp trước Trương Tiểu Oản vốn có tính tình trầm mặc cẩn thận, hơn nữa hiện tại thân thể này còn chưa đến 9 tuổi, gầy đến nỗi gió thổi qua cũng ngã thì bo bo giữ mình còn không kịp, sao có thể nói ra mấy lời "Yêu ngôn mê hoặc quần chúng" chứ.

Trên đường từ chợ về, nghe mấy đại thẩm trong thôn nói chuyện nên nàng biết người ở đây nghĩ cái thứ trông như cục phân mọc ở trong rừng kia là có độc, ăn vào có thể chết người, đây là do đời trước truyền lại, và mọi người đều tuân thủ chặt chẽ.

Lúc này Trương Tiểu Oản mới biết nấm ở đây không được gọi là nấm mà bị gọi là cục phân vì bề ngoài giống nhau.

Đám đại thẩm bàn luận chuyện này suốt trên đường đi về. Thôn Ngô Đồng không lớn nhưng cũng có 50 hộ gia đình, có điều dù có chuyện gì phát sinh thì mọi người sẽ đều biết. Hiện tại trong trấn xuất hiện một kẻ cư nhiên dám mang cục phân ra bán, lừa mọi người thì đây quả thực là chuyện lớn đối với đám đại thẩm ngày thường chỉ mang thỏ ra chợ đổi tiền.

Bọn họ có thể nói về việc này mấy tháng không ngừng. Mà đây cũng có thể coi là "chuyện lớn" với Trương Tiểu Oản, người chưa từng biết no bụng là gì từ khi xuyên tới đây. Điều này khiến nàng hiểu, nàng hẳn là sẽ không đến nỗi đói chết.

Sở dĩ nói 'hẳn là' chứ không phải 'chắc chắn' vì nàng cũng không xác định thứ này ăn có chết người không. Rốt cuộc Đại Phượng triều này không phải triều đại nào nàng từng biết, cho dù họ có bề ngoài giống người Hoa Hạ, cũng không khác gì người Trung Quốc nhưng đâu ai biết được ở đây có thứ gì nàng không biết chứ.

Tuy Trương Tiểu Oản cũng suy đoán đám nấm đó sẽ không có độc, nhưng rốt cuộc không phải nấm nào trên núi cũng ăn được. Có điều

nàng vẫn muốn thử một phen, muốn hái về cho người nhà ăn. Nàng không sợ bản thân mình bị độc chết, mà sinh tử của một nhà họ Trương cũng không phải do mình nàng quyết định.

Trương Tiểu Oản hái nửa sọt nấm rồi trở về. Thứ này ở trên núi rất nhiều, có lẽ vì người ở đây nghĩ nó có độc nên mới còn nhiều thế. Trương Tiểu Oản không mất nhiều thời gian để hái đống nấm này, chỉ có thời gian đi đường là lâu.

Khi nàng trở về, sợ bị người ta nhìn thấy nói này nọ nên đã dùng lá cây che kín cái sọt lại, bên trên đậy cỏ. Từ bên ngoài nhìn thì không thấy gì, người trong thôn thấy nàng cõng sọt thì cũng chỉ nghĩ nàng đi cắt cỏ heo.

Bởi vì vừa đói vừa lạnh nên Trương Tiểu Oản chỉ nhặt chút nấm đã về. Nàng căn bản không có tâm trạng đi lên núi nhìn xem có thứ gì mà người dân ở đây không biết không. Nàng chỉ biết nếu còn không ăn gì thì cái mạng này của nàng cũng không giữ nổi nữa.

Vừa đến nhà nàng đã cõng cái sọt tới nhà bếp nửa hở của nhà mình, chất củi, nổi lửa đun nước.

Nhà nàng không có dầu, thế nên nấu món gì cũng chỉ có thể luộc nước suông. Cũng phải, người nhà này một năm không có mấy lần được ăn cơm khô thì lấy đâu ra dầu.

Rửa xong nấm, nước cũng vừa lúc sôi, Trương Tiểu Oản tâm sự nặng nề mà thở dài, lại đem đám nấm đã chọn xong bỏ vào trong nồi, sau đó đậy nắp, ngồi xổm xuống ngây người nhìn lửa.

Nàng không biết lấy thân ra làm thí điểm liệu có được kết quả như ý không. Kỳ thật cuộc sống này quá khổ, nếu như bị ngộ độc chết thì cũng tốt, chỉ thương cho hai đứa nhỏ ngày ngày lẽo đẽo chạy sau mông gọi nàng "Đại tỷ" kia, không biết hai đứa còn sống được bao lâu.

Mùi thơm của nấm rất nhanh đã bay ra khiến tinh thần Trương Tiểu Oản rung lên. Lúc này nàng cũng không quản được thứ này có ăn được hay không, cho dù chết thì làm ma no cũng không tồi. Đã mất công xuyên qua đây, không thể chết quá thê thảm được.

Trương Tiểu Oản cố tìm niềm vui trong nỗi khổ mà nghĩ, sau đó múc một bát nấm, bất chấp còn nóng, cứ thế vội vàng vừa thổi vừa ăn một miệng lớn……

Lúc ăn miếng nấm đầu tiên, không biết vì nóng hay vì ngửi được mùi canh nấm giống kiếp trước mà Trương Tiểu Oản cảm thấy vô cùng chua xót. Nước mắt nàng chảy ra nhưng Trương Tiểu Oản vẫn ăn liên tục, vừa ăn vừa khóc……

Những ngày sống ở nơi này quả thực quá mức cực khổ. Kiếp trước nàng cũng phải ở nông thôn đến tận năm 10 tuổi nhưng cũng chưa khổ đến mức ăn không đủ no. Khi đó nàng chẳng qua là không được sung sướng như em trai, nhưng cuộc sống chẳng đến nỗi. Dù không được cha mẹ yêu thương nhưng những gì phải cho thì họ vẫn không thể nàng thiếu thốn. Sau này nàng dọn ra ngoài ở một mình, quen mấy người bạn tốt thì cuộc sống cũng rất vui vẻ……

Mà hiện tại uống được một chút canh nấm nóng hổi khiến mọi bất an, sợ hãi từ khi xuyên đến đây của nàng cũng bùng nổ, theo nước mắt chảy xuống không ngừng.

Chương 2

"Đại tỷ, thơm quá, thơm quá……" Trương Tiểu Bảo bảy tuổi lôi vạt áo Trương Tiểu Oản, hít hít cái mũi bị lạnh đến chảy nước mũi. Hắn ngửi thấy mùi thơm lúc còn đang ngủ, nên mới đi đến đây, lúc này hắn liên tục nuốt nước miếng, bụng phát ra tiếng ọc ọc vì đói khát. Những tiếng động làm người ta chua xót này khiến bản mặt Trương Tiểu Oản khó coi như quan tài.

Nàng đang ôm đứa em trai thứ hai trong lòng, Trương Tiểu Đệ mới bốn tuổi, lúc này hắn đã khóc đến hơi thở thoi thóp, chỉ ôm lấy cổ chị gái mà lặp đi lặp lại, "Đại tỷ……"

Trương Tiểu Oản một tay ôm hắn, một tay kia lau nước mũi cho Trương Tiểu Bảo, sau đó cắn chặt răng, cố gắng nén chua xót lạnh lùng nói, "Chờ một chút, đợi phụ thân và mẫu thân về thì chúng ta mới được ăn."

Không có sự cho phép của cha mẹ thì cho dù nàng có to gan đến đâu cũng không dám đút nấm cho hai đứa bé này ăn.

Trương Tiểu Oản cố gắng quay mặt nhìn về phía con đường nhỏ phía trước, lại không dám nhìn vào mặt hai đứa bé bên cạnh mình, nàng sợ mình không nhịn được mà khóc.

Nàng không phải người yếu đuối, trước khi xuyên đến đây nàng đã là một người lớn trưởng thành, lăn lộn với đời nhiều năm, cũng sớm luyện thành ý chí sắt đá. Nhưng dù lòng nàng cứng đến đâu thì chỉ cần nhìn thấy hai đứa bé đói đến thê thảm, trên người chỉ có bộ quần áo không đủ giữ ấm này thì nàng sẽ khóc, không ngừng được.

Nàng đã đem mọi miếng vải có thể tìm được liều mạng may thêm một cái áo nữa cho hai đứa. Đó là tất cả những gì nàng có thể làm được, bởi vì cái nhà này quả thực quá nghèo.

Thậm chí nàng cũng chẳng thể tự làm chủ mà cho hai đứa ăn nấm này được.

Cái loại nghẹn khuất này khiến nàng không thể không nhẫn nại, sợ chỉ cần thả lỏng biếng nhác thì cơ thể gầy nhỏ này của nàng cũng sụp xuống luôn……

Đợi một hồi mới thấy vợ chồng Trương thị từ ngoài đồng trở về. Lưu Tam Nương ưỡn cái bụng to, khiêng đòn gánh đi ở phía trước, còn Trương A Phúc khiêng cái cuốc chậm rãi đi ở phía sau.

"Mẫu thân……" Trương Tiểu Oản buông Trương Tiểu Đệ rồi chạy qua đón, muốn nhận cái đòn gánh trên vai mẫu thân nhưng Lưu Tam Nương lại đi qua nàng, vác đòn gánh vào trong nhà.

Trương Tiểu Oản chỉ đành đón lấy cái cuốc trong tay Trương A Phúc, mà Trương A Phúc cũng nhìn thoáng qua đứa con gái lớn, không nói năng gì mà để nàng giúp mang cái cuốc vào nhà.

"Vào nhà ngồi đi." Cha mẹ về nhưng hai đứa nhỏ cũng không ra đón, bọn chúng không thân thiết với hai người. Vợ chồng Trương thị cả ngày đều ở ngoài đồng làm việc thế nên hai đứa nhỏ phần lớn là do Trương Tiểu Oản chăm đến lớn, và tụi nó cũng nghe lời nàng.

Mà trong trí nhớ của thân thể này, Trương Tiểu Oản biết nàng và hai đứa em trai này cũng không nói chuyện quá nhiều, ngày thường cũng chỉ có vài câu đơn giản răn dạy. Nhưng Trương Tiểu Oản quả thực rất quan tâm đến hai đứa em, buổi tối hôm nàng đói chết vẫn đem chén cháo nhìn không ra có hạt gạo nào bên trong không cho Trương Tiểu Đệ nhỏ tuổi nhất uống.

Mà Trương Tiểu Oản cũng phát hiện, có lẽ vì dinh dưỡng không đủ lại bị lạnh thường xuyên nên hai đứa em này của nàng rõ ràng phát triển chậm về khả năng ngôn ngữ và hành vi…… Nếu ở hiện đại thì chính là biểu hiện ban đầu của thiểu năng trí tuệ.

Nếu bọn họ không được ăn đủ no thì cho dù không đói chết về sau cũng sẽ không có cuộc sống tốt, có lẽ cả đời đều nghèo, luôn bị cái đói theo đuôi —— giống như cha bọn họ, Trương A Phúc. Bọn họ cũng sẽ yếu ớt, phản ứng chậm, không thể làm việc đồng áng, cũng không học được nghề để nuôi bản thân.

Mà Trương Tiểu Oản đã chết kia có khả năng cũng có trí lực kém phát triển. Nàng không có quá nhiều ký ức trước đây của Trương Tiểu Oản, chỉ có một chút chuyện trong nhà, đừng nói đến tình hình trong thôn hoặc thôn này có bao nhiêu hộ gia đình. Đây đều là kiến thức sau khi Trương Tiểu Oản đến nơi này rồi mới tìm hiểu được.

Mấy ngày đầu Trương Tiểu Oản còn tưởng thân thể này bài xích linh hồn nàng nên nàng mới không có được ký ức hoàn chỉnh. Nhưng qua một thời gian nàng mới hoài nghi là do đứa bé gái 9 tuổi này chỉ có chút ký ức đáng thương như vậy ở trong đầu. Trí lực không phát triển đầy đủ nên nàng chỉ có thể nhìn tới những gì mắt có thể nhìn thấy.

Trương Tiểu Đệ hiện tại đã bốn tuổi nhưng ngoài gọi chị cả còn rõ ra thì gọi cha mẹ cũng vẫn ngọng, khó nghe vô cùng.

Có điều cha mẹ bọn họ cũng chẳng để ý, cho dù hắn đã bốn tuổi vẫn không biết gọi người thì cũng bình thường, trẻ con trong thôn này là thế, chờ bọn họ lớn lên là được rồi……

Trương Tiểu Oản cũng từng thống khổ mà sống như thế đến năm 9 tuổi. Hiện tại nàng đã biết nguyên nhân nhưng lại bất lực bởi vì ăn còn không đủ no. Đến rau dại xung quanh cũng không tìm được bao nhiêu, chúng nó đều cằn cỗi tới mức nếu không nhìn thấy tận mắt thì nàng sẽ không tưởng tượng nổi. Tình cảnh đã bi đát đến độ

nàng phải lấy thân ra thử xem đồ ăn có độc không.

"Buổi trưa con đã ăn cái này rồi……" Trương Tiểu Oản đem nồi trên bếp nhấc xuống, đặt lên cái bàn đất, mặt không biểu tình nói, "Hiện tại đã hơn nửa canh giờ."

Nói xong, nàng ngồi xuống ghế dài, ôm Trương Tiểu Đệ còn đi không vững ôm vào trong lòng.

"Đại tỷ……" Trương Tiểu Đệ cắn môi nhìn chằm chằm canh nấm đang bốc khói trên bàn, cái mặt nhọn hoắt không có chút thịt bị đông lạnh đến xanh tím. Trương Tiểu Oản thấy vậy thì càng ôm hắn chặt hơn mong có thể truyền cho hắn chút hơi ấm.

Hai đứa bé vẫn luôn đi theo chị cả nhà mình. Trương Tiểu Oản bưng cái nồi sắt để trên bàn thì Trương Tiểu Bảo cũng đã ngồi xổm xuống bên chân chị, nhìn chằm chằm cái nồi bốc khói kia không nhúc nhích, đôi mắt cũng không hề chuyển sang chỗ khác.

"Ăn đi." Lúc Trương Tiểu Oản nghĩ rằng sự chờ đợi này sẽ là mãi mãi thì Lưu Tam Nương rốt cuộc cũng buông một câu này.

Rất nhiều năm sau, Lưu Tam Nương sống thọ rồi qua đời, có hai đứa con trai và hai đứa con gái đưa tiễn. Trước khi lâm chung, người phụ nữ nửa đời phải chịu khổ này cầm lấy tay đứa con gái cả mà khóc nói, "Lúc ấy, mẫu thân chỉ nghĩ nếu chết thì để cả nhà cùng chết. Một nhà chúng ta chẳng cần ở trên thế gian này chịu tội làm gì. Lúc ấy khổ quá con gái, nhà chúng ta khi ấy thực sự quá khổ, bây giờ nghĩ lại mẫu thân vẫn thấy đau lòng."

Mà lúc này Trương Tiểu Oản nghe thấy một câu này của bà ta thì vội ôm Trương Tiểu Đệ, nhịn không được mà run lên, sau đó nàng mới phân mấy cái bát, cầm lấy muỗng gỗ muốn múc canh nấm thì Lưu Tam Nương đã cầm lấy muỗng trong tay nàng, nói: "Để ta……"

Bà ta múc một bát để trước mặt Trương A Phúc, khuôn mặt ông vì

khổ cực mà tiều tụy như một mảnh tro tàn, "Phu quân, chàng cũng vất vả rồi, mau ăn trước……"

Nói xong bà ta lại múc một bát đặt trước mặt mình rồi đến bát của ba chị em……

"Mẫu thân và phụ thân sẽ ăn trước, ăn xong rồi thì …… Các con hẵng…… Ăn……" Lưu Tam Nương nói xong câu này thì rơi nước mắt, giọt nước mắt đậu trên bờ môi đã tím lại vì lạnh của bà ta.

Trương Tiểu Oản ngây người, nàng đã hiểu một câu "Ăn đi" của Lưu Tam Nương không phải nói vì tin nàng mà vì bà ta nghĩ thôi để…… Cả nhà cùng chết.

Nhà bọn họ đã thống khổ đến mức ngay cả một người phụ nữ cổ đại quen chịu đựng cũng đã không chống đỡ nổi nữa sao?

Trương Tiểu Oản cũng rơi nước mắt theo.

"Ăn đi, để mấy đứa nhỏ ăn trước." Trương A Phúc giống như hiểu ý của vợ, lại giống như không hiểu, ông ta vẫn nhường đồ ăn cho con như ngày thường.

Nhưng cho dù thế thì ông ta cũng không giống ngày thường đợi Tiểu Bảo và Tiểu Đệ ăn xong lại chia phần của mình cho hai đứa mà đợi con uống xong ông ta cũng cầm bát canh nấm uống một hơi, sau đó nhìn Lưu Tam Nương một cái rồi cúi đầu ăn hết chỗ nấm trong bát.

Lưu Tam Nương cúi đầu, nước mắt lã chã rơi vào bát, cuối cùng bà ta cũng nhắm mắt ăn từng miếng.

"Đại tỷ, đại tỷ, đệ muốn nữa……" Trương Tiểu Oản quét đôi mắt chết lặng qua hai vợ chồng kia, cuối cùng lại bị Trương Tiểu Đệ đang mải ngồi trong lòng mình liếm bát thu hút sự chú ý.

“Được, lại múc thêm……” Trương Tiểu Oản nghĩ nếu cái này có độc thì cũng tốt, bọn họ cũng không phải chịu tội quá nhiều.

Buối sáng ngày hôm sau, con gà của nhà lão Điền thúc bên cạnh cất tiếng gáy lảnh lót.

Trương Tiểu Oản sờ soạng rời giường, lại cẩn thận sờ sờ tay hai đứa em trai, cảm thấy ấm áp thì trong lòng như trút được tảng đá lớn.

Nàng đi đến phòng bếp, nhóm lửa, nấu nốt chỗ nấm hôm qua hái được.

Vì ban đêm quá lạnh, nàng sợ để bên ngoài thì nấm sẽ bị đông lạnh rồi hỏng thế nên nàng đặt nó cạnh bếp để tận dụng hơi ấm nơi này giúp bảo quản nấm.

Nước còn chưa sôi thì bên cạnh cửa bếp đã có thêm một người.

“Mẫu thân……” Trương Tiểu Oản đứng lên.

“Đứng lên đi……” Lưu Tam Nương đi đến, tay vịn eo, cong cái bụng to nhìn bếp lửa, thấy đã cháy tốt mới thêm chút cành nhỏ vào.

Trương Tiểu Oản mấp máy môi, đi ra cửa bếp, vào nhà cầm lấy một khối vải dùng để rửa mặt hàng ngày, cùng một cái chậu gỗ đến, lại đổ nước nóng trên bếp vào chậu sau đó nấu nồi nước khác.

“Mẫu thân rửa mặt trước đi.” Trương Tiểu Oản cầm một cái ghế cao hơn để trước mặt bà.

Lưu Tam Nương đỡ eo nhìn nàng một hồi, rất lâu sau mới ngồi trên cái ghế cao đó.

Trương Tiểu Oản không sợ bà có nhận ra mình có gì khác biệt không. Trương Tiểu Oản trước kia quả thật làm việc không linh hoạt như nàng bây giờ, nhưng đứa nhỏ ngốc nghếch kia đối với cha mẹ,

với em trai đều tốt, rất che chở, lại yêu thương.

Con nhà nghèo sớm đảm đang, cho dù đứa nhỏ có ngốc cũng thế thôi.

Thấy Lưu Tam Nương không nói chuyện mà xoay người muốn vớt cái khăn trong chậu thì Trương Tiểu Oản dứt khoát bưng cái bồn gỗ lên ngang tầm tay bà, "Mẫu thân ngâm tay cho ấm trước đã."

Mùa đông này quá lạnh, Lưu Tam Nương không mặc nhiều, ăn cũng không đủ no, Trương Tiểu Oản nghĩ nếu cứ tiếp tục thế này thì cho dù thân thể Lưu Tam Nương có tốt sợ là cũng sẽ xảy thai, hoặc có sinh ra thì sẽ là thai chết lưu, cho dù sống được thì đứa nhỏ cũng bị thiểu năng trí tuệ thôi.

Nếu nấm trên núi có thể giúp bọn họ không đói chết thì Trương Tiểu Oản nghĩ dù thế nào cũng phải nghĩ cách tìm chút vải vóc hay quần áo cũ gì đó về, để mẫu thân này của nàng sẽ không sao —— bà ta là người đóng góp sức lao động chủ yếu trong nhà, nếu không có bà ta thì nàng làm sao chống được cái nhà này?

Đời trước Trương Tiểu Oản không phải người tốt bụng, nhưng tới chỗ này rồi thì nàng không còn lựa chọn nào khác. Nay nàng đã là Trương Tiểu Oản, con gái lớn trong nhà, nếu không có biện pháp gì thì thôi, nhưng chỉ cần có chút biện pháp thì nàng không thể trơ mắt nhìn những người trước mặt mình chịu đói, thậm chí tuyệt vọng đến mức chờ chết.

Lưu Tam Nương nhúng tay vào nước ấm, nhưng lại nóng đến mức vội rụt lại. Trương Tiểu Oản nhân thể đem bồn càng nâng lên cao, để tay bà ta lại nhúng vào nước……

Một lúc sau Lưu Tam Nương lại thử ngâm hai tay vào, sau đó nhắm mắt. Đến khi bà ta mở mắt thì trong đôi mắt tiều tụy chết lặng kia có chút ửng đỏ, không còn đờ đẫn như ngày thường, "Tiểu Oản, mấy thứ này……"

“Con đến trên trấn thì thấy, nhưng không ai tin……” Trương Tiểu Oản nhìn đôi tay bị đông lạnh như củ cải tím trong chậu gỗ, rũ mắt nói, “Mẫu thân đừng nói với người khác, không ai tin đâu, bọn họ có thể còn bàn tán.”

Lưu Tam Nương nhẹ nhếch khóe miệng, rút tay lại, đang muốn tìm thứ gì đó để lau thì đã thấy Trương Tiểu Oản cầm lấy mảnh vải trong nước, vắt khô đưa cho bà ta. Khóe mắt bà ta lại càng đỏ hơn, “Mạng con khổ, đừng trách mẫu thân.”

Chương 3

Trương Tiểu Oản ôm Trương Tiểu Đệ, để hắn ăn hai bát nấm nhỏ, cũng không dám cho hắn ăn nhiều, sợ không tiêu được.

Người bị đói quá mức thì không thể ăn một lúc quá nhiều.

Đứa em trai Trương Tiểu Bảo cũng ngoan ngoãn, nghe chị cả nói ăn nhiều sẽ bị đau bụng thì cũng chỉ dám ăn ba bát nhỏ dù vẫn thèm nhưng chỉ chỉ dám nhìn nồi, không dám đòi ăn nữa.

Trương Tiểu Oản đem chỗ canh nấm còn thừa múc hết vào bát Trương A Phúc, để ông ăn một bát nữa.

Trương A Phúc hơi do dự. Người đàn ông cả ngày không nói được một câu với vợ con như ông ta lúc này đang nhìn ba đứa con, không thể quyết tâm ăn hết cái bát cuối cùng kia.

"Ăn đi, mấy đứa đã có Tiểu Oản lo liệu." Lưu Tam Nương cầm bát đặt vào tay ông, "Ăn no mới có sức làm việc."

Lúc này Trương A Phúc mới không còn do dự mà chầm bát lên.

Trương Tiểu Oản thờ ơ lạnh nhạt, người cha này của nàng tuy thân thể không tốt, cũng không có bản lĩnh, nhưng được cái nghe lời Lưu Tam Nương, cũng thương con, dù có đói thế nào cũng muốn chia đồ ăn của mình cho con.

Đàn ông dù không có bản lĩnh thì chỉ cần không gây chuyện cũng đã coi là phúc. Đời trước Trương Tiểu Oản đã thấy quá nhiều tên đàn

ông đã vô dụng còn chuyên đánh vợ con. Đàn ông trong xã hội hiện đại căn bản khiến người ta không thể chịu đựng được, thế nên nàng không có ý kiến gì với người cha tuy không thể làm chủ nhưng cũng không phiền hà vợ con này. Vô dụng thì vô dụng, ông ấy cũng đã tận tâm tận lực với gia đình này. Chẳng qua là có nhiều chuyện do trời định, dù ở thời nào cũng thế, chuyện này khó mà trách người, chỉ có thể trách trời.

"Chúng ta ra đồng đây." Lưu Tam Nương lại cõng quang gánh, trước khi đi lại nói với Trương Tiểu Oản một câu này.

Trương Tiểu Oản "Vâng" một tiếng, lại nói, "Đợi chút nữa con sẽ mang Tiểu Bảo và Tiểu Đệ đi cắt cỏ cho heo đưa qua chỗ Đại Ngưu thúc, buổi trưa con sẽ dẫn hai đứa đến ruộng tìm phụ thân và mẫu thân."

"Tới làm gì?" Lưu Tam Nương hơi kinh ngạc. Ruộng nước nhà bọn họ được phân hơi xa, người lớn đi còn mất gần một canh giờ, trẻ con đi chậm hơn thì có khi phải hai canh giờ mới tới, quả thực quá xa.

"Đưa cơm." Trương Tiểu Oản ngước mắt bạo gan nói.

"Ăn cái gì?" Lưu Tam Nương lập tức dừng lại.

"Thì nấm đó……" Trương Tiểu Oản biết người trong thôn Ngô Đồng chỉ ăn một ngày hai bữa, không có nhà ai ăn ngày ba bữa, nhưng nếu đã có đồ ăn, mà người mẹ này của nàng đang mang thai, sao có thể cứ chịu đói liên miên được chứ? Dù sao thì người cha kia của nàng nếu cứ tiếp tục bụng đói mà làm thế này thì chỉ sợ cơ thể kia cũng sẽ không chống được mấy năm nữa.

Tháng này, mỗi khi Trương Tiểu Oản nghĩ tới tình trạng của gia đình mình thì nàng đều thấy khó thở. Nếu bây giờ đã tìm được biện pháp rồi thì cho dù khó khăn thế nào nàng cũng sẽ tìm cách kéo cả gia đình đi lên.

Bằng không, hậu quả chính là nàng sẽ không sống nổi mấy năm nữa. Một đứa nhỏ không cha không mẹ, còn phải nuôi hai đứa em trai, không có người lớn giúp thì cuộc sống sẽ càng khó khăn hơn.

"Không cần, con và Tiểu Bảo, Tiểu Đệ cứ ăn đi." Lưu Tam Nương lập tức xoay người.

"Mẫu thân còn đang mang thai, em bé cũng phải ăn." Trương Tiểu Oản dùng giọng nói không lớn không nhỏ mà nói một câu này.

Lúc này, Trương A Phúc đang đi bên cạnh Lưu Tam Nương, trên vai khiêng cái cuốc nghe thấy thì dừng lại, nhìn về phía bà, chỉ thấy bà cũng nghiêng người nhìn về phía này thì ông ta mở miệng nói: "Để con gái mang đến đi."

Lưu Tam Nương nhấp nhấp miệng, nhưng không nói gì nữa mà tiếp tục bước đi.

"Trông nhà cẩn thận nhé." Trương A Phúc sờ sờ đầu Trương Tiểu Oản, sau đó vội vàng đi theo Lưu Tam Nương. Có lẽ vì được ăn no nên hôm nay ông đi nhanh hơn chút, nhưng một lúc sau vẫn tụt lại phía sau Lưu Tam Nương một đoạn.

Trương Tiểu Oản nhìn thấy thế thì thở dài trong lòng, sau đó cười khổ.

Người lớn ốm yếu, trẻ con cũng ốm yếu, người mẹ nhìn có chút khỏe mạnh của nàng thì lại đang mang thai … Cuộc sống này không biết phải đi tiếp thế nào mới tốt đây.

Trương Tiểu Bảo, Trương Tiểu Đệ cũng rất nghe lời Trương Tiểu Oản nói. Điều này khiến nàng thấy chua xót bất đắc dĩ hơn cả việc bị đói bụng sau khi xuyên đến chỗ này.

Mà lý do nàng lựa chọn nhìn thẳng vào triều đại này, chấp nhận việc mình đã xuyên vào thân thể Trương Tiểu Oản cũng vì sự ỷ lại của

hai đứa trẻ này với nàng.

Trương Tiểu Oản có thể lựa chọn chết một lần nữa, nhưng hai đứa bé này thì phải làm sao đây? Nàng thật sự không phải người tốt bụng, nhưng lúc nhìn vào hai đôi mắt to tròn luôn trông mong mà nhìn mình này, nàng không thể bỏ bọn họ lại, dù gia đình bọn họ sẽ kiệt quệ dần đến chết hay may mắn sống sót để rồi ở lại nhân gia chịu khổ.

Nàng nghĩ, trước kia nàng được bà nuôi lớn, vậy thì giờ đổi lại nàng sẽ chăm sóc hai đứa bé này. Ở nơi xa lạ này, nàng sẽ dùng hết khả năng của mình để giúp bọn họ có cuộc sống tốt hơn, ít nhất cũng để bọn họ được ăn no mặc ấm.

Còn những câu truyện xuyên không nàng từng đọc, trong đó nữ chính luôn có thể làm ăn đến phát đạt thì Trương Tiểu Oản không dám mơ tưởng gì. Hiện thực đang ở ngay trước mặt, nàng chỉ biết mình đang ở một nơi đất đai cằn cỗi, ruộng nước vẫn trồng lúa nhưng không phải loại lúa sản lượng lớn cho năng suất ba bốn trăm kg một mẫu. Hạt thóc nơi này nàng đã nhìn qua, nó lớn gấp rưỡi hạt thóc nàng biết, nhưng một mẫu thu được khoảng một trăm kg đã là không tệ. Mà 100kg thì làm được gì chứ? Nếu chỉ có một người thì cho dù tiết kiệm, mỗi ngày chỉ ăn cháo, vậy mỗi ngày cũng hết ba lượng thóc, một năm may ra đủ ăn không chết đói. Nhưng nếu tính cả nhà, lại là nhà có nhiều con như nhà nàng, thì cho dù ăn tiết kiệm, mỗi ngày chỉ ăn môt bữa cũng chỉ đủ ăn nửa năm.

Mà núi quanh thôn Ngô Đồng không lớn, hoàn toàn không thể dựa vào núi mà kiếm ăn. Thứ nhiều nhất ở trong núi là thỏ, nhưng người cả thôn đều bắt nên rất cạnh tranh. Thứ nhiều thứ hai là nấm, nhưng không ai dám hái ăn.

May mà mọi người không dám ăn nấm nên mới còn nhiều như thế, nếu bọn họ biết thì —— Trương Tiểu Oản cười khổ nghĩ, nếu vậy thì chẳng đến phiên đứa trẻ nhỏ như nàng hái được chút nào mang về.

Trong núi cũng có chút hoa quả dại, nhưng chẳng có mấy thứ ăn xong mà không việc gì, đa số ăn vào đều bị tiêu chảy. Bọn họ vốn đã ăn không đủ no, nếu còn bị tiêu chảy thì hẳn là nửa cái mạng cũng không còn, vì thế người lớn ở thôn Ngô Đồng thường cấm trẻ con hái trái cây dại ăn. Nếu đứa nào dám ăn, cho dù không mất mạng, được cứu về thì cũng sẽ bị đánh một trận.

Cách thôn Ngô Đồng một đoạn xa là thôn Lưu gia, cũng là nhà mẹ để của mẹ nàng. Nghe nói núi ở đó lớn hơn bọn họ bên này nhiều, đồ ăn trong núi cũng nhiều, vì thế người ở đó sống sung túc hơn ở đây —— nhưng đây cũng chỉ là những gì nàng nghe được từ Hồng thẩm ở cửa thôn, có phải thật hay không thì chính Hồng thẩm cũng không rõ lắm. Đây là vì số người từng đi qua thôn Lưu gia không nhiều, đường đến đó quá xa, không thể đi rồi về trong một ngày, lại phải nghỉ đêm ở bên ngoài nên người trong thôn không có hứng thú. Nếu không phải đi thăm thân thích rất gần gũi thì chẳng ai muốn phí nhiều công sức như thế để đi ra ngoài.

Trương Tiểu Oản đoán thôn Lưu gia kỳ thật cũng không tốt hơn thôn Ngô Đồng bao nhiêu, bởi vì nếu tốt thế thì mẹ nàng cũng sẽ không gả đến thôn này làm gì.

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ nhất thời của nàng, kỳ thật việc Lưu Tam Nương gả đến thôn Ngô Đồng đúng là có lý do, nhưng đó là việc sau này Trương Tiểu Oản mới biết.

Buổi sáng Trương Tiểu Oản không đi hái nấm mà mang theo hai đứa em trai đi cắt cỏ heo. Nàng nàng không có heo, bọn họ không nuôi nổi. Một con heo phải tốn hai tháng lương thực của nhà họ mới đổi được, cho dù là lúc đủ lương thực thì Trương Tiểu Oản nghĩ Trương gia cũng chỉ có hai ba tháng lương thực là cùng lắm, bọn họ đâu dám mang ra đổi lấy môt con heo phải nuôi một hai hăm mới bán được chứ.

Cỏ heo này là của nhà Trương Đại Ngưu, em họ của Trương A Phúc. Lần trước Trương Tiểu Oản xin nhà bọn họ ít chỉ may để sửa quần

áo, mỗi lần xin xong nàng đều phải cắt năm sọt cỏ heo tới trả. Vì thế, tuy Đại Ngưu thẩm cũng lời ra tiếng vào nhưng mỗi lần Trương Tiểu Oản há mồm xin chỉ thì bà ta vẫn trầm mặt rút mấy sợi chỉ cho nàng.

Mấy ngày trước Trương Tiểu Oản mượn mấy sợi chỉ để may vải vụn thành hai bộ quần áo cho Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ vì vậy cỏ heo này nàng phải mang qua. Sáng nay rảnh rỗi nên nàng mang theo hai đứa em đi cắt một sọt cỏ heo mang qua.

Rất nhanh bọn họ đã cắt xong một sọt, Trương Tiểu Oản chỉ chọn cỏ non để cắt, phần già nàng không thèm. Lúc đưa qua sắc mặt Đại Ngưu thẩm vẫn không tốt, bởi vì kim chỉ không phải thứ nhà nào ở thôn Ngô Đồng cũng có, Trương Tiểu Oản lại tới mượn rất nhiều lần nên bà ta không vui. Nếu không phải nàng chỉ là đứa nhỏ, mà nhà Trương A Phúc thực sự quá nghèo, lại có chút quan hệ thân thích thì Đại Ngưu thẩm căn bản không thèm mở cửa.

"Thẩm, cái này cho Đại Phúc ăn." Trương Tiểu Oản vói tay móc vào túi áo, lấy ra một miếng kẹo kéo dài bằng nửa ngón tay út mà lần trước đi chợ nàng được đại thúc bán kẹo kéo cho, để vào tay Đại Ngưu thẩm.

"Oa, cái này ở đâu ra?" Cho dù chỉ bằng nửa ngón tay út nhưng Đại Ngưu thẩm vẫn kinh ngạc. Kẹo kéo này chính là làm từ mầm lúa mạch, con nhà nghèo hai ba năm chưa chắc đã được ăn một miếng, vậy con gái của Trương A Phúc lấy cái này ở đâu ra chứ?

"Lần trước cháu đi chợ, Xuyên Tu đại thúc cho cháu một khối này." Trương Tiểu Oản nắm chặt lấy tay hai đứa em mình, không dám nhìn mặt bọn chúng, bởi vì chỉ nghe tiếng hai đứa nuốt nước bọt thèm thuồng đã đủ khiến nàng thấy khó chịu.

"Cũng phải, Xuyên Tu kia cũng là người tốt. Nghe nói lần trước hắn gặp phải một đứa nhỏ bị đông lạnh gần chết, hắn còn tốt bụng cho đứa nhỏ kia chén cháo. Có lẽ hắn thấy ngươi đáng thương nên mới

cho ngươi……” Đại Ngưu thẩm lập tức mặt mày hớn hở, đi ra cửa gọi đứa con trai đang chơi bên ngoài về, “Đại Phúc Đại Phúc, mau về nhà……”

Lúc từ nhà Đại Ngưu thúc đi về, Trương Tiểu Đệ nhỏ giọng nức nở, cho dù khóc hắn cũng chỉ khóc rất nhỏ, vì quá yếu nên giọng nghe hừ hừ như con mèo. Tiếng hắn khóc truyền đến tai Trương Tiểu Oản khiến nàng cực kỳ khó chịu.

Trương Tiểu Bảo thì không ngừng nuốt nước miếng, lôi tay Trương Tiểu Oản gọi chị cả ngày càng tha thiết, mắt thì trông mong mà nhìn Trương Tiểu Oản, hy vọng nàng có thể lấy ra thêm một khối kẹo nữa.

Nhưng Trương Tiểu Oản làm gì có? Nàng cho Đại Ngưu thẩm khối kẹo đó chỉ vì muốn lần sau mượn chỉ nhà bà sẽ dễ hơn chút. Nhà nàng không có một đồng thì làm sao mua nổi chỉ?

Không có chỉ, nàng làm sao may vá quần áo cho bọn họ được?

Trong nhà nàng chỉ có một cây kim, đó cũng là Lưu Tam Nương mang theo khi gả đến đây.

Trương Tiểu Oản muốn nói với hai đứa rằng lần sau sẽ cho chúng, nhưng lần sau nàng làm gì có vận may mà có được kẹo chứ? Cho dù có thì cũng phải đổi lấy thứ khác……

Thế nên nàng nuốt xuống lời đã lên đến miệng, chỉ cười khổ, cũng quyết tâm coi như không nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy khát vọng của hai đứa.

Chuyện nàng không làm được thì cũng không muốn cho bọn hắn hy vọng, miễn cho chúng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm còn phải thất vọng và khổ sở.

Chương 4

Ruộng nước của Trương gia cách ruộng của người trong thôn gần 5 dặm. Ở đó chỉ có hai mẫu ruộng nước của nhà Trương A Phúc,nước tưới ruộng có khi là từ trên núi chảy xuống, nếu lúc thiếu nước thì chỉ có thể gánh từ dòng suối nhỏ bên cạnh về. Vào mùa hè khô hạn, hơn nửa thời gian hai vợ chồng họ đều giành để gánh nước tưới ruộng, ngày nào cũng thế.

Trương gia vốn có ba anh em, hai con trai và một cô con gái: Trương Đại Kim là anh cả, Trương A Phúc là anh hai, và Trương Tiểu Hoa là cô út.

Trương gia gia và Trương nãi nãi đều là những kẻ cực kỳ bất công. Có lẽ vì Trương Đại Kim có vẻ thông minh, Trương Tiểu Hoa lớn lên giống đóa hoa nên hai người cực kỳ yêu thương bọn họ. Lúc Trương Tiểu Hoa gả chồng đã mang theo rất nhiều của hồi môn. Lúc chia nhà thì Trương Đại Kim được chia phần lớn gia sản, sau đó hắn bán ruộng đất được chia, lấy tiền vào trấn mở tiệm bán tạp hóa, cả nhà sống rất tốt. Chính vì thế mà Trương gia gia và nãi nãi càng thêm kiêu ngạo vì đứa con trai này, cũng thêm khinh thường một nhà của đứa con thứ hai Trương A Phúc mà bọn họ coi là vô dụng.

Năm ống gạo mượn lần trước là do Lưu Tam Nương vác bụng tới ngồi cả ngày ở nhà họ Trương xin xỏ mới mượn được. Mà chưa đến một tháng, Trương nãi nãi – Trương Đại Nương đã tới đòi bọn họ trả lại.

Trương A Phúc nghèo cũng là vì phần ruộng hắn được phân là phần kém màu mỡ nhất. Những mảnh ruộng tốt đều thuộc về Trương Đại

Kim, bởi vì hắn ta viện cớ phải nuôi cha mẹ già. Mấy mẫu ruộng kia đều là ruộng tốt, sản lượng cũng cao hơn, mà Trương A Phúc thành thật an phận thì chẳng dám hé nửa lời.

Đất ruộng trong nhà Trương A Phúc chẳng sơ múi được gì, sau đó trưởng thôn thấy hắn đáng thương nên cắt thêm một mẫu đất hoang bên cạnh ruộng nước cho hắn, cũng không lấy tiền làm khế ước.

Nhưng cho dù có thêm một mẫu đất hoang có thể trồng rau thì công khai khẩn, tưới nước mỗi ngày cũng quá vất vả. Vì thế hai vợ chồng nhà họ ngày ngày đều bận rộn với việc đồng áng, làm gì còn thời gian cho con cái?

Trương Tiểu Oản trước kia mới vừa đi vững đã phải học cách trông nom em trai. Trương Tiểu Oản mới lúc này cũng vừa nấu xong canh nấm, cho hai đứa em ăn xong thì đổ canh nấm vào một cái bình gốm đã được rửa sạch.

Nàng không hy vọng lúc đến nơi bình canh nấm này còn nóng, đường quá xa, nàng có đi nhanh cũng không có tác dụng, đằng nào canh cũng lạnh.

Hơn nữa nàng muốn mang theo hai đứa nhỏ đi cùng vì thế tốc độ càng chậm hơn.

Trương Tiểu Oản bỏ cái bình vào sọt, lấy lá cây đậy lại, đeo sọt lên vai, hai tay kéo hai đứa em đi ra ngoài đồng. Trên đường gặp mấy người trong thôn, Trương Tiểu Oản nhìn thấy ai cũng chào, miệng lanh lợi hơn bản thân nàng trước kia không ít.

Người trong thôn gần đây cũng đã quen với việc nàng linh động hơn trước kia, không còn bộ dáng nửa ngày không nói lời nào nữa. Cảm giác tồn tại của nàng trong mắt người lớn cũng mạnh hơn, vì thế khi nhìn thấy nàng gọi bọn họ là bá bá, đại nương, thúc thúc, thẩm thì có người cũng sẽ đáp một câu, "Tiểu Oản lại đi cắt cỏ heo đó à……"

Trương Tiểu Oản cũng thường đáp một tiếng "Vâng", sau đó kéo hai đứa em bảo chúng chào người ta. Hai đứa nhóc này sợ người lạ, nhưng chị cả bảo chúng chào thì hai đứa cũng nghe lời, cho dù ngượng ngùng cũng sẽ gọi một tiếng, khiến người trong thôn cũng thân thiện cười với bọn họ. Sau lưng mấy người kia đều nói ba chị em Trương gia đều đã trưởng thành, hiểu chuyện hơn nhiều.

Chờ đi xa chút cũng không thấy người trong thôn nữa. Trương Tiểu Oản kỳ thực cũng đã gặp ông bà nội mình nhiều lần nhưng chẳng có cảm giác gì. Ở thời hiện đại, yêu ma quỷ quái gì không có? Ông bà đối xử bất công với con cháu cũng chẳng hiếm.

Cuộc sống này chỉ cần nhà mình tốt là được, quan tâm gì tới những kẻ chẳng thương mình, cũng đâu thể vì thế mà no bụng.

Lúc Trương Tiểu Oản đến ruộng nhà mình thì nhìn thấy Lưu Tam Nương đang dừng cuốc nhìn về hướng này. Nàng bước nhanh hơn, cúi đầu nói với hai đứa nhỏ ở hai bên, "Đi nhanh chút, phụ thân và mẫu thân đang chờ kìa."

Vì đường xa nên hai đứa nhỏ vốn đã sắp đi không nổi, lúc này nghe thấy thế thì cũng hưng phấn hơn, bước chân nhanh hơn.

Trương Tiểu Oản nhất định phải đưa bọn họ theo không phải vì nàng không muốn để bọn họ ở nhà chơi mà vì nàng muốn bọn họ ăn no, hoạt động nhiều một chút, như thế cơ thể mới khỏe được.

Về sau nàng sẽ cố gắng để bọn họ không bị đói bụng, cũng khiến bọn họ hoạt động nhiều hơn. Giống như cái cây, cho dù tạm thời èo uột nhưng về lâu dài sẽ mọc cao lên.

"Phụ thân, mẫu thân……" Lưu Tam Nương lúc này đã đi tới đỡ cái sọt trên lưng nàng. Trương Tiểu Oản gọi một tiếng lại quay sang nhắc hai đứa em, "Mau gọi phụ thân, mẫu thân……"

“Phụ thân, mẫu thân……”

“Phụ thân, mẫu thân……”

Trong khoảng thời gian này được Trương Tiểu Oản cố tình huấn luyện nên Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ rất nghe lời, dù hai đứa không chủ động chào, nhưng nàng bảo chào thì hai đứa cũng sẽ làm theo.

“Ừ.” Trương A Phúc xoa đầu hai đứa con trai vì đi xa nên cả người nóng lên, tóc cũng bốc khói rồi. Trên khuôn mặt thành thật cũng có chút ý cười, khiến gương mặt ông ta thoạt nhìn cũng không quá sầu khổ.

Lưu Tam Nương lấy cái sọt Trương Tiểu Oản cõng, cả người hơi ngẩn ra vì sức nặng của cái sọt nhưng rất nhanh bà ta đã để cái sọt xuống, mở đống lá ra thì thấy bên trong có hai cái bình gốm.

“Một cái là nước, một cái là nấm. Mẫu thânẹ, chúng ta chưa ăn vội, để con đi nhặt chút củi, lại ghép hai mảnh đá vào làm cái bếp đun nóng canh rồi lại ăn. Con có mang theo đá lửa nữa.” Trương Tiểu Oản nói xong liền vươn tay với hai đứa em trai nói, “Chúng ta nhặt củi, đun nóng canh uống.”

Hai đứa nhỏ vừa nghe thấy có ăn lập tức hò nhau đi theo chị cả.

Vốn ở ngay sát chân núi, củi khô nhiều nên chỉ một loáng ba chị em đã nhặt về được một đống củi. Lúc quay lại thì bếp đã xong, bình gốm cũng được đặt bên trên, thấy Lưu Tam Nương lấy củi ngồm xổm xuống nhóm lửa, Trương Tiểu Oản vội vàng ngồi xổm xuống nói, “Để con.”

Bà mẹ này của nàng đúng là không coi mình như thai phụ.

Vì hai cái bình gốm khá nặng nên Trương Tiểu Oản cũng không mang bát, chỉ mang hai đôi đũa. Đầu tiên nàng đun nóng canh, sau

đó mọi người ôm bình gốm nóng ăn canh, như thế tay cũng được sưởi.

"Phụ thân ăn trước đi, đợi bình nguội một chút lại đưa cho mẫu thânẹ." Canh nóng rồi, Trương Tiểu Oản lập tức nói với Trương A Phúc, đem đũa để vào trong tay ông.

Trương A Phúc cầm chiếc đũa trong tay không nhúc nhích, chần chờ mãi không ăn.

"Chàng ăn trước đi." Lưu Tam Nương đẩy hắn, miệng có ý cười nhàn nhạt.

"Được, được." Trương A Phúc vươn tay chạm vào cái bình, đúng là hơi nóng. Có điều tay hắn dày nốt chai, cũng không sợ nóng. Đầu tiên hắn ôm cái bình vào trong ngực ăn một lát, lại uống mấy ngụm canh, thấy nhiệt độ ổn rồi mới đút cho bọn nhỏ vài miếng rồi vội đưa cái bình đến cho Lưu Tam Nương, "Nương tử, đã nguội rồi, nàng mau ăn đi."

Lưu Tam Nương vươn bàn tay đỏ tím, vén vài sợi tóc rơi bên má, lúc này mới nhận lấy bình cùng với đũa, ăn từng chút một.

Trương Tiểu Oản đun bình nước, chờ nước sôi lại đưa cho mọi người uống mấy ngụm, coi như làm nóng người.

Trước khi có thể tìm được biện pháp tìm thêm vài món quần áo thì chỉ có thể dùng cách ngốc nghếch này giúp mọi người giữ ấm.

Cả bình canh nấm ít nước nhiều cái, ăn vào có thể lửng dạ, tuy không thể so với lương thực chính nhưng có còn hơn không. Huống chi người Trương gia chưa từng biết đến ăn cơm no là gì, đặc biệt là mấy đứa nhỏ, chúng chưa từng được ăn no một bữa. Chính vì thế lúc ăn canh nấm nóng hổi, đám Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ vừa hít nước mũi vừa cười hì hì, so với ngày thường thì hoạt bát hơn nhiều. Sau khi ăn xong, hai đứa nhóc vây quanh cha mẹ và chị cả,

chạy đuổi nhau vui đến ầm ĩ.

Trẻ nhỏ luôn có chút thiên chân vô tà, Trương Tiểu Oản nhìn bọn họ chằm chằm, ngẫu nhiên cũng nói một câu dặn bọn họ cẩn thận, ngoài ra nàng cũng cố gắng nghĩ cách tìm những thứ đồ ăn khác.

Nếu chỉ ăn mỗi nấm thì hai đứa nhỏ cũng sẽ không cao lớn được.

Hai vợ chồng Trương thị ăn xong nấm, lại cầm bình nước lên uống vài ngụm, nhìn con chơi đùa một lúc rồi mới quay đầu lại cầm cuốc, gánh thùng gỗ đi ra ngoài.

"Con mang Tiểu Bảo và Tiểu Đệ vào trong núi tìm xem có thể nhặt cái gì……" Trương Tiểu Oản đứng lên, nói với bọn họ, "Con sẽ trông nom hai đứa."

"Đi đi……" Lưu Tam Nương cũng không biết là nghĩ gì, ánh mắt nhìn chằm chằm phía bên kia núi chứ không nhìn Trương Tiểu Oản, sau một lúc lâu mới nói một câu như vậy.

Lưu Tam Nương không có ý kiến, Trương A Phúc lúc này vác thùng nước đi qua dòng suối gần đó gánh nước.

Vùng rừng núi này có chút khô cằn, khai hoang đất ở đây thì phải thường xuyên tưới nước, nếu không cây non sẽ không lớn cao lên được.

Trương Tiểu Oản mang theo hai đứa em đi vào núi, đảo mắt một cái đã không thấy bóng dáng ba đứa. Trương A Phúc gánh nước về thấy nương tử nhà mình vẫn cầm cuốc nhìn về phía xa không nhúc nhích. Môt lúc sau nước mắt rơi xuống, giống như sợ bị phát hiện nên Lưu Tam Nương vội nâng tay lên lau.

Trương A Phúc cúi đầu khiêng đòn gánh đi tới một đầu khác, làm như không thấy bộ dáng thương tâm của vợ mình.

Lúc này Lưu Tam Nương đã hoàn hồn, vừa lúc thấy chồng đã về, cũng không nghỉ ngơi mà lập tức cầm gáo dài múc nước tưới cây thì mím môi, vén tóc xõa bên mặt, bắt đầu cuốc đất.

"Đại tỷ, đại tỷ……" Trương Tiểu Bảo lại nhặt được một cành củi khô, vội đi tới trước mặt Trương Tiểu Oản đưa cho nàng như hiến vật quý.

"Ngoan, mau để vào kia rồi bó lại." Trương Tiểu Oản xoa đầu hắn, tay vẫn không ngừng vặt mấy thứ đen sì mọc ra trên cây.

Nếu thứ này giống những gì nàng gặp ở đời trước thì nó chính là mộc nhĩ.

Nấm và mộc nhĩ đều là thứ mọc lên trong núi. Trương Tiểu Oản không rõ cái nơi cằn cỗi đến cực điểm này tại sao lại lưu truyền mấy chuyện giật gân về mấy thứ đồ không có gì đáng để giật gân này chứ? Lại còn khiến người ta thấy mà như không thấy.

Cũng không biết là người nào đã để lại lời dặn không được ăn nấm, đúng là ngu muội đến mức khiến người ta chẳng còn lời nào để nói.

Nhưng nếu không có kẻ ngu muội đó thì sợ là nàng cũng chẳng còn đường sống này. Trương Tiểu Oản coi như ông trời cũng không phải nhắm mắt suốt ngày, cũng không bức nàng đến tuyệt lộ.

Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đều nhặt được không ít củi khô, Trương Tiểu Oản cũng hái được mộc nhĩ. Nàng nghĩ lần này thấy mộc nhĩ, không biết lần sau có gặp vận cứt chó mà thấy một hai con thỏ không. Thế nhưng nàng mang theo hai đứa em tìm hồi lâu vẫn không thấy bóng con thỏ nào vì thế đành cõng sọt mang nấm và mộc nhĩ hái được cùng với củi khô đi theo đường cũ về ruộng nhà mình.

Chương 5

Buổi tối cả nhà cùng nhau đi về. Trương Tiểu Oản để Trương Tiểu Bảo ôm củi, sọt thì để Trương A Phúc cõng, mình thì khiêng cuốc, nhưng đi được vài bước thì Trương Tiểu Đệ cũng chạy đến đỡ giúp nàng.

Trương Tiểu Oản không từ chối, con nhà nông cần phải giúp đỡ làm việc. Mà trong nhà này tuy cuộc sống gian nan, không ai sai bọn họ làm việc nhưng có lẽ con nhà nghèo biết việc sớm.

Việc gì có thể làm thì nàng sẽ để bọn họ làm, Trương Tiểu Oản không biết tương lai của bọn họ sẽ thế nào nhưng nàng hy vọng cái đầu được coi là hơi thông minh của nàng có thể giúp một nhà bọn họ được ấm no trong cái thời buổi loạn lạc này.

Việc khác thì nàng không làm được, cũng không muốn làm.

Xuyên qua cái thôn nhỏ này rồi, Trương Tiểu Oản phát hiện tình huống thực tế khác hẳn những gì miêu tả trong các truyện xuyên không. Mỗi một nơi nghèo khổ đều bởi vì đất đai cằn cỗi, thế nên người mới nghèo, cố mãi không khá lên nổi.

Địa phương không có nhiều sinh cơ và hy vọng như chỗ này nếu không được thay đổi thì sẽ ngày càng nghèo đi, sau đó nó sẽ biến mất. Phải đợi đến khi vùng đất này trở nên màu mỡ hơn thì mới có người mới vào ở.

Hoặc người ở đây chịu không nổi nữa chuyển đi đến chỗ khác. Theo Trương Tiểu Oản quan sát thì thôn Ngô Đồng có khoảng 50 hộ gia

đình, nhưng không một nhà nào có người đủ thông mình để nghĩ tới việc chuyển đi chỗ khác. Chỉ có thể trông cậy vào đời sau rồi.

Đến thôn trưởng ở đây cũng có một nhà năm miệng ăn, người nào cũng gầy, trong nhà cũng nghèo leng keng. Chỉ khi nào trong thôn xảy ra tranh cãi thì ông ta mới được gọi đến giải quyết.

Chỗ này không có ai biết chữ, nghèo đến nỗi không có nhà nào dám có ý nghĩ cho con đi đọc sách. Một chỗ như thế thì có thể có tương lai gì chứ?

Bọn họ không đói chết đã là tốt lắm rồi.

Trương Tiểu Oản ở thôn Ngô Đồng một tháng nên cũng biết đại khái về tập tính sinh hoạt của người dân ở đây. Người trong thôn chưa từng làm chuyện gì khác người, trên núi còn có một ngôi miếu hương khói không ngớt tên là Tiểu Lâm Sơn. Tòa miếu đó khiến Trương Tiểu Oản hiểu rõ một đứa bé gái như nàng không thể làm ra việc gì khác thường. Bởi vì khác thường tức là yêu quái, người cổ đại có nhiều biện pháp để trừng trị những kẻ không giống mình. Mà bon họ sẽ tìm được đủ mọi lý do khiến bọn họ thấy an tâm, ví dụ như làm theo ý thần phật.

Trương Tiểu Oản đã học lịch sử, cũng đọc nhiều cuốn dã sử nên nàng hiểu thời phong kiến là thế nào. Một đứa con gái nhà nghèo như nàng không giống đám tiểu thư nhà giàu có hậu thuẫn sau lưng, có thể tìm nhiều cớ để giải thích cho những việc kỳ quái mình làm. Loại người thân phận thấp kém như nàng nếu vượt qua lằn ranh có thể hiểu và lý giải của mọi người thì sẽ lập tức bị thả trôi sông, hoặc bị đưa vào sơn miếu để trừ tà, khẳng định là không có việc gì tốt.

Cho dù ở thời nào thì miệng lưỡi người đời cũng có thể giết người, ngay cả người hiện đại cũng không tránh được chứ đừng nói tới cái xã hội hoàn toàn là phong kiến như Đại Phượng triều này.

Cho nên, nàng cũng chỉ có thể coi đống tiểu thuyết kia như câu truyện giải trí, một khi đến cổ đại sống thì những thứ đó chẳng có tác dụng gì.

Đương nhiên, có khi Trương Tiểu Oản cũng cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, quá mức thận trọng —— nhưng nàng không thể không làm thế. Nàng thà cẩn thận, suy xét kỹ càng hơn chút cũng không muốn thiếu cảnh giác, đi sai một bước rồi rơi vào cảnh kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đời trước, lúc nàng 25 tuổi được ba mẹ phân cho một phần tài sản, chưa đến 30 tuổi đã xây dựng được một công ty thu lợi kha khá mỗi năm. Trong quá trình đó nàng đã phải xông pha vào bụi gai, chém giết hết thảy chướng ngại trên đường để đi tới, vì thế nàng đã không còn là một kẻ ngây thơ nữa. Nàng là người có thể nhìn thẳng vào hiện thực mà không hề mơ hồ về tình trạng cũng như năng lực của bản thân. Nếu không nàng hẳn đã sớm bị sự bất công của cha mẹ mình làm cho thương tâm khổ sở, chứ không phải người có thể lợi dụng sự áy náy của bọn họ để lấy được một khoản tiền tự ra ngoài xây dựng cuộc sống của mình.

Nói cách khác, Trương Tiểu Oản là loại người tâm lạnh, tính lạnh, bởi vì nàng biết rõ mình cũng không quá yêu thương cha mẹ đẻ. Nhưng nàng cũng không phải người không tim không phổi. Nàng vẫn nhớ rõ bọn họ đã cho nàng không ít, cũng cảm ơn họ, tuy tình cảm hai bên không quá thân thiết nhưng nàng vẫn khá là nghe lời bọn họ, cho họ chút thể diện với người ngoài. Tình cảm của nàng với em trai cũng không tệ. Em trai nàng đã giúp đỡ khi nàng cần tiền, lại phối hợp để nàng lấy được một khoản tiền từ chỗ ba mẹ để xây dựng sự nghiệp.

Đây cũng là lý do vì sao Trương Tiểu Oản muốn cẩn thận chăm sóc cho Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ như thế. Nàng từng có em trai, mà đứa em đó đối xử với nàng rất tốt. Khi hắn còn nhỏ, một năm bọn họ chỉ gặp nhau vài lần, lúc nàng chuyển ra thành phố ở với ba mẹ thì hắn đã ra nước ngoài học. Mỗi năm nàng đều nhận

được quà hắn gửi về cho mình, nhưng nàng chưa từng tặng gì cho hắn hết. Khi đó nàng chỉ nhớ đến việc hắn đã cướp hết mọi thứ của mình, nhưng lại không nhớ được những việc tốt hắn đã làm.

Tình cảm của hai chị em họ vẫn luôn do một mình hắn hàn gắn.

Hiện tại nàng đã không thể trở về nữa, vì thế nàng ở lại đây chăm sóc cho hai đứa em trai này, coi như cũng có chút liên hệ với đứa em trai ở đời trước. Như thế nàng cũng có được chút an ủi rằng: Khi hắn còn nhỏ nếu hắn cũng sống không tốt thì nàng cũng sẽ chăm sóc hắn, nàng không phải trời sinh đã không thích hắn.

Mọi việc đã không thể quay lại nữa. Nửa tháng đầu Trương Tiểu Oản còn chờ mong có thể quay lại hiện đại. Nhưng sau một tháng ở cái nơi đến cơm còn không đủ ăn này nàng đã hoàn toàn từ bỏ ý đình trở về.

Trực giác cho biết nàng không có khả năng có thể về, vì thế nàng chỉ có thể lấy thân phận Trương Tiểu Oản ở lại chỗ này mà làm đến nơi đến chốn, bén rễ nảy mầm, gánh vác gia đình này trên vai mình.

Cảm nhận trọng lượng của cái cuốc trên vai mình, Trương Tiểu Oản dùng một tay đỡ cuốc côn, một tay nắm lấy Trương Tiểu Đệ đã mệt mỏi vì đi đường xa, lại quay đầu nhìn Trương Tiểu Bảo ôm củi đi xiêu vẹo, ánh mắt không nhịn được càng trầm xuống,

Em trai, chị không về được nữa, em…… Phải sống ở nơi đó cho tốt, những gì em làm cho chị, chị không báo đáp lại được. Nếu sớm biết tương lai ngắn ngủi thì chị đã nấu cho em vài bữa cơm, cũng làm cho em vài bộ quần áo. Nhưng hiện tại chị chỉ có thể……

"Đại tỷ, đại tỷ……" Trương Tiểu Đệ thật sự đã quá mệt mỏi. Hắn kéo tay Trương Tiểu Oản làm nũng mà gọi. Điều này khiến nàng hoàn hồn, thấy hắn không kêu mệt mà chỉ không ngừng lắc tay nàng, dùng phương thức của riêng mình mà làm nũng với chị gái mình.

Trẻ con luôn nhạy cảm với những người có ác ý hay có ý tốt, chúng biết người nào tốt với mình.

"Chỉ cần đi thêm chút nữa là được rồi," Trương Tiểu Oản cong lưng, buông cái cuốc xuống, dùng tay xoa mồ hôi trên mũi hắn nói, "Đệ xem này, có phải bây giờ người không lạnh nữa đúng không?"

"Đúng vậy!" Ban đầu Trương Tiểu Đệ ngẩn ra, một lúc sau hắn mới phản ứng lại, vô cùng vui mừng mà nói với Trương Tiểu Oản sau đó quay đầu nói với Trương Tiểu Bảo, "Ca ca, đệ không lạnh nữa, ca lạnh không?"

Trương Tiểu Bảo đang chuyên tâm ôm cũi mà đi, nghe thấy thế thì cười ha hả, lại cảm nhận một chút, sau đó vui mừng nói, "Đúng là không lạnh, Tiểu Đệ, đệ nói đúng quá."

Hai vợ chồng Trương thị đi ở phía trước khá xa nên không nghe thấy lời bọn họ nói với nhau, chỉ đứng từ xa nhìn. Trương A Phúc đứng phía sau Lưu Tam Nương mở miệng hô lên với bọn họ, "Đi nhanh lên, sắp đến nhà rồi."

"Vâng……" Trương Tiểu Đệ vui sướng mà đáp lời. Hôm nay hắn nói nhiều hơn so với số lời hắn nói trong nửa tháng trước đây, "Mau về nhà, đại tỷ, nhanh chân lên……"

Nói xong hắn buông tay Trương Tiểu Oản, gấp gáp mà chạy về phía cha mẹ……

Trương Tiểu Oản nhìn bộ dáng vui sướng của hắn thì nhịn không được cười,mà Trương Tiểu Bảo cũng đã đi tới bên cạnh nàng, cộc lốc mà gọi nàng một tiếng, "Đại tỷ……"

"Đi nhanh thôi, sắp về đến nhà rồi." Trương Tiểu Oản cười với hắn. Sắp về nhà rồi, tiếc nuối của đời trước, đời này nàng sẽ bù lại.

Con người ta không thể hối hận cả hai đời được.

Chương 6

Về đến nhà, Trương Tiểu Oản đi đun nước trước, sau đó đổ vào hai cái chậu gỗ, sau đó mới nấu canh nấm. Nàng để vợ chồng Trương thị rửa mặt, lại rửa mặt và tay cho hai đứa em, sau đó đổ nước rửa mặt vào chậu rửa chân, để ba cha con ngâm chân.

Chân bọn họ đều bị nẻ đến nứt da.

Vì thế khi nhúng vào nước nóng, vết nứt đó sẽ đau đến tận xương. Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ không chịu nổi, liều mạng đá chân ra ngoài. Trương Tiểu Oản nghiêm mặt giữ lấy chân bọn họ, trách mắng nói: "Nếu không ngâm chân thì sau này chân sẽ hỏng hết, có muốn đi đường nữa không?"

Nàng nghiêm khắc lên, cái cằm nhọn nhọn hếch lên trời, có sự sắc bén khiến người ta sợ hãi. Hai đứa nhỏ vốn kính sợ chị cả nên đành ngoan ngoan cho chân vào chậu, dù đau đến chảy nước mắt.

Thấy bọn họ nghe lời, Trương Tiểu Oản mới hòa hoãn lại, quay sang nói với Trương A Phúc ngồi trầm mặc bên cạnh, "Cha canh chừng hai đứa, nếu nước nguội thì có thể ngừng."

Nói xong nàng xoay người đi đến phòng bếp nhỏ. Lưu Tam Nương đã ngồi ở băng ghế nấu nước. Bà ta ngơ ngẩn nhìn ngọn lửa, sau khi Trương Tiểu Oản tiến vào mới quay đầu nhìn con gái lớn của mình một cái.

Trương Tiểu Oản không để ý đến biểu tình trong mắt bà ta, hiện tại nàng vừa khốn khổ vừa mệt mỏi. Cả ngày này nàng đã bận rộn, cơ

thể suy dinh dưỡng hiện tại của nàng căn bản không có nhiều tinh lực để quan tâm quá nhiều.

Nàng nhìn Lưu Tam Nương đang ngồi ở băng ghế, đem cái ghế cao hơn chút đến gần bếp lửa, sau đó kéo Lưu Tam Nương ngồi lên đó.

Lưu Tam Nương chuyển sang cái ghế cao hơn kia thì bụng cũng thoải mái hơn một chút.

Trương Tiểu Oản ngồi ở băng ghế nhỏ, vươn tay hơ cạnh bếp lửa, mắt nhìn đống củi trong phòng bếp nghĩ đến việc phải nhặt nhiều củi hơn mới được. Nếu đến mùa đông, mọi nơi đều đóng băng thì khó mà có thể nhặt được củi.

Từ khi Trương Tiểu Oản ngồi xuống, Lưu Tam Nương vẫn nhìn chằm chằm đứa con gái cả có chút thay đổi của mình, nhưng nghĩ một lúc khiến bà ta mệt mỏi, không nhịn được nhắm mắt lại.

Coi như ông trời mở mắt, thương hại cả nhà bọn họ nên mới tặng đứa con gái này cho bọn họ.

Trong lúc Lưu Tam Nương đun nước, Trương Tiểu Oản đem mộc nhĩ đi rửa sạch, sau đó múc một bát nước nóng ra ngâm, một lúc sau mộ nhĩ ngấm nước trương phềnh lên, biến thành một khối thật to.

"Cái này cũng ăn được sao?" Thấy Trương Tiểu Oản ngồi xé mộc nhĩ, Lưu Tam Nương cau mày, trong mắt có chút kinh ngạc.

"Vâng." Trương Tiểu Oản nhấp miệng gật đầu, sau đó vươn tay lấy bát uống một ngụm nước ấm, như thế mới ngăn không cho thân thể gầy yếu này ngất xỉu.

Nàng có chút chịu không nổi nữa, nhưng lại không thể cứ thế ngã xuống.

Trương Tiểu Oản không phải người chưa từng chịu khổ. Trước kia,

vào thời điểm phải tăng ca nàng có thể ba ngày ba đêm không ngủ để làm việc, thế mà vẫn chịu được.

Nàng cũng không phải người không rành sự đời, lúc không nên kêu khổ thì một tiếng nàng cũng không rên, bởi vì sẽ chẳng có ai thương tiếc, mà chỉ khiến bản thân mình tức giận, hoàn toàn không đáng.

Nấu xong canh nấm, Trương Tiểu Oản múc đầy ra bát để Lưu Tam Nương đưa qua cho bọn họ ăn trước, còn nàng uống vài miếng canh sau đó xử lý đến mộc nhĩ.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nghĩ đến việc xào mộc nhĩ với ớt cay để ăn. Còn rau trộn mộc nhĩ gì đó thì quên đi là vừa. Không có đủ nguyên liệu, trong nhà không dầu, hơn nữa trời mùa đông thì đồ ăn phải nóng mới được.

Món ớt cay nấu với mộc nhĩ này kỳ thật chẳng thể so với món ăn kiếp trước Trương Tiểu Oản từng ăn qua, thậm chí hoàn toàn không nuốt nổi, thế mà bốn người còn lại của Trương gia lại ăn sạch sẽ.

Lúc Trương Tiểu Oản nhìn bọn họ ăn đã nghĩ đến việc ngày mai cần phải làm: Nàng phải đi hái nấm, càng nhiều càng tốt, nếu ăn không hết thì sẽ phơi khô làm lương thực dự trữ. Nhưng bọn họ phải làm việc này một cách bí mật, không thể để người trong thôn biết.

Trương Tiểu Oản cũng không biết có thể giấu bao lâu, nhưng nếu có bị lộ thì cũng không có việc gì, cùng lắm thì chỉ khiến người khác đáng thương bọn họ hơn. Còn những lời bàn tán thì cũng chẳng thể khiến bọn họ chết được, thậm chí có thể có nhà nghèo thấy bọn họ ăn nhiều thế mà không sao thì cũng sẽ tới hái về ăn.

Nhưng trước khi bị phát hiện thì Trương Tiểu Oản muốn hái càng nhiều nấm càng tốt. Nếu bị phát hiện nàng sẽ để Lưu Tam Nương nói cho người trong thôn loại nấm nào có độc, loại nào ăn được, nhưng nàng hy vọng có thể giấu kín chuyện này qua mùa đông.

Nàng không ý định nuốt hết một mình, nhưng cũng không muốn làm lợi cho người cả thôn.

Nàng chỉ lo được cho những người nàng muốn chăm sóc.

Hơn nữa, chỉ còn một tháng nữa là đến lúc thu hoạch vụ đông, Trương Tiểu Oản không biết rõ lúa nước ở đây trồng và thu hoạch thế nào. Nàng có hỏi thăm thì biết ở nơi này người ta gieo mạ vào tháng tư, thu hoạch vào tháng 11, từ lúc gieo mạ tới khi thu hoạch mất 7 tháng, thế nên một năm chỉ có một vụ.

Cái này khác với loại gạo tạp giao mà nàng biết. Loại gạo kia chỉ 3,4 tháng đã có thể thu hoạch rồi. Tuy nhiên Trương Tiểu Oản cũng từng sống ở nông thôn, nàng nghe bà mình nói trước kia nông dân chưa trồng gạo tạp giao thì một năm đúng là chỉ trồng được một vụ lúa. Tuy thời gian trồng trọt ở hai nơi vẫn không giống nhau nhưng về cơ bản có thể hiểu được. Dù sao đời trước của nàng và Đại Phượng triều này hoàn toàn khác nhau, cũng có lẽ người nông dân Trung Quốc cổ đại chính là trồng trọt thế này.

Nhưng sản lượng lúa ở đây thấp, thời gian trồng dài, thế nên với hai mẫu ruộng nước của Trương gia mà chỉ có mình Trương Tiểu Oản chết đói thì xem ra vợ chồng Trương thị cũng đã cố hết sức rồi.

Nếu không, chỉ bằng chút ruộng với năng suất này thì khả năng người một nhà đói chết là rất cao.

Trương Tiểu Oản tính toán thu hoạch xong sẽ hỏi Lưu Tam Nương về việc ươm mạ vào mùa xuân, như thế nàng có thể chuẩn bị trước việc chọn hạt giống. Năm sau nàng cũng tính ươm mạ và trồng vào mùa xuân luôn chứ không đợi đến tháng tư nữa.

Hoặc có thể chia hai mẫu đất ra, một mẫu gieo hạt vào mùa xuân một cái khác gieo hạt vào tháng tư để so sánh xem cái nào có lợi hơn, cho năng suất cao hơn. Cứ thế đến năm tiếp theo là bọn họ có thể biết phải làm sao mới tốt.

Trương Tiểu Oản cũng không nghĩ mình có thể lừa được vợ chồng Trương thị. Mấy ngày nay nàng chậm rãi quan sát thì thấy Lưu Tam Nương không bài xích loại biến hóa này. Tuy bà ta không nói gì, cũng không hỏi một câu nhưng từ hành vi của bà ta Trương Tiểu Oản có thể biết bà đã chấp nhận sự thay đổi của nàng.

Người mẹ này của nàng nghĩ gì thì Trương Tiểu Oản không biết, cũng không muốn hỏi bây giờ. Tình cảm của bọn họ không sâu đậm, chỉ có thể từ từ tính. Chỉ cần Lưu Tam Nương không chán ghét là được.

Còn việc hy vọng cha mẹ nàng không phát hiện ra sự thay đổi của nàng thì chính là bất khả thi. Trương Tiểu Oản sẽ không ngây thơ như thế, nàng cũng nghĩ đến việc bịa ra một lý do nào đó để bọn họ tin tưởng sự thay đổi này, cũng tin rằng nàng có thể khiến gia đình khá hơn.

Nếu bọn họ không ủng hộ thì nàng có cố thế nào cũng không ăn thua.

Từ giờ đến lúc họp chợ còn 6 ngày nữa. Từ thôn Ngô Đồng đến trấn Cam Thiện phải mất bốn canh giờ, đó là tốc độ của người lớn, còn nếu đi chậm thì phải mất năm, sáu canh giờ.

Chợ ở trấn Cam Thiện họp ba lần một tháng, mỗi lần cách nhau đúng 10 ngày.

Hôm nay Trương Tiểu Oản mang hai đứa em đi hái nấm và mộc nhĩ, lại chọn ra một phần để phơi dưới ánh mặt trời, ngay bên cạnh ruộng nhà bọn họ ở chân núi, sau đó để vợ chồng Trương thị trông nom, khi nào khô sẽ mang về.

Lúc này việc ruộng nước nhà bọn họ ở nơi hẻo lánh đã lộ ra chỗ tốt, đó chính là dù họ có làm gì cũng sẽ không sợ bị người ta phát hiện.

Hơn nữa Trương Tiểu Oản phát hiện ở nhà bọn họ, Trương A Phúc không phải người hay có ý kiến. Chỉ cần Lưu Tam Nương nói vài câu thì ông cũng chẳng thắc mắc gì, cứ theo lời mà làm, mọi việc đều nghe lời vợ.

Cứ thế qua một thời gian, Trương Tiểu Oản mơ hồ cảm thấy mẹ nàng không phải một nông phụ ngu dốt, nhưng nhìn đến khuôn mặt tang thương khô ráp của bà thì Trương Tiểu Oản cũng không đoán được việc gì.

Không phải kẻ đơn giản ngu dốt thì thế nào? Chẳng phải cái nhà này vẫn giãy dụa trong đói nghèo đấy thôi.

Vì thế Trương Tiểu Oản cũng chẳng hứng thú với việc trước kia Lưu Tam Nương là dạng người gì. Bởi vì cuộc sống của bọn họ đã quá gian nan, sống được đã khó. Năm sau mẹ nàng sẽ sinh em bé, nhưng có thể an ổn sinh ra đời hay không, rồi nuôi nấng thế nào đều là những vấn đề khiến người ta nghĩ đến là không thở nổi, làm gì còn tinh lực đi nghĩ chuyện khác.

Lưu Tam Nương không hỏi Trương Tiểu Oản một lời nào liên quan đến những việc nàng làm: từ việc Trương Tiểu Oản đi theo người trong thôn vào trong trấn nhặt vải vụn, đến việc vào núi hái nấm, rồi mộc nhĩ, sau đó đem nấm và mộc nhĩ phơi khô, tích trữ.

Bà ta không hỏi thì Trương Tiểu Oản cũng không muốn báo cáo cặn kẽ. Nàng biết sớm hay muộn cũng sẽ phải có một lời với Lưu Tam Nương nhưng nàng sẽ không nhắc đến việc mình đến từ thế giới khác, rằng Trương Tiểu Oản thật đã chết rồi.

Cùng lắm nàng chỉ cho Lưu Tam Nương biết lúc nàng hôn mê đã được thần phật cho biết nhiều việc. Và Trương Tiểu Oản đoán bà ta sẽ tin.

Trương Tiểu Oản đoán chắc nếu nàng thay đổi dần dần từng chút một, lại có năng lực vực cái nhà này dậy thì nói gì Lưu Tam Nương

cũng sẽ tin.

Mà bà ta cũng không thể không tin, hơn nữa còn phải tin tưởng chắc chắn nếu muốn người một nhà có thể sống sót.

Khi đối mặt với sinh tồn mọi người dễ dàng tin tưởng nhiều thứ. Thần phật vạn năng chính là được tạo ra như thế, rồi trở thành tín ngưỡng của bọn họ.

Hôm nay Trương Tiểu Oản muốn mang theo Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ vào trong trấn. Tối hôm qua, sau khi Lưu Tam Nương qua sát nàng một lúc rồi cũng đồng ý để nàng mang theo hai đứa em trai đi vào trong trấn, cũng không hỏi gì hiều.

Trương Tiểu Oản càng thêm chắc chắn chuyện Lưu Tam Nương đã đón nhận đứa con gái tự nhiên trở nên có năng lực này. Đó là bởi vì những người đi chợ trên trấn đều là người lớn, số lượng cũng không nhiều. Bọn họ chỉ có hai bàn tay trắng, ngẫu nhiên mới bắt được vài con thỏ mang vào trấn bán, lấy đâu ra lắm việc mà đi lên trấn thế? Huống chi vào những ngày không họp chợ thì đám người lớn đó cũng chẳng thèm lên trấn.

Làm gì có nhà nào đồng ý cho một bé gái như nàng mang theo hai đứa em trai đi trấn trên vào ngày không họp chợ? Chưa nói đến có đồng ý hay không, mà căn bản sẽ chẳng có đứa nhỏ nào đưa ra yêu cầu như thế.

Trương Tiểu Oản nói ra với Lưu Tam Nương cũng để tránh phiền toái. Nếu có người hỏi đến thì nàng biết Lưu Tam Nương sẽ viện cớ cho mình. Dù có nói bà ta đồng ý cho bọn họ đi hay tìm cớ khác thì chắc chắn bà ta sẽ không nói rằng chính Trương Tiểu Oản nói muốn đi.

Lần này mang theo hai đứa em trai, Trương Tiểu Oản muốn để hai đứa ra ngoài học một chút sự việc, nhìn nhiều một chút cũng tốt cho hai đứa nhỏ nhìn qua có vẻ nhút nhát ngây thơ này.

Vì thế ba chị em đi lên trấn trên. Bởi vì không phải ngày họp chợ nên trên trấn cũng ít người. Nhưng trên trấn sạch sẽ ngăn nắp với đường lát đá, nhà cũng không phải nhà đất khiến Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ nhìn đến hoa cả mắt. Ban đầu Trương Tiểu Oản mang bọn họ đến chỗ người ta đổ rác mà tìm kiếm nhặt nhạnh. Vận khí của nàng không tốt cũng không xấu. Nàng nhặt được vài khối vải bẩn thỉu, nhưng Trương Tiểu Oản cũng không chê chúng bẩn. Nàng gột qua ở mương nước sau đó để vào sọt, định trở về sẽ mang ra sông giặt lại, sau đó phơi khô, tích lại làm quần áo.

Lần trước nàng đã hỏi thăm được chỗ mấy người giàu ở vì thế không hề chần chừ mà mang theo hai đứa em đi đến những chỗ đó. Trên thực tế bọn họ vẫn coi như gặp vận khí không tệ, đúng là trời không phụ người có lòng. Trương Tiểu Oản tìm trong đống rác quanh mấy nhà phú hộ thấy mấy bộ quần áo trẻ em còn chút bông. Nhưng quần áo đó đã hỏng đến tung tóe, lại vừa bẩn vừa thối, hiển nhiên là đã hoàn toàn không dùng được mới bị người ta ném đi.

Nhưng Trương Tiểu Oản là ai? Nàng là một nhà thiết kế. Đã có thời nàng nhặt vải vụn ở xưởng phế liệu trong suốt một năm để về làm nguyên liệu bồi dưỡng ánh mắt thiết kế và sự kiên nhẫn của mình. Đống vải vụn đó vào tay nàng lại trở thành thứ có giá trị, đến người thầy cao ngạo của nàng cũng phải thốt lên nàng có một đôi tay có thể biến rác rưởi thành vàng.

Trương Tiểu Oản định giặt sạch mấy thứ này, sau đó dùng nước sôi nấu qua để tiêu độc, lại phơi nắng là đã có thể dùng được. Nàng có thể dựa vào mấy thứ này làm một bộ quần áo chống lạnh cho Lưu Tam Nương.

Chương 7

Trong sọt đã có vài khối vải vụn, thời gian cũng đã quá trưa.

Trương Tiểu Đệ còn nhỏ tuổi, ở trước mặt chị cả vẫn có chút nũng nịu. Lúc này hắn kéo tay Trương Tiểu Oản, hít nước mũi nói, "Đại tỷ, đệ đói……"

Đôi mắt Trương Tiểu Oản ảm đạm. Trước khi đi đến đây nàng đã nghĩ tới việc này. Trong nhà không có gì có thể mang theo ăn, nàng cũng không thể cõng bình gốm đựng nấm theo, đường quá xa nàng không làm nổi. Hơn nữa, lúc Trương Tiểu Đệ đi mệt nàng còn phải cõng hắn một đoạn, vì thế nàng chẳng còn sức đâu mà lo, cũng chỉ đành để chúng chịu đói.

Nàng tàn nhẫn dắt hai đứa em đi quanh thị trấn, nhìn thấy chỗ nào có rác rưởi chất đống thì lập tức đi qua xem có gì nhặt được không.

Trấn Cam Thiện cũng không phải nơi quá giàu có, chẳng qua tốt hơn cái nơi cơm còn không có mà ăn là thôn Ngô Đồng một chút thôi. Chính vì thế nàng chẳng thể nhặt được bao nhiêu thứ có thể dùng được. Những thứ người ta đã ném đi thì tức là đã hoàn toàn không dùng được, chẳng còn chỗ tốt nào, ngay cả vải vụn vừa bẩn vừa loạn cũng khó mà tìm thấy.

Trên mặt hai đứa em trai đã lộ rõ mệt mỏi, Trương Tiểu Oản lại vẫn làm như không phát hiện, vẫn vừa đi vừa dừng, đánh giá xung quanh, muốn nhìn xem có thứ gì có thể nhặt được nữa không.

Lúc nàng mang theo hai đứa nhỏ đi qua một cái cầu hình vòm,

ngang qua một vị đại nương đang nhóm lửa thì nhịn không được dừng bước.

Đây là quán bánh bao và hoành thánh. Hiện tại trên bàn của cái quán nhỏ rất loạn, có vài cái bát đã ăn xong nhưng chưa được dọn, còn vị đại nương đang nhóm lửa kia thoạt nhìn giống như đang bị ốm. Bà ta nhóm lửa nhưng củi không cháy, bà ta lại không ngừng ho khan, không giống bị sặc. Trương Tiểu Oản nghe tiếng ho thì nhận ra vài phần ốm yếu trong đó.

Hẳn là bà ta bị phong hàn nên mới dẫn đến ho khan.

Trương Tiểu Oản cắn răng một cái, mang theo hai đứa em trai đi tới một bên, nhét cái sọt vào trong ngực Trương Tiểu Bảo, dặn hắn, "Em và Tiểu Đệ ngồi ở đây không được nhúc nhích, cũng không được đi đâu hết."

Nói xong nàng nhét tay Trương Tiểu Đệ vào tay Trương Tiểu Bảo sau đó xoay người đi tới cái quán nhỏ kia. Đầu tiên nàng dọn bàn ghế, sau đó thu thập chén bát, lưu loát quét dọn. Nàng làm mọi việc rất nhanh, chờ vị đại nương kia muốn há miệng nói gì đó thì Trương Tiểu Oản đã quỳ đến bên người bà ta. Nàng cúi người lôi một ít tro bên ra ngoài, lại thổi mấy hơi vào đống củi đang bốc khói kia,chỉ chốc lát lửa đã bùng lên.

"Con gái, ngươi đang làm cái gì thế?" Phụ nhân kia bị dọa đến kinh ngạc, bà ta nhìn Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản không lên tiếng, cũng không định mở miệng nói chuyện.

Trước kia ở nông thôn nàng đã thấy một đứa trẻ mồ côi giúp bà nàng làm việc. Đứa nhỏ không cha không mẹ kia đến nhà bà nàng, giúp bà làm việc, dù bị ngăn cản cũng làm. Lúc làm xong hắn không nói lời nào, bà nhìn hắn như thế thì cũng sẽ cho hắn cơm ăn.

Trương Tiểu Oản cũng không biết kế này có thành công không nhưng dù không được gì thì nàng lại dẫn hai đứa em đi là được.

Còn nếu kế này có hiệu quả thì nàng sẽ kiếm được chút gì đó để ăn. Người ta dù sao cũng phải làm gì đó thì mới sống sót được chứ.

Sau khi đốt lò, lại bỏ thêm hai cành củi nữa, Trương Tiểu Oản nhìn thấy lửa đã cháy thì cũng mặc kệ ánh mắt như nhìn thấy quỷ của phụ nhân kia. Nàng lấy một miếng gừng đem đến chậu nước rửa sạch, cầm dao băm nhỏ. Lúc phụ nhân kia khẩn trương đứng lên đi đến bên người nàng thì nàng mở miệng nói, "Ngài nấu gừng mà uống, như thế sẽ đỡ hơn."

Phụ nhân kia bị hành động to gan, lại lưu loát của nàng làm cho sợ đến mức không biết nói thế nào cho phải. Thấy nàng nói thế bà ta mới vỗ vỗ ngực, thở hổn hển một hơi.

"Cái này tốt cho bệnh của ngài, mau thử xem." Trương Tiểu Oản nhíu chặt mày, một người sắp 30 tuổi như nàng không thích hợp làm loại chuyện này nhưng nàng đã bị buộc đến không còn cách nào khác. Bên đường còn có hai đứa bé hoàn toàn chưa hiểu sự đời chờ nàng. Cho dù có là việc ngu xuẩn hơn thì nàng cũng đều phải thử, cố tranh thủ chút khả năng, nếu không bọn họ sẽ chẳng có được gì.

Có lẽ ngữ khí của nàng quá kiên định nên phụ nhân kia cũng chỉ hồ nghi nhìn nàng, sau đó chuyển mắt nhìn qua bên đường, thấy Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ. Bà ta thấy hai đứa nhỏ vừa đen vừa gầy, nước mũi chảy không ngừng vì lạnh, quần áo trên người toàn lỗ vá thì lập tức hiểu ra, sau đó thở dài nói, "Thím đương nhiên biết gừng có thể chống cảm."

Trương Tiểu Oản nghe xong lời này thì không nhịn được bất ngờ, nàng cứ tưởng người ở chỗ này không biết gì hết.

Phụ nhân kia thấy nàng cúi thấp đầu thì lại thở dài, mắt nhìn về phía hai đứa nhỏ đang trông mong nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản. Bà

không nhịn được cười khổ, lảo đảo đi tới lấy hai chiếc màn thầu chay bà để dành làm bữa tối đưa tới trước mặt Trương Tiểu Oản nói, "Cầm lấy đi."

Trương Tiểu Oản cũng thấy bà đi tới lồng hấp lấy hai cái màn thầu lạnh băng này. Nàng đã không còn là Trương Tiểu oản không hiểu chuyện trước đây, chỉ cần liếc mắt đã biết đây là bà ấy để lại cho chính mình ăn.

Mở một cái quán nhỏ, cho dù thức khuya dậy sớm thì sợ cũng chỉ đủ ăn. Thế mà nàng lại đi đoạt đồ ăn của bà ấy trong lúc người ta ốm đau thế này.

Quyết tâm kiên định của Trương Tiểu Oản biến thành do dự, nàng nhìn màn thầu nhưng không đón lấy.

"Cầm đi." Phụ nhân kia nhẹ nhàng nhét hai cái bánh vào tay nàng.

Đôi mắt Trương Tiểu Oản u ám, lúc này mày còn ngượng ngùng cái gì chứ? Nàng vươn tay, cầm một cái bánh đi về phía đối diện.

Phụ nhân kia thấy nàng cầm nhanh lấy một cái màn thầu, vội vã như cướp thì không khỏi sửng sốt. Nhưng lúc thấy nàng đi tới trước mặt hai đứa nhỏ kia, bẻ màn thầu làm hai nửa cho hai đứa, lại nhìn cái màn thầu còn lại trong tay mình thì bà không nhịn được cười cười.

"Cũng là người đáng thương mà……" Bà ta lại cất bánh về, đặt một cái nồi nhỏ lên bếp, nấu nước gừng, cũng không đi để ý đứa nhỏ rất có năng lực kia nữa.

****

"Đại tỷ……" Trương Tiểu Bảo ăn đến mấy miếng cuối mới phục hồi tinh thần, đem mẩu bánh cuối cùng trong tay đưa đến bên miệng Trương Tiểu Oản. Cái này là thứ ngon nhất mà hắn từng được ăn.

“Đệ ăn đi, tỷ không đói.” Trương Tiểu Oản mấp máy môi nói.

Chỉ có chút xíu bánh như thế thì thà để một người ăn còn hơn.

“À.” Trương Tiểu Bảo là đứa nhỏ biết nghe lời, nàng nói gì thì hắn nghe đó, không suy nghĩ sâu xa. Nàng nói không đói thì chính là không đói, vì thế hắn lập tức rụt tay về, cẩn thận ăn hết chỗ bánh mang theo vị ngọt kia.

Trương Tiểu Đệ thì vẫn cắn từng miếng bánh nhỏ, giống như mèo ăn vì thế hiện tại miếng bánh của hắn vẫn còn nhiều. Ăn được một nửa hắn không ăn nữa mà nhét bánh vào tay Trương Tiểu Oản. Hắn nháy đôi mắt sáng trogn nhìn nàng.

Trương Tiểu Oản không nhịn được cười tươi, nhận lấy non nửa miếng bánh màn thầu kia nhét vào ngực áo hắn nói, “Tỷ không đói, đệ để dành trước, lát nữa đói lại ăn tiếp.”

Trương Tiểu Đệ thấy chị cả không ăn mà còn cất bánh cho hắn, nghĩ đến lát nữa lại được ăn bánh ngon thì vui mừng vô cùng.

Trương Tiểu Oản lau nước mũi cho hai đứa. Thời tiết rất lạnh nên nước mũi cứ lau lại chảy ra. Nếu không để bọn họ được mặc đầy đủ thì nước mũi này sẽ chảy mãi không ngừng.

“Hai đứa ngồi đây không được nhúc nhích.” Thấy bọn họ ăn đã ổn thỏa, Trương Tiểu Oản lại dặn hai đứa.

“Vâng, không được đi lung tung.” Trương Tiểu Bảo vội vàng cầm tay Tiểu Đệ rồi đáp lời chị.

“Không chạy.” Trương Tiểu Đệ cũng linh lợi đáp một câu.

Trương Tiểu Oản nhìn hai đứa, trong lòng lại thở dài. Nàng đứng lên hít một hơi thật sâu rồi lại thở ra. Lần này nàng không tự động làm

nữa mà đi tới trước mặt vị đại nương tốt bụng kia nói, "Thím, ta rửa bát cho ngài, cũng sẽ lau bàn cho ngài, liệu có thể thưởng cho chúng ta chút nước ấm được không?"

Phụ nhân kia không nghĩ tới nàng còn đưa ra yêu cầu, vì thế không nhịn được hơi do dự. Nhưng hôm nay quả thực bà ta không có chút sức lực nào. Bà ta ho rất nghiêm trọng, cả người mệt mỏi. Hơn nữa đến bánh cũng đã cho bọn họ, chỉ một chút nước ấm thì thế nào chứ?

Nghĩ thế nên bà ta gật gật đầu nói, "Được."

Trương Tiểu Oản thấy bà ta nói chuyện cũng run rẩy thì không nhịn được vươn tay đỡ bà ta ngồi lên ghế.

Nàng nhìn phụ nhân kia vừa ngồi xuống đã chống đầu cố nhịn mệt mỏi thì không nhiều lời nữa mà nhanh nhẹn thu thập đống chén bát, bàn ghế trong tiệm. Sau khi rửa sạch bát đũa và lau bàn ghế, nàng múc nước gừng ra một cái bát đặt trước mặt phụ nhân kia. Lúc này nàng mới đun chút nước sôi, múc ra cho hai đứa nhỏ ở đối diện uống.

Nàng không cho bọn họ đến gần vì sợ bọn họ lây bệnh.

Còn bản thân mình —— hiện tại Trương Tiểu Oản cũng chỉ có thể coi mình là siêu nhân thôi.

Nếu nàng không tin chính mình có thể làm tất cả, cố mạnh mẽ chống đỡ thì cơ thể gầy yếu này sợ là có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

****

Bọn họ vội vàng trở về, lúc đến nhà thì trời cũng sắp tối. Trương Tiểu Đệ ngủ trong cái sọt mà chị gái hắn cõng trên đôi vai gầy yếu, cả người nhỏ như một con mèo nhỏ, không hề giống một đứa bé đã

bốn tuổi.

Trương Tiểu Bảo thì được Trương Tiểu Oản nắm tay dắt đi. Cả quãng đường này gió thổi vào mặt hắn phát đau. Bàn tay chị nắm lấy tay hắn vừa như lạnh lại cũng rất ấm áp vì thế Trương Tiểu Bảo vẫn luôn nắm chặt tay chị, không muốn buông ra.

Hắn nắm chặt mà chị hắn cũng giữ lấy hắn, giống như sợ lạc mất hắn.

Trương Tiểu Bảo mệt và buồn ngủ vô cùng. Chân hắn nặng đến mức không bước nổi, nhưng hắn vẫn đi từng bước về phía trước, không muốn tụt lại.

Lúc này trời sắp tối hẳn, bầu trời chỉ có gió lạnh gào thét, không hề có chút ấm áp nào. Trương Tiểu Oản mang theo hai đứa nhỏ kia về đến nhà, đi đến cửa thì thấy Lưu Tam Nương vẫn đứng ở cửa.

"Mẹ……" Trương Tiểu Oản gọi bà một tiếng.

Sắc mặt Lưu Tam Nương khó coi nhưng cũng không nhiều lời, chỉ nói, "Vào đi."

Nói xong bà đi tới bếp nhỏ.

Trương Tiểu Oản mang theo hai đứa nhỏ vào trong nhà, thấy Trương A Phúc đang ngồi bên bàn đất. Lúc nhìn thấy Trương Tiểu Oản mặt ông mới thả lỏng, miệng có ý cười nói, "Con gái đã về……"

"Vâng, con đã về, cha mẹ đã ăn chưa?" Trương Tiểu Oản đẻ Trương Tiểu Bảo ngồi lên giường, lại buông sọt ôm Trương Tiểu Đệ ra, đặt trên giường của cha mẹ, dùng chăn bao hắn lại.

"Vẫn chưa, chúng ta chờ mấy đứa. Tiểu Đệ ngủ rồi sao?" Trương A Phúc nhìn nhìn Trương Tiểu Đệ.

“Để hắn ngủ một chút rồi gọi dậy ăn mới để hắn ngủ tiếp.” Lúc này Lưu Tam Nương đã bưng nồi lên, Trương Tiểu Oản thấy thế thì nói một câu này.

“À, cũng được.” Trương A Phúc gật gật đầu, không nói chuyện nữa.

Trương Tiểu Oản để Trương Tiểu Bảo phụ trách gọi Tiểu Đệ dậy, còn mình thì theo Lưu Tam Nương quay lại nhà bếp để cầm bát đũa.

Lưu Tam Nương vẫn không nói một lời, chờ đến khi sắp bước vào nhà, Trương Tiểu Oản nhỏ giọng nói với bà ta: “Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho hai đứa.”

Nói xong nàng đi trước Lưu Tam Nương một bước, cầm bát đũa dọn ra bàn rồi múc canh nấm.

****

Vào buổi tối Trương Tiểu Oản cầm mấy khối vải lẻ còn dư lại trước đó mà vá giày cho hai đứa nhóc. Đáng tiếc là vải này chỉ đủ vá hai đôi này, còn đôi giày đã rách tung tóe của nàng thì không có cách nào vá được. Đành chờ đến lần sau xem có còn thừa vải không thì nàng sẽ lấy ra một mảnh vụn để vá giày cho mình.

Đôi giày của nàng có lỗ thủng quá lớn, cơ bản không giữ ấm được. Lần sau nàng nhất định phải sửa lại giày của mình.

Trương gia có đèn dầu, nhưng không có dầu vì thế nàng chỉ có thể dựa vào bàn tay khéo léo của mình mà cố gắng máy vá trong bóng tối. May mà đôi tay này cũng linh hoạt như đời trước, vì thế cho dù phải làm việc trong đêm tối cũng không sao.

Vá xong giày nàng liền xuống giường, cho thêm ít than củi vào cái hố dưới giường. Cái giường đất này không biết xây kiểu gì mà lỗ thông khí quá nhỏ, vì thế không thể đốt quá nhiều củi dưới đó nếu không sẽ rất khói. Mỗi một lúc chỉ có thể đốt vài nhánh củi nên cả

cái giường không ấm lên nổi. Cũng may Trương Tiểu Oản dự trữ một ít than củi để thả vào đây thì ít nhiều mới khiến giường ấm lên chút.

Kỳ thật đến củi lửa nhà bọn họ cũng phải tiết kiệm. Trong thời tiết lạnh này số lượng củi cần dùng quá nhiều, nhà nào cũng phải tích trữ một chút củi để dùng cho mùa đông, đặc biệt là lúc không thể ra ngoài.

Mà vào mùa đông rồi thì củi trong rừng cũng ít, đến lúc đó không có củi sưởi thì sẽ chết vì lạnh.

Chương 8

Mấy ngày nay thời tiết đẹp nên ngày nào Trương Tiểu Oản cũng mang theo hai đứa em trai chạy vào trong núi nhặt không ít củi lửa tích ở trong nhà.

Khoảng thời gian này nàng cũng không có thời gian đi tìm Hổ oa nhi của nhà Hồng thẩm đầu thôn chơi. Lão Điền thẩm nói Hổ oa nhi tới tìm chị em nhà nàng rất nhiều lần.

Trương Tiểu Oản không thể lười biếng nhưng nàng nghĩ sau khi hết bận sẽ mang hai đứa em trai đi tìm hắn cùng chơi. Nàng không thể hỏi han hắn chuyện trong thôn rồi lại bỏ mặc không chơi với hắn nữa được.

Mà Trương Tiểu Oản cũng có tư tâm, dù sao Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ có thể chơi cùng với đám trẻ con trong thôn cũng tốt. Bé trai luôn cần có đồng bọn, cũng cần tiếp xúc với người ta nhiều thì mới bớt nhút nhát sợ hãi.

****

Lần này Trương Tiểu Oản lật tung hơn nửa ngọn núi cũng chẳng tìm thấy gì ngoài nấm và mộc nhĩ có thể ăn được. Cũng phải, ngọn núi nhỏ tới mức động vật cũng chẳng có bao nhiêu thì đồ ăn có thể có mấy thứ chứ?

Chỉ có thể nghĩ biện pháp để Lưu Tam Nương đồng ý cho nàng rời khỏi thôn Ngô Đồng đến núi xa tìm thử xem may ra mới có thứ khác.

Nhưng nàng đi một chuyến cũng phải mất ba bốn ngày, lại phải vào trong núi sâu. Nghe nói không có mấy người dám đi vào trong núi, đến Hồng thẩm còn nói mấy thợ săn giỏi của thôn Lưu gia cũng chỉ dám vào núi lớn kia một hai lần một năm. Như vậy làm sao Lưu Tam Nương có thể đồng ý chứ?

Trương Tiểu Oản cũng nghĩ tới việc đi sang ngọn núi của thôn Lưu gia bên kia nhưng người của thôn Ngô Đồng ít qua đó, nàng không sợ liều lĩnh đi vào đó nhưng sợ sẽ có tin đồn nhảm nhí.

Nơi nào cũng có ý thức địa bàn rất cao, nàng đi vào núi nhà người ta nhặt đồ ăn thì cho dù không ngại xa cũng sợ người ta chán ghét nàng đến đoạt đồ của mình. Đến lúc đó sợ là sẽ thành việc của hai thôn.

Trương Tiểu Oản nghĩ tới đây thì cả người đều mệt mỏi. Ở chỗ này muốn tìm một đường sống cũng quá mức khó khăn.

Những thứ có thể tìm được trong núi nàng đều tìm hết. Mấy ngày nay Trương Tiểu Oản đều nấu nhiều, để người một nhà ăn ba bữa. Có vài ngày thôi mà Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đã bớt chảy nước mũi nhiều.

Nấm còn dư thì phơi một ít, mộc nhĩ cũng tích cóp một ít, thậm chí đến Lưu Tam Nương nhìn thấy có lương thực dự trữ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong lòng Trương Tiểu Oản cười khổ, lục phủ ngũ tạng đều đau, bởi vì nàng biết từng này là không đủ.

Ăn những thứ này không đói chết, nhưng cũng chỉ thế thôi chứ cơ thể chẳng khỏe mạnh lên nổi. Người lớn đã thế mà đứa nhỏ đang trong thời kỳ trưởng thành thì càng khó.

Nàng vẫn phải nghĩ cách đi tới ngọn núi phía đông tìm kiếm một phen.

****

Lưu Tam Nương cầm lấy cái áo Trương Tiểu Oản làm cho mình mà cúi đầu ngẩn ngơ. Trương Tiểu Oản đang muốn mở miệng nói chuyện đi vào núi sâu một chuyến trước khi thu hoạch lúa nhưng nhìn thấy bà ta vẫn cúi đầu không nói gì, một lúc sau lại chảy nước mắt xuống cái áo trong tay thì đành nuốt lời xuống.

"Mẫu thân," Trương Tiểu Oản đột nhiên nghẹn họng chua xót, nàng nuốt hai lần mới miễn cưỡng nói hết câu, "Làm cũng không tốt lắm, mẫu thân mặc tạm."

Lưu Tam Nương ngẩng đầu xoa xoa mặt, cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Trương Tiểu Oản miễn cưỡng nhếch miệng nhưng lại không cười nổi.

Trương A Phúc ngồi đối diện thì xoa xoa tay, thi thoảng thêm cành củi vào đống lửa, mắt vẫn nhìn Lưu Tam Nương.

Trương Tiểu Oản nhìn không ra biểu tình gì từ trên mặt ông ta, nhưng trong khoảng thời gian này nàng cũng biết kỳ thực ông ta đối xử với Lưu Tam Nương rất tốt, chẳng qua lực bất tòng tâm, không thể làm gì.

Lưu Tam Nương rớt nước mắt, mà ông ta cũng trầm mặc ít lời ngồi kia, đầu càng cúi thấp hơn.

Trương Tiểu Oản ôm ôm Trương Tiểu Đệ trong lòng, lấy bát đút cho hắn uống hai ngụm nước ấm, sau đó lại đưa chén cho Trương Tiểu Bảo.

Trương Tiểu Bảo nở nụ cười thật thà với chị mình, nhận lấy bát nước ấm uống hết.

Trương Tiểu Oản lấy cái chén lại, để lên cái bàn đất, cuối cùng mở

miệng nói, "Con muốn nhân lúc thời tiết còn chưa lạnh đi vào trong núi sâu một chuyến."

Nàng vừa mới dứt lời, Lưu Tam Nương đã đột nhiên ngẩng đầu, thất thanh nói, "Cái……"

Bà ta chưa nói hết câu, đôi mắt đỏ ửng cứ như mất hồn mà nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản không đợi bà ta nói tiếp đã ôm chặt Trương Tiểu Đệ trong lòng, coi như đang ôm một điểm tựa cho mình thêm dũng khí mà mở miệng nhìn Lưu Tam Nương nhẹ giọng nói, "Để cho con đi đi, em bé trong bụng mẫu thân sợ là khó mà giữ được, dù có sinh ra được thì cũng phải nuôi lớn. Dù sao chúng ta cũng phải tìm đường sống chứ."

"Không thể đi, nhị đệ và tam đệ của con không phải vẫn sống tốt đó sao?"

"Tình hình hiện tại của nhà chúng ta……" Trương Tiểu Oản cười khổ, nàng cũng từng tự hỏi không biết Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đã lớn lên bằng cách nào trong cái hoàn cảnh này. Nhưng từ lần trước nàng nghe Hồng thẩm nói mới biết đó là do Lưu Tam Nương đem mấy bộ quần áo tốt và hai cây trâm của hồi môn của mình cùng với vài thứ có giá trị trong nhà bán đi mới đổi được chút gạo trắng về xay bột cho hai đứa ăn.

Lúc Lưu Tam Nương sinh Trương Tiểu Bảo đã không có sữa. Hiện tại, trên đầu Lưu Tam Nương chỉ có một cây trâm gỗ, thứ đáng tiền nhất trong nhà này sợ cũng chỉ có cây trâm gỗ của bà, còn có đám nấm và mộc nhĩ mà người ta không thèm kia.

Bọn họ cũng đâu thể nào để đứa nhỏ vừa sinh ra đã ăn nấm đúng không?

"Tình hình gì chứ?" Lưu Tam Nương lại kích động nói, "Nhà chúng ta

hiện tại có cái ăn, chờ thêm một thời gian nữa thu hoạch thóc, qua mùa đông này thì đứa nhỏ cũng sẽ có đồ ăn."

Bà ta kích động đến mức ho khan, mặt cũng đỏ lên.

"Con phải đi," Trương Tiểu Oản không đành lòng nhìn mặt bà ấy, nàng chỉ nhìn chằm chằm cái bàn đất không nhúc nhích, "Con biết trong núi kia có ít đồ ăn, mà hiện tại con đã khác trước, cơ thể linh hoạt hơn. Lần trước con bị bệnh được Bồ Tát nương nương ở trong mộng nói cho nhiều điều. Ngài ấy nói nơi đó có đồ ăn, còn có thịt, vì thế con muốn đến đó lấy về cho Tiểu Bảo và Tiểu Đệ ăn."

Nàng cũng không tin ở một ngọn núi sâu chưa có mấy người đi vào lại không có đồ ăn.

"Không được đi." Lưu Tam Nương lạnh giọng, nước mắt cũng chảy ra, "Nhà của chúng ta có đồ ăn." Bà ta vừa nói vừa chỉ vào góc trong để mộc nhĩ và nấm.

"Để cho con đi……" Trương Tiểu Oản nghiêng mặt, không nhìn bà ta.

Hai đứa nhỏ bị tiếng quát của Lưu Tam Nương làm cho sợ run, không dám động đậy. Trương A Phúc cúi đầu ở một bên trầm mặc. Mỗi người ở đây đều như có như không bị thê lương nhấn chìm.

Người một nhà mới vừa rồi còn dựa vào ánh lửa mà ăn cơm, lại uống mấy ngụm nước ấm là có thể đi nghỉ ngơi, nào ngờ……

Trương Tiểu Oản vốn dĩ tưởng rằng mình là một người gần 30 tuổi, không nhỏ hơn người mẹ có ba đứa con như Lưu Tam Nương bao nhiêu, hơn nữa tính nàng kiên cường, không thích khóc, thế mà nàng vừa nói vài câu đã nhịn không được nghẹn ngào.

"Để cho con đi thôi, dù sao phải đi mới có cơ thay đổi, nếu cứ ở trong nhà thì chẳng thể làm được gì. Thân thể của phụ thân càng ngày càng yếu, mẫu thân cũng phải ăn chút thịt vào mới sinh em bé

thuận lợi được. Tiểu Bảo và Tiểu Đệ so với mấy đứa nhỏ trong thôn cũng gầy hơn. Mẫu thân, nhà chúng ta phải có người đi ra ngoài tìm đường sống. Ngài cho con đi, có Bồ Tát phù hộ thì chỉ vài ngày là con sẽ trở về."

Trương Tiểu Oản nói ra điều này cũng hơi sợ hãi. Nàng tin trên đời này có nhân quả tuần hoàn, cũng tin vận mệnh con người luôn có những thứ không thể thay đổi. Nhưng nàng cũng tin trên đời này chẳng có Bồ Tát nhân từ gì. Nếu có thì sao người chịu khổ lại nhiều như thế chứ?

Vậy nên nàng không thể không dùng thân thể chín tuổi này đi liều một phen. Bởi vì nếu không cố gắng thì sẽ không có đường sống.

"Bồ Tát, Bồ Tát……" Lưu Tam Nương run rẩy nói, "Bồ Tát để con sống lại mà về nhà không phải để con chết thêm lần nữa. Con không được đi, nhà chúng ta có đủ lương thực rồi."

Bà đã tỏ rõ sự kiên trì của mình, Trương Tiểu Oản thấy thân thể bà run lên quá mức đáng thương thì cũng không muốn nói nữa. Nàng ngậm miệng, kéo Trương Tiểu Bảo đang sợ hãi ngồi một bên qua, ôm chặt hai đứa em ở trong lòng, vùi đầu trên vai hai đứa lặng lẽ khóc.

Nếu có thể nàng cũng không muốn đi. Linh hồn này đã gần 30 tuổi, cũng có thể chấp nhận tình cảnh một nghèo hai trắng này của gia đình mình. Nhưng nghèo đến mức tuyệt vọng thế này thì nàng buộc phải đối mặt với sự cực khổ của triều đại, thậm chí mang theo thân thể gầy yếu của mình để dấn thân vào nơi nguy hiểm. Trong lòng nàng cũng đã chẳng còn lựa chọn nào nữa rồi.

Nếu có biện pháp khác thì nàng cũng không cần phải liều lĩnh thế này.

****

Nửa đêm, Trương Tiểu Oản cẩn thận xuống giường, cầm một cái bình gốm cho chút nấm vào, sau đó bỏ vào sọt, lại sờ viên đá lửa mang theo trên người rồi mới an tâm cõng sọt lên vai, cẩn thận mở cửa, dựa theo ký ức ban ngày mà đi về phía trước.

Đi được một đoạn rồi, xác định không bị phát hiện nàng mới chạy nhanh về phía trước, mãi sau mới dừng bước, nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này nàng đã chạy xa nên không biết, Lưu Tam Nương nhìn nàng đi xa mà ngã ngồi trước cửa khóc. Trương A Phúc đứng phía sau chỉ có thể đỡ bà ta, cùng nhau rơi nước mắt.

Chương 9

Lúc trời sáng, Trương Tiểu Oản đã chạy đến nơi thưa thớt bóng người.

Xung quanh thôn Ngô Đồng cũng không có quá nhiều thôn xóm và nhà dân. Trương Tiểu Oản nghe nói đường đi đến huyện lỵ ở phía trấn Cam Thiện mới có nhiều dân cư ở.

Nơi đó nhiều dân cư chứng tỏ ở đó có thể nuôi sống người ta. Trải qua khoảng thời gian này, Trương Tiểu Oản cũng không còn hơi sức mà than thở phận mình xui xẻo, nàng chỉ có thể nghĩ rằng những ngày tháng trong kiếp trước của nàng quá mức trôi chảy nên ông trời đòi lại vào kiếp này.

Nàng chỉ có thể nghĩ như thế nếu không thật sự chỉ có thể than trời trách đất.

Suốt dọc đường Trương Tiểu Oản thường nhặt những cành khô có đầu nhọn ở ven đường. Nàng không biết núi kia sâu đến mức nào nên chỉ muốn tìm kiếm xung quanh mình xem có thứ nào thích hợp để phòng thân hay không. Chỉ dựa vào thân thể này của nàng mà muốn tìm đồ ăn mang về thì cũng phải còn mạng mà về mới được.

Nếu nàng chết ở bên ngoài thì người nhà nàng……

Trương Tiểu Oản lắc đầu, để bản thân đừng nghĩ nhiều, bước chân cũng nhanh hơn.

Đi suốt một ngày, cuối cùng núi non trụi lủi cũng bắt đầu có màu

xanh. Lúc đi ngang qua một đoạn đường núi nàng còn nhìn thấy quả cam màu vàng.

Nàng phải mất một lúc lâu mới vòng được tới chỗ cây cam kia. Đến gần nhìn một cái nàng mới phát hiện ra đó là quýt dại, bởi vì vỏ của nó rất dày. Trương Tiểu Oản hái được một quả, bẻ ra ăn thử thì thấy chua đến độ nàng muốn ném luôn.

Nhưng nàng nghĩ có lẽ Lưu Tam Nương sẽ muốn ăn nên vẫn hái hai trái để vào trong sọt.

Một ngày này nàng đi qua nơi nào cũng thấy hoang tàn vắng vẻ. Dù Trương Tiểu Oản có to gan, lại mang linh hồn của một người gần 30 tuổi nhưng đi một mình thì cũng thấy sợ.

Nàng vốn muốn ca hát để thêm can đảm nhưng sợ tiếng hát của nàng sẽ dẫn dã thú hoặc động vật lớn nàng không đối phó dược đến. Vì thế nàng vẫn mím chặt đôi môi vì sợ hãi mà run run lên.

May mà thời tiết tốt, nàng đắm mình trong ánh sáng mặt trời ấm áp, buổi chiều lại tìm được suối nước, nấu nấm lên ăn. Nàng vừa đi vừa nhặt củi khô được nửa sọt, vì thế muốn tìm nơi an toàn để nghỉ qua đêm.

Nàng đã tìm hiểu phương hướng của ngọn núi kia, nếu đi bộ thì phải mất hai ngày mới tới được. Nếu là ở hiện đại thì chỉ cần lái xe nửa ngày là tới nơi.

Nói cách khác, cho dù nàng có không muốn đi vào quá sâu thì cũng phải ngủ bốn buổi tối ở bên ngoài. Mà bốn buổi tối này ngủ nghỉ thế nào nàng cũng đã tính qua.

Bên này không có gì dân cư, cũng không có người nào đi một quãng đường xa như thế tới ngọn núi kia. Như vậy chứng tỏ nàng sẽ không đụng phải người nào ở trên đường. Nếu gặp phải người lạ thì nàng sẽ sợ hãi, vì người kia có thể là người xấu. Chính vì thế nên dù có

nhìn thấy người nàng cũng sẽ trốn đi.

Cho nên tốt nhất là không gặp ai. Lúc này nàng chỉ có thể dựa vào bản thân mình vì thế nàng không thể hy vọng có người nào đó xuất hiện cho nàng thêm can đảm……

Trương Tiểu Oản quyết tâm muốn đua tranh một phen. Lúc này nàng không thể nghĩ quá nhiều, nàng sợ nếu nghĩ nữa thì sẽ bức mình phát điên.

Đêm đó lúc nàng tìm được một cái sơn động hơi nông thì thực sự cảm thấy vận khí của mình không tồi. Ít nhất thì đêm đông này nàng cũng sẽ không đông lạnh mà ngủ ở bên ngoài.

Nàng cầm lấy củi đốt lửa. Ở trong hoang dã này, bầu trời buổi đêm cũng sẽ có ngôi sao.

Trương Tiểu Oản nằm ở cửa động nhìn một lúc lâu vẫn không muốn ngủ. Không phải vì sao trời quá đẹp mà là vì nàng đang sợ hãi.

Thấy bản thân không có cốt khí như thế thì Trương Tiểu Oản muốn cười nhạo bản thân.

Sau đó vì quá mệt mỏi nên đến nửa đêm nàng dựa vào trong sơn động mà ngủ. Ánh lửa phản chiếu gương mặt thon gầy không có chút thịt nào của nàng, đem bóng dáng nàng kéo dài hơn thường lệ. Ở trong bóng tối nàng như một cây non có thể gãy bất kỳ lúc nào.

****

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Oản đi tìm suối nước sau đó đốt lửa đun nước uống.

Nàng cũng quan sát không biết trong dòng suối nhỏ này có cá không, nhưng không tìm thấy gì.

Nàng không biết đi sâu hơn sẽ có cá hay không nhưng ấn tượng trong lòng nàng về phạm vi trăm dặm quanhđây chính là cằn cỗi. Đến người còn không muốn ở, không muốn khai hoang thì chứng tỏ nơi này cực nghèo.

Nấm nàng mang theo không nhiều nên hôm nay Trương Tiểu Oản phải tìm được đồ ăn. Nàng vừa đi vừa cẩn thận tìm kiếm, phát hiện rau dại ở đây cũng giống ở thôn Ngô Đồng, vừa cứng vừa dai, cho dù có tốn củi lửa đun thì đến heo cũng không ăn chứ đừng nói người.

Tìm lâu như thế nhưng nàng cũng không phát hiện ra đồ gì có thể ăn được. Một lần nữa Trương Tiểu Oản lại chắc chắn rằng những gì được viết trong các tiểu thuyết xuyên không đều là lừa đảo. Cái gì mà có thể tìm thấy mọi thứ ở trong rừng chứ? Mấy nhân vật chính đụng tới cái gì thì cái đó cũng ăn được. Khả năng này ở trên người nàng chính là bằng không rồi.

Nghĩ cũng phải, cái địa phương nghèo đến chim không thèm đẻ trứng này thì có thể có thứ tốt gì chứ?

Trương Tiểu Oản đi nửa ngày cũng không phát hiện được thứ gì có thể cho vào bụng thì trong lòng nhịn không được uể oải. Nàng cắn chặt răng đi về phía trước, may mắn là trước giừo ngo nàng đi dọc theo một dòng suối nhỏ và phát hiện ra mấy con cá bơi rất nhanh. Trương Tiểu Oản lập tức không màng gì hết, vội vàng chạy đến cách chúng nó một khoảng, buông sọt, cầm bình gốm quỳ gối bên mép nước, rồi lấy bình gốm chặn đường chúng đang bơi. Lúc chúng bơi vào trong bình gốm, nàng nhanh chầm bình gốm lên.

Nhìn thấy hai con cá khá lớn trong bình gốm, Trương Tiểu Oản mừng đến phát khóc.

Dù gì thì kiếp trước nàng cũng coi là nhanh nhẹn khéo léo vì thế tốt xấu gì hôm nay cũng có đồ ăn rồi.

Trương Tiểu Oản bắt được cá, nhặt củi lửa, tìm hòn đá để đắp thành bếp, lại đem bình gốm đặt lên trên. Nàng cầm cá đi đến bên bờ suối dùng gậy nhọn chọc thủng bụng cá, móc nội tạng ra. Một con nàng ăn bây giờ, còn một con để dành đến tối.

Lúc rửa mặt, Trương Tiểu Oản ở trên mặt nước thấy được khuôn mặt dính đầy bùn đất do bắt cá của mình. Trong một khắc đó nàng mới đột nhiên nhận ra nha đầu bẩn thỉu bù xù kia là mình. Cả đầu nàng vì thiếu dinh dưỡng nên tóc vừa vàng vừa khô, Trương Tiểu Oản nhìn đến ngẩn ra.

Nhưng rất nhanh nàng đã phục hồi tinh thần, cười cười, không thèm để ý mà đem hai con cá đã mổ bụng, lại rửa tay, vốc nước suối lạnh băng lên rửa mặt.

Nước suối lạnh khiến tinh thần nàng rung lên, không nghĩ nhiều nữa mà quay người về ngồi cạnh bếp lửa.

Tài nghệ nấu nướng trước kia của nàng không tồi, nhưng nếu không có nguyên liệu thì nàng cũng chẳng làm được gì. Phải có đủ nguyên liệu thì nàng mới làm ra được đồ ăn ngon. Ở ngôi nhà cái gì cũng không có kia nàng cũng chẳng có đất mà dụng võ.

Trương Tiểu Oản mang theo một chút muối ở bên người, gói trong một miếng vải nhỏ cực kỳ. Đây là vải còn dư lại khi nàng làm áo cho Lưu Tam Nương. Miếng vải bằng lòng ban tay kia được Trương Tiểu Oản làm thành một cái túi nho nhỏ dùng riêng để đựng muối.

Muối của Trương gia kỳ thật cũng không nhiều, mà trong nhà này sợ là đến tiền mua muối bây giờ cũng không có.

Thế nên nàng có thể không xông pha một phen sao? Nếu để cả nhà ngồi đó chờ chết thì nàng không làm được.

Cá suối quả thực rất tươi ngon, nàng chỉ cần bỏ thêm chút muối là được.

Nàng ôm lấy cái bình gốm, cầm nhánh cây làm đũa để ăn cá. Nàng ăn ngấu nghiến giống như đã đói 800 năm, thậm chí bất chấp canh nóng, chỉ muốn nuốt một ngụm ăn hết. Nàng hung hăng uống mấy ngụm canh cá nóng để ấm bụng.

Nàng hoàn toàn không màng canh nóng mà ăn hết, bụng cũng căng lên. Trong nháy mắt đó, Trương Tiểu Oản vuốt cái bụng lần đầu phồng lên vì no của mình, cảm nhận ánh mặt trời chiếu lên người ấm áp mà cười ngây ngốc……

Nàng nheo mắt lại ngẩng đầu nhìn vè phía mặt trời. Trong cánh rừng hoang dã này, đây là lần đầu tiên từ khi xuyên qua Trương Tiểu Oản tin tưởng bản thân có thể sống sót được.

Trời không tuyệt đường người, chỉ cần ăn no thì ngày sẽ tốt hơn.

****

Đến buổi tối hôm đó, Trương Tiểu Oản đã nhìn thấy ngọn núi trập trùng, dù đang là mùa đông cũng xanh mướt kia.

Nàng không muốn đến gần hơn vì sợ trong núi có dã thú vì thế nàng định ngày mai trời sáng mới đi xung quanh nhìn xem thế nào.

Nàng đã lấy cỏ dại đan thành một bộ dây thừng, cũng chọn được mấy cây gỗ nhọn. Đến lúc đó nàng sẽ xem có con vật nào ngốc, dễ bắt không. Nhưng Trương Tiểu Oản không dám vọng tưởng quá nhiều. Động vật trong núi sợ là cũng không có mấy con ngu ngốc bởi vì nếu ngốc thì đã bị dã thú ăn thịt rồi.

Nàng chỉ cần có thể bắt được chút thịt, một chút đồ ăn, tốt nhất là thứ gì đó có thể bán lấy tiền là tốt rồi. Dù cho bắt được nhiều thì nàng cũng không cõng về được.

Nàng không tham nên cũng hy vọng ông trời không cần gây ra cho

nàng nhiều việc ngoài ý muốn đã là tốt rồi.

Bởi vì cách núi không xa nên đêm nay Trương Tiểu Oản qua đêm ở một rừng cây nhỏ khuất gió. Nàng có thể nghe thấy tiếng dã thú, còn có tiếng gió thổi qua rừng cây, quả thực khiến người ta sởn tóc gáy —— cũng chỉ có lúc này, nàng mới tin lời người trong thôn nói rằng đến cả thợ săn tốt nhất của thôn Lưu gia cũng chỉ dám vào rừng vài lần một năm.

Núi sâu rừng già là nơi mãnh thú thường đến. Nơi này không có bóng người, trời tối nhanh, mà sự an tĩnh nơi đây có thể cắn nuốt mọi thứ khác.

Một đêm này nàng nghe tiếng quỷ khóc sói gào khiến người ta kinh hoàng truyền đến từ ngọn núi không xa cách đó. Trương Tiểu Oản căn bản không dám nhắm mắt, luôn duy trì đống lửa nhỏ không dám nhúc nhích. Cơ thể nàng tê dại, thi thoảng mới run lên. Lúc ánh mặt trời chiếu lên người ấm áp thì Trương Tiểu Oản mới mơ màng ghé vào sọt nhắm mắt ngủ một chút.

Trước khi mê man, Trương Tiểu Oản vẫn cảm thán cái vận cứt chó của mình: Nếu ở chỗ này gặp mưa thì cho dù không gặp dã thú nàng cũng sẽ bị lạnh đến chết, hoặc bị bóng đêm hù chết.

Trương Tiểu Oản không dám ngủ quá sâu, cũng may thân thể này tuy gầy yếu nhưng linh hồn bên trong đã trưởng thành nên ít nhiều cũng khống chế được tinh thần, không để bản thân ngủ quá lâu.

Nàng vừa tỉnh lại đã nhóm lửa đun nửa bình canh cá hôm qua để lại. Nhìn sắc trời sắp lên đến đỉnh đầu, nàng biết mình không có nhiều thời gian vì thế vội căn cá xong, thu dọn đồ đạc rồi cõng sọt chạy về phía ngọn núi nàng vẫn mơ ước.

Chương 10

Trương Tiểu Oản không dám đi vào trong núi sâu, nàng chỉ cẩn thận tìm tòi xung quanh, thấy chỗ nào khả nghi thì đi qua xem xét, nhưng vẫn không tìm được đồ ăn gì.

Nhưng vận khí của nàng chung quy vẫn không tồi, nàng gặp được một con thỏ. Lúc đầu nàng nhìn thấy hai con thỏ, nhưng chúng chạy quá nhanh. Trương Tiểu Oản đuổi theo chúng thì bị ngã hai lần nhưng vẫn không tóm được con nào.

Đến lần thứ hai nhìn thấy thỏ, Trương Tiểu Oản đã có chút kinh nghiệm, đầu tiên nàng bước nhẹ chân, sau đó hung ác nhào đến, cuối cùng cũng tóm được một con thỏ.

Con thỏ bị nàng vồ như thế thì cũng chỉ còn thoi thóp. Lúc này Trương Tiểu Oản vô cùng mừng rỡ, chuẩn bị sẵn dây cỏ để trói nó lại. Cuối cùng nàng cũng nở nụ cười đầu tiên trong khoảng thời gian này. Đáng tiếc con thỏ kia chẳng cho nàng chút mặt mũi nào, nó bị nàng bỏ vào giỏ thì lập tức cuộn thành một đoàn, nhìn như ngất rồi.

Trương Tiểu Oản lập tức cảm thấy phương pháp này của mìn tuy có chút ngốc nhưng vẫn dùng được, xác xuất thành công cũng cao. Nhưng lúc nhào qua phải cẩn thận chút để không ngã hôn mê, như thế thì mất nhiều hơn được.

****

Trong khu rừng ít dấu chân người này quả thật có nhiều động vật. Trong chưa đầy hai canh giờ Trương Tiểu Oản đã thấy được thỏ và

gà rừng, thậm chí còn thấy một con vật giống lợn rừng. Có điều nàng không dám đến gần bởi vì nàng không trị được con vật lớn như thế.

Nàng có to gan thế nào thì cũng không phải thợ săn.

Gà rừng thì nàng có thể bắt, nhưng tụi nó khó bắt hơn thỏ nhiều. Nhiều lần Trương Tiểu Oản vồ nhưng đến cọng lông của tụi nó cũng không túm được. Nàng vừa nhào qua thì tụi nó đã bay mất.

Trương Tiểu Oản cũng đành hận đến nghiến răng mà nhìn tụi nó bay đi, trong lòng thầm nghĩ nếu người cha kia của nàng khỏe chút thì lần sau bọn họ sẽ cùng đi, mang theo nhiều công cụ hơn, đảm bảo sẽ có chút kết quả trở về.

Một chuyến này kỳ thật cũng coi như nàng không về tay không.

Nhưng Trương Tiểu Oản không dám vào sâu hơn vì núi rừng rậm rạp, cây cối nhiều, không có đường mòn rõ ràng thế nên nếu bị cái gì đó cắn một miếng thì chết chắc.

Trương Tiểu Oản phí rất nhiều sức mới bắt được hai con thỏ, một con gà rừng, tất cả đều được nàng dùng dây cỏ trói lại, nhét vào trong sọt.

Giữa trưa Trương Tiểu Oản uống mấy ngụm nước. Nàng gặp mấy quả lê dại, vỏ thì dày, thịt thì ít nhưng vẫn rất ngọt. Trương Tiểu Oản hái được tầm hơn 10 quả, nàng cũng không dám hái nhiều hơn vì sợ mình không cõng nổi.

Mặt trời rất nhanh đã nghiêng về tây, Trương Tiểu Oản do dự một hồi cuối cùng vẫn cõng cái sọt khá nặng của mình xuống núi, quyết định trở về.

Nàng chỉ có một mình nên vẫn sợ ở lại nơi thoạt nhìn có vẻ nguy hiểm này. Đặc biệt ban đêm, nàng có to gan thế nào cũng khó tránh

khỏi bị dọa chết khiếp.

Trương Tiểu Oản cõng hai con thỏ, một con gà rừng, mười mấy quả lê vội vàng trở về. Nàng quyết định trước khi mùa đông đến nàng sẽ cùng Trương A Phúc tới đây một chuyến để thu thập chút đồ ăn cho nhà.

Lần này, nàng không ở chỗ rừng cây nhỏ tối hôm qua nữa. Thừa dịp trời còn sáng, nàng đi thêm vài dặm đường, đến một sườn núi nhỏ hôm qua nàng đã dánh dấu làm chỗ nghỉ ngơi. Tuy đêm đó trời nổi gió, nhưng trước đó Trương Tiểu Oản có chuẩn bị sẵn củi đặt ở đó. Khi đến nơi nàng nhặt thêm củi, đốt bốn đống lửa xung quanh mình, cứ thế ở nơi hoang dã này vượt qua một buổi tối.

Ở bên ngoài, Trương Tiểu Oản không dám ngủ say, thế nên sáng hôm say nàng hơi mệt, bước chân cũng chậm hơn.

Nàng lại tìm được dòng suối nhỏ đã gặp lúc đi, lần này nàng càng chú ý đến tình huống ở con suối hơn, bởi vì nàng muốn bắt chút cá về.

May mà cá trong suối cũng không nhiều nhưng đi một ngày nàng cũng bắt được năm con cá trắm cỏ nặng khoảng một cân một (400-500g) con.

Một ngày này nàng chỉ ăn mấy quả lê, buổi chiều lại đi nhanh, cuối cùng vẫn đến được sơn động nàng ở hôm trước. Nàng ngồi nghỉ cho tinh thần hoảng loạn ổn định lại, sau đó mới dậy nấu nước, nấu một con cá đã chuẩn bị trước.

Đêm nay nàng ăn no nê một bữa, sau đó ngủ trong sơn động một giấc ngon lành. Ngày hôm sau Trương Tiểu Oản bước chậm hơn, nhìn chằm chằm dòng suối nhỏ, cẩn thận hơn ngày hôm qua nhưng thành tích không tốt bằng hôm qua, nàng chỉ bắt được có ba con cá……

Nàng về đến nhà đã là tối muội. Lúc này trong nhà nàng là một mảnh đen nhánh. Trương Tiểu Oản đứng trước cửa phòng của vợ chồng Trương thị nhẹ gõ cửa sổ một chút, vừa gõ vừa gọi "Phụ thân, mẫu thân". Nàng lập tức nghe được tiếng bước chân vội vàng, rất nhanh cửa được mở ra.

****

Bên cạnh bàn đất có đốt một đống lửa, coi như có chút ánh sáng.

Trương Tiểu Oản lấy cái sọt ra, nói với Trương A Phúc và Lưu Tam Nương, "Thỏ này thì một con sẽ dùng để đổi muối, còn một con thì để dành cho nhà mình ăn. Gà rừng này là để mẫu thân bồi bổ, cá thì để cho cha, Tiểu Bảo và Tiểu Đệ ăn."

Nàng nói xong thì cầm lấy cái chén nước Lưu Tam Nương đặt ở trên bàn đất, uống hết một hơi sau đó quay đầu nói với Trương A Phúc, "Phụ thân, ngọn núi kia con đã tìm hiểu rồi. Chờ thu hoạch xong, nếu thời tiết tốt chúng ta lại đi một chuyến mang thêm chút đồ ăn về, phụ thân thấy sao?"

Trương A Phúc không hề nghĩ ngợi mà chỉ liên tục gật đầu, mà Lưu Tam Nương khóc đến sưng mắt thì cứ nhìn mãi thỏ hoang, gà rừng và cá trong sọt mà Trương Tiểu Oản mang về……

Nàng đã xử lý đống đồ ăn này rất tốt, thậm chí gà cũng đã vặt lông, chỉnh tề mà đặt trong sọt.

"Con học mấy cái này ở đâu?" Rốt cuộc Lưu Tam Nương cũng mở miệng.

"Trong mộng Bồ Tát dạy." Trương Tiểu Oản mặt không đổi sắc mà nói ra lý do lần trước nàng đã nói.

Lưu Tam Nương gật gật đầu, không hỏi nữa mà chỉ quay đầu nói với Trương A Phúc, "Bồ Tát dạy con gái chúng ta nhiều điều, nhưng

chàng đừng nói với người ngoài.”

“Biết rồi.” Trương A Phúc gật gật đầu, đứng lên cầm lấy cái sọt, “Ta sẽ đi cất đồ, mọi người đi ngủ đi.”

“Ta cũng đi,” Luu Tam Nương đứng lên, lại quay đầu nói với Trương Tiểu Oản, “Con rửa mặt, rửa chân rồi đi ngủ đi.”

Trương Tiểu Oản gật đầu, nói, “Sáng mai con sẽ đi chợ đổi muối.”

“Để phụ thân con đi.”

Trương Tiểu Oản lắc đầu, ngáp một cái, mắt nàng lúc này đã sắp không mở được nữa. Nàng cúi đầu nửa tỉnh nửa mê nói, “Để con đi, con có thể đổi được nhiều hơn một chút. Cứ để cho con đi.”

Nói xong nàng cố gắng đứng dậy, muốn đến phòng bếp nhỏ nấu nước ấm.

“Ngồi đi,” Lưu Tam Nương nhìn nàng ngáp đến chảy nước mắt, miệng nhóp nhép thì vội ấn vai nàng ngồi xuống nói, “Để mẫu thân đi lấy nước cho con.”

Về đến nhà rồi tâm tình của nàng cũng thả lỏng, lúc này Trương Tiểu Oản đã mệt đến không biết gì. Nàng không giãy dụa mà cứ ngồi đó ngủ thẳng cẳng.

Đến khi Lưu Tam Nương và Trương A Phúc đem đồ vật xử lý xong, đến bếp mang nước ấm lên thì Trương Tiểu Oản đã ngồi ở kia ngủ tít.

Lưu Tam Nương rửa mặt và chân cho nàng nhưng Trương Tiểu Oản cũng chẳng động đậy chút nào.

Chờ Trương A Phúc tới ôm nàng lên giường thì thân thể nho nhỏ của nàng cũng vẫn không hề nhúc nhích.

Đưa Trương Tiểu Oản đến trong phòng rồi, Lưu Tam Nương đắp cho nàng một cái chăn sau đó bà đứng trong bóng tối nhìn ba đứa con đang nằm ngủ trên giường đất, không động đậy.

Mãi đến khi Trương A Phúc thêm than cho giường đất xong đứng lên cẩn thận kéo bà một chút thì Lưu Tam Nương mới hoàn hồn, theo trượng phu đi ra ngoài.

****

Ngày hôm sau Trương Tiểu Oản đi lên trấn Cam Thiện sớm hơn người trong trấn một canh giờ. Trong trấn còn chưa có cửa hàng nào mở.

Nàng trực tiếp đi đến tiệm cơm nhỏ, hé ra khuôn mặt tươi cười nói vài câu cát tường linh tinh như "Chúc lão bản làm ăn phát tài", sau đó lại chủ động giúp lão bản nương rửa rau, rồi dùng một con thỏ đổi lấy hai mươi đồng tiền. Thế này coi như được nhiều hơn bình thường 2 đồng.

Hai đồng này là đủ mua hai cái bánh bao rồi.

Trương Tiểu Oản đi mua mười đồng tiền muối trước, sau đó lại hung hăng bỏ ra năm đồng mua năm cái bánh bao.

Sau đó nàng ở xung quanh đi lại, xem có cái gì có thể nhặt không. Nhưng có lẽ lúc trước thấy nàng đi nhặt nhạnh nên cũng có đứa nhỏ đi nhặt đồ. Nhìn thấy thế thì Trương Tiểu Oản không nhịn được cười khổ một chút. Cái nơi nghèo nàn này thật đúng là bức cho người ta không còn đường sống mà.

Lúc nàng chuẩn bị về thì gặp mấy người trong thôn đi chợ. Mọi người thấy nàng thì có chút kinh ngạc hỏi, "Tiểu Oản, sao chỉ có mình cháu tới đây?"

“Nhân lúc còn sớm cháu đến xem có gì để nhặt không.” Trương Tiểu Oản có vẻ ngượng ngùng, lại hơi bất an động động bàn chân.

“Nhưng nhặt cái gì?” Một lão bà hôm nay lên trấn bán chút kim chỉ tốt bụng hỏi nàng.

Trương Tiểu Oản biết người này thường ngày tuy hơi bủn xỉn nhưng kỳ thật cũng là người tốt bụng. Lần trước nàng đi theo bọn họ lên trấn, đi hơi chậm nhưng bà bà này cũng dừng lại chờ nàng hai lần.

“Thái bà bà……” Trương Tiểu Oản hướng bà lắc lắc đầu nói, “Hôm nay không nhặt được cái gì.”

Nói xong nàng nhìn về phía đám nhỏ đang vây quanh Hồ đại thúc bán kẹo kéo, trong tay là phế phẩm vừa nhặt được.

“A……” Có đại thẩm trong thôn nhìn thấy thì che miệng kêu một tiếng. Nhìn thấy mấy đứa trẻ kia thì mọi người đều hiểu rõ, cũng thương hại Trương Tiểu Oản mà lắc lắc đầu.

“Cháu đi về trước đây.” Trương Tiểu Oản may mắn là bản thân mình cẩn thận nên lúc trước đã tìm lá cây che cái sọt của mình kín mít lại, nếu không giờ này nàng cũng không biết giải thích thế nào.

Tâm địa của người trong thôn không xấu nhưng nếu để bọn họ biết gia đình nghèo nhất thôn đột nhiên có tiền mua bánh bao thì sau lưng bọn họ chắc chắn sẽ ngờ vực.

“Về đi, hoặc nếu cháu không vội thì có thể về với chúng ta cũng được……” Vị đại thẩm lúc nãy kêu lên tiếng lúc này vội nói.

“Thôi cháu về trước,” Trương Tiểu Oản cúi thấp đầu nói, “Trở về sớm một chút, còn có thể giúp trong nhà làm vài việc.”

“Vậy về sớm một chút đi, về giúp nhặt chút củi cũng tốt, trên đường cũng cẩn thận……” Thái bà bà kia nói tiếp, còn cười với Trương Tiểu

Oản, xem như tỏ thiện ý với đứa nhỏ này.

Trương Tiểu Oản nhìn bà ta, cũng cười đáp lại sau đó cõng sọt chạy chậm đi về.

Nhìn nàng đi xa, mấy người trong thôn lại sôi nổi lắc đầu, mọi người đều nói, "Đứa nhỏ này cũng là đứa chăm chỉ. Trương A Phúc cũng không quá xui xẻo, cha mẹ không thương nhưng ít nhất lấy được vợ tốt, sinh ra mấy đứa con cũng không phải lo. Bọn nhỏ càng lớn càng hiểu chuyện……"

"Đúng vậy đó……"

"Ai, nhà hắn chỉ là hơi ít ruộng, ruộng cũng xa. Mấy ngày nữa thu hoạch xong phải nộp thuế, phải trả nợ cho người mẹ bất công kia của hắn, chỗ còn lại sợ là không đủ cho cả nhà ăn hai tháng. Trong bụng vợ hắn còn có một đứa nữa, tình hình này thì làm sao mà nuôi đây……"

Mọi người nghe đến đây thì đều thở dài, nhưng một lúc sau đã có người nói sang chuyện khác, vì thế mọi người cũng đổi đề tài.

Chương 11

Cuộc sống rất khổ cực, nhưng lúc nhìn Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ ăn xong bánh bao, uống xong canh nấm rồi thỏa mãn vuốt cái bụng nhỏ thì Trương Tiểu Oản cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Nàng không phải người tốt gì, kiếp trước lúc mới khởi nghiệp nàng cũng tính toán chi li. Người không tốt với nàng thì nàng chưa bao giờ tha thứ. Người không thích nàng thì nàng cũng không muốn thân cận. Lòng dạ của nàng không lớn, lại rất thực tế. Nhưng giờ phút này nhìn thấy bộ dáng hai đứa nhỏ ăn no, ngực Trương Tiểu Oản cảm thấy tràn đầy.

Nàng nghĩ có lẽ phụ nữ trời sinh đều có mẫu tính, không thể nhìn những người nhỏ yếu chịu khổ, đặc biệt khi người đó lại có chung huyết thống với thân thể mới này của nàng.

Nàng là chị cả của bọn họ, đó không phải lựa chọn của nàng nhưng nàng nguyện ý gánh vác trách nhiệm này.

Giống như biết Trương Tiểu Oản nhường phần bánh bao của mình cho hai đứa nhỏ kia, Trương A Phúc đem cái bánh ông vẫn không ăn đưa cho Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản ôm bát nước nóng lắc đầu nói, "Con ăn khi ở trong trấn rồi, phụ thân ăn đi."

Trương A Phúc chỉ lắc đầu nói, "Con ăn đi, phụ thân không đói bụng."

“Phụ thân ăn đi, ăn xong còn phải ra ruộng làm việc. Qua mấy ngày nữa chúng ta còn phải vào trong núi.” Trương Tiểu Oản cố gắng nói thật rõ ràng. Người cha này của nàng phải dưỡng cho tốt. Tuy ăn nhiều một chút cũng không tốt lên ngay được nhưng cũng sẽ đỡ hơn. Cho dù chỉ để an ủi tâm lý thì cũng tốt hơn. Nếu ông ấy còn không thể khỏe bằng một đứa nhỏ như nàng thì bọn họ sẽ không thể mang về được bao nhiêu đồ.

“Chàng ăn đi.” Lưu Tam Nương lúc này nói thêm lời, sau đó cầm lấy một bát canh nấm còn lại đưa cho Trương A Phúc, “Ăn no mới có sức làm việc.”

Trương A Phúc do dự một chút rồi cũng cầm cái bát, cắn một miếng bánh bao, mắt nhìn mấy người các nàng……

Trương Tiểu Oản vội vàng cười với hắn, khóe miệng Lưu Tam Nương cũng hơi nhếch lên. Trương A Phúc thấy thế thì cúi đầu ăn ngấu nghiến.

“Ăn chậm một chút……” Lưu Tam Nương vươn tay vỗ lưng cho ông ta, giọng điệu ôn nhu nhất mà Trương Tiểu Oản từng thấy.

Nàng nghĩ kỳ thật mình cũng có chút tình cảm với hai người này.

Đáng tiếc, vợ chồng nghèo thì trăm sự thê lương. Cuộc sống quá khổ khiến trên mặt, trogn lòng bọn họ đều là sầu khổ. Người một nhà cũng không có được mấy thời khắc chân chính nhẹ nhàng.

****

Rất nhanh đã đến lúc gặt lúa. Ruộng của Trương gia ở quá xa sân phơi chung cả cả thôn vì vậy khi kéo lúa đến thì các nhà khác đã chiếm hết chỗ rồi.

Nếu không nhân mấy ngày này thời tiết tốt mà phơi thóc thì sẽ rất phiền toái. Thấy không còn chỗ phơi thóc, ban ngày Trương Tiểu

Oản mang theo mấy cái chiếu của nhà mình ra cạnh cánh đồng để phơi lúa. Nàng còn dạy hai đứa em trai cách đảo hạt lúa. Còn bản thân nàng thì gánh nước rửa sạch mất tảng đá lớn gần đó, sau đó đem bớt một phần thóc để lên đó phơi.

Làm như thế cực kỳ phiền toái, nhưng cũng không khiến hạt lúa bị ẩm.

Trương gia cũng chỉ có hai mẫu ruộng, hai vợ chồng mang theo ba đứa con ở ngoài đồng làm việc hai ngày đã xong. Hai ngày này Trương Tiểu Oản đều cướp việc mà làm, cố gắng để Lưu Tam Nương ít việc hơn. Mà mấy ngày nay nàng cũng đem gà hầm lên, có điều Lưu Tam Nương chết sống đều không chịu ăn một mình. Thế nên Trương Tiểu Oản dứt khoát đem gà chia làm bốn phần, mỗi ngày nấu một nồi canh gà nấm thật to, vừa dinh dưỡng lại ngon. Người một nhà ăn đến nỗi tinh thần hưng phấn lên rất nhiều, mỗi ngày làm việc cũng cố gắng hơn.

Sau ba ngày, hạt thóc đã khô được một nửa. Lúc này bọn họ mang thóc về, ban ngày tìm ván gỗ để phơi, ban đêm để bên cạnh giường lò. Cứ thế bốn năm ngày thì đám thóc cũng khô hết.

Trương Tiểu Oản đã hỏi thăm nên biết mấy ngày nữa thôn trưởng sẽ mang theo mọi người trong thôn lên trấn trên nộp thuế, sợ không có thời gian. Nàng thấy thời tiết tốt, ngày dài, cũng hỏi qua cha mẹ thì biết khoảng một tháng sau khi thu hoạch ngày sẽ rất dài. Nhưng sau đó chính là mùa đông lạnh buốt, khi đó không ra khỏi cửa được.

Nàng nghĩ dứt khoát dành mấy ngày này cùng Trương A Phúc đi đến ngọn núi kia kiếm chút đồ ăn đổi lấy tiền cho mùa đông.

Lần này Lưu Tam Nương không cự tuyệt nữa. Nửa đêm, lúc Trương A Phúc và Trương Tiểu Oản phải đi, bà còn làm cho hai người một nồi nấm, nhìn bọn họ ăn xong mới tiễn ra cửa.

****

Đây là lần đầu tiên Trương Tiểu Oản ở một mình với cha mình lâu như thế. Chờ đi được nửa ngày Trương A Phúc muốn để nàng nghỉ ngơi một chút. Trương Tiểu Oản thiệt tình cảm thấy người cha thân thể chẳng ra gì này về bản chất vẫn là một nam tử hán.

Chẳng qua thân thể ông không tốt, muốn vực cái nhà này dậy cũng lực bất tòng tâm.

"Con không mệt, cha, nếu cha không mệt thì chúng ta đi thêm một chút, nếu sớm đến được chỗ nghỉ qua đêm thì chúng ta có thể nhặt thêm chút củi lửa." Trương Tiểu Oản thiệt tình mà kiến nghị với người cha đi nhanh cũng thở dốc này của mình.

"Cha không mệt……" Trương A Phúc cõng cái sọt lớn mà Lưu Tam Nương mượn của nhà khác. Ông sờ sờ đầu Trương Tiểu Oản, sau đó rảo bước nhanh hơn, cũng không nói chuyện nữa.

Trương Tiểu Oản đi theo phía sau ông, vừa đi vừa giảng cho Trương A Phúc những thứ lần trước nàng đã gặp qua. Đợi tới chỗ cây quýt dại kia, nàng chỉ vào nói, "Cái kia mẫu thân thích ăn lắm, lúc về chúng ta hái nhiều một chút."

Trương A Phúc có chút vui sướng mà nhìn cây quýt kia. Dù khoảng cách hơi xa nhưng ông vẫn luôn nhìn nó, thậm chí còn không để ý tới đường đi nên suýt thì ngã. Mãi đến khi bọn họ đi xa ông mới lưu luyến không rời mà quay đầu.

Đây là một người đàn ông tốt, trong lòng Trương Tiểu Oản lại nghĩ thầm.

Lần này có thêm Trương A Phúc nên Trương Tiểu Oản không còn sợ hãi nữa. Nàng có thêm nhiều tâm tư để đánh giá mọi vật ven đường đi. Ngẫu nhiên gặp một vài chỗ nguy hiểm nàng cũng có dũng khí đi qua nhìn một chút. Cứ cẩn thận quan sát như thế cũng có chút thu hoạch: Nàng nhìn thấy một mảnh đầm lầy, nơi đó có khoai sọ.

Khoai sọ kia không quá lớn, mỗi củ đều nho nhỏ. Trương Tiểu Oản lập tức bất chấp mặt trời đã sắp xuống núi, nàng đào mười mấy củ khoai sọ, rửa sạch, nấu chín, bản thân ăn trước, chờ nửa canh giờ không có vấn đề gì mới bảo Trương A Phúc cùng nhau ăn.

Trương A Phúc đã được Lưu Tam Nương dặn dò không cần hỏi han hành động của con gái nên cho dù nghi hoặc ông ta vẫn ở bên cạnh giúp nàng làm việc mà không hỏi gì nhiều. Thái độ lúc Trương Tiểu Oản nói nàng sẽ ăn thử trước quá bình tĩnh nên ông ta chỉ nghĩ rằng Trương Tiểu Oản đói bụng nên ăn trước, mà không biết Trương Tiểu Oản muốn thử xem đồ này có ăn được hay không.

Khoai sọ nấu lâu một chút thì rất thơm, hơn nữa thứ củ này có tinh bột nên dễ no. Trương Tiểu Oản lại ăn thêm một bát, còn dưa lại thì Trương A Phúc ăn đến không còn chút gì, thẳng đến khi ợ vì no. Sắc mặt ông lúc này cũng có thêm chút huyết sắc.

"Lúc trở về chúng ta nhớ phải đi qua đây nhặt một ít về." Trương Tiểu Oản xoa bụng, vừa lòng mà nói với người cha ít lời của mình.

"Ừ." Trương A Phúc là người thật thà chất phác. Ông liên tục gật đầu nhưng cũng không nói gì hơn.

Ăn xong Trương Tiểu Oản và ông lại đi thêm một đoạn. Vì vụ khoai sọ nên bọn họ đi hơi chậm, nhưng vẫn kịp đi tới chỗ sườn núi mà Trương Tiểu Oản đã ở lại lần trước. Mấy cành củi khô lần trước còn thừa vẫn ở đó, nàng vui mừng ra mặt, đống lửa đêm đó cũng đượm hơn.

Nhưng ngày hôm sau nàng vẫn dậy sớm, đi nhặt ít củi lửa về, tính để dùng cho lượt quay về. Là người thì đều cảm thấy ỷ lại vào nơi quen thuộc, nếu phải ở lại chỗ xa lạ thì khó tránh khỏi cảm thấy kinh hoàng. Trương Tiểu Oản quyết định đem chỗ này phát triển thành nơi nghỉ chân của nàng, về sau mỗi khi vào rừng nàng sẽ nghỉ ở chỗ này.

****

Lần đi xa "Mưu sinh" này, trên mặt Trương A Phúc đều là biểu tình vui vẻ.

Lần này bọn họ bắt được ba bốn con gà rừng, còn tìm được một động thỏ, trong đó có bảy con. Trương Tiểu Oản mừng rỡ cảm thấy cái tên của cha nàng đúng là có ý nghĩa. Phúc khí của ông quả thật khiến bọn họ thu hoạch tăng lên nhiều.

Vì bắt được quá nhiều thỏ, con nào cũng to dài nên Trương Tiểu Oản lập tức xử lý đống thỏ. Nàng mang theo dao phay, vì thế rất nhanh đã mổ đầu, lột da một cách lưu loát. Trương A Phúc ở một bên nhìn đến choáng váng.

Trương Tiểu Oản cảm thấy vô cùng vui mừng với đống thịt thỏ vì thế cũng không để ý đến ánh mắt đánh giá của ông ta, cứ để ông ta nghĩ thế nào thì nghĩ. Chỉ cần không coi nàng là yêu nghiệt thì nghĩ thế nào cũng chẳng sao hết.

Phải biết rằng nếu con gái ông ta vẫn là đứa bé yếu đuối trước kia thì cả nhà bọn họ sợ là sẽ không qua được mùa đông này.

Trương Tiểu Oản cũng hy vọng cả nhà bọn họ có thể một lòng. Nếu không đồng lòng thì chỉ cần cái hoàn cảnh nghèo túng này cũng đủ để cả nhà bọn họ đi đời nhà ma.

Nếu thật sự đến nông nỗi kia, thì nàng cũng coi như đã tận lực, không nhận mệnh cũng phải nhận mệnh. Dù sao nàng cũng không phải ông trời, cũng không phải thần tiên chúa trời gì. Nàng chỉ là một người có chút năng lực xuyên qua thế giới này, nhưng dù sao nàng cũng không có sức lực để ngăn cơn sóng dữ.

Nhưng biểu hiện của Trương A Phúc giống với Lưu Tam Nương khiến nàng yên tâm. Lúc nhìn nàng xử lý con thỏ, người cha kia chỉ sửng

sốt một chút, sau đó lập tức nhận lấy con thỏ đã xử lý xong mà đưa đi rửa. Ông ta còn dặn dò Trương Tiểu Oản, "Làm chậm một chút, đừng để đứt tay."

Trương Tiểu Oản lập tức nở nụ cười thật lòng đáp, "Đã biết, phụ thân."

Lần này tóm được không ít thỏ, còn có gà rừng nên Trương Tiểu Oản để lại hai con thỏ sống để trong giỏ của mình, còn những con còn sống thì để vào giỏ của Trương A Phúc. Vì lần này bắt được nhiều thứ nên thời gian xử lý cũng lâu hơn. Bọn họ ở trong rừng cây nhỏ một đêm, buổi sáng hôm sau đi kiểm tra bẫy rập thì thấy có thêm mấy con thỏ còn sống. Lần này Trương Tiểu Oản không giết thịt nữa mà trói lại bằng dây cỏ, muốn đợi tới lúc về mà chúng không chết thì sẽ nuôi làm lương thực dự trữ.

Trên đường trở về hai cha con nàng tóm được không ít cá. Cá một khi rời nước thì sẽ chết ngay, hơn nữa hiện tại nhiệt độ cũng không quá cao, vì vậy Trương Tiểu Oản cũng xử lý đống cá tại chỗ. Tất cả được đặt trong cái sọt của Trương A Phúc, dù sao thì với thời tiết này có để thêm hai ngày cũng không hỏng. Thời tiết chính là tủ lạnh thiên nhiên mà.

Bởi vì lần này có thêm Trương A Phúc nên Trương Tiểu Oản rảnh tay chân làm thêm nhiều thứ. Cá ở dòng suối nhỏ bị nàng đuổi tận giết tuyệt. Lúc rời khỏi dòng suối nhỏ kia, Trương Tiểu Oản cảm thấy cả người mình đầy sát khí, nhiệt huyết thì sôi trào.

Lần này trở về thời gian lâu hơn lần trước một ngày. Có điều lúc bọn họ về sắc trời còn sớm, vì thế bọn họ không về nhà mà Trương Tiểu Oản đề nghị cha nàng đi vào trấn bán thịt trong sọt trước.

Lúc vào đến trấn, Trương Tiểu Oản đúng là phải công nhận người cha này tuy không được cha mẹ ruột yêu thương nhưng vận khí quả thực không tồi. Bọn họ đến khách điếm lớn nhất trong trấn, trong lòng thấp thỏm chuẩn bị bán đống hàng hóa của mình. May sao

đúng lúc có lái buôn đi qua vào trong tiệm ở trọ. Bọn họ có hai mươi mấy người, ở đây cả khách điếm, cũng yêu cầu tiểu nhị mang hết đồ ăn ngon trong trấn lên cho bọn họ nếm thử……

Ông chủ khách điếm đang lo không đủ đồ ăn để chiêu đãi khách vì thế một hơi mua hết thỏ của hai cha con. Vì thỏ của bọn họ vừa béo vừa to nên mỗi con ông ta trả 30 đồng tiền. Bốn con gà kia ông ta cũng mua ba con, mỗi con trả 40 đồng. Đây là số tiền lớn, bởi vì gà ngày thường chỉ bán được 15 đồng một con, nhưng gà của cha con Trương Tiểu Oản to hơn gà thường một phần, ông chủ cũng đang vui mừng nên mới có giá đó.

Ông ta nghe nói cá của họ được bắt trong suối nhỏ nên cũng lấy hơn một nửa với giá 50 đồng. Tổng cộng hai cha con kiếm được 380 đồng. Lúc Trương A Phúc nhận tiền thì tay cũng run lên. Đến khi lấy xong tiền, ông ta mang theo Trương Tiểu Oản tìm một chỗ không có ai qua lại mà ngồi xổm xuống run run đếm đi đếm lại ba lần mới chịu đứng dậy.

Chương 12

Tuy 380 đồng đối với Trương gia hay bất kỳ gia đình nào trong thôn Ngô Đồng đều là một số tiền lớn nhưng kỳ thật cũng chỉ chưa đến nửa lượng bạc. Có điều đây là lần đầu tiên khi đến thế giới này Trương Tiểu Oản được sờ đến nhiều tiền như thế. Cho dù nàng trấn định thế nào thì cũng không tránh khỏi kích động.

Còn Trương A Phúc thì cũng chưa có bao nhiêu lần được sờ vào tiền trừ khi đón dâu phải trả tiền thách cưới. Hơn nữa tiền này nói thế nào cũng do ông ta góp một phần kiếm ra thế nên trong lòng rất vui vẻ. Ông lấy cái sọt của Trương Tiểu Oản, để nàng cõng cái sọt không sau đó hai cha con nhanh chóng về nhà.

Kỳ thật hai người đi vài ngày này đã mệt đến cực điểm nhưng bọn họ quá hưng phấn với số tiền kiếm được nên cứ thế chạy một mạch về thôn. Lúc về đến nơi trong thôn đã không còn tiếng vang gì, không gian tối đen, chỉ có ánh sáng phát ra từ que củi bọn họ cầm trên tay.

Nghe tiếng thở hổn hển của Trương A Phúc ở bên cạnh, thậm chí cả tiếng trái tim ông đập thình thịch, Trương Tiểu Oản vốn lo lắng thân thể này của cha mình chịu không nổi kích thích quá lớn nhưng khi nhìn thấy Trương A Phúc cười thúc giục nàng đi nhanh hơn thì nàng không nghĩ gì nữa, thậm chí mũi còn có chút chua xót.

Người cha này của nàng chẳng qua mới kiếm được chút tiền, muốn nhanh chóng về nhà cho người nhà xem mà thôi.

Lúc bọn họ còn cách nhà không xa thì phát hiện Lưu Tam Nương đã

đứng ở cửa, vừa thấy bọn họ đến gần thì bà ta vội tiến lên đón. Trương Tiểu Oản thấy bà lấy sọt của mình thì vội vàng nói, "Đồ vật phụ thân cõng, giỏ của con trống không."

Lưu Tam Nương sửng sốt, ngay sau đó thoải mái xoay người về phía Trương A Phúc.

Trương Tiểu Oản biết bà hiểu lầm, vừa nhìn thấy cái sọt không thì sợ bọn họ đi một chuyến này không thu hoạch được gì.

"Tam Nương……" Thấy Lưu Tam Nương nhìn mình, Trương A Phúc lại ngây ra, chỉ ngây ngô cười.

"Vào đi thôi." Lúc này Trương Tiểu Oản nghe thấy chút động tĩnh ở nhà lão Điền thúc cách vách vì thế vội vàng kéo tay mẹ mình đi vào nhà.

"Tiểu Bảo và Tiểu Đệ ngủ rồi sao?" Trương Tiểu Oản vừa đi vừa hỏi.

"Ngủ rồi, ta mới dỗ chúng ngủ không lâu," Lưu Tam Nương muốn đỡ lấy cái sọt của Trương A Phúc nhưng không được. Bà do dự một lát lại nói, "Mấy ngày nay bọn họ đều đang đợi con về."

"Có lẽ chúng nhớ con." Trương Tiểu Oản cười cười, cảm thấy cơ thể mỏi mệt cũng có thêm chút sức lực. Nàng buông sọt, xoay người thì thấy Trương A Phúc lấy từ trong ngực ra bao tiền đồng đưa cho Lưu Tam Nương sau đó cứ đứng ngây người mà cười, không nói một câu gì.

"Lúc trước phụ thân cõng cái sọt lớn, trong đó có bảy con thỏ, còn có chút gà và cá. Con và phụ thân vào trấn trên bán đồ, giá cả cũng tốt, đều là công lao của phụ thân……" Trương Tiểu Oản nói xong câu đó thì đưa cây củi trong tay cho Lưu Tam Nương rồi để mặc hai người ở đó, còn mình đi xuống bếp chuẩn bị chút đồ ăn.

Mới vừa xoay người nàng đã nghe thấy có người nhỏ giọng gọi nàng

ở cửa phòng ngủ, "Đại tỷ, đại tỷ……"

Trương Tiểu Oản đi qua, ánh lửa từ khúc củi không lớn nên không chiếu được đến chỗ này. Trong bóng đêm nàng không thấy rõ mặt người nên nhẹ giọng hỏi: "Là Tiểu Bảo sao? Còn chưa ngủ à?"

"Còn có đệ." Trương Tiểu Đệ cũng cất lời.

Trương Tiểu Oản cười, "Đều tỉnh rồi sao? Có đói không?"

"Đại tỷ……" Lúc này Trương Tiểu Đệ đã ra ngoài, trong ánh lửa mờ nhạt nàng cảm giác được Trương Tiểu Đệ đang ôm chân mình.

"Mặc hết quần áo vào chưa? Để tỷ nấu canh cá cho hai đứa ăn nhé." Trương Tiểu Oản cười, tay sờ cái đầu bù xù của Tiểu Đệ.

"Mặc xong rồi." Hai đứa nhỏ đồng thanh trả lời.

Trương Tiểu Oản dắt tay Tiểu Đệ tay, mang theo Trương Tiểu Bảo đi đến chỗ sọt cầm lấy hai con cá, lại thấy hai con thỏ sống đang rúc vào nhau thì duỗi tay kiểm tra. Thấy hai con thỏ vẫn thở, nàng không nhịn được thở ra, nói với Lưu Tam Nương, "Con thỏ vẫn còn sống, mẫu thân tìm chút nước cho chúng uống, ngày mai con sẽ đi cắt cỏ."

Nói xong nàng cũng không quấy rầy hai vợ chồng mà mang theo Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đi nhóm lửa nấu cá.

****

Trong phòng bếp có gió lùa, buổi tối lạnh cực kỳ nên Trương Tiểu Oản để hai đứa nhỏ ngồi bên đống lửa, còn nàng ngồi chỗ gió thổi mà rửa cá, cũng tiện chắn gió cho hai đứa.

Trương Tiểu Bảo đã học được cách nhóm lửa, vô cùng ra dáng ra hình mà trông bếp cho Trương Tiểu Oản. Nhìn thấy chị đang dùng

dao mổ cá thì hắn nhịn không được nuốt nước miếng, sau đó mở miệng nói, "Mấy ngày nay chúng ta cũng ăn cá, nương cho tụi đệ ăn cá."

"Ừ, thế có nghe lời tỷ không?" Trương Tiểu Oản từng dặn dò bọn họ phải nhường Lưu Tam Nương uống canh cá.

"Có nghe, canh cá bọn đệ cũng không dám uống mà đều để nương uống." Trương Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu, sợ chị hắn không tin. Trương Tiểu Đệ cũng vội lắc liên tục, sốt ruột mà nhìn Trương Tiểu Oản, sợ nàng cũng không tin hắn.

"Vậy là tốt rồi, đại tỷ lần này đi tìm được không ít đồ ăn," Trương Tiểu Oản ôn nhu cười với hai đứa nói, "Về sau không đói bụng nữa, hai đứa cũng phải nghe lời, biết không?"

"Đã biết!" Hai đứa nhỏ lại đồng thanh trả lời.

Từ khi nàng đi tới đây, hai đứa nhỏ này kỳ thật chính là lý do nàng cố kiên trì đến giờ. Nhìn bọn họ chúng không muốn rời xa mình, trong lòng Trương Tiểu Oản vừa chua xót vừa nặng nề. Con đường phía sau sợ là sẽ rất vất vả. Muốn nuôi bọn họ lớn lên thành người thì hẳn sẽ gặp không ít chuyện.

Nhưng dù sao cũng đáng giá. Nàng không muốn phụ lòng hai đứa nhỏ coi nàng như chị ruột.

Trương Tiểu Oản xa xỉ mà nấu hai con cá, trong ngực nàng còn có một khối bánh nướng áp chảo đã nguội lạnh. Lúc bản thỏ nàng giúp đưa hàng vào bếp thì được một đại nương đưa cho. Nàng tiếc không dám ăn, bánh này là bằng bột làm thành, cho dù đã nguội cũng tốn một đồng mới mua được. Nàng vốn tính để sáng mai cho hai đứa nhóc ăn với canh nhưng hiện tại Tiểu Bảo và Tiểu Đệ đều đã ở đây thì nàng cũng lấy ra, bỏ vào canh, sau đó lựa thịt cá, múc đầy hai bát để hai đứa ăn.

Dư lại còn hơn nửa nồi, sẵn có bếp lửa, Trương Tiểu Oản để Trương Tiểu Bảo gọi cha đến ăn luôn. Đã qua hơn nửa canh giờ, hai vợ chồng muốn nói gì thì hẳn là đã nói xong.

Một lát sau Trương Tiểu Bảo cùng Trương A Phúc đi tới, còn có cả Lưu Tam Nương.

Lưu Tam Nương vừa tiến vào đã cầm bát múc canh cá, sau đó mang nồi muốn đi rửa.

"Không vội, đợi lát nữa để con làm ……" Trương Tiểu Oản vội vàng gọi bà lại.

"Ta muốn đun chút nước ấm……" Lưu Tam Nương nhấp miệng, trong mắt tựa hồ có ánh nước.

Đây là làm sao? Trương Tiểu Oản thực sự có chút không hiểu gì. Kiếm được tiền mà không vui là sao?

Lúc này Trương A Phúc bưng bát ăn mấy ngụm canh cá nóng. Chờ ông ta uống xong, mới nhỏ giọn hỏi Trương Tiểu Oản, "Con gái, bả vai có đau không?"

Lúc này Tiểu Oản mới bừng tỉnh, lắc lắc đầu nói, "Không đau, phụ thân thì sao?"

"Đầu tiên thì không đau, nhưng bây giờ thấy hơi hơi đau." Trương A Phúc cười cười, không nói chuyện nữa, chỉ vùi đầu ăn canh.

Chờ đến khi Lưu Tam Nương đun nước xong, lấy khăn lông lau nửa người trên cho Trương A Phúc thì Trương Tiểu Oản mới phát hiện chỗ bả vai ông đều là vệt máu bầm. Tổng cộng có bốn năm vết, sợ là do cõng sọt, vì đau nên đổi vị trí mới biến thành như thế……

Chờ Lưu Tam Nương lại đây kiểm tra cho nàng thì thấy trên người nàng cũng có vết, nhưng vì nàng cõng sọt nhỏ, dây sọt lại được

quấn vải nên trên người nàng chỉ có vết đỏ chứ không bị tụ máu……

Dọc theo đường đi, người cha này của nàng cũng không kêu than một tiếng, chỉ ngẫu nhiên nghỉ một chút. Lúc này Trương Tiểu Oản lập tức phải rửa mắt mà nhìn người cha ngày thường sức lực còn không bằng Lưu Tam Nương của mình.

Chờ cơm nước xong, Trương A Phúc đi nghỉ tạm, mà Trương Tiểu Oản lại có chút lo lắng. Thân thể Trương A Phúc không tốt, lại mệt mỏi mấy ngày nay sợ là không chống nổi, cứ thế đi nghỉ sợ sẽ bị bệnh.

Lúc này, nàng cũng không để ý nhiều, chỉ dỗ Tiểu Bảo và Tiểu Đệ đã ăn no đi ngủ, sau đó mới nhỏ giọng nói với Lưu Tam Nương, "Sáng mai mẫu thân đi mua chút gừng, nấu canh gừng, lại mua chút gạo tinh để nấu cháo gà, để cha bồi bổ vài ngày."

Lưu Tam Nương nghe xong ngẩn ra, nhưng ngay sau lại gật đầu, "Sáng mai ta sẽ đi mua."

"Con……" Trương Tiểu Oản định nói để con nhưng Lưu Tam nương lại không kiên nhẫn cắt ngang, "Con và phụ thân đều phải nghỉ ngơi mấy ngày, chẳng lẽ ta lại không thể đi mau đồ được sao?"

Trương Tiểu Oản nhìn đôi mắt ửng đỏ đang lảng tránh của bà thì mơ hồ biết người mẹ này cũng đang thương nàng vì thế vội nói "Vậy con đi ngủ đây" sau đó đi về phòng.

Trở lại cái giường của ba chị em, thấy hai đứa nhỏ đã ngáy nho nhỏ, lại nhìn mái nhà một hồi, Trương Tiểu Oản mới nhắm mắt nặng nề ngủ.

Một đường này quá mức vất vả, ngay cả khi nàng cảm thấy mình có thể chịu được thì thân thể gầy yếu anỳ xác thật cũng chịu không nổi.

****

Lúc Trương Tiểu Oản mê mang tỉnh lại mới phát hiện cả người mình đều ướt nhẹp……

Nàng chớp mắt, nhìn nóc nhà bằng cỏ trang một hồi lâu mới nhớ tới việc bản thân đã xuyên qua, đến Đại Phượng triều.

Lúc này nàng mới nhận ra cả người mình không hề có sức lực, không thể động, chẳng nhẽ là sốt sao? Trong lòng nàng lập tức chợt lạnh, không khỏi nở nụ cười khổ.

Lúc trước nàng còn lo lắng người cha kia của mình chịu không nổi sẽ ngã xuống, không nghĩ tới mình mới là kẻ ngã trước.

"Đại tỷ, đại tỷ……" Nàng còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã nghe thấy bên cạnh giường có người lớn tiếng gọi mình. Nàng dùng hết sức mới miễn cưỡng quay được đầu sang, lại phát hiện Trương Tiểu Bảo đang gọi với ra cửa, "Phụ thân, mẫu thân, đại tỷ đã tỉnh……"

Đứa em trai này của nàng chưa từng lớn giọng nói chuyện thế này, trong giọng nói cũng không có chút nhút nhát nào. Trương Tiểu Oản không khỏi cười cười, vừa định kêu Trương Tiểu Bảo lại đây thì lại nhận ra cổ họng mình đau đến nỗi một chữ cũng không nói được.

"Đại tỷ, đại tỷ……" Lúc này Trương Tiểu Bảo lại vọt đến, mà ngay lúc đó Trương Tiểu Oản cũng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền tới. Trương A Phúc và Lưu Tam Nương vội chạy vào.

Vừa thấy nàng, hai mắt Trương A Phúc đỏ lên. Ông chưa kịp nói gì thì Lưu Tam Nương đã ôm bụng ngã ngồi ở trên mặt đất, không tiếng động mà khóc những giọt nước mắt rõ to.

Chương 13

Lúc Trương Tiểu Oản biết chính mình đã được đại phu lang thang đến khám và bốc cho sáu thang thuốc, tốn gần một trăm đồng thì lập tức thấy đau lòng vô cùng. Vì đau lòng nên lúc uống thuốc nàng một hơi uống không còn thừa một giọt. Uống xong nàng còn nhìn cái bát xem còn dính nhiều thuốc không, may mà không dính bao nhiêu chứ không nàng cũng dám liếm lắm.

Tốn rất nhiều công sức mới kiếm được tiền, thế mà lúc này đã bay mất một phần tư.

Nhưng Trương Tiểu Oản cũng rất cảm động khi người nhà chịu bỏ số tiền này để chữa bệnh cho nàng. Ở cổ đại này đa phần là trọng nam khinh nữ. Thôn Ngô Đồng nghèo như thế, sợ cũng chỉ có Trương gia dám bỏ số tiền đó ra để chữa bệnh cho con gái.

Thân thể Trương Tiểu Oản quá suy yếu, nhưng vẫn không ngăn được sự kiên cường của linh hồn bên trong. Cho dù không có sức xuống giường làm việc nhưng nàng vẫn cố cắn răng uống thuốc, uống nước, và uống cả một chén cháo gạo tinh Lưu Tam Nương mua về. Sau khi đổ một thân mồ hôi thì nàng mới thấy dễ chịu hơn.

Cả người nàng ướt đẫm, Trương Tiểu Oản biết mình không thể mặc bộ quần áo này nữa, nếu không sẽ càng ốm thêm. Nhưng nhà bọn họ không có ai có thừa quần áo, vì thế Trương Tiểu Oản đành phải cắn răng bảo Lưu Tam Nương đi mua một bộ quần áo có sẵn.

Lưu Tam Nương cũng không nói gì, chỉ đi ra ngoài, hai canh giờ sau đã mang về một bộ quần áo bông thật dày, đường may cũng rất

chắc chắn, vừa nhìn đã biết không rẻ.

"Tốn bao nhiêu tiền vậy mẫu thân?" Trương Tiểu Oản nhận lấy mà thấy đau lòng.

"Không đáng bao nhiêu, con mau thay đi." Lưu Tam Nương đi tới giúp nàng cởi áo. Trương Tiểu Oản đã hết sốt, nếu không thay quần áo thì sẽ chuyển sang bị cảm mạo. Vì thế nàng cũng không nhiều lời, chỉ mím môi, nhờ sự hỗ trợ của Lưu Tam Nương mà thay quần áo.

"Nhà ta còn bao nhiêu tiền?" Thay quần áo xong, Trương Tiểu Oản dù vẫn yếu ớt nhưng cũng không thể nằm được nữa.

Lúc này lại đến lúc nàng phải uống thuốc, Trương Tiểu Đệ cẩn thận bưng bát thuốc vào cửa, ngẩng đầu thấy Trương Tiểu Oản thì cười nói, "Đại tỷ, thuốc nấu xong rồi, tỷ mau uống đi."

"Đệ nấu thuốc ư?" Trương Tiểu Oản kinh ngạc.

Lưu Tam Nương đón lấy cái bát trong tay hắn, đưa cho Trương Tiểu Oản sau đó dùng giọng nói không có cảm xúc giải thích, "Nước nóng mấy ngày nay đều do hắn nấu đó."

Trương Tiểu Oản đón lấy cái bát uống một ngụm, sau đó lại hỏi: "Tiểu Bảo đâu? Mới vừa rồi còn thấy hắn ở nhà."

"Đi cắt cỏ rồi, phải cho thỏ ăn mà tụi nó cũng ăn không ít. Hắn phải đi tận bên kia núi mới có."

"Xa quá……" Hơn nửa ngày sau Trương Tiểu Oản mới nghẹn ra được một câu như thế. Chỗ cỏ mọc tốt nhất là ở cạnh hồ nhỏ trên núi, nhưng đi đến đó cũng xa như đi lên trấn trên.

Lưu Tam Nương không trả lời, mà Trương Tiểu Oản mới vừa hăng hái lên được một tí thì lại héo rũ ra.

Đúng vậy, con nhà nghèo sớm phải làm việc. Ở hoàn cảnh nghèo đến không đủ no này thì có đứa nhỏ nhà ai bảy tuổi rồi còn không giúp làm việc chứ?

Lúc trước là do ruộng của Trương gia ít, cho nên công việc cũng không nhiều. Chỉ cần hai vợ chồng Trương A Phúc ra đồng làm việc là đủ, hơn nữa mấy đứa nhỏ cũng nhỏ gầy. Tiểu Bảo bảy tuổi mà chỉ bằng đứa nhóc 4 tuổi nhà khác, vì thế làm gì có ai dám để hắn đi làm việc?

Nhưng hiện tại trong nhà có việc, sao hắn có thể ngồi chơi? Đừng nói đường xa bằng lên trấn, cho dù xa tới kinh thành hắn cũng phải cắn răng mà đi làm.

"Đại tỷ……" Thấy Trương Tiểu Oản ngẩn người, Trương Tiểu Đệ ở một bên kéo kéo áo mới của chị gái, ngước khuôn mặt nhỏ dính đầy bụi than hỏi nàng, "Tỷ đỡ hơn chưa?"

Trên tay hắn đen đen, dính không ít tro bụi, Lưu Tam Nương đi đến cầm lấy tay hắn thì Trương Tiểu Oản mới lấy lại tinh thần. Nhìn ống tay áo dính tro bụi của mình, nàng không thèm để ý mà cười cười, vươn tay lau bồ hóng trên mặt hắn nói, "Sắp khỏe rồi, đêm nay tỷ nghỉ một đêm là ngày mai có thể làm việc."

"Tỷ phải nghỉ thêm mấy ngày, phụ thân nói tỷ mệt muốn chết rồi……" Trương Tiểu Đệ có chút sợ hãi mà nhìn Lưu Tam Nương một cái, nhưng thấy đại tỷ cười thì hắn cũng không sợ nữa mà nhỏ giọng nói nàng.

Nàng thấy Trương Tiểu Đệ nói chuyện như người lớn, rành mạch rõ ràng, hơn hẳn cái hồi nàng mới xuyên qua. Lúc đó hắn chỉ biết khóc, nửa ngày cũng không nói một câu. Nàng biết hắn không phải ngốc, chẳng qua đứa nhỏ lớn lên trong đói khát đa phần đều nhát gan. Nàng không nhịn được vui vẻ, kéo Trương Tiểu Đệ lên giường ngồi cùng mình, sau đó nói với hắn, "Tỷ không sao, uống thuốc vào là

khỏi.”

Nàng cũng không hy vọng hai đứa em trai này quá thông minh, chỉ cần trí lực không có vấn đề là được. Bởi vì nàng chỉ có thể che chở bọn họ khi ở nhà, chứ ra ngoài thì vẫn phải dựa vào bọn họ.

Trương Tiểu Oản vui vẻ, tinh thần cũng tốt lên. Lúc này nàng nhìn thấy Lưu Tam Nương đang cầm kim chỉ sửa lại bộ quần áo ướt của mình thì không khỏi ngây người.Nhìn bàn tay tràn đầy vết chai, thô ráp của Lưu Tam Nương đang lưu loát mà khâu quần áo, nàng ngừng một chút rồi há mồm ra nói với Lưu Tam Nương, “Mẫu thân, ngài mua chỉ ư?”

“Ừ.” Lưu Tam Nương gật gật đầu, mắt nhìn quần áo chứ không nhìn nàng.

“Giặt sạch đi rồi hẵng sửa.” Trương Tiểu Oản cười cười nói.

“Sửa rồi mới dễ giặt.”

“Phụ thân đi đâu rồi?” Trương Tiểu Oản đột nhiên nhớ tới hỏi.

“Đi ra ngoài.”

“Thuế lương đã nộp chưa?”

“Ngày hôm qua đã nộp rồi.” Lưu Tam Nương hỏi gì đáp nấy, nhưng hết câu này thì quần áo cũng sửa xong, vì thế bà ta liền mang chúng ra ngoài.

Trương Tiểu Oản vốn định bảo bà để đó ngày mai nàng sẽ giặt nhưng nhìn bóng dáng Lưu Tam Nương, nàng lại cảm thấy không cần cậy mạnh làm gì.

Nàng cũng là người nhà này, nàng không phải chúa cứu thế. Năng lực của nàng là có hạn, thế nên nàng cần sự hỗ trợ của người khác.

Có nâng đỡ nhau thì cả nhà này mới có thể đi ra từ đói khổ lạnh lẽo.

Dựa vào một mình nàng thì chắc chắn sẽ không làm được gì.

Nếu nàng cậy mạnh thì cho dù đổi một thân thể khỏe mạnh hơn cuỗi cùng cũng sẽ kiệt sức mà chết.

Lần bị bệnh này đã khiến Trương Tiểu Oản nghĩ thấu đáo.

****

Đến tối hôm đó Trương A Phúc không trở về Trương Tiểu Oản mới biết được ông ra ngoài đào khoai sọ. Nàng tức khắc cảm thấy cái gì đó dâng lên cổ họng. Nếu Trương A Phúc……

"Ta đã thêm cho phụ thân con một kiện áo bông, cùng với vài cái bánh. Ăn no mặc ấm, đi đường chậm một chút thì sẽ không có việc gì." So với phản ứng mãnh liệt lần đầu tiên, lần này Lưu Tam Nương có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

"Vâng." Trương Tiểu Oản chỉ có thể gật đầu, vội vàng ăn cháo khoai sọ Lưu Tam Nương nấu với gạo trắng sau đó hỏi, "Nhà ta còn bao nhiêu tiền?"

"120 đồng." Đầu tiên Lưu Tam Nương không nói lời nào, nhưng mãi sau bà cũng thấp giọng đáp.

Bọn họ kiếm được 380 đồng, nàng bệnh hai ngày còn lại 120 đồng. Trương Tiểu Oản hít hà một hơi ở trong lòng, cảm thấy nếu mình tỉnh dậy muộn một ngày nữa thì chỉ sợ 120 đồng này cũng chẳng giữ được.

Ở bên ngoài dãi gió dầm sương gần bảy ngày mới kiếm được từng ấy tiền, thế mà chỉ hai ba ngày nàng đã tiêu hết! Nàng còn muốn giữ lại chút tiền để Lưu Tam Nương dùng lúc sinh kìa.

Như thế này quả là chẳng còn gì để nói. Thời tiết càng ngày càng lạnh, sợ là không thể ra ngoài nữa……

Trương Tiểu Oản cũng lập tức hiểu được vì sao Trương A Phúc lại phải đi một chuyến này. Nếu không nhân lúc thời tiết chưa lạnh hẳn mà lấy chút khoai sọ về thì chỉ sợ mùa đông này nhà bọn họ không qua được.

Bọn họ nộp thuế lương, rồi trả lại số lương thực lúc trước đi vay thì cũng không còn lại bao nhiêu, chẳng đủ cả nhà ăn một năm.

"Phụ thân sẽ không đi vào núi sâu chứ?" Trương Tiểu Oản hơi do dự mà hỏi.

"Ta không cho phụ thân con đi, mà trong lòng ông ấy cũng biết rõ." Lưu Tam Nương đón lấy cái bát nàng ăn xong, nói một câu này rồi đi ra ngoài.

Trương Tiểu Oản nằm lại trên giường, nghe tiếng nói chuyện của Lưu Tam Nương với Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ, nhịn không được cười khổ.

Cuộc sống này thật quá khó khăn……

Ngày hôm sau Trương Tiểu Oản đã có thể xuống đất, sức lực cũng mạnh hơn một chút. Nàng đi nhóm lửa nấu cơm, nhưng cũng không dám chạm vào nước lạnh vì sợ ốm lại.

Buổi tối hôm đó Trương A Phúc đã trở lại mang theo một sọt khoai sọ. Trương Tiểu Oản nấu cho ông một bát canh gừng lớn. Nhìn người cha có vẻ gầy hơn nhưng cũng vui vẻ hơn của mình, trong lòng nàng trăm mối ngổn ngang.

Người đàn ông này vẫn cố chống đỡ gia đình vào những thời điểm cần thiết. Kỳ thật nghĩ lại thì ông ấy cũng không phải vô dụng. Ông bà nội nàng chê đứa con này không ra gì nhưng Trương Tiểu Oản

quan sát một tháng thì thấy chỉ cần có việc, Trương A Phúc còn một hơi thì sẽ đi làm, không hề trốn tránh.

Chẳng qua thân thể của ông yếu ớt nên việc gì làm cũng chậm, lại không tốt bằng người ta thế nên trong mắt người khác thì ông là một người có cũng như không. Có điều ông còn tốt hơn những kẻ lười biếng trong thôn nhiều.

Thân thể tốt thì sao? Đừng nói giúp đỡ vợ con làm việc, bọn họ thậm chí còn không làm việc nên làm của người đàn ông, cả ngày chỉ đánh vợ, chửi con. Những kẻ đó còn không bằng một phần Trương A Phúc.

Những nhà đó cho dù có chút của cải, đất đai tổ tiên để lại thì cũng không làm ra được bao nhiêu lương thực, sinh kế vẫn khó khăn. So với gia đình không có bao nhiêu ruộng như Trương gia thì bọn họ cũng chẳng khá hơn là bao.

Nhìn Trương A Phúc đi tới bên cạnh Lưu Tam Nương cười ngây ngô vài cái sau đó giúp đỡ bà sửa sang đống đồ rồi mới ngồi xuống bên đống lửa sưởi ấm, lại nghĩ tới hai đứa nhỏ cả ngày mệt mỏi vì đi cắt cỏ đang ngủ ở phòng bên, tâm tình Trương Tiểu Oản cũng trở lại bình thường —— nghĩ tích cực thì ông trời để nàng xuyên tới đây có lẽ là để nàng cùng bọn họ đồng tâm hiệp lực, nương tựa vào nhau.

Vận khí của nàng cũng không quá tệ.

****

Trương Tiểu Oản bị bệnh là chuyện lớn ở trong thôn. Đặc biệt là việc Trương gia mời đại phu lang thang, còn bốc thuốc, rồi việc Lưu Tam Nương mua quần áo cho Trương Tiểu Oản đều bị người ta biết được. Có không ít người ngầm đoán tiền nhà bọn họ từ đâu ra. Đến cả mẹ đẻ của Trương A Phúc mấy ngày trước đến đòi lại số lương thực cho mượn, nhân tiện biết được Trương Tiểu Oản không chết thì hôm sau cũng tới hỏi.

Hiện tại đồ ăn của Trương gia đều giấu trong phòng ngủ của ba đứa nhỏ vì thế cũng không lo lắng bị Trương Đại Nương phát hiện.

Nhưng Trương Tiểu Oản thấy Trương Đại Nương vừa vào nhà bọn họ đã đánh giá khắp nơi thì trong lòng vẫn không nén được lo lắng.

Lưu Tam Nương mời bà ta ngồi xuống cái bàn ở nhà chính. Nơi đó chỉ có một cái bàn đất, mấy cái ghế, bên cạnh đốt một đống lửa nho nhỏ.

"Muốn chết sao mà ban ngày cũng nhóm lửa, thật tốn củi lửa……" Trương Đại Nương nhìn thấy đống lửa thì đôi mắt trừng lớn. Bà ta vỗ đùi, liếc đống lửa một cái sau đó đi tới trước mặt Lưu Tam Nương chửi ầm lên, "Ngươi quản gia thế nào vậy? Con gái ngươi là cái thứ phá gia, ngươi cũng thế."

Chương 14

Lưu Tam Nương là người chịu nhịn giỏi, nếu không lúc trước bà cũng không thể vì mượn mấy ống gạo mà ngồi ở nhà mẹ chồng nửa ngày để nhìn sắc mặt nhà người ta, không mượn được không đi.

Cho nên mặc cho Trương Đại Nương muốn chết muốn sống mà mắng thì bà cũng không nói một lời, cứ đứng ở kia thờ ơ như khúc gỗ.

Trương Tiểu Oản cũng nhìn ra là người mẹ này của nàng không có tình cảm gì với bà mẹ chồng lợi hại, mà cha nàng hẳn là cũng thế.

Tối hôm qua nàng biết được 5 ống gạo nhà nàng mượn chưa đến hai tháng mà phải trả 7 ống. Cho vay nặng lãi cũng không đến mức ấy! Chỉ cần nhìn vào đó đã biết hai bên có tình cảm gì. Lúc trước Lưu Tam Nương đi mượn gạo cũng là vì Trương Tiểu Oản đã đói đến mức bất tỉnh. Lưu Tam Nương mượn khắp thôn không được nên mới bất đắc dĩ tới nhà cha mẹ chồng.

Vừa đến lúc thu hoạch, nhà nào cũng hết gạo, chỉ có vợ chồng Trương lão là có nhiều ruộng nên lương thực cũng nhiều. Hai ông bà lão ăn cũng ít nên ngoài số lương thực cấp cho gia đình Trương lão đại thì số còn lại cũng đủ hai người ăn một năm. Vì thế cả thôn Ngô Đồng cũng chỉ có nhà họ có chút lương thực dư thừa. Lưu Tam Nương không thể không đến nhà họ mượn, mặc dù bà cũng không muốn thế. Mượn của nhà khác thì cho dù tính lãi cũng không đến mức mượn 5 ống, phải trả 7 ống.

Trương Đại Nương mặt không đỏ, cũng không thở gấp, hoàn toàn

không có chút xấu hổ nào. Tối hôm qua nói đến chuyện lương thực cả nhà liền nói đến chuyện này. Trương A Phúc không nói một chữ, chỉ ngồi xổm một bên, không bênh mẹ mình một câu nào. Nàng có thể nhìn ra dù không hận nhưng ông cũng chẳng có cảm tình gì với cha mẹ đẻ.

Hôm nay Trương Đại Nương lại tới ầm ĩ chuyện này, Lưu Tam Nương thì vẫn im lặng như thường ngày, còn Trương Tiểu Oản ở bên cạnh nhịn rồi lại nhịn. Nàng thấy Trương Đại Nương gào thét nói, "Tiền đâu? Ở đâu? Để cho đám phá sản các ngươi giữ chi bằng để ta giúp A Phúc cầm."

Bà ta dám nói câu không biết xấu hổ này sao?! Trương Tiểu Oản tức giận đến mức cười lạnh. Rốt cuộc nàng nhịn không được, dù sao người cả thôn đều biết nhà mẹ đẻ của Trương A Phúc có lão đại là bảo bối, con gái út là châu ngọc, chỉ có đứa thứ hai là cục phân thối tha, bị ghét bỏ. Thế nên cho dù nhà nàng có làm ầm ĩ với bọn họ thì cũng chẳng ai quan tâm lắm.

Dù sao bà ta làm mẹ, làm bà nội còn không sợ láng giềng chê mình bất công thì nhà bọn họ cần gì phải giữ lễ với cái loại người không biết xấu hổ này?

Cùng là con, làm sao bà ta lại có thể bất công đến mức này chứ? Trương Tiểu Oản đã từng gặp rất nhiều loại cực phẩm, mà hiện tại không may lại gặp phải một kẻ như thế. Hiện tại bị người ta đẩy đến chân tường thì nàng không muốn nhịn nữa. Trương Tiểu Oản đứng đằng trước Lưu Tam Nương, "Nhà ta có tiền hay không thì liên qua gì tới bà? Bà cho chúng ta mượn 5 ống gạo mà đòi lại bảy ống. Đây là tống tiền chứ là gì. Hiện tại bà còn muốn đánh tới, muốn đem cả nhà chúng ta bức tử mới chịu được sao…… Bà đúng là đồ tâm địa độc ác!"

Nàng cao giọng mà hét, vừa lúc có người trong thôn chạy đến xem kịch. Bọn họ vừa nghe thấy tiếng nói thì lập tức bu đến cạnh cửa.

Trương Đại Nương nghe thấy lời này, lại thấy nhiều người đến, tròng mắt vừa lật đã ngồi xuống đất, vỗ đùi gào thét, "Các hương thân nghe mà xem, nhìn mà xem, ta có lòng tốt cho nhà chúng mượn lương thực, thế mà chúng dám nói ta muốn độc chết người. Ông trời ơi, ta đã tạo cái nghiệt gì mà đẻ ra một kẻ như Trương A Phúc, đúng là đám con cháu bất hiếu mà……"

Đầu tiên Trương Tiểu Oản bị động tác của bà ta dọa cho ngẩn người, nhưng nàng lập tức phản ứng lại. Căn cứ theo kinh nghiệm kiếp trước nàng biết ở thời điểm này không thể thua khí thế được. Thấy lão bà kia quá mức vô sỉ, nàng cũng lập tức quỳ trên đất mà khóc rống lên, "Các thúc các thím đều biết nhà ta chỉ có hai mẫu đất bạc màu, đều là do nãi nãi không cần nữa mới chia cho chúng ta. Mẫu thân vì không muốn cả nhà chết đói mới phải đi mượn lương thực. Năm trước Chu thím thấy nhà ta đáng thương nên cho nhà chúng ta mượn sáu ống lương thực. Ống nhà bọn họ lớn, nhà chúng ta nhỏ, lúc trả mẫu thân mang bảy ống qua nhưng Chu thím còn lén trả lại một ống. Mấy ngày hôm trước nãi nãi mang theo ống lương tới đòi nợ. Năm ống gạo mà bà ấy đòi lấy bảy ống, lương thực còn lại chẳng đủ ăn trong hai tháng. Chu thím và nhà chúng ta không thân không thích mà còn đáng thương chúng ta hoàn cảnh khó khăn. Thế mà bà ấy làm bà nội mà không quan tâm cả nhà ta có chết đói hay không. Người lớn có đói cũng không sao, nhưng Tiểu Bảo và Tiểu Đệ còn có đứa nhỏ trong bụng mẫu thân còn phảisống chứ. Hiện tại bà ấy thấy mẫu thân đem bán vòng bạc hồi môn lấy tiền chữa bệnh cho ta thì lập tức phải tới nhà của chúng ta đòi tiền. Đây là muốn mạng người mà, thúc và thím mau nhìn xem bà ấy đối xử với nhà chúng ta thế nào. Hôm nay bà ta đến là muốn giết người chứ còn gì……"

"Nói vớ vẩn, mẫu thân ngươi làm gì có vòng bạc!" Trương Đại Nương vừa nghe thấy lời này thì cũng vội kêu gào, miệng há to mà cãi.

"Mẫu thân ta có vòng bạc hay không sao bà biết?" Trương Tiểu Oản bất chấp tất cả, không quan tâm người trong thôn nghĩ mình thế

nào. Nàng muốn nhân dịp này dứt khoát xé rách mặt để về sau Trương Đại Nương không dám đánh đến nhà bọn họ nữa.

"Chẳng lẽ bà coi của hồi môn của mẫu thân ta thành của bà chắc? Nếu không làm sao bà biết rõ thế?"

Đây là mẹ chồng mưu đồ đoạt của hồi môn của con dâu chứ sao. Nếu không thì làm sao bà ta biết rõ thế được? Trong thôn có mấy người mới gả chồng đến lập tức thấy đồng cảm, bọn họ cũng nhịn không được nhìn về phía mẹ chồng nhà mình.

Tuy rằng mọi nhà đều nghèo, có khi của hồi môn cũng không có gì nhưng vẫn có gia đình thương con gái, trên người nhiều ít cũng có vài thước vải, mấy món trang sức. Mấy thước vải kia chính là thứ duy nhất để các nàng lấy ra làm quần áo mới trong nhiều năm, còn trang sức cũng có thể dùng khi khẩn cấp. Nếu cả cái đó mẹ chồng cũng chiếm thì làm sao được?

Trương Đại Nương vừa nghe thấy vậy thì tức giận đến mặt đều đỏ, miệng cũng nói lắp, "Ta, ta không biết……" Nói xong bà ta cũng cảm thấy khí thế của mình giảm sút, lập tức khẳng định mà nói, "Ta làm sao mà biết được, đây là chuyện của nhà các ngươi."

"Nếu đây là chuyện nhà ta vậy thì sau khi phân nhà rồi bà còn tới nhà ta quản việc nọ việc kia làm gì?" Trương Tiểu Oản cắn chặt không buong, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, vừa khóc vừa dập đầu với Trương Đại Nương: "Bà tha cho cả nhà chúng ta đi. Lương thực bà cũng lấy đi rồi, chỉ mượn có hai tháng mà bà lấy lãi những hai ống mà bà còn chưa hài lòng hả? Chẳng lẽ bà muốn mạng cả nhà ta mới thấy vừa lòng chắc……"

Thấy Trương Tiểu Oản dám nói cả lời này, Trương Đại Nương lập tức ngây người, sau đó vội vã đứng lên, không dám để Trương Tiểu Oản dập đầu với mình nữa.

Lúc này người trong thôn cứ nhìn bà ta mà chỉ chỉ trỏ trỏ. Có mấy

đại nương tầm tuổi bà ta còn thì thầm, "Hiếm có người bà nào mà lòng dạ hiểm độc được như bà ta……"

"Còn không phải thế à? Từ khi sinh A Phúc ra bà ta cũng chưa cho hắn được cái gì, hắn sống được cũng là vì mạng lớn. Hiện tại hắn khổ như thế, mấy đứa con cũng gầy thế mà bà ta chẳng qua tâm, còn tới thêm dầu vào lửa……"

"Cái đó thì nói làm gì? Nửa lượng tiền khi A Phúc cưới vợ cuối cùng bà ta cũng lấy lại kia kìa……" Đây là Hồng thím ở cửa thôn nói. Nhà bà ta nhìn ngay ra cửa thôn, người trong thôn đi đâu làm gì bà ta biết hết. Vừa nghe thấy bà ta nói thế thì mấy người đứng ở cửa hóng chuyện đều nhìn về phía Trương Đại Nương.

Trương Đại Nương cũng nghe được, mà trên thực tế bà ta đúng là đã thu nửa lượng bạc kia. Bà ta xấu hổ nhìn quanh, thấy trên mặt người khác đều là khinh thường thì lập tức đỏ mặt, lấy tay gạt bọn họ ra mà đi, miệng ồn ào nói "Cho qua, cho qua đi……" sau đó cứ thế chuồn mất.

Trương Tiểu Oản vừa thấy bà ta chạy thì lập tức khóc lớn, gào với theo, "Nãi nãi, nếu bà một hai phải muốn mạng cả nhà ta thì chờ phụ thân về, cả nhà chúng ta đến nhà bà chết cho bà xem, để bà vừa lòng……"

Trương Đại Nương còn chưa chạy xa, nghe thấy lời này thì thiếu chút nữa vấp ngã chổng vó. Bà ta xoay người, thở hổn hển, há miệng gào to: "Ông trời mau xuống mà nhìn, Trương gia làm sao lại có loại cháu gái ác độc thế này? Loại cháu này không phải con cháu của Trương gia, nếu Trương A Phúc không đánh chết, không đuổi nó ra khỏi nhà thì từ nay về sau nhà bọn chúng và Trương gia sẽ không có quan hệ gì!"

Nói xong bà ta hung hăng vung tay, oán hận mà rời đi.

Người trong thôn vừa thấy ầm ĩ đến muốn chết muốn sống, hơn nữa

Trương Đại Nương cũng đi rồi, chẳng còn gì để xem nữa thì cũng sôi nổi giải tán. Chu thím trước đây từng cho nhà nàng mượn gạo do dự một chút rồi đi lên kéo Trương Tiểu Oản khóc đến hơi thở thoi thóp dậy. Bà vừa thở dài vừa nói với Lưu Tam Nương sắc mặt nhợt nhạt ngồi im lặng ở bên cạnh: "Tam Nương, chúng ta biết nhà ngươi khổ, cuộc sống này chậm rãi chịu đựng rồi cũng khá hơn thôi……"

Lưu Tam Nương miễn cưỡng cười với bà ấy, cuối cùng cũng mở miệng, "Đa tạ tẩu tử an ủi……"

Bà đón lấy Trương Tiểu Oản, đỡ nàng ngồi lên ghế, rồi lại vỗ vỗ lưng nàng. Trương Tiểu Oản biểu diễn quá lực, thân thể này cũng chưa khỏe hẳn nên hiện tại sức lực không còn bao nhiêu. Nàng ngồi trên băng ghế mà nấc, nhất tời không dừng lại được.

"Cháu gái đáng thương……" Chu thím tính tình thiện lương thấy thế thì đỏ mắt, nâng ống tay áo lau khóe mắt rồi rời đi.

Đám người đi hết rồi mới khiến Trương Tiểu Oản như trút được gánh nặng. Nàng cúi thấp đầu nghĩ vừa rồi nàng nhìn thấy Trương Đại Nương nhanh nhẹn dũng mãnh ngồi trên đất mà khóc thì đầu óc cũng rối loạn. Trong nháy mắt kia nàng thật sự sợ lão bà nương này một khi biết nhà bọn họ có của ăn, lại có tiền thì nhất định sẽ không chịu đi nếu không lấy được hết.

Vì thế nàng dứt khoát làm thật lớn, chặt đứt quan hệ hai bên, như thế đỡ cho bà ta sau này dòm ngó nhà nàng. Đương nhiên nếu bọn họ dám đến thì Trương Tiểu Oản cũng dám đánh đuổi bọn họ ra.

Chỗ mềm mại trong lòng nàng từ trước đến giờ chỉ hướng đến người nhà.

****

Vốn dĩ người trong thôn cũng có đồn đoán về việc Trương A Phúc đi sớm về khuya, lại có cả việc chữa bệnh cho Trương Tiểu oản và việc

mua quần áo mới của hai cha con. Bọn họ vẫn bàn luận sôi nổi về việc này mấy ngày nay.

Hiện giờ biết được đó là do Lưu Tam Nương bán đồ gia truyền của nhà mẹ đẻ để lại thì bọn họ cũng chẳng bàn tán nữa. Tuy cũng có con dâu nhà khác hâm mộ Lưu Tam Nương có của hồi môn tốt, nhưng lúc nghĩ tới bà gả cho người nào thì cũng chẳng còn gì để nói.

Có vòng bạc của hồi môn thì sao? Người trong nhà cũng chẳng đem bà gả cho người tốt, về sau cuộc sống chỉ toàn đau khổ. Hiện tại đã có ba đứa nhỏ, trong bụng còn có một đứa nữa nhưng trong nhà chỉ có hai mẫu đất, những ngày khổ ải này không biết bao giờ mới kết thúc.

Trương Tiểu Oản chờ đám người đi rồi mới nghỉ ngơi một hồi, tiếng nấc cuối cùng mới dừng lại. Nàng quỳ gối trước mặt Lưu Tam Nương mà xin lỗi, "Mẫu thân, việc này là con không đúng nhưng hiện tại nhà chúng ta không thể nhân nhượng nữa. Nếu bọn họ biết chúng ta có chút của cải thì nhất định sẽ lấy đi, đến lúc đó liều mạng cũng không ngăn được. Bọn họ không thương chúng ta thì chúng ta phải tự thương mình……"

Nói xong, bản thân Trương Tiểu Oản cũng thấy chua xót. Nàng thực sự không rõ, Trương lão thái bà này tại sao có thể đối xử thế này với Trương A Phúc? Bà ta là mẹ ruột chứ có phải kẻ thù của phụ thân nàng đâu.

"Ta biết……" Lưu Tam Nương nhắm mắt, lúc mở ra thì trong đó đều là tơ máu vì nhẫn nhịn.

"Con làm tốt lắm. Con có biết phụ thân con vì sao lại yếu ớt như thế không? Lúc đó là mùa đông, bà ta để mặc Trương Đại Kim đẩy phụ thân con xuống hồ nước mà không quan tâm. Khi đó phụ thân con mới 6 tuổi đã phải làm đủ mọi việc trong nhà, nhặt củi, gánh nước đều làm hết. Ông ấy khi đó ăn hết bao nhiêu cơm chứ? Lúc ấy nếu

không phải ông ngoại con vừa lúc đi qua vớt lên thì phụ thân con hẳn đã không còn……”

Nói xong, Lưu Tam Nương đã khóc không thành tiếng, mà Trương Tiểu Oản thì ngây người. Trên đời này thật sự có người mẹ nhẫn tâm như thế sao?

Chương 15

Đến tối Trương A Phúc mang theo hai đứa con trai lên núi nhặt củi trở về. Có lẽ ở trên đường ông đã nghe thấy cái gì nên cái người ngày thường ít khi nói lời nào, cùng lắm chỉ biết ngây ngô cười với Lưu Tam Nương lúc này càng yên lặng. Ông ấy bỏ gánh củi xuống, sau đó tới đứng bên người Lưu Tam Nương, không hé răng một câu.

Ông ấy đứng một lúc Lưu Tam Nương mới vươn tay, sờ sờ đầu ông, nhẹ giọng nói, "Chàng đi nghỉ tạm đi, ta nấu cơm xong ngay đây."

Trương A Phúc ngẩng đầu liếc nhìn bà một cái sau đó gật đầu, miệng nói, "Ta sẽ đi nhóm lửa."

Lưu Tam Nương không nói nữa, Trương Tiểu Oản thấy đã có người giúp nhóm lửa thì thức thời mà không đến quấy nhiễu nữa. Nàng chỉ dẫn theo Trương Tiểu Bảo Trương và Tiểu Đệ đi chọn hạt thóc.

Nàng muốn chọn chút thóc no đủ để ươm mạ.

****

Quả nhiên vừa gặt thóc được một thời gian thì độ ấm chợt giảm xuống nhiều. Buổi sáng vừa thức dậy đã thấy trên mặt đất kết một tầng băng mỏng, mặt trời vẫn mọc nhưng không hề có chút độ ấm nào.

Loại thời tiết này đúng là muốn mạng người mà.

Trong nhà không có nhiều quần áo, Trương Tiểu Oản cắn răng đem

toàn bộ vải lẻ trong nhà lấy ra, nhưng cũng chỉ đủ làm một cái áo không đến nỗi nào. Thật sự nàng cũng không có cách nào, vì sợ Trương Tiểu Bảo và Tiểu Đệ đông lạnh, nàng cắn răng lấy tiền từ chỗ Lưu Tam Nương, mạo hiểm trời lạnh đi lên trấn trên chọn mua chút bông vải bán giá thấp và cắt vài thước vải dày về. Trong hai ngày nàng đã may xong hai bộ quần áo.

Đến sáng ngày thứ ba, Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ có quần áo mới thì vui đến mức xoay quanh người Trương Tiểu Oản. Nàng may gấp hai đêm, buổi tối cũng chỉ nương ánh lửa mà khâu vá vì thế lúc này mày mặt hoa lên. Hai đứa nhóc không biết còn chạy quanh nàng thiết chút nữa làm nàng ngất ra đấy.

Buổi sáng nàng ngủ bù một giấc, buổi chiều lại đem vải và bông còn thừa lại may một bộ quần áo kín mít cho Lưu Tam Nương. Nút thắt nàng làm loại giấu vào trong, vải thì dùng vải lẻ thô ráp mà ghép lại nhưng Trương Tiểu Oản vẫn cố gắng làm ra hình ra dạng, vô cùng vừa mắt.

Lúc ăn tối nàng đem bộ quần áo ra. Lúc Lưu Tam Nương đón lấy thì ngây người, chờ đến khi mặc lên người thì đến Trương A Phúc vốn trầm mặc mấy ngày nay cũng phải mở to mắt, nhỏ giọng mà mở miệng nói, "Tam Nương, thật là đẹp mắt."

Lời đột ngột này của ông ta khiến Lưu Tam Nương trừng mắt, trên mặt hơi hơi ửng hồng. Bà như trẻ ra mấy tuổi, không còn dáng vẻ quá tiều tụy nữa.

"Nương thật là đẹp mắt……" Trương Tiểu Bảo cũng nhìn đến choáng váng, hắn mang khuôn mặt có bảy phần giống Trương A Phúc mà nói câu này làm Trương Tiểu Oản nhịn không được nở nụ cười.

"Tay nghề thật tốt……" Lưu Tam Nương vuốt quần áo trên người mình, sau đó định cởi ra vì luyến tiếc.

"Mẫu thân cứ mặc đi cho ấm." Kỳ thật vải dệt này quá kém nên

nàng phải khâu dày một chút để cho quần áo ra dáng ra hình. Nếu vải tốt hơn, màu sắc tốt hơn thì Trương Tiểu Oản còn có thể làm thêm nhiều thứ đa dạng, khiến người mặc càng đẹp hơn.

Nhưng quần áo này ở thôn Ngô Đồng cũng được coi là cực kỳ tốt rồi. Lưu Tam Nương mà mặc ra ngoài sợ là rất nhiều người sẽ phải vây quanh xem……

Nghĩ tới đây Trương Tiểu Oản đột nhiên lóe linh quang. Nàng nói với Lưu Tam Nương, "Mẫu thân mặc quần áo này ra ngoài đi dạo, nếu có người hỏi ngài quần áo này làm thế nào thì ngài cứ nói là do tay nghề học được ở nhà mẹ đẻ. Ngài xem, sắp đến năm mới rồi, trong thôn chúng ta khả năng sẽ có nhà làm quần áo mới. Nếu không cũng có nhà muốn sửa quần áo cũ. Nếu bọn họ có thể để chúng ta làm thì ngài cứ mang vải về. Chúng ta sẽ không lấy công quá cao, một kiện quần hoặc áo lấy một ống gạo, làm nguyên một bộ thì lấy một ống rưỡi, nếu sửa quần áo thì năm cái tính một ống gạo."

"Cái này có được không?" Lưu Tam Nương do dự hỏi, nhìn dáng vẻ cũng như đang suy nghĩ.

"Được, con đã hỏi qua, nếu vào trấn làm một cái quần hoặc áo phải mất năm đồng, một bộ là 8 đồng. Gạo tính ba đồng một cân, trong thôn chúng ta một ống lương đa phần cũng là một cân. Như vậy tính ra thì một kiện xiêm y chúng ta may chỉ lấy ba đồng, mà tay nghề chúng ta cũng không kém so với trong trấn." Trương Tiểu Oản tính tính rồi nói.

Lưu Tam Nương không trả lời, chỉ nhìn nhìn tay Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản cười cười, không lặp lại lý do cũ nữa, chỉ nói, "Con làm được, mẫu thân cứ yên tâm. Chỉ cần để con làm thì con sẽ khiến bọn họ không chê vào đâu được."

Trước khi xuyên qua, mỗi tháng công ty nàng sẽ cho ra một bộ quần áo cao cấp khiến người ta tranh nhau mua vì thế nàng cực kỳ tự tin

với tay nghề làm quần áo mười mấy năm của mình sẽ trị được người ở thôn Ngô Đồng.

Đáng tiếc là ở chỗ này làm may vá không thể nuôi sống bản thân được. Chỗ nghèo đói này thì có mấy nhà có tiền làm quần áo mới chứ? Trương Tiểu Oản từng hỏi giá cả quần áo trong trấn, một tháng cho dù có nhiều khách cũng chỉ làm được 5 bộ xiêm y, tương đương 40 đồng tiền hoặc hơn mười cân gạo. Nếu trong nhà không có ruộng, chỉ dựa vào việc may vá thì không thể nuôi sống người nhà. Mà đó là còn có khách hàng, nếu không có khách thì khả năng gạo cũng không có mà ăn, không dễ dàng hơn làm ruộng bao nhiêu. Thế nên ở trấn Cam Thiện, người làm nghề may vá cũng chỉ đủ để trợ cấp thêm cho gia đình chứ không thể dựa vào đó kiếm tiền làm giàu.

Còn những câu truyện xuyên qua mà trong đó nữ chính có thể dựa vào may vá kiếm bạc thì Trương Tiểu Oản càng không muốn nghĩ tới.

Hiện tại nàng ở cái chỗ nghèo khổ này, người nào có trăm lượng bạc đã là đại phú hộ trong trấn. Nàng đã từng gặp phú hộ kia đi chợ, quần áo người ta mặc cũng chỉ tốt hơn vải bông một chút, còn lụa thì cả cái trấn này không thấy có ai mặc.

Làm quần áo mới là công việc quan trọng nhất trong năm của mỗi nhà. Nhưng cho dù nàng có thể thêu hoa giống như thật thì cũng không thấy có người nào có tiền để mua, cùng lắm thì bọn họ chỉ xem náo nhiệt, chỉ trỏ mà thôi.

Còn thêu túi tiền đi bán ư? Ở trấn Cam Thiện này thì chuyện đó chỉ là mơ mộng vớ vẩn.

Lấy trấn Cam Thiện làm trung tâm, cộng hết người trên trấn và năm cái thôn ở quanh đó lại cũng không có mấy người có tiền nhiều đến mức cần túi để cất. Cái gì gọi là đất nghèo thì người cũng nghèo? Đó chính là người ta mặc một bộ quần áo rách đến mức không thể

rách hơn được nữa, mùa đông vẫn đi một đôi giày thủng vài chỗ. Có vài người thậm chí còn không có cả giày, quần áo bốn mùa chỉ có một bộ. Có vài nhà đến nhà tranh cũng không có, một ngày chỉ ăn một bữa cháo cũng khó. Đó mới thực sự gọi là đất nghèo người cũng nghèo.

Còn chuyện chết đói thì cũng chẳng hiếm lạ gì. Trương Tiểu Oản lúc trước chính là chết vì đói đấy thôi.

Ở nơi này muốn ăn một miếng cơm khô cũng là vấn đề, ai còn đầu óc mà nghĩ tới chuyện mặc quần áo đẹp hay không, túi tiền cũng không cần nghĩ. Trương Tiểu Oản cũng không phải người ngây thơ. Nàng đến nơi quỷ quái này thì đã chấp nhận hiện thực. Hiện tại mùa đông ở nhà không làm gì thì nàng làm chút công việc may vá kiếm thêm chút gạo cũng là tốt rồi.

Đương nhiên, nàng cũng không dám nghĩ quá nhiều. Nàng biết cho dù nàng may hết quần áo cho người trong thôn, cộng thêm sửa quần áo cũ thì nhiều lắm cũng chỉ được 10 ống gạo. Có điều có ít còn hơn không.

****

Lưu Tam Nương làm theo lời Trương Tiểu Oản dặn mà đi ra ngoài dạo một vòng. Lúc về bà cầm theo không ít vải người ta nhờ làm, còn có ít quần áo cũ muốn sửa chữa. Nhưng qua mấy ngày Trương Tiểu Oản mới nhận ra nàng đã nghĩ quá lạc quan rồi.

Trước đó nàng cho rằng bây giờ mọi nhà mới thu hoạch lương thực nên muốn kiếm chút gạo là không thành vấn đề. Nhưng nàng đã đánh giá sai tình hình trong thôn. Người như Chu thím, nàng làm hai ngày xong bộ quần áo cho trượng phu của bà, nhưng trước kia nhà họ từng mượn thóc nhà người ta nên làm gì còn dám xấu hổ lấy tiền công?

Nếu ngại không dám lấy thì chẳng phải là làm không công sao?

Còn sửa quần áo ư? Có một nhà từng cho nhà nàng mượn mấy đồng tiền cũng mang quần áo của cả nhà tới, vừa đủ năm bộ. Nàng sửa sửa, vá vá vài ngày, cuối cùng chỉ được nửa ống gạo. Nhưng nàng cũng không dám đòi thêm vì người ta sửa quần áo nhưng tự mang chỉ tới, lại có nhân tình trước đó nên ai còn dám nói gì.

Hơn nữa người ta cảm thấy nàng chỉ bỏ ra chút công sức, lấy nửa ống gạo đã là đủ rồi. Chẳng qua tay nghề của nàng quả thật không tồi nên người kia mới vui vẻ khen nàng một câu. Nhưng vài câu khen này cũng chẳng đổi được tiền, chỉ là lời nói thế thôi.

Cuộc sống chính là gian nan như thế, so với tưởng tượng còn khó hơn nhiều.

Trương Tiểu Oản giúp đỡ Lưu Tam Nương làm công việc may vá trong một tháng, mỗi ngày cầm kim không ngơi tay cũng chỉ kiếm được 6,7 ống gạo. Nhưng vẫn có chỗ tốt, giúp người khác may và sửa quần áo thì nàng cũng để dành được chút vải lẻ.

Bởi vì những người muốn làm quần áo đã tính toán kỹ rồi mới đưa vải đến cho họ làm. Thế nên khi quần áo may xong họ sẽ tới mang quần áo đi, còn vải thừa thì chẳng ai mở miệng hỏi. Chính bản thân họ cũng biết vải thừa kia chẳng còn bao nhiêu thế nên đống vải đó đều về tay Trương Tiểu Oản. Nàng dùng đống vải đó làm vài món đồ lót cho đứa nhỏ trong bụng Lưu Tam Nương, coi như đỡ được chút tiền.

Trương Tiểu Oản cũng phát hiện Lưu Tam Nương làm may vá không tồi, đường may tinh tế. Nói thực ra nàng nghĩ tay nghề của bà cũng không thua kém gì thợ chuyên nghiệp. Thảo nào lúc nàng đề nghị nhận công việc này thì bà cũng không nói gì. Bởi vì chính bản thân bà cũng có thể làm tốt.

****

Đợi đến khi thời tiết lạnh hơn thì người cả thôn căn bản không hề ra ngoài, tất cả đều rúc trong nhà chờ đến lúc ăn tết, thời tiết ấm hơn.

Công việc may vá của Trương Tiểu Oản mới vừa phát triển cũng vì nguyên nhân này mà phải ngừng lại.

Nàng cũng phát hiện ra sau khi làm một hồi thì quần áo trong thôn cần sửa chữa may vá cũng chẳng còn bao nhiêu.

Nàng lại cảm thấy nếu chỉ dựa vào làm quần áo để phát tài trong phạm vi trấn Cam Thiện này thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Trong thôn cũng có mấy người già bị đông chết. Lần trước Hồng thím đưa quần áo đến sửa còn thở dài nói với Lưu Tam Nương rằng mùa đông này qua thì trong thôn sợ là sẽ thiếu đi không ít người.

Lúc ấy Trương Tiểu Oản nhìn Lưu Tam Nương sau khi được bồi bổ một tháng thì sắc mặt đã tốt hơn, cũng có chút huyết sắc. Nhìn bà ôm bụng to ngồi đó khiến lòng nàng trầm xuống.

Lương thực nhà bọn họ, kể cả lúa mới kiếm được cũng chỉ đủ ăn tiết kiệm đến hết năm. Sang đầu xuân mọi người sẽ lại phải làm lụng vất vả.

Chương 16

Một khi rảnh rỗi, Trương Tiểu Oản liền nghĩ ra việc để làm.

Trương Tiểu Oản để lại mười mấy củ khoai sọ loại tốt, không bị sâu đục.

Nàng biết khoai sọ phải gieo giống lúc thời tiết giá rét. Đây là nàng nghe người lớn kể lại chứ nhà bà nàng trước kia không trồng thứ này.

Tuy trước kia Trương Tiểu Oản có ở nông thôn giúp bà làm việc nông nhưng cũng chỉ có những việc như băm cỏ heo, cho heo ăn chứ chưa từng ra ruộng. Khi đó nàng còn nhỏ tuổi, bà nàng đâu để nàng phải làm những việc đó. Nàng chỉ đại khái biết khoai tây phải trồng thế nào, còn khoai sọ thì nàng chịu.

Nhìn những củ khoai sọ to bằng củ khoai tây kiếp trước của mình, nàng nghĩ cách trồng hẳn cũng giống nhau. Nếu không nàng sẽ thử trước. Trương Tiểu Oản không chắc chắn một trăm phần trăm nên chỉ đành thử trước.

Nhưng vừa quyết định thử thì vấn đề lại phát sinh.

Nàng sầu lo là vì thời tiết của Đại Phượng triều khác với thế giới hiện đại của nàng. Bây giờ còn chưa vào chính đông, mặt trời vẫn còn chút độ ấm. Nếu vào chính đông thì mặt trời trên cao chỉ giống cái đèn, không hề có chút độ ấm nào.

Mùa đông ở đây lạnh một cách quỷ dị, thái dương chói lòa treo trên

cao nhưng mặt đất lại kết sương lạnh mỗi lúc một dày, không hề có dấu hiệu bị tan ra.

Khoai tây cần được ủ ở nơi ấm áp mới có thể thúc mầm. Nếu nàng muốn trồng khoai sọ theo cách của khoai tây thì đầu tiên phải bảo đảm được độ ấm cho khoai.

Hiện tại thời tiết nhiệt độ chắc chắn âm độ, nàng phải đi đâu để tìm được chỗ duy trì 15 độ phù hợp cho việc ươm mầm đây?

Trương Tiểu Oản muốn dùng than dùng thừa để bọc bên ngoài khoai sọ, nhưng không biết có đạt đủ nhiệt độ cần thiết hay không.

Trên thực tế nàng cũng đã thử nhưng kết quả lại thất bại.

Than dùng thừa chỉ giữ được ấm lúc đầu, sau đó lại nguội mất, chẳng duy trì được. Nàng cũng từng bọc một đống lớn than còn đang cháy nhưng kết quả là chúng vẫn nguội đi, không lưu lại được chút độ ấm nào.

Ban đầu nàng không thể làm được, nhưng nàng không từ bỏ mà cố gắng thêm nửa tháng nữa. Có điều kết quả vẫn thất bại.

Trương Tiểu Oản vô cùng thất vọng. Nàng thậm chí còn hoài nghi bản thân có thể ươm mạ cho thóc vào mùa xuân năm sau không. Kiếp trước nàng vốn đã không quen thuộc với việc nhà nông, mà Đại Phượng triều lại có khí hậu khác với nơi nàng từng ở. Nàng căn bản không biết có thể thực hiện một cách thành công những ý tưởng của mình hay không.

Nàng cảm thấy mình vẫn suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Lúc này, thời tiết lại càng ngày càng lạnh hơn. Có lẽ mùa đông lạnh và lãnh khốc này cũng ảnh hưởng đến cảm xúc của Trương Tiểu Oản. Lần đầu tiên nàng không cảm thấy sự tình có hy vọng. Thí nghiệm trồng khoai sọ thất bại khiến nàng cảm thấy cực kỳ tuyệt

vọng, tinh thần cũng sa sút.

Nàng thậm chí cũng không tích cực với việc cơm nước, cả người trở nên lười biếng, làm gì cũng không chuyên tâm. Có đôi khi nàng ngồi nửa ngày không thèm động đậy, đầu óc trống rỗng.

****

Trương Tiểu Oản có vấn đề. Hai ba ngày sau Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ cũng đều phát hiện ra điều này. Bọn họ không vây quanh nàng như ngày thường mà ầm ĩ nữa, cũng không tự chạy đi chơi khi thấy nàng không thèm để ý đến mình. Hai anh em yên lặng ngồi bên người Trương Tiểu Oản, không ầm ĩ mà rất ngoan ngoãn ngồi đó, hy vọng có thể khiến nàng thấy tốt hơn.

Mấy ngày nay Trương Tiểu Oản đều như mất hồn. Trương A Phúc không nhịn được mà lo lắng hỏi Lưu Tam Nương, "Con gái làm sao thế?"

Hơn nửa tháng nay Trương Tiểu Oản lăn lộn lo việc khoai sọ Lưu Tam Nương đều nhìn thấy hết. Ngày đó nàng mang vẻ mặt thất vọng mà nhét khoai sọ vào chung với một đống than rồi không thèm động tới chúng nữa. Sau đó cả người nàng cứ như thế này đến giờ.

Lưu Tam Nương cũng không hiểu, bà xoa xoa cái trán, cười khổ nói với Trương A Phúc, "Để nàng tự mình nghĩ thông đi thôi. Nàng là người được Bồ Tát mở mang, trong lòng có chủ ý. Có lẽ nàng đang suy nghĩ cái gì đó."

Nhưng dù sao bà vẫn lo lắng. Ngày hôm đó Trương Tiểu Oản chỉ uống nửa bát cháo gạo lức thì Lưu Tam Nương vẫn không nhịn được mở miệng, "Con không khỏe chỗ nào ư?"

"A" Trương Tiểu Oản ngây người.

"Nếu không khỏe thì mời đại phu tới xem nhé?" Những lời này Lưu

Tam Nương nói với Trương A Phúc.

Trương A Phúc do dự một chút sau đó đứng lên, đi tới ngoài cửa nhìn ra ngoài rồi nói, "Ta thấy sắc trời còn sớm, để ta đến nhà mời đại phu."

Trương Tiểu Oản ngây ngẩn cả người, nàng còn chưa phản ứng lại với hai chữ "Đại phu" này thì đã thấy Trương A Phúc dậm dậm chân, chuẩn bị đi ra ngoài. Lúc này nàng lập tức hồi hồn, vội vàng hô, "Đại phu, sao phải tìm đại phu? Con không sao, không cần mời đại phu đâu."

Nàng đứng lên, vội vàng nói với Lưu Tam Nương, "Mẫu thân……"

Lúc này nàng liếc mắt một cái đã nhìn thấy Lưu Tam Nương có lo lắng. Trong lòng Trương Tiểu Oản chua xót ở trong lòng. Chờ nàng quay đầu đi, muốn tránh ánh mắt lo lắng của Lưu Tam Nương thì lại thấy ánh mắt trông mong của hai đứa nhỏ. Mũi Trương Tiểu Oản cũng lập tức chua lên.

"Con thật sự không sao," thiếu chút nữa nàng đã khóc ra tiếng. Nàng cắn răng nhẫn nhịn, ổn định cảm xúc, rồi mang theo tươi cười nói, "Mấy ngày nay con chỉ đang nghĩ vài việc nên mới thất thần……"

Thấy Trương A Phúc còn hơi do dự mà đứng ở bên cửa, Trương Tiểu Oản vội vàng nói, "Phụ thân mau đi vào đi, chuyện đó con đã nghĩ xong, không có việc gì. Con không bị bệnh đâu."

Trương A Phúc không lên tiếng mà chỉ nhìn về phía Lưu Tam Nương.

Lưu Tam Nương nhìn về phía Trương Tiểu Oản, còn Trương Tiểu Oản thì vội gật đầu lia lịa, khẳng định mà nói, "Thật sự không có việc gì."

"Vậy uống hết cáo đi." Lưu Tam Nương cũng không nói gì, chỉ cầm cái bát đẩy đến trước mặt Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản thật sự sợ Trương A Phúc ra ngoài vào thời tiết này. Nàng sợ ông đi ra ngoài thì không còn mạng mà về nên vội cầm lấy bát uống hết một nửa chén cháo còn lại.

Uống xong, không biết sao mà nàng lại rơi nước mắt. Trong lòng nàng rất khó chịu, nhưng nàng biết mình chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

****

Khoảng thời gian tình thần sa sút ngắn ngủi qua đi, lúc này Trương Tiểu Oản mới phát hiện ra nàng đã khiến hai đứa em trai sợ hãi.

Hai đứa nhỏ vốn đã trở nên dạn dĩ nhanh nhẹn hơn, không còn nhút nhát nữa. Ấy vậy mà mấy ngày nay chúng đều vô cùng ngoan ngoãn. Nàng đi tới đâu hai đứa cũng đi theo, yên lặng làm cái đuôi ngoe nguẩy đi theo sau mông nàng, không dám làm ầm ĩ.

Có lần Trương Tiểu Bảo còn hỏi, "Đại tỷ, tỷ sẽ không vứt bỏ đệ và Tiểu Đệ chứ?"

Trương Tiểu Oản nghe thấy mà chua xót. Nàng miễn cưỡng cười nói, "Đại tỷ làm sao có thể vứt bỏ các đệ chứ?"

"Lão Điền thẩm nói lần trước tỷ muốn vứt bỏ chúng ta, còn có một lần kia……" Mặt Trương Tiểu Bảo có chút u ám.

Trương Tiểu Oản vừa nghe thì trong lòng đã cả kinh. Lần trước ư? Còn có lần kia? Lần trước sợ là lúc nàng bị bệnh, còn lần kia thì chính là lúc Trương Tiểu Oản thật sự bị chết đói phải không?

Trương Tiểu Bảo không phải kẻ ngốc, hắn chỉ phản ứng chậm chạp. Xem ra hai lần kia đã để lại bóng ma trong lòng hắn.

Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Oản lo lắng hắn nghĩ lung tung nên vội vàng cười trấn an hắn, "Đại tỷ mạng lớn, dù thế nào cũng sống sót được. Tỷ làm sao lại không cần hai đứa chứ? Về sau đại tỷ còn

muốn các đệ được ăn no, nhìn các đệ cưới vợ……”

Nói đến đây nàng mới nhớ tới mình nói quá xa. Hai đứa trẻ trước mặt nàng hiện tại mới còn bé tí. Nàng dừng một chút rồi mới tổng kết lại, “Tóm lại, đại tỷ sẽ không vứt bỏ hai đứa, chỉ cần các đệ nghe lời đại tỷ là được.”

Nói hết câu nàng mới phát hiện ra bản thân vẫn không quên đe nẹt hai đứa nhóc phải nghe lời. Nàng vẫn giữ thói xấu của đời trước đến tận bây giờ.

Kỳ thật ngẫm lại thì đời trước nàng trải qua cũng không ít việc, thất bại cũng nhiều, nhưng cuối cùng không phải nàng cũng vẫn làm được đâu vào đó đấy sao? Đời này sao nàng mới thất bại một lần đã suýt ném hết ba hồn bay vía đi thế này.

Trương Tiểu Oản không nhịn được mỉa mai bản thân ở trong lòng. Nàng mới nếm chút đau khổ mà đã không có tiền đồ thế này.

Nàng ngồi xổm xuống, ôm Tiểu Bảo và Tiểu Đệ ở trước mặt vào lòng, mặc kệ hai đứa có hiểu hay không nhưng nàng vẫn thật lòng nói: “Đại tỷ sẽ không bỏ mặc các đệ. Phải tin tưởng đại tỷ, về sau đại tỷ sẽ chăm sóc tốt cho các đệ, cố gắng giúp cha mẹ nuôi gia đình. Chờ hai đứa trưởng thành, sống tốt, đại tỷ mới rời đi.”

Trương Tiểu Đệ được nàng ôm thì ngoan ngoãn, đôi mắt không chớp nhìn Trương Tiểu Oản. Không biết hắn nghe có hiểu không, nhưng Trương Tiểu Bảo lại giống như hiểu hết. Hắn kéo quần áo Trương Tiểu Oản, vẻ mặt đau khổ nói, “Trưởng thành tỷ sẽ phải đi sao? Vậy không lớn lên có được không?”

Trương Tiểu Oản vừa nghe đã cười nói, “Sao có thể không lớn lên chứ.”

“Nhưng ……”

“Nếu trưởng thành, Tiểu Bảo luyến tiếc đại tỷ thì đại tỷ sẽ không rời đi nữa nhé?” Trương Tiểu Oản nhịn không được trấn an hắn.

“Được, được……” Trương Tiểu Bảo liên tục gật đầu.

Trương Tiểu Oản không nhịn được lại cười. Nàng không nghĩ rằng Trương Tiểu Bảo thật sự ghi tạc lời này trong lòng. Nhiều năm sau bọn họ sợ Trương Tiểu Oản rời xa quê hương, ở kinh thành sống không tốt nên đã mang theo cả nhà đến kinh thành. Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ gặp nàng, câu đầu tiên đã nói: “Đại tỷ năm đó đã đồng ý với bọn đệ sẽ không rời đi mà.”

Chương 17

Sau khi lấy lại tinh thần mấy ngày thì Đại Phượng triều đón năm mới. Sự kiện này cuối cùng cũng tăng thêm chút náo nhiệt vui mừng cho thôn trang. Mọi nhà không còn yên ắng khiến người ngoài đi qua còn tưởng chỗ này không người ở nữa.

Trương Tiểu Oản vốn tưởng rằng vào lúc ăn tết, thời tiết lại lạnh thì cho dù gia đình khó khăn đến đâu cũng sẽ tìm cách mua chút đường về ăn. Nhưng tình huống có vẻ tệ hơn nàng tưởng tượng. Đường không có, bởi vì chẳng có ai đi ra ngoài mua bán gì. Chờ đến tối giao thừa nàng cũng chỉ nghe thấy vài tiếng pháo ít ỏi.

Nhà lão Điền thúc ở bên cạnh cũng với qua vách cỏ mà chúc mừng năm mới.

Chỗ này thực sự quá nghèo, đến ăn tết cũng không có không khí gì. Hoàng hôn cùng ngày Trương Tiểu Oản cố tình đứng ở cửa, nhìn khói bếp lượn lờ trên nóc nhà. Lúc này nàng mới chân chính cảm nhận được mình đang ở Đại Phượng triều, tại thôn Ngô Đồng. Nàng đang ở chỗ này ăn tết chứ không phải ở trên một hòn đảo cô độc bên cạnh chỉ có hai gia đình nữa còn ngoài ra không có ai.

Đây là năm đầu tiên Trương Tiểu Oản trải qua ở thời đại này. Nó cô đơn quạnh vắng đến nỗi trong lòng nàng cũng thấy lạnh lẽo. Mọi phong cảnh và náo nhiệt kiếp trước lại xẹt qua trong đầu nàng khiến nàng nhịn không được cảm thấy buồn bã. Nhưng khi nhìn thấy hai đứa em trai thì nàng lại không đành lòng, phải cố vực tinh thần dậy. Nàng thương lượng với Lưu Tam Nương làm thịt một con thỏ, để bữa cơm tối 30 thêm phong phú, coi như ăn tết.

Cho dù đã cố gắng vực dậy tinh thần từ trong tuyệt vọng nhưng một năm này qua đi, Trương Tiểu Oản vẫn cảm thấy bất lực. Chỉ có thực sự đặt mình trong hoàn cảnh, nàng mới hiểu làm con gái nhà nghèo có bao nhiêu gian nan.

Đừng nói đến làm giàu, chỉ cần đảm bảo cho cả nhà ăn cơm no đã là vấn đề lớn khiến một người gần 30 tuổi ở kiếp trước như nàng bất lực.

Lúc trước ở trong núi nhặt đồ ăn, bắt chút động vật lấy thịt, ăn được vài bữa cơm no thì nàng còn tưởng mình có thể vực cái nhà này dậy —— nhưng nhìn thời tiết hoàn toàn lạnh băng bên ngoài, không ai dám ra ngoài thì nàng cảm thấy hiện thực đang cố nói với nàng rằng đừng có mơ mộng hão huyền. Chỉ sợ những ngày sắp tới còn khó khăn hơn nàng tưởng tượng nhiều.

Hai ngày này Trương Tiểu Oản càng trở nên trầm mặc hơn dĩ vãng. Nhưng đến sáng ngày thứ ba, sau một giấc ngủ dậy, nàng phát hiện ra băng tuyết cứng rắn đã bắt đầu tan ra, vết nước uốn lượn……

Chỉ thấy Lưu Tam Nương cũng khó có khi lộ ý cười nói với Trương Tiểu Oản, "Xem ra năm nay mùa xuân đến sớm hơn mùa xuân năm ngoái. Qua mấy ngày nữa thời tiết sẽ tốt hơn, mấy đứa cũng có thể ra ngoài chơi."

"Sao thời tiết lại đột nhiên ấm áp vậy?" Trương Tiểu Oản bọc áo bông kín người sau đó đi ra ngoài nhìn ngó một vòng rồi quay về hỏi, "Không phải đến ra giêng mới ấm áp lên sao?"

Chẳng lẽ thông tin lúc trước nàng hỏi được sai sao?

"Ấm áp……" Lưu Tam Nương gật đầu nói, ý cười trên mặt mang theo vài phần ý nhị nhẹ nhàng, "Năm vừa rồi mùa xuân cũng tới sớm nhất trong vòng ba đến 5 năm nay. Mùa xuân năm kia cũng tới sớm hơn thế nên chúng ta nghĩ năm nay mùa xuân hẳn là tới muộn.

Nhưng mùa đông năm nay lạnh hơn những năm trước vì thế mùa xuân đến sớm cũng phải……”

Trương A Phúc đứng bên người bà gật đầu phụ họa, “Năm nay lạnh hơn thật, vì thế mùa xuân hẳn là phải tới sớm. Trước kia cũng là thế này……”

“Tới sớm ư?” Trương Tiểu Oản nhíu mày, tuy nàng không rõ Đại Phượng triều này cuối cùng có khí hậu quỷ quái gì nhưng ấm áp đến sớm vẫn tốt hơn đến muộn. Mỗi ngày đều rúc trong nhà chỉ ăn không làm thì lương thực ở đâu ra chứ? Không đói chết mới lạ ấy.

Mùa xuân tới rồi, cho dù Đại Phượng triều có cổ quái thế nào thì mùa xuân đến cũng khiến vạn vật thức tỉnh. Động vật trong núi hẳn cũng thức dậy, mà Trương Tiểu Oản cũng không nhịn được thở ra một hơi.

Dù sao đi nữa thì ông trời cũng tuyệt đường của người. Lúc nàng lo lắng lu gạo trong nhà sắp thấy đáy, nấm và mộc nhĩ cũng sắp ăn hết thì thời tiết cuối cùng cũng kịp thời ấm áp hơn.

Lúc Trương Tiểu Oản ngẩng đầu nghênh đón ánh mặt trời ấm áp thì nhịn không được nhẹ nhàng mấp máy miệng mắng một câu “Ông trời chết tiệt …”. Suốt ba tháng thời tiết lạnh giá làm nàng suýt nữa thì chịu không nổi

Nói xong câu đó nàng lại cười khổ lắc đầu, “Thiếu chút nữa bị ông đùa chết rồi.”

****

Mùa đông đầu tiên ở Đại Phượng triều của nàng cứ thế trôi qua. Mặt trời chiếu mấy ngày thì lại có tuyết rơi. Nhưng lúc này mặt trời đã có độ ấm, tuyết cũng sẽ tan, so với lúc trước thì thoải mái hơn nhiều.

Hơn nữa tuyết rơi báo hiệu một năm bội thu. Bởi vì trời có tuyết thì

đất sẽ có nước, hoa màu sẽ lớn lên xanh tốt.

Trời có tuyết mấy ngày sau đó ngừng lại. Trương Tiểu Oản phát hiện thời tiết lúc đó đã thực sự ấm lên, trong thôn cũng bắt đầu hoạt động trở lại. Nhưng loại náo nhiệt này vẫn mang theo chút ảm đạm của mùa đông.

Trải qua mùa đông lạnh lẽo này, có không ít nhà có người bị đông lạnh chết. Hiện tại thời tiết ấm áp lên thì mọi người đều bọc người nhà lại, đào đất chôn cất, vô cùng sơ sài, đến tấm bia đá cũng không có.

Sự tàn khốc của cuộc sống lúc này bị phơi bày ra hết không còn gì. Mạng người chính là yếu ớt như thế, ăn không đủ no mặc không đủ ấm thì chỉ có con đường chết.

Lúc này cho dù thời tiết sắp đến mùa xuân nhưng người trong thôn cũng không có bao nhiêu vui mừng. Nói thực ra, lúc lão Điền thẩm tới gõ cửa, thấy cả nhà nàng đều không làm gì thì cũng cực kỳ kinh ngạc.

Trương Tiểu Oản chờ mặt trời chiếu ánh nắng khiến đường xá khô ráo rồi mới tranh thủ lên núi. Nàng phát hiện cây trên núi đều mọc mầm, xanh non mơn mởn.

Nàng mang theo hai đứa em trai đi vào trong núi, đi tới đâu cũng thấy màu xanh của cỏ cây, cũng thấy không ít người trong thôn đảo quanh đó. Không bao lâu nàng đã thấy Chu đại thúc cầm hai con thỏ trong tay đi xuống.

"Thế mà tụi nó không bị đông chết, huynh lại còn bắt được những hai con. Chu Điền, vận khí của huynh quả là không tồi……" Vị hán tử đi theo bên cạnh Chu đại thúc cực kỳ hâm mộ mà nói.

Trương Tiểu Oản nhìn bọn họ đi xa thì cũng dắt Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đảo một vòng, nhưng đến bóng dáng thỏ còn không

thấy chứ đừng nói bắt được con nào. Lúc này bọn họ đành thở dài mà quay về.

Về đến nhà, nàng quyết định thương lượng với Trương A Phúc và Lưu Tam Nương. Hiện tại bụng Lưu Tam Nương càng ngày càng lớn, chờ đến tháng ba thì tròn mười tháng. Đến lúc đó sinh đứa nhỏ thì việc nuôi dưỡng cũng là vấn đề.

Chờ người một nhà ngồi bên bàn đất rồi, Trương Tiểu Oản nghĩ ngợi mãi mới thương lượng cùng bọn họ: "Con thấy nhà chúng ta vẫn phải lên núi lớn một lần mới được……"

Lần này không chờ Lưu Tam Nương nói chuyện, Trương A Phúc đã gật đầu nói, "Phụ thân chuẩn bị hai ngày này sẽ đi. Không phải con nói muốn gieo thóc trước ư? Con cứ ở nhà làm việc này trước, chăm sóc hai em và mẫu thân, để mình phụ thân đi là được."

Trương Tiểu Oản cười khổ nghĩ một mình Trương A Phúc đi thì làm sao nàng yên tâm được? Người cha này của nàng thân thể yếu ớt, nếu xảy ra chuyện gì thì tình huống trong nhà sẽ càng thêm khó khăn hơn.

"Con nghĩ hay là chúng ta thương lượng với nhà thím Chu? Chúng ta biết đi lại thế nào, lần trước cũng có thể sờ soạng bắt được mấy con thỏ. Chỉ cần không đi vào quá sâu thì sẽ không có nguy hiểm gì lớn. Chu đại thúc cũng là người có sức lực……" Trương Tiểu Oản nói đến đây thì thở dài, thành thật nói với người nhà: "Chuyện này con cũng không muốn nói với người trong thôn. Nếu bọn họ biết thì sợ là sau này nhà chúng ta chẳng tranh nổi. Nhà chúng ta sức lao động không nhiều, không thể so với nhà người khác. Nhưng Chu gia là người tốt bụng, chúng ta cũng nên thử thăm dò xem sao?"

Trương Tiểu Oản biết việc này sớm hay muộn cũng không giấu được. Nhà họ làm gì đều không tránh được tai mắt của người trong thôn, đến lúc đó sợ là chưa kịp giấu diếm thì bọn họ đã tìm tới cửa. Không bằng hiện tại tìm người giúp đỡ, trước tiên liên thủ với nhau

kiếm ăn vài lần, chờ đến khi không giấu được thì ít nhất cũng không phải một mình đối phó, đỡ hơn nhiều.

"Đạo lý này cũng đúng." Trương A Phúc lập tức gật đầu.

Lưu Tam Nương nhìn nhìn bọn họ, cũng gật đầu nói, "Việc này để ta nói với thím Chu."

Lúc này Trương Tiểu Đệ được nàng ôm trong lòng, ngoan ngoãn không nói gì từ nãy đến giờ lập tức sáng mắt, quay đầu nói với Trương Tiểu Oản, "Đại tỷ, tỷ và phụ thân lại muốn đi tìm thịt cho chúng ta ăn sao?"

Nhìn khuôn mặt cuối cùng cũng có một chút thịt của hắn, Trương Tiểu Oản sờ sờ đầu hắn rồi mỉm cười "Ừ" một tiếng.

"Đừng nói với người khác nhé." Trương Tiểu Bảo được Trương Tiểu Oản dặn dò thì vội dặn dò Trương Tiểu Đệ.

"Vâng." Trương Tiểu Đệ vội vàng gật đầu, đem mặt vùi vào trong ngực Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản ấm lòng, vỗ nhẹ tóc hắn, hạ quyết tâm nói, "Lần này con cũng đi, chuyện ươm mạ chưa cần vội, đợi tới tháng hai cũng không muộn. Con đi theo vì con tương đối biết rõ đồ ăn trên núi, đến lúc đó có thể mang về nhiều hơn."

"Nhưng……" Lưu Tam Nương nhẹ cau mày.

"Con sẽ không để Chu đại thúc hoài nghi……" Trương Tiểu Oản biết Lưu Tam Nương đang lo lắng người khác hoài nghi tại sao nàng biết được nhiều như thế. Việc này không phải chuyện tốt. Nàng nhìn thẳng vào mắt Lưu Tam Nương mà an ủi nói, "Mẫu thân yên tâm, việc này ngài cứ nói là phụ thân bị buộc vào đường cùng nên mới tìm kiếm con đường sống sót. Với tình huống nhà chúng ta thế này thì Chu đại thúc sẽ không hoài nghi cái gì đâu."

Mà tình hình thực tế cũng chính là như thế. Khi đó nếu không tranh đua một chút thì hiện tại cả năm người Trương gia, còn có đứa bé trong bụng Lưu Tam Nương sợ là đều đông lạnh mà chết trong mùa đông rồi.

****

Chu đại thúc và thím Chu được mời đến Trương gia. Sau khi nhìn thấy con thỏ được Trương gia nuôi trong phòng ngủ của ba chị em Trương Tiểu Oản, cùng với một con gà rừng nhốt trong đống củi lửa ở căn phòng nhỏ thì bọn họ đều tin lời Lưu Tam Nương nói.

Chu Điền cũng không sợ cánh rừng lớn mà người khác không dám đến kia, nguyên nhân là vì Trương A Phúc còn đến được thì một người cường tráng hơn nhiều như ông ta sao có thể sợ nguy hiểm chứ.

Việc này chưa đến nửa ngày đã được định xuống. Hai nhà thương lượng chờ thêm mấy ngày nữa xem có mưa xuân không, nếu không có thì sẽ đi. Nếu có mưa thì chờ tạnh mưa mới đi vì dù sao thời tiết tốt mới tiện lên đường.

Nhưng nghe nói Trương Tiểu Oản cũng đi thì Chu Điền có chút do dự. Mang theo trẻ con chính là phiền phức, tuy nhiên ông ta nghĩ tới chuyện này vốn do Trương gia khởi xướng, mà phần nhiều cũng vì Trương gia cảm kích vợ ông ta cho nhà mình mượn lương thực nên mới nghĩ tới bọn họ, vì thế Chu Điền cũng không thể không biết tốt xấu.. Cho dù không quá muốn mang Trương Tiểu Oản đi theo nhưng ông ta cũng không nhiều lời.

Trương Tiểu Oản cũng xem biểu tình của ông ta trong mắt nhưng Chu đại thúc không nói ra miệng thì nàng cũng coi như không biết.

Tính toán thì qua năm nàng cũng đã 11 tuổi, ở nông thôn thì kỳ thật cũng đã là đứa nhỏ khá lớn. Trương Tiểu Oản nghĩ năm trước nàng

làm ầm ĩ với Trương Đại Nương, thanh danh lợi hại trong thôn sợ là đã truyền khắp. Năm nay cho dù nàng bộc lộ khả năng của mình như thế này thì chỉ cần không quá đáng, người trong thôn cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Hơn nữa dù ở thôn Ngô Đồng không tránh được có người nọ người kia, nhưng so với những người Trương Tiểu Oản gặp kiếp trước thì bọn họ cũng coi như vô cùng chất phác. Chỉ cần nàng không thể hiện bản thân giống "Tiên nữ hạ phàm" hoặc là "Yêu nghiệt giáng thế" thì chút bản lĩnh mèo ba chân này của nàng hẳn sẽ không khiến người ta chú ý.

Lúc người hai nhà đang quan sát thời tiết thì nhà mẹ đẻ của Lưu Tam Nương ở Lưu gia thôn truyền đến tin tức anh trai của bà là Lưu Nhị Lang tham gia quân ngũ nay đã trở về.

Chương 18

Lưu Tam Nương nghe thấy anh tria mình trở về thì mặt mày đờ đẫn. Trương Tiểu Oản không nhìn thấy kích động hay vui sướng gì từ trên mặt bà.

Tiếp theo đó mưa xuân cũng thực sự đến. Mấy ngày đợi mưa tạnh, Trương Tiểu Oản phát hiện hai vợ chồng Trương thị vô cùng trầm mặc, cũng không ai nói phải về Lưu gia thôn thăm Lưu Nhị Lang đi lính nhiều năm trở về thế nào.

Nghe người báo tin tới nói Lưu Nhị Lang còn có quân công, hiện tại là người có chức quan trong người.

Nhưng nhìn dáng vẻ này thì cha mẹ nàng căn bản không để ý tới việc này. Mà kỳ lạ hơn là người trong thôn cũng chỉ ồn ào một lúc rồi sau đó cũng quên đi. Phải biết rằng ở chỗ thế này, đừng nói là làm quan, cho dù là trúng tú tài cũng coi như vinh quang khắp trăm dặm.

Trương Tiểu Oản có chút khó hiểu, bởi vì trên thực tế tình cảm của Lưu Tam Nương cùng người anh trai này trước kia rất tốt. Thậm chí vì cảm tình quá tốt nên chị dâu bà cực kỳ chán ghét bà.

Lưu Tam Nương là cháu gái của một lão tú tài trong Lưu gia thôn. Bà vốn có thể có được một hôn sự tốt, một người chồng tốt. Nhưng lúc Lưu Nhị Lang tham gia quân ngũ, trong nhà không còn có người lớn nên hôn ước của bà bị Lưu Khương thị huỷ hoại. Hai năm sau khi Lưu Nhị Lang tòng quân, chị dâu bà muốn gả bà cho một kẻ bị bệnh lao để xung hỉ. Bà ta không cầu lễ hỏi mà chỉ muốn Lưu Tam Nương

sống không tốt.

Từ khi Lưu Nhị Lang đi rồi, Lưu Tam Nương vẫn luôn bị hà khắc, thời gian trôi qua hôn ước cũng không có. Lúc đó bà đã nhận mệnh. Sau đó nếu không phải Trương A Phúc tới cầu hôn, và Trương A Phúc cũng là một người ốm yếu, hoàn cảnh ở nhà cũng thảm đạm thì Lưu Khương thị cũng sẽ không đồng ý để hai người thành thân. Nếu thế có lẽ Lưu Tam Nương sẽ phải gả cho kẻ bị lao chưa sống được nổi nửa năm kia.

Sau khi sinh con, phân nhà, Lưu Tam Nương phải sống những ngày khổ cực nghèo khó. Có những lúc bà nghĩ không bằng lúc trước gả cho kẻ bị lao kia, sau đó cùng chết thế là hết chuyện.

Nhưng sau đó bà không nỡ bỏ lại Trương A Phúc luôn tìm cách bảo hộ mình và mấy đứa nhỏ mình sinh ra. Vì vậy bà đành cố gắng từng ngày, cứ thế mà sống.

Mà lúc ấy Lưu Khương thị đem bà gả cho Trương A Phúc, vì muốn lấy chút thanh danh tốt nên thậm chí còn đặt mua cho bà không ít đồ hồi môn không tồi. Vì thế trong thôn Lưu gia, chị dâu bà vẫn là người có tiếng hiền lương, chịu khó chịu khổ chờ chồng tòng quân trở về.

Từ sau khi Lưu Tam Nương gả ra ngoài thì chưa từng về thôn Lưu gia.

Những gì đã qua đối với bà mà nói đã chẳng còn ý nghĩa gì. Cuộc sống khốn khổ tra tấn lâu ngày khiến bà sớm chết lặng từ lâu.

Tự khi gả đi bà cũng không nghĩ đến việc về thôn Lưu gia. Nơi đó là nơi cơn ác mộng của bà bắt đầu, nó không phải quê nhà, càng không phải nhà mẹ đẻ của bà.

Bà không có nhà mẹ đẻ, không có người giúp đỡ chống lưng. Đây cũng là lý do cha mẹ Trương A Phúc bắt nạt bọn họ nhiều năm như

thế, cho dù chia tài sản cũng chỉ cho hai mẫu ruộng. Bọn họ cũng không sợ có người đến tìm bọn họ tính sổ. Người trong thôn bề ngoài không có gì nhưng sau lưng cũng ít nhiều bàn tán chuyện Lưu Tam Nương chưa từng về nhà mẹ đẻ.

Nhưng bởi vì nhà mẹ đẻ của bà cũng chỉ có chị dâu và một đứa cháu trai, lại cách rất xa nên không thường xuyên qua lại cũng không phải bất thường. Hơn nữa bọn họ cũng nghe nói người chị dâu này ở nhà cũng không đối xử tốt với em chồng, vì thế bọn họ chỉ nói vài câu cũng thôi.

Lưu Tam Nương cũng biết từ sau khi gả ra ngoài, chị dâu bà cũng vin vào việc bà nhiều năm không về nhà mẹ đẻ mà phá hoại thanh danh của bà, những người khác cung bàn tán không ít.

Nhưng thế thì sao? Cho dù bà muốn bám lấy cửa thân thích này thì người phụ nữ kia làm sao chịu? Chị dâu bà tuyệt đối sẽ không giúp đỡ chút nào. Sau này những ngày khốn khó cứ thế trôi qua, bà cũng nghĩ cuộc sống này chắc cũng không thể khổ hơn được nữa.

Người anh trai từ nhỏ yêu thương bà kia đều bị người trong thôn cho là đã chết ở trên chiến trường. Khi đó Lưu Tam Nương bị Lưu Khương thị ngầm tra tấn đến mức muốn chết cũng không được, vì thế cũng tuyệt vọng mà nghĩ rằng ông ta đã chết.

Lúc người đã chết trở lại thì Lưu Tam Nương lại mờ mịt, chết lặng mà cảm thấy chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Cho dù bà về thôn Lưu gia nhận thân thì người chị dâu kia sau lưng lại không biết sẽ giở trò gì. Mắt thấy con gái càng ngày càng trưởng thành ở bên cạnh giúp đỡ, cuộc sống cũng ngày một tốt hơn, hy vọng cũng tới nên Lưu Tam Nương không muốn về nữa.

Cho nên dù việc Lưu Nhị Lang không chết trở về khiến bà chấn động rất sâu thì qua mấy ngày này, mưa gió ngừng, trong lòng bà cũng tiêu tan mây mù. Bà xay gạo thành bột làm bánh cho hai người

trong nhà chuẩn bị lên đường kiếm ăn.

Trương Tiểu Oản tất nhiên nhận ra Lưu Tam Nương không thích hợp. Nàng mẫn cảm nhận ra người cậu này không mang đến chuyện tốt gì. Thấy Lưu Tam Nương căn bản không đề cập đến việc về thôn Lưu gia thì người cha kia của nàng cũng càng trầm mặc hơn. Nàng cũng thức thời không nhắc đến người cậu kia.

Hiện tại nàng không biết người anh trai này của mẹ nàng đầu tiên là khiến bà phải chịu không ít đau khổ, sau đó vì 'lòng tốt' của ông ta mà khiến đời nàng cũng khổ theo. Ông ta giúp sắp đặt một mối hôn sự cho nàng với một người không thích nàng rồi cuộc đời sau đó Trương Tiểu Oản phải trải qua trong khổ cực.

Mấy năm kia nhờ vào tâm tính cứng rắn lạnh lẽo của bản thân, cùng với việc mặc kệ người nọ mà nàng mới có thể trải qua mấy năm đầu sau khi thành thân. Lúc đó nàng cũng nghĩ tới em trai, em gái, trong lòng cũng không yên tâm.

Sau này khi nàng đã chết lặng, hiểu được cuộc sống này không có cơ hội tốt lên thì có nhớ tới gương mặt đờ đẫn vô vị của Lưu Tam Nương khi nghe tin anh trai mình trở về năm ấy. Khi đó nàng vẫn nhịn không được chua xót trong lòng nhưng cũng chẳng còn nước mắt mà khóc nữa.

Người cậu này của nàng chính là nguồn cơn cho mọi khổ cực của mẹ nàng và nàng. Rất nhiều năm sau khi Lưu Nhị Lang già cả qua đời, con trai ông ta tự mình tới mời nàng về chịu tang nhưng nàng nhất quyết không về.

****

Lúc này Trương Tiểu Oản cũng không biết cậu nàng sẽ khiến những ngày sau này của nàng trắc trở nhiều. Nàng thấy sắc mặt vợ chồng Trương thị không đúng thì tự động mang hai đứa em trai đi dọn dẹp công việc trong nhà, nhân lúc trời vẫn đang mưa.

Nàng đem mấy tấm da thỏ đã phơi khô, xử lý tốt làm thành một cái áo. Cái áo này cực kỳ hoa mỹ, đẹp đẽ. Nó khiến cho Trương A Phúc và Lưu Tam Nương thực sự kinh ngạc vô cùng.

"Chúng ta có thể mang vào trong trấn xem có lái buôn đi ngang qua thì nhờ người ta bán, có khi sẽ được chút tiền." Thấy người trong nhà đều nhìn đến choáng váng, kinh ngạc với tay nghề của mình, Trương Tiểu Oản cũng rất vừa lòng.

"Có thể bán được không ít tiền đâu." Lưu Tam Nương vuốt lông thỏ, miệng có chút ý cười.

"Ta thấy hẳn là không rẻ, chắc cũng được nửa lượng bạc đúng không?" Trương A Phúc cũng cẩn thận mà duỗi tay qua sờ soạng một cái. Lông thỏ mềm tới nỗi ông ta không dám sờ thêm cái nữa.

"Không chỉ nửa lượng," Lưu Tam Nương có chút kiến thức hơn nên lúc này lắc đầu cười nói, "Tay nghề tốt thế này đúng là hiếm thấy. Mấy tấm da này may liền nhau giống như một tấm da, không ai nhận ra đường may. Nếu gặp đúng người thì có thể bán hai ba lượng."

"Nhiều như vậy sao?" Trương A Phúc hít một hơi.

"Ừ." Lưu Tam Nương gật gật đầu.

"Vậy không phải là……" Trương A Phúc ngây dại há miệng, sau đó lại nuốt nuốt nước miếng nói, "Đến lúc đó là có đủ tiền mua gạo trắng nấu cháo cho đứa nhỏ……"

Lưu Tam Nương sờ sờ bụng, nhếch miệng cười cười, lại gật gật đầu.

Trương A Phúc nhìn bụng bà, lại nhìn Lưu Tam Nương, sau đó đi tới một bên ngồi xổm xuống nhìn hai mẹ con họ mà vui tươi hớn hở, ngây ngô cười. Trên khuôn mặt ngày thường vẫn sầu khổ kia lúc này

cũng có chút tinh thần, không còn u sầu như trước nữa.

Thấy thế, Trương Tiểu Oản cũng không nhịn được cười nói: "Đó là tìm được người chịu mua. Để con hỏi kỹ xem ngày nào có lái buôn đến, phụ thân cùng con đi bán, vận khí của ngài tốt, một lần đi hẳn là sẽ bán được."

Trương A Phúc nghe thấy thế thì cười đến mang tai, liên tục gật đầu nhưng cũng không nói gì, chỉ lo cười.

****

Mưa cuối cùng cũng tạnh, mặt trời treo cao cực kỳ ấm áp. Bầu trời vạn dặm không mây cho thấy vài ngày nữa cũng sẽ không có mưa. Người hai nhà lúc này nhân đêm tối liền lên đường.

Lúc trước Chu Điền còn sợ Trương Tiểu Oản là trẻ con sẽ làm chậm trễ hành trình nhưng nhìn Trương Tiểu Oản hoàn toàn không thua Trương A Phúc thì lo lắng này cũng biến mất. Đặc biệt khi ông ta biết Trương Tiểu Oản đã cùng cha mình tới đây rồi, nàng lại quen thuộc đường đi, giờ giấc và chỗ nghỉ chân thì không khỏi lau mắt nhìn tiểu cô nương này.

Ông ta vốn nghe nói Trương Tiểu Oản lợi hại nhưng không để ý lắm. Ban ngày ông ta thấy Trương Tiểu Oản không biết mỏi mệt tìm kiếm cái nọ cái kia, buổi tối bọn họ thế nhưng được ăn một bình canh rau dại thơm ngào ngạt. Chén gỗ, bánh ngô cũng ăn ngon hơn bình thường nhiều. Ban đêm Chu Điền nói với Trương A Phúc, "Con gái huynh đó là khó lường, nàng thật sự đảm đang, sau này gả cho ai thì chính là phúc của nhà đó."

Lúc này Trương A Phúc còn không biết số phận sau này của con gái nhà mình vì thế vị hán tử hàm hậu này cũng chẳng biết cái gì là khiêm tốn, chỉ liên tục gật đầu nói, "Phải, Tiểu Oản rất có năng lực, nhà ai cưới được nàng thì đều không lo không có cái ăn."

Chu Điền nhìn khuôn mặt vừa lòng của Trương A Phúc thì nhịn không được cười ha ha.

Trương Tiểu Oản ở một bên cũng nhếch miệng cười nho nhỏ, cảm thấy Chu Điền làm người không tồi. Đại khái gần đèn thì rạng, cả nhà bọn họ ở trong thôn thanh danh đều tốt mà Chu gia ở thôn cũng là một gia đình lớn. Vài hộ gia đình của Chu gia đều có tráng đinh, về sau cho dù người trong thôn vào trong núi tranh đồ ăn thì nể giao tình của nhà họ với Chu gia, hẳn bọn họ vẫn sẽ có chút lợi ích.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Tiểu Oản muốn để Chu Điền đi cùng. Nhà bọn họ không thể dựa vào Trương gai, chỉ có thể tìm sự hỗ trợ từ bên ngoài. Cùng người ngoài qua lại nhiều sẽ có tình cảm, lúc này bọn họ mới có thể vững chân ở trong thôn.

Về sau nếu xảy ra chuyện không ai giúp thì cho dù một mình chiến đấu hăng hái cũng sẽ không tìm thấy đường đi.

Bởi vì có Chu Điền cùng đồng hành nên hai cha con đi trên đường cũng không bị chậm trễ gì. Ba người bước nhanh về phía trước, đến cả Trương A Phúc ngày thường đi một lúc nghỉ một lúc cũng cố chịu đựng. Vì có Chu Điền ở đây nên một người chủ gia đình như ông ta có mệt cũng không dám kêu. Cũng may có Trương Tiểu Oản ở đây, nàng vừa thấy không ổn sẽ viện cớ muốn nghỉ ngơi, có thế mới không khiến Trương A Phúc mệt đến không chịu nổi.

Hơn nữa Chu Điền cũng không phải người không hiểu tình thế. Thân thể Trương A Phúc không tốt, chuyện này người cả thôn đều biết, vì vậy dù ông ta có khẩn trương nhưng một khi đã nghỉ cũng sẽ dừng chân, chờ hai cha con Trương gia nghỉ đủ mới đi tiếp.

Nhưng cho dù có nghỉ chân thì tốc độ của bọn họ cũng rất nhanh. Chỉ cần một ngày bọn họ đã tìm được sườn dốc nghỉ chân đầu tiên……

Lúc này chân núi xanh non hơn năm trước Trương Tiểu Oản đến nhiều. Năm trước lúc nàng tới cây cỏ khô héo bao nhiêu, hiện tại dưới chân núi này đều là màu xanh cây lá. Trương Tiểu Oản vừa nhìn đã thấy mấy cây rau dại lúc trước cứng rắn khô cằn nay non tươi đến mức bóp ra nước được.

Mà sau trưa, dưới sự dẫn dắt của Trương A Phúc, Chu Điền không cần đến nửa canh giờ đã đào được một ổ thỏ. Trong ổ có hơn mười con thỏ, nhiều đến nỗi Chu Điền mừng rỡ cười híp mắt. Lúc trời sắp tối ông ta còn bắt thêm được hai con gà rừng. Mới non nửa ngày mà bọn họ đã bắt được nhiều đồ như vậy làm cho Chu Điền liên tục dậm chân, gấp gáp trách lão bà nhà mình chuẩn bị cái sọt bé quá, đến dây cỏ cũng không chuẩn bị bao nhiêu.

Chương 19

Sáng sớm, trời còn chưa sáng, Chu Điền đã tỉnh.

Trương Tiểu Oản bị âm thanh nhỏ vụn đánh thức, thấy Chu Điền đang mang theo đao đi về phía bên kia núi. Nàng lập tức kinh sợ vội vàng kêu, "Chu đại thúc muốn đi đâu?"

Chu Điền thấy mình đã cẩn thận nhưng vẫn đánh thức người khác thì quay đầu lại ngượng ngùng nói, "Ta đánh thức cháu sao? Đại thúc đi vào trong núi nhìn chút."

Vào trong núi nhìn chút sao? Trương Tiểu Oản nghẹn họng nhìn trân trối vào ông ta, Loại núi lớn này đừng nói lợn rừng chỗ nào cũng thấy, thậm chí lão hổ cũng có thể có một đám đang dạo chơi. Trương Tiểu Oản không nhịn được cười khổ. Thợ săn của thôn Lưu gia còn không dám tùy ý vào núi lớn thế mà Chu đại thúc này lại có vẻ coi việc này nhẹ nhàng. Xem ra buổi chiều hôm qua thuận lợi săn bắn khiến ông ta hôn mê luôn rồi.

Thấy Chu Điền vẫn giữ ý định đi vào núi, Trương Tiểu Oản căng da đầu hỏi: "Thúc vẫn muốn đi vào trong núi nhìn chút sao?"

"Đúng vậy," lúc này thấy Trương A Phúc cũng đã tỉnh, giọng Chu Điền cũng lớn hơn, đĩnh đạc nói, "Cháu xem, chỉ ở rìa núi đã có nhiều thỏ và gà rừng như thế, nếu đi sâu vào hẳn còn nhiều hơn."

"Nhưng trong núi cũng có lợn rừng to lớn và dã thú khác nữa……" Trương Tiểu Oản vội đến khóc không ra nước mắt. Nàng mất nhiều thời gian đi thăm dò nơi này chính là để đảm bảo ranh giới an toàn.

Bọn họ đi kiếm ăn cũng phải còn mạng mà về chứ đâu thể táng mạng chỗ này. Chu Điền này quả thật quá đỗi ngây thơ, không thèm nghĩ ngợi gì.

"A?" Chu Điền hơi há hốc mồm, hiển nhiên là không nghĩ nhiều như thế. Ông ta tự lẩm bẩm, "Lợn rừng? Sợ là còn có lão hổ đúng không? Người của thôn Lưu gia hình như cũng nói thế, lão hổ kia 5,6 người còn không đánh chết được, mấy năm trước……"

Nói đến này, Chu Điền dừng lại, sắc mặt cũng khó coi hơn.

"Chúng ta chỉ đi ở bìa rừng thôi. Cháu thấy thỏ và gà rừng ở đây cũng đủ để chúng ta bắt rồi. Ngày hôm qua không phải chúng ta đã nhìn trúng vào chỗ sao? Hôm nay đến đó nhìn xem, khẳng định có thể bắt được không ít. Chờ sau này có nhiều người cùng đi thì Chu đại thúc muốn vào núi cũng không muộn……" Mặc kệ về sau người trong thôn sẽ làm sao, nhưng Trương Tiểu Oản lần này chết cũng không thể để Chu Điền đi vào sâu trong núi.

Nhà bọn họ mang người đi thì khỏe mạnh, nếu mang người chết về thì sau này một nhà bọn họ không cần sống ở thôn Ngô Đồng nữa.

"Được, được……" Chu Điền cũng không do dự nữa mà trả lời dứt khoát.

"Chu đại thúc, ngài ngồi đi, để cháu và phụ thân đến suối lấy nước, lại tìm chút rau dại về. Chúng ta ăn no trước rồi mới có sức mà đi." Trương Tiểu Oản cũng vội vàng cười nói, cố gắng hòa hoãn tình hình.

"Để ta đi múc nước là được. Cháu cứ đi hái rau dại đi, để phụ thân cháu nghỉ một chút. Cũng tại ta đánh thức hai người." Lúc này Chu Điền cũng biết mình lỗ mãng, vì thế ông ta duỗi bàn tay to vỗ đầu mình, sau đó cầm lấy bình gốm đi tới bên dòng suối nhỏ lấy nước.

"Phụ thân, nếu Chu đại thúc lén đi vào trong núi thì ngài nhớ ngăn

cản.” Nhìn bóng dáng Chu Điền rời đi, Trương Tiểu Oản vẫn có chút lo lắng mà dặn dò cha mình.

“Yên tâm đi, phụ thân sẽ coi chừng.” Trương A Phúc gật đầu nói.

“Vậy để con đi hái rau dại.” Trương Tiểu Oản lúc này mới yên tâm. Nàng cũng mặc kệ lúc này trời mới tờ mờ sáng, cảnh vật cũng không rõ lắm, chỉ cẩn thận xuyên qua những chỗ có thể đi, cố gắng không để sương sớm làm ướt quần áo. Nàng hái chút rau dại trở về làm bữa ăn.

Những loại rau nàng không quen thuộc, cũng không biết tên nàng đều không dám hái, cho dù chúng có non thế nào. Nàng sợ có độc.

****

Cũng may Trương Tiểu Oản đã dặn Trương A Phúc nên có vài lần Chu Điền mải mê bắt thỏ, thiếu chút nữa là theo con thỏ đi vào núi sâu. May có Trương A Phúc kịp thời ngăn lại, nếu không núi lớn thế này nếu người bị lạc bên trong hoặc xảy ra việc gì thì Trương Tiểu Oản cũng không biết phải tìm người thế nào.

Kỳ thật dọc theo bìa rừng, chỉ vẻn vẹn vài dặm cũng có đủ thỏ và gà rừng cho bọn họ bắt. Sức chiến đấu của hai cha con bọn họ kém Chu Điền không ít thế nhưng trong một ngày bọn họ cũng bắt được bảy con thỏ và mười con gà rừng. Còn Chu đại thúc thì bắt được hơn 20 con thỏ, hơn mười con gà rừng. Có điều người thành thật cũng có lúc tham lam. Đã bắt được nhiều thế, hơn nữa trời cũng sắp tối mà Chu đại thúc vẫn chưa có ý định về chỗ nghỉ chân.

Trương Tiểu Oản chỉ có thể tiếp tục căng da đầu hỏi Chu Điền, “Đại thúc, nếu không lần sau mang thêm đồ để đựng nhé?”

Chu Điền lúc này mới nhẩm tính số con mồi mình bắt được, sau đó vẫn cố bắt thêm một con thỏ mới không cam lòng nói, “Đại thẩm của cháu cũng không biết đường lấy cái sọt lớn nhất trong nhà cho

ta. Sức ta lớn, cho dù nặng hơn ta cũng cõng được.”

Đây đúng là lòng tham không đáy. Trương Tiểu Oản dở khóc dở cười, nhưng không dám nói thêm cái gì. Lời của người lớn không phải trẻ con có thể tùy tiện xen vào.

Để thỏa mãn tham vọng muốn mang hết những thứ có thể bắt được về của Chu Điền, Trương Tiểu Oản không thể không bện thêm mất sợi dây cỏ thật chắc để Chu Điền đem gà rằng trói lại treo bên người. Vì việc này mà Chu Điền cực kỳ vui mừng, liên tục khích lệ Trương Tiểu Oản có năng lực. Thậm chí tối hôm đó ông ta còn cống hiến một con gà mình bắt được để làm thịt cho ba người ăn tối.

Gà rừng lúc này đúng thời điểm béo nhất. Đầu tiên Trương Tiểu Oản dùng nước sôi để nhúng gà cho sạch máu loãng sau đó dùng lửa lớn nấu chín, sau đó lại dùng lửa nhỏ hầm nửa canh giờ, lại cho thêm chút muối. Lúc này mùi vị thơm đến mức người ta muốn ăn cả bát.

Đêm nay ba người ăn một bữa cực tốt. Ăn hết gà rồi, hai thôn dân của thôn Ngô Đồng còn không ngần ngại vươn lưỡi liếm liếm cái bát gỗ. Điều này khiến Trương Tiểu Oản còn đang cười nhạo bản thân ăn như kẻ chết đói phải trừng mắt nhìn bọn họ.

Do dự một hồi lâu, nàng vẫn không có dũng khí học bọn họ mà liếm cái bát sạch sẽ. Nàng cố gắng tự bảo vệ chút rụt rè còn sót lại của người hiện đại.

Tuy thế nhưng Chu Điền vẫn dùng nước sôi tráng cái bình, sau đó phân cho mỗi người một bát nước gà pha nước sôi để uống. Sau khi uống xong, khuôn mặt vị tráng hán kia cảm thấy vô cùng mỹ mãn, dưới ánh lửa chiếu rọi Trương Tiểu Oản nhìn thấy thì không nhịn được bật cười.

Trương A Phúc cũng học Chu Điền, uống hết bát nước sau đó híp mắt tận hưởng cảm giác thỏa mãn nói không nên lời. Trương Tiểu Oản đã ăn no, vốn muốn nhường bát canh gà cho cha mình nhưng

nhìn thấy hai khuôn mặt thỏa mãn vô cùng kia thì nàng cũng nhập gia tùy tục uống hết.

Cũng có thể do tác động tâm lý, Trương Tiểu Oản uống bát nước nóng vào thì thấy cả người cực kỳ thoải mái, mắt không nhịn được cũng con lên. Cảm giác no nê ấm áp này khiến nàng cũng thỏa mãn không chịu được.

Lúc này, biểu tình trên mặt ba người đều giống nhau. Hóa ra thỏa mãn chỉ đơn giản như thế, sau một ngày vất vả, chỉ cần được ăn một bữa no, uống một chén nước ấm là mọi vất vả đã tan biến. Thậm chí trong nháy mắt này con người còn cảm ơn cuộc sống cho dù nó từng khiến người ta cảm thấy khốn khổ và tuyệt vọng.

****

Vì lúc này thời tiết đã dần ấm áp, Trương Tiểu Oản không dám giết thỏ và gà như lần trước. Mặc dù làm thế có thể tiết kiệm không gian nhưng thịt để lâu sẽ có mùi, bán không được giá.

Vì thế hai cái sọt của cha con nàng cũng không đựng đủ số động vật sống này. Hôm qua Trương Tiểu Oản còn cười nhạo Chu Điền ở trong lòng là người thành thật cũng có lúc tham làm, nhưng hôm nay nàng cũng bất chấp mà làm tạm mấy sợi dây cỏ để buộc chân gà rừng. Cha con nàng mỗi người cũng đeo một chuỗi bên người.

Cha con họ có bao nhiêu đồ đều cõng trên lưng, mà Chu Điền thì lợi hại hơn. Trên lưng ông ta cõng hai dây gà rừng, cũng phải đến hai mươi con. Đống gà ấy hiện tại bị đánh hôn mê, khi tụi nó tỉnh lại thì giãy dụa không ngừng, phân ỉa lung tung, hương vị thật sự khiến người ta tuyệt vọng. Sau một ngày đường, trên người Chu Điền đã không còn một chỗ sạch sẽ, nhưng dù thế sắc mặt ông ta vẫn rất tốt. Điều này khiến Trương Tiểu Oản cũng bị sự lạc quan của ông ảnh hưởng, tuy trên người vừa bẩn vừa dơ nhưng nàng cũng cố tình không để ý. Nàng ném quan niệm cố gắng giữ gìn vệ sinh sạch sẽ và ngăn nắp của kiếp trước ra sau đầu.

Đã thành con nhà nghèo rồi thì chẳng cần quan tâm đến kiếp trước làm gì —— Trương Tiểu Oản không ngừng cắn răng nói với bản thân mình như thế nhưng nàng vẫn không thể ngó lơ đám phân gà trên người mình cũng không thể giống như Chu Điền và cha nàng. Trên mặt bọn họ là sự phấn chấn vì tìm được đồ ăn.

Trương Tiểu Oản thậm chí còn nghĩ có khả năng hiện giờ bọn họ không còn tâm trí để ý đến những hương vị này. Trong đầu bọn họ chỉ có đống đồ ăn trên lưng, bộ dạng người nhà được no đủ, rồi tiền đồng kiếm được có thể giúp trong nhà mua sắm những thứ trước kia không có. Chỉ có một người ở hiện đại xuyên qua như nàng mới bị cái mùi hôi thối này hun cho cả người bất an.

Chờ đến buổi tối hôm đó Trương Tiểu Oản dù để ý mấy thì cả người cũng vẫn ô uế bẩn thỉu. Nàng cũng chỉ đành trợn trắng mắt, cố ngủ vùi trong cái mùi thối không thể tả đó.

Nàng cho rằng mình sẽ bị mùi thối kia hun cho ngủ không nổi thế nhưng sự thật chứng minh khi đã mệt nhọc đến cực hạn thì chẳng có ai là không ngủ được hết. Trương Tiểu Oản vừa nằm xuống không lâu đã ngủ, kể cả Trương A Phúc nửa đêm tỉnh lại thêm củi vào đống lửa bên người nàng thì nàng cũng không biết.

Chương 20

Buổi chiều ngày hôm sau ba người sắp về đến thôn Ngô Đồng nhưng cũng giống lần trước Trương Tiểu Oản muốn đi trong trấn bán đồ trước rồi mới về nhà.

Chu Điền hơi do dự nhưng cũng biết đống đồ vật của mình quá mức bắt mắt, vì thế sau khi chần chừ một hồi ông cũng đi theo cha con Trương gia vào trong trấn.

Đi một quãng đường dài, Trương Tiểu Oản đã hơi mệt mỏi, trong lòng cũng lo lắng nhiều đồ thế này không biết có bán được hết không. Chỉ mong có thể giống lần trước, bọn họ cũng có thể bán được hết một lúc.

Cho dù nơi này không xa nơi buôn bán nhưng ở trấn này cũng đâu phải ai cũng có tiền mua mấy thứ này của bọn họ.

Trấn Cam Thiện là một nơi nghèo nàn, đến khách điếm cũng chỉ có hai cái cũ, thế nên lần này bọn họ cũng tới khách điếm bán hàng của mình. Ông chủ của khách điếm cũng chính là chưởng quầy vẫn nhận ra bọn họ, vừa thấy đã gọi: "Tiểu cô nương, ngươi lại theo phụ thân tới sao?"

Cả người Trương Tiểu Oản dơ bẩn, lại bốc mùi thối. Thấy chưởng quầy kia không hề ghét bỏ mà đón tiếp thì nàng không nhịn được mà quẫn bách.

Người quá tốt lại khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng.

“Chào chưởng quầy……” Trương A Phúc chào hỏi. Ông ta vốn là người ít nói vì thế chào hỏi xong chỉ đứng qua một bên.

Chu Điền thấy bọn họ quen thuộc thì biết lúc này không nên nói chuyện. Ông cũng chỉ đứng một bên cười cười để Trương Tiểu Oản ra mặt.

Trương Tiểu Oản có chút ngượng ngùng, cố gắng dịch đến chỗ góc để không chạm vào bàn ghế, miễn cho đống bàn ghế dính bẩn. May mà nàng là người đã trải đời, kiến thức rộng rãi nên dù quẫn bách cũng vẫn nói năng rõ ràng, “Cháu và phụ thân cùng đại thúc muốn bán đống gà rừng và thỏ mới bắt được cho ngài, chưởng quầy, ngài có thể giúp mua hàng của chúng cháu không?”

Chưởng quầy khách điếm đã đi tới, nhìn thấy đống gà và thỏ bọn họ cõng thì nói, “Nhìn đều còn tươi, nhưng chỗ này của ta không thể mua quá nhiều……”

Trương Tiểu Oản “Ai” một tiếng đáp, “Ngài xem xem……”

“Một đoàn khách lớn như lần trước không phải lúc nào cũng có……” Chưởng quầy cười nói với Trương Tiểu Oản, “Ngươi cứ từ từ, chỗ này của ta cũng đổ hàng trong người buôn bán nơi khác, hẳn là sẽ bán được……”

Trương Tiểu Oản vội vàng cảm kích khom lưng nói, “Ngài thật đúng là người tốt bụng.”

Từ lần trước chưởng quầy đã biết nàng là người biết nói chuyện, cũng thực sự quý mến tiểu cô nương lanh lợi này. Ông ta lập tức nói, “Cháu mang sọt và đồ ra phía sau tìm đại nương, để nàng tính tiền cho mọi người đi.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì nhanh chóng đáp một tiếng “Vâng”, sau đó nói vài câu đáp tạ rồi khom lưng nói với chưởng quầy, “Còn phải làm phiền ngài giúp đỡ nhiều.”

Nói xong nàng liền chạy ra sau bếp, vừa đúng lúc gặp được lão bản nương đang rửa chén đũa. Bà ta vừa thấy là Trương Tiểu Oản liền "Ai da" một tiếng, "Đây không phải tiểu cô nương lần trước sao? Sao muộn thế này còn tới đây?"

"Cháu tới bán đồ bắt được trong núi cho khách điếm. Mùa xuân vừa đến, đồ trong núi cũng nhiều một chút. Chưởng quầy bảo cháu tới đưa hàng cho đại nương tính. Đại nương ngài nhìn xem thế nào, còn bát đũa thì để cháu giúp ngài rửa……" Trương Tiểu Oản buông đống đồ trên người xuống, sợ quần áo bẩn của mình đụng tới người khác trong phòng bếp vì thế nàng cởi áo bông, lại lấy nước lạnh nhanh chóng rửa sạch tay. Không đợi lão bản nương nói gì cái gì đã chủ động giúp rửa bát.

Khách điếm có thuê một nữ đầu bếp, người này cũng đang thu dọn nồi và bếp. Bà ta nhìn thấy động tác nhanh nhẹn của Trương Tiểu Oản và thân thể đơn bạc như tờ giấy sau lớp áo đơn mỏng thì không khỏi thương hại mà lắc lắc đầu.

Nhưng bà cũng không nói nhiều, lần trước Trương Tiểu Oản tới cũng giúp đỡ làm không ít việc. Bà biết nàng là người cần mẫn nên mới lọt được vào mắt xanh của lão bản nương.

Nếu đổi thành người khác thì nói không chừng chẳng thể bán nổi nhiều đồ sống thế này.

Lão bản nương cũng không phải người lòng dạ hiểm độc, sau khi đếm xong hàng lại tăng tiền cho mấy con to béo hơn. Bởi vì số gà nhiều hơn lần trước, thỏ cũng thế, mà thỏ lúc này còn lông nên bà cũng tính cho Trương Tiểu Oản đủ 400 đồng. Bà còn bảo nữ đầu bếp lấy một ít đồ ăn trong bếp bỏ vào giấy dầu cho nàng mang về.

Trương Tiểu Oản nghe xong thì ngẩng đầu cười tươi nói, "Cảm ơn đại nương tốt bụng. Cháu có thể làm may vá rất tốt, sau này cháu sẽ làm một kiện xiêm y cho ngài."

“Con nhóc này thật biết nịnh……” Lão bản nương cười mắng, “Không cần làm quần áo cho ta, cháu phải làm thêm mấy bộ cho mình mặc ấy.”

Nói xong thấy Trương Tiểu Oản đem đống bát đũa đã rửa sạch để lên tủ chén, lại thấy nàng chỉ mặc một cái áo mỏng, còn chiếc áo bông cũ được nàng tiện tay đặt trên tảng đá bên ngoài, lão bản nương cũng không đành lòng mà lắc lắc đầu.

Dân chúng bình thường có ai là lòng dạ sắt đá chứ? Lão bản nương lúc này cũng tiến lên giúp đỡ một tay, miệng nói, “Thôi đừng rửa nữa, mau đi mặc áo vào, đừng để bị cảm lạnh.”

“Hôm nay thời tiết ấm áp rồi, không còn lạnh nữa. Đại nương đừng làm, một chút bát đũa này một chút là cháu rửa xong rồi, ở nhà cháu cũng làm mãi thành quen.” Lão bản nương này nhìn cũng không phải người khỏe mạnh, chỉ cần chạm vào bàn tay lạnh băng của bà là nàng có thể đoán được. Trương Tiểu Oản biết xem sắc mặt, biết có khi làm nhiều một chút thì chắc chắn không thể thiệt thòi.

Lão bản nương cũng không chối từ, bà đứng lên đi lấy tiền cho Trương Tiểu Oản.

****

Trương Tiểu Oản rửa sạch chén đũa, lại dọn dẹp xong, rửa sạch chậu lớn nhỏ đem để vào bếp. Động tác của nàng nhanh nhẹn, chưa đến nửa canh giờ đã xong, cả người cũng đổ mồ hôi.

Làm xong nàng thừa dịp người còn nóng liền mặc áo khoác vào, sau đó không vào bếp nữa.

Nữ đầu bếp tốt bụng kia đã gói thức ăn vào bao giấy dầu xong đưa ra cho nàng, miệng nói: “Mau về nhà thay bộ quần áo ấm khác, lại

nấu nước gừng mà uống, đừng để bị cảm lạnh."

"Cháu biết, cảm ơn thím." Trương Tiểu Oản cúi người chào bà ta, thầm nghĩ lần sau tới phải mang theo chút gì cho nữ đầu bếp này, cũng không thể cứ nhận của người ta mãi.

Nói xong nàng cũng không dám trì hoãn thời gian, vội vàng đi ra. Cha nàng và Chu đại thúc còn ở phía trước chờ, không biết lúc này thế nào rồi.

Trương A Phúc quả thực là người có phúc khí. Trương Tiểu Oản vừa đến phía trước đã thấy có lái buôn đến thương lượng giá cả với chưởng quầy.

Người ở vùng khác nhau thì lúc nói chuyện cũng có chút khẩu âm. Người ở trấn Cam Thiện và thôn Ngô Đồng nói chuyện hơi khác biệt, mà lái buôn kia nói chuyện lại càng khác. Vì thế Trương A Phúc và Chu Điền đều đứng ở đó nghe chưởng quầy dùng thứ giọng bọn họ không quen thuộc mà thương lượng giá cả. Thấy Trương Tiểu Oản tới, Trương A Phúc khẩn trương nhìn con gái, hy vọng đứa con gái giỏi giang này của mình có thể nói cái gì đó.

Bọn họ đã đứng đó được một lúc lâu rồi. Mà chưởng quầy lúc này thấy nàng tới thì gật gật đầu, sau đó vẫn tiếp tục nói thứ tiếng mà nếu không cẩn thận nghe thì sẽ chẳng hiểu gì kia. Trương Tiểu Oản lại có thể đoán cơ bản những gì bọn họ đang nói. Chưởng quầy chỉ đang mặc cả thêm tiền cho đám thỏ của bọn họ vì đây đều là đồ sống, có mấy con có bộ lông trắng muốt, không một chút tạp chất, vì thế ông ấy muốn nhiều tiền hơn.

Trương A Phúc và Chu Điền đều không hiểu gì, còn Trương Tiểu Oản cũng không thể nói nàng hiểu. Đầu óc nàng linh hoạt là vì nàng xuyên không tới. Sự thông minh và kinh nghiệm xử thế đều alf nàng tích lũy được từ kiếp trước. Nếu hiện tại nàng thể hiện ra quá nhiều thì sẽ khiến mọi người nghĩ nàng là yêu nghiệt.

Vì vậy Trương Tiểu Oản cũng đứng bên cạnh cha mình, chờ chưởng quầy và người kia đàm phán xong, tính toán tiền. Chu Điền được trả 700 đồng, đúng là quá tốt, gần một lượng bạc chứ chẳng ít!

Mà nàng cha cũng không kém, kiếm được 500 đồng!

Số tiền này khiến hai người kia đều kinh ngạc, sau đó run rẩy vươn tay nhận tiền. Chu đại thúc còn rất khoa trương, lúc cúi người cảm tạ chưởng quầy với đám Trương Tiểu Oản, ông ta dùng sức mạnh đến nỗi đầu đập xuống đất. Một tiếng vang lớn này khiến tiểu nhị đi theo thu hàng cười ha ha, mà chưởng quầy cũng không nhịn được cười.

"Đừng dập đầu, nếu cảm kích Lý chưởng quầy thì chia cho ông ấy chút quà môi giới đi." Lái buôn kia nói lời này rất chậm nên Trương Tiểu Oản hoàn toàn nghe hiểu, nhưng nàng thấy cha mình và Chu đại thúc chỉ ngây ra cười, nhìn có vẻ không hiểu gì hết.

Nàng thở dài trong lòng nghĩ hẳn là lúc sau phải chia chút tiền cảm tạ chưởng quầy. Chuyện này phải làm cho tốt bởi vì nếu không có chưởng quầy giúp đỡ thì bọn họ sao bán được hàng. Hơn nữa có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, luôn có lúc bọn họ phải nhờ vả nên cũng phải để người ta nguyện ý giúp mình mới được.

****

Vật còn sống đã bán xong, Chu Điền cực kỳ cảm kích cha con Trương A Phúc, ông ta thậm chí phải lau mắt mà nhìn. Lúc ra khỏi khách điếm ông ta đã vỗ vai Trương A Phúc vài cái nói, "A Phúc, Điền ca ca lần này thật sự phải cảm ơn ngươi. Ta về sẽ bảo tẩu tử nấu cơm khô, làm vài món ăn mời cả nhà các ngươi làm khách!"

Trương A Phúc vốn đã mệt mỏi đến mức đi đường xiêu vẹo, nhưng vì kiếm được tiền nên ông cũng vui mừng, cho dù bị Chu Điền vỗ vai đến lảo đảo thì vẫn cười gật đầu liên tục, không cảm thấy đau, cũng không biết mà tránh.

Trương Tiểu Oản nhìn hai người kia, trong lòng nghĩ cha nàng là người chưa từng trải nên có lẽ không hiểu đối nhân xử thế, nhưng Chu đại thúc có lẽ hiểu một chút. Có điều chắc ông ấy bán được tiền mừng đến hôn mê rồi, đầu óc không nghĩ được gì nhiều. Trong lòng nàng thở dài, nhân lúc hai người kia còn đang vui vẻ liền quay đầu chạy về khách điếm. Bọn họ cũng chưa đi xa nên nàng có thể vòng lại rồi đuổi kịp họ. Nàng cầm lấy một ít tiền đồng, thở hồng hộc mà vươn tay ra đưa cho lão bản khách điếm, "Chưởng quầy, cái này là để ngài uống rượu."

"Ôi chao……" Chưởng quầy đang tính toán sổ sách, thấy Trương Tiểu Oản nhón chân để tiền lên quầy thì không nhịn được cười, "Vừa rồi cháu nghe hiểu hả?"

"Một chút." Trương Tiểu Oản có chút ngượng ngùng đáp.

"Thông minh thật, quả là lanh lợi." Chưởng quầy cười, khích lệ nàng. Sau đó ông đi ra khỏi quầy, nhét tiền vào tay Trương Tiểu Oản nói, "Cháu cầm về đi, lần sau bắt được đồ thì để lại cho ta một con là được."

Chưởng quầy cũng không quá tốn sức, hơn nữa lần trước cha con Trương gia đưa đồ tới kịp lúc. Đoàn thương lữ cuối năm trước đến trọ được ăn uống vui vẻ thì thưởng cho ông ta năm lượng bạc.

Việc này, chưởng quầy tất nhiên không nói ra, chỉ có ông ta và vợ mình biết. Lần trước nhờ phúc của cha con họ nên lần này tất nhiên ông ta muốn giúp đỡ. Đứa nhỏ biết báo ơn này cũng khiến ông ta rất thích, thái độ cũng hòa nhã nói, "Lần sau có việc cứ tới tìm ta, giúp được ta sẽ giúp."

Trương Tiểu Oản không biết chuyện năm trước vì thế lúc này nàng chỉ nghĩ rằng lòng người ở thời cổ đại này chất phác lương thiện. Nàng xuyên qua, những người tiếp xúc hàng ngày đa phần đều tốt bụng. Cho dù trong lòng họ có chút tư lợi nhưng đáy lòng thì không

phải người ác. Nếu có việc gì có thể giúp, đại đa số bọn họ cũng sẽ giúp một tay.

Đây cũng là lý do vì sao Trương Tiểu Oản dù ích kỷ cũng không muốn giấu chuyện vào trong núi kiếm ăn với người trong thôn.

Thân ở nơi như vậy nàng cũng cũng không muốn làm chuyện quá mức ích kỷ.

Chương 21

Trương Tiểu Oản không mất tiền nhưng trong lòng nàng đã có tính toán. Lần sau đi chợ nàng sẽ cắt thêm ít vải, làm một cái áo thường ngày cho lão bản nương. Ân tình này nàng vẫn phải trả về, có qua có lại thì lần sau có việc cầu người ta cũng không khó.

Lúc này nàng chạy về, Trương A Phúc thấy nàng thở hồng hộc mà chạy về thì hỏi, "Con đi đâu thế?"

Chu Điền cũng tò mò mà nhìn nàng, Trương Tiểu Oản thì than thở trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói, "Con bị rơi đồ."

Chu gia đại thúc nghe xong thì cười ha hả, "Vui tới hỏng đầu rồi sao? Ha ha, đại thúc cũng vui sướng, quên cái gì cũng không kỳ quái."

Nói xong ông ta lại cười đến không mở được mắt, quả thực là vui đến mê man. Trong lòng Trương Tiểu Oản thì chỉ thấy dở khóc dở cười. Cả người nàng từ trên xuống dưới cũng chỉ có vài thứ như thế, có cái gì có thể rơi được chứ? Nhưng cho dù Chu gia đại thúc nói gì thì nàng cũng không dám phản đối.

Bọn họ đi rất nhanh về nhà. Vừa đến cửa thôn, Chu gia đại thúc đã bước nhanh đến mức giống như sắp bay, mà cha nàng cũng thế. Trương Tiểu Oản thực sự phải mất rất nhiều sức lực mới đuổi kịp cha nàng, thấy ông thở hồng hộc nhưng vẫn không chịu đi chậm lại.

Hai người lớn nóng lòng về nhà khiến lòng Trương Tiểu Oản cũng ngóng trông có thể sớm về nhà. Nàng hận không thể bay lên mà về

nhanh hơn, trái tim vui vẻ nhảy nhót, muốn báo tin vui cho người trong nhà.

Còn chưa tới cửa nhà thì đã thấy ánh lửa mơ hồ, lại thấy Lưu Tam Nương cầm rổ kim chỉ ngồi ở trước đống lửa. Chờ đến gần Trương Tiểu Oản nhìn bức tường đã dính không ít khói ám thì đoán hàng đêm bà đều đốt củi chờ hai cha con họ về.

Vừa đến cửa nhà nàng đã thấy Trương A Phúc hưng phấn mà cho tay vào ngực định lấy túi tiền. Trương Tiểu Oản vô cùng bất đắc dĩ, vội vàng kéo tay ông nói, "Phụ thân, vào nhà rồi nói sau."

Lưu Tam Nương đã bưng rổ kim chỉ đứng dậy vào nhà. Bà nghe thấy lời này thì trừng mắt nhìn Trương A Phúc không tim không phổi đang gấp gáp không chờ nổi một cái rồi mang theo hai cha con vào phòng.

Trương Tiểu Oản đi đến cửa thì dập tắt thanh củi, lúc nàng đứng dậy thì chú ý tới nhà lão Điền thúc ở bên cạnh có bóng người đi vào phòng, trong lòng nàng nhịn không được thở dài.

Việc này sợ là không giấu được nữa. Cái thôn này lớn được bao nhiêu chứ? Chỉ có mấy chục hộ gia đình, chuyện gì xảy ra thì cả thôn đều biết. Hai người nhà bọn họ và Chu đại thúc đi ra ngoài lâu như vậy, tới đêm mới về thì người trong thôn không thể không nghĩ nhiều được.

Nàng chỉ nghĩ thế, việc này vẫn phải để Chu đại thúc ngẩng đầu ra mặt mới tốt. Nhà bọn họ không có nền tảng, cha nàng lại có hai bậc sinh thành như thế nên chẳng thể có tiếng nói gì, cũng không thể ra mặt được.

****

Vào phòng, Trương Tiểu Oản phát hiện hai đứa nhỏ cũng đã tỉnh ngủ.

"Đã ăn cơm chưa?" Trương Tiểu Oản do dự một chút sau đó vẫn quyết định mang đồ ăn cầm về đi nấu thêm cơm cho hai đứa nhóc. Lần này thỏ và gà rừng bọn họ cũng không để lại, bởi vì có thể bán ra đã là chuyện rất tốt rồi nên lúc người mua muốn toàn bộ số hàng thì bọn họ làm gì dám giữ lại để nhà mình ăn. Bọn họ sợ người kia không chịu mua hàng nữa.

Lần này vào trong trấn bán vật còn sống, lại có cả Chu đại thúc đi cùng nên dọc đường đi Trương Tiểu Oản cực kỳ thấp thỏm. Vì thế thấy có người mua thì nàng cũng không dám âm thầm chừa lại chút đồ.

Phải biết rằng lần này có người chịu mua hết, không để bọn họ phải tay không đi về thì nàng đã cảm thấy cực kỳ may mắn.

Giống như lời ông chủ khách điếm, bọn họ khó mà gặp được thương đoàn lớn như lần trước đặt chân đến trấn nhỏ nghèo nàn này. Lần này có thể vừa vặn gặp được một người đi thu mua đồ mang đến trấn Cam Thiện thì quả thực đã là cực kỳ may mắn. Lần sau sợ là chưa chắc đã được như vậy.

Cho dù chỉ là mua hàng trong huyện mang đến trong trấn thì sợ là mỗi năm cũng chỉ có 4, năm lần. Cho dù lần này bọn họ cũng gặp đúng thời điểm thì cũng chỉ có từng ấy lần mà thôi.

Lúc Trương Tiểu Oản chạy về đưa tiền đã nghe ông chủ khách điếm nói lần sau chưa chắc bọn họ đã có thể bán toàn bộ đồ sống như thế. Xem ra cách kiếm tiền này cũng không thể làm nhiều lần.

Nhưng Trương Tiểu Oản cũng biết chuyện núi lớn đã bị người trong thôn biết thì lần sau nhà bọn họ khả năng cũng sẽ không được mùa như thế. May mà tiền lần này đủ để bọn họ thở dốc một phen, nàng cũng có thời gian nghĩ biện pháp khác. Một năm này hẳn là nhà họ sẽ không bị đói như năm ngoái, đứa nhỏ sinh ra cũng sẽ không thiếu đồ ăn.

Nghe xong Trương Tiểu Oản nói, hai đứa nhỏ nhìn nhìn Lưu Tam Nương, nuốt nước miếng không nói lời nào. Bọn họ biết chị gái đi vài ngày mới về thì luôn mang theo đồ ăn ngon cho mình, giống như lần trước vậy.

Nhưng Lưu Tam Nương còn ở đây thì bọn họ cũng không dám há mồm đòi ăn, chỉ dùng đôi mắt khát khao mà nhìn Trương Tiểu Oản.

"Chúng ta bán vật còn sống cho khách điếm kia, lão bản nương cũng là người cực kỳ tốt bụng, nữ đầu bếp cũng là người biết đồng cảm. Lão bản nương có dặn nữ đầu bếp gói cho con không ít đồ ăn……" Trương Tiểu Oản lấy gói giấy dầu ra, lại đưa bao tiền của nàng cho Lưu Tam Nương nói, "Mẫu thân đếm đi, con đi hâm nóng đồ. Một lát nữa ngài và phụ thân có thể đến nhà bếp ăn, không cần bưng vào đây nữa."

Nói xong Trương Tiểu Oản liền muốn dắt hai đứa nhỏ.

"Từ từ, thay quần áo đi đã." Lưu Tam Nương ngăn cản nàng, sau đó bà đi vào phòng, lấy ra một cái áo bông mỏng, mới tinh, cực kỳ thích hợp mặc vào mùa xuân.

"Là mẫu thân làm sao?" Trương Tiểu Oản ngây ngẩn cả người.

"Thay đi." Lưu Tam Nương chỉ nhàn nhạt nói một câu này, đôi mắt liếc nhìn đôi bàn tay tràn đầy vết nứt do lạnh vài lần. Đôi tay nàng đã sưng to như cái bánh bao hấp đã thế lại còn đỏ đến đen đi, cực kỳ khó coi.

Trương Tiểu Oản do dự một chút nhưng trên người nàng quả thật mùi quá nặng, nàng vốn đang muốn mặc nốt đêm nay, sáng sớm mai mang đi giặt sạch, phơi khô rồi lại mặc. Không nghĩ đến vừa về đã có áo mới vì thế nàng cũng không nhẫn nại nữa mà duỗi tay ra đón cái áo để thay.

“Cảm ơn mẫu thân.” Mùi thối trên người nàng tức khắc giảm đi một nửa. Trương Tiểu Oản không nhịn được cười, nhưng tính cách nàng không phải người có thể làm nũng thế nên sau khi nói một câu thì nàng lập tức dắt hai đứa em trai đang ngẩn người nhìn cái áo mới của nàng đi ra ngoài, trong tay còn cầm bao giấy dầu.

Tới nhà bếp rồi nàng mở bao giấy dầu, bên trong không ngờ còn có vài khối thịt mỡ. Trương Tiểu Oản nhìn thấy thì cũng không nhịn được nuốt nước miếng, đừng nói đến hai đứa nhỏ. Dưới ánh lửa tụi nó nhìn chằm chằm bao giấy dầu, đôi mắt sáng như trộm, miệng nuốt nước miếng liên tục. Trong bóng đêm yên tĩnh động tĩnh này thật đúng là cực kỳ rõ ràng.

Không chút nghĩ ngợi, Trương Tiểu Oản nhìn tỉ lệ thịt cũng biết đây không phải khách ăn thừa để lại mà chính là cắt xén một chút từ phần của khách. Nữ đầu bếp kia đem phần tốt nhất cho nàng, đúng là người tốt mà.

Đối với một hộ nông dân quanh năm không được ăn mấy bữa cơm khô thì tỉ lệ thịt mỡ này quả thực khiến người ta không rời được mắt. Ngay cả Trương Tiểu Oản cũng có chút không khống chế được nước miếng đang dâng lên. Trên thực tế nếu không có chuyện này thì nàng cũng không biết mình lại khát vọng thịt mỡ đến thế. Cho dù lúc trước ở trên đường nghỉ tạm nàng cũng đã được ăn thịt gà, nhưng cơ thể nàng vẫn không nhịn được khát vọng.

Có điều lần này nàng không dám giống như lần trước nhai nát cả xương gà. Nàng chỉ có thể làm như không có gì mà nuốt nước miếng, hâm nóng đồ ăn, sau đó chọn hai khối thịt mỡ hoàn chỉnh để phần cho Trương A Phúc. Sau đó nàng lại hâm nóng hai khối bánh bột ngô Lưu Tam Nương để lại cho bọn họ rồi dùng chỗ thịt còn thừa và ít đồ ăn khác làm hai cái bánh kẹp lớn cho hai đứa nhỏ ăn.

Hai đứa nhóc nhận lấy bánh thì bắt đầu ăn ngấu nghiến. Trương Tiểu Oản nhìn thấy thì không nhịn được cười, sau đó cầm một khối bánh khác chậm rãi vừa ăn vừa uống nước.

Đồ không nhiều lắm, nàng không thể cũng tham ăn.

****

Không nghĩ tới trong bao giấy dầu còn có thịt, Lưu Tam Nương cũng kinh ngạc, còn Trương A Phúc thì không chịu ăn cả hai khối thịt mà kiên quyết chia một miếng cho Lưu Tam Nương ăn.

Người một nhà ăn bữa cơm tối ở nhà bếp xong, Trương Tiểu Oản cũng nói một ít việc cần thương lượng với vợ chồng hai người. Lúc này Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đều ghé vào trên đùi Trương Tiểu Oản mà ngủ. Thấy đêm đã khuya, Trương A Phúc bế hai đứa nhóc về giường, còn Trương Tiểu Oản và Lưu Tam Nương thì dọn dẹp nhà bếp. Mới vừa vào đến trong nhà, chuẩn bị đóng cửa đi ngủ thì lại nghe có người nhẹ nhàng gõ cửa nhà bọn họ.

Vừa mới mở cửa thì thấy người tới là Chu thím, phía sau bà là Chu đại thúc.

Vừa thấy cửa mở, Chu thím lôi kéo Chu đại thúc, nhẹ tay nhẹ chân như trộm mà đi vào rồi đóng cửa. Cửa vừa đóng lại thì Trương A Phúc cũng châm lớn đóng lửa bên cạnh bàn đất khiến trong phòng sáng hơn một chút. Lúc này Chu thím mới vội vàng dậm chân nói, "Trượng phu đáng chém ngàn đao nhà chúng ta đã chiếm lợi của nhà mấy người còn không thèm nói một lời cảm ơn. Cái này đúng là khiến ta gấp gáp, chỉ đành lôi kéo ông ta cũng tới đây nói cảm ơn Trương gia……"

Chu Điền bị vợ nhà mình nói thế thì sắc mặtlập tức khó coi nhưng vừa rồi ông ta ở nhà đã bị vợ dạy dỗ vài câu, cũng biết lần này mình chiếm lợi rất lớn.

Chỉ mới vài ngày ông ta đã kiếm được 700 đồng tiền đó! Nhà bọn họ ở trong thôn cũng coi như có gia cảnh tốt, nhưng lúc dư dả nhất cũng chưa từng có 700 đồng. Chu Điền kiếm được tiền thì chỉ một

lòng muốn về nhà, ai còn nghĩ được tiền này cũng không phải một mình ông ta kiếm được. Lúc về đến nhà vợ ông ta nghe thấy việc này thì lập tức phân tích cho ông ta thấy. Cho dù ông ta dựa vào bản lĩnh của mình bắt được nhiều đồ như thế, nhưng nếu không tìm được chỗ bán thì làm sao có được nhiều tiền như thế. Lúc đó ông ta mới tỉnh ra.

Nghĩ lại thì quả thật là đúng. Ông ta cảm thấy tiền này toàn bộ là do mình kiếm được, chẳng liên quan gì tới Trương gia nhưng nếu chỉ có mình ông ta mang vào trấn bán thì không nhất định có thể bán hết ra ngoài, cũng chưa chắc đã bán được giá tốt như thế.

Hơn nữa người nông dân đi bán đồ ăn thì cùng lắm chỉ biết mang ra chợ, ai biết được mà mang đến cho ông chủ khách điếm —— vừa nghĩ tới đây, Chu Điền cũng ngoan ngoãn đi theo vợ mình, cho dù lúc này bà vợ già nói hơi quá nhưng nhất thời ông ta cũng không tiện nói gì. Ông ta chỉ đành liên tục cảm ơn Trương A Phúc, còn nói mãi nhà bọn họ sẽ nấu cơm khô rồi mời cả Trương gia sang ăn.

Trương Tiểu Oản thấy chuyện Chu Điền không nghĩ được nhưng Chu thím lại nghĩ thấu đáo thì cũng kinh ngạc. Nghĩ lại thì nàng cũng hiểu, Chu thím là người lương thiện nhưng không hẳn là cái gì cũng không để ý tới. Nếu không phải thế thì năm trước lúc nhà bọn họ mượn lương, không phải bà ta cũng ngoan tâm không cho mượn đấy sao? Chu thím này là người tốt nhưng không phải kẻ ngu. Bà ta sẽ không làm điều ác nhưng là người biết rõ tình thế.

Loại người này theo ấn tượng kiếp trước của Trương Tiểu Oản thì chính là người có phẩm chất lại thông minh, trong lòng có chuẩn mực. Cùng loại người này giao tiếp thì nhẹ nhàng hơn người khác nhiều.

Khó trách ba đứa nhỏ nhà họ Chu đều được bà nuôi cường tráng lại chăm chỉ. Lúc trước Trương Tiểu Oản còn tưởng rằng đó là do Chu gia là hộ lớn, Chu Điền lại là thợ săn giỏi nhưng lúc này nhìn mới biết nếu không có Chu thím giáo dưỡng thì làm sao được như thế.

Thấy Chu thím nói rõ ràng, Trương Tiểu Oản lập tức kéo kéo ống tay áo Lưu Tam Nương, để bà ta đem chuyện lúc trước bọn họ đã bàn luận xong nói ra.

Lần này nếu Chu gia giúp được bọn họ, ra mặt làm chim đầu đàn vậy nhà bọn họ có thể bớt không ít việc.

Chương 22

Lưu Tam Nương thử nói một câu với Chu thím xem có nên thông báo việc này với người trong thôn hay không.

Ngay lập tức không khí trong phòng an tĩnh lại.

Một lát sau, Chu ĐIền nhìn trái nhìn phải cũng chưa thấy ai nói gì vì thế ông mới hắng giọng nói, "Việc này khẳng định là phải nói với mọi người, bọn họ tìm đồ ăn cũng không dễ dàng."

Chu thím yên lặng gật gật đầu, do dự một chút rồi thấy mấy người Trương gia đều không nói lời nào thì bà cũng mở miệng, "Việc này…… Phải làm thế nào mới tốt?"

"Gọi trưởng thôn đến thương lượng đi." Trương A Phúc không dám nói gì, Lưu Tam Nương nhìn ông ta lại thấy ông ta không động đậy vì thế đành phải mở miệng.

May mà người trong thôn đều biết Trương A Phúc là người không hay nói, Lưu Tam Nương nói lời này mà nam chủ trong nhà như ông ta lại chẳng hé răng. Vợ chồng Chu thị cũng không thấy kỳ quái, Chu Điền lúc này trực tiếp nói chuyện với Lưu Tam Nương luôn, "Chủ ý này đúng là tốt, vốn nên gọi trưởng thôn để ông ta đứng ra làm chủ mới được."

Trưởng thôn ở đây cũng là người họ Chu nên dễ nói chuyện.

"Vậy ngày mai…… chúng ta lập tức đi nói chuyện sao?" Chu thím lại nhìn mấy người Trương gia, mơ hồ đoán được ý của bọn họ.

“Tẩu tử thấy thế nào tốt thì cứ làm.” Thấy hai cha con không thèm nói một lời, Lưu Tam Nương thở dài trong lòng, lại phải mở miệng.

Chu thím nhìn nhìn ba người của Trương gia, lại nghĩ nghĩ sau đó dùng tay vỗ vỗ Chu Điền.

Chu Điền ngày thường cũng có thương lượng việc với vợ mình nhưng chưa đạt đến mức tâm linh tương thông. Ông ta bị vỗ thì không hiểu gì, cũng không biết Chu thím có ý gì. Ông ta trừng mắt nhìn bà một cái.

Chu thím đau đầu, chỉ đành nói thẳng toẹt ra, “Vậy ngày mai gọi người tới, chàng mau đi gọi đại bá đến luôn. Vừa lúc chúng ta có chút tiền, ngày mai phải vào trong trấn cắt một khối thịt về.”

Nghe đến cắt thịt thì Chu Điền hít một hơi, cũng bất chấp đây là đang ở Trương gia mà trừng mắt với vợ mình nói, “Mới vừa có chút tiền đã muốn ăn thịt? Không phải nên mua mấy thang thuốc cho phụ thân ta trước mới đúng sao?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Chu thím đau đầu mà Trương Tiểu Oản cũng có chút dở khóc dở cười. Nhưng nàng cũng có thể hiểu một chút.

Chu Điền vốn có sáu anh em, Chu gia đại nương sinh một loạt toàn là con trai. Lần cuối cùng sinh hạ là đủ 6 người còn. Có điều nhiều con như thế thì nuôi thế nào? Chu Điền là người con thứ năm, ông ta vừa sinh ra không lâu thì Chu đại nương đã mang thai người con thứ sáu. Trương Tiểu Oản nghe người trong thôn nói vì nuôi sống Chu Điền mà cha Chu Điền đã làm chủ đem người con thứ sáu mới sinh ra vứt đến vùng hoang dã để tiết kiệm gạo nuôi Chu Điền. Hành động này của ông ấy cũng là bất đắc dĩ, muốn nuôi một đứa thì phải vứt một đứa. Có điều ông ta cũng gặp báo ứng, vài năm trước thân thể ông ta ngày càng yếu đi, Chu Điền cảm kích ơn của cha mình nên hiếu thuận hơn bốn người anh em kia nhiều. Hiện giờ

ông ta mới là người nuôi hai vợ chồng già Chu gia chứ không phải anh cả trong nhà.

Hiện tại kiếm được tiền thì ý nghĩ đầu tiên của Chu Điền chính là bốc thuốc cho cha mình, đúng là người con hiếu thuận.

****

Còn chuyện nhà Chu Điền sinh nhiều con quá đến nỗi không nuôi nổi phải ném con đi thì cũng không phải chuyện hiếm lạ gì. Lúc mới xuyên qua Trương Tiểu Oản cũng nghe thấy những nhà khác có chuyện tương tự. Lúc đó phản ứng của nàng là phản ứng của bất kỳ người hiện đại nào: nếu đã không nuôi nổi thì đừng sinh nữa, sinh đến năm sáu đứa con làm gì.

Khoảng thời gian kia nàng từng đi trong thôn nghe ngóng tin tức về thời đại này, bởi vì nhạy bén lại giỏi việc ẩn mình, không tiếng động trầm mặc nên nàng nghe được không ít chuyện Hồng thím nói với mấy người khác trong thôn. Nàng biết Đại Phượng triều này cũng không khác thời cổ đại ở thế giới của nàng bao nhiêu. Bọn họ đều cho rằng nhiều con tức là nhiều phúc, chỉ cần có thể sinh thì sinh đến khi không thể mới thôi, không bao giờ có chuyện bọn họ nghĩ đến việc hạn chế sinh đẻ.

Biết rõ nuôi không nổi, nhưng những người này căn bản không có ý tưởng không sinh con nữa. Bọn họ căn bản là không có chuyện vì không nuôi nổi nên ngừng sinh.

Trương Tiểu Oản đoán, cho dù có to gan lớn mật nghĩ tới việc này thì bọn họ cũng không dám làm thế. Ở trong hoàn cảnh này mọi người đều sinh đến khi không sinh được nữa mới thôi. Bọn họ sợ sẽ chặt đứt phúc khí của mình, cho dù cuộc sống này đến cơm còn không đủ ăn, chẳng thấy phúc khí ở đâu nhưng trong lòng ai mà chẳng có hy vọng? Bọn họ trông cậy vào việc sinh ra con cái, trông cậy vào việc có thể nuôi sống bọn chúng để đến khi về già có người dưỡng lão.

Nếu đến cả chút hy vọng đó còn không có thì chẳng có bao nhiêu người có thể sống được ở thế đạo này, trải qua những ngày khổ cực đến vậy.

Kỳ thật lúc trước Trương Tiểu Oản thấy mình thì chết đói mà trong bụng Lưu Tam Nương vẫn còn mang thai một đứa con nữa thì đã từng thở dài thật nhiều. Không biết những người này không nuôi nổi con mà con sinh nhiều như thế làm gì. Nhưng nàng suy nghĩ một hồi thì cũng hiểu lý do: thứ nhất là do bọn họ không có ý định ngừng đẻ, hơn nữa cho dù to gan muốn lén lút làm thì cũng không có thuốc tránh thai.

Những tiểu thuyết xuyên không kia động một thứ là thấy dùng nước hoa hồng khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn gì đó nhưng ở nơi nông thôn hoang dã này của nàng, căn bản chẳng ai biết đó là gì. Mà cho dù có người biết thì cũng chẳng có tiền mà mua. Ở cái nơi nghèo đến nỗi bị bệnh muốn mời thầy thuốc lang thang cũng chưa chắc đã có tiền này, đa số mọi người đều chẳng có đồng nào. Nếu bảo bọn họ bỏ tiền ra mua thuốc ngừng đẻ con thì chẳng khác gì ăn no sinh sự sao?

Người ở đây còn đang mang đậm suy nghĩ nhiều con nhiều phúc, nếu muốn họ biến thành ít con nhiều phúc thì sợ là phải đến thời hiện đại may ra mới có thể.

Mà cho dù ở xã hội hiện đại thì ngoài những người ở thành phố thực hiện đúng chính sách, vì hoàn cảnh mà chỉ có thể sinh một đứa con thì ở nông thôn, cũng có rất nhiều nhà cũng muốn sinh nhiều con. Có rất nhiều nhà một hai phải sinh được một đứa con trai.

Cho nên đối với chuyện sinh hay không sinh thì chỉ vài ngày là nàng đã nhận rõ hiện thực, cũng không hề có ý tưởng muốn đi khiêu chiến quan niệm đã khắc trong xương cốt từ trước đến nay của người ở đây. Ngay cả mẹ đẻ của mình là Lưu Tam Nương thì Trương Tiểu Oản căn bản cũng không nghĩ đến việc nhắc nhở bà ta đừng

sinh nữa.

Về sau nếu bà ta có thể sinh thì sinh, nếu không thể là tốt nhất!

Kỳ thật Trương Tiểu Oản cũng sợ hãi Lưu Tam Nương sinh nhiều, như thế thì nuôi được hay không cũng là một vấn đề. Mà vấn đề lớn hơn nữa là nếu nuôi không tốt……

Nàng đến từ thời hiện đại, quan niệm trong xương cốt vẫn là của người hiện đại. Từ đáy lòng nàng hy vọng cuộc đời mỗi người đều phải tự phục trách. Cuộc đời trước kia nàng không được cha mẹ yêu thương nên biết nếu đứa trẻ được sinh ra mà không được cha mẹ yêu thương thì sẽ khổ thế nào. Vận mệnh trước kia của nàng cũng coi như không tệ, cho dù cha mẹ không quá thích nàng nhưng nàng lại cực kỳ có tiền. Khi nàng còn nhỏ có bà chăm sóc, cho nên về vật chất thì nàng không thua kém gì người khác. Nàng không giống những đứa trẻ trong nhà không có của cải, cha mẹ lại không yêu thương con cái. Nếu là như vậy thì đứa nhỏ sinh ra sẽ rất khổ, đừng nói tới những bé gái gia đình nông thôn còn bé đã phải làm việc, chờ lớn một chút còn phải ra ngoài làm công nuôi cả gia đình sống tạm nhưng đến cuối cùng cũng chẳng được cha mẹ quan tâm đến. Cho dù là bé trai thì cũng chưa chắc đã tốt hơn. Nhà quá nhiều con, cha mẹ không có sức lực dạy dỗ, cuối cùng đa số cũng phải cực khổ cả đời, giãy dụa để sinh tồn.

Thế nên Trương Tiểu oản muốn chăm sóc tốt cho Trương Tiểu Đệ và Trương Tiểu Bảo. Hiện tại có thể đảm bảo hai đứa trưởng thành thật tốt đã là một vấn đề khó, Lưu Tam Nương mà còn sinh thêm mấy đứa nữa thì nàng cũng không biết nhà bọn họ sẽ phải ứng phó thế nào.

Nàng không phải thấy ai cũng cứu, nhưng nếu đặt trước mặt nàng thì Trương Tiểu Oản cũng đâu thể nhìn người thân của mình sống không tốt mà không làm gì chứ? Cho dù nàng chỉ là kẻ qua đường, đến bản thân cũng khó sống nổi nhưng không phải nàng vẫn cố sức giãy dụa để mọi người được sống tốt một chút sao?

Tuy sợ hãi nhưng Trương Tiểu Oản cũng không dám nói ra ý tưởng này với Lưu Tam Nương. Nàng biết ở triều đại này người ta có thể sinh nhiều rồi ném đi vì không nuôi nổi chứ không có chuyện không sinh. Ý tưởng hiện đại của nàng chính là lạc loài, nếu dám nói ra nửa câu thì chính là tìm chết.

Trương Tiểu Oản luôn cảm thấy những ngày xuyên qua này khổ không tả nổi, đúng là rơi vào khốn cảnh. Những quan niệm truyền thống trói buộc người khác và cuộc sống hoàn toàn khác trước ngày ngày nhắc nhở nàng nếu muốn sống sót thì sẽ phải gian nan hơn đời trước ngàn vạn lần. Vì thế mà không có một ngày nào nàng cảm thấy nhẹ nhàng, chỉ cần hơi không cẩn thận sẽ bị nỗi tuyệt vọng nuốt sống. Cho dù hiện tại kiếm được chút tiền thì bọn họ cũng phải nghĩ cách để Chu gia ra mặt thông báo cho thôn dân, miễn cho nhà bọn họ còn phải gánh trách nhiệm không khiêng nổi này.

Cuộc sống này kỳ thật khổ đến đến không biết nói gì nhưng nàng vẫn phải đi tiếp không phải sao? Phàm là còn có một chút sinh cơ thì cũng không thể chờ chết được.

****

"Ta cũng không nói không bốc thuốc……" Đương gia nhà mình nổi cáu trước mặt người ngoài nhưng Chu thím tính tình tốt nên cũng không tức giận. Bà noi "Vào trong trấn không phải là để bốc thuốc sao? Phương thuốc của phụ thân ta vẫn giữ kỹ, lần nào có tiền ta cũng đều tích cóp để dành mua thuốc không phải sao? Ta chỉ nói chàng thuận tiện đi bốc thuốc thì cắt một khối thịt, Trương gia huynh đệ giúp nhà chúng ta kiếm được nhiều tiền như thế, mời cả nhà họ ăn bữa cơm chẳng lẽ không thể mời chút thịt sao?"

Lúc này Chu Điền mới phản ứng lại, cũng biết vợ mình vẫn nhớ đến cha chồng thì không nhịn được hắc hắc nở nụ cười, căn bản không có ý định ném mặt mũi trước người ngoài.

Lúc này Trương Tiểu Oản mới thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân, trong lòng lại nhịn không được thở dài. Nàng không khỏi nghĩ tới hai đứa nhỏ đang ngủ trong phòng, không biết tương lai bọn chúng sẽ thế nào.

Nàng chỉ có thể cố gắng chăm sóc bọn chúng một năm lại một năm. Đến ngày nào đó nàng không cố nổi nữa thì không biết bọn chúng sẽ đi theo con đường nào, về sau sẽ thành người thế nào, gặp phải cuộc sống thế nào.

Nàng quay đầu lại nhìn Trương A Phúc nãy giờ không rên một chữ lại thấy ông ta chỉ đang nhìn bàn tay đặt trên đầu gối của Lưu Tam Nương. Nàng lại nhịn không được cười khổ, nghĩ lại thì nếu không có người giúp đỡ, hai đứa nhỏ kia sợ là ngày sau sẽ rất gian nan.

Xem ra cho dù có khó hơn thì nàng cũng phải cố chống đỡ. Cuộc sống này chỉ có thể biết ngày nào hay ngày đó, thật sự không còn cách nào tốt hơn.

Chương 23

Vợ chồng Chu thị đi rồi, Trương Tiểu Oản cũng không biết cha mẹ nghĩ như thế nào có điều trong lòng nàng vẫn không nén được thấp thỏm.

May mà, buổi sáng ngày hôm sau người trong thôn lập tức như ong vỡ tổ đi tới nhà Chu Điền. Trong khoảng thời gian ngắn Trương Tiểu Oản không biết động tĩnh của Chu Điền nhưng trong lòng vẫn nhẹ một hơi.

Chờ đến tối, đêm đã khuya Chu gia mới lặng lẽ đến mời bon họ ăn cơm. Lúc này Trương Tiểu Oản mới biết đầy đủ tình huống. Chu đại thúc đã thực sự gánh vác việc này, mà nàng thì cực kỳ kích động đến nỗi lập tức dập đầu cảm ơn Chu gia.

Trương A Phúc vẫn còn đang ngây ngốc không hiểu gì thì Chu thím và cả Chu Điền đã lập tức hiểu ra. Đứa nhỏ này sợ là biết tình huống nhà mình quá mức mỏng lạnh, vì thế mới cảm kích bọn họ giúp đỡ ra mặt. Chu thím vì đứa nhỏ sớm thông tuệ của Trương gia mà ê ẩm trong lòng, mà Chu gia đại thúc cũng cảm thấy cả nhà Trương A Phúc khổ tận cam lai, cuối cùng có một đứa con gái tốt như thế.

****

Mặc kệ Chu Điền có cái nhìn gì với cả nhà họ Trương và Trương Tiểu Oản nhưng người trong thôn sau khi nghe được lời từ Chu gia và trưởng thôn, biết có thể bắt được đồ mang đi kiếm tiền thì tất cả đều phấn chấn. Bọn họ bàn tán sôi nổi cả ngày, đến ngày thứ ba đã có mấy chục người đi theo thôn trưởng và Chu gia đi lên núi lớn.

Lúc này, cha của Trương A Phúc là Trương Vĩnh Căn cũng đi, chỉ có Trương A Phúc là không đi. Bởi vì, Lưu Tam Nương sắp sinh, ông ta không yên tâm đi.

Mà đúng lúc Lưu Tam Nương sắp sinh hạ thì người thôn Lưu gia bên lại đặc biệt cho người tới nói nếu Lưu Tam Nương không trở về nhà mẹ đẻ thì anh bà là Lưu Nhị Lang sẽ tức giận.

Lưu Tam Nương nghe xong tin này thì đêm đó lập tức đau bụng, Trương A Phúc gấp đến độ cả đêm loay hoay, đến sáng thì nửa đầu tóc đã bạc trắng.

Buổi sáng hôm đó lúc nhìn thấy nửa đầu xám trắng của Trương A Phúc thì đừng nói Lưu Tam Nương bi dọa đến mức mắt cũng trừng lớn, đến một người hiện đại từng trải như Trương Tiểu Oản cũng sợ tới mức miệng há một lúc mà không khép lại được.

Trương Tiểu Oản vẫn luôn cho rằng chuyện một đêm đầu bạc chỉ có trong tiểu thuyết hoặc truyền kỳ. Phải biết rằng kiếp trước những người đàn ông yêu nàng nhưng không được đáp lại đều cảm thấy cuộc đời này khổ không tả nổi. Có điều bọn họ cùng lắm thì khóc vài tiếng, còn có kẻ làm quá tới mức dọa tự sát. Nhưng bọn họ cũng chỉ là giả vờ vung mấy dao loạn xà ngầu chứ chẳng kẻ nào dám thật sự bỏ mạng. Đó là chưa nói sau đó bọn họ có kinh nghiệm, lúc này lại càng đắc ý mà dùng những hành động hư tình giả ý đó đi lừa mấy cô gái không rành sự đời, sống rất tiêu sái. Mọi người đều yêu quý bản thân không biết bao nhiêu lần, chẳng kẻ nào có thể một đêm mà bạc đầu. Cái loại này cũng chỉ có kẻ ngốc trong truyền thuyết mới làm được, mà trùng hợp là Trương A Phúc đích xác là cái loại đó. Trương Tiểu Oản bị dọa sợ không nhẹ, một hán tử nông thôn sống sờ sờ đó, ngày thường không làm được việc lớn, cũng không thể đảm đương nhiều ấy vậy mà lại là tình thánh. Trương Tiểu Oản thật sự cảm thấy việc một đêm bạc đầu này cho dù không đến mức bạc trắng như trong truyện nhưng cũng đủ để nàng cảm thấy như gặp quỷ rồi.

Mặc dù nàng sợ hãi nhưng vẫn cố kiềm chế, đi một chặng đường xa, dùng tiền bốc một thang thuốc ở chỗ đại phu lang thang về sắc cho Lưu Tam Nương uống, sau đó lại đi chuẩn bị đồ ăn cho một nhà lớn bé.

Lúc này Lưu Tam Nương nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, mà Chu thím bên kia cũng chỉ tới liếc mắt một cái sau đó lại phải về lo chuyện trong nhà.

Trương Tiểu Oản phải chăm lo việc ăn uống của một nhà, lại phải sắc thuốc, còn phải đối phó với mấy thôn dân của Lưu gia cử đến để gọi Lưu Tam Nương về. Nàng bận đến sứt đầu mẻ trán, hận không thể lập tức cũng nhảy vào trong bếp mà đốt luôn cho rồi.

Lưu Tam Nương chỉ còn nửa cái mạng nhưng người thôn Lưu gia lại vẫn khuyên bà ta nhanh chóng về thôn Lưu gia gặp anh trai mình. Bọn họ nói rằng trong phạm vi trăm dặm hoặc xa hơn nữa cũng chưa chắc đã có vị quan nào lớn hơn Lưu Nhị Lang. Ấy vậy mà ông ta đã về vài ngày mà bà không đến chào hỏi thì quả thật chính là thất lễ.

Mắt thấy hôm nay Lưu Tam Nương chỉ còn nửa hơi nhưng người tới vẫn khuyên bảo hết lời. Trương A Phúc lại không phải người có bản lĩnh gì, chỉ ngày đêm canh giữ bên cạnh Lưu Tam Nương lúc này đã không thở nổi, còn lại thì mặc kệ hết, cũng không có can đảm đuổi đám người kia đi. Trương Tiểu Oản lập tức nhịn không được mà trộm khóc rống cả nửa buổi đêm hôm trước. Sau khi khóc phát tiết xong, ngày hôm sau nàng không để mặc mọi việc nữa mà dùng cái chổi hùng hổ đánh đuổi đám người kia ra khỏi cửa.

Đem người đuổi đi rồi Trương Tiểu Oản rốt cuộc không nhịn được cứ thế quỳ trên đất khóc thật lâu. Mãi đến khi Trương Tiểu Đệ và Trương Tiểu Bảo bổ nhào vào bên người nàng nức nở khóc theo thì nàng mới lấy lại tinh thần. Nàng biết mình đã không còn một mình, vì thế đành kéo lê thân thể mệt mỏi đi nấu cơm.

Nàng vẫn luôn mang tâm trí trưởng thành, điều này khiến nàng chiếm được không ít thuận lợi sau khi xuyên đến thế giới này. Nhưng cũng vì thế mà nàng chịu không ít khổ, cũng không thể thật sự ngây ngô không biết gì như Trương Tiểu Oản vốn nên thế. Nàng lại càng không thể không biết tình huống trong nhà thế nào vì vậy việc nàng có được ký ức kiếp trước rốt cuộc cũng chẳng giúp nàng được bao nhiêu.

Người một nhà này cuối cùng chỉ có nàng là tỉnh táo, nên Trương Tiểu Oản cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành đi tiếp.

Tình thế ác liệt hơn con người, nàng không muốn làm kẻ gánh vác nhưng hiện thực cuộc sống bức nàng chỉ có thể đi trên con đường này.

****

Người của Thôn Lưu gia cuối cùng cũng bị đuổi đi. Lưu Tam Nương chỉ còn nửa cái mạng, Trương A Phúc cũng không dùng được. Mỗi ngày mỗi đêm ông ta chỉ lo ngồi xổm trước mặt Lưu Tam Nương, làm tròn trách nhiệm của một kẻ si tình.

Chỉ khổ Trương Tiểu Oản. Nàng nghe Lưu Tam Nương nói đi mời bà mụ lần trước giúp đỡ đẻ Trương Tiểu Đệ, lại sai hai đứa nhỏ đi nấu nước sôi. Còn nàng thì khẩn trương chuẩn bị quần áo đồ dùng cho đứa trẻ sắp sinh ra. Những việc này khiến một người chưa từng sinh đẻ như nàng rối loạn đến không biết trời đất gì nữa.

Nàng cũng không biết như thế nào cho phải. Người của thôn Lưu gia bên kia lại tới, dùng từ nghiêm khắc mà nói Lưu Tam Nương đối với anh trai ruột như thế là bất kính, không tôn trọng, cần phải đưa tới quan phủ nhận tội.

Lúc này Trương Tiểu Oản đã không còn nghĩ đến có phải Lưu Tam Nương có mối thù sâu như biển gì với anh trai mình mà ông ta một

hai phải bức bà trong lúc sống chết này không. Nàng chỉ muốn trì hoãn hai người của thôn Lưu gia kia một ngày, để Lưu Tam Nương sinh hạ đứa nhỏ rồi nói gì thì nói. Miễn cho người còn chưa chết ở trong ngục thì đã một thi hai mệnh ở trong nhà.

Màn đêm buông xuống, hai lão trưởng giả của thôn Lưu gia vẫn tìm những từ nghiêm khắc nhất để nói Lưu Tam Nương vô lễ đủ kiểu với anh trai. Mà bên kia tiếng Lưu Tam Nương ở trong ngủ phòng thét chói tai và nức nở khóc thảm thiết khiến Trương Tiểu Oản sợ đến tè ra quần mà vẫn phải một đường lăn lộn đến trong trấn. Nàng vừa khóc vừa la mà gõ cửa hiệu thuốc duy nhất trong trấn, đem đầu dập đến vỡ trước mặt chủ tiệm mới dùng 500 đồng tiền mua về một mảnh nhân sâm. Nàng chạy suốt đêm trở về, đem nhân sâm nhét vào miệng Lưu Tam Nương, có thế thì đứa nhỏ thứ tư nhà họ Trương mới bình an sinh hạ đến cái nhà rách nát này.

Những gian khổ chua xót ở trong này nhiều năm sau lúc đã an ổn thuận lợi nhớ lại Trương Tiểu Oản vẫn không nhịn được che mặt khóc rống lên. Đêm nay là đêm đau khổ nhất cuộc đời nàng, cũng là thời điểm nàng khó quên nhất.

Đêm hôm đó, nàng buông tha toàn bộ tự tôn và kiêu ngạo kiếp trước, chỉ hy vọng Lưu Tam Nương và đứa nhỏ trong bụng có thể sống sót, không để cái nhà này bị phá thành mảnh nhỏ.

Còn vận mệnh sau này của mình là tốt hay xấu thì nàng quyết định sẽ không bao giờ ích kỷ so đo nữa.

Con người ấy mà, khi đứng trước sống chết thì nhỏ bé đến đáng thương, nào dám cầu xin quá nhiều.

Hậu quả của việc này là nhiều năm sau một người phụ nữ hiện đại như Trương Tiểu Oản cũng hoàn toàn thờ ơ với việc chồng mình không thích mình, mẹ chồng đối xử tệ bạc. Nàng biết khi đứng trước vận mệnh thì có nhiều thứ nàng không thể kháng cự được. Ngoại trừ quỳ gối thừa nhận thì ông trời chẳng cho nàng cách nào tốt hơn.

Cũng chính vào lúc này nàng đã đè linh hồn của kiếp trước xuống đáy lòng. Những kiêu ngạo tự tôn của kiếp trước nàng đều vo tròn lại, giấu kỹ không dám để chúng nó hiện ra giữa đời này.

Còn trái tim và ý nghĩ của mình, cho dù là khổ hay bi thương nàng cũng đều không để ý được. Vậy thì sao có thể trông cậy cái thế giới hoàn toàn xa lạ và những quan niệm hình thành nên nó đến lý giải giúp nàng chứ?

Ở Đại Phượng triều này một năm lại một năm, Trương Tiểu Oản đã không còn là nàng của hiện đại. Cho dù trong xương cốt nàng vẫn là người hiện đại nhưng nàng lại không hề để lộ ra bất kỳ biểu hiện nào.

Rất nhiều năm sau, khi đứa con trai nàng coi như sinh mạng mà nuôi nấng hỏi nàng có phải Uông Vĩnh Chiêu – người chồng cùng giường với nàng hơn nửa đời, người đối xử với nàng không tệ nửa đời sau là người hiểu nàng nhất không thì Trương Tiểu Oản cũng chẳng thể khẳng định.

Trong những năm đó, cho dù Uông Vĩnh Chiêu đối xử tốt với nàng, coi nàng như châu bảo trong tay, là thịt đầu quả tim thì nàng cũng chẳng thể có chút tình cảm nào với hắn. Trương Tiểu Oản chỉ lạnh nhạt thờ ơ đối với nam nhân cùng nàng sinh ba đứa con trai này. Ý nghĩ duy nhất trong lòng nàng đơn giản chỉ là muốn chắp vá qua ngày với cái người được định là chồng mình để cùng nhau qua nốt nửa cuộc đời phía sau.

Khi đó bề ngoài nàng đã nhận mệnh đối với triều đại này. Bởi vì từ rất nhiều năm trước, cũng chính là vào buổi tối Lưu Tam Nương giãy dụa cầu sinh, giãy dụa sinh ra đứa nhỏ cuối cùng của Trương gia thì Trương Tiểu Oản đã học cách uốn gối khom lưng trước thói đời, trước vận mệnh. Nàng không còn thuộc về thế giới hiện đại nữa, cũng sẽ không bao giờ bộc lộ linh hồn của một người hiện đại trước

đây nữa.

Chương 24

Sáng sớm ngày hôm sau lúc sự tình có biến chuyển thì Lưu Nhị Lang lại tới.

Trương Tiểu Oản gặp được người cậu làm quan này thì thấy ông ta có dáng người cao lớn, uy vũ. Mà đám người thôn Lưu gia vừa rồi còn kêu gào vừa thấy ông ta thì lập tức héo rũ, run rẩy nói không nên lời.

Mà Lưu Nhị Lang còn chưa nói gì với người nhà họ Trương thì đã gọi người đi theo trói hai kẻ kia lại. Hai kẻ kia vừa muốn kêu thì miệng đã bị bịt kín.

Sắc mặt Lưu Nhị Lang âm trầm đứng ở trước phòng còn Lưu Tam Nương ở trong phòng nghe thấy ông ta tới thì cứ khóc thét không ngừng. Ông ta đứng lặng ở đó một hồi, mãi lâu sau mới khàn giọng nói, "Đây là do tẩu tử muội sai tới, ta cũng không biết."

"Đây là vì sao, vì sao……" Lưu Tam Nương ở bên trong thét chói tai, câu hỏi kia giống như một ngụm máu phun ra.

Vì sao ư? Không lâu sau mọi chuyện lập tức rõ ràng. Bởi vì Lưu Nhị Lang muốn thay bà sắp xếp hôn sự cho Trương Tiểu Oản.

Ở trên chiến trường ông ta đã hai lần cứu một người đồng hương. Hai người kết nghĩa làm huynh đệ, cũng định sẽ gả con cho nhau.

Mà lúc ông ta trở về mới biết năm đó khi ông ta rời nhà thì Lưu Khương thị đang mang thai một đứa bé trạ. Vì thế việc hôn nhân

giữa hai bên coi như xong. Ai biết được vị nghĩa huynh kia so với ông ta thì quan lộ hanh thông hơn nhiều. Lúc này người ta đã được thượng quan điều đến kinh thành, làm Truân Kỵ Giáo Úy trong Thiết Hổ Doanh của Trung Vương gia. Bên dưới ông ta còn thiếu một chức Thiếu Phó Úy vì thế ông ta gửi thư muốn Lưu Nhị Lang cùng đi, đồng thời gửi cả tin về việc hôn ước. Ông ta tin rằng nếu ông ta cố ý muốn thăng tiến thì mặc kệ có con gái hay không ông ta cũng phải tìm mọi cách để hoàn thành việc hôn nhân này.

Bởi vì lúc trước Lưu Nhị Lang không phải người của ông ta, hơn nữa Doanh môn của Trung Vương trước nay khó tiến vào nên ông ta chỉ đành gửi thư, yêu cầu Lưu Nhị Lang hoàn thành việc hôn nhân này thì mới có thể giúp giữ cái chức kia cho Lưu Nhị Lang.

Lưu Nhị Lang vừa về nhà, nhận được tin tức từ kinh thành thì lập tức bàn bạc với Lưu Khương thị việc này. Ông ta hy vọng con gái của Lưu Tam Nương sẽ hoàn thành nhân duyên này. Tuổi tác của đứa nhỏ phù hợp với con trai cả của Uông gia. Vì vậy ông ta muốn Lưu Khương thị tới mời Trương A Phúc và Lưu Tam Nương tới bàn bạc.

Đây vốn dĩ là chuyện tốt, Lưu Khương thị trăm triệu lần không muốn đem chuyện tốt thế này nhường cho kẻ mãi không chết vì nghèo, vì bệnh như Lưu Tam Nương. Bà ta muốn để cháu gái nhà mẹ đẻ mình đi thay. Mà anh trai ruột bà ta cũng là người có tiếng nói trong thôn Lưu gia. Ông ta vừa thấy em rể về, còn mang chức quan trên người, hơn nữa sau này có khả năng còn thăng chức lớn hơn thì vô cùng vui mừng. Quan trọng nhất là ông ta có thể để con gái gả cho con trai của một vị quan lớn trong kinh thành, về sau chân chính trở thành cha vợ của quan lớn. Điều này quả thực đúng là một bước lên trời.

Hai kẻ có lòng tham gặp nhau, cùng hợp mưu mời hai kẻ vô lại trong thôn, cho bọn họ bạc để bọn họ làm ầm ĩ một trận lúc Lưu Tam Nương sinh con. Tốt nhất là làm ầm ĩ ảnh hưởng đến mạng người, nếu còn kẻ nào chống được thì bọn họ sẽ lấy cớ đưa ra khỏi

thôn rồi tìm người xử lý.

Dù sao ở thôn Ngô Đồng cũng sẽ chẳng có ai giúp đỡ một nhà họ Trương. Mà hai kẻ lưu manh kia thật sự nói được làm được. Sinh sản vốn là lúc cực kỳ nguy hiểm, nếu làm ầm ĩ lúc này thì thật sự có thể xảy ra án mạng.

Ở thôn bên cạnh thôn Lưu gia, mấy năm trước từng có một trận ầm ĩ. Có nhà đắc tội người khác, mà người kia cũng thâm độc, nghĩ cách khiến cả nhà người kia chết sạch. Lưu Khương thị vốn cũng tính thế, ai ngờ Trương gia lại có Trương Tiểu Oản, chờ đến khi Lưu Nhị Lang biết tin tới thì hai tên lưu manh kia cũng đã nói tới bã bọt mép, miệng khô lưỡi khô, mệt không nói nên lời.

Lưu Nhị Lang vốn bị Lưu Khương thị tìm cớ đi sang thôn bên cạnh làm chút việc. Hai ngày sau ông ta trở về buồn bực khi thấy Lưu Khương Thị vốn nên đến thôn Ngô Đồng mời người lại vẫn ở nhà thì hỏi bà ta sao còn chưa mời người về?

Lưu Khương thị để lộ dấu vết, mà Lưu Nhị Lang thấy bà ta né tránh thì lập tức cảm thấy không đúng. Ông ta ra roi thúc ngựa chạy đến thôn Ngô Đồng, vừa đến cửa thôn đã nghe thấy vài câu về chuyện này. Mà quả nhiên đúng lúc thấy được hai kẻ lưu manh kia đang gào thét đòi bắt cả nhà họ Trương đưa đi quan phủ.

Tình huống này quả thực vớ vẩn cực kỳ. Nhưng lúc này người của thôn Ngô Đồng thấy Lưu Nhị Lang tới thì còn tưởng rằng Lưu Tam Nương không tôn trọng vị huynh trưởng làm quan sẽ khiến cả thôn gặp liên lụy phải đi gặp quan phủ hết. Vì thế đám người đang xem náo nhiệt lập tức chạy cách xa Trương gia, miễn cho bản thân dính phải đen đủi.

Người ở thôn Ngô Đồng còn chưa từng gặp qua quan huyện, mà trên đời này có nhiều chức vị họ không biết. Họ chỉ biết cao nhất có hoàng đế, Tể tướng, còn lại thì hầu như là không biết. Vì thế lúc này bọn họ nhìn thấy Lưu Nhị Lang uy vũ bất phàm nhảy từ trên ngựa

xuống thì lập tức cảm thấy ông ta là quan lớn. Đồng thời bọn họ cho rằng nhà họ Trương chết chắc rồi. Chu thím đúng lúc này bưng theo một nồi cháo gạo mang tới, vừa nghe thấy tin này thì tay mềm nhũn, cái nồi cũng đổ toang ra đất. Bà vừa khóc vừa hô, "Tam Nương muội tử, sao mệnh khổ thế này chứ……"

Kẻ đến xem náo nhiệt cũng có người của Chu gia, kẻ kia sợ gây họa cho gia tộc nhà mình nên vội đến kéo bà đi, miệng còn mắng, "Liên quan gì tới ngươi? Nàng ta đắc tội người nhà mẹ đẻ vốn nên bị phạt. Ai ui, nhà bọn họ có gì thân thiết với nhà các ngươi mà ngươi khóc kêu như thế chứ……"

Người kia vừa mắng vừa không kiêng dè gì mà kéo bà ta đi. Người trong thôn bị tiếng khóc rống của Chu thím làm cho im bặt. Hai người bọn họ vừa đi thì đám người cũng lập tức như chim rừng, tứ tán khắp nơi. Ai cũng sợ chỉ vì xem náo nhiệt mà vác họa vào thân.

Hộ nông dân sợ nhất là phiền toái và gây họa hại thân vì thế bọn họ cũng không dám xem náo nhiệt nữa mà giải tán. Trương Tiểu Oản ngồi ở băng ghế, hai tay ôm hai đứa nhỏ đang kinh hãi, tai nghe Lưu Nhị Lang đứng ở cửa nói rõ chuyện với Lưu Tam Nương.

Nghe thấy Lưu Nhị Lang muốn đem nàng nhận làm con nuôi thì Lưu Tam Nương ở trong phòng khàn khàn mà kêu khóc tuyệt vọng, "Huynh cứ lấy mạng ta trước đi, rồi lấy luôn mạng cả nhà ta cho rồi……"

Lưu Nhị Lang vội vàng nói, "Ta đâu có phải muốn cướp con gái ngươi. Nó vẫn là con gái ngươi, cả đời vẫn thế. Sao ngươi lại không chịu hiểu chuyện như thế chứ? Một gia đình tốt như thế, cho dù là con gái Huyện Lệnh trong trấn cũng không thể gả được cho một nhà tốt thế đâu. Ta giúp con bé sắp xếp một hôn sự tốt như thế, sau này cả đời nó sẽ không cần lo áo cơm. Đứa con trai cả của Uông gia kia ta dã từng gặp hắn ở biên thành. Đứa nhỏ đó quả thực thần thái bất phàm, thế gian này hiếm có. Nếu không phải ta và cha hắn có tình nghĩa huynh đệ sống chết có nhau thì đời nào một hộ nông dân như

chúng ta trèo lên được cửa nhà người ta chứ? Nhà chúng ta coi như chiếm được lợi lớn rồi, nếu không phải thế thì tẩu tử ngươi…… Nàng……”

Lưu Nhị Lang nói đến đây thì chẳng biết nói gì thêm, chỉ nặng nề mà thở dài.

Lưu Tam Nương nghe xong lời này thì tiếng khóc cũng nhỏ hơn. Còn tâm Trương Tiểu Oản thì càng ngày càng lạnh.

Lưu Nhị Lang lại tiếp tục nói, ngữ khí buồn rầu, “Ca ca tự biết có lỗi với ngươi, con gái ngươi ta cũng không dám đoạt. Chờ ta viết thư nói rõ với vị nghĩa huynh kia, nếu ông ta đồng ý để Tiểu Oản sau này lấy thân phận con gái nhà họ Trương gả cho nhà họ thì ta sẽ thay ngươi làm chủ đồng ý. Nếu như không được thì nhị ca cũng không có mặt mũi nào mà đoạt con gái của ngươi. Ngươi thấy sao?”

Sau một lúc lâu bên trong cũng không có lời nào, chỉ có tiếng khóc rấm rứt. Mãi một lúc sau tiếng nói chần chừ của Lưu Tam Nương mới truyền ra, “Như thế có được không?”

Lưu Nhị Lang vừa nghe thấy bà ta nói thế thì vui cực kỳ, “Đương nhiên là được, nhị ca sẽ không đoạt con gái của ngươi.”

Lúc ông ta nói lời này thì ngoài cửa vang lên một giọng nói có lực, rõ ràng, “Ngàn tổng, nhân sâm ngài yêu cầu thuộc hạ đã mua về, đều là nhân sâm có tuổi……”

Lúc này Lưu Nhị Lang mặt mày hớn hở, cứ thế đi vào trong phòng kia sau đó dùng giọng nói nhu hòa mà nói với Lưu Tam Nương, “Được rồi, hiện tại ngươi cứ điều dưỡng thân thể, ca ca đã về, mọi thứ sẽ tốt dần lên thôi.”

Chương 25

Lưu Nhị Lang còn chưa dứt lời thì ngoài cửa đã truyền đến một tiếng gào khóc chua ngoa. Lúc này mẹ của Trương A Phúc là Trương Đại Nương đã nghiêng ngả lảo đảo mà nhào vào trong phòng. Bà ta thấy Lưu Nhị Lang thì "Bùm" một tiếng quỳ xuống, sau đó bái lạy ông ta rồi há miệng gào khóc thê lương, "Thanh thiên đại lão gia, ngài phải làm chủ cho chúng ta. Chúng ta đã sớm phân gia với bọn họ, chẳng còn nửa điểm quan hệ gì. Lần trước chúng ta cũng đã đoạt tuyệt quan hệ với bọn họ, nếu bọn họ có tội thì trăm triệu lần chẳng liên quan gì tới nhà chúng ta. Muốn chết thì để bọn họ tự đi mà chết……"

Bà ta vừa nói xong thì Trương Tiểu Oản đang ngồi yên ở một bên cũng chẳng biết phải nói gì, ngay cả hai gã tùy tùng Lưu Nhị Lang mang đến cũng nghẹn họng mà nhìn. Nam nhân trung niên cầm hộp sâm trên tay mới tiến vào thì thậm chí kinh ngạc đến mức mắt trố ra.

Lưu Nhị Lang giống như đang cực kỳ tức giận, ngực phập phồng không chừng, trên mặt là một mảnh khói mù.

Trương Đại Nương trộm nhìn ông ta, vừa thấy bộ dáng đó của ông ta thì còn tưởng ông ta muốn gây bất lợi cho mình vì thế lập tức càng khóc to hơn, "Đại lão gia, chúng ta và gia đình bọn họ đoạn tuyệt là chuyện cả thôn đều biết. Lưu Tam Nương vô lễ bất kính với ngài là lỗi của nàng ta. Trương A Phúc cũng là kẻ bất hiếu, ngài cứ bắt bọn họ, muốn đánh muốn giết gì thì tùy nhưng chúng ta hoàn toàn chẳng liên quan. Đại Kim nhà chúng ta cũng không có dây dưa gì……"

Nói xong bà ta tiếp tục dập đầu với Lưu Nhị Lang, tiếng trước to hơn tiếng sau khiến Trương Tiểu Oản cảm thấy vết bầm ngày hôm qua nàng dập đầu với ông chủ tiệm thuốc lại đau đớn. Nàng cúi đầu lại nhìn thấy Trương Tiểu Bảo đang chôn đầu trên đùi nàng lộ ra ánh mắt oán hận mà nhìn Trương Đại Nương. Mà trên mặt, trong mắt Trương Tiểu Đệ cũng không giấu được hận. Nàng không nhịn được mà lộ ra một nụ cười như khóc.

Trẻ con cho dù không hiểu chuyện nhưng cũng không ngốc, cũng sẽ mang thù. Người bà này đối xử tệ bạc với cả nhà bọn họ, điều này sao lại không khiến người ta buồn lòng chứ?

****

Lưu Nhị Lang cuối cùng cũng không nói gì, chỉ cho người kéo bà ta ra ngoài.

Trương Đại Nương còn không biết rõ tình huống, lúc này thấy người tới kéo mình đi thì quay đầu hô to với bên ngoài, "Các vị hương thân, đồng hương, mau đến nói giúp nhà chúng ta. Nhà chúng ta thực sự đã đoạn tuyệt quan hệ với cả nhà Trương A Phúc. Sao vị quan gia này còn muốn mạng người nhà chúng ta chứ……"

Bà ta gào to thê thảm, sau đó không ngừng giãy dụa khỏi hai người đang lôi kéo mình. Sức lực của bà ta cũng không nhỏ, giãy dụa đến mức ngôi nhà tranh giống như sắp sập.

Lưu Nhị Lang tức giận đến mỉm cười, tay hung hăng hất một cái, giọng điệu càng lạnh lùng hơn, "Quăng ra ngoài."

Lần này không phải kéo nữa mà là quăng. Hai người kia đi theo ông ta chinh chiến nhiều năm, thân thể cường tráng khỏi nói. Bọn họ lúc này cũng không kéo nữa mà hai người hợp lực túm người ra cửa sau đó cứ thế hất văng bà ta ra.

Trương Đại Nương bị ném ra thì bịch một tiếng ngã trên đất. Cho dù là người trong nhà cách một khoảng cũng vẫn nghe thấy tiếng này. Sau đó là tiếng kêu thảm thiết hơn cả heo bị chọc tiết của lão bà kia.

Mọi người tức khắc cảm thấy đinh tai nhức óc, nói chuyện cũng không được. Sau khi tiếng ồn bên ngoài tắt dần, Lưu Nhị Lang mới chuyển mặt qua nhìn Trương Tiểu Oản. Ông ta đánh giá nàng vài lần, trong mắt có thương hại, lời lẽ thương tiếc nói, "Ngươi chính là Tiểu Oản?"

Trương Tiểu Oản thờ ơ, cũng chẳng nói gì. Nàng không biết phải nói gì mới tốt. Nàng vừa mới được người trước mặt quyết định vận mệnh về sau, đến quyền lợi để giãy dụa cũng không cho. Thế nên dù biết lúc này nàng nên nói gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không nói nên lời.

Nàng chết lặng, lại hơi cố chấp mà ngồi ở kia, nếu không phải trên đùi còn đè nặng hai đứa nhỏ thì Trương Tiểu Oản thật sự muốn đi luôn cho rồi.

Lưu Nhị Lang lại cho là nàng bị dọa ngốc, rồi choáng váng nên nhẹ lắc đầu thở dài nói với người bên cạnh, "Vào trong thôn tìm mấy bà tử có kinh nghiệm lại đây chăm sóc Tam Nương ở cữ rồi mời đại phu đến xem sao……"

Lúc này một hán tử nhìn hơn 40 tuổi lĩnh mệnh rời đi. Lưu Nhị Lang lại nói, "Từ từ, ngươi cưỡi ngựa của ta, lên trấn trên mua chút gạo, mì và lương thực, lại mua ít trứng gà."

Người kia chắp tay, hành lễ với Lưu Nhị Lang nói, "Vâng, thuộc hạ sẽ đi ngay."

"Tam Cách, ngươi đi mời bà đỡ, còn gọi một người tới đây giúp nấu cơm. Một nhà già trẻ này chẳng có ai có thể trông cậy được……" Lưu Nhị Lang thở dài một hơi, cau mày nhìn Trương A Phúc chỉ ra ngoài có một lúc rồi lại rúc trong phòng sinh cực kỳ bất mãn.

Trên mặt Trương Tiểu Oản là chết lặng, nghe thấy ông ta nói thì không khỏi cười lạnh trong lòng. Nhưng nàng cũng không muốn nói cái gì, bởi vì lúc này Trương Tiểu Bảo, Trương Tiểu Đệ đã đói đến bụng sôi lọc cọc.

Có ăn là tốt rồi. Hoàn cảnh mạnh hơn con người. Vì nuôi sống bọn họ, nàng không thể không học cách chịu đựng và chấp nhận mọi việc.

Lúc này nàng chẳng có tư cách mà nói lại người nào.

****

Sau đó trưởng thôn cũng tới nói chuyện với Lưu Nhị Lang sau đó mặt mang ý cười rời đi. Không lâu sau người trong thôn cũng sôi nổi tới, có người đưa nắm gạo, kẻ đưa một hai cái trứng gà, còn có thôn trưởng mang thịt khô trong nhà tới.

Những người này đều do Lưu Nhị Lang ra mặt tiếp đón, Trương Tiểu Oản nhận lấy những món quà Lưu Nhị Lang bảo nàng nhận.

Nàng không thể không nhận, ai đến cũng không dám cự tuyệt.

Rất nhanh đã tới trưa, đại phu cũng đã tới khám cho Lưu Tam Nương và bốc mấy thang thuốc. Một lần này phải uống mười thang, bây giờ bốc bốn thang trước hết tổng cộng bốn lượng bạc.

Lúc Lưu Nhị Lang đưa bạc cho đại phu thì Chu thím tới giúp nấu cơm trộm ôm lấy Trương Tiểu Oản mà khóc. Bà thấp giọng nói, "Nhà các ngươi nhưng cuối cùng cũng khổ tận cam lai."

Trương Tiểu Oản chẳngn ói cái gì, chờ bà khóc xong thì nàng đi vào bếp, tiếp tục nấu nồi canh gà dùng con gà rừng bọn họ để dành cho Lưu Tam Nương.

Đối với nàng mà nói thì đây chẳng phải khổ tận cam lai gì, bởi vì những việc sau này nàng đều không đoán được.

Còn những chuyện xảy ra lúc trước thì cũng đều vì Lưu Nhị Lang mà xảy ra. Nếu ông ta không về thì chưa chắc những chuyện này đã có. Nếu không phải tức giận công tâm, không có ai bức bách thì Lưu Tam Nương cũng không đến mức bị sinh khó.

Đến buổi chiều, Lưu Tam Nương vẫn kiệt sức, hơi thở thoi thóp. May mà đã mời đại phu tới, bà ta cũng uống được một chén thuốc, ăn nhân sâm nên mới có thể giữ được mệnh.

Nếu Lưu Nhị Lang không tới thì sợ là bà ta chết chắc rồi.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn Lưu Nhị Lang đã nắm quyền khống chế Trương gia, mà Trương Tiểu Oản cũng đành mặc cho ông ta sai vòng quanh. Nàng mắt lạnh nhìn người cậu đột nhiên xuất hiện này của mình, không biết rốt cuộc ông ta sẽ mang cả nhà bọn họ đi theo hướng nào.

Không phải nàng bi quan, mà là nàng không cảm thấy việc ông ta hùng hổ tới cứu người thế này sẽ khiến bọn họ tốt lên được bao nhiêu.

Mà sự tình cũng không khác những gì Trương Tiểu Oản dự đoán là mấy. Vào đêm hôm đó, người trong thôn Ngô Đồng lên núi lớn bắt động vật đã trở lại. Trong khi những nhà khác hân hoan vui mừng thì Lưu Khương thị cũng đã chạy từ thôn Lưu gia đến.

Bà ta vừa tới đã xông vào phòng Lưu Tam Nương, lôi kéo tay Lưu Tam Nương còn đang hôn mê mà khóc lớn, “Muội muội số khổ của ta, ngươi làm sao thế này……”

Chương 26

Bà ta hùng hổ xông vào như vậy, chẳng ai ngăn lại được.

Lưu Nhị Lang không vào phòng Lưu Tam Nương được, tùy tùng của ông ta càng không thể vào. Trương Tiểu Oản không nói lời nào đi vào thì thấy Lưu Khương thị kia đang đập giường đập chăn kêu khóc. Nhìn biểu tình thì chỉ cần bà ta đập nhầm một cái là có thể đánh bẹp Lưu Tam Nương.

Bà ta đập hai cái khiến Chu thím đi theo vào hãi hùng khiếp vía vội giữ bà ta lại, bất chấp tất cả mà kéo Lưu Khương thị ra bên ngoài. Bà vừa kéo người vừa nói, "Ai da, tẩu tử, Tam Nương vẫn còn đang hôn mê, ngài muốn khóc thì ra ngoài cửa mà khóc, đừng ầm ĩ người bệnh."

Chu thím cũng biết người đàn bà này không dễ đối phó, đặc biệt hiện tại bà ta đã là quan phu nhân. Bà ta thủ tiết vì Lưu Nhị Lang nhiều năm như vậy, hẳn là tin tức đã truyền tới tai Huyện thái gia. Loại phụ nhân này bà ta không đắc tội được, cho nên bà cũng chỉ có thể kéo bà ta ra ngoài, dù gì thì đây cũng là việc của Lưu gia.

Chu thím kéo người ra ngoài rồi thì cũng không dám quản nhiều, chỉ dùng ánh mắt bảo Trương Tiểu Oản để cậu và cha mình chú ý chút sau đó vội trốn vào trong bếp làm việc, không dám ra ngoài giúp nữa.

Lưu Khương thị bị kéo ra ngoài lập tức nhìn thấy Lưu Nhị Lang. Bà ta vội quỳ xuống trước mặt ông ta, khóc nước mắt nước mũi chảy ra, miệng thì kể lể, "Nhị Lang, ta cũng không biết hai người đến mời

Tam Nương lại có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm kia. Chàng phạt ta đi, chính là ta khiến muội muội phải tủi thân, Đại Đức Tử có mẫu thân như ta đúng là xấu hổ. Ta thật sự không còn mặt mũi gì mà gặp chàng, không còn mặt mũi gì gặp muội muội."

Thấy bà ta nhắc tới đứa con trai đang đi học của mình, Lưu Nhị Lang một câu cũng không nói ra được.

Lưu Ngôn Đức là đứa con trai duy nhất của ông ta hiện nay, về sau hắn còn phải thi công danh, sao có thể để hắn có một người mẹ mang tiếng thất đức chứ?

Cho nên dù Lưu Khương thị làm ra việc gì thì ông ta cũng chỉ có thể mặc kệ, coi như không biết gì hết. Ông ta chỉ đành chăm sóc cho muội muội tốt hơn, lấy điều này đền bù thua thiệt trong mấy năm nay của bà.

Nghĩ tới đây, Lưu Nhị Lang nhịn không được thở dài trong lòng, sau đó trầm giọng nói, "Đứng lên đi."

Nói xong ông ta không thèm để ý tới Lưu Khương thị, chỉ gọi Lưu Tam Cách ở bên cạnh dặn, "Gọi người đưa phu nhân về, ở đây phòng ở nhỏ, không đủ chỗ cho nhiều người ở lại. Nữ nhân vẫn nên về nhà miễn cho người ta nói ra nói vào."

Lưu Khương thị vốn còn muốn nói gì nữa nhưng liếc mắt thấy sắc mặt Lưu Nhị Lang thì vội nuốt lời vào rồi xéo thẳng.

Lúc bà ta được Lưu Tam Cách đưa đến ngoài cửa, nhìn thấy ánh mắt dò xét quan phu nhân của đám thôn dân thôn Ngô Đồng, trong lòng bà ta nhịn không được dâng lên đắc ý. Bà ta sửa sang lại quần áo trên người, sau đó lên xe bò.

Bà ta biết chỉ cần dựa vào cái danh hiền tuệ nhiều năm của bà ta, cùng với đứa con trai thì cho dù Lưu Nhị Lang bất mãn thế nào cũng sẽ không dám làm gì bà ta.

****

Trương Tiểu Oản thấy Lưu Khương thị đến là để thị uy với Trương gia. Bà ta muốn Lưu Tam Nương biết cho dù bà ta làm việc xấu, hạ độc thủ thì Lưu Tam Nương cũng chẳng thể làm gì bà ta, cũng đừng hy vọng ỷ vào Lưu Nhị Lang ủng hộ mà có thể muốn làm gì cũng được.

Mấy ngày qua đi thân thể Lưu Tam Nương đã đỡ hơn. Bà nghe từ miệng thôn dân thì biết ngày đó Lưu Khương thị tới, trong lòng tức giận đến thở hổn hển một hồi.

Lúc này Trương Tiểu Oản lại chẳng rảnh bận tâm đến Lưu Tam Nương nghĩ như thế nào, bởi vì lúc này Lưu Nhị Lang nhận được một bức thư rồi lập tức trở về thôn Lưu gia.

Hai ngày sau ông ta lại tới nói với Trương gia là ông ta có việc phải ra ngoài một chuyến, sợ là phải một thời gian nữa mới về được. Chuyện liên hôn với gia đình nghĩa huynh của ông ta cũng phải chờ có tin tức ông ta mới viết thư về báo.

Lưu Tam Nương tất nhiên là đồng ý để Trương Tiểu Oản nhận hôn sự này. Trong lòng bà ta biết đứa con gái này không tầm thường, nếu có thể gả đến chỗ cao thì sẽ có kết quả tốt.

Vì quan tâm đến việc này nên thái độ của bà ta với Lưu Nhị Lang cũng có thêm vài phần thân thiết. Lúc Lưu Nhị Lang rời khỏi bà ta cũng chủ động mở miệng nói chuyện, "Ca ca lên đường may mắn."

Lưu Nhị Lang nghe bà ta cuối cùng cũng chịu gọi ca ca thì vô cùng vui vẻ. Ông ta xoay người vỗ vỗ vai bà nói, "Ngươi cứ yên tâm, chờ xong việc ca ca sẽ lập tức để nhà các ngươi có ngày lành."

Nói xong lời này, hai anh em lại hàn huyên một lúc. Chờ Lưu Nhị Lang rời đi Lưu Tam Nương mới lại nghỉ ngơi.

****

Trương Tiểu Oản vốn định cầu Lưu Tam Nương từ chối việc hôn sự này nhưng nàng mắt lạnh ở một bên nhìn thì cũng không cảm thấy việc này có thể thành. Nghĩ đến Lưu Khương thị kia một ngày không chết thì sẽ không có khả năng để nàng có được hôn sự này. Bà ta nhất định sẽ ngăn cản.

Hơn nữa đây là kết thân với quan gia, tất nhiên phía bên kia cũng chán ghét đứa con gái đến từ nhà bần cùng như nàng. Mà nàng lại không phải con gái ruột của Lưu Nhị Lang, Lưu Tam Nương lại không chấp nhận để nàng làm con nuôi. Vì thế có lẽ Lưu Nhị Lang sẽ chọn một đứa con gái ở Lưu gia tộc mang đi gả, mà người nhà họ Lưu cũng sẽ không bỏ qua chuyện tốt này.

Nói ngắn gọn thì việc này không có khả năng dễ như Lưu Tam Nương suy nghĩ.

Sau khi Lưu Nhị Lang rời đi thì tình huống của Trương gia tốt hơn trước kia nhiều. Hiện tại ai cũng biết Lưu Tam Nương có một người anh trai làm quan. Lúc ông ta trở về mời đại phu trị bệnh cho bà còn để lại không ít bạc. Về sau có lẽ ông ta sẽ đón cả nhà em gái vào thành mà sống ấy chứ. Điều anỳ khiến người trong thôn hâm mộ không thôi. Người lui tới Trương gia cũng nhiều hơn, lúc Trương Tiểu Oản đi ra ngoài gánh nước, số người chủ động chào hỏi nàng nhiều hơn trước nhiều.

Trương A Phúc tiếp nhận việc sắc thuốc cho Lưu Tam Nương và chăm sóc gà, còn lại thì mặc kệ mọi chuyện. Trương Tiểu Oản cũng không dám để ông làm gì vì sau khi Lưu Tam Nương bị bệnh thì ông cũng như hồn vía lên mây, gánh nước cũng có thể bị trượt chân ngã giữa đường. May mà lần trượt chân kia không có nguy hiểm gì nếu không chính là một nhà hai người bị bệnh.

Người cha này nàng không trông cậy vào được rồi. Trương Tiểu Oản

nhìn điệu bộ của ông ta giống như nếu Lưu Tam Nương có việc gì thì ông ta cũng đi theo luôn ấy chứ.

Ở kiếp trước nàng chưa từng nhìn thấy một người si tình thế này bao giờ. Sau khi xuyên qua không bao lâu nnagf đã thấy được một người nhưng Trương Tiểu Oản thật sự là cực kỳ sốt ruột. Hiện tại nàng chỉ có thể cầu người cha vô trách nhiệm này đừng có xảy ra chuyện gì để nàng phải lo lắng nữa, chứ chẳng trông mong gì ông ta có thể chống đỡ cái nhà này.

Tuy rằng sau khi Lưu Nhị Lang tới thì tình hình Trương gia đã thay đổi nhiều, nhưng kỳ thật cũng không tốt hơn được bao nhiều. Lúc này phải ươm mầm trồng lúa nhưng Lưu Tam Nương bệnh vẫn chưa khỏi, Trương Tiểu Muội mỗi ngày đều phải ăn cháo gạo tnh, rồi tiền thuốc thang gì đó đều cần bạc. Mắt thấy năm lượng bạc Lưu Nhị Lang để lại cũng chẳng còn dùng được bao nhiêu nữa.

Chuyện ngoài ruộng là Trương Tiểu Oản đi theo Trương A Phúc làm. Sau đó thời gian trôi qua, ba tháng sau Lưu Nhị Lang gửi tin đến nói biên quan có chiến sự, có khả năng ông ta phải đi một thời gian nữa mới có thể trở về. Chuyện với Uông gia tạm thời gác lại, đợi chiến sự bình ổn rồi tính.

Lúc nhận được lá thư này, Trương Tiểu Oản có cảm giác "Sự tình quả nhiên như thế" mà Lưu Tam Nương lại phản ứng giống như trời sụp. Bà ta khóc than đến ho ra máu, lại phải mời đại phu tới.

Trương Tiểu Oản bận rộn mấy tháng nay vì việc ngoài ruộng, đến nỗi tay chân không ngơi nghỉ lúc nào. Lúc này thấy Lưu Tam Nương còn hộc máu phải bỏ tiền mua thuốc, tiền bạc trong nhà đã không còn nhiều lắm vẫn phải mời đại phu thì nàng chịu không nổi nói thẳng với bà ta, "Nhà của chúng ta họ Trương, ngài gả cho Trương gia thì chính là người của Trương gia. Ngài còn hy vọng có ai tới cứu chúng ta thoát khỏi khổ ải nữa chứ? Là cậu hay người trong nhà chúng ta?"

Nói xong nàng cũng bất chấp Lưu Tam Nương nghĩ thế nào về những lời đại nghịch bất đạo này. Trương Tiểu Oản xốc mành đi ra ngoài, gánh quang gánh chuẩn bị ra ruộng trồng cải bắp.

Nàng đã phải bỏ một số tiền không nhỏ nhờ lão bản khách điếm mua hộ từ trong huyện. Nghe nói cái này được mang đến từ kinh thành, nếu trồng được thì có thể dùng làm thức ăn vì vậy giá cả của nó cũng không hề rẻ.

Đây là Trương Tiểu Oản nghe được khi nàng mang xiêm y đến cho lão bản khách điếm. Lúc vừa nghe thấy cái tên quen thuộc thì nàng nghĩ hẳn là loại cải bắp mà nàng biết vì thế nàng nhờ lão bản giúp mình mua về một ít. Lúc nhìn thấy mầm cây thì quả nhiên thấy giống nhau như đúc. Điều này khiến nàng thở dai nhẹ nhõm một hơi.

Cải bắp phải trồng thế nào nàng vẫn biết được. Khách điếm lão bản lại lo lắng nàng trồng không tốt bởi vì quanh đây chẳng ai trồng cái này cả, mọi người chỉ nghe nói qua thôi.

Trương Tiểu Oản cũng chỉ nói nàng muốn thử, lúc nào có kết quả mới thông báo với ông.

Lão bản thấy nàng linh động thông minh thì cũng có chút tin tưởng. Ông còn nói nếu có thể trồng ra cây thì cứ đến tìm ông sẽ mua.

****

Trương Tiểu Oản có được mầm cải bắp thì vội trở về trồng. Bởi vì mầm có chút héo nên nàng sợ nếu để lâu hơn sẽ không sống được mấy.

Ai biết được Lưu Tam Nương nghe được tin kia thì lại khóc rống, lại hộc máu. Nàng lại phải mời đại phu đến xem rồi thu dọn trong nhà. Trương A Phúc đi theo đại phu vào trong trấn bốc thuốc mà nàng thì nhịn không được mới nói lời kia với Lưu Tam Nương. Sau đó nàng để

Trương Tiểu Bảo mang theo Trương Tiểu Đệ trông coi Trương Tiểu Muội còn mình cõng quang gánh đội ánh hoàng hôn đi tới ruộng nhà bọn họ.

Còn may là mấy hôm trước nàng đã xới đất để chuẩn bị trồng cải bắp. Lúc này Trương Tiểu Oản đem mầm cải trồng vào trong đất. Tuy ngày mùa hè dài nhưng sau khi nàng trồng xong hơn hai mươi cây bắp cải bảo bối thì trời cũng đã tối hẳn. Nàng đem nước đã chuẩn bị trước để tưới cho mầm cây non, lại đốt ít củi lửa lấy tro làm phân bón cho cây. Cuối cùng nàng mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó khiêng đòn gánh trở về nhà.

Lúc về đến nhà nàng phát hiện Trương Tiểu Muội đang khóc nháo, Trương A Phúc thì ôm nàng dỗ dành, trên trán ông toàn là mồ hôi. Trương Tiểu Bảo ở bên cạnh một tay bưng bát cháo bột, một tay lôi kéo Trương Tiểu Đệ đang mút ngón tay nhìn chằm chằm bát cháo. Khuôn mặt Tiểu Bảo nôn nóng nhìn Trương Tiểu Muội khóc nháo không ngừng.

Trương Tiểu Oản trầm mặc đặt quang gánh xuống, rửa sạch tay rồi lau vội lên người. Nàng đi vào phòng bình tĩnh nói với Trương A Phúc, "Phụ thân, để con."

Trương Tiểu Muội được nàng dỗ đã quen, lúc này vừa được nàng ôm thì lập tức nín khóc. Trương Tiểu Oản im lặng đút cháo cho nàng rồi mới đưa đứa bé ăn no ngủ say cho Trương A Phúc. Lúc này nàng kéo Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đi vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho mọi người

Chương 27

Mặt trời mùa hạ cực độc, hoa màu trồng ở ruộng phải tưới nước hai lần một ngày vào buổi sáng và lúc mặt trời xuống núi.

Còn may là dòng suối gần ruộng nhà nàng vẫn đủ nước để tưới ruộng, nếu không bọn họ sẽ phải gánh nước đến tưới. Bây giờ Lưu Tam Nương thì bị bệnh, Trương A Phúc cũng chỉ có thể làm việc bằng một nửa, thế nên nếu phải gánh nước thì Trương Tiểu Oản thật sự không biết phải làm sao đây.

Buổi chiều hôm nay nàng đi tưới nước thì phát hiện Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đang tưới nước cho ruộng nhà bọn họ. Hai đứa nhỏ nói với nàng chúng đi nhặt củi nhưng lúc này hai bó củi nhỏ đã được đặt cạnh ruộng.

Trương Tiểu Oản lập tức ngẩng đầu nhìn bầu trời, chớp chớp mắt cố nén chua xót trong đó xuống. Suối thì xa, đứa nhỏ nhà nàng sợ là đã phải rất vất vả.

"Đại tỷ, đại tỷ……" Trương Tiểu Đệ thấy Trương Tiểu Oản thì lập tức nhào đến. Trương Tiểu Bảo thấy Trương Tiểu Oản thì cũng gọi một tiếng "Đại tỷ". Thân hình nhỏ gầy của hắn mặc một cái áo nhỏ màu xanh nàng làm cho hắn, miệng hơi mím, có chút ngượng ngùng mà cười. Sau đó hắn cúi đầu nghiêm túc, cẩn thận tưới nước cho từng gốc cây.

Hắn tưới nước không nhiều không ít, đúng như những lần trước Trương Tiểu Oản tưới cây.

Lúc này Trương Tiểu Oản mới hoàn toàn hiểu được vì sao mấy lần trước Trương Tiểu Bảo một hai phải đi theo nàng đến đây. Hắn nói là đi theo nàng tới đây chơi, nhưng lúc nàng làm việc hắn lại nắm tay Trương Tiểu Đệ đứng ở một bên nhìn, cũng không đi chơi, cũng không đi nhặt củi. Hóa ra là vì thế này.

Thùng nước rất nặng, mỗi lần Trương Tiểu Bảo xách nước về chỉ được một ít, rất nhanh đã tưới xong. Hắn lại cầm thùng gỗ lên đi tới dòng suối nhỏ. Trương Tiểu Oản trầm mặc đứng ở đó nhìn đôi tay nhỏ của hắn cầm thùng gỗ đi, sau đó lại thất tha thất thểu xách thùng gỗ về.

Nàng đau lòng đến đứt ruột gan, tim như bị dao nhỏ cắt thành từng mảnh, nhưng vẫn không đi qua giúp. Nàng biết nàng có thể giúp hắn bớt chút vất vả này nhưng như thế lại không thể giúp hắn trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

Thứ nàng có thể làm chính là dưỡng cho cơ thể hắn rắn chắc, để hắn không giống Trương A Phúc, không để cuộc đời hắn sau này cũng khổ như Trương A Phúc.

Có lẽ như vậy thì em trai nàng về sau sẽ không phải lo không đủ ăn, không đủ mặc. Hắn cũng sẽ có thể nuôi sống được vợ con mình.

Cho nên nàng chỉ có thể nhìn, cho dù trái tim cực kỳ đau đớn.

****

Buổi tối trở về Trương Tiểu Bảo cõng củi, còn Trương Tiểu Oản thì cõng Trương Tiểu Đệ ở trên lưng. Ba chị em cùng nhau về nhà.

Tới nhà nàng thấy Trương A Phúc và Lưu Tam Nương đang cho Trương Tiểu Muội ăn bột, ánh mắt ôn nhu, tay chân nhẹ nhàng.

Hai vợ chồng này có vẻ cực kỳ yêu thương đứa nhỏ khó khăn lắm mới sinh được này.

Trương Tiểu Oản tiến vào thì có nhìn bọn họ một cái, Lưu Tam Nương thì không thèm ngước nhìn nàng, chỉ cúi đầu thấp hơn. Chỉ có Trương A Phúc là mở miệng đón nàng: "Tiểu Oản đã trở lại."

Trương Tiểu Oản "Vâng" một tiếng rồi nói, "Con đã về."

Trương A Phúc cũng cười với nàng. Trương Tiểu Oản dừng một chút, thấy bọn họ không còn gì muốn nói thì nhìn thêm một lát sau đó không nói gì xoay người đi.

Nàng biết những lời ngày hôm đó khiến Lưu Tam Nương tức giận với nàng. Nàng không biết Lưu Tam Nương tức cái gì. Hơn nữa nàng quá mức bận rộn, không có hơi đâu đi suy đoán. Mỗi ngày nàng vừa mở mắt ra thì đã có hàng tỉ việc phải làm, lấy đâu ra sức mà quan tâm?

Mang theo hai đứa nhỏ đi vào trong bếp, Trương Tiểu Oản đi đun nước sôi, làm hai bát canh trứng gà cho hai đứa nhỏ. Để tụi nó uống xong nàng mới đi nấu cháo, lại bỏ thêm một ít thịt khô vào cháo. Nàng múc hai chén lớn cho hai đứa nhỏ, cũng gắp nhiều thịt cho hai đứa tụi nó. Chính nàng cũng uống hai chén lớn, còn lại thì múc mang vào cho hai người lớn trong nhà.

Lưu Tam Nương cũng không có ý kiến gì với đồ ăn Trương Tiểu Oản bưng lên, có bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, không nói câu gì, Trương A Phúc cũng như thế.

Từ thái độ của bọn họ Trương Tiểu Oản cũng nhìn ra bọn họ cũng không phải không cần nàng, cho nên nàng cũng chẳng thèm nghĩ tới Lưu Tam Nương nữa. Nàng không muốn có tình cảm sâu đậm gì với hai người làm cha làm mẹ này. Đối với nàng mà nói thì nuôi sống hai đứa em trai ngoan ngoãn nghe lời còn quan trọng hơn bất kỳ việc gì khác.

Nàng không làm được quá nhiều, cũng chỉ có thể cố được những

việc mình quan tâm.

Chuyện lên núi lớn săn thú cũng lắng xuống, trong thôn cũng không có ai đi. Bởi vì có mấy thôn dân đi vào đó rồi không trở về. Thôn trưởng có mang người đi tìm vài lần nhưng đã không tìm được ai thì chớ lại có một người bị mất tích. Vì thế mọi người cũng kiêng kị, không dám đi nữa.

Trương Tiểu Oản vì chuyện trong nhà nên vẫn không đi lên núi, đã thế lúc trước không phải nhà nàng ra mặt. Lúc này nàng mới thấy may mắn lúc trước đã có dự đoán trước, thế nên lúc này không ai cảm thấy việc đó có liên quan tới nhà bọn họ.

Nghĩ đến lúc trước nếu nhà nàng ra mặt mời công và thông báo với người trong thôn thì hiện tại mất mạng người sợ là mối quan hệ với người trong thôn sẽ xấu đi. Cho dù Lưu Tam Nương có Lưu Nhị Lang chống lưng nhưng tình hình cũng sẽ không khả quan hơn bao nhiêu. Chu gia lại khác, bọn họ là họ lớn, hơn nữa Chu Điền đã nói rõ trong núi sâu nguy hiểm, không được đi vào. Thế nên mấy nhà có người chết kia cũng không tìm ông ấy gây phiền toái, cũng không ai dám đến cửa nhà họ Chu gây sự.

Họ lớn, người nhiều đúng là có chỗ tốt, kẻ nào muốn đến gây sự cũng phải cân nhắc.

Hiện tại nhà họ vốn tứ cố vô thân không có liên hệ với ai lại nhảy ra một mối thân thích khiến người ta phải xem trọng vài phần, chính là Lưu Nhị Lang xa cuối chân trời.

Nhưng đối với Lưu Nhị Lang, đáy lòng Trương Tiểu Oản vẫn không nghĩ đến có thể dựa vào ông ta làm cái gì. Nàng biết từ trước đến giờ dựa núi núi sập, dựa người thì người chạy. Con người ta chỉ có thể tin vào chính mình, cho nên nếu muốn sống tốt thì chính mình phải tự tìm đường mới được.

Quan hệ của nhà bọn họ với đám thôn dân không cần quá tốt, chỉ

cần thân thiết với một hai nhà là được. Hiện tại có thể nói Chu gia và nhà bọn họ có quan hệ không tồi.

Còn những cái khác thì chỉ cần không có vấn đề là được.

Cha nàng vốn là người không được để ý trong thôn, hiện tại có thêm một Lưu Nhị Lang cũng chẳng qua là nước xa không cứu được lửa gần. Thế nên hiện tại nàng muốn chắm chắc những mối quan hệ này để người trong thôn cảm thấy nhà nàng không giống trước kia nữa. Bọn họ không dễ bắt nạt nhưng cũng không ké tiếp xúc. Như vậy về sau có chuyện gì bọn họ cũng sẽ tiện hành động mà không phải bị ngáng chân.

Trương Tiểu Oản tính toán kế hoạch lâu dài. Nàng cũng không nghĩ cả nhà họ có thể vào trong thành sinh sống. Ở trong thành thì sống bằng cái gì? Chẳng nhẽ lại mở cửa hàng kim chỉ để nuôi sống cả nhà rồi thành phú thương như trong tiểu thuyết sao?

Hiện tại nàng ngây người ở trong thôn này chính vì nghèo. Bé gái trong thôn phải làm việc, phụ nữ cũng phải ra đồng làm việc thế nên bọn họ mới có thể lộ mặt. Bởi vì dân ở đây cũng không phải người có thể diện gì, bọn họ cũng chẳng để ý đến việc phụ nữ ra ngoài làm việc vì vấn đề quan trọng hơn là làm sao để sống sót.

Nói trắng ra là vì thân phận quá thấp hèn nên tất nhiên chẳng thể để ý quá nhiều, cũng không ai thèm quan tâm đến bọn họ làm gì.

Nhưng trong thành hẳn sẽ không như thế đúng không? Cho dù chỉ là trong trấn thì lão bản nương của khách điếm cũng chỉ có thể làm việc dưới bếp. Người hầu hạ trước sảnh là chưởng quầy và một tiểu nhị. Lão bản nương căn bản đâu có tiến đến trước sảnh, ngoại trừ buổi sáng sớm, và buổi tối lúc không có khách bà mới lên quét tước thu thập rác rưởi thôi.

Lần trước đi lấy mầm, lão bản nương và nữ đầu bếp có nói chuyện phiếm. Lúc ấy Trương Tiểu Oản đang giúp nhặt và rửa rau nên nghe

được một chuyện. Lão bản nương nói trấn trên có một phụ nhân gả vào trong huyện cho ông chủ một cửa hàng bán vải. Lúc trước nàng ta là mỹ nhân nổi tiếng trong thị trấn, nhưng có một ngày nàng ta ra cửa hàng vải một lúc, bị một nam nhân chạm vào tay sau đó bị chồng viết hưu thư, trả về nhà. Kết quả là nàng ta đã nhảy sông mấy ngày trước.

Lão bản nương nói xong thì thở dài một hơi, cười khổ nói với đầu bếp, "Chưởng quầy nói với ta về sau phải chú ý chút, việc phía trước cũng không để ta làm, cho dù có việc cũng để tiểu nhị làm."

Lúc ấy Trương Tiểu Oản nghe xong thì đã đánh mất ý tưởng với việc sống trong thành. Nàng là người am hiểu việc nhìn xa, nghĩ sâu. Đừng nói hiện tại Trương gia căn bản không vào thành nổi, cho dù có thể thì Trương A Phúc căn bản cũng không thể làm được gì. Người đàn ông duy nhất trong nhà lại không có chút năng lực, cho dù nàng có chút năng lực, có thể làm chút thêu thùa thì việc bán hàng cũng phải đi ra ngoài không phải sao?

Còn việc thêu thùa tốt đến nỗi không cần mang ra ngoài bán vẫn có người tìm đến —— loại chuyện này thì một người từng làm buôn bán như Trương Tiểu Oản căn bản không thèm tin.

Bất kỳ một ngành sản xuất nào đều có luật lệ của nó, nếu phía sau ngươi không có chút bối cảnh thì cho dù bán được lần đầu tiên sợ là cũng chẳng thể bán được lần thứ hai. Có lẽ nếu may mắn bọn họ có thể bán được nhiều lần nhưng nếu có một ngày sẽ có kẻ đỏ mắt ghen tị và lúc đó mới thật sự mệt.

Mà kết quả thường là lúc trước ngươi bán càng tốt thì kết cục càng thảm. Bởi vì nếu ngươi tốt đẹp thì người trong nghề sẽ trách ngươi chắn đường bọn họ. Cho nên tốt nhất là ngươi nên khẩn cầu Bồ Tát có thể phù hộ ngươi trước đó đã kiếm đủ tiền để nuôi sống cả nhà ngươi cả đời đi.

Cho nên một người trời sinh tính cẩn thận như Trương Tiểu Oản

nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn cảm thấy phải bám lấy thôn Ngô Đồng. Có lẽ một ngày kia nàng sống ở đây lâu rồi, nắm chắc quy tắc của nó thì có thể nàng sẽ tìm được một đường sống khác. Nhưng trước mắt nàng chỉ có thể bảo thủ mà ở lại trong thôn này giãy dụa, đem đám nhóc trong nhà nuôi thật tốt.

Hiện tại nàng chỉ hiểu rõ nhất nơi này, nàng không có trí tuệ to lớn có thể vươn tay ra xa hơn chỗ này.

Tiền, lương thực, quần áo, trước tiên nàng phải khiến chúng không còn là vấn đề. Con tương lai tốt đẹp dễ dàng thì hiện tại nàng không dám nghĩ, cũng không có bản lĩnh đi phát triển.

Chương 28

Cuộc sống cứ thế trôi qua, sắp đến tháng bảy, thời tiết càng ngày càng thêm oi bức. Cho dù ngồi không chẳng làm gì thì cả người cũng sẽ đổ đầy mồ hôi. Lúc này người trong thôn đều khẩn cấp cung cấp nước cho ruộng nhà mình. Trương Tiểu Oản cũng lo lắng sốt ruột, bởi vì hai mẫu ruộng của Trương gia kia cũng sắp khô cạn rồi.

Trên núi chẳng có chút nước nào, may mà dòng suối kia chảy từ trong lòng đất ra nên cũng chưa bị khô kiệt. Nếu không ruộng nhà nàng hẳn là không chống nổi.

Có điều nhà nàng vẫn cần có người gánh nước. Lúc Trương Tiểu Oản nghĩ rằng mình sẽ phải dành một khoảng thời gian dài ở ngoài ruộng mỗi buổi sáng tối để tưới nước thì Lưu Tam Nương lại có thể xuống đất. Bà ta mang theo Trương A Phúc đi ra ngoài ruộng làm việc.

Nhìn đống thóc lúa và đồ ăn đang sinh trưởng tốt ngoài ruộng, Lưu Tam Nương có chút sửng sốt một lúc lâu.

Lúc bà ta xoay người lại thì Trương A Phúc khẽ thở dài với bà, nhỏ giọng nói, "Nàng cũng đừng trách Tiểu Oản cứng rắn. Con bé vì cái nhà này mà đã vất vả nhiều, nàng cũng nên nghĩ thoáng một chút."

Lưu Tam Nương đỏ mắt, mãi một lúc sau mới nói được, "Ta không muốn về sau nàng……, ta cũng hiểu đạo lý không thể với cao nhưng ít nhất…… Ít nhất nàng sẽ không khổ như bây giờ. Xuất thân như nhà chúng ta, cho dù có nỗ lực hơn nữa cũng sẽ không gả được cho

người tốt.”

Trương A Phúc giống như cũng hiểu, ông ta thở dài, cười khổ nói, “Là ta không tốt, để liên luỵ đến mẹ con các nàng.”

Cái chứng tim đập nhanh thở dốc này của ông ta không phù hợp làm việc nặng. Nhưng con gái nhỏ mới sinh ra,, ông ta cũng luyến tiếc cứ thế chết đi. Vì thế ông ta cũng chỉ đành đè nặng mọi việc lên vai con gái lớn, trong lòng cũng mong Lưu Tam Nương không tức giận với con gái lớn. Hai mẹ con hiểu lầm nhau, không thèm nói một lời nào khiến người một nhà ở chung thật sự ngượng ngùng.

Trong lòng ông ta quả thật không dễ chịu, nhưng dù vậy cũng có thể làm gì? Vẫn phải cố gắng thôi.

****

Trương Tiểu Oản không đoán được Lưu Tam Nương sẽ xuống ruộng làm việc nhưng nàng vẫn giao xong việc ở trong ruộng cho hai vợ chồng sau đó cũng không rảnh đi tìm hiểu xem Lưu Tam Nương nghĩ thế nào. Coi như cuối cùng thì bà ta cũng nghĩ thông suốt.

Đối với việc này nàng cũng không có cảm xúc quá lớn. Bởi vì khốn cảnh trước mặt bức nàng không thể không nghĩ cách kiếm chút tiền đồng. Lúc này trong nhà còn chưa đến 30 đồng tiền.

Nếu Lưu Tam Nương lại bị bệnh thì sợ là cũng chẳng còn tiền uống thuốc, cứ đành phó mặc vậy.

Nhà nghèo không cho phép bọn họ sinh bệnh. Nếu Lưu Tam Nương vẫn cứ nằm trên giường thì nàng cũng sẽ chẳng nói một câu nhưng một khi tiêu hết tiền thì nàng sẽ không có trách nhiệm phải nghĩ cách kiếm tiền mua thuốc cho bà ta.

May mà Lưu Tam Nương thoạt nhìn không còn mê muội như mấy tháng trước nữa. Đêm đó Trương Tiểu Oản đến chỗ bà lấy tiền đi

mua gạo để nấu cháo cho Trương Tiểu Muội. Lúc đưa tiền Lưu Tam Nương đếm tiền vài lần, Trương Tiểu Oản cũng nhìn ra bà có chút không thích hợp. Nhưng không ngờ Lưu Tam Nương lại nghĩ thông suốt nhanh như thế, ngay hôm sau đã xuống ruộng làm việc.

Nhân lực chính trong nhà đã chịu ra đồng làm việc thì Trương Tiểu Oản cũng yên tâm. Nàng chuẩn bị cầm cung tiễn mà nàng dùng 80 đồng nhờ thợ rèn làm cho đi vào trong núi lớn bên kia.

Việc ngoài ruộng đã có hai vợ chồng Trương gia, Trương Tiểu Muội thì do Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ chăm sóc. Việc trong nhà đều có người lo nên rạng sáng hôm đó Trương Tiểu Oản và Chu Điền lên đường đi đến núi lớn.

Chu gia đại thúc cũng không thể không đi vì thân thể cha ông ta ngày càng yếu, tiền thuốc hoặc tiền lo mai táng cũng đều phải kiếm. Chu gia lúc này cũng đang cần dùng tiền gấp, chẳng khác gì nhà Trương Tiểu Oản.

Lúc đầu Chu Điền tính toán bí quá hóa liều nên mới đến nhà Trương Tiểu Oản hỏi xem trên núi lớn kia có chỗ nào không thể đi. Kết quả Trương Tiểu Oản động tâm nên cũng muốn đi cùng.

Lúc trước nàng định để Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đi ra ngoài chăm sóc ruộng mấy ngày này nhưng Lưu Tam Nương nghĩ thông suốt thì đỡ cho nàng không ít việc.

Chu Điền là thợ săn giỏi, lần trước Trương Tiểu Oản đã từng được chứng kiến kỹ năng của ông ta. Nàng làm việc cũng rất chịu khó đầu tư nên đã tự ý làm cung tiễn định đi theo ông ta học hỏi.

Tiền làm cung tiễn nàng mượn của lão bản nương khách điếm, định kiếm được tiền sẽ trả lại bà ấy.

Bởi vì mượn tiền, lại muốn bọn nhỏ được ăn trứng gà và hai chén cơm khô mỗi ngày nên áp lực càng lớn hơn. Hiện tại Trương Tiểu

Oản phải học đi săn. Những thứ thu được trong ruộng còn không đủ nhà nàng ăn thì làm gì còn thừa mà bán. Nàng cũng chỉ có thể dựa vào việc bán con mồi để kiếm chút tiền.

Trương Tiểu Oản làm việc trên đồng gần ba tháng, lại nhờ bạc mà Lưu Nhị Lang để lại nên nhà họ ăn uống cũng tốt hơn thời gian trước. Thân thể nàng thoạt nhìn vẫn gầy nhưng đã có sức hơn nhiều, so với một hai tháng đầu nàng mới tới thì tốt hơn nhiều.

Chu Điền thấy nàng có thể theo được bước chân của ông ta, lại không thở dốc thì cũng hơi kinh ngạc, liên tục khoa trương khen Tiểu Oản nàng thật đúng là khó lường.

Kỳ thật Trương Tiểu Oản cũng không hiểu chuyện trong núi sâu, bởi vì nàng căn bản chưa đến đó. Nàng không biết vì sao Chu Điền cứ một hai phải đến hỏi ý kiến nàng nhưng nàng biết vài điều rất quan trọng: điều thứ nhất là ở nơi rừng già ít bóng người này thì chỉ cần chỗ nào mắt không nhìn thấy rõ thì không được đi. Đặc biệt là vào mùa hè, rắn và côn trùng nhiều, bọn họ tốt nhất là không cần đến gần những chỗ rậm rạp âm u để tránh bứt dây động rừng. Chỉ cần đi đến nơi có tầm nhìn trống trải thì sẽ tránh được nguy hiểm. Nơi rừng già này dễ có sào huyệt của động vật lớn, nếu là thỏ còn tốt, nếu là động vật lớn thì hậu quả là không thể nói được.

Hai lần trước nàng chính là dựa theo nguyên tắc này mà thám thính.

Trong núi sâu thì không phải ai cũng có thể vào được thế nên Trương Tiểu Oản vẫn chỉ tính ở rìa núi di chuyển. Cho dù Chu Điền nói gà rừng và thỏ xung quanh đó đã bị người trong thôn bắt gần hết rồi. Đó là lý do vì sao mấy lần trước mới có người không nhịn được đi vào trong núi sâu.

Trương Tiểu Oản không nói nhiều với Chu Điền, cũng không giải thích gì. Trưa hôm đó nàng chọn mấy chỗ có tầm nhìn tốt, không có quá nhiều cây trong phạm vi vài dặm sau đó cùng Chu Điền đào mấy cái bẫy rập ở những nơi đó. Mỗi cái hố cũng không quá sâu,

dưới đáy cắm những cọc nhọn nàng vót. Cọc kia nhọn đến mức nếu có người rơi xuống thì lập tức sẽ đi đời nhà ma.

Chu Điền cực kỳ hoang mang, bởi vì đống cành lá rải trên bẫy quá rắn chắc, gà rừng hoặc thỏ không thể rớt xuống được. Bẫy này hẳn không phải để bắt động vật nhỏ mà giống như để bắt lợn rừng và mấy con thú lớn.

Nhưng lợn rừng làm gì mà bắt dễ thế được? Sao tụi nó lại tới chỗ này được?

Buổi tối đi ngủ tay Trương Tiểu Oản run rẩy vì ban ngày đã vót quá nhiều cành cây. Nhưng kết quả thật khiến nàng vừa lòng. Ngày hôm sau bọn họ đi thăm bẫy thì phát hiện một trong năm bẫy có con lợn rừng tầm mấy chục cân rơi xuống. Con heo kia còn chưa chết hẳn mà vẫn ngoan cường giãy dụa mạnh khiến khắp nơi đều là máu. Có điều khí lực của nó lúc này đã không lớn nữa, thoạt nhìn giống như đang hấp hối.

"Đại thúc, mũi tên này ngắm như thế nào đây?"

Chu Điền trợn mắt nhìn con lợn rừng kia, còn Trương Tiểu Oản thì bình tĩnh quay đầu hỏi ông ta mũi tên cầm thế nào cho đúng.

Dọc đường này nàng đã thử nghiệm nhiều lần, mỗi lần đều cố gắng nắm chắc lực đạo và góc độ của mũi tên. Hiện tại nàng chỉ muốn xác định với Chu Điền một chút.

Chu Điền gật đầu một cái, sau đó ông ta thấy Trương Tiểu Oản bắn mũi tên ra, trúng cổ họng con lợn kia.

Con lợn không tính là lớn nhưng cũng không tính là nhỏ kia lập tức tắt thở, mạnh mẽ run rẩy một hồi rồi nằm im.

Chu Điền lắp bắp không nên lời, "Này, này……"

“Ban đêm có tiếng lợn rừng kêu, đại thúc hẳn là cũng nghe thấy không ít lần đúng không?” Trương Tiểu Oản bò trên mặt đất để kéo mũi tên của mình về. Sau đó nàng quay đầu cười với Chu Điền, “Mùa hè ánh trăng sáng, buổi tối nếu có lợn rừng đi dạo thì sẽ chọn nơi có đủ ánh sáng để đi. Cháu muốn đào mấy cái bẫy ở nơi rộng rãi thoáng đãng, nếu vận khí tốt thì sẽ bắt được một con.”

Nói xong nàng lau máu trên mũi tên bằng lá khô, sau đó cất ra sau lưng. Bộ dáng bình tĩnh của nàng không hề giống một tiểu cô nương.

Chu gia đại thúc ngây ngốc một chút rồi mới lắc đầu thở dài, “Một cô nhóc như cháu thật quá khác người.”

Nói thì nói thế chứ trên mặt ông ta lúc này cũng không có gì kinh ngạc. Nói xong ông ta liền quỳ xuống vươn tay lôi con lợn kia lên. Sức lực của ông ta lúc này mới được thể hiện. Chỉ bằng môt tay ông ta đã lôi được con lợn kia lên.

“Chúng ta đến bên suối mổ thịt rồi lấy muối ướp trước. Nếu không sợ đến khi mang về sẽ có mùi lạ.” Trương Tiểu Oản kiến nghị mà nói. Chu Điền cũng không có dị nghị gì mà làm theo lời nàng. Hai người cõng con lợn rừng nặng tầm 40 kg tới bên dòng suối nhỏ sau đó mất rất nhiều thời gian để mổ và rửa sạch nội tạng. Sau đó bọn họ dùng muối mang theo để ướp thịt. Mãi đến nửa đêm mới thu thập xong con heo này, cũng chia xong thịt.

Nhìn một vại muối tràn đầy đã dùng hết, Chu Điền nhìn Trương Tiểu Oản lúc này đang đốt lửa hầm canh, rốt cuộc vẫn nghi hoặc hỏi, “Sao cháy lại biết nhiều như thế?”

Chương 29

Trương Tiểu Oản không trả lời, chỉ là trầm mặc làm việc của mình. Nàng vội không ngừng, Chu Điền cũng không nói nữa.

Canh xương hầm bỏ thêm chút gạo mang theo, lại bỏ thêm rau dại vào đã được một nồi đồ ăn cực ngon.

Lúc ăn xong thì sắc trời đã sáng, Trương Tiểu Oản mệt mỏi xoa xoa mắt, hỏi Chu Điền lúc này cũng mệt mỏi, "Đại thúc, chúng ta có cần vội không?"

Chu Điền tất nhiên là vội, nhiều thịt như thế, trời lại nóng, cho dù đã ướp muối thì để lâu vẫn sẽ ra chuyện. Nhưng ông ta thấy bộ dáng mệt mỏi của Trương Tiểu Oản thì cũng không biết nói thế nào.

"Về đi, đại thúc," Trương Tiểu Oản thấy Chu Điền cũng muốn về thì thở phào một hơi đứng lên. Nàng cố dùng sức lực còn lại nâng sọt lên vai nói, "Cháu muốn nhân lúc thịt còn mới mang đi bán sẽ được giá tốt."

"Vậy đi thôi," thấy thế, Chu Điền cũng không nói nữa mà đi về phía trước vài bước. Ông ta còn sẻ một nửa thịt trong sọt của Trương Tiểu Oản bỏ vào sọt của mình.

Thấy Trương Tiểu Oản không chịu ông ta còn nóng nảy, "Cũng đâu phải thúc muốn chiếm của ngươi, chỉ là ta sức lớn, cháu sức yếu cõng nhẹ hơn thì đi sẽ nhanh hơn. Đến cửa thôn ta sẽ trả cho cháu, nếu ta dám chiếm nửa phần của cháu thì ta có còn là người không."

Ông ta gào thật sự lớn tiếng, không khác gì đang cãi nhau khiến Trương Tiểu Oản dở khóc dở cười.

Chu Điền đúng là người thành thật, ông chỉ nói sẽ giúp nàng cõng một ít nhưng cuối cùng thành cõng giúp một nửa.

Trương Tiểu Oản nhờ thế có thể thở dốc, cho dù không được nghỉ ngơi, đi đường lại vội vã nhưng nàng vẫn chống đỡ được.

****

Bọn họ đi rất nhanh, ngày mùa hè buổi tối trăng lại sáng nên đêm thứ hai bọn họ chỉ ngủ nửa đêm rồi nương ánh trăng sao để đi về. Ngày mới rạng bọn họ đã đến cửa thôn.

Trên đường đi lên trấn, Chu Điền liên tục nhìn Trương Tiểu Oản vài lần giống như có chuyện muốn nói nhưng lại không biết mở lời thế nào.

"Thúc, ngài muốn nói gì với cháu sao?" Trương Tiểu Oản thấy thế thì cũng liếc ông ta hỏi.

"Thúc có thể bán cùng với cháu không?" Chu Điền có vẻ ngượng ngùng cực kỳ. Ông ta lúc trước có đi săn được đồ nhưng bán ra cực kỳ vất vả lại chẳng được bao nhiêu tiền. Lúc đó ông ta mới biết lần đầu tiên bán được nhẹ nhàng như thế chính là chuyện tốt hiếm có. Cha con Trương gia còn rất hào phóng với ông ta.

"Thúc, cùng đi đi. Nói thật là cháu cũng không biết có bán được không, nhưng chúng ta cùng nhau bán là được." Chu Điền là người phúc hậu, mấy ngày nay đi đường ông ta dạy nàng không ít kỹ thuật săn bắt. Vì sự trợ giúp này mà giúp đỡ ông ta một chút cũng không có gì quá đáng.

Đến trấn Cam Thiện thì sắc trời đã sáng rõ.

Lúc đi đến cái miếu ở trên trấn, bọn họ nhìn thấy một đám người vây quanh cái gì đó mà bàn luận sôi nổi. Chu Điền khá tò mò đi qua hỏi hỏi sau đó trở về nói với Trương Tiểu Oản là bên kia có hai kẻ ăn xin bị chết đói. Nói xong ông ta lắc lắc đầu, giọng điệu thương xót, "Thật đáng thương, thị trấn này cũng đâu có mấy người được ăn no, bọn họ có thể xin được cái gì chứ? Còn không bằng đi xa hơn một chút, đến trên huyện xem thế nào."

Trương Tiểu Oản chờ ông ta tiếp tục đi, không nói lời nào.

Trong lòng nàng có lẽ vẫn còn thương xót đối với những người bất hạnh, nhưng việc thức khuya dậy sớm đã khiến nàng chết lặng, chỉ có thể lo trước mắt. Hiện tại nhà nàng còn chưa biết có cố nổi không, laáy hơi sức đâu mà đi cảm thán đáng thương cho người khác.

Vì thế nàng cũng chỉ nghe thế, chẳng có cảm xúc gì.

Bọn họ đi sâu vào trong trấn, Trương Tiểu Oản chú ý thấy có vài người đi ngang qua mang theo vui vẻ trên mặt. Nàng nghe bọn họ nói chuyện thì biết một việc đó là Viên lão phu nhân của Viên nhà giàu trên trấn làm đại thọ 70 ngày hôm nay.

Trương Tiểu Oản do dự một chút thì dừng bước chân thương lượng với Chu Điền, "Đại thúc, ta nghe vừa rồi nghe nói Viên lão phu nhân của Viên gia hôm nay làm đại thọ, hay chúng ta đến đó thử xem?"

Chu Điền không hề nghĩ ngợi đã đồng ý".

Chờ đến nhà giàu kia, Trương Tiểu Oản đặc biệt chọn đi cửa sau hỏi người. Người kia vừa nghe thấy bọn họ có thịt lợn rừng mới mẻ thì bảo bọn họ chờ còn mình thì chạy đi hỏi.

Lúc quay lại hắn mang theo một người bộ dạng như quản gia. Người kia nói vừa rồi có tin một vị khách quý trong huyện đến, hôm nay phải chuẩn bị nhiều đồ ăn hơn. Thịt lợn rừng đó ông ta muốn mua

mấy chục cân để thêm đồ ăn.

Cái này chính là đủ mua hết phần thịt của một trong hai người. Trương Tiểu Oản nghĩ một chút rồi để Chu Điền bán trước. Chu Điền vừa nghe thấy thế thì đã từ chối, liên tục xua tay nói, "Không được không được, bán thịt trong sọt của cháu đi."

Trương Tiểu Oản vốn đã rất mệt làm gì còn sức tranh cãi với ông ta. Nàng cười khổ há mồm nói, "Trước bán phần của thúc, Chu gia còn có người đang chờ ngài mang tiền về thỉnh đại phu kia kìa."

Vừa nghe lời này thì Chu Điền cũng không nói nữa.

Quản gia bên cạnh thấy bọn họ đã phân chia xong thì mua hết thịt của Chu Điền, còn đưa cho ông ta thêm mấy đồng coi như thưởng nhân ngày vui.

Chu Điền nhận được tiền thì cũng nhanh chóng muốn đi về. Lúc đi ông ta đưa cho nàng 5 cái tiền đồng. Thấy Trương Tiểu Oản không chịu nhận thì ông ta nóng nảy lớn tiếng, "Cháu sao lại thế này, ta cho cháu mấy đồng để mua bánh áp chảo mà ăn. Thịt của cháu còn chưa bán được, không biết còn phải đi bao lâu nữa?"

Ông ta gào rất lớn, người tới lui đều nhìn bọn họ nên Trương Tiểu Oản chỉ đành bất đắc dĩ nhận lấy.

Nàng đến khách điếm của Lý chưởng quầy. Ông ta nhìn đống thịt của nàng, trời nóng thế này ông ta cũng không thể lấy hết. Ông ta khó xử nhìn Trương Tiểu Oản nói, "Chỉ cần một nửa thôi."

"Vâng, một nửa thì một nửa. Ngài chịu mua đã tốt rồi." Trương Tiểu Oản cười rõ tươi với ông ta, trên mặt là cảm kích tràn đầy.

Chưởng quầy vẫn thấy khó xử nhưng nhìn gương mặt tươi cười của nàng thì tâm tình cũng đỡ hơn. Ông ta nói với nàng một chủ ý, "Cháu đến chỗ Vương chưởng quầy ở kia bán thử xem, có lẽ ông ta

sẽ mua nốt được một nửa còn lại."

"Vậy cháu đi ngay." Trương Tiểu Oản vội vàng gật đầu.

Chưởng quầy tính tiền cho nàng, 20 cân được 100 đồng. Trương Tiểu Oản chỉ cầm 20 đồng rồi nói, "Cháu mượn đại nương 80 đồng, chỗ này cháu xin trả lại."

"Không phải đã định ngày trả sao? Còn chưa đến lúc đó đâu, cháu cứ cầm đi." Chưởng quầy cười nhét tiền vào tay nàng.

Trương Tiểu Oản nhếch miệng cười cười, cũng không từ chối. Nàng cũng không biết chỗ thịt còn lại của nàng có thể bán được hay không. Trời lại nóng thế này, nếu không bán được thịt thì nàng cũng không biết làm sao. Nàng còn muốn đến nhà nuôi dê trong trấn mua ít sữa dê về đút cho Trương Tiểu Muội.

Lần trước nàng vào trấn có nghe nữ đầu bếp nói tới một nhà trên trấn có dê mẹ đang nuôi con. Lúc đó nàng đã nghĩ đến việc mua sữa dê. Lưu Tam Nương không có sữa, Tiểu Muội mỗi ngày đều ăn cháo bột, khuôn mặt nhỏ cơ bản không có tí thịt nào, đã thế màu da còn vàng vọt, gầy không giống đứa nhỏ nào Trương Tiểu Oản gặp được kiếp trước.

Vận khí của Trương Tiểu Oản coi như cũng tốt. Vương chưởng quầy của khách điếm còn lại chịu mua mười cân thịt còn lại của nàng nhưng giá cả thì không cao được như Lý chưởng quầy. Ông ta chỉ trả nàng 4 đồng mỗi cân thịt, tổng cộng là 40 đồng.

Nhưng thịt heo đều là 4 đồng một cân, ở cái triều đại này thịt lợn rừng cũng không đắt hơn là bao. Cho dù có đắt hơn thì cũng chỉ đắt hơn một chút, Vương chưởng quầy lại nói thịt này đã ướp muối, không còn mới nữa nên trừ tiền chỉ mua bằng giá heo thường. Trương Tiểu Oản cảm thấy cũng chấp nhận được.

Cũng chỉ có Lý chưởng quầy thương nàng mới hào phóng như thế.

Bán thịt xong nàng cũng đã rất đói bụng, vì thế đi tới nhà đại thẩm bán màn thầu mua bánh ăn. Nàng đi tới mới phát hiện cửa hàng không mở. Nàng đang định đi thì lại nghe thấy tiếng ho khan.

Nàng do dự một chút rồi vẫn gõ cửa Gõ vài lần mới có người mở cửa. Phụ nhân kia vừa mở tấm ván gỗ ra thấy nàng thì che miệng ho khan, cười nói, "Hôm nay ta không làm màn thầu, cháu tới nhà đầu ngõ kia mà mua bánh nướng áp chảo mà ăn."

"Thím bị bệnh sao?" Thấy bà ho đến tim phổi đều như bật ra ngoài, Trương Tiểu Oản rầu rĩ hỏi.

"Bệnh vặt thôi, qua mấy ngày nữa là khỏi. Cháu mau đi đi, đừng để bị đói." Trương Tiểu Oản tới chỗ bà mua màn thầu nhiều lần vì thế hai người cũng coi như quen biết, lúc nói chuyện cũng mang theo chút thân thiết quan tâm.

"Ngài đã tìm đại phu chưa?" Trương Tiểu Oản thấy mặt phụ nhân kia đỏ ửng thì biết bệnh của bà ta không nhẹ.

"Chỉ là chút phong hàn sao cần đại phu. Cháu mau đi mua bánh đi." Phụ nhân kia lắc lắc tay với nàng, sau đó đóng cửa lại.

Cách một lớp cửa, Trương Tiểu Oản vẫn nghe thấy tiếng ho khan tê tâm liệt phế của bà, nàng không nhịn được cười khổ rồi thở dài. Trời nóng thế này còn bị sốt và ho khan đến mức này mà vẫn không chịu mời đại phu. Bệnh làm sao khỏi dễ thế được?

Làm gì có chuyện bà ấy không muốn đi khám, chẳng qua là sợ không có tiền.

Đi được vài bước, Trương Tiểu Oản sờ sờ gói tiền mới kiếm được, sau đó mím miệng nhìn cánh cửa đóng chặt kia rồi cắn răng xoay người chạy đến hiệu thuốc gần nhất.

Chương 30

Trương Tiểu Oản mua năm thang thuốc, thêm cả dược liệu trị ho khan nên tổng cộng tốn mười một đồng tiền.

Mua thuốc xong nàng lại đến đập cửa nhà phụ nhân kia. Bà ta thấy nàng lại tới, tay còn cầm thuốc thì liên tục lắc đầu, nhưng ho đến không nói được một lời.

"Chưởng quầy của hiệu thuốc nói chỉ cần uống năm thang thuốc này là khỏi, ngài nhớ uống đúng hạn." Trương Tiểu Oản cúi đầu để thuốc trên đất sau đó không đợi bà ấy nói gì chỉ quay đầu đi luôn.

Phụ nhân kia ở phía sau vừa ho vừa gọi nàng nhưng nàng cũng không quay đầu lại. Nàng không thể quay lại.

Trong nàng có khổ, phụ nhân kia cũng thế. Người mệnh khổ ngoại trừ cố gắng từ chối ý tốt mà khó khăn lắm người khác mới bỏ ra được thì còn có thể nói lời tốt đẹp gì?

Như vậy thì thà không nghe còn hơn, hai bên cứ thế đi tiếp.

****

Trương Tiểu Oản không đi mua sữa dê mà trở về khách điếm của Lý chưởng quầy.

Vào khách điếm nàng chào hỏi Lý chưởng quầy rồi nói mình muốn đến hậu viện tìm lão bản nương nói chuyện.

Lý chưởng quầy lắc đầu, lại gật gật đầu.

Trương Tiểu Oản lại cười với ông, nói cảm ơn rồi mới đi ra sau. Lúc này Lý chưởng quầy lại lắc lắc đầu, nhưng trên mặt lại mang ý cười. Bất luận là ai thấy một tiểu cô nương yêu cười lại hiểu chuyện như thế cũng sẽ thấy tâm tình tốt hơn một chút.

Trương Tiểu Oản vào hậu viện thì lão bản nương không có đó chỉ có nữ đầu bếp đang bổ củi. Trương Tiểu Oản đưa ra một miếng thịt hơn hai cân, nhỏ giọng nói với đầu bếp, "Ngài tìm thứ gì đó bao lại mang về cho đệ đệ, muội muội ăn."

Đầu bếp nữ có hai đứa con một trai một gái, nhỏ hơn Trương Tiểu Oản một tuổi và ba tuổi. Bà ta nghe thấy lời này thì lập tức buông rìu, nhìn miếng thịt hồi lâu không nói gì.

"Ngài cầm đi." Trương Tiểu Oản nhét thịt vào tay bà, sau đó lại xoay người cầm cái sọt nhẹ giọng nói, "Lần này cháu bán thịt còn thừa, ngài cầm một miếng cũng không sao. Cháu vào bếp làm ít đồ ăn cho chưởng quầy sau đó nhờ ngài đưa cho ông bà chủ."

Nói xong nàng đi vào bếp, cầm một miếng thịt to tính làm thịt rang dễ ăn.

Chưởng quầy và lão bản nương ngày thường cũng không phải ăn quá tốt. Bọn họ chỉ có một đứa con đang ở trong huyện đọc sách. Tiên sinh kia là người có tiếng, tiền học mỗi tháng đến 5,6 lượng bạc, đó là còn chưa kể tiền giấy, bút và tiền ăn của đứa nhỏ.

Ở trấn Cam Thiện cũng chỉ có ba hộ cho con đi học ở trên huyện. Trong đó nhà Lý chưởng quầy cũng được coi là có người đọc sách, lại có một cái khách điếm, có thể coi là nửa nhà giàu. Nhưng nhiều lần Trương Tiểu Oản đến, gặp bọn họ ăn cơm, đa phần đều là cơm thừa canh cặn, đồ mới mẻ không nhiều. Đó chẳng qua là bọn họ bớt chút của khách để lại cho mình ăn.

Lần này Trương Tiểu Oản cắt chừng ba cân thịt, đầu tiên nấu chín sau đó lại cầm ớt cay xào lại lần nữa. Một nồi thịt đó đủ để xúc được hai đĩa đầy.

Lúc nàng đang xào đồ ăn thì lão bản nương đến thấy nàng làm thịt thì kinh ngạc hét lên, "Đây là sao thế?"

Bà nói xong thì lập tức thò đầu vào nhìn cái nồi toàn thịt kia.

Đầu bếp nữ đứng bên cạnh nuốt nước miếng nói, "Tiểu oản hiếu kính ông bà chủ, muốn cảm ơn hai người nên tự dùng thịt của mình săn được xào cho ông bà chủ ăn. Ta thấy nàng xào cũng khá tốt."

Lão bản nương vừa nghe xong thì miệng há to, ngay sau đó vỗ đùi đau lòng nói, "Chỗ này cũng được mấy chục đồng, sao có thể xào cho chúng ta ăn chứ."

Trương Tiểu Oản không nói gì, chờ thịt xào xong nàng mới nhắc nồi lên, đổ ra hai bát đầy rồi nhỏ giọng nói chuyện với lão bản nương trở về đột ngột, "Chưởng quầy và ngài cũng ăn nhiều một chút, có thể đỡ chút tiền mua đồ ăn. Gần đây trời nóng, cháu không biết làm món nào ngon hơn. Cái này ngài ăn không hết thì có thể thả xuống giếng, sẽ ăn được hai ngày."

"Thế này làm sao được?" Lão bản nương không chịu.

Trương Tiểu Oản cười cười, cầm lấy sọt của mình, mở lá cây ra nói, "Chỗ này cháu còn cái đầu heo, và vài cân thịt cũng đủ cho nhà cháu ăn rồi. Chưởng quầy mua của cháu hai mươi cân thịt lại cho cháu 100 đồng. Cháu vốn muốn trả ngài 80 đồng kia nhưng ngài ấy nói còn chưa đến hạn. Ngài cho cháu nợ thêm mấy ngày cháu sẽ trả tiền cho ngài."

Nàng vừa nói như thế thì lão bản nương đã đau lòng không được, liên tục nói, "Cháu cứ từ từ, đợi dư dả rồi trả lại cũng được. Đừng nói vài ngày, ta có thế cho cháu mượn dài ngày cũng được."

Trương Tiểu Oản lắc đầu, không cảm thấy lời này của bà là đúng, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ nhìn lão bản nương.

Lão bản nương vừa thấy thì biết nàng có chuyện muốn nói nên vội hỏi, "Có việc gì sao?"

Trương Tiểu Oản ngượng ngùng mà cười, "Ngài biết nhà cháu có một đứa nhỏ mới sinh, mẫu thân cháu lại không có đủ tiền. Muội muội cháu rất gầy, cháu đang muốn mua chút sữa dê cho nàng uống……"

"Cháu muốn mua sữa dê sao?" Lão bản nương tức khắc phản ứng lại, vội sửa sang lại quần áo nói, "Ta sẽ mang cháu đi, người nọ ta quen, ta dẫn cháu đi thì sẽ tiện hơn……"

"Vậy tốt quá, Lý đại nương, liền làm phiền ngài dẫn cháu đến đó." Trương Tiểu Oản không nhịn được cảm ơn bà ta. Nàng cũng chính là có ý này, có người quen đưa tới thì so với một mình nàng đi tới gõ cửa nhà người ta tốt hơn rất nhiều.

Lão bản nương lại không coi chuyện này có gì to tát, bà chỉ nhìn hai chén thịt kia, mặt đau lòng cũng thèm nhỏ dãi.

Suy nghĩ một lúc sau bà lấy một cái bát nhỏ, cẩn thận gắp mười miếng thịt, sau đó đếm lại một lần rồi lấy thêm một cái bánh nói với nữ đầu bếp, "Đại muội tử, ngươi gọi tiểu nhị ca mang lên cho chưởng quầy. Nói thịt này là Tiểu Oản hiếu kính ông ấy, trong bếp còn nhiều nên bảo ông ấy cứ yên tâm ăn."

Nói xong bà xoa xoa tay rồi nuốt nước miếng nói với Trương Tiểu Oản, "Chúng ta đi đến nhà kia thôi."

Đi được vài bước bà mới giật mình hỏi: "Cháu đã ăn gì chưa?"

Trương Tiểu Oản vội vàng cười nói, "Cháu mới vừa ăn, đủ bốn cái

bánh nướng áp chảo lớn, ăn đến no căng rồi ạ."

Lão bản nương nghe thấy thì vui mừng cừoi, "No thì tốt, cháu làm việc nhiều như thế, nếu không ăn no thì sẽ không có sức."

****

Có lão bản nương hỗ trợ nên chủ nhà kia cũng vui vẻ bán cho nàng một đồng ba chén sữa lớn. Trương Tiểu Oản thật sự không nghĩ đến sẽ được nhiều thế. Chủ nhà thấy nàng không mang đồ để đựng còn cầm ống trúc đến cho nàng mang về.

Trương Tiểu Oản cầm một chén lớn sau đó vội chào lão bản nương và nhà kia rồi nhanh chân về nhà. Trời nóng thế này nàng phải nhanh không thì sữa sẽ hỏng mất.

Về đến nhà rồi nàng cũng không nói gì với Trương A Phúc đang đứng đợi ngoài cửa mà trực tiếp lấy ống trúc ra đưa cho Lưu Tam Nương để đút cho Trương Tiểu Muội ăn.

Vừa thấy sữa dê Lưu Tam Nương cũng lập tức vội vàng, căn bản không có thời giờ thắc mắc với Trương Tiểu Oản. Bà lay tỉnh Trương Tiểu Muội đang ngủ để nàng dậy uống sữa.

Sữa dê tanh nên Trương Tiểu Oản sợ Tiểu Muội sẽ không thích ăn. Nhưng Trương Tiểu Muội bị lay tỉnh đang khóc nháo không ngừng được uống mấy thìa sữa thì bất chấp cả khóc chỉ lo ăn ngấu nghiến.

Nhìn bộ dáng đứa nhỏ chật vật uống sữa, Lưu Tam Nương nhịn không được rơi nước mắt. Trương Tiểu Oản liếc bà một cái sau đó cũng nhẹ thở phào một hơi.

Có thể ăn thì tốt, có thể ăn là phúc. Đứa nhỏ sẽ sống được thôi.

Coi như Trương Tiểu Oản cũng trút được một gánh nặng. Nàng mang não heo đến bếp muốn nấu một bữa ngon cho cả nhà thì

đúng lúc này Trương Đại Nương đến.

Bà ta vừa vào đã đi thẳng vào bếp. Không biết ai nói mà bà ta biết xông đến, vừa vào bếp đã nhào tới trước mặt Trương Tiểu Oản. Bà ta lớn tiếng nói, "Ông nội ngươi bị bệnh, thân thể không tốt cần phải ăn đồ bổ. Nghe nói nhà các ngươi có món ngon nên ta tới lấy một ít……"

Nói xong bà ta duỗi tay lên bếp, muốn bưng cả cái nồi lên.

Chương 31

Thời gian này Trương Tiểu Oản không được nghỉ ngơi đầy đủ, bất kể thân thể hay tinh thần đều mệt mỏi đến cực điểm. Nàng đã mất hết sức lực để nhiều lời, vì thế nàng không nói gì, chỉ bình tĩnh lấy một cây củi đang cháy quật thẳng lên tay Trương Đại Nương.

Một đòn này khiến Trương Đại Nương rú lên vô cùng thê thảm, vội rụt tay về xoa xoa rồi kêu đau. Bà ta đang muốn chửi ầm lên thì đã bị một gậy nữa của Trương Tiểu Oản dọa chết khiếp. Một gậy này có tốc độ và lực đạo giống như đang sắp giết người……

Ngay tức khắc người đàn bà ngang ngược thành tính này phải ôm đầu chạy ra ngoài cửa, vừa chạy vừa kêu to: "Không xong rồi, giết người rồi, cháu gái của Trương gia muốn giết bà nội nàng……"

Trương Tiểu Oản cười lạnh một tiếng, không nghĩ buông tha cho Trương Đại Nương lúc này còn dám can đảm tới nhà bọn họ. Nàng cầm que củi đuổi theo ra cửa, sau đó nhìn thấy thôn dân đến xem náo nhiệt. Trương Đại Nương lúc này thấy có người thì dũng khí dâng lên, muốn quay đầu lại tính sổ với Trương Tiểu Oản. Vào lúc này nàng đã gằn từng câu từng chữ mà nói, "Bà dám kêu một chữ nữa thì ta sẽ gọi thôn trưởng đến, kéo bà cùng lên gặp quan huyện. Cho dù không lấy được mạng bà thì ta cũng sẽ chết trước mặt bà, sau đó biến thành ác quỷ quay về ăn hết cả nhà các người!"

Nàng nghiến răng nghiến lợi nói, trong giọng nói là ngoan độc khiến kẻ vốn khinh nhà nàng yếu ớt, muốn tới kiếm chút lợi như Trương Đại Nương phải sợ hãi. Bà ta nhìn biểu tình không muốn sống của nàng và không dám nói thêm cái gì nữa. Mấy thôn dân đến xem náo

nhiệt cũng xám xịt rồi bỏ đi.

"Lần sau bà còn dám tới thì đừng có trách ta đánh chết bà." Trương Tiểu Oản lạnh lùng mà nhìn bóng dáng bà ta, sau đó bỏ thêm một câu này.

Từ xưa đến nay, mọi người đều mềm sợ cứng đầu, cứng đầu sợ ngang ngược, ngang ngược sợ không muốn sống. Trương Đại Nương vừa nghe lời Trương Tiểu Oản nói thì lập tức co giò chạy trốn.

Mà lúc này thần sắc trên mặt Trương Tiểu Oản quá đáng sợ, thôn dân xem náo nhiệt cũng không dám lại gần.

Trương Tiểu Oản cũng không để ý nhiều, nàng chỉ xoay người về bếp tính toán tiếp tục hầm đầu heo……

Nhưng thân thể nàng quá mức mệt mỏi, vừa đến cửa nhà bếp thì nàng đã suy yếu tới mức không chống đỡ nổi. Chân nàng mềm ra, cả người không chịu được mà ngã xuống đất.

Trương Tiểu Oản té lăn trên đất nở nụ cười khổ, nhưng nàng biết mình không thể ngã lúc này được. Vì thế nàng chỉ có thể cắn chặt răng, nặng nề mà thở hổn hển một hơi, sau đó nhéo đùi mình. Nàng đau đến đổ mồ hôi lạnh, sau đó mới chống tay chậm rãi bò lên.

Lúc đứng lên nàng có cảm giác gì đó và quay đầu ra sau nhìn và thấy Lưu Tam Nương đang ôm Tiểu Muội, trên mặt là nước mắt.

Phụ nhân mới 30 tuổi nhưng thần sắc đã già nua này nhìn nàng với đôi mắt tràn đầy áy náy, đau lòng và cả tuyệt vọng cùng cực.

Bà ta yên lặng rơi nước mắt, cũng không nói lời nào khiến Trương Tiểu Oản tự nhiên đau lòng.

Con người sống trên đời đều có bất đắc dĩ của riêng mình, huống chi

một người phụ nữ bị cái nghèo tra tấn đến không có đường ra? Có quá nhiều người sợ là sẽ bị tra tấn đến tinh thần thất thường.

Cuộc đời quả thực là quá đau khổ, khiến người ta không thể thừa nhận, thì còn có ai có thể bình thản đây? Lưu Tam Nương đã coi như không tồi. Vượt qua khoảng thời gian hậm hực lúc ở cữ, cuối cùng bà ta cũng đã nghĩ thông phần nào.

Nếu đổi là một người nhu nhược khác, lúc sinh sản lại bị chị dâu của mình làm ầm ĩ như thế thì hẳn là đã đổ sụp không thể đứng dậy. Điều đó cũng chẳng kỳ quái gì.

Có tim ai làm bằng sắt? Trương Tiểu Oản cũng biết Lưu Tam Nương không phải không muốn đối xử tốt với đứa con gái là nàng nhưng từ ý nghĩ tới hành động thường sẽ cách biệt một bầu trời.

Nghĩ tới đây thì Trương Tiểu Oản cũng hơi chút bình tĩnh. Khoảng thời gian này nàng vẫn bận rộn trong ngoài như một người trưởng thành nhưng con người vẫn phải tồn tại thôi. Ai cũng có mệnh số của mình, nếu nàng đã lựa chọn chăm sóc cho mấy đứa nhỏ trong nhà thì khổ một chút đã sao? Chẳng qua cũng chỉ là do nàng lựa chọn mà thôi.

Nàng không nhìn Lưu Tam Nương nữa mà đi về bếp lò làm việc của mình. Ai cũng có cái khổ của riêng mình. Nàng có trách nhiệm của mình, Lưu Tam Nương cũng có trách nhiệm của bà ấy, mỗi người đều phải tự gánh vác.

Nói hơi vô tình thì ở cái nhà này chẳng ai chịu nổi thêm gánh nặng nào. Một khi ngã xuống chính là ngã xuống, nếu có thể đứng lên thì cố mà đứng, đừng có than trời trách đất. Có than thở cũng chẳng thay đổi được việc gì.

Nàng cũng chưa bị tuyệt vọng đánh bại, Lưu Tam Nương là mẹ của mấy đứa trẻ nên nàng hy vọng bà ấy cũng đừng bị đánh bại.

****

Lúc chiều tà, Trương Tiểu Bảo mang theo Trương Tiểu Đệ trở về. Trương Tiểu Bảo gùi một bó củi còn to hơn cả người hắn, mà Trương Tiểu Đệ nhỏ gầy bên cạnh cũng ôm một bó củi nho nhỏ nghiêng ngả lảo đảo đi bên cạnh hắn.

Trương Tiểu Oản đứng ở cửa đón hai đứa. Nàng không giúp đứa nào, chỉ đi theo hai đứa cùng mang củi vào trong bếp, sắp gọn gàng.

Ngửi được mùi thịt đầu heo khắp bếp nhưng Trương Tiểu Bảo vẫn giữ bộ mặt thâm trầm xanh mét không hề thay đổi, giống như đang cực kỳ tức giận. Còn Trương Tiểu Đệ thì hít hít cái mũi, nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt khát vọng mà nhìn Trương Tiểu Oản. Hắn vừa buông bó củi đã chạy chậm tới ôm chân nàng, giọng nói mang theo nũng nịu thân thiết gọi: "Đại tỷ, đại tỷ……"

"Thịt ở nhà chính, mau rửa tay rồi qua ăn." Trương Tiểu Oản nhích người múc một chậu nước sau đó lấy ra một mảnh khăn, rửa sạch mặt và tay cho Trương Tiểu Đệ, sau đó quay sang phía Trương Tiểu Bảo.

Trương Tiểu Bảo không cho nàng rửa hộ, hắn quay mặt đi, cuối cùng cũng mở miệng bằng giọng vô cùng tức giận, "Bà già kia lại tới gây phiền toái cho tỷ sao?"

Nhìn đôi mắt tràn đầy phẫn nộ của Trương Tiểu Bảo, Trương Tiểu Oản "Ừ" một tiếng sau đó duỗi tay kiên quyết túm lấy mặt hắn lau mồ hôi cho đứa nhỏ, "Đệ nghe người khác nói hả? Là nghe ai nói thế? Vậy đệ có nghe người ta nói về việc ta đánh bà ta đuổi ra ngoài không?"

Trương Tiểu Bảo vốn đang trốn nhưng vừa nghe thế thì đã đứng yên. Trương Tiểu Oản lau xong mặt và cổ cho hắn thì hắn mới rầu rĩ trả lời, "Đệ vừa vào thôn thì nghe thấy Hồng thẩm nói. Hổ Oa Tử nói

tỷ thật lợi hại, sau này hắn cũng muốn theo tỷ đi chơi."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì không nhịn được cười, sau đó cẩn thận lau tay cho hắn, miệng thì nói, "Không phải sợ bà ta. Nếu có người bắt nạt chúng ta thì không phải sợ, như thế sẽ không ai dám bắt nạt chúng ta nữa."

Trương Tiểu Bảo lập tức không nghĩ ngợi nhiều mà gật đầu, "Đệ biết, lần sau nếu đệ ở nhà thì cũng sẽ đánh đuổi bà ta ra ngoài, không để bà ta bắt nạt tỷ."

Bởi vì hắn và Trương Tiểu Đệ đều do một tay Trương Tiểu Oản nuôi lớn, mấy tháng này chỉ có mình nàng quan tâm tới việc ăn uống, sinh hoạt của hai đứa nên tụi nó còn thân với nàng hơn với cha mẹ. Mọi việc tụi nó đều đặt nàng ở phía trước, mở mồm đều là đại tỷ thế này, đại tỷ thế kia. Trương Tiểu Oản không biết bọn họ quá coi trọng nàng như thế là tốt hay xấu, nhưng nàng không có cách nào thay đổi hiện trạng, chỉ có thể tạm thời ngó lơ.

Chờ khi lớn lên bọn họ sẽ biết nỗi khổ của cha mẹ, cũng sẽ biết cái tốt của bọn họ. Hiện tại chỉ có thể tạm thời như thế, nàng cũng nguyện ý để hai đứa dựa vào, đợi chúng lớn lên.

"Ừ, được rồi," Trương Tiểu Oản cười cười. Nàng thở nhẹ một hơi, cố giữ tỉnh táo nói với hắn, "Nhưng đệ phải ăn thật nhiều trước đã. Có ăn no mới có sức lực, mới có thể đánh đuổi bà ta."

Nhắc đến ăn thì Trương Tiểu Bảo mới lấy lại tinh thần, bụng cũng vang lên tiếng lộc cộc. Hắn xấu hổ đến lập tức đỏ mặt, bộ dáng nam tử hán uy vũ vừa rồi làm gì còn tí nào.

Trương Tiểu Đệ thì chẳng quan tâm mặt hắn đỏ hay không đỏ, chỉ thấy Trương Tiểu Bảo đã lau xong mặt thì sốt ruột nói, "Đại tỷ, nhị ca, mau lên nhà chính ăn cơm……"

Lúc hắn nói nước miếng còn chảy ra, tí tách rơi xuống đất.

Chương 32

Danh tiếng hung ác của Trương Tiểu Oản ở trong thôn coi như đã nổi danh, không ai dám trêu chọc Trương gia nữa. Đồng thời cũng có vài nhà thân thiết hơn với Trương gia như nhà Chu Điền hay nhà Hồng đại thúc ở cửa thôn cũng có quan hệ không tồi với nhà bọn họ.

Một năm này dưới sự dạy dỗ của Chu Điền, kỹ thuật săn bắn của Trương Tiểu Oản cũng coi như không tồi. Nàng cũng đã có sức lực, so ra không hề kém nam nhân. Vì thế đến sáu tháng cuối năm nàng đã có thể một mình vào trong núi.

Đương nhiên núi này nàng không dám đi vào sâu, chỉ dám sờ soạng từng bước, thành quả săn thú cũng không lớn, hơn nửa năm cũng chỉ tích cóp được một lượng bạc.

Năm nay ruộng nhà nàng cũng thu hoạch được nhiều hơn mấy chục cân thóc. Chắc là do nàng đã chọn giống tốt. Việc này khiến mọi người trong nhà đều vui mừng một phen. Với tình hình này bọn họ hoàn toàn có thể chống được một năm.

Chờ một mùa đông nữa qua đi, Trương Tiểu Oản đã mười một tuổi mà Lưu Nhị Lang ở phương xa cũng chỉ gửi một lá thư kia rồi không có tin tức gì nữa. Thời gian qua đi, Lưu Tam Nương lại giống như nhiều năm trước mà quên mất người anh trai của mình. Chỉ có người trong thôn ngẫu nhiên sẽ lấy chuyện anh trai bà ta làm quan ra để nói, nhưng Lưu Nhị Lang cũng coi như chẳng còn lại chút dấu vết gì đáng kể trong Trương gia.

Lưu Tam Nương cũng đã nhận mệnh và không nói với Trương Tiểu Oản về mối hôn sự khiến nàng chịm sẻ biến thành phượng hoàng kia nữa.

Trương Tiểu Oản cũng vẫn trầm mặc như cũ. Nàng hy vọng Lưu Nhị Lang đừng trở lại nữa. Bọn họ tuy vất vả nhưng chỉ cần cố gắng thì cái nhà rách nát này vẫn sẽ tốt dần lên. Nàng không muốn Lưu Tam Nương đi chờ mong những thứ ảo ảnh mà Lưu Nhị Lang vẽ ra.

Có vài thứ không phải ngươi muốn là có thể có được.

Một năm mới này kỹ thuật đi săn của Trương Tiểu Oản có tiến bộ vượt bậc. Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ cũng uống sữa dê với Trương Tiểu Muội một thời gian. Trương Tiểu Oản cũng chú ý tới dinh dưỡng của mấy đứa nhỏ nên hai đứa bé trai cũng cao lên nhiều, trên mặt cũng có thịt. Đặc biệt là Trương Tiểu Bảo. Nàng còn đánh một bộ cung tiễn cho hắn để hắn cùng nàng đi vào trong núi.

Cả nhà chậm rãi tốt hơn, thân thể Trương A Phúc cũng tốt lên, có thể gánh vác được hơn phân nửa việc đồng áng. Lúc này Lưu Tam Nương có thể có chút thời gian chăm sóc việc nhà và chăm đứa nhỏ. Điều này khiến Trương Tiểu Oản có thời gian mang theo Trương Tiểu Bảo ra bên ngoài. Có khi hai chị em đi ra ngoài cả nửa tháng mới về. Khi về thì có lúc mang nửa lượng bạc về, có khi chỉ có mấy đồng tiền.

Mà một năm này Trương Tiểu Bảo cũng càng ngày càng giống chị cả mình. Hắn cũng trầm mặc, nhưng trong đó lọ ra một cỗ kiên quyết. Bởi vì hắn đã cao hơn Trương Tiểu Oản nên thoạt nhìn hắn có vẻ trưởng thành hơn.

Cuối năm đó Trương Tiểu Muội được một tuổi rưỡi, mở miệng gọi đại tỷ, nhị ca, tam ca rất rõ ràng. Tuy một năm Trương Tiểu Oản thường xuyên ra ngoài nhưng đứa nhỏ vẫn thân thiết với nàng. Có khi Trương Tiểu Oản về sẽ mang cho nàng nửa khối đường. Tiểu Muội cũng không tham ăn mà rất hiếu thảo đưa cho đại tỷ ăn trước

rồi mình mới ăn.

Trong nhà này Trương A Phúc luôn nhường cho người nhà ăn no rồi mới ăn. Trương Tiểu Oản thì luôn đợi mấy đứa em ăn no nàng mới ăn chỗ còn lại, còn đám nhỏ cũng biết tâm ý của người lớn. Trương Tiểu Bảo cũng sẽ chăm sóc hai đứa em nhỏ hơn, Tiểu Đệ và Tiểu Muội cũng rất hiểu chuyện. Cả nhà đúng là có chút hương vị hòa thuận vui vẻ.

Lúc Trương Tiểu Oản cho rằng cái nhà này sẽ ngày càng tốt lên thì sang đầu xuân năm sau Lưu Nhị Lang lại đưa tin đến. Trong thư nói đến việc hôn sự trước kia. Ông ta nói nghĩa huynh của mình đã đồng ý, tín vật đính thân chính là một miếng ngọc bội ông ta đang cầm. Chờ chiến sự qua đi thì ông ta sẽ mang về giao cho Lưu Tam Nương.

Lưu Tam Nương cũng biết mấy chữ, vị quan sai truyền tin đọc xong thì bà ta run rẩy đón lấy đọc lại lần nữa. Cuối cùng bà ta gấp lá thư lại cẩn thận rồi che mặt gào khóc, giống như khổ tận cam lai.

Mà cùng lúc đó Trương Tiểu Oản lại cứng đờ cả người. Quan sai đi rồi nàng quỳ gối trước mặt Lưu Tam Nương nói, "Việc hôn nhân này không thể đồng ý được."

Lưu Tam Nương không để ý tới nàng, chỉ xoay người sang hướng khác. Trương Tiểu Oản quỳ thẳng người ở nơi đó không dậy nổi, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn thẳng vào Lưu Tam Nương.

"Vì sao không thể đồng ý? Con đang ép ta, cứ thế mạnh mẽ ép mẫu thân của con……" Cuối cùng Lưu Tam Nương nghiêng người, dùng giọng bén nhọn mang theo nức nở mà nói. Cánh tay bà run rẩy chỉ ra ngoài: "Nếu con có bản lĩnh thì đi xa đi mà nhìn xem trong vòng trăm dặm này có ai có vận khí tốt thế này chứ? Con có biết nếu gả cho mối này thì cả đời không cần lo ăn lo mặc hay không? Đứa con gái số khổ của ta, đời này con sẽ không phải khổ như mẫu thân. Đừng nói ta không thương con, nhưng một hôn sự tốt như thế nếu

con không đồng ý thì con muốn ta phải làm sao mới tốt đây!”

Nói xong bà ta lại che mặt khóc rống lên, nhưng lúc này tiếng khóc của bà ta không còn bất lực mà chỉ còn đau khổ.

Miệng Trương Tiểu Oản cũng chua xót, nàng liếm đôi môi khô khốc, cố gắng giữ bình tĩnh nói, “Nhà như thế không phải nơi chúng ta có thể với tới. Nhà giàu đều có quy củ của nhà giàu, sao có thể coi trọng một đứa con gái nông thôn như con chứ? Gia chủ nhà bọn họ lại ở kinh thành, đến lúc đó chúng ta cách xa ngàn dặm, cho dù muốn gặp mặt một lần cũng khó. Con chịu khổ thì trong nhà cũng không biết đến, lúc có khó khăn cũng không ai giúp đỡ. Làm sao có thể giống như ở gần chăm sóc lẫn nhau như bây giờ?”

“Khó? Khó thì thế nào?” Lưu Tam Nương lau nước mắt, liên tục thở hổn hển vài hơi mới kiên quyết nói, “Ăn mặc không lo là được. Cong người có thể tồn tại cả đời đã là kó, chỉ cần không đói không lạnh là được.”

“Ở trong thôn con cũng không phải lo ăn mặc nữa,” nghe Lưu Tam Nương vẫn còn giữ thái độ “Đây là chuyện tốt trời ban”, Trương Tiểu Oản bình tĩnh nói, “Người một nhà giúp đỡ lẫn nhau, ngày qua ngày sẽ tốt lên thôi.”

Nếu Trương Tiểu Oản là nàng lúc trước thì sẽ coi trọng việc tốt ngàn năm này. Nhưng nàng hiện tại có tư duy của người hiện đại trưởng thành nên biết môn đăng hộ đối cực kỳ quan trọng. Cho dù ở thời hiện đại lấy tình yêu làm trọng thì môn đăng hộ đối vẫn cực kỳ quan trọng, huống chi ở cái thời cổ đại khi dòng dõi bén rễ vào tâm tư người ta thế này?

Nàng gặp được chuyện tốt thế này nhưng không có cái vận khí đó. Vì vậy chuyện tốt hiếm có kia lúc này trở thành chuyện xấu khó lường.

Nàng không muốn khó khăn lắm mới tìm được đường đứng vững

gót chân ở chỗ này nhưng mấy năm sau lại phải đi tới một chỗ khác làm lại từ đầu. Hơn nữa ở đó toàn là những người xa lạ, cũng không có người thân.

Đến lúc đó, nàng sẽ chẳng có thứ gì giúp chống đỡ. Ở thôn này đến tuổi thành thân nàng hoàn toàn có thể tìm một nông dân thành thật ở đây. Bọn họ sẽ cùng nhau làm ruộng, sinh con hoặc tìm một đường sống khác, chậm rãi cũng sẽ qua cả đời.

Tương lai mà những cô nương trẻ tuổi khát khao thì nàng đã trải qua đời trước rồi, tốt hay không nàng đã nhìn thấu, không cần phải ôn lại một lần nữa.

Còn tình yêu, tất nhiên là đẹp, nhưng không có nó thì người ta vẫn phải sống thật tốt, làm sao để sống sót được. Hơn nữa, ở triều đại này, một người xuyên qua như nàng giảng chuyện tình yêu với cổ nhân thì đúng là chuyện chê cười. Một người như nàng ở đời trước còn khó có thể mở lòng với một người đàn ông hiện đại, vậy làm sao có thể yêu một người cổ đại chứ?

Trương Tiểu Oản cảm thấy đây căn bản không phải chuyện có khả năng. Về sau người cùng giường với nàng nếu không tồi thì nàng sẽ cùng hắn chống đỡ cả nhà, sống an ổn.

Nếu kẻ đó không tốt thì cùng lắm coi như nàng và hắn kết nhóm mà sống. Bản tính của Trương Tiểu Oản vẫn là người lạnh lùng, lý trí. Nàng muốn cái gì thì trong lòng nàng rất rõ thế nên nàng không nghĩ rằng mình sẽ trời xui đất khiến đi yêu một nam nhân cổ đại. Bởi vì tình yêu với nàng là khó đạt được nên nàng cũng vô cùng tỉnh táo biết rằng một đứa con gái nhà nghèo gả đến nhà quan lại thì sẽ không thể có ngày lành gì.

Tay nàng thậm chí có khi còn không so được với nha hoàn của nhà bọn họ, vậy ai sẽ coi trọng nàng? Ai đây?

****

Trương Tiểu Oản muốn đả động Lưu Tam Nương ở trình độ nhất định nào đó. Nàng có tự tin rằng trong hai ba năm tới nàng có thể khiến cả nhà bọn họ sống không đến nỗi nào, nếu nàng được gả gần.

Lưu Tam Nương do dự.

Nhưng sự tình lại không đơn giản như Trương Tiểu Oản nghĩ. Nàng cho rằng chỉ cần qua vài ngày là Lưu Tam Nương sẽ nghĩ kỹ và gửi thư cho Lưu Nhị Lang để từ chối hôn sự kia. Nhưng ai ngờ chuyện nàng và đệ tử nhà quan gia đính thân chưa tới hai ngày đã truyền khắp thôn Ngô Đồng, trấn Cam Thiện thậm chí cả huyện lão gia cũng biết, còn cho người tặng lễ tới.

Đang lúc Trương Tiểu Oản cảm thấy mình như cưỡi lên lưng cọp khó xuống thì thôn Lưu gia bên kia lại tới làm ầm ĩ. Lưu Khương Thị lại lần nữa mang theo người tới để gây sự.

Lần này bà ta mang theo đường chủ của từ đường thôn Lưu gia.

Thấy bà ta thế tới rào rạt, Trương Tiểu Oản cười lạnh rồi để Trương Tiểu Bảo đi gọi trưởng thôn đến, cũng gọi người có thể chạy nhanh nhất trong thôn tới. Không đợi Lưu Khương Thị mở miệng nàng đã lạnh băng nói, "Nếu ngài có việc thì nói với thôn trưởng của chúng ta, nếu là đại sự lớn hơn nữa thì mời Huyện lão thái gia tới. Ông ấy đưa lễ tới nhà ta còn để ở kia, muốn mời ông ấy tới cũng không phải là việc khó."

Đường chủ từ đường thôn Lưu gia là do Lưu Khương Thị mời tới, lúc này thấy Trương Tiểu Oản vừa mở miệng đã nói lớn như thế, thậm chí còn gọi cả Huyện lão thái gia thì vội nuốt câu mắng "Không lớn không nhỏ" về. Ông ta nhìn nhìn Lưu Khương Thị một cái, cho dù hiện tại thanh danh của bà ta lớn thì ông ta cũng không dễ dàng vì bà ta ra mặt.

Lưu Khương thị có thanh danh thân phận thế nào thì vẫn phải có sự chống lưng của Lưu Nhị Lang. Người làm quan là Lưu Nhị Lang chứ không phải Lưu Khương Thị, cái kẻ ở nhà thờ chồng nhiều năm như thế mà chưa từng nhận được một phong thư. Ngay cả con tria bà ta thì Lưu Nhị Lang cũng gửi thẳng thư cho tiên sinh nhờ để ý. Bà ta rõ ràng không được lòng chồng.

Vị đường chủ kia nghĩ nghĩ, trong khoảnh khắc đã hiểu rõ, vì thế lập tức quyết định không thể dễ dàng giẫm vào vũng nước đục này. Nếu đây là nước đục thì ông ta không cần khuấy lên. Đứa con gái Trương gia này nếu thật sự thành quan phu nhân thì đến lúc đó người chịu thiệt sẽ là ông ta.

"A, bản lĩnh lớn quá nhỉ, đến Huyện thái gia cũng mời tới được. Vậy ngươi mời người cho ta xem……" Lưu Khương Thị vừa thấy vị đường chủ kia ngồi yên thì trong lòng oán hận mắng vài tiếng. Trước đó bà ta đã bỏ tiền ra mời ông ta, mà bản thân ông ta cũng đã hứa hẹn sẽ lên tiếng thế mà giờ lại trở mặt. Có điều ngoài miệng bà ta vẫn muốn đối phó với Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản cũng biết bà ta không phải người dễ đối phó vì thế nàng cười lạnh gọi người ở cửa, "Làm phiền ngài đi mời Huyện thái gia đến, nói là ta có lời muốn nói với ngài ấy."

Nói xong nàng đưa tin mà Lưu Nhị Lang đã chuẩn bị để gửi Huyện thái gia đưa cho người kia, để người ta đi mời người.

Lưu Khương Thị vừa thấy thư thì đột nhiên đứng dậy muốn đoạt thư trong tay Trương Tiểu Oản. Trương Tiểu Oản tránh thoát bà ta, mà Lưu Tam Nương lúc này cũng đã mở miệng, "Tẩu tử, đây là thư ca ca ta đưa tới, chẳng nhẽ ngươi muốn xé chắc?"

Đây là thư chồng bà ta gửi, đã thế lại là tin của người làm quan, làm sao một mụ đàn bà như bà ta dám xé? Lưu Khương Thị nghe xong thì dừng bước chân, oán hận mà dậm dậm chân, nghiến răng nghiến lợi một hồi. Bà ta chỉ thả lại một câu, "Các ngươi cứ chờ

đó……” sau đó chạy mất.

Bóng dáng bà ta rời đi oán hận giống như muốn băm vằm cả Trương gia vậy.

Chương 33

Lưu Khương thị đi rồi, đám người xem náo nhiệt cũng tan.

Trương Tiểu Oản kéo một cái ghế dài ngồi xuống, ngồi đó ngơ ngác nhìn mặt đất, không biết sự tình ầm ĩ thế này thì có xong được không?

Hiện tại sợ là trong phạm vi trăm dặm ai cũng biết nàng đính thân với đệ tử quan gia rồi.

Thấy con gái lớn không nói lời nào, Trương A Phúc lại đi tới đẩy đẩy cánh tay nnagf, nhỏ giọng gọi một tiếng, "Con gái……"

Trương Tiểu Oản ngẩng đầu miễn cưỡng mà cười, "Phụ thân, ngài cứ đi làm việc đi, trong nhà không sao đâu."

Trương A Phúc do dự một chút nhưng ông ta cũng biết mình không có bản lĩnh hỏi được gì từ đứa con gái có chủ kiến này vì thế ông ta chỉ há há miệng đáp, "Vậy ta ra ruộng đây."

"Ngài đi đi, hôm nay con ở nhà, chuyện trong nhà con sẽ lo lắng." Trương Tiểu Oản lại cười cười với Trương A Phúc, sau đó quay đầu nói với Trương Tiểu Bảo vẫn còn canh giác đứng bên cạnh cửa, "Đệ đi với phụ thân, sớm đi sớm về ăn cơm."

Trương Tiểu Bảo "Vâng" một tiếng sau đó thăm dò nhìn ra ngoài, chắc là xem kỹ người có quay lại không.

Trương Tiểu Oản nhìn thấy thì nhịn không được mà cười, lắc đầu

nói, “Đi đi, còn nhiều việc phải làm lắm đó.”

Lúc này Trương Tiểu Bảo mới nhích người, vác đòn gánh lên vai. Thấy thế, Trương A Phúc vội vàng đi qua nói, “Tiểu Bảo cầm giúp phụ thân cái cuốc là được, để cái này phụ thân gánh cho.”

Hai cha con đi rồi, Tiểu Đệ trước đó đã mang Tiểu Muội đến chỗ Chu thím chơi. Lưu Tam Nương mới vừa vào phòng, trong này chỉ còn một mình Trương Tiểu Oản, nàng không nhịn được muốn thở dài một hơi lại cười khổ một tiếng.

Hoàn cảnh này nếu nàng không muốn mối hôn sự này liệu có còn được không?

“Con không muốn hôn sự này đến thế sao?” Bỗng nhiên Lưu Tam Nương cất tiếng nói.

Trương Tiểu Oản ngẩng đầu, thấy Lưu Tam Nương xốc mành đứng ở trước cửa phòng mình. Nàng lại gục đầu xuống, nhìn mặt đất một hồi mới nhẹ thở phào rồi gật gật đầu.

Nàng thật sự không muốn, nàng chỉ cần những thứ mình có thể nắm chắc trong tay. Nàng biết cuộc sống của những kẻ nhà giàu kia không phải thứ nàng có thể gánh vác được.

Sợ là đến lúc đó sẽ càng vất vả hơn bây giờ.

Hơn nữa nàng cũng không muốn. Nếu nàng chống đỡ cái nhà này để nuôi lớn mấy đứa nhỏ thì đồng thời cái nhà này cũng chống đỡ nàng. Nếu nàng gả cho một cái nhà không môn đăng hộ đối thì ngày qua ngày sẽ không dễ dàng. Nàng chỉ có một mình, thật sự lẻ loi hiu quạnh, đến lúc đó nàng phải tìm cái gì mới chống được mình?

Chẳng lẽ chỉ có thể thật sự chết lặng mà chịu đựng sống sót qua ngày hay sao? Cho dù nàng có mạnh mẽ đến đâu nhưng một khi mất cây cột chống thì cũng sẽ không chịu nổi.

"Hiện tại ở nhà có khổ thì còn có Tiểu Bảo, Tiểu Đệ và Tiểu Muội làm chỗ dựa," Trương Tiểu Oản cười khổ một tiếng, nhưng vẫn muốn chia sẻ chút ý tưởng với người mẹ này của mình, "Đến lúc gả ra ngoài, lại gả vào một nhà như thế thì nếu ngày lành còn tốt, nếu chịu khổ lại không có người nhà trước mặt, con sợ mình chịu không nổi."

Nàng cúi thấp đầu bất đắc dĩ lắc lắc, tinh thần mỏi mệt gian nan khiến giọng nàng càng lúc càng nhỏ, "Con không sợ ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Phụ thân và mẫu thân, đám Tiểu Bảo không phải cũng đều ở đây sao? Đến lúc đó nếu gả xa thế kia, con có muốn về nhà một lần thì cho dù có bò cũng bò không về nổi."

"Làm sao có thể như thế chứ?!" Lúc này Lưu Tam Nương mạnh miệng nói, "Cho dù có thật sự xảy ra chuyện gì thì không phải còn cậu con bảo vệ con sao?! Ông ấy có chức quan, làm sao lại để con chịu khổ chứ? Ai dám bắt nạt con?! Con đâu phải kẻ không có nhà mẹ đẻ!"

Trương Tiểu Oản lại cười khổ, nụ cười chua xót đến mức cả người nàng cũng đau lên, "Ông ấy không phải cũng khiến mẫu thân chịu khổ nhiều năm thế sao? Ngài là em gái ruột của ông ấy, nhưng đã được mấy ngày lành vì ông ấy hả?"

Chỉ một câu này đã đánh bại Lưu Tam Nương. Bà ta há hốc mồm đứng tại chỗ, sau đó nước mắt lăn xuống. Thái độ của bà ta lúc này hoàn toàn thất thần, miệng lẩm bẩm, "Đúng vậy, dựa vào ông ta đâu đáng tin. Một khi ông ta đi rồi thì sẽ đi sạch sẽ, ngày sau con ở bên ngoài nếu có gì trắc trở lại không ai giúp đỡ thì cho dù ta có vì con mà khóc lóc cũng sẽ chẳng gặp được."

Nói đến đây cả người bà ta run lên, nước mắt không ngừng rơi xuống. Bà ta suy yếu đỡ lấy khung cửa, khóc thút thít mà lầm bầm, "Sao mệnh chúng ta khổ thế này, sao lại khổ thế này……"

Trương Tiểu Oản quay mặt đi, không nhìn bà ta, bởi vì lúc này nàng cũng đang khóc.

****

Cách một ngày, Lưu Tam Nương nói bà muốn đi lên huyện. Trương Tiểu Oản nhìn nhìn bà nhưng không hỏi gì.

Qua mấy ngày phong trần mệt mỏi Lưu Tam Nương đã trở lại, lấy ra một phong thư. Đây là bà đi đến trên huyện nhờ người viết, để Lưu Nhị Lang lui việc hôn sự này.

Lúc trước Trương Tiểu Oản đã mơ hồ đoán được, hiện tại cuối cùng nàng cũng hiểu rõ ý đồ của Lưu Tam Nương. Bà sợ nếu nhờ người quanh đây viết thì sẽ bị người ta bàn tán vì thế bỏ riêng mấy ngày lên huyện để làm xong việc này.

Nơi đó quá xa, xa đến nỗi Trương Tiểu Oản cũng chưa tới đó lần nào. Thế mà vì viết một phong thư Luu Tam Nương mang theo bánh và mấy đồng tiền đi tận lên đó.

Trương A Phúc cũng cảm kích, đêm đó thấy Lưu Tam Nương lấy thư ra ông ta nhìn vài lần mới mở miệng nói, "Ngày mai nhờ người đưa tới chỗ Huyện thái gia, để ông ấy giúp gửi đi sao?"

"Ừ," Lưu Tam Nương đỡ mái tóc, nhấp miệng nói, "Bỏ ra vài đồng, nhờ người chạy đi một chuyến."

Nói xong bà để lá thư lên trên bàn sau đó đứng dậy đi về phòng. Trương A Phúc cũng đứng dậy đi theo, nhưng được hai bước ông ta lại quay lại nhìn Trương Tiểu Oản vẫ không hé răng ngồi đó nói, "Con gái, mẫu thân con thương con, phụ thân cũng muốn giữ con ở gần. Cái nhà này đều muốn con ở lại. Con ở lại với chúng ta, chỗ nào cũng đừng đi nhé?"

Trong mắt Trương Tiểu Oản nổi lên một tầng sương mù, nàng nhắm

mắt nặng nề gật đầu, cổ họng run rẩy đến nói không nên lời.

Rốt cuộc nàng đối xử tốt với bọn họ cũng đã được bọn họ đền đáp bằng tấm lòng.

****

Tin gửi đi rồi Trương Tiểu Oản mới xem như nhẹ nhàng thở ra.

Từ đó nếu có người tới tìm hiểu việc hôn sự của Trương Tiểu Oản thì Lưu Tam Nương cũng chỉ rời rạc giải thích, "Cửa hôn sự này làm gì có khả năng, chỉ là người ta nhắc đến như thế. Con cái quan gia làm sao coi trọng hộ nông gia chúng ta chứ? Việc hôn nhân này sợ là không dễ dàng, mười phần thì chưa chắc có một phần."

Người tới hỏi thăm nghe thấy thế thì cũng cảm thấy có lý. Phải biết rằng con gái Huyện thái gia cũng chỉ gả cho một tú tài. Trương gia có một người họ hàng là Lưu Nhị Lang làm quan nhưng Trương Tiểu Oản cũng không phải con ruột ông ta. Chuyện tốt như thế làm sao có chuyện tới lượt cháu ngoại chứ?

Vì thế lời này cũng dần được truyền ra, người ta cũng chỉ nghĩ chắc có ai nhắc đến nhưng chưa chắc đã thành sự thật.

Tiếng tăm cần mẫn có khả năng của Trương Tiểu Oản mấy năm nay cũng truyền khắp thôn. Có mấy nhà có con trai cùng tuổi cũng để ý nàng. Cho dù nàng có tiếng hung ác nhưng vẫn là người có khả năng. Cưới được nàng về thì nhà bọn họ sẽ không phải lo không có đồ ăn.

Cho nên từ khi Lưu Tam Nương nói hai nhà con chưa so bát tự thì mấy nhà kia cũng yên tâm, lập tức nhốn nháo muốn chuẩn bị thưa chuyện. Đặc biệt trong đó có đại tẩu của nhà Chu thím có ba đứa con trai, đứa út vừa lúc lớn hơn Tiểu Oản hai tuổi. Hiện tại Tiểu Oản 12 gần 13 tuổi, trong hai năm này nếu có thể đính thân thì chuyện sau đó dễ làm hơn nhiều.

Nhà họ vốn có ý này nhưng lại bị chuyện Trương Tiểu Oản đính thân với nhà quan gia làm cho lòng tê tái. Hiện tại nghe Lưu Tam Nương nói lời này, biết việc kia hẳn không có khả năng thì cả nhà lại vui mừng. Bọn họ thường xuyên giục đứa con trai út đi giúp Trương gia chuyện ruộng đồng, thuận tiện lân la làm quen với Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ. Nói chung làm quen trước với hai đứa em trai của Tiểu Oản này cũng tốt.

Động tĩnh của người trong thôn khiến Trương Tiểu Oản càng thêm hiểu rõ vì sao lần trước Lưu Tam Nương phải lên tận huyện để nhờ viết lá thư kia. Nếu bị người ta biết nhà bọn họ từ chối hôn sự với quan gia thì mọi người sẽ sợ đắc tội, đến lúc đó chẳng ai dám đến cửa làm mai nữa.

Trong lúc này Lưu Tam Nương cũng dần quen với việc để ý chọn con rể trong số mấy nhà có ý với con gái bà. Nhưng sau bốn tháng lại có tin của Lưu Nhị Lang gửi tới.

Trong thư Lưu Nhị Lang giáo huấn Lưu Tam Nương vài câu nữ tắc, bảo bà chớ ăn nói linh tinh. Ngay sau đó ông ta dùng giọng điệu trầm trọng nói việc này đã định, không thể sửa nữa, còn nói sang năm ông ta chắc chắn về nhà ăn tết, đến lúc đó ông ta sẽ về bàn bạc kỹ càng tỉ mỉ việc này. Ông ta bảo Lưu Tam Nương an tâm cũng bảo bà chuẩn bị chút xiêm y, đồ thêu làm của hồi môn cho Trương Tiểu Oản. Những thứ khác chờ ông ta về sẽ chuẩn bị.

Gửi kèm theo thư lần này là năm mươi lượng bạc. Quan sai đọc xong thư thì lập tức vái chào Trương A Phúc vài cái, miệng vui mừng nói, "Chúc mừng, chúc mừng ngài. Hiện nay Lưu giáo úy ở biên quan lập công, ta nghe Huyện lão gia nói chiến sự đi qua sẽ có ban thưởng. Con gái ngài cũng là người có phúc khí, đến lúc đó tiểu nhân còn phải tới xin ngài một ly rượu mừng để uống."

Trương A Phúc bị quan sai vái chào thì không biết phải làm sao. Ông ta liên tục xua tay trốn tránh nói "Không dám", "Không dám". Bên

này Lưu Tam Nương vầm thư thì nhìn đến ngây người.

Trương Tiểu Oản đứng ở một bên một lần nữa có cảm giác vận mệnh trêu đùa mà nàng thì không có năng lực phản kháng, chỉ có thể chết lặng. Lần này nàng thậm chí còn chẳng thấy đau lòng, chỉ ngây ngốc nhìn vào không khí, hoàn toàn không biết cuộc đời này rồi sẽ đưa nàng đến chỗ nào.

Chương 34

Mấy ngày liên tiếp Trương gia đều an tĩnh. Tin tức Trương Tiểu Oản nhờ phúc của Lưu Nhị Lang mà có thể đính thân với con cháu nhà quan đã được truyền khắp.

Đứa cháu của nhà Chu thím, người đã coi Trương Tiểu Oản là vợ tương lai của mình còn chạy tới nhà nàng ngồi dưới đất khóc rống một hồi.

Thiếu niên cường tráng này giống như bị người ta lấy mất thứ đồ chơi yêu thích nên khóc một lúc lâu mới bị Chu đại thẩm đến lôi cổ về.

Trương Tiểu Oản nhìn thấy thế thì vừa bất đắc dĩ lại dở khóc dở cười. Nếu có thể, nàng cũng nguyện ý gả cho một người tuy không đủ thông minh nhưng chất phát như thế.

Đây là cuộc sống nàng có thể khống chế.

Nhưng rốt cuộc nàng mệt mỏi bôn tẩu lâu như vậy mà vẫn không cãi lại số mệnh được. Nếu sự tình đã định thì nàng cũng chẳng giãy dụa làm gì. Trương Tiểu Oản nghĩ mình chỉ có thể xem sự việc thế nào. Nàng điều hòa tâm tình vài ngày sau đó chuẩn bị vào núi đi săn.

Trương Tiểu Bảo lại rầu rĩ không vui thật sự. Hắn nghẹn vài ngày mới hộc ra một câu với Trương Tiểu Oản "Tỷ đừng gả xa như thế có được không?"

“Ừ.” Trương Tiểu Oản cười cười, không biết phải nói thế nào với hắn mới tốt.

“Tỷ đã hứa sẽ không bỏ bọn đệ lại.”

Trương Tiểu Oản trầm mặc, nếu những lời con người nói có thể trở thành sự thật thì tốt biết mấy. Đáng tiếc, trên đời này sợ là không có chuyện tốt như vậy xảy ra.

“Về sau đệ sẽ nuôi tỷ.” Trương Tiểu Bảo lại lớn tiếng nói một câu này.

Trương Tiểu Oản không nói chuyện khiến Trương Tiểu Bảo tức giận cực kỳ. Hắn lập tức xoay người chạy ra ngoài. Trương Tiểu Oản nhìn bóng dáng hắn, buồn bã mà cười cười.

Bây giờ hắn còn nhỏ, những bất đắc dĩ hắn hiểu được cũng không nhiều. Chờ hắn lớn hơn thì sẽ hiểu thế gian này có vận mệnh, cho dù là người buôn bán nhỏ hay thiên tử thì cũng không thể cãi lời.

****

Trương Tiểu Oản khôi phục lại bình thường. Lưu Tam Nương nhìn nhìn thần sắc của nàng sau đó cũng không nói gì thêm.

Nhưng hôm nay lúc Trương Tiểu Oản thu thập cung tiễn bà lại gọi nàng muốn cùng nhau đi trấn trên cắt vải may quần áo. Nhìn bộ dạng của bà có vẻ không muốn để Trương Tiểu Oản đi ra ngoài săn thú.

“Từ giờ tới khi con cập kê còn mấy năm, đến lúc đó sợ là con sẽ cao hơn, hiện tại làm xiêm y thì quá sớm.” Trương Tiểu Oản nói với bà ta.

Lưu Tam Nương nhấp nhấp miệng, “Hiện tại cũng có thể làm hai bộ mặc bây giờ.”

“Nương, bạc cứ để đó thôi, về sau còn dùng đến.” Trương Tiểu Oản cười cười, “Trong nhà còn đủ tiền đồng chứ? Nếu không đủ thì lần này con sẽ kiếm về một ít.”

Lưu Tam Nương vốn muốn làm cho nàng chút quần áo mới coi như bồi thường, ai ngờ Trương Tiểu Oản lại chẳng để ý tới ý tốt của bà. Nàng không giống con gái nhà khác nghe thấy có quần áo mới thì nhảy dựng lên. Bà thấy thế thì giận sôi máu, cứ thế ngồi ở ghế cúi đầu giận dỗi.

Trương Tiểu Oản thấy thế thì than nhỏ trong lòng, ngoài miệng càng ôn hòa hơn mà nói với Lưu Tam Nương, “Con biết mẫu thân muốn làm thêm cho con ít quần áo, nhưng quần áo làm hồi năm mới còn mặc tốt, có làm thêm cũng chỉ lãng phí. Tiền này dù sao cũng là cậu cho, không phải của nhà chúng ta. Mà cậu thì phải sang năm mới về, đợi cậu về hỏi xem thế nào rồi mua cũng không muộn.”

“Coi như con cũng hiểu chuyện.” Có lẽ bị Trương Tiểu Oản dỗ dành nên Lưu Tam Nương oán trách mà nói một câu này sau đó không ngồi kia nữa mà đứng dậy làm việc.

Cắt vải làm quần áo mới cũng chẳng giải quyết được gì.

Trương Tiểu Oản lại mang theo Trương Tiểu Bảo đi ra ngoài. Lần này nàng cũng cung tiễn đi theo, sau lưng nàng có nhiều người chỉ chỉ trỏ trỏ.

Trương Tiểu Bảo không chịu nổi nên ai dám nhìn chị hắn thì hắn sẽ trừng đôi mắt trâu của mình mà hung ác nhìn lại. Bộ dạng hắn giống như ai dám nhiều lời về chị hắn thì hắn dám xông lên cắn người ngay.

Trong lòng Trương Tiểu Oản vừa ấm áp vừa buồn cười, cho dù là ai được người khác che chở như thế thì cũng sẽ mềm lòng thành một dòng nước ấm.

Mấy năm nay nàng đặt hết sự chú ý lên người bọn nhỏ, kỳ thật nàng cũng nhận được rất nhiều hồi báo. Nghĩ tới đây lòng nàng có sự bình tĩnh trước giờ không có. Gả cho một người không quen biết thì sao? Những gì đã từng có thì chẳng ai có thể xóa được.

Người nhà nàng vẫn ở đây, chẳng qua cách xa một chút. Sau này gả ra ngoài nếu nàng còn mạng sống được thì việc gặp lại họ cũng chẳng có khó khăn gì.

Mọi việc đều do người, cần phải gánh vác mới được. Trương Tiểu Oản nghĩ thoáng đươc điểm này thì càng cẩn thận dạy dỗ Trương Tiểu Bảo.

Chữ viết của triều đại này là chữ phồn thể, nàng cũng quen thuộc với chữ phồn thể dạng này. Bởi vì ân sư của nàng kiếp trước toàn dùng chữ phồn thể, nàng học với ông ấy 5 năm về thiết kế, lại làm trợ lý cho ông ấy ba năm nên sớm đã quen với chữ phồn thể. Vì quen thuộc nên nàng đã mua một cuốn tam tự kinh về dạy vỡ lòng cho Trương Tiểu Bảo.

Sau khi dạy xong Tam Tự Kinh, hiện tại Trương Tiểu Bảo đã học xong Bách Gia Tính. Lúc trước Trương Tiểu Oản đơn giản dạy Trương Tiểu Bảo tính toán, nhưng Trương Tiểu Bảo học không tốt nên Trương Tiểu Oản dứt khoát dừng việc học chữ mà tập trung vào việc dạy hắn tính toán.

Trương Tiểu Bảo không cần đi thi tú tài, học nhiều chữ nữa cũng không có ích lơi gì. Không bằng nàng dạy hắn tính toán sổ sách, những thứ thực dụng này có nhiều tác dụng hơn.

Trương Tiểu Bảo cũng luyện được một thân cường tráng, qua vài năm khả năng săn bắn của hắn đã vượt qua Trương Tiểu Oản. Đáng tiếc đầu óc hắn không thông minh như nàng nghĩ. Ở hiện đại nàng đã gặp được nhiều đứa nhỏ thông minh, thậm chí có thể nói là giảo hoạt và xảo quyệt. Còn Trương Tiểu Bảo có phản ứng rất chậm, nếu

đặt ở hiện đại thì hắn sẽ là đứa nhỏ ngốc nghếch có phản ứng chậm nhất trong lớp. Vì thế Trương Tiểu Oản phải rất nhẫn nại mà dạy hắn, buộc hắn học tính toán một lần lại một lần.

Tam Tự Kinh lúc trước nàng bắt hắn học, qua nửa năm không sờ tới hắn đã quên hết.

Trí nhớ của hắn thực quá tệ, Trương Tiểu Oản chỉ trông cậy vào việc buộc hắn cần cù bù thông minh mà học xong tính toán. Như vậy sau này hắn sẽ có thêm kỹ năng sống, còn chữ viết thì có thể biết chữ nào thì hay chữ ấy, còn lại không biết cũng được.

Đi trên đường, hai chị em thật sự không nói chuyện phiếm gì nhiều, chỉ có Trương Tiểu Oản hỏi mấy câu linh tinh như "Mười ba đồng tiền cộng thêm chín đồng là bao nhiêu đồng," "mười bốn đồng thêm tám đồng là bao nhiêu đồng." Trương Tiểu Bảo ở bên kia mặt ủ mày ê mà vặn đầu ngón tay tính. Bởi vì hiện tại Trương Tiểu Oản dạy con số vượt quá ngón tay trên hai bàn tay hắn nên hắn tính cực kỳ khổ sở. Bộ dáng hung ác lúc trước trừng mắt nhìn người khác lúc này chẳng còn tí gì.

Trương Tiểu Bảo tính vô cùng vất vả, còn Trương Tiểu Oản lại dạy rất nghiêm túc, mỗi lần đều giảng kỹ càng không hề sợ phiền hà. Nàng sợ nếu không luyện như thế thì Trương Tiểu Bảo sẽ không nhớ nổi.

Trương Tiểu Oản khổ sở an bài mà Trương Tiểu Bảo cũng biết ý nàng vì thế dù hắn tính đến to đầu nhưng vẫn không dám lơi lỏng. Đến đêm ngủ Trương Tiểu Oản còn nghe thấy hắn nằm mộng lẩm bẩm tính toán.

Rốt cuộc, hắn cũng rất tranh đua, cho nên dù dạy vất vả nhưng Trương Tiểu Oản cũng thấy vui mừng.

****

Năm trước nhiều thợ săn vào núi hơn nên động vật bị hoảng sợ nên thông minh mà trốn sâu hơn. Năm trước Trương Tiểu Oản từng gặp phải lão hổ thế nên nàng vẫn không dám đi sâu vào trong núi.

Vì thế lần này nàng cũng chỉ chủ yếu bắt ít thỏ, gà rừng và tìm chút dược liệu.

Dược liệu nàng hái còn tươi, chưa được chế biến nên giá cả bán ra cũng không cao. Có khi Trương Tiểu Oản cũng hy vọng mình có thể tìm được nhân sâm, nhưng nàng đã hỏi ông chủ cửa hàng thuốc về hình dáng của nhân sâm có điều chưa bao giờ thấy nó ở trong rừng này. Vì thế mà dần dần nành cũng chết tâm.

Thứ tốt thật đúng là không dễ mà tìm được.

Lần này đi vào trấn bán thỏ, nữ đầu bếp trong khách điếm của Lý lão bản quả thực xử lý rất tốt. Bà ta muối thịt thỏ thành vị cay rát nhưng cực kỳ vừa miệng. Những vị khách đi qua đường vào ăn cơm đều rất thích món này, có người trên huyện thậm chí còn đặc biệt tới đây mua thịt thỏ muối. vì thế lúc Trương Tiểu Oản mang thỏ tới thì cho dù nhiều cũng vẫn bán được. Có khi thỏ trong nhà nàng nhiều cũng có thể mang hơn mười con tới bán.

Lần này Trương Tiểu Oản đem ba con thỏ lần trước nhờ nữ đầu bếp muối hộ về nhà. Lúc về tới nhà nàng thấy Trương Tiểu Đệ đang méo miệng tủi thân ồn ào nói lần sau nàng nhất định phải cho hắn đi cùng.

Trương Tiểu Đệ hâm mộ nhị ca hắn có thể đi theo đại tỷ vào trong núi xa thật là lâu. Lúc trước Trương Tiểu Oản cảm thấy Trương Tiểu Đệ còn nhỏ, đi đường xa như thế quá vất vả. Nhưng nàng chẳng còn ở nhà được bao lâu nữa, Tiểu Bảo lại nhớ không tốt nên sợ không dạy được Tiểu Đệ bao nhiêu. Hiện tại nàng cũng muốn mang hắn ra ngoài, dạy hắn chút việc thế nên lần này nàng không có lệ như trước mà gật đầu hứa hẹn nói, “Lần sau tỷ sẽ mang đệ theo.”

Trương Tiểu Đệ nghe xong thì lập tức hoan hô sau đó ôm lấy chân Trương Tiểu Oản làm nũng một hồi. Mãi tới khi Lưu Tam Nương tiến vào nhìn thấy hành động của hắn thì lập tức cầm cái chổi đánh hắn, miệng thì mắng: "Đã bảo không được ôm chân đại tỷ con, hiện tại đại tỷ đã là cô nương, không thể tùy tiện ôm có biết không?"

Trương Tiểu Đệ bị đánh thì kêu oa oa, tránh sau lưng Trương Tiểu Oản gào to, "Đại tỷ cứu đệ, đại tỷ cứu đệ, đệ sắp không xong rồi, mẫu thân muốn đánh đệ……"

Trương Tiểu Oản nhịn không được nở nụ cười.

Lưu Tam Nương thấy nàng cười thì cũng không nhịn không được vui vẻ. Bà buông cái chổi, xoa eo bất mãn nói với Trương Tiểu Oản, "Tại con chiều tụi nó quá. Con xem có đứa nhỏ nhà ai bướng bỉnh như hắn không."

Làm gì có nuông chiều đâu, mà cho dù có thì cũng đâu còn được bao lâu nữa. Trương Tiểu Oản thở dài trong lòng, nhưng miệng vẫn cười đáp, "Con thấy không bướng bỉnh tí nào, Tiểu Đệ thật hiểu chuyện."

Trương Tiểu Đệ vừa nghe câu này thì lập tức thò đầu ra từ phía sau nàng, le lưỡi với Lưu Tam Nương, rồi làm mặt quỷ.

Bộ dáng hoạt bát này khác hẳn đứa nhỏ nhút nhát hay khóc mấy năm trước.

Chương 35

Lúc này đã là cuối mùa xuân, đã đến lúc ươm mạ trồng lúa nước. Việc ngoài ruộng rất bận, trong khoảng thời gian này Trương Tiểu Oản không định ra ngoài. Cả nhà bọn họ đều bận rộn ngoài ruộng.

Tình cảnh của Trương gia mấy năm đã tốt lên, lại có một người họ hàng làm quan là Lưu Nhị Lang khiến người trong thôn cũng coi trọng nhà bọn họ hơn. Hiện nay Trương Tiểu Oản lại đính thân với con nhà quan lại khiến người ta càng khách khí hơn nhiều.

Đối với việc này Trương Tiểu Oản làm như không biết gì hết. Nếu người khác cười với nàng thì nàng sẽ cười lại, nếu nói chuyện với người lớn nàng vẫn ôn tồn như cũ. Nếu nàng có thể giúp người khác thì vẫn sẽ làm, không chê nhiều việc. Ngày cứ thế trôi qua, những người đối tốt với nàng càng nhiều hơn mà những kẻ mang theo ghen ghét chỉ trỏ sau lưng cũng ít nói mấy lời khó nghe.

Trương Tiểu Oản không làm ra vẻ ta đây, hiểu chuyện lại hào phóng. Tuy ngẫu nhiên nàng sẽ lộ ra bô dạng hung ác nham hiểm nhưng chỉ với những kẻ khinh người. Kỳ thật đây cũng có thể coi là một loại năng lực, có cô nương nhà ai lợi hại như nàng chứ? Cỗ lợi hại này thoạt nhìn khiến nàng càng giống quan gia phu nhân.

Hơn nữa nàng không phải người sẽ ghét bỏ thôn này nghèo. Người ta chỉ cần nhìn sẽ thấy trừ hai lão Trương gia không đàng hoàng kia thì ngày thường nàng vẫn tôn kính trưởng bối, thấy ông bà nhà ai nàng cũng chào đến ngọt ngào. Thôn Ngô Đồng có một vị quan gia phu nhân như nàng thì sau này ra ngoài thăm người thân cũng sẽ hãnh diện, đúng là mát mặt!

Vì thế khi thời gian qua đi, quan hệ của Trương gia với người trong thôn càng ngày càng tốt lên. Đặc biệt là năm nay Trương gia ươm nhiều nửa gánh mạ, Trương A Phúc khiêng đến chia cho hàng xóm xung quanh mỗi nhà non nửa bó mạ. Từ đó một nhà Trương A Phúc xem như dần dần có thanh danh.

Đến đại ca của Trương A Phúc là Trương Đại Kim ngẫu nhiên từ trong trấn trở về cũng không còn mấy ai chào hỏi.

Nói đến Trương Đại Kim thì tính cách giống ông nội Trương, vừa bủn xỉn vừa hẹp hòi. Trước đây nếu Trương A Phúc dám ăn nhiều hơn nửa miếng cháo thì có thể bị ông ta đánh một trận. Trương Đại Nương thường nói Trương A Phúc từ nhỏ đã là cục nợ của nhà bọn họ, Trương Đại Kim cũng cho là như thế. Lúc phân gia, chẳng qua hai mẫu ruộng kia ở sát chân núi nếu không ông ta cũng chẳng muốn chia cho nhà Trương A Phúc.

Sau đó nhà Trương A Phúc khá lên khiến ông ta cảm thấy không cam lòng, âm thầm xúi Trương Đại Nương đi qua làm ầm ĩ vài lần. Nhưng mỗi lần Trương Đại Nương đều tháo chạy về, hiện tại cũng không dám qua nữa. Trương Đại Kim hận bà ta vô dụng nhưng mỗi lần ông ta đụng phải Trương Tiểu Oản, lại nhìn thấy lạnh lẽo trong mắt nàng thì cũng khiếp đảm. Chính vì thế mà đến giờ ông ta cũng chưa dám tìm cả nhà Trương A Phúc gây phiền hà gì.

Lần này ông ta tới lại phát hiện mình chào hỏi người ta nhưng người trong thôn cũng không nhiệt tình chào đón như trước. Phải biết rằng nhà ông ta ở trong thôn coi như tốt nhất. Ông ta có cửa hàng ở trấn trên, đến thôn trưởng cũng phải hoà nhã mà nói chuyện với ông ta. Ấy vậy mà hiện tại người ta lại lạnh nhạt thế này là sao?

Thế nên ông ta đi một mạch vào trong thôn nhưng không về nhà cha mẹ đòi lương thực như trước mà mang theo cục tức vọt tới nhà Trương A Phúc. Lúc này một nhà Trương A Phúc đều ở ngoài ruộng. Ông ta đạp cửa vài lần, lại cầm một khúc gỗ để trước cửa đập vài

lần đến khi hai cánh cửa không chắc chắn gì cho cam kia ầm một cái đổ xuống, khóa cửa cũng gãy.

Ông ta đi vào trong phòng lục tung đồ đạc một lần lại phát hiện ở dưới giường của Trương A Phúc có một cái bình, bên trong đựng hơn hai ngàn đồng tiền.

Lúc này mắt Trương Đại Kim sáng lên. Ông ta vội ôm cái bình chạy ra ngoài. Chạy tới cửa nhìn thấy đám thịt thỏ hong dưới mái hiên, ông ta lại vội vàng chạy lại bỏ hết thỏ vào một cái bao rồi vác trên lưng sau đó mới vội vàng chạy ra cửa thôn.

Chạy đến nửa đường ông ta nhớ tới đống thỏ và gà sống không mang theo được thì đau lòng đến dậm dậm chân. Ông ta nghĩ lần sau nhất định phải mang theo bà nương nhà mình tới, nhiều người thì nhiều tay.

Lão Điền thẩm ở cách vách nhìn thấy cảnh này thì vội cất cái hót rác vào trong nhà sau đó khóa kỹ cửa rồi xách váy chạy như bay tới ruộng nhà Trương A Phúc.

Bên kia, Lưu Tam Nương vừa nghe nói Trương Đại Kim ôm tiền nhà mình chạy thì lập tức trắng mặt. Nếu không phải Trương Tiểu Oản ở bên cạnh tay mắt lanh lẹ đỡ kịp thì chỉ sợ bà đã ngã xuống ruộng.

****

Lúc Lưu Tam Nương ngồi ở bờ ruộng thở hổn hển thì Trương Tiểu Oản cũng lên bờ ruộng, đến dòng suối nhỏ rửa sạch tay chân, đi tất rồi nói với Trương Tiểu Bảo ở bên cạnh, "Tìm hai cây gậy gỗ to chắc chắn."

Trương Tiểu Bảo vẫn luôn trầm mặt vừa nghe thấy thì biết chị hắn chuẩn bị đi tính sổ với người ta. Hắn mạnh mẽ đáp một câu sau đó nhanh tay đi tất, sau đó đi giày vào là chạy ngay vào trong núi tìm gậy gộc.

Trương Tiểu Oản ngồi tại chỗ nghĩ nghĩ, đoán Trương Đại Kim sẽ không ngốc mà ở lại thôn, sợ là ông ta đã về trên trấn rồi.

"Mẫu thân, ngoài ruộng đã có phụ thân làm việc, chúng ta về nhà một chuyến xem thiếu cái gì." Trương Tiểu Oản đi đến trước mặt Lưu Tam Nương trầm tĩnh nói.

Lưu Tam Nương sợ tới mức thở hổn hển mãi. Lúc này bà nghe thấy lời này thì cũng cố bò dậy. Ai biết cả người bà không có sức, thiếu chút nữa lại ngã xuống ruộng, may có lão Điền thẩm ở bên cạnh đỡ kịp.

Lão Điền thẩm vừa đỡ bà vừa mắng, "Cái đồ vô pháp vô thiên dám đoạt đồ của người khác như thế chỉ sợ cũng sẽ giảm thọ thôi."

Trương Tiểu Oản cảm tạ lão Điền thẩm, sau đó nhờ bà trông chừng Lưu Tam Nương đang rửa chân đi tất.

"Phụ thân, lát nữa thấy Tiểu Bảo thì ngài bảo hắn về nhà nhé." Lúc lão Điền thẩm đỡ Lưu Tam Nương đi rồi, Trương Tiểu Oản nói một câu với Trương A Phúc vẫn ngây người nãy giờ.

Trương A Phúc giống như không nghe thấy lời nàng, ông vẫn ngây ngốc tại chỗ.

"Phụ thân……" Thấy thần sắc ông không đúng, Trương Tiểu Oản lại gọi một tiếng, lần này giọng nàng ôn hòa hơn một chút.

Nghe thấy lời nàng, lần này Trương A Phúc phục hồi tinh thần, sau đó duỗi tay lau lau mặt rồi gật gật đầu sau đó cong lưng tiếp tục làm việc.

Trương Tiểu Oản biết ông vừa khóc, nàng chỉ nhấp miệng, ánh mắt lập tức lạnh lẽo.

Trước tiên nàng đưa Lưu Tam Nương trở về kiểm tra đồ đạc. Chưa đến một hồi Trương Tiểu Bảo đã cầm hai cây gậy lớn trở lại. Trương Tiểu Oản thử thử sau đó gật đầu. Nàng để Trương Tiểu Bảo đem cung tiễn mang tới nhằm ngừa vạn nhất, nhân tiện cũng để hù dọa luôn.

Trên đường đi nàng dặn dò hắn, "Không phải sợ, đại tỷ bảo đệ làm cái gì thì đệ cứ làm theo là được."

"Đệ biết, tỷ yên tâm." Trương Tiểu Bảo nhe răng cười. Trương Tiểu Oản thấy được dáng vẻ hung ác giống lão hổ nàng từng gặp trên người hắn.

Nàng không nhịn được dừng lại một chút. Chẳng lẽ đây là gần mực thì đen? Trương Tiểu Bảo đi theo nàng lâu như vậy, bản lĩnh tính toán và đọc chữ thì không học được nhưng bộ dáng hung ác khi săn thú và hành động quả quyết không nể tình thì đúng là học đủ mười phần.

****

Trương Tiểu Oản biết tiệm tạp hóa của Trương Đại Kim ở đâu. Cửa hàng của ông ta không ở trên đường chính như khách điếm của Lý chưởng quầy mà ở một con phố nhỏ phía bắc. Đó là nơi mọi người chuyên tới để mua bán hàng tạp hóa, ở đó có chừng ba gian hàng tạp hóa.

Đầu tiên nàng nghe ngóng động tĩnh từ cửa sau, sau đó mới quay đầu nhìn Tiểu Bảo lúc này cũng học nàng dán tai lên cửa nhẹ giọng nói, "Đợi lát nữa cùng tỷ đi vào, đệ không cần nói gì, chỉ cần thấy cái gì đập cái đó là được. Đệ không cần đánh, cứ để tỷ."

"Được." Tiểu Bảo muốn đáp thật to nhưng may mà Trương Tiểu Oản đã nhanh tay che kín miệng hắn. Nàng lắc đầu với hắn ý bảo im miệng. Hai người lúc này vòng ra cửa trước thì thấy tiệm tạp hóa của Trương Đại Kim đang đóng. Trương Tiểu Oản lập tức vọt đến

một bên rồi gõ gõ cửa.

"Chuyện gì thế?" Bên trong truyền đến tiếng một phụ nhân.

"Có lẽ là người đến mua hàng, mau mở cửa đi." Bên trong truyền đến tiếng Trương Đại Kim, trong giọng nói còn mang theo vui mừng.

"Ta thấy không phải, sợ là mấy đứa nhóc nhà mình ở bên ngoài chơi đã trở lại nhưng chắc là nghịch bẩn hết rồi, sợ ta đánh nên mới không dám nói lời nào……" Vợ Trương Đại Kim là Lương Hoa Quế mang theo tươi cười đi ra mở cửa.

Ván cửa "Kẽo kẹt" một tiếng mở ra. Trương Tiểu Oản đứng ở trước mặt bà ta lạnh lùng nhìn. Sau khi gọi một tiếng bác thì nàng lập tức đẩy mạnh vào. Lúc Lương Hoa Quế phản ứng lại muốn đẩy nàng ra thì nàng đã phang một gậy, quất thẳng lên đùi bà ta.

Nàng đánh vừa nhanh vừa tàn nhẫn, chỉ một chút đã đẩy được Lương Hoa Quế ngã ra đất, kinh ngạc đến mức quên cả kêu đau.

"Đập hết đồ cho tỷ." Trương Tiểu Oản cầm gậy gộc nhắm thẳng về phía Trương Đại Kim lúc này đang nhào đến nhưng vẫn không quên nói với Trương Tiểu Bảo. Nàng biết lần này phải đánh cho Trương Đại Kim khiếp sợ nhà bọn họ mới được. Nếu không qua mấy năm nữa nàng đi rồi tên vương bát đản này sẽ lại quấn đến gây sự.

Nàng muốn Trương Đại Kim mở to mắt mà nhìn Trương Tiểu Bảo đập nhà ông ta như thế nào.

Trương Tiểu Bảo nghe lệnh, lần này hắn đã có thể hét to một tiếng "Được" sau đó cầm gậy gộc bắt đầu đập lên đống nồi niêu xoong chảo trogn cửa hàng. Hắn xuống tay cực kỳ tàn nhẫn, liều mạng không kém gì chị hắn.

"Mày đang làm gì?" Trương Đại Kim cũng không cao lớn, ông ta nhìn Lương Hoa Quế bị đập ngã trên đất, hiện tại vẫn đang ngồi đó mà

run. Bản thân ông ta cũng không dám nhìn thẳng khuôn mặt lạnh băng của Trương Tiểu Oản mà chỉ dám đứng cách cái gậy của nàng nửa thước mà hét lên. Một chút động tác nhỏ ông ta cũng không dám làm.

Trương Tiểu Oản này cả người đều là khí thế hung ác, giống như có giết người nàng cũng không để bụng vậy, thật quá dọa người.

Lúc này nghe thấy tiếng Trương Tiểu Bảo đập vỡ hết chén đĩa, ông ta lập tức đau lòng, cũng bất chấp nỗi sợ hãi mà cầm lấy một vật nhắm về phía Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản chỉ chờ có thế. Khóe mắt nàng nhìn thấy người tới xem náo nhiệt càng lúc càng đông, tất cả đều nhìn thấy Trương Đại Kim dùng một cái nồi đập về phía nàng. Lúc này nàng mới lạnh lùng nhếch miệng, cầm gậy gộc nhanh chóng lui ra phía sau một bước. Nàng nhanh nhẹn và tàn nhẫn nhắm thẳng vào eo Trương Đại Kim mà quật.

Ngay sau đó là tiếng thét to của Trương Đại Kim. Ông ta ngã trên đất lăn lộn.

Lúc này, Lưu Tam Nương đã tớ. Vừa đi tới trước cửa hàng bà đã quỳ rạp trên mặt đất mà khóc kêu, "Anh chồng, vì sao ngài lại nhân lúc một nhà chúng ta không có ở nhà mà vào đập phá nhà chúng ta, lại còn lấy hết tiền bạc, đồ đạc mang về nhà mình…… Đó là bạc mà ca ca làm quan nhà mẹ đẻ ta và Huyện thái gia tặng con gái ta làm lễ. Ngài đoạt đi rồi ta phải nói với bọn họ thế nào? Ngài đoạt đồ vật quan gia cho nhà chúng ta, ngài đây là muốn mạng nhà chúng ta sao……"

Trương Đại Kim vừa tức hộc máu muốn bò dậy lại nghe thấy lời này thì ngây người. Sao ông ta đoạt chút đồ của nhà em trai mà hiện tại theo lời Lưu Tam Nương nói thì lại giống như ông ta đoạt đồ của quan gia vậy?

Trương Đại Kim lập tức cảm thấy như trời sụp.

Chương 36

Trương Đại Kim là cái loại nhìn trước không ngó sau vì thế ngàn lần không ngờ đây lại là đồ của quan gia. Lúc này ông ta mới nghĩ đến anh trai của Lưu Tam Nương là người làm quan, đến Huyện thái gia cũng tặng lễ cho nhà họ. Cái đầu mê muội của ông ta bị lời của Lưu Tam Nương đánh thức, lại nhìn thấy hàng xóm đang chỉ chỉ trỏ trỏ thì lập tức chột dạ kêu loạn lên, "Ngươi đồ ngu xuẩn này, ngươi đang nói bậy cái gì thế?"

Thấy ông ta dám mắng cả Lưu Tam Nương thì một kẻ chuyên bênh vực người nhà như Trương Tiểu Oản lập tức a một tiếng, cầm gậy gộc chỉ vào đống chén bát Trương Tiểu Bảo còn chưa đập hết nói, "Đập hết đi."

Trương Tiểu Bảo nghe tiếng thì lập tức đập nốt mấy cái chén bát vẫn còn hoàn chỉnh.

Lúc này Lương Hoa Quế đã khóc lóc rầm trời, "Ai u, đây là giết người mà, cả nhà Trương A Phúc có bản lĩnh thì giết hết chúng ta đi……"

Chút bản lĩnh này của Lương Hoa Quế làm sao đọ được với Trương Tiểu Oản lắm mưu nhiều kế. Nàng đi qua dẫm lên chân Lương Hoa Quế, đợi bà ta hét ầm lên thì mới quay đầu lại hỏi Trương Đại Kim, "Tiền của quan gia mà cậu ta cho nhà chúng ta mà ngươi đoạt đâu rồi? Còn không mang ra hả?"

Tiền của quan gia ư?!

Cái mũ này vừa chụp xuống thì Trương Đại Kim đã tức giận đến cả người đều run. Ông ta nhìn Trương Tiểu Bảo vẫn đang đập phá đồ ở một bên, lại nhìn bà vợ nhà mình bị bắt nạt thì hoang mang vô cùng, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Chỉ có chút bản lĩnh này mà cũng dám cướp sạch nhà người ta hả?

"Trả tiền cho nhà chúng ta đi, anh chồng, ngài hãy thương nhà chúng ta, trả tiền và đồ cho chúng ta……" Lưu Tam Nương cũng không phải người ngốc. Lúc trước Trương Tiểu Oản nói vài lời với bà ta, nên lúc này bà cũng biết phụ họa theo Trương Tiểu Oản. Bà ta bò lên, đỡ khung cửa khóc nỉ non.

Lương Hoa Quế bị Trương Tiểu Oản dẫm lên chân, chỉ cần bà ta muốn thét to hoặc kêu khóc thì sẽ bị Trương Tiểu Oản dẫm tiếp khiến bà ta đau đến nói không nên lời. Bà ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Trương Đại kim khom lưng đỡ đầu gối nhìn đống chét bát vỡ kia mà khóc rống.

"Đừng phá, đừng phá nữa……" Thấy Trương Tiểu Bảo còn muốn vọt đến nhà bọn họ đang ở, Trương Đại Kim run rẩy đi kéo hắn lại, "Ta sẽ trả, ta sẽ trả lại cho các ngươi!"

Lúc này đám người xem náo nhiệt coi như đã biết đại khái, có người lắc đầu nói, "Cái chuyện tổn thọ này mà cũng làm được, không sợ quan lão bắt à?"

"Ai có ngờ người này lại xấu đến thế này, ngày thường hắn thích chiếm lợi của người khác, bây giờ còn dám cướp đồ của nhà đệ đệ. Ta thấy ông trời sẽ sớm cho sét đánh chết hắn thôi." Ông chủ tiệm tạp hóa đối diện với nhà Trương Đại Kim vui mừng ra mặt khi người gặp họa.

Tiếng người ồn ào xung quanh ngày càng lớn, Lương Hoa Quế nghe thấy thì lập tức ngất đi.

Trương Tiểu Oản biết bà ta giả chết, một phụ nhân cường tráng thế này sao dễ ngất như vậy chứ? Chân nàng càng dùng sức hơn khiến Lương Hoa Quế phải tỉnh lại.

****

Lấy được tiền và thịt thỏ về, Trương Tiểu Oản và Trương Tiểu Bảo đi theo Lưu Tam Nương trở về, để lại vợ chồng Trương Đại Kim bị đánh tơi tả và cửa hàng hỗn độn.

Vì Lưu Tam Nương lớn tiếng tố cáo nên lúc bọn họ rời đi cũng chẳng ai nghĩ nhà bọn họ không đúng mà chỉ cảm thấy Trương Đại Kim thực sự đáng giận. Một kẻ vô pháp không thiên dám ăn trộm tiền bạc đồ vật của nhà em trai có người thân làm quan gia thì ai biết ngày nào đó hắn không tới nhà họ trộm cướp. Bây giờ ai cũng đề phòng không kịp, chẳng ai rảnh mà bênh vực nhà bọn họ nửa câu.

Đám Lưu Tam Nương vừa đi thì vợ chồng Trương Đại Kim đã ôm đầu khóc rống, miệng mắng cả nhà Trương A Phúc những câu ngoan độc nhất nhưng lại chẳng dám có can đảm đến cửa tìm bọn họ tính sổ.

Ba người trở về thôn, Trương A Phúc ôm Trương Tiểu Muội lại dắt Trương Tiểu Đệ đứng ở cửa thôn chờ bọn họ.

Bọn họ vừa đến cửa thôn thì Hồng Thẩm ở cửa thôn đã vỗ đùi nói với bọn họ, "Ta sống cả đời cũng chưa từng thấy nhà nào thiếu đạo đức như nhà lão Trương. Ai da, mẹ ơi, thế có khác gì muốn mệnh của nhà các ngươi, trên đời này sao lại có kẻ như thế chứ."

Hồng thẩm là kẻ lắm mồm nhưng lại rất có ích trong việc truyền tin. Trương Tiểu Oản ra hiệu để Lưu Tam Nương đem một con thỏ ướp muối đưa cho bà ta.

Lưu Tam Nương cầm một con thỏ tới tặng bà ta, Hồng thẩm từ chối một hồi thì không khách khí nữa, tay chà sát trên áo rồi hoan hỉ

nhận con thỏ kia. Bà ta lập tức chọn lời hay nhất để khen nhà Trương A Phúc đồng thời mắng cả nhà Trương Đại Kim là phường đại gian đại ác. Thanh danh của Trương Đại Kim cũng vì thế mà chẳng còn gì.

Cả nhà bọn họ về đến nhà thì cũng sắp hoàng hôn. Chu Điền đang giúp nhà bọn họ sửa cửa. Lưu Tam Nương thấy thế thì vội thu dọn đồ đạc, đi đến bếp nấu cơm, mời Chu Điền ở lại ăn cùng.

Cửa sửa xong, cơm nước xong thì Trương Đại Nương không biết nghe được tin từ đâu mà đến. Bà ta cũng không dám vào cửa, chỉ đứng từ xa nhìn Trương A Phúc rồi khóc tang, tiếng trước cao hơn tiếng sau. Bà ta vừa khóc vừa mắng có kẻ không phải người, diệt cha mẹ, độc hại anh em, có chết xuống địa ngục Diêm Vương cũng sẽ ném vào chảo dầu ……

Những câu độc ác của bà ta khiến Lưu Tam Nương tức giận đến phát run. Trương A Phúc cúi đầu không nói một lời nào, chỉ ngây người chờ Chu Điền ăn cơm xong còn mình thì cứ nhìn mãi cơm trong chén mà không ăn vào.

Chu Điền ngồi ở kia nghe những lời này thì cũng thấy buồn bực, nhưng đây là chuyện của Trương gia, ông cũng không tiện quản. Vì thế ông chỉ đành ngồi ở chỗ kia không ngừng lắc đầu, cảm thấy lão Trương cũng quá bất công.

"Tiểu Bảo……" Trương Tiểu Oản cũng tức giận, nàng trầm giọng gọi Trương Tiểu Bảo cùng nàng ra cửa.

"Cầm cây gậy này……" Trương Tiểu Oản đưa cho Trương Tiểu Bảo một cây gậy nói, "Bà ta mà chạy thì chỉ cần đuổi theo vài bước rồi về, không cần làm quá."

"Đã biết!" Trương Tiểu Bảo mặt hằm hằm, cực kỳ hung hãn.

Đúng như Trương Tiểu Oản đoán, Trương Đại Nương thấy Trương

Tiểu Bảo cầm gậy gộc tới thì lập tức chạy. Chờ Trương Tiểu Bảo đuổi theo vài bước rồi về thì bà ta lại quay lại khóc tang.

Cứ thế vài lần, Trương Tiểu Oản bị lão bà nương này làm cho tức giận đến cười. Đúng lúc này Chu đại thẩm mang theo thôn phụ đi tới mạnh mẽ kéo bà ta về.

Cuối cùng, Lưu Tam Nương tặng một con thỏ muối cho lão Điền thẩm có công báo tin và một con cho nhà Chu thím. Vậy là ba con thỏ mà đám nhỏ trong nhà thèm nhỏ dãi mà chưa được ăn đều đã cho hết. Điều này khiến Trương Tiểu Đệ ôm Trương Tiểu Muội âm thầm rớt nước mắt. Hai anh em hắn lén khóc như bị mất bảo bối, trông thực thảm.

Lần này may là 50 lượng Lưu Nhị Lang đưa đã sớm được chôn chứ không một số tiền lớn như thế mà bị đoạt đi thì không biết sẽ dẫn đến tai họa gì.

Trương Tiểu Oản đau đầu không thôi với tình cảnh nhà ai cũng dám bắt nạt nhà bọn họ bây giờ. Trong lòng nàng âm thầm quyết định bồi dưỡng Trương Tiểu Bảo thật tốt. Hung dữ một chút đã sao? Ít nhất không ai dám bắt nạt bọn họ, như vậy mới được!

****

Người trong thôn lúc này cũng biết Trương gia được Lưu Nhị Lang cho tiền bạc. Có kẻ tâm bất chính cũng muốn đánh tiếng gió thăm dò, nhưng nhà Trương A Phúc hiện tại không giống lúc xưa, mà uy danh của Lưu Nhị Lang lớn đến nỗi Huyện thái gia cũng tặng lễ đến vì thế cho dù có tâm tư thì bọn họ cũng dám đắc tội với Trương gia.

Mà Trương Tiểu Oản và Trương Tiểu Bảo đều khó đối phó, một gậy đánh xuống có thể lấy mạng người. Hơn nữa Trương Tiểu Bảo bắn cung không tồi, có thôn dân từng nhìn thấy Trương Tiểu Bảo luyện bắn cung ở cửa nhà mình. Hắn bắn lên thân cây trước cửa, mũi tên kia cực kỳ ổn trọng, sức lực của hắn cũng lớn. Những kẻ tâm tư kia

cũng đành nén ham muốn xuống đáy lòng.

Lần này thấy Trương Đại Kim làm ầm ĩ một trận lại bị vợ Trương A Phúc mang theo hai đứa con đến đập nát tiệm tạp hóa nhà hắn thì những kẻ có tâm tư ở trong thôn đều sợ hãi, Bọn họ nhìn thấy Trương Tiểu Oản và Trương Tiểu Bảo thì đều muốn tránh, sợ bị hai chị em nhà này nhìn ra tâm tư gì rồi đánh đến cửa.

Qua chuyện này người trong thôn hoàn toàn không dám chọc một nhà họ. Thanh danh của Trương gia ngày càng lớn, chỉ có Trương Đại Nương là vẫn thường đến gần khóc tang.

Nhưng đến mùa thu lão bà nương kia không dám tới nữa.

Trước đó có người ném một bộ xương động vật trước cửa nhà bà ta. Phòng chứa củi nhà bà ta cũng bị cháy, cách ngày bà ta lại đến gần nhà Trương A Phúc khóc tang, và hôm sau lúa trong ruộng nhà bà ta bị người ta rút mất.

Chờ đến khi ruộng lúa gặp vấn đề Trương Đại Nương cũng không còn dám kêu trời mắng đất như mấy lần trước mà chỉ dám lau nước mắt cắm lại lúa, từ đó cũng không đến gần nhà Trương A Phúc nữa.

Trương lão nhân lần trước khiêng cuốc đến định đập chết một nhà Trương A Phúc nhưng bị Trương Tiểu Bảo bắn một mũi tên thì sợ tới mức trẹo chân. Từ đó ông ta cũng không dám lên tiếng, chỉ mặc lão bà nương nhà mình lăn lộn. Nhưng thấy ngoài ruộng bị người ta phá, tìm thôn trưởng cũng không giải quyết được gì thì ông ta đành buồn bực chịu đựng, cũng không dám xúi bà vợ già đi tìm phiền toái nữa.

Hạt thóc là gốc rễ của người làm nông, một khi bị động tới thì có khác gì lấy mạng. Người trong thôn ấy vậy mà chẳng ai đồng tình với nhà bọn họ. Người ta còn nói đáng đời khiến hai vợ chồng già của Trương gia thật sự sợ hãi, không dám ngo ngoeo gì.

Bên này Trương gia giải quyết được một việc khó nhưng mỗi ngày Trương Tiểu Oản cũng không dễ dàng gì. Bởi vì Trương Tiểu Bảo có sức mạnh nhưng đầu óc thật sự không hợp với việc học tính toán. Mà không phải mỗi hắn, Trương Tiểu Đệ cũng không tốt hơn là bao. Chỉ học mỗi phép trừ trong 10 số mà Trương Tiểu Oản dạy một tháng rồi hắn vẫn không nhớ.

Đến mùa thu, thời tiết phù hợp cho việc vào núi ở lâu ngày. Bởi vì hai mùa xuân thu ở đây ngắn, mùa hạ và đông lại dài nên phải tranh thủ. Mùa thu ở đây mát mẻ nhưng chỉ có vài ngày, nếu không tranh thủ thì sẽ đến mùa đông ngay.

Vừa nghe đến chuyện được vào núi săn thú, lại còn đi với mấy đứa cháu nhà Chu thúc thì hai anh em đã vui đến nhảy lên nhảy xuống, chẳng còn chút buồn bực nào khi bị Trương Tiểu Oản dạy học nữa. Cả người hai đứa đều hứng thú dạt dào.

Trương Tiểu Oản cảm thấy thật khổ, nhưng vẫn cố chống tinh thần, hạ quyết tâm dạy hai đứa thật tốt. Cho dù nàng phải mạnh mẽ ép buộc thì vẫn phải dạy được hai đứa biết tính toán và biết mấy chữ.

Nếu không về sau nàng không có bên bọn họ lại chỉ dựa vào chút đất đai và vào núi săn thú thì làm sao có được cuộc sống tốt.

Chương 37

Lần này đi săn thú, Trương Tiểu Oản chủ yếu đi theo hai đứa em trai, dạy tụi hắn những cây cỏ vào thảo dược ven đường. Săn thú nàng cũng chỉ đứng bên cạnh quan sát, để hai đứa tự ra tay.

Ba ngày sau đó đám người trong thôn trở về, con mồi của ba chị em nàng không nhiều lắm. Lúc này tiểu tử lúc trước vì Trương Tiểu Oản khóc một hồi lại mang theo hai con thỏ to đến an ủi nàng.

Vì Trương Tiểu Oản thích thỏ trắng nên hắn đem hai con thỏ xám của mình đổi lấy một con thỏ trắng của nhị thúc để đưa cho nàng.

Trương Tiểu Oản nhìn hắn đem thỏ trắng nhét vào sọt của Tiểu Bảo sau đó xoay người đi luôn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nàng cũng muốn có thế, chỉ cần có người có thể đối tốt với nàng, biết nóng lạnh. Có thể giữa họ không có tình yêu nhưng có thể nâng đỡ nhau cả đời.

****

Nửa năm sau.

Mùa xuân lại tới, Trương Tiểu Oản mang theo hai đứa em trai đi vào trong núi hái dược liệu mang lên trấn bán.

Lúc nàng tính tiền với với lão bản thì nói rất chậm để hai đứa em ở bên cạnh nghe thấy mà học.

Con thỏ bọn họ bắt được lần này Trương Tiểu Oản không bán mà tính toán đổi thành thỏ ướp ở chỗ Lý chưởng quầy.

Lần này nàng vẫn đến phòng bếp hỗ trợ như trước, sau đó dặn dò hai đứa em đi giúp đỡ Lý chưởng quầy làm chút việc của khách điếm. Nàng bảo bọn họ phải nhìn cẩn thận, nếu có chỗ nào cực bẩn thì phải dùng nước rửa trôi một lần rồi mới lau, sau đó còn phải quét mạng nhện nữa.

Trương Tiểu Oản vừa nói xong vào bếp thì hai đứa nhỏ đã cần mẫn cầm giẻ lau và cái chổi mà làm việc.

Chờ Trương Tiểu Bảo tới hỏi có thùng để đựng nước không vì hắn muốn cọ rửa hàng lang gỗ ở khu phòng dành cho khách thì chưởng quầy đã biết đây chắc là do Tiểu Oản đã dặn dò trước. Ông thở dài nói với Trương Tiểu Bảo, "Đại tỷ của cháu quá khách khí rồi. Người sắp thành quan gia phu nhân sao còn nhớ tới mấy cái nhỏ nhặt này chứ."

"Cái đó chưa chắc đã thành, còn chưa đính thân đâu." Thấy chưởng quầy nói đến chuyện của chị hắn, Trương Tiểu Bảo cúi đầu rầu rĩ đáp lại một câu như vậy.

Thấy thế, Lý chưởng quầy cười, "Luyến tiếc gả đại tỷ cháu đi hả?"

Trương Tiểu Bảo không nói gì, chỉ càng cúi thấp đầu hơn.

"Nghĩ đến thì đúng là không nỡ thật……" Lý chưởng quầy dẫn hắn đi lấy thùng gỗ, vừa đi vừa thở dài nói, "Có tỷ tỷ nhà ai tốt như con bé, có thể bớt ăn được một miếng thịt thì cũng vội vã chạy về đút vào miệng hai đứa, chỉ sợ nguội mất."

Trương Tiểu Bảo nghe thấy lời này thì càng thấy khó chịu hơn, nhịn không được duỗi tay lau lau mắt.

Lý chưởng quầy thấy một câu này của ông lại khiến nam tử hán be

bé này mếu máo thì lắc đầu vỗ vỗ vai hắn, "Sớm muộn gì cũng phải gả, cháu cũng tranh đua một chút, đừng để con bé gả đi rồi còn phải lo lắng cho người nhà."

"Đã biết, Lý đại bá……" Trương Tiểu Bảo nấc một cái rồi đáp, sau đó cũng không quản chuyện khác, chỉ đi lấy thùng gỗ trong góc để múc nước.

Lý chưởng quầy thoáng nhìn qua bóng dáng hắn, sau đó ông cũng đi tới hậu viện, thấy Trương Tiểu Oản đang giúp Kinh đại thẩm giết thỏ. Ông cũng không đi qua mà chỉ vẫy tay với vợ mình.

Lúc bà đi tới ông mới mở miệng, "Miên giấy kia bà đưa cho Tiểu Oản nhiều một chút."

Lý đại nương gật đầu nói, "Biết rồi, ông cứ yên tâm."

"Hai đứa nhóc kia đang giúp chúng ta cọ rửa hành lang đó," Lý chưởng quầy thò đầu tới thấp giọng nói, "Cần mẫn giống tỷ tỷ, ta thấy con bé dẫn hai đứa tới là muốn ngày sau nàng gả ra ngoài, chũng ta cũng giúp chăm sóc đệ đệ của nàng."

"Chuyện đó còn xa mà?" Lý đại nương có chút kinh ngạc, "Tiểu cô nương này sao có thể nghĩ xa thế chứ?"

"Bà nói xem?" Lý chưởng quầy sờ sờ chòm râu bên miệng mình.

"Đây là chuyện tốt," nghĩ tới Trương Tiểu Oản là người thông minh, trên người lại có phúc khí, quả thật nàng có thể nghĩ tới chuyện này. Lý đại nương nhanh chóng lau bàn tay còn dính nước nói, "Về sau nàng tới kinh thành, nếu con chúng ta có tiền đồ đến kinh thành thi vậy hẳn là phải nhờ cậy đồng hương như nàng. Ai da, không nói nữa, ông mau giúp đỡ hai đứa nhỏ kia làm việc đi, ta làm vài món ăn rồi giữ bọn họ lại ăn cơm."

Tiểu nhị có việc trong nhà nên phải về, một thời gian nữa cũng chưa

chắc đã tới được. Việc phía trước cũng chỉ có mình chưởng quầy lo liệu vì thế ông nghe xong cũng lập tức không nhiều lời mà quay lại sảnh đường.

****

Vì trấn Cam Thiện không có vài người được đọc sách nên nếu muốn mua giấy, mực thì phải đi lên huyện. Lần này Trương Tiểu Oản được cho hai đao giấy, mà vợ chồng Lý chưởng quầy sống chết không chịu lấy tiền của nàng. Vì thế nàng cũng không nói nhiều.

Nàng ẩn ẩn biết hai vợ chồng Lý chưởng quầy có lời muốn nhờ mình, nhưng chẳng phải nàng cũng muốn nhờ vả bọn họ sao? Nàng hy vọng Tiểu Bảo học được tính toán và chữ viết rồi sẽ tới học tính toán với Lý chưởng quầy. Thêm một người dạy cũng coi nhưng củng cố thêm kiến thức nàng đã dạy. Về sau Tiểu Bảo học được bản lĩnh sẽ có thể đến cửa hàng trong huyện làm tiểu nhị, hoặc tích cóp bạc mở cửa hàng trên trấn. Như thế cũng không sợ hắn không làm được.

Đây là tính toán lâu dài của nàng. Chỗ này quá nghèo, nếu chỉ trông vào đồng ruộng thì không thể nào áo cơm vô lo được. Nếu mùa màng tốt thì còn may, ông trời thương tình cho mưa thuận gió hòa thì con dân còn được ăn cơm. Nhưng nếu mùa màng không tốt, có thiên tai thì sợ là muốn ăn một bữa no cũng khó.

Nàng vốn có thể gả ở gần, thời gian dài hơn nàng cũng muốn tìm đường khác để sống. Hiện nay thời gian cũng không còn nhiều, việc hôn nhân kia một khi thành thì nàng chẳng còn ở bên hai đứa được bao lâu nữa, vì thế cũng phải bắt đầu thực hiện những tính toán trong lòng.

Trước khi nàng đến tuổi cập kê thì nhất định phải để Tiểu Bảo học được cách tính toán và viết chữ. Tiểu Đệ cũng phải viết được vài chữ, coi như có thể viết sổ sách. Nếu đến mấy thứ này còn không thể học được thì về sau sợ là chúng sẽ chẳng làm được việc gì.

Trương Tiểu Oản bây giờ chỉ muốn dùng hết sức, chỉ hy vọng hai đứa em này có tiền đồ, sau này có thể chống đỡ cả nhà, chống đỡ được cả gia đình riêng của mình sau này.

Đợi nàng gả đi xa rồi, trong nhà chỉ có cha mẹ già, còn một đứa em gái nhỏ cần hai đứa chăm lo.

Chuyện miên giấy là nàng nói chuyện với Lý chưởng quầy trước đó. Lưu Tam Nương cũng biết mấy chữ vì thế nàng nói mẹ mình muốn dạy hai đứa em vài chữ, nhờ ông ấy giúp nàng mua một ít giấy từ trên huyện về.

Ông của Lưu Tam Nương vốn là lão tú tài vì thế bà cũng biết được mấy chữ. Chuyện này Lý chưởng quầy cũng nghe người ở thôn Lưu gia nói. Ông ta không cảm thấy Lưu Tam Nương muốn dạy hai đứa con trai học chữ, mà sợ là muốn dạy đứa con gái sau này làm quan phu nhân này mới phải. Vì thế lần đầu tiên mua giấy tới ông cũng không cần tiền của Trương Tiểu Oản. Hai đao giấy lần này ông cũng không lấy tiền, tất cả vì tương lai của con trai.

Nói thực ra, Trương Tiểu Oản cũng không biết miên giấy này bao nhiêu tiền. Loại giấy dùng để luyện chữ này khác hẳn những trang giấy tinh xảo ở hiện đại. Nhưng chỉ dựa vào việc ở trấn Cam Thiện không có một nhà bán cái này thì nàng có thể đoán thứ này cực kỳ xa xỉ.

Vì không biết giấy này bao nhiêu tiền, không tiện đưa tiền nên Trương Tiểu Oản cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận tấm lòng này của Lý Chưởng quầy.

Trong lòng nàng cũng hiểu rõ, ân tình này là phải trả, có lẽ còn liên quan tới cái nhà quan gia mà nàng sắp gả đến nơi kinh thành xa xôi kia.

Nhưng hiện tại nàng còn chưa gả, cũng không biết tương lai như thế

nào. Nàng cũng không muốn nghĩ quá sâu, chỉ có thể từng bước chuẩn bị cho cuộc sống của mình, dạy dỗ Tiểu Bảo cho tốt.

****

Nói là Lưu Tam Nương dạy chữ cũng không giả. Trương Tiểu Oản để Lưu Tam Nương đem những chữ mình biết dạy cho Tiểu Bảo và Tiểu Đệ biết. Về sau hai đứa cũng coi như người biết chữ, cho dù có biết nhiều hơn những gì Lưu Tam Nương dạy cũng không có ai thấy kỳ quái.

Nàng không tính toán để người khác biết nàng biết nhiều như thế.

Nhưng sau khi người trong thôn biết bọn họ ở nhà luyện chữ thì rất nhiều người đều hâm mộ không thôi. Bọn họ đều biết nhà Trương A Phúc khá giả hơn, có cả tiền mua giấy cho con luyện chữ.

Hổ Oa Tử của nhà Hồng thẩm nhiều lần đặc biệt tới nhìn giấy nhà bọn họ. Mỗi lần hắn đều mắt lấp lánh như sao nhìn thứ chỉ có người đọc sách mới dùng đến kia, đến dũng khí vươn tay sờ một cái cũng không có.

Cho nên, Trương Tiểu Bảo rất là buồn rầu với sự ngu dốt của mình. Hắn rất sợ lãng phí giấy, mỗi lần luyện chữ hắn đều phải dùng gậy luyện trên đất nhiều lần mới nơm nớp lo sợ lấy bút lông viết trên giấy.

Nhưng dù thế, cái chữ hắn viết lên giấy vẫn xấu đến không ra hình gì.

Thấy hắn khiếp đảm như thế, Trương Tiểu Oản cảm thấy chuyện luyện chữ trên đất trước không thực sự thích hợp. Nàng phải bắt hắn học được việc viết chữ trên giấy mới tốt.

Nhưng Trương Tiểu Bảo lại lại vẫn coi giấy như bảo bối, cho dù Trương Tiểu Oản để hắn lấy giấy ra luyện thì hắn cũng không dám.

Trương Tiểu Oản nói vài lần hắn đều không làm theo, chờ tới khi luyện xong nhìn thấy đống chữ đen nhánh trên giấy là mặt hắn lại như sắp khóc.

Trương Tiểu Oản thật sự không có cách nào, chỉ đành nhân lúc Lưu Tam Nương và Trương A Phúc không ở nhà mà cầm tay dạy hắn viết chữ.

Trương Tiểu Bảo săn thú rất tốt, chỉ cần Trương Tiểu Oản dạy hắn vài lần là hắn có thể học được. Nhưng việc viết chữ này nàng cầm tay hắn luyện hơn mười lần, mắt thấy hắn càng ngày càng quen thì tưởng hắn đã học được. Ai ngờ nàng vừa thả tay thì hắn lại viết chữ không ra cái gì, giống như tay hắn bị co rút tay, chữ ụ lại một cục.

Đợi Trương Tiểu Oản không ở đó là Trương Tiểu Bảo lập tức không dám dùng giấy nữa. Dù sợ Trương Tiểu Oản biết thì sẽ mắng nhưng hắn vẫn không chịu sửa. Lần nào hắn cũng chớp chớp đôi mắt vô tội nhìn nàng sau đó cúi đầu hận bản thân từ nhỏ ngu dốt, không biết cố gắng khiến chị hắn mất mặt.

Thấy bộ dáng hắn đáng thương hề hề thì người mềm lòng sẽ xoa xoa đầu hắn để an ủi. Mấy lần đầu Trương Tiểu Oản cũng thương tiếc hắn nhưng vài lần sau nàng cường ngạnh bắt hắn một ngày phải luyện năm trang giấy, nếu thiếu một trang thì sẽ đánh tay. Nếu Trương Tiểu Bảo không nghe lời thì nàng có thể đánh tay hắn sưng phồng lên cũng không ngừng.

Cứ thế cuối cùng Trương Tiểu Bảo cũng có thể luyện ra mấy chữ tử tế. Nhưng đúng là phí giấy, Trương Tiểu Oản cũng chỉ có thể lại nhờ Lý chưởng quầy đi lên huyện mua giúp nàng thêm ít giấy mang về.

Chương 38

Đợi đến cuối mùa xuân lại đến mùa trồng trọt. Các hộ trong thôn Ngô Đồng bắt đầu chuẩn bị vội vàng thì mưa xuân lại rơi xuống, mười ngày nửa tháng cũng chưa thấy ấm lên.

Người trong thôn bị dọa đến sợ hãi, thôn trưởng còn vào trấn Cam Thiện tìm cấp trên thương lượng vài lần nhưng vẫn không có biện pháp gì. Chờ đến khi trời mưa được một tháng thì chẳng cần ông ta nói mọi người cũng biết năm nay bị úng ngập rồi.

Lúc này ngoài ruộng đều là nước, đường trong thôn đều lầy lội đến không được. Người đi vào trong núi săn thú cũng không dám đi nữa. Mọi người cực kỳ bất an mà ăn lương thực dự trữ trong nhà, thời gian càng lâu thì mặt mày mọi người càng ủ ê.

Xem ra ông trời năm nay không cho người ta cơm ăn rồi. Trương Tiểu Oản cũng không nghĩ tới chuyện lúc trước mình lo lắng lại trở thành sự thật. Như thế cũng tốt, trời mưa thế này, đường trong thôn cực kỳ khó đi, nếu nàng đi ra ngoài thì người cả thôn sẽ nhìn nàng. Bọn họ khong biết nàng muốn làm gì, nghĩ không biết có phải nàng cầm tiền cậu cho mà đi mua lương thực cứu mạng hay không.

Trương Tiểu Oản biết khi người ta hoảng loạn thì không dễ để làm việc gì khiến người khác chú ý. Vì thế nàng đành an tĩnh chờ trong nhà. Có khi nàng cũng vái lạy ông trời với Lưu Tam Nương, hy vọng mưa ngừng, để mọi người có một đường sống.

Nhưng mưa này cứ thế mưa gần ba tháng, ở giữa có ngừng nhưng thời tiết vẫn âm u, cũng không hề chuyển ấm. Người trong thôn

dầm mưa ươm mạ nhưng chúng cũng không mọc tốt, chẳng có mạ của nhà nào trong thôn lớn được.

Ông trời đúng là muốn tuyệt đường sống của người ta. Thôn trưởng còn mang theo người dầm mưa đi ra trăm dặm bên ngoài thỉnh bà cốt về tế trời. Bọn họ bắt hết gà trống trong thôn giết năm con để hỏi đường nhưng không hỏi được đường sống nào.

Bà cốt đi rồi, thôn trưởng cũng bị bệnh, người trong thôn lúc này khủng hoảng cực kỳ. Có mấy nhà mang theo cả nhà lên huyện chuẩn bị tìm đường sống.

Lúc đầu Trương Tiểu Oản không biết tìm đường sống này là thế nào. Nhưng khi người ta đi rồi nàng mới nghe từ miệng người khác và biết đó là cả nhà đều đi làm ăn xin.

Mắt thấy năm nay chắc chắn không có thu hoạch gì, trong nhà không còn lương thực dự trữ, con cái lại nhiều nên bọn họ cũng chỉ còn cách này. Bởi vì dù sao làm ăn xin còn có chút đường sống, chứ cứ ngồi chờ thì chắc chắn là chết đói.

Chờ đến tháng bảy mưa cũng ngừng, nhiệt độ cũng chuyển ấm. Nhưng nhiệt độ không phải ấm lên từ từ mà là đột nhiên nóng gắt. Thời tiết nóng hơn tất cả những mùa hè mà Trương Tiểu Oản đã trải qua ở Đại Phượng Triều này.

Lúc này người trong thôn ngã bệnh rất nhiều, Trương Tiểu Oản biết ôn dịch tới rồi.

Dưới thời tiết nóng nực thế này, từng mạng người cứ thế mà mất đi. Dưới tình huống này Trương Tiểu Oản càng hy vọng mình có thể giống những nữ chính xuyên không khác, không việc gì làm không được mà dang tay cứu vớt mạng người. Nhưng hiện thực chính là như thế, ôn dịch trước mặt nhưng đến người nhà mình nàng còn chưa chắc đã cứu được. Bởi vì sau khi nhiều người trong thôn sốt cao rồi tử vong thì Tiểu Muội cũng bắt đầu sốt cao không khỏi.

Lúc này tiệm thuốc trong trấn cũng không còn thuốc, dược thảo trên núi đã sớm bị đào hết nhẵn. Ngày đầu tiên Trương Tiểu Oản mang theo hai đứa em trai đi vài ngọn núi nhưng vẫn không tìm được thảo dược hạ sốt như đại phu nói.

Ngày hôm sau Tiểu Muội vẫn sốt mê man không tỉnh, Trương Tiểu Oản lập tức quyết đoán để Lưu Tam Nương đào bạc ra, cả nhà sửa soạn tay nải cùng nhau lên huyện.

"Có lẽ đây là mệnh của nàng, cứ nghe theo thiên mệnh thôi." Nghe Trương Tiểu Oản tính toán, Lưu Tam Nương đỡ đẫn nói.

"Chúng ta cùng đi." Trương Tiểu Oản lắc đầu cự tuyệt.

Thấy Lưu Tam Nương bất động, nàng lập tức cầm cái cuốc, mang theo Tiểu Bảo đi đào. Lấy bạc lên rồi trong nhà cũng chẳng còn lương thực dự trữ, gà và thỏ đều đã cho người trong thôn ăn giữ mạng rồi. Nhà bọn họ cũng chỉ còn lại vài bộ quần áo. Sau khi thu dọn xong, cả nhà bọn họ suốt đêm đi lên huyện.

Bởi vì tai họa liên tiếp nên nội tâm Trương Tiểu Oản không có một ngày an ổn. Mắt thấy người trong thôn càng ngày càng chết nhiều, nàng cảm thấy trong hoàn cảnh này, không chỉ có ôn dịch mà cả sự tuyệt vọng đang dâng lên sẽ khiến nàng sớm cảm thấy mình cũng sắp chết đến nơi rồi.

Nàng không biết tình huống bên ngoài có tệ hơn không, nhưng lúc này nàng cảm thấy mình phải rời đi, trước tiên tìm dược liệu bảo vệ mạng sống mới là quan trọng.

Dọc theo đường đi, Trương Tiểu Oản cho rằng mình đã lường trước được tình huống tệ nhất nhưng thực tế tệ hơn nàng nghĩ nhiều. Dọc theo đường đi đều là tử thi áo rách quần manh, trên đỉnh đầu là tiếng quạ kêu từng hồi. Nếu lúc mới xuyên tới đây thì có lẽ nàng sẽ nghĩ đây là tận thế.

Mà Tiểu Muội vẫn sốt cao không ngừng, Trương Tiểu Bảo cõng nàng một đường đều bước nhanh, không đến nửa canh giờ xiêm y trên người hắn đã ướt đẫm. Hắn cõng được một lúc Trương Tiểu Oản sẽ để Tiểu Đệ cõng, rồi tới lượt nàng cõng. Người một nhà cứ thế ngày đêm đi trên đường, đến ngày thứ ba mới tới huyện mà Tưởng Tiểu Oản chưa từng đến.

Lúc này trong huyện hoàn toàn không có cảnh dân nghèo chạy nạn dồn ứ, thậm chí lúc bọn họ đi qua cửa huyện thành còn không thấy binh lính nào đứng canh.

Cửa thành mở lớn, trên đường phố không có một bóng người, an tĩnh đến kỳ lạ. Lúc tìm được một người sống, Trương Tiểu Oản đánh bạo đi qua hỏi "Mọi người đều chạy đâu hết rồi?" thì thấy cái người gầy gò hốc hác kia đáp "Chết sạch rồi".

Mãi mới tìm được một tiệm bán thuốc, nhưng lão bản chỉ bình tĩnh nhìn cả nhà bọn họ nói một câu, "Các ngươi không trả nổi tiền đâu."

Trương Tiểu Oản cầm tiền đặt lên quầy, lão bản kia lúc này mới liếc mắt nhìn nàng một cái. Ông cầm lấy năm lượng bạc nén kia mà sờ sờ, nhìn tỉ lệ rồi mới nói, "Chỉ đủ một thang thuốc."

"Phải uống bao nhiêu thang?" Trương Tiểu Oản dùng lời của thôn Ngô Đồng để hỏi ông ta.

"Năm thang, một ngày ba lần, sau đó sẽ khỏi bệnh."

Trương Tiểu Oản lại lấy ra bốn thỏi nữa. Toàn bộ Trương gia đều chết lặng mà nhìn hành động của nàng, không ai nói gì.

Một đường này bọn họ đã quen nghe theo Trương Tiểu Oản, nàng nói cái gì chính là cái đó, nàng muốn làm gì cũng không ai dám quản.

Thấy quá nhiều thi thể khiến họ chỉ còn muốn đi theo một Trương Tiểu Oản có chủ trương để tìm đường sống.

Giấu thuốc thật kỹ xong Trương Tiểu Oản mới mang theo người một nhà đi tìm chỗ ở. Nàng cầm mấy đồng tiền đi thuê phòng của một gia đình chỉ có một đứa con. Chờ dàn xếp xong nàng lại mang theo Tiểu Bảo đi mua nồi sắc thuốc. Sau khi gặp một vài người khác nàng mới biết mọi người đều chạy tới huyện khác để tránh nạn chứ không phải chết sạch.

Tâm Trương Tiểu Oản lúc này mới hơi dễ chịu một chút. Ít nhất cũng không phải chết hết, nếu không thì đúng là tuyệt vọng đến không còn đường sống.

****

Cơn sốt của Tiểu Muội giảm dần. Chỗ bã thuốc nấu cho nàng được Trương Tiểu Oản đun lại một lần để người một nhà uống.

Nàng vẫn không yên tâm mà mua thêm ba thang thuốc nữa để người một nhà uống vào. Như thế năm mươi lượng của bọn họ chỉ còn mười lượng.

Một thỏi 5 lượng đã được đổi ra tiền đồng, trong mấy ngày này bọn họ đã tiêu một trăm đồng. Trong lúc Trương Tiểu Oản đang nỗ lực nghĩ phải sống sót thế nào thì hôm nay lại gặp được mấy người trong huyện hoan hô nhảy nhót nói Hoàng Thượng phái khâm sai tới cứu tế.

Tin tức này quả nhiên chuẩn xác, Trương Tiểu Oản nghe thấy tin này thì ngay hôm sau lại có tin Huyện thái gia dán bố cáo thông tin về chuyện này.

Mà Huyện lão gia này chính là người đã tặng lễ cho nhà nàng vì thế Trương Tiểu Oản nghĩ một lát rồi cuối cùng quyết định để Trương A Phúc và Lưu Tam Nương đi đến hỏi thăm một chuyến xem có thể có

đường sống nào khác không.

Bởi vì sức khỏe người một nhà bọn họ hiện tại đều không tốt lắm, bên ngoài lại là ôn dịch hoành hành. Một khi Tiểu Muội khỏi bệnh thì Trương Tiểu Oản lập tức không còn can đảm mười phần như lúc trước mà đứa theo cả nhà da khỏi huyện trốn ôn dịch.

Lưu Tam Nương mang theo Trương A Phúc đi hỏi thăm vào buổi sáng, đến buổi trưa về thì trên mặt đều là tươi cười.

Chờ đóng cửa lại rồi Lưu Tam Nương lại thở ra một hơi thật dài, nói với Trương Tiểu Oản, "Huyện lão gia đã nhận được tin của cậu con vì thế đang muốn phái người tới trong thôn đón chúng ta."

Trương Tiểu Oản không dự đoán được Lưu Nhị Lang lại vẫn quan tâm đến việc này vì thế mở miệng hỏi, "Cậu biết nhà chúng ta gặp họa ư?"

"Huyện lão gia nói chuyện ở huyện chúng ta đến Hoàng đế bệ hạ cũng quan tâm. Cậu con tuy ở biên cương đánh giặc nhưng vẫn là quan viên, chuyện lớn bậc này ông ấy vẫn biết. Vì thế ông ấy nhờo Huyện lão gia chăm sóc chúng ta. Ngôn Đức biểu ca của con cũng sẽ được ngài ấy đón lên huyện."

Trương Tiểu Oản "A" một tiếng coi như đáp lời.

"Còn có một việc," Lúc này Lưu Tam Nương mới thực sự vui sướng nói, "Nghe nói Uông gia kia có tổ tiên là nhà giàu ở Lân huyện. Cậu con nói lần này hắn sẽ theo quan Khâm Sai đến đây, có lẽ sẽ tới huyện này……"

Nhìn Lưu Tam Nương vui mừng ra mặt, Trương Tiểu Oản mờ mịt mà chớp chớp mắt. Mãi một lúc sau nàng mới nhớ ra Uông gia là nhà nào.

Nàng muốn nói chuyện này chẳng liên quan gì tới nhà chúng ta

nhưng nhìn ánh mắt và khuôn mặt tràn đầy sức sống của Lưu Tam Nương thì nàng hoàn toàn không nói nên lời.

Chương 39

Khâm Sai còn chưa tới nhưng Huyện lệnh đã mang dược liệu từ huyện khác tới. Ngay sau đó nha dịch đi khua chiêng gõ trống gọi người trong huyện đi lãnh dược liệu, cũng phái người xuống nôn thôn gọi thôn trưởng các nươi mang người lên huyện lĩnh dược liệu.

Huyện An Bình trước đây đã từng chịu ôn dịch, bài thuốc vẫn còn lưu truyền trong dân gian. Nhưng nơi này quá nghèo, dược liệu bản địa lại ít, trong đơn thuốc lại có vài loại dược liệu quý phải nhập từ nơi khác đến nên giá cả mới cao. Đó là lý do những người đủ tiền mua thuốc rất ít, một khi có ôn dịch thì người chạy nạn còn nhiều hơn người mua thuốc.

Không có nhà ai có nổi tiền mua thuốc, kể cả có chút tiền nhàn rỗi thì một nhà nhiều người như thế, có ai mua nổi thuốc cho đủ hết mọi người chứ?

Từ trước khi ôn dịch bắt đầu Huyện Lệnh đã lên tri phủ cầu người nọ cầu ngươi kia xem có thể cấp chút bạc xuống để chuẩn bị dược liệu phát cho dân. Nhưng tri phủ nơi đó không chịu nhả ra, đợi ôn dịch bùng nổ, triều đình quan tâm ngó tới thì bọn họ mới làm theo lời nhờ vả lúc trước của Huyện Lệnh, đồng ý điều động dược liệu từ huyện khác đến cấp cứu huyện An Bình.

Đáng tiếc qua một trận dịch này, huyện An Bình chết gần 5000 người. Thôn nhiều nhất vốn có hơn trăm hộ giờ cũng chỉ còn dư lại 60 hộ, thậm chí còn có mấy thôn bị ôn dịch chết hết, không còn một ai sống sót.

Thôn Ngô Đồng có hơn 70 hộ dân cư cuối cùng cũng chỉ còn hơn 30 hộ.

****

Vốn Lưu Tam Nương muốn ở lại Huyện thành, nhưng sau khi các thôn dân lĩnh dược liệu về thì Trương Tiểu Oản cũng thu thập tay nải, một nhà già trẻ, trừ Trương A Phúc là đứng về phía bà, còn những người khác, bao gồm cả Tiểu Muội mà bà coi là tâm can bảo bối cũng đứng về phía Trương Tiểu Oản.

Lưu Tam Nương lập tức đỏ mắt, còn Trương Tiểu Oản lại rất bình tĩnh. Nàng để mấy đồng tiền đồng trước mặt bà ta nói, "Ngài muốn ở thì cứ ở, đệ đệ và muội muội con sẽ mang về."

"Con chẳng lẽ không muốn đợi hắn sao?" Lưu Tam Nương khó khăn mở miệng.

"Ai biết lúc nào hắn sẽ tới?" Trương Tiểu Oản lẳng lặng mà nhìn Lưu Tam Nương, "Sang năm, năm sau? Có lẽ vĩnh viễn hắn cũng sẽ không tới."

Hắn có lẽ sẽ đến, có lẽ không đến, nhưng dù tới hay không thì người một nhà bọn họ vẫn phải ăn cơm. Nhưng bạc lấy đâu ra chứ?

Huyện lệnh có chút giao tình với Lưu Nhị Lang thì đã tới Châu Phủ mấy ngày hôm trước để tiếp Khâm Sai. Vài ngày trước Lưu Khương Thị cũng mang theo Lưu Ngôn Đức tới chỗ này lấy lại 8 lượng bạc bọn họ còn lại. Thế mà Lưu Tam Nương vẫn còn khờ dại muốn ở trên huyện này chờ "Quý nhân" sao.

Trong tay bọn họ hiện tại còn chưa tới 30 đồng, qua mấy ngày nữa thì cả nhà phải ăn gì? Uống gió Tây Bắc sao?

Có khi mệnh người chính là do bản thân mình làm ra. Trương Tiểu Oản không thể chỉ trích Lưu Tam Nương cái gì. Nhưng hiện tại sống

trong nhà này, nàng còn có em trai em gái phải chăm sóc, mà muốn nuôi sống mấy đứa thì nàng không thể chờ "Quý nhân" kia tới cứu được.

"Tổ gia của hắn là nhà giàu, con có biết cái gì là nhà giàu sao?" Lưu Tam Nương lại vẫn kích động đến nỗi cả người đều run lên. Nếu không có Trương A Phúc ở một bên đỡ lấy thì bà có lẽ đã mềm chân ngã ra đất, "Hắn tới rồi thì chẳng lẽ lại không cứu một nhà nương tử sắp cưới của mình sao? Chờ hắn tới, con muốn cái gì sẽ có cái đó!"

Mấy ngày nay nghe quen những lời này của bà nên giờ này Trương Tiểu Oản lập tức chán ghét mà nhíu mi. Nàng để Tiểu Đệ cõng Tiểu Muội sau đó mang mấy đứa nhỏ rời đi, để lại Lưu Tam Nương ở đằng sau khóc ròng, hỏi nàng lòng dạ làm bằng gì.

Lòng dạ nàng làm bằng gì ư? Nghe vậy Trương Tiểu Oản cười cười, sờ sờ gương mặt gầy yếu của Tiểu Muội đang được Tiểu Đệ cõng. Lúc này con bé đang quay đầu lại nhỏ giọng gọi chị cả. Trương Tiểu Oản cười cười, không nghĩ gì nữa.

Từ khi biết thân phận chân chính của nam tử kia Lưu Tam Nương đã giống như ma nhập. Bà ta dễ dàng trả tiền cho Lưu Khương Thị thì cũng thôi, bởi vì Lưu Ngôn Đức qỉa thật đã gầy đến không thành hình người. Hơn nữa tiền kia vốn là của cha hắn đưa cho nên bây giờ trả lại cho hắn cũng là phải. Nhưng hiện tại Lưu Tam Nương luôn mồm nói Uông Đại lang kia sẽ tới cứu bọn họ thì Trương Tiểu Oản không biết đầu bà ta phải bị úng nước, hoặc bị thế đạo này bức đến điên rồi không.

Nhưng mặc kệ bà ta điên hay không thì bọn họ thật sự vẫn phải tìm cách sống tiếp. Thế nên Trương Tiểu Oản thấy không khuyên được thì cũng không muốn nói nhiều nữa.

Nàng mang theo mấy đứa nhỏ đi tới một cửa hiệu cầm đồ, đem vài món lông thỏ làm được trước kia đổi lấy vài chục đồng tiền rồi mang bọn họ nhỏ ra khỏi thành.

Áo lông thỏ trước kia còn có thể bán được ba lượng bạc nhưng giờ chỉ đổi được hai mươi đồng tiền một cái, còn không bằng giá tiền thịt của một con thỏ.

Thế đạo này gian nan như thế mà phụ nhân kia còn nghĩ đến một nam tử chỉ xuất hiện trong thư từ, đến tín vật còn chưa đưa có thể tới cứu cả nhà bọn họ chắc……

Trương Tiểu Oản không còn lời nào để nói.

Trên đường về nhà, ba đứa nhỏ rõ ràng khát tới môi đều khô nứt nhưng vẫn cố uống tiết kiệm nước trong bình gốm. Buổi tối ngày đầu tiên Trương Tiểu Oản mang theo bọn họ đến ở nhờ gia đình lần trước bọn họ đã ở, lại đưa cho người ta hai cái bánh nướng áp chảo mua trong Huyện, coi như phí ở trọ của bọn họ.

Vừa có chỗ đặt chân là nàng lại bận rộn. Phải nấu nước cho bọn nhỏ tắm rửa, lại nấu nước cho tụi nhỏ uống mấy ngụm nước sôi ấm, rồi đổ đầy bình nước ngày mai mang theo. Vì dùng củi lửa của nhà người ta nên nàng lại phải đưa một đồng tiền cho bọn họ.

Cứ thế liên tiếp năm ngày bọn họ mới trở lại trong thôn.

Trong thôn lúc này chỉ còn lại hơn ba mươi hộ, hiện tại Chu đại thúc là trưởng thôn. Ông ấy lấy từ trong huyện về mấy trăm cân lương thực phụ cứu tế, lúc này đã phân phát hết. Một nhà Trương Tiểu Oản trở về muộn nên không được chia cái gì, may mà Chu đại thẩm thương tình phân cho nàng năm cân gạo.

Đêm đó, Trương Tiểu Oản nấu một nồi cháo đặc cho bọn nhỏ ăn. Ngày hôm sau nàng mang theo hai đứa em trai, mỗi đứa đều đeo cũng tiễn và sọt trên vai, còn bản thân nàng cõng Tiểu Muội vào trong núi.

Mặc kệ trong núi có nguy hiểm hay không thì nàng cũng chỉ có thể

đánh cuộc. Hiện tại trong tay nàng chỉ có không đến 50 đồng. Hơn nữa thời tiết này tuy đã bớt nogns nhưng vẫn nóng hơn những năm trước, nhìn đã biết không thể thu hoạch được gì rồi.

Bốn chị em nàng ở trong núi chừng một tháng mới rời khỏi núi, trong lúc đó có bao nhiêu khốn khó hung hiểm nhưng cũng vì thế mà bọn họ săn được không ít đồ ăn, cả đám được ăn thịt đều đặn. Đợi tới khi thời tiết mát mẻ Trương Tiểu Oản mới dẫn mấy đứa về nhà, trên người bọn họ đều cõng theo con mồi rời núi.

Thậm chí Tiểu Muội bốn tuổi cũng cõng mấy tấm da thỏ Trương Tiểu Oản thu được.

****

Đợi đến khi trở lại trong thôn, Trương Tiểu Oản mới biết Lưu Tam Nương đã về thôn và đang tìm nàng đến điên rồi. Thậm chí Lưu Nhị Lang mới đánh thắng trận ở biên cương cũng gấp gáp trở về.

Lúc nhìn thấy nàng Lưu Tam Nương cũng chỉ khóc. Từ tiếng nức nở của bà, Trương Tiểu Oản biết bọn họ đã phái người vào trong núi tìm chị em nàng một lần nhưng không thấy. Lưu Nhị Lang đang muốn mượn người đi tìm lần thứ hai thì vừa lúc Trương Tiểu Oản đã trở lại.

"Sao cậu lại về rồi? Không phải cuối năm mới về sao?" Hiện tại Trương Tiểu Oản nhìn thấy nước mắt của Lưu Tam Nương thì chỉ thờ ơ hỏi.

Lưu Tam Nương thì chỉ lôi kéo bàn tay thô ráp của nàng, nhìn khuôn mặt phơi nắng đen thui của nàng thì lo lắng không thôi, "Bộ dáng này thì làm sao mà đi gặp người đây? Sao có thể gặp người đây, trời ơi."

Bà ta kéo tay Trương Tiểu Oản thật chặt khiến Trương Tiểu Bảo ở bên cạnh thấy thì vội duỗi qua tay ra kéo lại nói, "Ngài đừng túm

chặt thế, đau tay đại tỷ……”

Trương Tiểu Đệ cũng duỗi tay tới giẳng co.

Lưu Tam Nương lúc này mới phản ứng lại, đôi mắt đảo qua mấy đứa con cũng đen thui bên cạnh, nước mắt rơi xuống, “Xong rồi.”

Chờ Lưu Nhị Lang nghe tin đuổi tới nhìn thấy Trương Tiểu Oản đen như mực thống lĩnh một đám nhỏ cũng đen như mực đứng trước mặt ông ta thì vị võ tướng kiến thức rộng rãi này cũng không nói nổi nên lời.

Một hồi lâu sau ông ta mới đau đớn nói với Trương Tiểu Oản: “Ngươi cũng biết mình là khuê nữ đúng không? Về sau ngươi là quan gia phu nhân rồi, thế mà ngươi nhìn ngươi xem bây giờ ngươi có bộ dáng gì!”

Vốn dĩ diện mạo của Trương Tiểu Oản không kém, mắt to, mũi miệng đều nhỏ nhưng cả người quá mức yên tĩnh, ánh mắt cũng trầm lặng. Nếu nàng chỉ ở nhà thì thôi cũng xong nhưng vì quá mức trầm mặc khiến nàng rất dễ bị người ta xem nhẹ.

Thường ngày nếu không nhìn kỹ thì chẳng ai chú ý đến diện mạo của nàng như thế nào. Hiện tại cả người nàng phơi đến đen như khối than thế này thì vừa nhìn đã thấy khó coi.

“Muội tử……” Lưu Nhị Lang thấy Trương Tiểu Oản không nói lời nào, mấy đứa nhỏ còn lại cũng mở to đôi mắt như nho đen nhìn mình thì chỉ đành xoay người sang chỗ khác trách mắng Lưu Tam Nương, “Không phải ta đã nói muội phải nuôi dưỡng khuê nữ cho tốt sao? Uông gia tổ mẫu đã nói với ta lần này muốn tới nhìn mặt nàng, nhưng với cái bộ dạng này thì làm sao có thể đi gặp người chứ?”

Lưu Tam Nương khóc lóc, cầm khăn thô che miệng khóc, biểu tình kinh hoảng mà nhìn Lưu Nhị Lang giống như muốn nói lại không dám.

“Thôi, thôi……” Lưu Nhị Lang chỉ đành lắc đầu, lại đau đầu nói, “Lần này ta sẽ nghĩ cách ứng phó cho qua. Trong khoảng thời gian này đừng để nàng ra khỏi cửa để da trắng hơn một chút, có thế trong ngày đính thân nàng mới không quá xấu.”

Nói xong ông ta muốn đi lúc đi ngang qua Trương Tiểu Oản, nhìn bộ dáng không nên thân của nàng ông ta còn trừng mắt tàn nhẫn nhìn một cái rồi mới nghênh ngang mà đi.

Lúc này Trương Tiểu Oản đón nhận ánh mắt đỏ ửng của Lưu Tam Nương, lẳng lặng nói, “Nhân lúc còn chưa đính thân ngài mau từ chối hôn sự này đi.”

Chương 40

Lưu Tam Nương nghiêng người, cúi đầu nức nở mà ngó lơ lời Trương Tiểu Oản nói.

Trương Tiểu Oản quay đầu lại nhìn mấy đứa em đang nhìn nàng bằng đôi mắt đen láy thì rũ đầu xuống. Một giây kia nàng có ỹ nghĩ mang theo mấy đứa cao chạy xa bay. Nhưng bọn họ có thể chạy đi đâu, có thể bay đến phương nào? Đi đến đâu, chạy đến đâu cũng phải có mái nhà che mưa, trong bụng phải có cơm thì mới sống được.

Mà nàng không dám nói một khi mang theo mấy đứa đi rồi sẽ có thể phụ trách tương lai cho bọn họ.

Nàng cũng chỉ có năng lực giới hạn.

Nghĩ là nghĩ thế nhưng ngày hôm sau Lưu Nhị Lang tới Trương Tiểu oản vẫn muốn giãy dụa một chút. Nàng quỳ gối trước mặt ông ta cầu ông ta lui việc hôn nhân này lại. Lưu Nhị Lang tức giận đến mức đập hỏng một cái bàn, bàn tay kia thiếu chút nữa là đập lên mặt Trương Tiểu Oản.

Ngay sau đó ông ta quay đầu lại mắng Lưu Tam Nương một hồi, khiến Lưu Tam Nương lại khóc một đêm.

Cách ngày ông ta mang đến hai lão bà tử, cưỡng chế Trương Tiểu Oản ở trong một phòng riêng. Hai lão bà tử kia canh giữ nàng, lại dạy nàng một ít lễ nghi ứng xử. Ngoài ra bọn họ còn tận lực bôi lên người nàng một ít thảo dược nghe nói có thể khiến da trắng hơn

một chút.

Đống thảo dược kia có mùi tanh tưởi rất kinh. Lúc đầu Trương Tiểu Oản có phản kháng một chút nhưng hai lão bà tử kia đã ghì chặt nàng lại rồi không hề nể nang mà trói nàng lại rồi bôi mấy thứ kia lên.

Bên kia, Lưu Nhị Lang tận tình khuyên bảo nói với Lưu Tam Nương, "Ta đây là vì tốt cho nàng, muội không thể dung túng nàng nữa. Về sau nếu nàng có tiền đồ thì cả nhà muội cũng sẽ tốt. Về sau cả nhà muội sẽ là nhà vợ của Uông Đại lang. Hắn là kẻ có tiền đồ, việc hôn nhân này hoàn thành thì về sau nhà muội thế nào cũng sẽ không phải chịu khổ."

****

Lưu Khương Thị ở trong huyện tìm chỗ ở đã ầm ĩ hai lần. Lưu Nhị Lang thực sự phiền chán việc bà ta khóc lóc không thôi vì thế nâng bút muốn viết hưu thư. Lưu Khương Thị lập tức bị dọa sợ, cũng không dám khóc nháo nữa mà liên tiếp mấy ngày đều ở nhà hầu hạ Lưu Ngôn Đức. Bà ta ôm con trai không dám rời tay, sợ Lưu Nhị Lang thật sự hưu bà ta.

Lưu Nhị Lang bên này cũng đang vội đến lửa xém lông mày. Nghĩa huynh của ông ta là Uông Trấn Giang đã được thăng từ thất phẩm truân kỵ giáo úy lên tới từ ngũ phẩm du kỵ tướng quân, còn ông ta đã từ bát phẩm ngàn tổng lên tới chính thất phẩm trấn cửa ải. Hiện tại chiến sự qua đi, năm sau bàn công luận thưởng thì có lẽ vị trí của ông ta còn có thể dịch về phía trước một phen.

Như thế việc liên hôn với Uông gia đang cực kỳ cấp bách. Thiết Hổ Doanh của Trung Vương gia năm sau sẽ chỉnh đốn lại. Có thể ở lại Thiết Hổ Doanh tại kinh thành hay không đều dựa vào việc ông ta có liên hệ với Uông gia hay không. Chỉ có như thế mới khiến Trung Vương gia suy xét thu nhận ông ta dưới trướng, thậm chí là trọng dụng.

Nếu không phải ông ta xả thân cứu vị nghĩa huynh này ba lần, năm trước còn vì cứu ông ta mà trúng một mũi tên ở bụng, suýt mất mạng thì việc hôn nhân với Uông gia này cũng chẳng đến tay bọn họ.

Thế mà đứa con gái không hiểu chuyện kia hôm nay còn dám từ chối. Nếu không phải Lưu Nhị Lang nể mặt đứa em gái đáng thương của mình thì ông ta thật sự muốn thay cha mẹ nàng dạy dỗ dã nha đầu không hiểu chuyện đó một trận.

Nếu không phải có đại ân tình này thì làm sao nàng ta lại có được việc hôn nhân tốt bậc này?

Lưu Nhị Lang hận sắt không thành thép, vì em gái nửa đời đã bị hủy nên hiện giờ ông ta không cho phép người Trương gia nói nửa lời.

Việc hôn nhân này ông ta đã định với nghĩa huynh, thế nên Trương gia có đồng ý hay không cũng chẳng liên quan gì!

Việc này liên quan tới tương lai về sau của Lưu gia nhất tộc. Tên tuổi của Trương Tiểu Oản cũng được ông ta đề cập với Trung Vương gia trong lần gặp trước vì thế bây giờ trăm triệu lần không thể lật lọng.

Trương Tiểu Oản thực sự khiến Lưu Nhị Lang tức giận đến gan ruột lộn lên. Ông ta cảm thấy Lưu Tam Nương quá lòng dạ đàn bà, vì thế mới tìm hai bà tử lợi hại tới để quản giáo Trương Tiểu Oản đến khi nàng xuất giá. Không thể để về sau gả tới Uông gia rồi nàng ta lại làm mất mặt Lưu Nhị Lang ông.

Lưu Nhị Lang bên này cân nhắc việc dạy dỗ Trương Tiểu Oản nhưng lại không nghĩ tới dù Trương Tiểu Oản có tri thư đạt lễ thế anò thì cũng chỉ là món đồ ông ta đưa lên cho Uông gia. Một bần nữ nơi thôn quê lại được Lưu Nhị Lang lấy thái độ ban ơn đưa vào cửa làm sao có thể xứng với Uông Đại Lang tiền đồ như gấm, khuôn mặt

tuấn tú oai hùng kia? Uông gia ở trên quan trường cũng có tự tin, lại có tương lai tươi sáng làm sao chịu để mắt tới một người như nàng?

****

Hôm nay, Trương Tiểu Oản muốn cõng Tiểu Muội đi ra bờ sông chơi một lúc nhưng ai ngờ nàng mới vươn tay ra đã bị hai bà tử kia lấy thước hung hăng đánh một cái.

Tiểu Muội bị dọa khóc lập tức vươn tay để Trương Tiểu Oản ôm nàng.

Ai ngờ bà tử kia lại xụ mặt trách mắng nàng, "Đại tỷ ngươi về sau là quan gia phu nhân, sao có thể ra ngoài cho người ta nhìn thấy khiến thanh danh bại hoại chứ? Ngươi là muội tử nhà mẹ đẻ của nàng, sao có thể không có giáo dưỡng như thế chứ?"

Nói xong bà ta lại nghiêm lệnh bắt Trương Tiểu Oản đi luyện đứng, trong hai canh giờ không được nhúc nhích.

Tiểu Muội đi tìm hai anh mình để mách. Trương Tiểu Đệ và Trương Tiểu Bảo vốn đã không thích hai bà tử độc ác này. Bọn họ tự nhiên xông đến nhà còn đối xử tàn nhẫn với chị gái bọn họ nên đêm đó trong phòng chứa củi nơi hai bà tử kia nghỉ ngơi có thêm một con rắn.

Hai bà tử bị dọa đến nhảy dựng lên. Việc này bị Lưu Nhị Lang biết được, ông ta lập tức tóm lấy hai đứa nhỏ mà đánh một trận, đánh đến nỗi hai đứa nhỏ da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ.

Lúc ấy Trương Tiểu Oản ở trong phòng bị hai bà tử kai cột vào ghế trên. Nàng cầu xin một trận, lại đồng ý về sau thành thật nghe lời, không dám tự chủ trương vượt rào nữa thì bên kia mới ngừng đánh.

Nhưng Tiểu Bảo và Tiểu Đệ vẫn phải nằm nửa tháng mới xuống được giường.

Trương A Phúc và Lưu Tam Nương lúc này giống như con rối của Lưu Nhị Lang, ông ta bảo cái gì thì chính là cái đó, bảo mắng thì sẽ mắng, bảo đánh thì sẽ ra sức đánh. Trong khoảng thời gian ngắn cái nhà này chính là do Lưu Nhị Lang định đoạt.

Trương Tiểu Oản cũng càng thêm trầm mặc, chẳng cần hai bà tử kia nói nhiều nàng đều làm mọi việc bọn họ nói. Bất kẻ là việc gì nàng đều làm đến hoàn mỹ, tam tòng tứ đức đọc làu làu.

Cứ thế qua hai tháng, Lưu Nhị Lang tới nói việc đính thân này được chọn vào một ngày hoàng đạo của tháng 12. Ông ta đã tìm một chỗ ở cho cả nhà bọn họ ở Huyện thành. Mấy ngày nữa bọn họ dọn vào đó, vừa lúc Uông gia tới nạp chinh là có thể kịp tiếp đón.

****

Đến ngày nạp chinh, Uông gia cử bốn vị phu nhân đến, trong đó có hai người là thẩm thẩm của Uông Đại Lang, hai người khác là tẩu tử của hắn. Mấy vị phụ nhân này cắm trâm vàng ngọc đầy đầu, tay và người cũng đeo toàn vật tinh xảo. Trên đầu Lưu Tam Nương cũng cắm một cây trâm vàng và một cây trâm bạc nhưng ở trước mặt mấy phụ nhân cả người phú quý và khí phái này thì bà ta vẫn chỉ là một nông phụ keo kiệt bần cùng.

Mấy vị phụ nhân kia nhìn thấy nàng rồi thì bắt đầu cười nói chuyện phiếm vài câu, nhưng toàn là những lời không dễ nghe.

Các nàng vốn không nói tiếng vùng quê của huyện An Bình vì thế mỗi lời bọn họ nói ra mặc dù Lưu Tam Nương cảm thấy rất dễ nghe nhưng lại chẳng hiểu gì hết. Bà ta chỉ có thể trưng ra khuôn mặt tươi cười cứng đờ.

Mà Lưu Tam Nương bên này lại nói tiếng của thôn Ngô Đồng, mang theo vị quê mùa nồng đậm, âm rất nặng không dễ nghe một chút nào. Cũng may Lưu Nhị Lang mời Huyện Lệnh phu nhân làm người

mai mối đến, nhờ bà ta ở giữa giải vây thì mới không khiến không khí lạnh xuống.

Nhưng cho dù như thế thì lúc vài người kia nhìn nhau vẫn không giấu được vẻ khinh thường thậm chí khinh bỉ trong mắt.

Sau khi gọi Trương Tiểu Oản ra rồi, mắt các nàng đều quét một lượt trên người Trương Tiểu Oản. Qua một hồi lâu bọn họ mới để nàng uốn gối chào hỏi từng người một.

Sau khi Trương Tiểu Oản biết không thể trốn tránh hôn nhân này thì đã tận lực điều chỉnh tâm lý của mình. Trước khi gặp mặt nàng không để bà tử đem phấn trắng trét lên mặt mình giống như trát tường mà tự mình dặm phấn. Trang điểm trên mặt là một tay nàng tự làm. Nàng chỉ dùng phấn che khuyết điểm trên mặt mình, sau đó trang điểm theo hướng tự nhiên, nếu nhìn kỹ thì vẫn có vài phần thanh tú.

Nàng cũng thấy lúc nàng vừa tiến vào thì một trong mấy vị phu nhân này lập tức hơi thả lỏng một chút. Bộ dáng nhẹ nhõm kia hẳn là vì thấy nàng cũng không đến nỗi quá mất mặt.

"Ta nghe nói nàng không phải đẹp đẽ gì cho cam nhưng hiện giờ xem ra cũng không kém nha hoàn trong nhà quá nhiều." Một phụ nhân tới gần Trương Tiểu Oản đánh giá. Bà ta cho rằng Trương Tiểu Oản cũng giống Lưu Tam Nương, không hiểu bọn họ đang nói cái gì. Bà ta nghiêng người đến nói với một phụ nhân lớn tuổi hơn mình một chút.

Phụ nhân lớn tuổi hơn kia cũng hơi hơi gật đầu, bên miệng vẫn là nụ cười khách khí không có độ ấm kia. Bà ta hơi hơi nhếch môi, dùng khẩu âm mà kiếp trước Trương Tiểu Oản cũng nghe hiểu để nói, "Bộ dạng không phúc khí này chẳng bằng một nửa cái móng tay của Vân nha đầu."

"Còn không phải thế sao." Phụ nhân trẻ tuổi kia lấy khăn che miệng

cười, nhưng vẫn nghiêng người đến nhìn Trương Tiểu Oản.

Lúc này cái khăn che khuất miệng nàng ta nhưng không ngăn được khinh thường trong mắt nàng khi nhìn về phía Trương Tiểu Oản.

Nếu Trương Tiểu Oản là một nha đầu nông thôn không hiểu thế sự thì có lẽ sẽ không hiểu ánh nhìn của nàng ta. Nhưng nàng không phải kẻ ngu dốt, vì thế nàng nhìn rõ sự khinh thường, khinh bỉ, không cho là đúng, thậm chí cả tức giận trong mắt vị phu nhân lớn tuổi nhất kia.

Còn có hâm mộ trong ánh mắt Lưu Tam Nương khi nhìn mấy vị phụ nhân này nàng cũng nhìn thấy. Bởi vì hiểu hết nên Trương Tiểu Oản chỉ có thể trầm mặc mà đứng ở đó, giống một thứ đồ để bọn họ tùy ý đánh giá.

Chương 41

Hôm nay bản thân nhà trai cũng không tới. Buổi trưa hai bên gia trưởng ăn cơm xong thì người bên nhà trai nói phải đi.

Sắc mặt Lưu Nhị Lang biến đổi nhưng Huyện lão gia đi cùng nhà trai lại nói khó có lúc bọn họ lặn lội đường xa tới đây nên ông ta làm chủ mời họ du ngoạn huyện An Bình một hồi. Người của Uông gia cũng đồng ý, lúc này mặt Lưu Nhị Lang mới tươi cười.

Trương A Phúc vẫn luôn giống một con rối gỗ ngồi ở đó, người của Uông gia nói gì với ông ta thì ông cũng chỉ ha hả hai tiếng. Lưu Nhị Lang thở dài trong lòng nhưng cũng không trông cậy vào đứa em rể này có thể biểu hiện gì.

Lúc người Uông gia rời đi có gọi Trương Tiểu Oản qua nói chuyện. Phụ nhân trẻ tuổi kia hỏi nàng bao nhiêu tuổi, nhưng chưa kịp đợi Trương Tiểu Oản trả lời thì nàng ta đã che miệng cười nói với Huyện lệnh phu nhân, "Sợ là không hiểu chúng ta nói gì đâu đúng không?"

"Ngài nói chậm một chút thì có lẽ nàng sẽ hiểu." Huyện lão gia được Lưu Nhị Lang nhờ vả nên Huyện lệnh phu nhân không thể không thiên vị mà nói đỡ Trương gia vài lời.

"Được rồi." Phụ nhân trẻ tuổi kia không còn hứng thú mà quăng cái khăn. Bọn họ cũng không hỏi Trương Tiểu Oản cái gì nữa. Nàng cũng giống một con rối gỗ mà cúi đầu đứng ở kia.

"Vậy…… Uống trà, uống trà thôi." Trong lòng Huyện phu nhân kêu khổ không ngừng nhưng cũng chỉ đành tiếp tục mở miệng hòa giải,

“Tiểu oản cũng về phòng đi, sợ là con bé cũng mệt rồi.”

Phụ nhân trẻ tuổi kia “Phốc” một tiếng xì cười, phun trà mới uống ra. Nàng ta không hề che giấu àm nói với một nha hoàn thô tráng đứng bên cạnh, “Ta thấy thân thể nàng còn thô tráng hơn cả ngươi, nghe nói ở nhà nàng cái gì cũng làm, có lẽ đứng ba ngày ba đêm cũng không mệt được đâu.”

Lời này nàng ta nói vừa dài vừa nhanh, đến Trương Tiểu Oản cũng chỉ đoán mò được đại khái. Nhưng dù không hiểu thì lúc này Lưu Tam Nương cũng nhìn ra trên mặt nàng ta hoàn toàn chỉ có khinh thường.

Nụ cười vui mừng, hâm mộ trên mặt bà ta cũng nhạt xuống, sau đó lại là thần sắc chết lặng. Bà ta sờ sờ trâm hoa trên đầu, cũng không nói một lời.

Lúc này nữ nhân Uông gia cũng nhìn thấy biểu hiện của bà, vì thế bọn họ đều không hẹn mà cùng hơi hơi hếch cằm lên.

Lúc này Trương Tiểu Oản hơi hơi ngẩng đầu, nhìn bộ dạng cao ngạo của bọn họ thì thở dài trong lòng. Bọn họ đúng là tự đưa đến cửa để người ta khinh thường mà, làm sao còn dám trách người khác.

****

Người của Uông gia rời khỏi huyện An Bình rồi thì hôn ước này coi như chính thức được định ra.

Năm sau, Lưu Nhị Lang tính toán mang Lưu Ngôn Đức thượng kinh. Lưu Khương Thị vừa thấy Lưu Nhị Lang không mang theo bà ta đi thì ôm con trai uy hiếp Lưu Nhị Lang phải mang bà ta theo.

Hôm Lưu Nhị Lang phải đi, Lưu Khương Thị tới chỗ Trương gia, trên mặt cũng không còn vẻ thê lương hôm uy hiếp Lưu Nhị Lang mà là bộ dạng đắc ý dạt dào. Bà ta khoe khoang với Trương gia là Lưu Nhị

Lang đã đặt mua nhà ở kinh thành, trong nhà thậm chí còn có bà tử nha hoàn sai vặt.

Lưu Khương thị khoe khoang xong thì nói móc bộ dạng già nua của Lưu Tam Nương, lại quay sang châm chọc Trương Tiểu Oản, nói nàng tư sắc bình thường không bằng nửa phần cháu gái bà ta. Chẳng qua cậu nàng thấy nhà nàng đáng thương nên mới gán ghép hôn sự này lên người nàng. Nếu không dù tổ tiên Trương gia có đội mồ sống dậy cũng không có chuyện tốt thế này rơi lên đầu nàng.

Bà ta chê bai mỗi người trong Trương gia một hồi, đến Tiểu Muội nhỏ nhất cũng bị bà ta che miệng cười nói giống quả bí đao lùn. Sau đó bà ta mới thấy mỹ mãn mà đi ra khỏi Trương gia.

Lưu Tam Nương tức giận đến trắng bệch cả mặt nhưng lại chẳng thể cãi lại câu nào mà chỉ có thể mặc bà ta nói chán rồi bỏ đi. Đó là bởi vì nhà bà quả thật hiện tại đều nhờ vào Lưu Nhị Lang vì thế bà chẳng nói được câu nào.

Trương Tiểu Bảo vốn muốn cầm mũi tên tới hù dọa Lưu Khương Thị nhưng giữa đường bị Trương Tiểu Oản lấy ánh mắt nghiêm khắc mà ngăn cản.

Đợi bà ta đi rồi Trương Tiểu Đệ mới xụ mặt hỏi Trương Tiểu Oản, "Đại tỷ cũng sợ bà ta sao?"

Trương Tiểu Oản cười cười, "Không phải, chẳng qua ta thấy không cần chúng ta trả thù. Đệ cứ chờ mà xem ngày sau bà ta thế nào."

Nàng từng nhìn thấy cái túi tiền trên người Lưu Nhị Lang. Dưới tên Lưu Nhị Lang có thêu một gốc cây tầm gửi nho nhỏ. Cái cây kia nếu thêu ở dưới thì thôi, chẳng qua chỉ là để trang trí nhưng cái cây trên túi tiền của Lưu Nhị Lang tuy nhỏ, lại cùng màu với túi tiền khiến người ta khó nhận ra nhưng nó lại vây quanh tên ông ta.

Tâm tư tinh tế như thế hẳn là hành vi của nữ tử. Lưu Khương Thị ở

trong thôn có thể coi là một kẻ ương ngạnh nhưng đến trong thành nhiều quy củ mà vẫn giữ tính cách kiêu ngạo ngang ngược đó thì chẳng phải sẽ tự khiến mình bị người ta đâm đến máu tươi đầm đìa sao?

****

Đợi Tết Âm Lịch qua đi, Lưu Nhị Lang để lại năm mươi lượng bạc rồi đi. Trước khi đi ông ta nghiêm lệnh cho Lưu Tam Nương không được để Trương Tiểu Oản ra ngoài lộ mặt, chỉ cho nàng ở nhà đợi đến ngày thành hôn.

Ông ta vừa đi thì trên dưới Trương gia đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng Lưu Tam Nương cũng không tránh được có một tia oán trách người anh này. Bởi vì Lưu Nhị Lang cầm hết sính lễ mà Uông gia đưa đến, không cho bọn họ cái gì.

Lần này Uông gia ngoài đưa trang sức thì còn cho thêm 100 lượng bạc, có lẽ vì thấy Trương gia nghèo. Lưu Tam Nương cho rằng đây là Uông gia cho để bọn họ đặt mua của hồi môn nên cảm thấy Lưu Nhị Lang nên đưa cho bọn họ. Sau khi nhận được 50 lượng Lưu Nhị Lang đưa, lại nhìn bọn họ đi thì bà ta không cam lòng cắn môi nhìn 50 lượng kia mà âm thầm rơi nước mắt.

Một người mới ăn được vài bữa no đã không cam lòng. Trương Tiểu Oản mắt lạnh nhìn biểu hiện của Lưu Tam Nương, tâm lạnh như nước.

Lưu Tam Nương có tiền bạc nhưng hàng ngày vẫn rất tiết kiệm, trong nhà vẫn ăn cháo như cũ. Trương Tiểu Oản bị quản không thể ra cửa nên không kiếm được bạc. Nàng chỉ có thể dạy dỗ Tiểu Bảo mang theo Tiểu Đệ đi ra ngoài săn thú, bán đồ lấy tiền về nhà. Nàng muốn tích cóp chút tiền bạc để mấy đứa lo cho tương lai.

Đáng tiếc mùa màng không tốt nên Tiểu Bảo và Tiểu Đệ thường tay không mà về. Mỗi lần chỉ bắt được vài thứ lặt vặt trở về khiến hai đứa hổ thẹn đứng phạt ngoài cửa không dám gặp Trương Tiểu Oản, đến cơm cũng không dám ăn.

Cũng may mùa xuân ấm áp đến nhanh, Trương Tiểu Oản tính toán về nhà làm ruộng nhưng Lưu Tam Nương lại chết sống không muốn lại bỏ tiền ra thuê một cửa hàng để Trương A Phúc mở tiệm tạp hóa.

Trương Tiểu Oản không biết bọn họ làm ăn thế nào nhưng vào cuối mùa xuân nàng muốn Trương Tiểu Bảo về thôn Ngô Đồng thì bà ta cũng không nhiều lời nữa.

Có lẽ cửa hàng kia làm ăn lỗ vốn nên Trương Tiểu Oản cũng chẳng nhiều lời. Nàng để Trương Tiểu Bảo mang theo Trương Tiểu Đệ trở về trồng trọt. Chuyện ngoài ruộng có gì không hiểu thì nàng bảo hai đứa em trai đi hỏi Chu đại thúc và Chu đại thẩm. Mấy năm nay Trương Tiểu Oản theo chân bọn họ làm nhiều việc, giao tình cũng không tệ.

Mà chỗ Lý chưởng quầy bên kia Trương Tiểu Oản cũng để Tiểu Bảo có rảnh thì mang theo Tiểu Đệ qua giúp đỡ làm việc. Nàng dặn hai đứa lúc làm việc thì làm nhiều nói ít, Lý chưởng quầy dạy bọn họ cái gì thì phải cố gắng học, nếu không hiểu thì hỏi vài lần, Lý chưởng quầy sẽ không trách tội.

Bọn Tiểu Bảo phải về thôn nên Trương Tiểu Oản cường ngạnh đòi Lưu Tam Nương lấy ra năm lượng bạc để Tiểu Bảo mua hạt giống và gạo.

Đầu tiên Lưu Tam Nương trầm mặc, qua vài canh giờ bà ta lấy ra một cái túi nói, "Tất cả đều ở đây."

Trương Tiểu Oản lấy ra đến thì thấy chỉ còn không đến mười lượng.

"Đâu hết rồi?"

Lưu Tam Nương không nói chuyện.

"Tiền bạc đâu hết rồi?" Nhịn rồi lại nhịn cuối cùng Trương Tiểu Oản vẫn không nhịn được nói, "Uống cháo loãng toàn cũng hết từng ấy tiền sao?"

Lưu Tam Nương đỏ mắt không nói gì mà chỉ nhìn đi nơi khác. Lúc này Trương A Phúc đi vào, ông ta nhìn Lưu Tam Nương liếc mắt một cái sau đó há miệng nhỏ giọng nói, "Đều là do phụ thân ngu ngốc để bọn họ lừa hết tiền đi rồi."

"Ai lừa đi?" Trương Tiểu Oản nhìn chằm chằm ông ta, ánh mắt như đao nhỏ.

Trương A Phúc không nói chuyện.

"Ai lừa đi?" Trương Tiểu Oản thở hổn hển một hồi rồi lại nhìn không được hỏi Lưu Tam Nương.

Lưu Tam Nương vẫn không nói chuyện, chỉ có nước mắt rơi xuống.

"Khóc, khóc thì làm được gì? Con còn muốn khóc hơn." Trương Tiểu Oản chết lặng, một nhà toàn những người thế này mà còn muốn trèo lên nhà quan lớn để cả nhà thăng chức đi lên. Sau khi ôn dịch, nhà nhà một năm không làm ruộng, trên tay không có đồng nào mà cha mẹ nàng còn muốn mở cửa hàng —— họ cho rằng toàn bộ thiên hạ đều giống bọn họ chắc.

Cuối cùng Trương Tiểu Oản chẳng hỏi được gì, cũng không nhịn được nữa nen mang theo bọn trẻ về trong thôn.

Nhưng lần này nàng không ra cửa nữa mà chỉ để đám Tiểu Bảo và Tiểu Đệ đi ra ngoài làm việc. Chuyện ngoài ruộng hai đứa cũng đã quen, hơn nữa dù chúng có chịu khổ thế nào thì nàng cũng phải cắn răng để chúng chịu. Hiện tại nàng còn ở nhà, có thể dạy dỗ để

chúng sống sót. Nhưng một khi nàng đi rồi thì mấy đứa sẽ tồn tại thế nào? Dựa vào hai bậc sinh thành kia sao?

Bọn họ trở về không đến mấy ngày thì Lưu Tam Nương và Trương A Phúc cũng trở lại, còn mang theo một vị bà tử cho Huyện Lệnh phu nhân đưa cho để chăm sóc Trương Tiểu Oản.

Trong nhà chỉ có bốn gian nhà tranh đã đủ người, làm gì có chỗ cho bà tử kia ở lại? Trương Tiểu Oản căn bản không muốn bà ta ở trong phòng của Tiểu Muội, cũng không muốn Tiểu Muội nhường phòng để ở với mình. Nàng cũng muốn Tiểu Muội học cách ngủ một mình. Vì thế nàng chỉ đành bỏ ra trăm đồng tiền xây một căn phòng đất để cho bà ta ở.

Lão bà tử kia cũng không chê chỗ ở kém, nhưng bà ta là người cũ kỹ khủng khiếp. Chỉ cần Trương Tiểu Oản đi đến cạnh cửa bà ta cũng không cho. Ngày thường nếu Trương Tiểu Oản ngồi ở kia không nhúc nhích thì bà ta cũng không nói lời nào mà giương mắt nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản.

Loại bà tử này kỳ thật không có bản lĩnh gì, chữ to không biết, chỉ biết một đống quy củ thối tha. Mà bà tử này còn lợi hại hơn, Trương Tiểu Oản nhấp môi nói nhiều một chút thì với bà ta chính là chuyện sai trái kinh thiên. Sau đó bà ta sẽ lấy những lời lẽ kiểu như đến chết nàng cũng không rửa sạch được cái sai này mà đe dọa nàng.

Mới vừa về nhà không bao lâu đã xuất hiện một kẻ ngày ngày đe dọa khiến nàng ngột ngạt. Nếu nàng có nói nhiều vài câu với em trai, em gái bà ta cũng quản. Nàng nhịn không được hoài nghi có phải bà tử này do Uông gia đưa tới để bắt nạt nàng trước hay không.

Nhưng Trương Tiểu Oản cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Nàng không nhịn lão bà tử không chịu phân rõ phải trái này. Ở đây là nhà nàng, về sau nàng gả chồng làm quan phu nhân vậy mà một kẻ không thân không thích như bà ta còn dám đe dọa nàng như thế thì sao

được. Vì thế nàng nghĩ cách để bà tử kia đi ngoài thì rớt vào hố phân, sau đó nàng lấy cớ bà ta ô uế, lại vô lễ mà đuổi ra khỏi Trương gia.

Chương 42

Sau đó Huyện Lệnh phu nhân có tặng tranh lễ đến, ngoài ra cũng không truyền thêm lời nào, cũng không phái thêm ai đến đây.

Mọi việc an tĩnh đến nỗi Trương Tiểu Oản còn cho rằng mình nghĩ nhiều. Nàng còn nghĩ bọn họ sẽ phái một người nào khác đến nhưng ai ngờ việc này cứ thế bị gác lại.

Trên thực tế, Trương Tiểu Oản quả thật không hề nghĩ nhiều. Người bên kia biết được động tĩnh của Trương gia thì lập tức viết thư đưa tới cho Uông Đại Lang, Uông Vĩnh Chiêu ở kinh thành báo rằng vị hôn thê bần hàn của hắn có bao nhiêu thô tục, khó có thể lên được nơi thanh nhã.

****

Cuối mùa xuân Trương gia cuối cùng cũng đã gieo xong hai mẫu ruộng nước. Hai lão Trương gia năm trước đã chết trong ôn dịch, một nhà Trương Đại Kim lại chẳng biết đã đi đâu vì thế một nhà nàng cũng đào hai nấm mồ cho hai người, thắp mấy nén hương, đốt chút tiền giấy, coi như thể hiện chút hiếu đạo ít ỏi.

Người trong thôn cũng không nói gì được bọn họ họ. Phải biết rằng có những nhà có người chết nhưng đến nấm mồ tử tế cũng không có. Người ta chỉ nhân lúc đêm tối mang người đi chôn, có khi còn không nhớ rõ đã chôn người nhà ở chỗ nào.

Thôn Ngô Đồng vốn đã an tĩnh nay giảm bớt số hộ nên càng an tĩnh hơn. Ruộng đồng trong thôn cũng bị Huyện thành về điều tra,

những nhà không còn ai thì ruộng đất bị thu lại, nhà ai muốn mua cũng có thể mua.

Lúc Trương Tiểu Oản nghe được tin này thì rất vui vẻ nhưng chưa được bao lâu thì nàng lại phát sầu vì trong nhà không có bao nhiêu bạc.

May mà ruộng lúc này cũng không đắt, Huyện lão gia tự động mở miệng cho bọn họ mượn một khoản nên Trương gia cũng mua được hai mươi mẫu ruộng nước.

Sau khi cầm khế ước, Trương gia thành nhà có nhiều ruộng nhất trong thôn. Vì thế Trương Tiểu Oản cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Thế này thì nàng cũng không cần quá lo lắng đến cuộc sống sau này của người trong nhà.

Chỉ cần không có thiên tai nhân họa và chỉ cần siêng năng lao động thì người nhà bọn họ chắc vẫn có cơm ăn. Tuy trên lưng gánh nợ không thoải mái nhưng chỉ cần có hy vọng thì ngày sẽ tốt hơn.

Còn chuyện tính toán và viết chữ, Trương Tiểu Oản vẫn kiên trì muốn mấy đứa em học. Nhưng Tiểu Bảo và Tiểu Đệ đều không phải người nhạy bén. Vì thế có ruộng trong tay luôn tốt hơn so với việc lang bạt khắp nơi.

Cho dù Trương Tiểu Oản cảm thấy mình suy nghĩ nhiều nhưng nàng biết ở thời đại nào thì người ta phải vấp ngã mới trưởng thành. Có lẽ đám Tiểu Bảo ra ngoài chịu khổ thì bản lĩnh mới dày dặn hơn. Nhưng nàng vẫn không nhẫn tâm thả bọn chúng ra ngoài chịu khổ.

Lưu Tam Nương vì chuyện bị lừa tiền nên cũng thu hồi tâm tư, việc trong nhà ngoài ruộng bà ta cũng chịu khó chăm lo. Trương Tiểu Oản thấy thế cũng coi như nhẹ thở ra, cảm thấy cuối cùng cũng qua được một cửa.

Con người chỉ cần hiểu được bổn phận của mình, có kỳ vọng thuộc

về mình thì cuộc sống này sẽ không quá tệ.

Mùa xuân năm thứ hai Trương gia vội thành một nồi cháo. Một nhà sáu người, đến cả Tiểu Muội sáu tuổi cũng phải ra trận. Từ ươm mạ đến cấy mạ cũng mất một tháng, chút thịt tăng được trong mùa đông cũng gầy đi không còn gì. Có thế bọn họ mới kịp gieo trồng hết hai mươi mẫu ruộng trong hai tháng mùa xuân ngắn ngủi. Phải biết rằng thời gian bây giờ còn mát, chờ đến mùa hạ trời nóng lên mà chưa kịp gieo mạ thì khả năng lớn là thu hoạch sẽ không được tốt.

May mà lần này có Chu Điền huy động vài người của Chu gia đến hỗ trợ một hồi. Mấy nhà khác cũng có người đến giúp một tay nên hai mươi mẫu ruộng này mới được gieo cày đúng thời gian.

Hiện tại Trương Tiểu Oản không còn ra mặt làm mọi việc nữa mà để Trương Tiểu Bảo ra mặt nói. Chờ đến đầu mùa đông thu lương nàng lại bảo hắn đi nhờ nhóm người trong thôn đến hỗ trợ sau đó dùng hai mươi cân thóc làm tiền công cho mọi người.

Lời này vừa ra thì mọi người đến hỗ trợ đều vui mừng. Giúp gặt lúa cũng chỉ mất một hai ngày, mất chút sức lực nhưng lại có gạo mang về, quả là việc tốt nhặt được.

Vì việc hôn nhân của Trương Tiểu Oản nên Trương gia cũng coi như có danh tiếng ở trấn Cam Thiện. Một tú tài đã có thể khiến mười thôn đồn đãi, mà một người sắp gả làm quan gia phu nhân ở kinh thành thì cả Huyện có thể bàn tán vài ngày.

Hai đứa Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đọc sách thì không ra gì nhưng làm việc nhà nông thì vẫn đâu ra đấy. Bất kể là làm ruộng hay xới đất trồng rau bọn họ chỉ học vài lần là đã làm quen.

Bởi vì trong nhà lúc này có đủ cơm cho mọi người ăn no nên hai đứa cũng cường tráng hơn. Trương Tiểu Bảo còn chưa đến mười bốn tuổi mà đã cao nhất nhà, hiện tại Trương A Phúc đều đi theo hắn

xuống ruộng làm việc. Lưu Tam Nương thì không còn phải làm việc ngoài ruộng nữa mà chỉ chủ yếu làm việc nhà.

Vì năm nay Nhân Trương Tiểu Oản cập kê, hôn kỳ cũng sắp đến nên Lưu Tam Nương cũng bắt đầu thêu đồ hồi môn cho nàng. Chờ đến lúc này việc trong tay không có tiền cũng tự nhiên nổi lên. Trong tay bọn họ chỉ có vài đồng tiền chẳng đủ mua được vải vóc đẹp đẽ gì.

Nhà bọn họ vẫn còn đang nợ Huyện lão gia một khoản tiền nên nếu mượn nữa là không được. Vì thế Lưu Tam Nương chỉ có thể cầm tiền đồng đi mua một ít vải thô, lại lén gạt nước mắt hối hận mình bị lừa, dễ tin người khác mà giao bạc cho người không quen để rồi kẻ đó chạy mất.

Của hồi môn của Trương Tiểu Oản không lên nổi mặt bàn khiến Lưu Tam Nương âm thầm hy vọng Lưu Nhị Lang có thể trợ cấp một ít để con gái bà không đến nỗi phải xấu mặt.

Đến bây giờ bà ta mới biết leo lên một nhà như thế đúng là khó nhiều hơn được. Đến lúc đó con gái có điều gì khó xử thì sợ là bà ta cũng chỉ có thể khóc một hồi mà chẳng thể giúp gì.

Chờ đến cuối mùa xuân, xong việc đồng áng thì Trương Tiểu Oản cũng không hề xuống ruộng. Lúc lày nàng chú ý đến làn da của mình nhưng dù để ý thế nào thì qua mấy tháng này nó cũng chẳng trắng ra được bao nhiêu. Nhưng chỉ cần nàng chú ý tu chỉnh một chút thì cũng không quá khó coi.

Nhưng xác thật không thể nói là đẹp.

Cứ thế đến mùa thu thì làn da của nàng không còn đen nữa mà có màu bánh mật khỏe mạnh. Nếu ở hiện đại thì nàng được coi là có làn da xinh đẹp nhưng ở cổ đại này thì đúng chất người lao động, nghèo hèn mà thôi.

Tay nàng vẫn thô ráp nhưng cũng đã tốt hơn một năm trước nhiều.

Lúc này Lưu Tam Nương cũng âm thầm chờ đợi Lưu Nhị Lang đưa tin tới. Bà ta hy vọng có thể nhận được tiền để đặt mua của hồi môn, cũng hy vọng Lưu Nhị Lang sắp xếp mọi việc thỏa đáng.

Sự tình nhanh hơn Lưu Tam Nương chờ đợi. Lúc Lưu Tam Nương đếm ngày tính đến sinh nhật của Trương Tiểu Oản thì trong kinh đưa tin đến. Trong thư Lưu Nhị Lang nói Trương Tiểu Oản cập kê vào tháng mười thì hôn lễ sẽ được tổ chức vào tháng 11.

Lưu Tam Nương không biết vì sao hôn lễ lại phải gấp gáp như thế, nhưng Lưu Nhị Lang xa cuối chân trời mà bên người cũng không có ai để hỏi. Vì thế bà ta chỉ đành gấp gáp chạy đến nhà Chu thím và mấy nhà dư dả mượn chút tiền bạc để đánh cái vòng bạc cho Trương Tiểu Oản làm của hồi môn.

Hôn lễ này có vẻ quá gấp gáp, bởi vì nahf trai chưa từng đề cập đến thời gian mà chỉ có Lưu Nhị Lang báo cho bọn họ qua thư.

Nhưng lời Lưu Nhị Lang nói thì không thể không tin, trong lòng Trương Tiểu Oản có nghi hoặc, cũng biết sự tình có chỗ không thích hợp nhưng cũng chỉ đành áp xuống.

Bên này cả Trương gia đều bận đến chân không chạm đất để chuẩn bị hôn lễ, đến Trương A Phúc cũng sốt ruột muốn đến sông bắt mấy con cá mang đi bán lấy tiền cho nữ nhi làm tiền riêng thì bên kia Uông Vĩnh Chiêu âm thầm từ kinh thành về huyện Long Bình.

Hắn đi theo Trung Vương gia thế tử, trong lúc này các hoàng tử đang tranh vị trí Thái Tử đến sứt đầu mẻ trán mà hắn lại đắc tội thủ hạ của Hi Thái Tử nên phải lấy cớ về quê nhà thành hôn để tránh họa.

Đây là biện pháp tránh họa mà Lưu Nhị Lang nói ra. Hiện tại Hi Thái Tử đương triều, vì thế tử và Tam vương gia hắn đành chạy thoát một hồi, đợi sự tình lắng xuống.

Mặc dù lúc Lưu Nhị Lang hiến kế cho thế tử và cha hắn thì có thêm bớt nhưng thế tử và cha hắn cũng đều tán thành nên Uông Vĩnh Chiêu không thể không mang theo người hầu chạy suốt đêm về quê.

Lúc này trong lòng Uông Vĩnh Chiêu chỉ toàn là tình thế trong kinh, đối với thê tử sắp thành thân hắn không có suy nghĩ gì.

Theo như lời mẹ hắn thì nàng ta chẳng qua chỉ là một sợi dây Lưu Nhị Lang cột vào nhà hắn, sau khi thành thân nàng ta sẽ ở lại nông thôn. Ngày nào đó hắn về kinh thành thì nàng ta sẽ ở lại vì thế hắn cũng chẳng cần phí nhiều tâm tư cho nàng ta làm gì.

Một đứa con gái nhà nông, chỉ cần một tòa nhà, để lại mấy chục mẫu ruộng, trên đầu có thân phận chính thê là xem như bọn họ đã trả hết ân tình cho Lưu Nhị Lang rồi.

****

Hơn mười ngày sau, cả nhà họ Trương tạm thời dọn về một tòa nhà trên Huyện mà Lưu Nhị Lang tìm. Trương Tiểu Oản vừa cập kê thì Uông gia bên kia đã cho người đến đưa ngày tháng, mang đến một con nhạn, lại nâng vài hòm lễ đến trước.

Ngày thành hôn định vào đầu tháng, đây là do thầy bói nổi danh nhất huyện Long Bình định ra.

Chờ đến ngày mùng bốn tháng sau, Lưu Nhị Lang phong trần mệt mỏi chạy về huyện An Bình, quần áo cũng chưa thay đã gọi Trương A Phúc đi ra ngoài dạo qua một vòng đặt mua cho Trương Tiểu Oản một ít của hồi môn mà Lưu Tam Nương thấy có thể diện cực kỳ. Cái này khiến bà ta vui quá mà khóc ra tiếng. Tảng đá lo sợ con gái gả đi bị mất mặt cứ thể rơi xuống.

Đến sáng sớm ngày mùng 6, bọn họ đi xe ngựa đến huyện Long Bình. Hai bên đã thương lượng vào ngày mùng 8, Uông gia sẽ nâng

kiệu tám người đến cổng lớn của huyện đón dâu.

Trương gia bên này nhờ Chu đại thẩm đảm đương "Đưa thân tẩu", cả nhà Lưu Tam Nương đều không được đến huyện Long Bình. Đường xá quá xa là một, Lưu Nhị Lang cũng cũng không nói bọn họ có thể đi cùng vì ông ta chỉ thuê một chiếc xe ngựa, thêm một chiếc xe bò để kéo ba rương của hồi môn, hoàn toàn không có chỗ cho ai ngồi nữa.

Lưu Tam Nương ẩn ẩn biết anh trai mình không muốn mình đi, không biết vì chuyện gì nhưng về sau vạn sự Trương Tiểu Oản cũng chỉ có thể dựa vào người cậu làm quan này. Vì thế bà ta đành nuốt quả đắng, ngậm ngùi ở lại.

Ban đêm bà ta chải đầu cho Trương Tiểu Oản xong thì đeo vào tay nàng bộ vòng bạc bà ta đi vay mượn để đánh ra. Cuối cùng bà ta không nhịn được khóc lớn nói, "Con đừng oán mẫu thân nhẫn tâm, cũng đừng oán cả nhà chúng ta nhẫn tâm. Thật sự là không còn cách nào, là cha con và ta vô dụng. Chuyện tới nước này thì cũng chỉ đành như vậy, để con một mình cô đơn gả đi. Con gái, mẫu thân xin lỗi con, kiếp sau con ngàn vạn đừng gả vào nhà nghèo, khổ lắm."

Thời gian này Trương Tiểu Oản đều bận dạy dỗ em trai em gái về sau gặp việc khó thì phải xử lý thế nào nên đối với việc hôn nhân này nàng vẫn hơi thất thần. Lúc này nàng cũng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào trả lại bạc cho Huyện lão gia. Đột nhiên nghe thấy Lưu Tam Nương khóc và nói những lời này thì trong lòng nàng tức khắc cũng cảm thấy khổ sở vô cùng.

Nhưng nàng chẳng làm sao khóc được, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn ngọn đèn dầu. Trong lòng dù chua xót đến mấy thì cũng chỉ thấy tương lai mờ mịt.

Lưu Tam Nương nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của nàng thì càng bi thương mà ôm lấy nàng khóc rống.

Sáng sớm hôm sau pháo được đốt lên, lúc Trương Tiểu Oản chuẩn bị lên đường, mấy đứa nhỏ lại khóc thành một đoàn. Trương Tiểu Bảo, Trương Tiểu Đệ và Trương Tiểu Muội ôm tay ôm chân nàng đồng thời khóc thét. Nếu không phải có mấy phụ nhân trong thôn đến hỗ trợ nhanh tay kéo mấy đứa ra thì sợ là quần áo trên người Trương Tiểu Oản sẽ bị tụi nó làm bẩn hết.

Tuy đã chuẩn bị tinh thần để vài người trông mấy đứa nhỏ nhưng người ta vừa buông lỏng tay thì mấy đứa vẫn chạy đằng sau xe ngựa, vừa khóc vừa đuổi mấy quãng đường. Tụi nó khóc lớn gọi "Đại tỷ" khiến người bên đường cũng nhịn không được đỏ hốc mắt.

Thế đạo khổ, một khổ vì người thân qua đời, hai khổ vì người nhà ly tán. Ở phía xa có gia đình cả nhà ly tán, lão nhân còn lại trong nhà dùng giọng quê hương huyện An Bình mà hát khóc ca bi thương……

Trương Tiểu Oản cũng không nhịn được ở bên trong xe ngựa dùng khăn tay che miệng khóc đến điên đảo.

Mệnh của nàng cũng vẫn không do nàng quyết định.

Chương 43

"Tiểu Oản, không cần khẩn trương." Lúc tiếng kèn xô na truyền đến từ nơi xa, Lưu Nhị Lang cách mành xe thấp giọng dặn Trương Tiểu Oản.

"Vâng." Trương Tiểu Oản cũng thấp giọng đáp một câu.

Chờ Lưu Nhị Lang rời đi Chu thím mới xốc rèm tiến vào sửa sang lại xiêm y, tóc tai cho Trương Tiểu Oản. Bà nhấc hỉ khăn lên nhìn trang điểm trên mặt nàng, trên mặt là không khí vui mừng mà nói, "Tân nương tử cũng thật xinh đẹp."

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười, lúc này bên ngoài rèm có người gọi Chu thím. Chu thím vỗ vỗ tay Trương Tiểu Oản sau đó nói một câu giống Lưu Nhị Lang: "Đừng khẩn trương" sau đó bà xuống xe ngựa.

Hỉ khăn vừa hạ xuống thì ánh sáng cũng mờ đi. Trương Tiểu Oản vươn tay lấy gương đồng giấu trong áo nhìn bóng dáng mờ ảo của mình trong gương đồng sau đó cố cười một chút và thấy hình ảnh phản chiếu trong đó cũng cười đáp lễ.

Con người ấy à, ngày qua khó hay không khó đều do mình. Nếu mất đi hy vọng muốn sống tốt thì cuộc sống này làm sao còn có thể tiếp tục?

Bàn tay cầm gương đồng của Trương Tiểu Oản siết chặt đến mức đau đớn. Tiếng kèn xô na cũng gần lại, khi tiếng nói mang theo chút kinh hoảng của của Chu đại thẩm vang lên thì nàng mới phục hồi lại

tình thần.

"Đến, đến, người đón dâu tới rồi, Tiểu Oản mau vào trong kiệu, người đón dâu tới rồi……" Chu đại thẩm vội vén rèm lên đỡ Trương Tiểu Oản xuống xe ngựa đi vào kiệu hoa.

Bà vội vàng nhét Trương Tiểu Oản vào kiệu hoa xong thì vén mành thở phì phò kích động nói, "Ta mới vừa ngắm từ xa, ông trời ơi, đời này ta chưa từng thấy công tử nào anh minh thần võ như thế. Tiểu Oản, đây thật đúng là phúc cháu tu được mấy đời, quả là nhân duyên cực tốt……"

Lúc bà nói thì tiếng kèn xô na cũng càng đến gần vì thế bà vội buông mành. Nhưng cách mành Trương Tiểu Oản cũng nghe thấy tiếng thở dốc vui mừng của Chu đại thẩm.

Đó là hơi thở của người sống. Cách hỉ khăn, trái tim đã buông lỏng của Trương Tiểu Oản lại chết lặng.

Thôi thôi, chết tử tế không bằng sống tạm, những chuyện sắp tới tạm thời đều phải nhịn xuống vậy. Luôn có một ngày nàng sẽ nghĩ cách về nhà, có thể nhìn thấy người thân, thấy Tiểu Bảo, Tiểu Đệ và Tiểu Muội của nàng.

Chỉ cần người còn sống thì không có việc gì không thể làm.

****

Lúc ngồi vào hôn phòng Trương Tiểu Oản còn chưa ấm chỗ thì có một đám người ùa vào. Lập tức có tiếng các nữ nhân tràn ngập trong phòng, bên trong có lẽ còn có mấy cô nương, tiếng nói chuyện ríu rít cực kỳ dễ nghe.

Lúc này dưới ánh sáng mờ nhạt Trương Tiểu Oản nhìn thấy một đôi tay của trẻ nhỏ đang muốn giật hỉ khăn của nàng xuống.

“Kiều Kiều không được giật, chỉ có tân lang quan mới có thể gỡ khăn này xuống.” Có phụ nhân ngăn đứa trẻ kia.

“Chỉ là một kẻ nông thôn, làm sao biết nhiều lễ nghi thế. Giật xuống đi, Lâu thím, cứ để thằng bé giật xuống, ai thèm quản chứ……” Có một giọng nói lảnh lót vang lên cách chỗ Trương Tiểu Oản không xa.

“Nha đầu này, đây là thê tử Chiêu đường ca của ngươi cưới về, đừng có nói hươu nói vượn.”

“Cái gì mà thê tử……” Người kia “Ha” mà một tiếng cười, giống như vừa nghe phải cái gì buồn cười lắm, “Cháu nghe tổ mẫu nói để ngày mai nàng ta kính trà rồi ngày sau sẽ đưa đến tòa nhà ở nông thôn. Nghe nói chỗ kia cũng là chỗ tốt, còn có 50 mẫu đất, đúng là tiện nghi cho cái đồ nhà quê này.”

“Ngươi nói nhỏ thôi.” Lúc này một giọng nói mang theo trách cứ vang lên, nhưng dù vậy trong đó vẫn không dấu được ý cười.

“Nàng ta không nghe hiểu đâu,” người kia lại nói, giọng không cho là đúng mà tiếp tục, “Ta nghe tẩu tử trở về nói nha đầu nông thôn này giống như đầu gỗ, không nghe hiểu người ta nói cái gì. Chính nàng cũng không nói, tẩu tử còn nói……”

“Nói cái gì? Còn không mau nói đi.” Trương Tiểu Oản nghe thấy tiếng vài người cười đùa huyên náo.

“Nói thì nói, đừng có kéo bộ đồ mới của ta. Tẩu tử của ta nói có lẽ đầu óc nàng ta có bệnh, chẳng qua cậu nàng ta đã cứu mạng đại bá, có ân lớn nếu không đừng nói là Chiêu đường ca mà hộ nông gia bình thường sợ là cũng không muốn cưới một đứa con dâu ngốc thế này đâu.” Nàng kia nói xong thì giống như nói đến cái gì đó rất vui, mọi người cùng nhau cười khanh khách.

“Cái miệng của ngươi ấy, nếu cứ không quản thì sợ là không gả ra ngoài được đâu……” Lúc này một giọng nói khác vang lên, hơi mang

theo nghiêm khắc. Tuy giọng người này cũng mang theo ý cười nhưng cũng vẫn nặng vị ngăn cản.

"Được rồi, không phải các ngươi tới gặp tân nương sao, còn không mau tiến lên gọi ……"

"Ai nguyện ý chứ……"

"Tiểu Oản đúng không?" Lúc này người kia đến gần Trương Tiểu Oản, giọng nói cực chậm, ở trong căn phòng ầm ĩ này nếu không chú ý thì rất dễ bỏ qua.

Trương Tiểu Oản không nói gì, chỉ ngồi ngay ngắn ở nơi đó.

"Phốc……" Có người cười ra tiếng, "Thật sự là kẻ ngốc sao? Mất công tứ thẩm còn tốt bụng nói chuyện với nàng ta, thế mà nàng ta lại không hiểu."

"Được rồi, Châu nha đầu, ngươi ít nói vài câu đi. Người ta mới tới, nghe không hiểu khẩu âm chỗ chúng ta cũng không kỳ quái, thời gian qua rồi sẽ hiểu thôi."

"Sợ là cả đời nàng ta cũng đều không học được đâu. Nhưng cũng chẳng quan trọng, Vân tỷ tỷ ở đây là được." Vị cô nương miệng lưỡi lợi hại kia nói đến đây thì cả căn phòng có mình tiếng nàng ta là lớn nhất.

Nàng ta vừa nói xong thì trong phòng liên tiếp vang lên tiếng cười, nếu không phải Trương Tiểu Oản thật sự nghe hiểu các nàng nói gì thì có lẽ nàng sẽ nghĩ mấy người này đang vui mừng vì ngày hỉ. Nói không chừng nàng sẽ vì thẹn thùng mà muốn chui xuống đất.

Nhưng Trương Tiểu Oản lại nghe hết những lời này, dù không hiểu hết nhưng cũng biết đại khái. Đặc biệt là giọng cô nương kia vừa lanh lảnh lại vang dội nên trừ phi nàng điếc nếu không chắc chắn sẽ nghe được.

"Được rồi, được rồi, đều đi ra ngoài đi, tân nương cũng không hiểu các nàng nói cái gì. Ngày mai mọi người cùng chào hỏi nhau là được." Phụ nhân kia giống như người có thể làm chủ, bà vừa đuổi người vừa nói, "Lão tổ mẫu còn đang chờ các ngươi đi đến nói chuyện với bà, để bà sai việc kia kìa? Đi mau đi mau, mọi người đi hết cho ta."

Bà vừa nói lời này thì đám người kia mới chịu đi ra.

Lúc Trương Tiểu Oản vểnh tai chờ cửa đóng lại thì nàng nghe thấy tiếng bước chân chạy đến. Cũng không biết có phải đứa nhỏ lúc trước không nhưng khi Trương Tiểu Oản còn không phản ứng lại thì một cái giày thêu màu đỏ nặng nề giẫm lên chân Trương Tiểu Oản. Mà ở cạnh cửa lúc này vang lên tiếng cười bị đè nén.

Tiểu hài tử lại chạy về, cửa cuối cùng cũng bị đóng lại.

"Thật đúng là kẻ ngốc……" Lúc cửa đóng lại thì một câu này cũng bị nhốt ngoài cửa.

Chờ trong phòng im lặng lại Trương Tiểu Oản mới xốc khăn voan lên, thấy trên bàn có thức ăn thì nàng cũng không khách khí, cứ thế chọn một chút mà ăn.

Ăn xong nàng lại ngồi trở về, chờ có tiếng chân truyền đến mới thả khăn voan xuống, ngồi ngay ngắn lại chỗ cũ.

Cửa bị đẩy ra, có tiếng bước chân đi về phía nàng, người nọ đứng trước mặt nàng một hồi lâu……

Thực ra cũng không phải hồi lâu, sau đó khăn voan của nàng bị người ta vén lên. Trương Tiểu Oản không nhìn người kia, chỉ cúi đầu nhìn giày của chính mình.

Giọng người nọ trầm thấp mang theo say rượu vang lên, "Đêm đã

khuya, mau ngủ đi.” Nói xong hắn liền đi ra ngoài, cửa bị đóng lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện, nhưng nàng không nghe được rõ ràng. Mà Trương Tiểu Oản cũng không muốn nghe rõ ràng. Nàng đã nghe đủ những gì cần nghe, thế là được rồi.

Đưa đến tòa nhà ở nông thôn phải không? Có lẽ đối với Uông gia thì đây giống như hành động che giấu hôn lễ khiến bọn họ mất mặt này, nhưng đối với nàng thì đây giống như chuyện tốt cầu còn không được.

Người nọ đi rồi, Trương Tiểu Oản nhìn ánh nến còn chưa cháy hết trong phòng mà thở nhẹ một hơi như trút được gánh nặng.

Sau này lúc nàng ở một thôn nghèo ở huyện Long Bình ngây người mới biết trong đêm tân hôn, vị phu quân đến liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không thèm lại đi an ủi Vân biểu muội bị bệnh đến hộc máu.

Lúc này nàng không hiểu rõ ràng nhưng lại vì những lời vừa nghe được mà trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng. Nói thật nàng rất thích kết cục bị “Trục xuất” này.

Mà xem ra vị phu quân này chẳng có chút hứng thú nào với nàng. Nàng không thể nói cái gì có tư vị gì, nhưng rốt cuộc cũng không có gì không vui. Bởi vì nàng ngốc cả buổi tối, giờ được giải thoát cũng thấy đỡ gánh nặng.

Hơn nữa hiện tại xem ra cho dù nàng trở thành người vợ bị bỏ rơi thì kỳ thật những ngày sắp tới cũng sẽ không thể thảm như khi mới xuyên đến Trương gia được.

Ít nhất, trước mắt xem ra Uông gia cũng sẽ không để con dâu mới đói chết, nhiều lắm thì không đối xử tốt với nàng mà thôi.

Đối với nàng mà nói thì kỳ thật đây cũng là một lựa chọn tốt. Bằng

không bị vây trong đại trạch, cửa lớn không được ra, cửa sau không được tới, cả ngày đối mặt với một đống nữ nhân không có ý tốt kia thì đối với một người hiện đại xuyên qua như nàng quả thật sẽ sống không bằng chết.

****

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Tiểu Oản bị một người gọi là Tứ thẩm đến đưa đi bái kiến Uông gia tổ mẫu và tộc trưởng đương nhiệm của Uông gia.

Dọc theo đường đi vị Tứ thẩm này đầu tiên dùng ngữ khí chậm rãi để nói chuyện với nàng. Thấy Trương Tiểu Oản chỉ cười với bà còn lại không nói lời nào thì bà chỉ đành lắc đầu tự nhủ nói, "Đứa nhỏ ngốc."

Trương Tiểu Oản biết đây là người tối hôm qua ngăn cản cô nương kia tiếp tục nói móc mình vit thế nụ cười của nàng chân thành hơn một chút. Tứ thẩm nhìn thấy thì không nhịn được chậm rãi lắc đầu nói với nàng, "Cha mẹ chồng cháu ở kinh thành, ngày sau cháu theo Đại Lang về kinh thành thì kính trà cho cha mẹ cũng không muộn. Hôm nay cháu kinh trà cho tổ mẫu của Đại Lang và tộc trưởng, cũng là đường bá của hắn. Đợi lát nữa gặp trưởng bối thì cháu phải cung kính biết lễ, hiểu không?"

Không muốn để vị Tứ thẩm này mất công nói chuyện chậm rãi để mình hiểu, Trương Tiểu Oản gật đầu, cũng dùng giọng thôn Ngô Đồng mà người ta hiểu được chậm rãi nói, "Hiểu, cảm tạ ngài đã dạy dỗ."

Nói xong nàng còn thi lễ một cách tiêu chuẩn, dáng người không quá thướt tha nhưng cũng có bài bản hẳn hoi.

Những việc này ngày hôm qua chẳng có người nào nói với nàng, thậm chí tối qua nàng bái đường, trưởng bối hai bên là ai nàng cũng không biết. Phụ nhân này xem ra là người tốt bụng, nói chuyện cũng

lựa trọng điểm để nàng nghe hiểu.

Tứ thẩm kia thấy nàng nói một câu này thì bất ngờ, không nghĩ nàng lại là người hiểu chuyện. Bà ngẩn ra sau đó trên mặt cũng nở nụ cười, vỗ vỗ cánh tay nàng nói, "Xem ra cũng là người thông tuệ, đợi thời gian lâu hơn, ngày sẽ đỡ vất vả. Đừng sợ."

Trương Tiểu Oản lại gật gật đầu, lúc này bọn họ đã đến bậc thang, nàng ngừng chân, chờ phụ nhân kia đi trước nàng mới đuổi theo.

Tứ thẩm thấy nàng có lễ thì quay người nhìn, trong mắt hơi có tươi cười.

Đi qua bậc thang, bà đợi Trương Tiểu Oản bước đến, lại thấp giọng, chậm rãi nói, "Tối qua Đại Lang có việc ngủ ở thư phòng. Sáng sớm hôm nay hắn đã tới chỗ tổ mẫu chờ cháu. Lát nữa cháu thấy hắn thì đi tới bên người hắn là được. Hắn sẽ dẫn cháu đi gặp trưởng bối trong nhà, có hiểu không?"

Chương 44

"Lão thái thái, cháu dâu mới tới……" Chờ đi tới cửa Tứ thẩm kia gọi một tiếng vào bên trong.

Một đường này Trương Tiểu Oản xem ra Uông gia tuy nói là nhà giàu nhưng cũng chỉ coi như tốt hơn xung quanh mà thôi: tường gạch, ngói xanh, còn có mấy con đường lát đá. Lúc trước nàng đi qua một chỗ nhìn ra xa thì hình như còn có cái hồ.

Chỗ này quả thật lớn nhưng không lộ ra quá nhiều phú quý. Đương nhiên, so với thôn Ngô Đồng và trấn Cam Thiện rách nát thì nơi này có căn phòng gạch ngói hoàn chỉnh tất nhiên là tốt hơn nhiều. Thế nên nói là nhà giàu thì cũng không khoa trương.

Rốt cuộc nói đến xa hoa lộng lẫy, rực rỡ tráng lệ thì chỗ này cũng chỉ coi là rất bình thường mà thôi.

Dọc theo đường đi Trương Tiểu Oản thường xem một cảnh xong lại thu tầm mắt. Tứ thẩm còn tưởng nàng chưa từng thấy chỗ nào tốt như thế này nên che miệng cười vài cái, thậm chí trấn an mà vỗ vỗ cánh tay của nàng vài cái.

Đến chủ viện, đi qua một tấm ván gỗ, bước qua một dòng suối nhỏ thì tới cửa chính. Tứ thẩm trên dưới nhìn nàng một cái sau đó cười cười với nàng sau đó mới hô một tiếng kia.

"Vào đi." Bên trong có một giọng nữ lảnh lót vang lên, trong giọng nói có mang theo ý cười, "Lão thái thái đã chờ lâu lắm rồi, sớm đã không còn kiên nhẫn."

Lời này khiến sắc mặt Tứ thẩm ngẩn ra, bà nhìn Trương Tiểu Oản, thấy nàng vẫn nửa cúi đầu không rên một tiếng, kia trên mặt cũng không có biểu tình gì thì không nhịn được lắc đầu, cũng không nói gì mà dẫn đầu đi vào.

Nhìn như biết lễ nhưng không phải người biết ăn nói. May mà nàng chỉ ở đại trạch vài ngày rồi sẽ bị tống cổ ra ngoài, nếu không ngày qua sợ là không dễ dàng gì rồi.

Tứ thẩm kia nghĩ như thế nhưng trên mặt lại không thể hiện gì, chỉ mang theo Trương Tiểu Oản đi vào.

Vừa vào cửa Trương Tiểu Oản ngẩng đầu nhìn về phía chủ vị một cái. Trên ghế chủ vị là một vị lão thái thái tóc hoa râm, tầm 60 tuổi. Còn một người là một nam tử trung niên, có chòm râu dê, còn có một người khác đang ngồi bên người lão thái thái. Hắn là một thiếu niên trẻ tuổi, bộ dáng lạnh lùng, trong mắt Trương Tiểu Oản thì hắn quả thực được coi là tuấn lãng cực kỳ.

Ngũ quan kia giống như đao khắc, vô cùng sắc sảo, lộ ra một cảm giác cứng cỏi. Lần đầu tiên từ khi tới Đại Phượng triều, Trương Tiểu Oản mới nhìn thấy một nam nhân khiến nàng thật sự cảm thấy đẹp.

Người này có lẽ chính là phu quân của nàng.

Một ánh nhìn lướt qua, Trương Tiểu Oản lúc này cũng hiểu vì sao tối qua mình lại nhận phải nhiều lời ác ngôn như thế ở trong tân phòng. Nói cách khác nàng chính là cứt trâu mạnh mẽ dính lấy cánh hoa tươi này. Những thân nhân của hắn bất bình thay hắn nên mới muốn nói nhiều vài lời. Về tình về lý thì chuyện này cũng có thể chấp nhận.

Việc nàng phải ở lại nông thôn khẳng định là chắc rồi. Trương Tiểu Oản nghĩ như thế rồi cúi đầu uốn gối với hai người ngồi ở chủ vị, xem như đã hành nửa lễ. Sau đó nàng đi tới bên người lang quân

trẻ tuổi kia.

"Thiết bá, bưng trà lên đi." Lúc này, Tứ thẩm lại cười nói câu này.

"Đúng là mỗi ngươi ân cần." Vị lão thái thái đang dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản lúc này cười mắng một câu.

Bên người bà ta lúc này có một phụ nhân khác cũng cười nói, "Tứ tẩu từ trước đến nay đều là người tốt bụng. Tẩu ấy thấy đứa nhỏ nhà ai đói đến luống cuống thì đều nhịn không được dỗ hai tiếng."

"Một ngày tốt thế này, tam tức phụ cũng đừng chê cười tẩu tử." Tứ thẩm kia vẫn cười nói, "Mau để đôi vợ chồng trẻ chào hỏi đi thôi."

"Thoạt nhìn cũng coi như biết lễ nghi." Lão thái thái kia nói không tệ, nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng xa cách.

Bà ta quay đầu về phía trung niên nam tử bên cạnh nói, "Ngươi là đại bá của hắn, ngươi thấy sao?"

"Con thấy là kẻ biết lễ. Cháu ngoại gái của Lưu Giáo Úy hẳn cũng không quá kém." Nam tử trung niên kia cười tủm tỉm mà sờ sờ râu bên khóe miệng.

Uông lão thái thái không nghe được lời mình muốn nghe thì xoay đầu, nhàn nhạt nói, "Vậy chào hỏi đi."

Người trẻ tuổi nãy giờ không nói chuyện bây giờ mới quay đầu lại, nói với Trương Tiểu Oản, "Theo ta đi dâng trà cho tổ mẫu và đại đường bá."

Trương Tiểu Oản thi lễ với hắn rồi thấp giọng đáp "Vâng."

Người trẻ tuổi kia căn bản không thèm nhìn nàng mà dẫn theo nàng đi tới trước mặt lão thái thái. Lúc này Tứ thẩm đón lấy khay trà trong tay người làm rồi đưa tới trước mặt bọn họ. Hắn cầm lấy một

chén, Trương Tiểu Oản cũng cầm lấy một chén rồi quỳ xuống cùng hắn.

"Mời tổ mẫu uống trà." Uông Đại Lang lấy giọng không lớn không nhỏ mà nói một câu này, trầm thấp có lực.

"Tốt, tốt, tôn tử ngoan của ta, tổ mẫu sẽ uống……" Lão thái thái cười đến run lên, lấy chén trà trong tay hắn rồi một ngụm uống hết.

"Mời tổ mẫu uống trà." Trương Tiểu Oản thấy bà ta để chén xuống thì theo lễ dâng chén trà trong tay mình lên, để ngang trán.

Chẳng qua đến lượt nàng thì lại không dễ dàng gì. Lão thái thái kia đánh giá nàng một lúc lâu, mãi đến khi người đang quỳ bên cạnh nàng nhẹ giọng gọi "Tổ mẫu" một tiếng thì bà ta mới đón lấy cái chén trong tay Tiểu Oản.

Lúc dâng trà cho vì đường bá kia thì thuận lợi hơn nhiều.

Chờ nàng cũng chào hỏi xong những người còn lại, lão thái thái lại hỏi Trương Tiểu Oản một câu, "Có nghe hiểu không?"

Trương Tiểu Oản trợn tròn mắt nhìn bà ta không nói gì.

Lão thái thái nhíu mày, cầm nắp chén trà nhấp một ngụm rồi lại nói với Uông Đại Lang đang đứng bên cạnh mình, "Thiệt thòi cho cháu rồi, tôn nhi của ta."

"Nghe nói nàng vẫn luôn ở nông thôn, không đi đến đâu nên có lẽ nghe không hiểu tiếng nói của chúng ta bên này. Nhưng thời gian qua đi có lẽ sẽ tốt hơn một chút." Uông Đại Lang chậm rãi nói lời này, mỗi chữ đều rõ ràng, cho dù không cố ý nghe thì Trương Tiểu Oản cũng nghe hiểu hết.

Nàng vốn cười với hắn một cái nhưng lúc vừa quay đầu đã thấy ánh mắt lạnh lùng của lão thái thái nhìn mình. Lúc này nàng mới nhớ ra

người này là chồng nàng, là trượng phu chứ không phải một người xa lạ thân thiện.

Nàng không nên cười, miễn cho có người nói ra nói vào. Vì thế Trương Tiểu Oản cũng chỉ nhìn hắn thật nhanh sau đó nhanh chóng thu ánh mắt, cúi đầu nhìn giày của mình.

"Được rồi, lễ cũng đã dâng, mau đi về đi. Vợ lão Tứ, Lưu Giáo Úy nói ngày mai trước khi về kinh thì để Đại Lang mang nàng đến khách điếm gặp ngài ấy một lần coi như lại mặt. Sau khi gặp xong thì ông ta sẽ hồi kinh. Chuyện của cháu dâu mới mấy ngày nay con vất vả một chút, giúp đỡ trong ngoài cho xong." Lão thái thái nói với Uông Tứ thẩm những lời này.

Tứ thẩm kia nhìn Uông Đại Lang và Trương Tiểu Oản một cái. Uông Đại Lang không nói gì, còn Tiểu Oản chỉ cúi đầu nhìn giày nên bà thở dài trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là tươi cười đáp: "Vâng."

Chuyện dâng trà kết thúc, Trương Tiểu Oản theo Uông Đại Lang ra ngoài. Uông Đại Lang này lớn lên rất cao lớn, bước chân cũng dài nên chỉ vài bước đã bỏ lại Trương Tiểu Oản ở phía sau.

Chỉ một nhoáng mà Trương Tiểu Oản đã không nhìn thấy hắn. Lúc này Uông Tứ thẩm bị lão thái thái giữ lại nói vài câu đã đuổi tới. Bà nhìn nàng lắc lắc đầu rồi chậm rãi nói, "Cùng ta về thôi."

Trương Tiểu Oản cảm kích cười với bà, lại nhịn không được hành lễ tạ ơn sau đó cùng bà đi về. Dọc đường đi rốt cuộc nàng cũng chẳng thấy vị tân lang của mình đâu.

Quay lại trong phòng, Tứ thẩm nói lát nữa sẽ có bà tử đưa cơm sáng đến cho nàng, nói xong bà cũng rời đi.

Chờ bà đi rồi, Trương Tiểu Oản đóng cửa, cũng không dám chốt lại mà chỉ dùng thân thể mình chặn cửa, sau đó móc ra bốn bao lì vì mình vừa nhận được.

Bao lì xì của lão thái thái có mười đồng tiền……

Tộc trưởng đường bá cho một tờ ngân phiếu năm lượng……

Dịch tam thẩm cho năm đồng tiền……

Uông tứ thẩm cho mười đồng tiền……

Trương Tiểu Oản khó nhịn mà tham lam một phen nhưng nhìn thấy mười đồng tiền của lão thái thái thì nàng vẫn tặc lưỡi. Hóa ra đây là nhà giàu có tiếng trong miệng Lưu Tam Nương cơ đấy. Nàng lấy ra mấy đôi đệm giày, nếu bán giá tốt thì cũng được số tiền ấy.

Trương Tiểu Oản lắc lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn nở nụ cười. Không thích thì không thích, những người này đối xử với nàng không tốt kỳ thật cũng chẳng khiến nàng có tí xi nhê gì.

Thậm chí có thể nói ngoài những ánh mắt bắt bẻ xem thường khiến nàng không dễ chịu chút nào thì kỳ thật bọn họ đuổi nàng đi cũng khiến nàng thấy thoải mái.

****

Trương Tiểu Oản cho rằng chờ gặp Lưu Nhị Lang, lại chờ ông ta rời đi thì Uông gia sẽ tìm cớ đuổi nàng đi.

Nhưng sự thật lại lần nữa chứng minh nàng đã nghĩ đến mọi việc quá mức đơn giản.

Ngày đó tới khách điếm gặp Lưu Nhị Lang, ông ta liếc mắt nhìn nàng một cái sau đó gọi Uông Đại Lang vào sương phòng uống rượu.

Bên này có một bà tử lại đây mang Trương Tiểu Oản vào một gian phòng. Đầu tiên bà ta rót một ly trà nóng cho nàng, sau đó dùng

tiếng thôn Ngô Đồng hỏi Trương Tiểu Oản, "Đêm động phòng có tốt không? Hiện giờ thân thể vẫn tốt chứ?"

Trương Tiểu Oản vừa nghe đã sửng sốt, sau đó nàng lập tức suy nghĩ cẩn thận xem đây là chuyện gì.

Sợ là Lưu Nhị Lang đang muốn xác định nàng đã viên phòng hay chưa đây mà. Ông ta còn muốn xen vào việc này nữa sao?

Trương Tiểu Oản khẽ cau mày. Biểu tình này ở trong mắt bà tử kia chính là nói rằng nàng còn chưa viên phòng. Bà ta đứng lên để Trương Tiểu Oản tiếp tục uống trà còn mình đi ra ngoài.

Chờ bà ta trở về lại cười nói chuyện với Trương Tiểu Oản. Nhưng lần này bà ta không dùng giọng thôn Ngô Đồng mà nàng quen thuộc mà dùng giọng của trấn Cam Thiện. Nàng nghĩ rằng bà tử này đã được Lưu Nhị Lang mời đến từ trước rồi.

Trương Tiểu Oản thở dài ở trong lòng, không biết vì sao Lưu Nhị Lang lại muốn quản cả chuyện này nữa?

Trong lòng nàng biết trong chuyện này khẳng định có nguyên nhân, nhưng lại không đoán ra được có chuyện gì. Nàng chắc chắn nguyên nhân đó không phải vì ông ta quan tâm nàng, mà chỉ vì ông ta cực kỳ để ý đến hôn sự này. Lòng nàng thấy càng thêm phiền chán.

Nàng không biết ông ta đang tính toán cái gì nên chỉ đành bị ông ta dắt mũi đưa đi.

Trên thực tế, Lưu Nhị Lang để nàng đến gặp mặt lần này là có tính toán rõ ràng. Hai ngày nay Uông Đại Lang không thèm gặp nàng, mãi tới sáng nay hắn mới đến đưa nàng đi gặp cậu. Lúc này trở về, mặt hắn lạnh hơn, dọc đường đi cũng không thèm nói với nàng một câu nào.

Vào ban đêm, Uông Đại Lang về phòng ngủ mà mấy hôm nay

Trương Tiểu Oản vẫn luôn ngủ một mình. Từ đầu tới đuôi hắn dùng nửa canh giờ để làm chuyện đó, xong việc thì đi luôn.

Trương Tiểu Oản ở lại trong bóng đêm, xương cốt đều đau đớn. Nàng nhìn chữ hỉ ẩn ẩn hiện ra trên đỉnh màn, lần đầu tiên cảm giác được lạnh lẽo chưa từng có.

Cho dù là mùa đông đầu tiên mới đến đây nàng cũng không thấy lạnh thế này.

Nàng lại lần nữa hiểu rõ rằng ở triều đại này, thân phận nữ nhân chỉ cho nàng một tấc vuông không gian. Nàng chưa từng có quyền lợi chân chính được quyết định cuộc đời mình.

Ngày hôm sau nàng thậm chí còn không gặp được Uông Đại Lang thì đã bị người ta nhét lên xe bò, kéo theo của hồi môn của mình. Nghe lời lão thái thái nói thì mẹ chồng nàng ở kinh thành lo việc nhà còn nàng về thôn Ngưu Quy thay mặt quản lý ruộng đất.

Chương 45

Xe bò đi đến ngày hôm sau thì Trương Tiểu Oản phát sốt.

Trên hai chiếc xe bò đều chất đầy đồ, đến gia cụ bằng gỗ hoa lê mà Lưu Nhị Lang bỏ giá cao để mua cũng bị đặt bên trên. Nhìn bộ dạng thì có vẻ như người của Uông gia muốn tống cổ nàng một lần đến nông thôn, không để nàng quay về.

Đưa hết của hồi môn cho nàng làm như bọn họ khinh thường chiếm đồ của nàng vậy. Loại xem thường này thực khiến người ta lạnh lòng, nhưng Trương Tiểu Oản mê man mà vẫn cảm thấy may mắn. Ở thời này, có đồ ngốc mới ngại nhiều của.

Sốt đến ngày thứ ba, Trương Tiểu Oản không chịu nổi nữa, hai lão hán và hai bà tử đi theo cũng có vẻ hữu khí vô lực. Một lão hán trong đó có vẻ còn có bệnh nặng.

Xe bò đi một đường này cực chậm, Trương Tiểu Oản cố cười nói chuyện phiếm với bọn họ hai ngày mới biết được muốn tới cái thôn kia với cái tốc độ này thì phải mất mười ngày.

Hai đôi vợ chồng này nhìn có vẻ như nô tài mà Uông gia đã từ bỏ nên tống cổ theo nàng đến nông thôn chờ chết. Đối với những người này, Trương Tiểu Oản thật sự thấy rất bất đắc dĩ.

Đêm nay lúc tá túc ở nông gia, nàng bỏ tiền ra để chủ nhà mời một vị đại phu vân du đến xem bệnh cho mình, lại bốc thuốc, đồng thời cũng bắt mạch luôn cho vị lão hán vẫn ho suốt trên đường đi.

Đi ba ngày, rời xa huyện Long Bình, Trương Tiểu Oản cũng biết đại khái rằng tương lai chỉ có thể dựa vào chính mình. Nếu đã bỏ tiền bốc thuốc thì nàng dứt khoát nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hai ngày rồi mới lên đường tiếp.

Lúc này đã gần ăn tết, nhà nông bọn họ ở nhờ có giết heo. Trương Tiểu Oản lại bỏ mười mấy đồng ra mua xương heo và chút thịt heo, mấy củ cải. Đến tối nàng nấu một nồi canh củ cải xương heo, lại xào chút thịt để mấy người ăn bổ thân mình.

Bởi vì mất củi lửa của nhà chủ nên đồ ăn nàng làm cũng chia cho nhà chủ một nửa. Chủ nhân bưng đồ ăn đến một phòng khác, một lúc lâu sau họ mang hai đồng tiền nàng dùng để mua củ cải trả lại cho nàng. Bọn họ dùng giọng quê hương mà nói với nàng bọn họ cũng không muốn ăn không.

Mà trong hai lão hán, có một người cứ ho liên tục. Lúc này ông ta dùng một đôi mắt vẩn đục nhìn chằn chằm Trương Tiểu Oản. Ông ta vẫn luôn đề phòng nàng như phòng cướp, nhưng không nghĩ tới nàng lại bốc thuốc cho ông ta uống. Ông ta lại càng không nghĩ tới ngày đầu tiên nàng bị sốt đến mơ màng mà đến hôm sau đã bắt đầu sắp xếp chỗ ăn chỗ ở đâu ra đấy.

Mấy lão nhân còn cho rằng nàng tự làm đồ ăn sẽ không chia cho bọn họ, ai ngờ Trương Tiểu Oản bưng đồ ăn lên để mọi người cùng ngồi một bàn ăn……

Đêm đó có một bà tử giúp nàng múc nước ấm, còn ngồi xổm xuống giúp nàng rửa sạch chân.

Trương Tiểu Oản ngẫm lại thì cũng không cự tuyệt. Nàng không dùng tiếng nói của thôn Ngô Đồng nữa mà lần đầu tiên dùng khẩu âm nửa sống nửa chính của huyện Long Bình để nói chuyện với bà tử tên Thái thẩm này: "Về sau muốn cùng nhau sống thì đừng quá khách sáo."

Thái thẩm không dự đoán được nàng sẽ nói được giọng huyện Long Bình. Cho dù nói không tốt nhưng lúc này cũng không khó để nghe hiểu. Không nghĩ tới mới hai ngày mà cô dâu mới đã học được một chút cách đổi khẩu âm khiến bà ta kinh ngạc nhìn nàng.

Trương Tiểu Oản cười với bà ta rồi đỡ bà ta lên nói, "Mau đứng lên đi."

Nói xong nàng tự lấy vải lau chân rồi tự mặc tất. Thấy lão Thái thẩm còn đứng ở một bên nàng mới vươn tay ra hiệu, đôi mắt cười đến cong cong, dùng âm điệu trúc trắc mà nói, "Không phải nói ngay, giúp ta đổ nước, lại trả chậu cho chủ nhà……"

Lão bà tử kia nghe thấy thế thì "Ai" một tiếng, cong eo nói, "Ta đi ngay."

Nói xong bà bưng chậu nước rửa chân lên, lúc đi tới cạnh cửa còn quay người lại, do dự một chút mới hỏi Trương Tiểu Oản, "Đại nương tử còn muốn nói gì nữa không?"

"Không có, bà tự làm việc của mình thôi. Trời lạnh, mấy chú ý buổi tối một chút, lại nghỉ ngơi lấy sức ngày mai còn phải lên đường." Trương Tiểu Oản cười nói xong thì nhìn theo bóng bà ta đi ra khỏi cửa.

Ngày thứ hai nàng rời giường, dọn dẹp chăn đệm đàng hoàng rồi đang muốn tự mình dọn đến xe bò thì vị Thái lão hán vốn ho khan suốt đã bước đến để giúp nàng thu xếp chuyển giường lên xe bò buộc cẩn thận.

Bên này Thái lão thẩm đi tới nhỏ giọng hỏi nàng, "Chăn đệm ngài cho chúng ta mượn phải chỉnh thế nào?"

Nhà nông bọn họ ở nhờ chỉ cho hai gian phòng trống, đệm chăn không có gì. Căn phòng của nàng còn có một cái giường gỗ nhỏ, phòng mấy người già này ở thì chỉ là lều tranh gió lùa, lại chỉ có ít

rơm rạ rải trên mặt đất. Lúc trước hai đôi này vốn dùng chăn đệm của chính mình, nhưng hai ngày này lạnh hơn nên Trương Tiểu Oản lấy từ của hồi môn cả mình ra mấy bộ giường đệm để miễn cho bọn họ bị đông lạnh.

"Đợi trở lại đại trạch, lão bà tử giặt sạch trả cho ngài được không?" Lúc lão bà tử nói lời này thì có vẻ ngượng ngùng, đôi mắt dao động.

"Không được, tới chỗ kia sợ là trời sẽ càng lạnh hơn, mọi người cứ dùng trước đi." Lúc này Trương Tiểu Oản mới hết sốt, sức lực cũng không có bao nhiêu. Vì thế nàng vừa nói chuyện vừa ra hiệu, cứ thế từ biệt gia chủ.

Lúc từ biệt, chủ nhà hôm qua được Tiểu Oản chia đồ ăn đã tặng cho nàng mang theo một bình củ cải muối ớt cay.

Trương Tiểu Oản trả tiền cho bọn họ cũng không lấy. Lúc này nàng nhìn thấy đứa con nhà họ mặc quần áo rách rưới quá rồi nên cầm kim chỉ ra cắt một khối vải dệt duy nhất trong đống của hồi môn để giúp hắn sửa lại quần áo cho chỉnh tề một chút.

Điều này khiến chủ nhà kia và đứa con nhỏ nhà họ vui đến hỏng rồi. Bọn họ liên tục cảm tạ nàng còn Trương Tiểu Oản chỉ cười nhận lời cảm ơn. Nàng nói tiếng quê hương của mình, chủ nhà lại nói tiếng bản địa của họ nên không ai hiểu ai. Nhìn qua thì có vẻ náo nhiệt nhưng kỳ thật Trương Tiểu Oản dùng hết sức ăn sữa cũng mình cũng không hiểu bọn họ nói gì, chỉ nghe được ba bốn phần.

Còn những lời nàng nói chắc họ cũng không hiểu nhưng điều này cũng không ngăn cản hai vợ chồng kia và bọn nhỏ liên tục gật đầu nhiệt tình.

Lúc phải đi, chủ nhà còn đi ra tận cửa đưa tiễn. Trương Tiểu Oản nhìn mấy đứa nhỏ nhà bọn họ không ngừng nhìn nàng thì đi được chục thước lại nhảy khỏi xe bò, cho mỗi đứa nhỏ một đồng tiền, dặn tụi nó mua đường ăn khi tết đến.

Nhìn thấy mấy đứa nhỏ này nàng như thấy được Tiểu Bảo, Tiểu Đệ và Tiểu Muội lúc khóc lóc đưa nàng gả đi.

Trên đường nàng nhớ em trai em gái nên vùi đầu vào trong chăn, phải cắn môi đến chảy máu mới không rơi lệ.

Nàng thậm chí còn nghĩ tới chuyện để xe bò quay về thôn Ngô Đồng, không đến tòa nhà kia nữa.

Nhưng rốt cuộc đây cũng chỉ là suy nghĩ, nàng biết là từ giờ sợ là đến chết nàng cũng không về được nữa.

Lúc này nếu nàng thật sự về thì chỉ có chết, còn liên lụy đến người nhà.

Có nhà không được về, nỗi khổ này nàng không chịu được cũng phải chịu.

****

Một đường đi tới tòa nhà kia thì cũng vừa đúng sáng 30 tết. Lúc bọn họ đi tới trước thôn, Thái lão hán gọi thôn trưởng ở đây tới để người đó dẫn bọn họ tới chỗ tòa nhà.

Tòa nhà này ở lưng chừng núi, may mà bọn họ đi xe bò và đi ban ngày nên mới dễ dàng chút.

Nhưng tòa nhà kia cũng không phải quá tốt. Tính ra thì có sáu gian nhà ngói gạch xanh, còn có một gian đại đường, nhưng mái ngói đều đã dột nát, không có một gian nào là không có chỗ thủng. Nếu không phải phòng ở được xây bằng gạch xanh thì phòng ở này quả thật quá dột nát đã thế còn chất đầy củi và rơm rạ mà người trong thôn đêr vào. Đến chỗ ngủ ở dưới đất cũng không có.

Thôn trưởng nhìn thấy cảnh này thì cũng ngượng ngùng. Ông ta lập

tức nói người trong thôn đến mang đồ nhà mình dọn hết.

Trương Tiểu Oản khổ mà không nói nên lời, nàng cầm theo khế đất của căn nhà và 50 mẫu ruộng mà đến, dọc theo đường đi nàng tưởng tượng đến tương lai có thể một mình sống thì tốt biết bao. Nàng dựa vào ý niệm này mới chống được gian khổ trên đường đi, ai ngờ cái chỗ nàng nghĩ có thể khiến nàng thấy thoải mái lại là cảnh tượng như thế.

Đến Thái lão hán trước kia từng đến đây cũng kích động vung tay múa chân với Trương Tiểu Oản nói phòng ở trước kia không phải như vậy. Lúc ông ta tới đây phòng ở rất tốt, không rách nát thế này.

Trước kia không như vậy thì sao? Hiện tại chính là như vậy đó.

Sáng sớm ngày 30 tết, trời đông giá rét, bọn họ đi một đường tới đây nhưng chỉ có vài miếng ngói che thân.

Trương Tiểu Oản ngẩng đầu nhìn nhìn nóc nhà, chỉ đành cố nhịn mệt mỏi bất kham trong lòng. Nàng cũng bất chấp thân phận phụ nhân của mình mà tiến lên hỏi thôn trưởng, "Trong thôn có người có thể sửa nóc nhà không? Làm sao để mời được?"

Nàng nói rất chậm, khẩu âm cũng thay đổi một chút, cố gắng giống khẩu âm mà nàng nghe được trên đường tới đây.

Thôn trưởng ngàn vạn không nghĩ đến nàng sẽ nói với ông ta, đã thế ông ta lại còn nghe hiểu một chút. Thế nên ban đầu ông ta nhìn nàng ngạc nhiên, sau đó thấy hai lão bà tử trừng mắt hung ác nhìn mình thì mới vội nói, "Không dám để nương tử phải lo, trong thôn có người có thể sửa nóc nhà. Nhưng ngói này phải đến thôn bên cạnh mua, sẽ mất nhiều thời gian. Cả đi cả về cũng mất một ngày, ngài xem, hôm nay lại là ăn tết rồi……"

Giọng thôn trưởng mang theo khẩu âm địa phương, Trương Tiểu Oản chỉ hiểu vài phần nhưng cũng hiểu ông ta nói có lý nên đành để

ông ta đi trước. Nàng tự mình xắn tay áo làm việc, tính toán dọn dẹp một gian phòng xem như lành lặn nhất trong nhà.

Cái gì mà tòa nhà tốt chứ? Nhìn dáng vẻ này thì đã nhiều năm không được xử lý rồi.

Nghe nói đây là của hồi môn của mẹ chồng nàng năm xưa. Trương Tiểu Oản nhìn, đây cũng coi là một nơi tốt, xem ra Uông gia thấy nơi này xa, số lượng ruộng đất cũng đủ lớn nên mới tổng cổ nàng đến.

Đối với bên ngoài bọn họ nói để nàng tới chỗ này xử lý, đúng là cho một đứa con dâu nhà nghèo như nàng đủ mặt mũi đi.

Vào tối ngày 30 tết, Trương Tiểu Oản nằm trong căn phòng âm u lọt gió ngủ chung với hai lão bà tử.

Lúc đầu hai lão bà tử không đồng ý, nhưng dọc theo đường đi bọn họ bị lạnh, xương cốt không chịu nổi rét mướt nữa. Nếu còn để hai người bọn họ ngủ trong mấy căn phòng lọt gió kia thì sợ là sáng đầu năm ngày mai Trương Tiểu Oản sẽ phải làm tang sự cho bọn họ.

Chăn đệm còn thừa nàng cũng để cho hai lão hán kia sử dụng. Trương Tiểu Oản cũng không phải tốt bụng mà thật sự không nghĩ còn chưa kịp ấm chỗ thì đã khiến đám lão nô Uông gia phái tới làm khó nàng bị đông chết. Nàng cũng chẳng cần nghĩ nhiều, chỉ chắc chắn rằng chuyện này trueyèn ra sẽ khiến thanh danh của nàng nổi như cồn.

Sáng sớm ngày hôm sau Trương Tiểu Oản mặc áo bông, lại mặc gần hết quần áo khác lên người khiến nàng mập mạp không giống một cô dâu mới. Lúc này nàng mới ra cửa.

Nàng mang theo Ngô thẩm đi vào thôn lấy chút tiền mua gạo.

Thôn dân biết nhà giàu ở lưng chừng núi kia có người tới, nghe nói là một cô con dâu được phái tới xử lý gia sản. Nhưng không ai đoán

được sáng sớm hôm sau nàng sẽ xuất hiện trước mặt bọn họ. Vì thế mọi người đều như xem thứ hiếm lạ mà chạy ra nhìn.

Trong tay Trương Tiểu Oản là một khối bánh đường hoàn chỉnh là dọc đường nàng tiếc không ăn. Đây là bánh được đặt trên bàn vào đêm tân hôn, sáng hôm sau nàng thu dọn tiện thể cất một ít vào túi mình. Vì thế phụ nhân đến thu dọn hoa quả trên bàn còn nhìn nàng vài lần, trong mắt là vẻ khinh thường.

Lần này xuống núi nàng cắn răng mang theo khối bánh đường này. Nàng biết không phải ai cũng hiểu được lời nàng nói, cho nên muốn dùng đồ ăn tạo thiện cảm. Nàng nhìn thấy trẻ nhỏ là phát một ít, khiến cha mẹ tụi nhỏ cũng chú ý hơn, coi như làm quen với người trong thôn.

Chờ nàng mua gạo lức về thì đống rơm rạ, gỗ củi người trông thôn hôm qua không đến lấy đã bắt đầu được dọn dẹp. Có lẽ có người đến dọn nên lục cũng có người theo sau. Tòa nhà cũ này chỉ qua chưa tới một ngày đã bị bọn họ dọn xong.

Trương Tiểu Oản nhìn tòa nhà trống không cuối cùng mới có chút bộ dáng cũ thì nở nụ cười khổ.

Vào ban đêm, nàng kiểm kê lại tiền bạc trong tay. Lúc nàng rời khỏi đó, Uông Tứ thẩm cho nàng ba lượng bạc, cộng thêm tiền trong lì xì, trừ đi chi phí dọc đường thì hiện tại nàng chỉ có đến chưa đầy bảy lượng bạc.

Của hồi môn của nàng chính là một bộ gia cụ gồm hai tủ, một giá đựng chậu rửa mặt, ba bộ chăn đệm, một khối vải mười thước. Đất cả đều là đồ hữu dụng nhưng không dễ bán.

Vậy nàng cũng chỉ có thể dùng số tiền ít ỏi này để sửa chữa nhà cửa trước.

Chương 46

Đến sáng ngày mùng ba, người trong thôn tới hỗ trợ sửa lại nhà. Trương Tiểu Oản trả tiền công hai đồng một ngày, giọng điệu lại khách khí nên bọn họ lam việc cực kỳ nghiêm cẩn.

Người trong thôn thấy Trương Tiểu Oản là người sòng phẳng thì bắt đầu làm việc rất nhanh. Năm người mất hai ngày đã hoàn toàn sửa xong mái của sáu gian phòng.

Sau khi tính toán chi phí, Trương Tiểu Oản đại khái tiêu mất hơn hai lượng bạc để sửa lại mái ngói. Tiền công thì không đáng mấy, quan trọng là tiền mua ngói mới để lợp lại.

Còn có ba mặt tường lùa gió thì phải đi tới nơi xa hơn để tìm gạch xanh về sửa chữa lại. Chắc phải một thời gian nữa mới làm được nên nàng cũng đành gác xuống.

Hiện tại nàng phiền lòng chính là việc làm giường, còn phải xây nhà bếp cho tốt.

Thôn trưởng mang theo một sư phó làm nghề mộc đến, nói vị sư phó kia ở lại làm việc, lại giúp lên núi chặt cây. Nhưng tiền công một ngày phải năm đồng, còn phải bao hai bữa.

Người là do thôn trưởng giới thiệu nên Trương Tiểu Oản cũng không từ chối, cứ thế đồng ý.

Nhưng nông dân đa phần là người thành thật, tuy lão Thái bá ngầm nói với Trương Tiểu Oản rằng người nào đưa ra giá quá cao, lại ăn

nhiều nhưng hắn lên núi chặt gỗ xuống rồi lập tức bắt đầu làm việc, không hề kéo dài thời gian. Trương Tiểu Oản vẫn cảm thấy không cần phải phàn nàn gì thì hơn.

Phòng bếp thì chỉ cần đắp cái bếp, không mất quá nhiều công phu. Nàng mời một thôn dân biết đắp bếp tới, nửa ngày đã làm xong. Nhưng chờ bùn đất khô phải mất ba ngày mới có thể dùng. Vì thế trong ba ngày này, Trương Tiểu Oản còn phải mang theo hai bà tử ở bên ngoài dùng bếp tạm thời.

Bận rộn năm ngày mới được nghỉ ngơi. Lúc này Trương Tiểu Oản cảm thấy hụt hơi. Nàng cho rằng mình quá mệt mỏi nên cũng không dám cậy mạnh mà ở trong phòng nghỉ ngơi hai ngày mới lại ra cửa.

Thôn làng ở đây không nhiều quy củ như huyện thành, cấm kỵ đối với phụ nhân cũng không quá nhiều. Nhưng bởi vì hai bà tử ở đây nên Trương Tiểu Oản mà phải nói chuyện với nam nhân thì sẽ mang theo một người, có thế nàng nói chuyện mới được dễ dàng.

Kỳ thật người trong thôn cũng không quá so đo cái này, chỉ là lời nói thôi mà, cũng không phải ai cũng nhiều chuyện. Nếu có chuyện phải nói thì cũng không đến mức không thể gặp mặt nói chuyện.

Nhưng phụ nhân như nàng muốn tránh tị hiềm một chút thì người ta cũng hiểu. Rốt cuộc cũng là nhà giàu trong thành dến, có chút quy củ cũng là bình thường.

Hai bà tử và chồng mình đại để cũng biết mình sẽ phải đi theo Trương Tiểu Oản đến chết. Mà một đường này Trương Tiểu Oản đối xử với bọn họ cũng rất khách khí, còn bỏ tiền ra tiêu pha mua đồ cho bọn họ. Nàng chia bồn gỗ ra cho mỗi đôi một cái, lại còn chăn đệm cũng để bọn họ dùng. Sống đến tuổi của bọn họ thì đều biết người chủ nào tốt người nào xấu. Hiện tại bọn họ thấy nàng là người lương thiện, không cắt xén tiêu dùng của bọn họ, cũng không bắt bọn họ làm việc mệt nhọc thì đều nghĩ sau này sẽ dựa vào nàng. Chẳng ai trong số đó còn nhớ tới những lời Thiết quản gia nói với

mình trước khi đi. Hiện nay chỉ cầu đại nương tử có ngày lành để trước lúc chết bọn họ cũng có ngày lành.

Cho nên mầy ngày nay Trương Tiểu Oản tìm người đến làm việc thì mấy người bọn họ cũng không gây phiền toái gì cho nàng. Hai bà tử thấy Trương Tiểu Oản cũng là người có quy củ, bất đắc dĩ muốn nói chuyện với nam tử trong thôn cũng phải mang theo bọn họ, lại nghiêng người không nhìn thẳng, giống một người được giáo dục đầy đủ lễ nghĩa thì càng có hảo cảm.

Nhưng người tên Thái lão bá kia lại là người xảo quyệt, không tới mấy ngày đã giúp Trương Tiểu Oản tính toán, trông giữ đồ đạc trong nhà vô cùng lợi hại. Người trong thôn có tới mà dám nhìn đống gia cụ nhiều một chút là ông ta sẽ trừng mắt lại.

Đã thế ông ta còn nói với Trương Tiểu Oản nên dọn cái tủ đang đặt ở đại đường tới phòng nàng, miễn cho có người tới mưu đồ của cải nhà bọn họ.

Trương Tiểu Oản nghe ông ta nói thế thì dở khóc dở cười, nhưng cũng biết ông ta có ý tốt nên nàng cũng không phản đối mà để hai lão hán dọn ngăn tủ kia vào phòng nàng. Thế là nàng có hai ngăn tủ trong phòng.

Lúc này trong đại đường chẳng còn gì. Cũng may sư phó làm giường nói hắn có thể giúp làm thêm mấy cái ghế dài và vài cái ghế tròn. Chỗ đồ đó ông ta chỉ tính nửa tiền công, không cần trả nhiều.

Vị sư phó này thấy Trương Tiểu Oản cũng không ăn chặn đồ ăn của hắn, nếu con hắn đến đúng giờ cơm mà gặp nàng thì nàng còn chia đồ ăn của mình với đứa nhỏ. Nhìn đã biết đây là một người thiện lương, nên hắn cũng không tham chút tiền này, có thể lấy chỗ nọ bù chỗ kia.

****

Cho dù huyện An Bình Và huyện Long Bình gần nhau nhưng tiếng địa phương của hai nơi quả thật khác nhau quá nhiều. Khẩu âm của hai nơi khác nhau hoàn toàn, Trương Tiểu Oản nghe những người ở đây nói chuyện thì thấy giống giọng vùng Tứ Xuyên, Quý Châu. Còn giọng nói của huyện An Bình bọn họ thì giống giọng của vùng Hồ nam, quả thực quá khác nhau.

Mà người ở thôn Ngưu Quy này lại còn nặng hơn cả người ở huyện Long Bình, mỗi chữ đều nói đến mơ hồ. Mỗi lần nàng nghe bọn họ nói thì đều rất phí công sức. Mấy người nàng mang tới là lão bộc của Uông gia, khẩu âm đều là của huyện thành nên khi nói chuyện cũng nặng khẩu âm nhưng vẫn chưa là gì so với người trong thôn. Cho nên ngày thường nói một câu dài cũng là vấn đề, lúc này Trương Tiểu Oản cũng đành vừa nghe vừa đoán mới có thể miễn cưỡng giao lưu với mọi người.

Nhưng cho dù thế thì vẫn có nhiều lúc nói sai hoặc hiểu lầm dẫn đến làm sai.

Ví dụ như có một buổi sáng sư phó làm mộc có việc trong nhà, người trong nhà đến gọi hắn nên hắn xin nghỉ. Hắn nói hôm sau mới tới được nhưng mấy người trong nhà nghe thế nào thành hắn nói buổi chiều hắn sẽ tới. Đợi cả chiều không thấy hắn tới, buổi trưa mọi người còn nấu cơm cho cả hắn nên lúc này mấy bà tử và lão hán đều rất tức giận. Ngày hôm sau hắn vừa mới tới bọn họ đã cằn gậy gộc, chổi mới mua vây đến muốn tính sổ. Bọn họ cho rằng hắn bắt nạn bọn họ mới tới nên nhận tiền nhưng không chịu làm việc.

Lúc hỏi ra thì sư phó bị mấy ông bà lão vây quanh hiểu lầm đã tức giận ngút trời. Hôm nay Trương Tiểu Oản làm cơm trưa còn làm thêm mấy cái bánh nhờ người đưa đến mới khiến vị sư phó bị oan uổng kia nguôi giận một chút.

Việc nói chuyện ngày thường trở thành vấn đề cực lớn, nhưng năng lực học tập của Trương Tiểu Oản mạnh, chỉ sau hơn 10 ngày nàng đã nói chuyện được với thôn phụ ở đó lại cũng có thể hiểu gần hết

những lời họ nói. Tuy vài chỗ nàng vẫn phải dựa vào suy đoán hoặc bắt người khác phải lặp lại nhiều lần mới được.

Nàng cũng không sợ nói mấy lời ngây ngô khiến mọi người bật cười mà kiên trì học với mọi người. Rốt cuộc thì nàng sẽ phải ở lại đây lâu dài, nhập gia tùy tục, nếu muốn cắm rễ ở đây thì tốt nhất là phải hòa nhập được.

Người trong thôn thấy vị đại nương tử nhà giàu kia là người cực kỳ dễ nói chuyện. Tuổi tác nàng còn nhỏ nhưng lại là người hoạt bát, thấy phụ nhân nhà ai cũng cười sau đó chào hỏi người ta, rất là lễ phép. So với người trong thôn nô tục thì quả thật nàng giống như người nhà giàu.

Cứ thế bọn họ cũng có thêm vài phần tôn kính với Trương Tiểu Oản. Hán tử trong thôn ngày thường nhìn thấy nàng thì cũng nghe theo lời dặn của vợ mà tránh nàng một chút.

Trương Tiểu Oản bình thường cũng không nói chuyện với nam nhân trong thôn, nếu có việc cần trao đổi thì nàng sẽ cố gắng nói với vợ của bọn họ.

Nàng là người phân rõ phải trái, sống chung với thôn dân nửa tháng, có không ít lời hay về nàng được truyền ra.

Đến vợ của thôn trưởng cũng được Trương Tiểu Oản tặng nửa thước vải tốt nên rất thân thiết vơi nàng. Hơn nữa Trương Tiểu Oản bỏ tiền mua củ cải nhà bà ta vài lần nên mỗi lần thấy nàng bà ta đều rất nhiệt tình.

Cứ như thế nàng đã sửa xong nhà ở, giường cũng làm xong, có thể ngủ trên giường đệm khiến mùa đông trôi qua nhanh hơn. Mắt thấy mùa xuân sắp tới, Trương Tiểu Oản ngồi có tính toán thu lại vài mẫu ruộng để tự trồng trọt. Lúc này nàng lại phát hiện kinh nguyệt của mình từ tháng trước đến giờ đã không tới.

Lúc trước nàng cho rằng mình lo nghĩ nhiều quá nên nó mới đến chậm, nhưng sáng sớm nay nàng tỉnh lại thì lại cảm thấy buồn nôn. Nàng nôn mấy ngụm nước chua ra mới bất giác phát hiện ra cái gì đó khiến cả người kinh hoảng hãi hùng.

Chẳng lẽ là đêm hôm đó? Chỉ một đêm là có sao?

****

Lúc Trương Tiểu Oản còn đang không yên lo lắng chuyện mình có mang thai hay không thì năm hộ gia đình thuê ruộng của nàng đã cùng nhau tới cửa.

Bọn họ đều nói năm kia gặp tai họa, năm trước trồng trọt thì đều dùng để trả thuế đất, trong nhà lúc này không còn một chút lương thực tồn nào nữa. Nếu năm nay bọn họ không được gieo trồng nữa thì sợ cả nhà sẽ chết đói mất.

Mấy người này chắc đã thương lượng với nhau rồ. Cách một tấm mành bọn họ mở miệng là nói nếu năm nay không được làm tiếp thì một nhà mấy miệng ăn sẽ không sống nổi.

Lúc này Trương Tiểu Oản mới triệt để phát hiện ra thanh danh tốt bụng mà trong thời gian vừa qua nàng cố gắng tạo nên giờ lại quay lại cắn nàng. Bọn họ nói đến nỗi gân xanh trên trán nàng cũng nhịn không được nảy lên. Thật sự nàng phải mất rất nhiều công sức mới áp được cỗ tức giận trong lồng ngực xuống.

Lúc này không thể cãi nhau ầm ĩ được. Trong ngực Trương Tiểu Oản cảm thấy một trận ghê tởm, thế mà đám người kia vẫn một câu đại nương tử, hai câu đại nương tử, muốn nàng đáng thương bọn họ. Nàng nén lửa giận, chỉ đành lui một bước mà chậm rãi dùng tiếng nói trọ trẹ theo khẩu âm trôn Ngưu Quy để nói, "Khó xử của các ngươi ta biết, nếu không thì mỗi nhà chừa ra một mẫu ruộng, để lại tổng cộng năm mẫu để chúng ta tự gieo trồng được không?"

Mấy hán tử của mấy nhà không nghĩ nàng lại đưa ra biện pháp này nên hai mặt nhìn nhau.

"Ta và người nhà tới đây xử lý ruộng đất nên ở nhà cũng nhàn rỗi. Chúng ta muốn trồng chút thức ăn cho mình, ít phải phiền toái đến bên ngoài." Trương Tiểu Oản tận lực để giọng điệu của mình được uyển chuyển, "Các vị thấy có được không?"

Lúc này trong phòng không ai nói chuyện. Qua một hồi lâu mới có một giọng nói do dự đáp lại, "Đại nương tử và người nhà đã có lương thực chúng ta nộp lên, cần gì phải tự mình động thủ?"

Trương Tiểu Oản nhẹ thở phào, sau đó tự mình cười cười để ổn định tâm tình. Lương thực thu được sao? Chỗ đó nàng còn muốn để dành để bán, nếu không tiền dùng trong nhà phải lấy ở đâu?

Lúc này nàng sờ sờ bụng, tâm phiền ý loạn mà nghĩ sinh hay không sinh? Nàng có cần đứa con của nam tử xa lạ kia không?

Không đợi nàng nghĩ nhiều, mấy nam nhân cách mành kia lại nói chuyện, "Đại nương tử là người nhà giàu tới, làm sao có thể xuống ruộng chứ?"

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười, cố gắng không tức giận, chỉ ôn hòa nói, "Nếu các ngươi không muốn nhường ra vài mẫu đất cũng được. Vậy ta sẽ thu ruộng về, sau đó tìm thôn trưởng để nhà người khác thuê."

Nàng là chủ nhân mấy chục mẫu ruộng, là ý nghĩa duy nhất của việc nhà họ Uông đuổi nàng tới đây. Vì thế đừng ai mơ đến việc dắt mũi nàng. Nàng tốt bụng thì đó cũng là do nàng nguyện ý.

"Sao đại nương tử có thể làm thế?" Một nam tử trung niên lại bị đẩy ra để nói chuyện, "Chẳng nhẽ mấy hộ chúng ta năm trước thiếu ngài lương thực thuê ruộng sao?"

“Các ngươi có thể giao bao nhiêu thì nhà khác cũng có thể giao từng ấy,” Trương Tiểu Oản nhếch khóe miệng, giọng điệu vẫn chậm rãi, “Không muốn thì bỏ, nhiều lời làm gì. Giấy thuê ruộng hôm nay sợ là không viết được rồi. Thái bá, tiễn khách.”

Thái lão bá đứng một bên nhìn thấy những người này càng nói càng lớn tiếng thì đã không vui. Sau khi nghe xong những lời này ông ta lập tức đi tới trước mặt bọn họ mà trừng mắt nói, “Mời đi cho.”

Mấy hộ này ngàn vạn không nghĩ đến tiểu nương tử thoạt nhìn hiền lành thế này lại rất kiên cường vì thế rất kinh ngạc. Lúc này bọn họ lại thấy một lão nhân hùng hổ trừng mắt nhìn mình thì mấy người lại hai mặt nhìn nhau. Bọn họ cũng không dám cứ thế mà đi, sau khi trao đổi vài câu bọn họ lại để nam tử trung niên kia mở miệng. Giọng điệu ông ta lúc này thành khẩn hơn, “Ruộng là của đại nương tử, ngài muốn lấy lại mấy mẫu thì mấy mẫu, chúng ta sẽ trả lại cho ngài.”

Trương Tiểu Oản nghe thấy những lời này rồi thì cỗ buồn bực trong lòng mới tan bớt một chút. Nàng nói, “Vậy coi như đã thương lượng xong, vậy tìm thôn trưởng tới viết giấy thuê ruộng thôi.”

Thôn trưởng đã sớm đợi ở bên ngoài, không nghĩ mấy người này nói chuyện lại mất nhiều thời gian như thế. Ông ta bước vào nhìn thấy trên đó để lại năm mẫu thì không khỏi a một tiếng. Nhưng thấy mấy người kia đều lắc đầu với mình ý bảo sẽ nói sau thì ông ta cũng không nói gì nhiều mà chỉ đem giấy thuê ruộng đưa cho Thái bá.

Thái bá cầm lấy tờ giấy đưa cho Trương Tiểu Oản. Nàng xem tờ giấy cho thuê ruộng đó, trên đó ghi tên người cho thuê và người đi thuê, phía dưới có số lượng mẫu ruộng, còn có chỗ ký tên. Nàng không thấy có cái gì cần sửa thì lúc này mới ấn tay điểm chỉ.

Giấy thuê ruộng được phân làm hai bản. Trương Tiểu Oản thu năm bản lại, để Thái bá bưng mấy chén nước cho vài người kia uống.

Mấy người kia sôi nổi từ chối, cầm khế ước rồi đi về. Bọn họ về đến nhà tự nhiên lại phải ầm ĩ kể lại cho người nhà một phen.

Thôn trưởng lại không theo bọn họ rời đi mà ở lại hỏi Trương Tiểu Oản, "Đại nương tử để lại năm mẫu ruộng là có ý tứ gì khác sao?"

Trương Tiểu Oản nghe Thái bá nói đống ruộng đất này trước kia là giao cho thôn trưởng xử lý. Tá điền kia nộp lương thực cho ông ta, rồi ông ta bán lấy tiền nộp lên cho Uông gia. Lúc này ông ta hỏi việc thì nàng biết ông ta vẫn dựa vào việc mình hỗ trợ mấy năm nay mà hỏi. Vì thế nàng cũng không thể phát tác mà chỉ có thể tiếp tục ôn tồn nói, "Đây là vì có việc cần làm nên mới để lại. Mẹ chồng giao cho ta xử lý ruộng đất này, tổ mẫu cũng từng dặn ta chớ phụ tấm lòng mẹ chồng. Trưởng bối đã nói thế thì ta há có thể không cảm ơn? Số ruộng này ta muốn tự mình trồng lương thực, sang năm nhờ người mang một ít về huyện thành, coi như chút hiếu kính."

Nàng không tin nàng nói ra lý do này àm thôn trưởng còn có thể nói gì.

Quả nhiên vị thôn trưởng họ Vương kia cũng không dám nhiều lời nữa mà lập tức cáo lui. Ông ta vốn nghi ngờ nguyên nhân nàng đang yên đang lành lại tới đây làm gì nhưng hiện giờ cũng không dám hỏi nữa.

Lão Thái bá đưa ông ta ra ngoài, lão Ngô thẩm nghe trộm nãy giờ lập tức xốc rèm vào phòng Trương Tiểu Oản, mắt ửng đỏ nói, "Ai biết đại nương tử lại có phần tâm ý này, thật là lương thiện. Nếu lão phu nhân sớm biết thế này thì làm sao……"

Lúc này lão Thái thẩm cũng vào cửa nghe vậy thì đẩy lão Ngô thẩm một chút, sau đó quay đầu nói với Trương Tiểu Oản, "Đại nương tử, ngài yên tâm, qua một thời gian nữa lão phu nhân hiểu được ngài hiền lương thục đức thì sẽ để đại công tử rước kiệu tới đón ngài về."

Không nghĩ tới vài lời có lệ của mình lại khiến người khác có phản

ứng thế này, Trương Tiểu Oản cười cười nhưng cũng không nói gì. Nàng che miệng, cố ép cỗ ghê tởm trong ngực xuống.

Chương 47

Qua mấy ngày Trương Tiểu Oản đã xác định mình có thai.

Một lần đã trúng, mặc kệ đứa nhỏ này đến một cách vớ vẩn nhưng nàng cũng hạ quyết tâm không cần nó. Nàng cảm thấy mình không ngu xuẩn, cũng không cảm thấy nàng sinh đứa nhỏ ra thì nàng và đứa nhỏ sẽ được người ta coi trọng thêm chút nào.

Uông gia khẳng định muốn giúp Uông Đại Lang cưới người khác. Mà thân phận sau khi cưới của người kia cũng không kém chính thê bị đuổi đến nông thôn như nàng mấy phần. Có lẽ người đó chính là vị Vân biểu muội ốm yếu mà Uông Đại Lang thích. Nàng có nghe Ngô lão thẩm trộm nói với nàng một lần. Nhưng người đó cũng có thể là con gái một nhà môn đăng hộ đối. Bọn họ sẽ sinh con, đứa bé kia sẽ được người ta thích hơn đứa con mà một kẻ xuất thân bần nông như nàng sinh ra.

Tâm tính con người đều có thiên vị, Trương Tiểu Oản không cảm thấy những kẻ từng khinh thường nàng sẽ thiên vị đứa con nàng sinh ra.

Hơn nữa kiếp trước Trương Tiểu Oản không được cha mẹ yêu, bị ném ở nông thôn nên nàng hiểu đối với một đứa trẻ không được cha mẹ yêu thương thì việc này không công bằng đến mức nào. Mặc kệ hắn có khiến người trong nhà thích hay không, với người làm mẹ như nàng mà nói thì nàng cũng không xác định mình có thể kiên cường đến cuối cùng ở cái thế giới lạ lẫm này hay không. Nếu ngày nào đó nàng không chống nổi nữa, hỏng rồi thì đứa nhỏ này không có mẹ chẳng phải càng khổ hơn sao?

Nàng không sinh hắn ra được, nàng không có bản lĩnh phụ trách tương lai của đứa bé. Vì thế chỉ có thể nhân lúc hắn chưa thành hình mà để hắn đi.

Còn một nguyên nhân nữa khiến Trương Tiểu Oản quyết định không cần đứa nhỏ này. Nàng không muốn vì một nam nhân xa lạ mới gặp vài lần, lại khiến nàng thống khổ chật vật hơn nửa đêm sinh con.

Nàng đã nghĩ ra rất nhiều lý do, tìm rất nhiều cớ cuối cùng mới quyết định không cần đứa nhỏ này.

Sau đó nàng bắt đầu nghĩ đến việc làm sao bỏ nó: Mua thuốc, không được, nàng ra cửa không tiện, dù sao cũng phải mang theo một bà tử bên người.

Có một cách đơn giản chính là uống nước đá, hoặc ngâm nước đá. Bên cạnh có một con sông nhỏ, hiện tại mới đầu mùa xuân, nước trong sông cực kỳ lạnh. Nếu nàng nhảy xuống đó thì đứa bé này sẽ không giữ được.

Vì thế Trương Tiểu Oản sai mấy người kia đi ra giúp nàng kiểm tra ruộng, lại đi cắt cỏ trâu. Một mình nàng đi múc hai xô nước về.

Uống xong ngụm đầu tiên nàng thấy cả người lạnh ngắt. Trương Tiểu Oản cảm thấy trái tim lãnh khốc vẫn không dao động.

Nhưng sau khi uống đến ngụm thứ hai, nàng cảm thấy trên mặt mình có thứ gì đó nóng hổi. Đợi một lúc nàng mới sờ lên mặt lại thấy nước mắt đã lạnh băng.

Mà ngụm thứ ba nàng không uống nổi nữa. Trương Tiểu Oản lảo đảo đi về phía ghế dựa ngồi xuống, run rẩy cầm chén để lên cái bàn gỗ đơn giản. Nàng há miệng khóc không thành tiếng.

Cho dù không chịu thừa nhận với chính mình thì cho tới nay nàng

vẫn luôn giấu bi quan dành cho thế giới này trong xương cốt.

Phải, nàng vẫn luôn cố gắng sống tốt, phụ trách những người nàng phải có trách nhiệm. Nhưng đây không phải là thế giới chỉ cần cố gắng là có hồi báo, ở đây cho dù nàng liều mạng muốn sống tốt thì cũng chưa chắc đã được tốt.

Giống như cuộc sống nàng nỗ lực nhiều năm để làm cho nó tốt hơn lại chỉ vì một cuộc hôn nhân mà khiến nàng bị đánh về nguyên hình. Nó kéo nàng tới một nơi khác xa lạ, khổ sở cầu sinh.

Cuộc sống này khi nào mới có thể tốt hơn đây? Đến cả người thân giúp nàng chống đỡ cũng không ở bên. Nàng còn giãy dụa làm gì? Nàng không muốn sống sót một mình như thế.

Quá khổ, cũng quá cô đơn.

Nàng không muốn sống nữa, kỳ thật nàng muốn đi cùng đứa nhỏ trong bụng mình. Trương Tiểu Oản đã quá tuyệt vọng với cái thế giới cho dù nàng nỗ lực bao nhiêu cũng không thuộc về này.

Nàng đã khổ rất lâu, cũng không tìm thấy đường sống. Nàng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.

Cuối cùng Trương Tiểu Oản khóc lớn một tiếng, khóc hết những thương tâm, khổ sở và tuyệt vọng dưới đáy lòng. Nàng ôm bụng mình khóc đến cuồng loạn.

Nàng thật sự không tìm được bất kỳ thứ gì để dựa vào ở thế giới này. Đến người để nói chuyện cùng cũng không có, vậy thì sống sao nổi?

Nàng muốn chết.

Nàng không kiên cường như thế, nàng chỉ muốn tìm chỗ nào đó để nghỉ ngơi một chút, cho dù là chết cúng tốt.

****

Nàng ở trong phòng khóc cực kỳ bi thương tuyệt vọng thì đúng lúc Thái lão thẩm trở về đứng ở ngoài cửa nghe được cũng rớt nước mắt. Đứa nhỏ này sợ là cũng biết dự tính của Uông gia đối với mình.

Lúc tiếng khóc ở trong phòng dần nhạt đi, Thái lão thẩm kinh ngạc phát hiện cái gì đó không đúng nên vội vàng đẩy cửa vào gọi, "Đại nương tử, đại nương tử, ngài đang làm gì?"

Cửa bị khóa nên không mở được, Thái lão thẩm càng đẩy càng nôn nóng đập cửa hùng hổ, lại thất thanh kêu lên sợ hãi, "Ngài đừng nghĩ quẩn trong lòng, đại nương tử, đại nương tử, ngài mau mở cửa, ngày qua rồi sẽ tốt hơn thôi, ngài……"

Bà ta đột nhiên ngừng lời, bởi vì người bên trong đã đẩy cửa ra.

"Thái thẩm, đi đun cho ta một bát nước sôi, càng nóng càng tốt." Bên trong cánh cửa là Trương Tiểu Oản vẻ mặt tái nhợt, trên mặt đầy nước mắt. Cằm nàng nhọn như cây dao nhỏ, mặt không chút biểu tình mà nhìn bà ta nói.

Lão Thái thẩm ngẩn ngơ, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói lời gì mới tốt.

"Đi thôi, cùng đi đi." Trương Tiểu Oản đi ra rồi đóng cửa lại.

"Đại nương tử……" Đi được vài bước, lão Thái thẩm đã mở miệng, "Sẽ tốt lên thôi, ngài tin tưởng ta, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi!"

Bà ta khẳng định trước sau như một, giống như cự kỳ chắc chắn Trương Tiểu Oản sẽ có tương lai tốt vô cùng.

Trương Tiểu Oản nhìn lão bà tử có lẽ đời này chưa từng nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, sau đó cười cười, gật đầu nhưng cũng

không nói nhiều.

Đến phòng bếp nấu nước nóng, nàng cũng rửa mặt, sau đó lại uống một ngụm nước ấm. Trái tim lạnh băng đến cực điểm cuối cùng cũng có chút độ ấm.

Nàng nói với Thái lão thẩm, "Sau khi ăn tối, ta có chút việc muốn nói với mọi người."

"Có vội không, nếu vội thì ta sẽ đi gọi bọn họ về." Lão Thái thẩm cho thêm củi vào bếp lò rồi đứng lên do dự hỏi Trương Tiểu Oản.

"Không vội, buổi tối lại nói." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt lắc lắc đầu sau đó đi ra khỏi phòng bếp tới bãi đất trống phía trước. Nàng nhìn ruộng đất lưng chứng núi và những ngôi nhà thưa thớt. Nơi này chính là ngưu Quy thôn mà nàng phải ở lại, về sau nàng và con nàng sẽ ở đây. Nhà bọn họ, tương lai của bọn họ đều ở chỗ này.

Mặc kệ đứa nhỏ này là nam hay nữa, nhưng hắn là của nàng, mà nàng cũng là của hắn. Bọn họ sẽ sống nương tựa lẫn nhau, nàng sẽ cho hắn mọi thứ nàng có. Đừng ai nghĩ đến chuyện cướp hắn đi, ai cũng đừng nghĩ khiến hắn phải khổ.

Nếu không nàng sẽ liều mạng, dùng mọi biện pháp để khiến người nọ sống không quá tốt.

****

"Ta có thai, việc này ta không hy vọng các ngươi nói với người trong huyện thành. Bất kể là người nào cũng không được." Sau khi ăn xong, vợ chồng lão Thái và lão Ngô ngồi trên ghế dài trước mặt nàng. Trương Tiểu Oản thì ngồi ở chính giữa nhà trước mặt bọn họ, đôi mắt nàng lướt qua người bọn họ sau đó nói ra lời này.

"Nếu muốn ở chung với ta thì phải nghe cho kỹ những lời này, cũng giữ kỹ trong lòng," Trương Tiểu Oản hếch cằm, nhẹ thở một hơi khói

trắng trong không khí. Mặt nàng không có biểu tình, chỉ nhìn phía trước nói, "Nếu ai phạm vào lỗi sai này thì lập tức về Uông gia mà ở. Nể tình các ngươi hầu hạ bọn họ nhiều năm hẳn bọn họ sẽ đào một nấm mồ cho các ngươi rồi lập cái bia, sau đó lâu lâu sẽ giúp thắp nén hương."

"Đại nương tử……" Nghe vậy, lão Ngô thẩm vội lôi kéo lão Ngô quỳ gối trước mặt Trương Tiểu Oản cắn răng nói, "Chúng ta sẽ không nói, chúng ta cũng không đi. Hai người chúng ta sẽ chết ở đây, đến lúc đó chỉ mong ngài thương hại đào cái hố chôn chúng ta sau núi là tốt. Hai chúng ta không có con cái, lúc nào ngài nhớ tới đến thắp cho chúng ta nén hương thì tốt, đừng để chúng ta làm cô hồn dã quỷ. Được như thế thì lão bà tử đã cảm kích lắm rồi."

Nói xong bà lôi kéo lão Ngô dập đầu với Trương Tiểu Oản. Nàng cũng không ngăn cản bọn họ mà chỉ mắt lạnh đảo qua vợ chồng lão Thái. Lão Thái đang ngồi kia cúi đầu nhìn mặt đất, không biết đang nghĩ gì. Lão Thái thẩm thấy Trương Tiểu Oản quét mắt đến thì rùng mình một cái. Bà ta bất chấp chồng mình mà quỳ xuống trước mặt Trương Tiểu Oản mà dập đầu, "Lão bà tử ta cũng thế."

Thấy bà ta đột nhiên quỳ xuống, lão Thái đầu tiên ngẩn ra sau đó giương mắt muốn nói cái gì. Nhưng ông ta vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của Trương Tiểu Oản thì lập tức biết đây không phải tiểu cô nương dễ bắt nạt để bọn họ muốn nói gì thì nói. Một đường này, mọi loại hành động của nàng đều lướt qua trong lòng lão nô già đời này. Vì thế ông ta cố nuốt lời đã lên tới miệng, lại nhìn ánh mắt vợ mình đang nhìn mình. Trong đầu lão Thái thở dài một hơi, lại xin lỗi chủ nhân quá cố đã qua đời rồi quỳ xuống trước mặt Trương Tiểu Oản.

Nhìn bốn lão nhân quỳ trên mặt đất, rốt cuộc Trương Tiểu Oản cũng thở phào một hơi. Nàng sờ sờ bụng, nhắm mắt sau đó lúc mở ra đã là một mảnh bình tĩnh, "Thôn trưởng cũng phải giấu."

"Cái này…… Cũng không cần thiết," lão Thái nhìn Trương Tiểu Oản

nói, "Trước kia ông ta nhờ người đưa thuế lương lên. Người nọ là thân thích ở đây của ta. Năm vừa rồi hắn có tới trong huyện thăm ta, thuận đường mang thuế đến."

"Mấy lão ngồi lên rồi nói chuyện," Trương Tiểu Oản cười cười. Chờ bọn họ đều ngồi dậy nàng mới xoa đôi tay hơi lạnh, cũng không hỏi lão Thái vì sao trước đây không nói với nàng về việc mình có thân thích họ xa ở đây. Nàng chỉ nói, "Bây giờ đã sắp mùa xuân, nhưng buổi tối vẫn lạnh. Mấy người vẫn đốt mấy chậu than đi, chúng ta ở trong núi, bàn ngày nhặt nhiều củi một chút là được, cùng không sợ phí củi lửa."

Bốn người kia nghe thấy thế thì vội vàng gật đầu. lão Thái thẩm đi đầu nói đến chuyện phải chú ý trong đêm ở vùng núi. Bà ta còn nói đến chuyện cổng lớn không rắn chắc, có nên tìm thợ mộc tới sửa lại một lần hay không.

Trương Tiểu Oản mỉm cười gật đầu đồng ý, sau đó lại nhìn kỹ mấy lão nhân thoạt nhìn có vẻ ủng hộ mình. Trong lòng nàng nghĩ ngày sau dù người của Uông gia biết được, mặc kệ bọn họ có tính toán gì, cần hay không cần đứa nhỏ trong bụng nàng thì nàng đều sẽ không quản bọn họ nghĩ thế nào.

Đứa con nàng mang thai, sinh ra chỉ có thể là của nàng. Hiện tại việc nàng cần phải làm chính là giấu càng lâu càng tốt. Đợi tới khi có vấn đề thì sẽ giải quyết dần dần.

Tuy nàng không tin Uông gia sẽ đoạt con với một nông phụ bọn họ đã đuổi tới nông thôn nhưng đề phòng trước vẫn tốt hơn.

Trước khi Uông Đại Lang chưa có đứa con nào thì tốt nhất là nên giấu việc này với người nhà họ Uông.

Chương 48

Tiền tiêu vào việc sửa phòng ốc, làm gia cụ, mua gạo, chén đĩa, nồi niêu đã tốn một khoản lớn. Sau khi trừ hết chi phí, trong tay Trương Tiểu Oản chỉ còn hai lượng bạc, cộng thêm 30 đồng tiền.

Trương Tiểu Oản không phải không tiết kiệm, ví dụ như đũa dùng trong nhà chính là dùng gỗ vót ra. Cái chổi thì chỉ mua lúc mới tới, hai cây sau này chính là dùng cỏ khô tìm trên núi xuống để bện. Tất nhiên không thể nào dùng tốt như đi mua nhưng rốt cuộc cũng không cần tiền, có thể sử dụng là được.

Mà nàng còn muốn mua hạt thóc để ươm mạ. Mấy người nô bộc này bảo làm việc nhà còn được chứ bảo xuống ruộng thì sợ là tuổi hơi quá lớn.

Bọn họ nói cho hay thì là nô tài, nhưng nàng cũng không tính toán coi họ là nô tài. Bọn họ có thể làm việc gì thì làm, nàng không muốn khiến bọn họ mệt chết mệt sống.

Cho nên nàng mời người tới làm ruộng, mặc kệ là trả tiền công hoặc nuôi ăn thì cũng đều phải bỏ tiền.

Đồ ăn thì có thể khai hoang miếng đất bên cạnh để trồng nhưng lương thực đến cuối thu đầu đông mới thu được. Mấy tháng này bọn họ phải mua lương thực, không thể thiếu.

Trước mắt chỗ nào cũng cần đến tiền, đối với một người mới tới nơi này quản gia như nàng thì không có mấy chỗ không cần tiêu tiền.

Trong tay nàng có không bao nhiêu tiền, trong bụng còn có một đứa nhỏ. Trước khi thu được tiền thuê ruộng thì nàng và đứa nhỏ phải trải qua những ngày tháng khổ sở rồi. Trương Tiểu Oản không phải không nghĩ tới việc mình đã quá ngây thơ, nhưng vì sống sót, cũng vì đứa nhỏ trong bụng nên nàng vẫn cắn răng muốn đua tranh một phen.

Đua thì đua, mọi thứ rồi sẽ khá lên.

Nàng có đất, bên cạnh có thể trồng rau cỏ, trong bụng còn có một đứa nhỏ hoàn toàn thuộc về nàng, nếu vậy mà còn không sống được thì nàng chính là vô dụng đến cực điểm.

Khóc cũng khóc rồi, hiện tại là lúc phải cố gắng. Trương Tiểu Oản cũng chỉ cho phép chính mình yếu ớt một lần này. Ở đây nàng chỉ có thể dựa vào bản thân, cảm xúc yếu ớt bất lực này sẽ chỉ khiến nàng càng không xong.

Cẩn thận tính ra thì hiện tại trong tay nàng còn có cơm ăn, trong tay còn có chút tiền bạc so với đa số mọi người trong thôn Ngưu Quy này. Như vậy so với khi nàng mới tới thôn Ngô Đồng thì tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, bây giờ nàng cũng đã trưởng thành, có sức lực, trong cơ thể còn có một đứa nhỏ. Nàng có nhà của riêng mình, có đất đai, không có lý do gì lại không thể sống tốt hơn khi hai bàn tay trắng.

****

Lúc Trương Tiểu Oản và người thôn Ngưu Quy đều trông chờ mùa xuân tới thì trong thôn xảy ra một việc lớn.

Nguyên nhân chuyện này là do con gái út của thôn trưởng họ Vương mùa thu năm ngoái gả tới nhà thôn trưởng của thôn Tiểu Đam xảy ra chuyện. Sau khi tết mới qua được vài ngày thì nàng bị nhà chồng trả về, người ta nói nàng ham ăn biếng làm, còn dám tranh cãi với

cha chồng.

Con gái khóc sướt mướt trở về không đến nửa ngày đã bị thôn trưởng họ Vương dùng dây trói lại đưa về.

Việc này bị người trong thô bàn tán sôi nổi nửa ngày còn chưa tan thì đến hôm sau con gái thôn trưởng lại bị nữ nhân của nhà chồng trói lại mang trả về. Bọn họ nói nàng ta làm vỡ chén bát trong nhà, loại con dâu này chẳng nhà ai cần.

Lúc này người nhà kia nói cái gì cũng không cần nàng kia, còn ném hưu thư vào mặt Vương trưởng thôn. Bọn họ cũng nói nếu còn dám đưa ngừoi về thì bọn họ sẽ tìm Huyện lão gia nói rõ lí lẽ.

Vương trưởng thôn cũng là người tính nóng, cứ thế đánh luôn mấy nữ nhân kia. Nhưng mấy người kia cũng không phải loại lương thiện gì, nếu không sao có thể có bản lĩnh áp giải người về chứ?

Bọn họ trở về tìm một người họ hàng làm nha dịch trong huyện nha tố cáo Vương trưởng thôn, nói ông ta quản giáo con gái không tốt, còn tùy ý đánh người, làm gì có thôn trưởng nào tàn ác như ông ta.

Ngay sau đó, lúc đầu xuân mọi người đang chuẩn bị việc đồng áng thì người của huyện nha tới, cách chức Vương trưởng thôn, đổi một người khác có danh vọng trong thôn làm trưởng thôn —— chính là Giang A Thổ.

Trưởng thôn thay đổi khiến cả thôn ầm ĩ hết cả lên. Vợ của Vương trưởng thôn đến cầu Trương Tiểu Oản, nói cha chồng nàng là quan lớn, để nàng giúp đỡ nói vài câu.

Trương Tiểu Oản chỉ đáp "Ta là nữ nhân trong nhà, nào dám nói năng không kiêng kị" sau đó từ chối. Nào ngờ người đàn bà kia cũng là kẻ ngang ngược, lập tức ngồi lì trong nhà Trương Tiểu Oản không chịu đi. Bộ dáng của bà ta giống như không cầu được thì sẽ không chịu đi vậy.

Việc lớn của thôn Ngưu Quy cứ thế nháo lên đầu Trương Tiểu Oản.

Thấy bà ta ngồi ở kia không chịu đi, sau khi cãi nhau với lão Thái thẩm rồi bà ta cũng không chịu đi thì Trương Tiểu Oản lén để lão Thái đi mời trưởng thôn mới tới.

Trưởng thôn mới không tới nhưng vợ ông ta lại tới. Phụ nhân ở đây đanh đá hơn thôn Ngô Đồng nhiều. Bà vợ trưởng thôn mới ôn tồn nói vài lời với Vương đại thẩm nhưng không thấy bà ta để ý tới thì lập tức mạnh mẽ đến kéo người đi. Vương đại thẩm nhìn thấy người kia thì đã không thoải mái, lúc này thù mới hận cũ đều xông lên đầu nên hai người cứ thế đánh nhau một trận ngay trong viện.

Hai bà nương này đánh nhau chủ yếu là cấu xé, tay đấm chân đá chỉ là phụ, còn sử dụng răng cắn như ám khí. Cứ thế đánh non nửa canh giờ, đến mức xiêm y cũng rách hỏng, cuối cùng vợ của trưởng thôn mới trẻ hơn nên đánh thắng và kết thúc vụ ẩu đả này.

Theo sau, người nhà nghe tin tới lãnh hai người về. Đêm đó Trương Tiểu Oản quyết định để lão Thái đi vào trong thôn mua con chó về nuôi.

"Nuôi chó phí lương thực lắm." Lão Thái lẩm bẩm một câu.

"Chúng ta ăn cái gì thì nó ăn cái đó cũng được." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt đáp lại, sau đó không nói gì xoay người đi về phòng.

Vương đại thẩm và vợ của trưởng thôn mới làm loạn trong sân của Trương Tiểu Oản, về đến nhà còn bị chồng đánh cho một trận nói bà ta không dạy con gái tốt.

Vương thím ở bên ngoài chịu đủ thiệt thòi nên chỉ có thể trút hết lên đầu con gái, còn đem đứa con gái bị hưu về nhà đuổi đi. Bà ta nói có chết cũng không cho nàng một ngụm cơm, bọn họ nuôi nàng lớn từng ấy cũng coi như làm hết bổn phận cha mẹ.

Bà ta nói được thì làm được, cô con gái út bị bà ta đuổi ra ngoài đến con gái cả về khuyên cũng không thay đổi được ý cha mẹ.

Đứa con gái út kia thấy mẹ ruột thật sự không cần mình, lại gặp chị cả rất thương mình trên đường nhỏ thì muốn đi theo chị cả. Nhưng chị gái nàng ở nhà chồng cũng vất vả, nào dám mang nàng theo. Vì thế nàng ta bất chấp em gái gọi mình, cứ thế xoay người, lau nước mắt ôm con trong tay mà chạy.

Đứa con gái út nhà họ Vương ở bên ngoài đói bụng hai ngày nên không còn sức lực đuổi theo chị gái. Nàng ta bước vài bước đã ngã vào bùn, há miệng khóc oa oa, nhưng không có ai để ý đến nàng ta. Những thôn dân ở xa nhìn thấy nàng ta ngã bên này thì đều vòng đường khác đi về nhà. Bọn họ tránh nàng ta như tránh tai họa, sợ dính phải đen đủi.

Vị cô nương kia bị Vương gia quyết tâm từ bỏ, cứ thế trong mùa xuân khi nhà nhà xuống mạ, nàng ta phát điên. Đầu tiên nàng ta đến trong ruộng nhổ rau ăn, khiến không ít người cầm đòn gánh xua đuổi. Cô nương này không tìm được thức ăn thì thậm chí còn lục thùng rác tìm đồ ăn.

Mấy người họ Vương nhìn không được nữa nên cắt cử mấy lão tộc nhân tìm Vương Tồn Phúc để ông ta lãnh người về, đừng bỏ bên ngoài nữa. Đứa nhỏ này hiện tại cả người bẩn thỉu hôi thối khiến làng trên xóm dưới không ai dám đến gần.

Vương Tồn Phúc lại cảm thấy vì ông ta không làm trưởng thôn nữa nên người trong tộc cũng khinh thường ông ta. Vì thế ông ta hung dữ hét lên một tiếng, "Nhà ngươi không nhìn được thì đi mà lãnh người về?"

Lão nhân bị ông ta mắng một câu này thì lập tức giận quá đi rồi, để lại hai người khác vẫn cố ôn tồn khuyên Vương Tồn Phúc, "Thôi đón nàng về đi, mỗi ngày một chén cháo loãng cũng được mà."

“Ta nuôi thế nào được? Ta nuôi nàng mười sáu mười bảy năm nhưng nàng còn chưa cho ta được một miếng cháo lại còn muốn ta nuôi nàng cả đời sao?” Vương Tồn Phúc lại dầu muối không ăn, nói đến chỗ này thì mắt cũng đỏ lên.

Người trong tộc nói kiểu gì ông ta cũng không nghe nên đành phải đi.

Không đến mấy ngày sau, vào một ngày mùa xuân ánh nắng rạng rỡ, Vương Tiểu Muội chưa trong mười bảy tổi cứ thế chôn đầu trong thùng rác để bên ngoài nhà người ta mà chết.

****

Lúc nghe được tin Vương Tiểu Muội chết thì Trương Tiểu Oản đang cầm cuốc mà cuốc đất. Mấy ngày nay nàng muốn trồng một ít ớt cay. Lão Thái nói ngày kia đến chợ quê là có thể mua được hạt giống.

Lão Ngô thẩm mới vừa đem trâu dắt đi cho nhà Vương Đại mượn cày ruộng để trả công nhà họ giúp các nàng ươm mạ thì nghe nói vị đường muội này của Vương Đại cứ thế mà chết.

Vương Đại kia chính là vị sư phụ làm nghề mộc. Trương Tiểu Oản muốn tìm người giúp nàng ươm mạ, cấy mạ nên nhà hắn đến hỏi giá, lại nghe Trương Tiểu Oản nói có thể cho mượn con trâu nhà nàng dùng để cày ruộng nên hắn tự nhiên giảm một nửa tiền công, rồi ôm việc mà làm.

Hiện tại hai con trâu của Trương Tiểu Oản cực kỳ nổi tiếng ở thôn. Thôn này tuy gọi là thôn Ngưu Quy nhưng nhà có trâu lại không đến ba nhà. Mà trong thôn có hơn trăm hai mươi hộ, cho nên số nhà có trâu cày ruộng lại càng thiếu. Phần lớn mọi người vẫn dựa vào việc cuốc đất mà xới đất từng mẫu ruộng một.

Vương Đại mượn trâu nhà Trương Tiểu Oản là để cày tám mẫu ruộng nhà hắn. Điều này khiến hàng xóm xung quanh ghen tị đến nổ mắt. Có mấy nhà đến nói chuyện với Trương Tiểu Oản nhưng đều bị lão Thái lấy cớ đại nương tử nhà ông ta không phải muốn gặp là gặp để đuổi về.

Lúc này lão Ngô thẩm giống như đang kể chuyện mà kể chuyện Vương Tiểu Muội bị anh trai nàng kéo đi chôn như thế nào. Nhà Vương Tồn Phúc kia nghe nói cũng loạn lên, Vương đại thẩm nghe nói còn đánh đến mặt xước vài đạo vết máu. Bà ta nói đến nước miếng tung bay, đến chỗ đánh người còn "Ai, ai, ai" mà thở dài vài tiếng. Nhưng những tiếng thở dài này cũng không ngăn cản được bà ta tiếp tục hưng phấn kể tiếp chuyện này.

Lúc bà ta nói xong toàn bộ sự việc thì thấy Trương Tiểu Oản vẫn không rên một tiếng mà tiếp tục cuốc đất. Lão bà tử này cuối cùng cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Bà ta bất an mà chà xát tay, nhìn quanh một vòng sau đó tìm một cái cuốc nhỏ tới hỗ trợ.

Lúc bà ta cuốc tới bên người Trương Tiểu Oản thì vẫn nhịn không được hỏi, "Đại nương tử, ngài không hiếu kỳ sao?"

"Ừ." Trương Tiểu Oản hộc ra một tiếng.

"Không hiếu kỳ cũng tốt," Ngô bà tử nói đến đây thì thở dài, giọng cũng trầm xuống, "Thế đạo này khổ như thế đấy, là nữ tử càng khổ hơn. Người mà nhà chồng không yêu, mẹ đẻ không đau thì làm gì có đường sống nào chứ?"

Nói xong lời này bà ta mới nhớ tới trước mặt chính là một người nhà chồng không thương, nhà mẹ đẻ cũng chẳng ra gì vì thế vội vàng bổ sung, "Đương nhiên chỉ những kẻ không hiền huệ mới không có đường sống mà thôi."

"Ý bà là ta hiền huệ hả?" Lúc này Trương Tiểu Oản mới buông cái cuốc ra muốn nghỉ ngơi một hồi. Nàng thẳng lưng, ngước mắt nhìn

lão Ngô thẩm một cái, sau đó tự giễu mà cong khóe miệng, "Cũng phải, ta quả thật là hiền huệ, nếu không đã sớm không sống được tới giờ."

Nói xong nàng cũng không quản lão Ngô thẩm có phản ứng gì mà tiếp tục cuốc đất. Ngô bà tử kia không đoán được Trương Tiểu Oản có thể nói chính mình như thế nên trong thời gian ngắn bà ta cũng không biết phải nói thế nào mới tốt. Trong lòng bà ta thật sự choáng váng.

Bà ta cầm cái cuốc nhỏ nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được từ gì tốt. Mãi một lúc sau bà ta mới thở dài nói, "Đây đều là mệnh, ông trời đã định thì phải chịu thôi. Hiện tại ngài còn có đường sống, trong bụng còn có đứa nhỏ. Cuộc sống này rồi sẽ có một ngày tốt hơn."

Nói xong bà ta đoạt lấy cái cuốc của Trương Tiểu Oản, để nàng đi nghỉ tạm. Bản thân bà ta phun nước miếng lên tay, sau đó cầm cuốc nhanh chóng làm việc.

Chương 49

Ngoài ruộng cấy xong mạ thì thời tiết cũng trở nên nóng bức. Cũng may năm mẫu ruộng nước của Trương Tiểu Oản ở vị trí tốt nên không cần phải lo lắng chuyện ruộng bị cạn.

Nhưng thời tiết nóng lên nên vườn rau vốn chỉ cần tưới một lần nay phải tưới hai lần. Sau khi mua chó và gà, lại mua một trăm cân gạo thì tiền bạc còn lại không nheiều lắm. Cuộc sống này chắc cũng không đến mức đói chết, nhưng quả thật cũng không quá tốt.

Nhưng nàng cũng không muốn hà khắc dinh dưỡng cho chính mình, hơn nữa trong bụng nàng còn có một người nữa, không thể hà khắc được.

May mà mấy người trong nhà vẫn khỏe mạnh, chỉ cần cho một ngụm cơm ăn, thì bọn họ cũng tự giác bận rộn trong ngoài, xử lý ruộng vườn. Không ai trộm lười, cũng không cần Trương Tiểu Oản phí quá nhiều sức lực hay động tay làm gì nhiều. Điều này cũng khiến Trương Tiểu Oản có rảnh thời gian cầm cung tiễn nàng mới mua đi ra rìa ngọn núi để đi dạo. Ngẫu nhiên nàng sẽ săn được con thỏ hoặc gà rừng mang trở về thêm thức ăn.

Con chó nàng mua về con nhỏ, lúc đầu ăn nửa tháng cháo nhưng vẫn chẳng lớn lên được tí gì. Sau đó nó có chút xương cốt để gặm thì cũng coi như lớn hơn được một chút.

Nó cũng rất thích quấn lấy Trương Tiểu Oản, có lẽ là vì nàng cho nó ăn xương cốt. Nàng đi tới đâu nó cũng đi theo, nên lúc Trương Tiểu Oản muốn ra cửa cũng phải nhờ người đuổi nó về không cho đi

theo.

Trương Tiểu Oản mang thai nên tất nhiên cũng không dám ôm nó hoặc quá thân mật. Nhưng con thổ cẩu này mà không quấn được lấy nàng thì sẽ dùng đôi mắt đen nhánh của nó nhìn Trương Tiểu Oản. Trong đôi mắt đen ngập nước của nó là một mảnh chân thành.

Kỳ thật chỉ cần nhìn vào đôi mắt xinh đẹp đó một chút là Trương Tiểu Oản đã mềm lòng nhưng nàng vẫn hy vọng nó hung hãn một chút, như thế mới trông được nhà. Nếu quá ngốc thì sẽ không sống được.

Bất kể là người hay vật, ở thế đạo gian nan này muốn sống được thì phải mạnh mẽ nếu không sẽ bị đào thải.

Con chó này Trương Tiểu Oản gọi là Cẩu Tử, những người trong nhà vẫn luôn có ý kiến về việc nuôi nó. Bởi vì bọn họ nghĩ rằng việc này thật lãng phí lương thực. Mỗi lần Trương Tiểu Oản để bọn họ nấu cháo thì phải nấu nhiều hơn một chút.

Vốn dĩ lão Thái thẩm có ý là chó thì để trời sinh trời nuôi, không cần cho ăn. Nó sống được thì sống, không sống được thì là ý trời.

Nhưng nhà này vẫn do Trương Tiểu Oản làm chủ, đại nương tử này thoạt nhìn là người không hà khắc nhưng cũng không phải người có thể dung thứ bọn họ phạm thượng. Chuyện nàng đã quyết định thì tốt nhất là đừng ai nhiều lời nếu không chỉ cần nàng quét đôi mắt lạnh lùng qua thì ai cũng phải sợ. Bọn họ cũng chẳng ai biết nàng nghĩ cái gì trong đầu, cho nên lão Thái thẩm có ý kiến cũng chỉ dám lén nói thầm với những người khác, làm gì dám nói trước mặt Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản cũng biết vài người này không coi chuyện nuôi chó là đúng. Mấy người bọn họ cho rằng việc chó giữ nhà là đương nhiên và bản thân nó phải tự đi ra ngoài kiếm ăn cũng là việc đương nhiên. Muốn con ngựa chạy nhanh nhưng lại không cho nó ăn, bọn

họ nghĩ cũng quá ngây thơ rồi. Có điều Trương Tiểu Oản cũng không muốn tìm lý do thuyết phục bọn họ.

Nàng dùng thân phận đại nương tử để thuyết phục bọn họ cũng vô dụng, bọn họ là người của thời đại này, từ khi sinh ra thì thế giới quan đã bị thời đại này quyết định. Mọi ý niệm và nhận thức của họ đã ăn sâu bén rễ đến không gì phá nổi. Bọn họ cho rằng trời đất là vuông thì việc gì phải cố nói với bọn họ trái đất tròn. Cho dù bọn họ có bị cưỡng chế tin tưởng thì cũng sẽ lén nói với người khác ngươi trúng tà hoặc uống lộn thuốc.

Trương Tiểu Oản cũng biết bọn họ sẽ không hiểu. Làm một người sống trong hoàn cảnh này mà muốn lật đổ nhận thức của những người xung quanh để bọn họ công nhận mình thì làm sao được? Đó là chuyện không thể.

Nếu đổi lại là nàng thì cũng thế, ai đến nói với một người hiện đại như nàng rằng thời đại này khổ đến không có cách nào, ông trời cho mệnh thì người phải chịu gì đó thì một người hiện đại như nàng cũng không thể coi như chuyện đương nhiên được.

Đương nhiên không thể lấy cứng chọi cứng, nàng vẫn nên khuất phục với quy tắc của thế đạo này thì hơn nhưng nàng có thể lén tranh đấu, mà nàng cũng phải làm thế.

Giống như việc nàng có đứa nhỏ của mình, việc tương lai nàng có thể về nhà thăm em trai em gái. Những việc này nàng có thể làm được thì nàng đều sẽ thử làm. Nàng sẽ không nhận mệnh, hoàn toàn để người khác quyết định tương lai của mình.

Trương Tiểu Oản quả thật đã khoác một tấm da thuộc về triều đại này nhưng cuộc sống gian nan vẫn không thể khiến nàng thay đổi được suy nghĩ cứng cỏi từ trong xương cốt. Bởi vì cho tới nay nàng đều dựa vào tinh thần và nghị lực của kiếp trước mới sống sót được ở nơi dị thế này. Nàng cố tình quên bản thân của kiếp trước, quên cuộc sống hiện đại như thiên đường kia nhưng kỳ thật vẫn luôn phải

dựa vào tinh thần quật cường của bản thể cũ để tồn tại.

Nếu không, nàng sẽ chịu không nổi những tuyệt vọng không gì so nổi này. Nàng cũng biết mình khác biệt, nàng sẽ không dại dột để thế giới này nhận ra hoặc cho rằng bản thân mình có năng lực thay đổi toàn bộ thế giới.

Thế nên người của thời đại này có niềm tin của họ, còn Trương Tiểu Oản chỉ bo bo giữ mình mà im miệng không nói. Nàng biết chỉ có tuân theo quy tắc ở nơi đây thì nàng mới sống được.

Chuyện bọ ngựa đấu xe kết cục trước giờ đều rất thảm thiết.

Nhưng lúc nên dùng thân phận để người nhà im miệng thì nàng sẽ dùng. Lúc nào nên vừa đấm vừa xoa thì nàng sẽ làm. Ngày nào đó nếu bọn họ vượt quá giới hạn của nàng có thể chịu đựng thì nàng cũng có thể nhẫn tâm.

Nàng sẽ không cho phép bọn họ bò lên đầu nàng, lại để mấy kẻ ở nhà của nàng, ăn cơm của nàng mà dám kéo chân sau.

Nàng có lẽ không phải nữ nhân ác độc gì nhưng cũng sẽ không thiện lương để người ta khinh.

Nàng cũng biết vợ chồng lão Thái là do người của Uông gia phái tới quản nàng. Nhưng chỉ cần bọn họ còn không gây phiền toái thì nàng cũng coi như không biết.

****

Trương Tiểu Oản thật sự chưa từng nghĩ tới chuyện nói những điều này với người làm trong nhà. Nàng căn bản chỉ nghĩ nghĩ thế thôi.

Hơn nữa mấy người này thoạt nhìn bây giờ nghe lời nàng nhưng chẳng ai biết được có thể một ngày nào đó bọn họ lại đâm sau lưng nàng một đao.

Rốt cuộc, bọn họ cung làm việc cho Uông gia cả đời, mới đi theo Trương Tiểu Oản nàng được mấy ngày mà thôi.

Chuyện anh nông dân và con rắn là bài học để nàng biết mà làm. Nàng sẽ không cảm thấy bọn họ sẽ nghĩ cho nàng. Mà nghĩ lại thì nếu ngày nào đó bọn họ tốt bụng muốn vì nàng làm gì đó thì cũng chẳng có bản lĩnh để làm cái gì. Một người làm nô tài cho dù muốn giúp đỡ thì cũng có thể giúp đến đâu chứ?

Cho nên sau khi yên ổn, trong hai tháng đầu tiên mấy người này ở trước mặt nàng sẽ có lúc cậy già mà lên mặt, hoặc có việc thì dùng lời nói để thử nàng. Nếu bọn họ vượt quá giới hạn, Trương Tiểu Oản sẽ thu lại tươi cười, lạnh lùng mà nhìn họ.

Nhưng dù sao chỉ cần không động vào vảy ngược của nàng thì nàng cũng sẽ không sao, vẫn là Uông đại nương tử thích cười.

Ấy vậy mà vẫn có kẻ không hiểu sắc mặt của nàng.

Hôm nay ăn xong cơm triều không lâu, vợ chồng lãi Thái tới chỗ nàng nói bây giờ là đầu mùa hè, có cần người gửi thư hỏi thăm lão phu nhân không.

Lão Thái thẩm còn bày ra vẻ mặt vì tốt cho Trương Tiểu Oản để nói, "Ta nghĩ ít nhiều gì thì chúng ta cũng là lão nô tài làm việc cho Uông gia nhiều năm. Đại nương tử hiền huệ chúng ta đều biết, ở trong tin lần này chúng ta nộp lên cho lão phu nhân nhất định sẽ nhắc đến ngài. Đến lúc đó lão phu nhân cũng biết ngài tốt, có khi còn……"

Nói đến đây bà ta nhìn nhìn bụng Trương Tiểu Oản rồi thở dài nói, "Có lẽ lão phu nhân sẽ nể mặt tiểu công tử mà đón đại nương tử trở về."

Lúc này Trương Tiểu Oản nhấp miệng cười cười, vươn tay nghịch lọn tóc bên mặt sau đó nhẹ nhàng bâng quơ mà nói với đối lão Thái

thẩm, "Ngươi nói là lão thái thái sẽ xem thư một nô tài như ngươi viết gửi về ư? Ta lại không biết các ngươi biết viết thư cơ đấy, sao việc lớn thế này mà không thấy ai nói cho ta nghe hết vậy? Các ngươi còn có bao nhiêu việc mà ta không biết đây?"

Lão Thái thẩm lập tức đại kinh thất sắc, ngay tức khắc quỳ trên mặt đất.

Trương Tiểu Oản đi lấy cái ghế tới ngồi. Hai người này náo loạn ra chuyện này đúng lúc nàng có rảnh nên cũng muốn nghe thử một chút, "Nếu lão thái thái thật sự nể mặt đám nô tài làm việc cả đời cho Uông gia các người mà xem tin thì sợ cũng nghĩ các ngươi đi theo ta, bị ta sai khiến nên mới viết tốt về ta ở trong thư. Đến lúc đó người chịu quở trách hẳn là ta rồi?"

Nói xong, Trương Tiểu Oản cười nhìn hai vợ chồng này, "Ta gần đây đối xử với các ngươi không tốt sao? Ta cắt xén đồ ăn, hay bắt các ngươi làm việc đến mệt chết mệt sống? Các ngươi không chấp nhận nổi sự tồn tại của ta nên muốn để ta phải gặp khó chịu trước mặt lão thái thái hả?"

Nàng nói xong những lời này thì mặt lão Thái cũng trắng bệch, chân mềm xuống quỳ trên đất.

"Ta thấy các ngươi sống quá tốt, ăn quá no nên mới rảnh rỗi nghĩ tới mấy cái này." Trương Tiểu Oản đứng lên, gọi lão Ngô thẩm đang làm bộ quét rác ở không xa, "Ngô thẩm, lại đây giúp ta lấy cái cuốc, chúng ta ra ruộng rau xem một chút."

Luôn có những người thế này, cho bọn họ ba phần màu thì họ muốn mở phường nhuộm. Nàng cũng không thèm quản hai vợ chồng nhà kia mà lãnh Ngô thẩm ra cửa.

Vợ chồng lão Thái không có lời của nàng thì vẫn quỳ cho đến khi Trương Tiểu Oản trở về. Nàng quét mắt một cái sau đó mới tùy ý để bọn họ đứng lên.

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, lão Thái thẩm mới dập đầu cảm kích nói với nàng, "Đa tạ đại nương tử."

Trương Tiểu Oản nghe xong những lời này thì vốn không muốn nói cái gì nhưng nàng vẫn quay đầu lại nhếch khóe miệng lạnh lùng cười cười nói: "Lần sau đừng lặp lại chuyện này nữa."

Lần sau xen vào việc người khác thì nàng sẽ để bọn họ cơm cũng không được ăn, xem bọn họ còn có sức mà nghĩ đông tây hay không.

Làm nô tài của Uông gia cả đời nên hoài niệm nàng cũng không trách. Nhưng nếu bọn họ dám ăn cơm của nàng lại không nghe lời nàng nói thì không được. Nàng muốn bọn họ biết hiện tại nàng mới là chủ tử quyết định sống chết của bọn họ.

****

So sánh với lão Thái thì lão Ngô thành thật hơn nhiều. Nếu không phải ông ta quá mức thành thật thì Trương Tiểu Oản cũng sẽ không để lão Thái đi làm nhiều việc như thế.

Giống như việc mua đồ vật, lão Thái chỉ cầm một đồng tiền nhưng có thể mua nhiều hơn lão Ngô một nửa. Đây là thành thật cũng có chỗ tốt nhưng thành thật quá thì đầu óc không dùng được.

Nhưng mặc kệ tâm lão Thái hướng về Uông gia thì ngày thường ông ta làm việc cũng rất lưu loát, nhìn ra được trước kia ông ta chính là nô tài giúp quản gia của Uông gia.

Nhưng từ khi nàng nhờ ông ta làm vài việc ông ta lại nhảy lên đầu nàng thì Trương Tiểu Oản cũng không để ông ta làm việc gì nữa.

Ông ta nghĩ rằng cái nhà này không có ông ta thì không được. Ông ta cho rằng mình là người bản địa, kiến thức rộng rãi lại còn từng

làm việc bên người lão thái gia nên thường lên mặt trước mặt nàng. Trương Tiểu oản muốn cho ông ta thấy trong nhà này người nào nói mới có trọng lượng, người nào đang cho ông ta cơm ăn rồi người nào bỏ tiền mua thuốc cho ông ta uống mỗi khi phát bệnh ho.

Tháng này lão Thái ban đêm bị lạnh nên lại bị ho khan. Lần này Trương Tiểu Oản không để ý tới ông ta như những lần trước nữa. Nàng không đưa tiền để lão Thái thẩm đi bốc thuốc nữa.

Lão Thái thẩm cố ý nói qua vài lần trước mặt Trương Tiểu Oản nhưng nàng vẫn làm như không phát hiện ra.

Ăn xong cơm, nàng cầm một miếng bánh để Cẩu Tử đi theo rồi vào núi tìm gà rừng. Hôm nay mất cả ngày mới bắt được một con gà rừng, may mà nó cũng béo tốt.

Trương Tiểu Oản tự mình nấu canh gà để vào bình gốm. Nàng tính ngâm vào nước suối để ngày mai uống.

Nàng chia thịt gà ra làm hai nửa. Một nửa nàng để ra hai cái chén đưa cho một nhà lão Ngô thẩm, chén còn lại để bà ta đưa cho nhà lão Thái làm thức ăn tối.

Nàng sẽ không để bọn họ thiếu ăn nhưng nhiều hơn thì không được. Lão Thái thẩm hôm nay thấy Trương Tiểu Oản hoàn toàn không để ý tới bọn họ thì đành phải cầm tiền của chính mình đi bốc thuốc về. Sau khi trở về bà ta ngồi ở ngạch cửa phòng của bọn họ định nghỉ ngơi một hơi thì thấy lão Ngô thẩm bưng tới một phần đồ ăn cho nhà họ. Bà ta nhìn thấy đó là thịt thì hơi kinh ngạc nhưng nghe nói hôm nay đại nương tử bắt được một con gà lớn lại chỉ chừa cho bọn họ chừng này thì tâm cũng lạnh xuống.

"Của các ngươi thì sao?" Bà ta hỏi lão Ngô thẩm.

"Chúng ta cũng có phần, mấy người ăn đi, ta cũng trở về ăn đây." Lão Ngô thẩm không phải đồ ngốc, ngược lại bà ta linh hoạt hơn lão

Ngô nhiều.

"Hôm nay không cũng ăn cơm sao?"

"Không được, đại nương tử có ý là về sau mọi người tách ra ăn." Lão Ngô thẩm nói đến đây thì nhìn lão Thái thẩm một cái, trong giọng nói cũng không còn kiên nhẫn, "Đừng tưởng ngồi cùng một bàn thì các ngươi coi như chủ tử. Các ngươi đúng là phân biệt đến rõ ràng nhỉ? Lúc trước thấy Thiết quả gia thì các ngươi cúi người rõ thấp, sao giờ lại cậy già mà lên mặt với đại nương tử? Bây giờ đã trắng mắt ra chưa? Tốt nhất là đừng nói cái gì nữa, nếu không miếng cơm cũng không có mà ăn đâu. Các ngươi về Uông gia mà chờ Thiết quản gia thưởng công cho cả nhà các ngươi ấy."

Giọng bà ta mang theo châm chọc, sau khi nói xong thì uốn éo mông đi luôn, cũng không để ý tới trong phòng lão Thái đang ho khan kịch liệt.

Bà ta không nhịn được một nhà lão Thái làm ầm ĩ. Đã bị người ta tống cổ đi mà còn tận lực gây họa cho chủ mới, không biết trong đầu nghĩ cái gì.

Hai vợ chồng lão Thái bị gõ lần này thì thông minh hơn nhiều. Lão Thái thẩm cũng không giống trước kia mà nói chuyện không cả nể trước mặt Trương Tiểu Oản. Nhưng rốt cuộc giữa bọn họ cũng có chút khoảng cách.

Trương Tiểu Oản nuôi bọn họ đơn giản vì bọn họ là bị Uông gia tống cổ lại đây gây khó dễ cho nàng nên nàng đành phải nhận. Nhưng nàng không có lý gì phải coi bọn họ là tổ tông, cho nên nhiều kiêng kị một chút cũng tốt. Miễn cho ngày sau bọn họ muốn bò lên đầu nàng.

Lão Thái bị một trận bệnh đó lại thêm tức giận trong lòng nên uống mười thang thuốc mới khỏi. Bao nhiêu tiền bạc vất vả tích cóp mấy năm nay cũng tiêu tán gần một nửa khiến hai sắc mặt hai vợ chồng

già cực kỳ khó coi.

Hiện tại tách ra ăn nên bọn họ cũng chỉ đủ ăn. Phòng bếp là do lão Ngô thẩm quản, bữa trưa chỉ cho bọn họ hai chén cháo, đến tối mới thêm chút bánh, cũng không khác gì so với lúc ở Uông gia.

Trong lòng lão Thái thẩm rất là không vừa lòng nên đã cãi nhau với lão Ngô thẩm vài lần. Sau một lần cãi nhau bà ta thấy Trương Tiểu Oản đến phòng bếp, coi như không nhìn thấy hai người mà lấy đồ rồi đi thì trở về phòng rớt nước mắt. Ngày hôm sau bà ta cũng thành thật xuống.

Đến lão Thái cũng trầm hẳn xuống, đôi mắt vẩn đục xảo quyệt cũng không còn tinh anh nữa.

****

Lúc người trong nhà thành thật xuống thì Trương Tiểu Oản lại nghĩ đến việc làm thế nào kiếm thêm bạc. Nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được biện pháp kiếm tiền. Nàng không thể vào núi sâu săn thú khi đang mang thai thế này. Việc đó cần sức lực và tinh lực, mà những việc đó lại quá dễ tổn hại đến đứa nhỏ trong bụng nàng.

Vì thế, rốt cuộc nàng vẫn chỉ nghĩ đến một cách đó là tiết kiệm. Ngày thường căn bản không cần tiêu tiền, nên bạc còn lại dùng để phòng khi có việc gấp.

Còn quần áo của đứa nhỏ thì nàng lấy mười thước vải bố xanh làm ba cái áo, lại bỏ ra một trăm đồng mua bông làm hai kiện quần bông.

Tã của đứa nhỏ thì nàng xin của lão nhân trong thôn. Lúc đến cửa xin tã nàng sẽ mang theo một cái đùi gà hoặc non nửa cái chân thỏ. Lúc trở về trong tay nàng hẳn sẽ có vài miếng tã đã dùng rồi.

Lúc này vừa vặn vào mùa hè nên nàng chỉ cần giặt sạch phơi khô rồi

cất đi chờ đứa nhỏ ra đời sử dụng là được.

Cũng có nhà cho nàng chút vải thô vụn, từng khố vụn vặn nàng đều để lại để làm áo mặc trăm ngày cho đứa nhỏ.

Thừa dịp bụng nàng còn không quá lớn, có thể làm ít việc khom lưng, Trương Tiểu Oản muốn đem mọi việc chuẩn bị ổn thỏa. Như thế mỗi ngày nàng đều có việc bận rộn, chuẩn bị đồ cho đứa nhỏ, còn có việc trong ruộng nàng cũng thường phải đi xem để xử lý. Những việc nhỏ vụn thế này cứ thế chiếm lấy thời gian mỗi ngày của nàng.

Người trong thôn cũng rất nhanh đã biết nàng có thai. Đối với việc vì sao nàng không trở về huyện thành bọn họ cũng tò mò nhưng chuyện trong thôn mấy năm nay quá nhiều: đổi trưởng thôn, con gái út của Vương Tồn Phúc lại chết, hiện tại ông ta trở thành tửu quỷ mang cả chăn đệm nhà mình đi đổi rượu, mắt thấy còn muốn bán cả thê tử. Việc lớn này của Vương gia khiến miệng mọi người nói không ngừng, cho nên ít người chú ý tới Trương Tiểu Oản. Cho dù có người nghi ngờ thì cũng chỉ nói vài câu, chẳng ai có hơi sức đào sâu.

Trong thôn cũng có mấy phụ nhân to gan hỏi Trương Tiểu Oản vì sao lại không trở về huyện thành sinh hài tử. Mỗi lần như thế nàng cũng chỉ mỉm cười cho qau, khiến phụ nhân kia thấy nàng đáng thương nên dần dà cũng không có ngươi anò hỏi Trương Tiểu Oản loại câu hỏi này nữa.

Nhưng người trong thôn cuối cùng vẫn biết nàng không được mẹ chồng thích nên mới bị đuổi tới trong thôn.

Lão Ngô thẩm nghe được lời này thì thề lên thề xuống với Trương Tiểu Oản là bà ta không nói. Lão Thái thẩm cũng kêu trời khóc đất mà quỳ gối trước mặt Trương Tiểu Oản nói lời này không phải bà ta truyền ra.

Lời này là ai nói ra thì cũng chỉ có thể là một trong những người này.

Nhưng Trương Tiểu Oản không để bụng việc bị người khác biết. Nàng muốn ở lại đây có lẽ là nửa đời sau vì thế dù sao cũng phải có lý do để ở lại.

Hiện tại có lý do này rồi cho dù bị người khác thương hại cũng không sao. Nói đến cùng, nàng kỳ thật cũng không phải không có gì.

Người trong thôn cũng tốt, hơn nữa con nhà mình còn chưa được ăn no ai hơi sức đâu đi đáng thương một người có nhà, có ruộng lại có thể cho người thuê ruộng thu tiền như nàng chứ?

Chương 50

Cuối tháng chín, cuối thu đầu đông là khoảng thời gian ánh mặt trời tỏa sáng nhất tại đại Phượng triều. Hôm nay mới hừng đông không bao lâu mà mặt trời vàng rực đã treo lên, dát vàng lên đám bông lúa và hạt kê trĩu bông trong đồng ruộng khiến người ta chói mắt.

Cố Đại Nương mang theo trong tay một cái rổ có ba quả trứng gà vừa đi lên núi thì đã nghe thấy sau lưng có một loạt tiếng bước chân.

Bà ta quay đầu lại thì vừa thấy là con dâu Chu gia. Bà ta đứng tại chỗ đợi một lát, thấy con dâu Chu gia tới thì hỏi, "Thê tử Chu Cường đấy à, cháu cũng đến thăm đại nương tử sao?"

Con dâu Chu gia có chút thẹn thùng nhấp miệng, nắm chặt cái rổ nhỏ trong tay rồi nhỏ giọng nói, "Nghe nói nàng sinh một tiểu tử béo nên cháu mang mấy cái trứng gà đến thăm."

Nói xong nàng hơi túng quẫn xốc mấy miếng lá cây trong rổ lên, để lộ ba cái chứng gà cho Cố Đại Nương xem. Mặt nàng hơi hồng nói, "Chỉ mượn được từng này."

Nàng ta sinh hài tử vào tháng bảy, đoạn thời gian đó cha đứa nhỏ đi chợ quê nhà bị người ta đánh. Nam nhân trong nhà không xuống ruộng được, người một nhà thật sự rất quẫn bách.

Uông gia đại nương tử xuống núi xem ruộng nước có đi qua nhà nàng, vừa đúng lúc nàng sinh Nhị Oa Tử nên vào giúp một phen, đã thế còn cho nhà nàng một con gà mái để bổ thân, thêm sáu con gà

con để nuôi lấy trứng.

Vốn nàng ta muốn mang hai con gà tới nhưng gà con quả thực chưa lớn, người trong thôn không ai cho nàng mượn một con gà. Nàng ta đi mượn hai ngày cũng chỉ được ba cái trứng gà này.

"Cháu có tâm là được, đại nương tử cũng là người rộng lượng, không để ý đâu." Cố Đại Nương ở cùng một thôn với nhà nàng nên cũng biết rõ tình huống nhà họ. Ba cái trứng gà này sợ là nàng cũng phải đi cầu đi mượn, thật không dễ dàng.

Bà ta không nhịn được trấn an mà vỗ vỗ cánh tay con dâu Chu gai rồi nói, "Đi nhanh thôi, đứa nhỏ sinh giờ Dần thì lúc này hẳn là đang ăn sữa. Chúng ta đi nhanh một chút xem có việc gì có thể giúp không."

Con dâu Chu gia nghe thấy thế thì gật đầu sau đó chạy chậm vài bước, bộ dạng còn có vẻ vội hơn cả Cố Đại Nương.

Cố Đại Nương cười đuổi kịp nàng sau đó hai phụ nhân nhanh chóng đi lên núi. Một lúc sau bọn họ đã đến chỗ đại nương tử Uông gia.

Lúc đến đó, Cố bà tử hôm qua tới đỡ đẻ thấy con dâu nhà mình tới thì khuôn mặt đầy nếp nhăn toàn là ý cười, "Đại nương tử nói người đến sáng sớm hôn nay đều đi đến nhà bếp uống chén cháo trước coi như nàng cảm tạ tâm ý mọi người."

Cố Đại Nương nghe xong thì đã thấy vui vẻ, nhưng vẫn nói, "May có nàng còn nhớ thương chúng ta, nhưng còn chưa đến giờ ăn đâu, sao có thể ăn trước chủ nhà chứ?"

"Cho con ăn thì con cứ ăn, làm sao lại nói nhiều thế chứ?" Cố bà tử không nhịn được cười mắng sau đó quay khuôn mặt già nua qua nói với con dâu Chu gia, "Thê tử Chu Cường cũng nhanh đi ăn đi, đại nương tử đang ôm tiểu công tử ngủ chắc trưa mới tỉnh dậy. Cháu ăn xong mà không vội thì ở lại giúp chút việc, còn có việc phải làm

đấy……”

“Không vội, không vội, cả ngày nay cháu đều không vội.” Con dâu Chu gia vốn đang áy náy vì mình không mang được cái gì tốt đến lúc này nghe thấy có việc để làm thì lập tức liên thanh đáp lời.

****

Buổi trưa Trương Tiểu Oản tỉnh lại nhưng vẫn thấy vô cùng đau đớn, không xuống giường nổi.

Đứa nhỏ nhăn nhúm dúm dó vẫn nằm trong tã lót nhắm mắt ngủ. Nhưng Trương Tiểu Oản biết hắn là một đứa nhỏ khỏe mạnh. Lúc hắn mới ra khỏi bụng nàng, tiếng khóc kia khiến nàng còn đang đau đớn cũng sợ tới mức quên cả kêu.

Thật sự là hắn khóc quá vang, Cố bà tử đỡ đẻ cho nàng cũng đều nói bà đỡ đẻ vài thập nhiên rồi mà chưa thấy đứa nào khóc to như con nàng. Đứa nhỏ này sau này sợ là một nhân vật khó lường.

Lúc ấy Cố bà tử nói thật nhiều những lời vui vẻ, Trương Tiểu Oản vốn không phải người được khen thì mê muội nhưng lúc nghe được những lời chúc đó thì nàng cũng thật sự cảm thấy vui sướng từ trong tâm. Nàng vui mừng đến nỗi đau đớn đều quên hết. Lúc ôm đứa nhỏ trong tay, cảm nhận thân thể nho nhỏ ấm áp kia nàng nhịn không được cười chảy nước mắt.

Bây giờ tỉnh lại thấy đứa nhỏ còn đang ngủ thì Trương Tiểu Oản yêu thương mà nhìn con mình. Đây là đứa nhỏ nàng hoài mười tháng sinh ra, về sau hắn sẽ làm bạn với nàng thật lâu.

“Đại nương tử tỉnh……” Lúc này cửa “Chi a” một tiếng mở ra, lão Ngô thẩm đẩy cửa thấy Trương Tiểu Oản tỉnh lại thì lập tức cười cong mắt hỏi, “Ngài có đói không?”

Giọng bà ta quá lớn, Trương Tiểu Oản vội vươn ngón tay ra “Hư”

một tiếng. Lão Ngô thẩm lập tức che miệng lại, còn đánh mình hai cái. Lúc này bà ta mở miệng thì thấp giọng hơn nhiều, chỉ nhẹ nhàng nói, "Đều do ta miệng rộng, không kinh sợ tiểu công tử chứ?"

Trương Tiểu Oản lắc đầu với bà ta, nhẹ giọng nói, "Có ai trong thôn tới không?"

"Tới, tới, có vài tức phụ tới đang hỗ trợ nhuộm trứng gà. Đợi đến chiều là sẽ làm xong rồi." Ngô bà tử càng nói thì càng cao giọng, nói xong lời cuối bà ta mới nhận ra nên vội giơ tay che miệng.

Nhìn ánh sáng vui mừng sinh động trong mắt bà ta, Trương Tiểu Oản cũng biết tâm tình bà ta phấn khởi. Thấy người trong nhà vì nàng sinh đứa nhỏ mà vui mừng nên nàng cũng không nhịn được vui vẻ theo. Vì thế nàng lắc đầu cười, sau đó dém lại chăn bọc đứa nhỏ rồi nhìn cái mặt nhỏ của hắn vài lần mới ngước mắt nhỏ giọng nói, "Ngài múc cho ta chén cháo, ta uống vài ngụm."

"Ai, ta đi ngay." Lão Ngô thẩm vẫn luôn cong eo lúc này nghe thế thì nhanh chóng xoay người chạy chậm ra ngoài.

Trương Tiểu Oản bật cười lắc đầu, đôi mắt lại không tự chủ được nhìn đứa nhỏ trong ngực.

****

Vì đứa nhỏ sinh giờ Dần, chính là mệnh hổ gầm lại mang theo chút sát khí nên Trương Tiểu Oản đặt tên cho hắn là Uông Hoài Thiện. Bởi vì đại danh đã là Hoài Thiện nên nàng lấy nhũ danh cho hắn là Tiểu Lão Hổ. Đây là vì nàng không muốn hắn mất đi nhuệ khí, như thế coi như cân bằng giữa tên và nhũ danh.

Uông Hoài Thiện người như nhũ danh, hiếu động hoạt bát đến lợi hại. Ba tháng hắn đã xoay người, Trương Tiểu Oản vì bộ dạng hắn bừng bừng sinh cơ mà vui sướng không thôi. Nàng cũng vì thế mà dễ dàng chịuđựng việc mỗi đêm đứa con trai này lại khóc vang rung

trời vì đói. Tiếng khóc của hắn có thể khiến thổ địa cũng bị đánh thức ấy chứ.

Vì hai bà tử trong nhà có tuổi nên không thể chăm sóc trẻ con mà một tay Trương Tiểu Oản chăm sóc hết cho Uông Hoài Thiện.

Đứa nhỏ mới sinh đa phần là ngủ no rồi tình, đói thì khóc. Mấy tháng đầu hắn nào có phân biệt ngày đêm, mặc kệ giờ nào hắn tình cũng phải được cho ăn ngay. Hắn đi ị, đi tiểu cũng tùy tiện, mặc kệ mẹ hắn có đang ngủ hay đang thức. Cứ thế Trương Tiểu Oản không được ngủ một giấc đầy đủ trong mấy tháng, cả người gầy đi một vòng.

Cũng may, mấy tháng này là mùa đông nên chuyện ngoài ruộng cũng không phải lo. Những việc khác nàng giao cho người làm, quần áo cũng có người giặt cho. Lúc này nàng có tiền thu được từ việc cho thuê ruộng, nhà bọn họ cũng có lương thực thu vào nên cuộc sống cũng không quá căng thẳng.

Đứa nhỏ của nàng ra đời cũng quả là đúng lúc. Chờ Uông Hoài Thiện sắp được nửa tuổi thì Trương Tiểu Oản mới bận hơn, vì lúc đó là đầu xuân.

Nhưng vì nhà nàng có hai con trâu nên cũng bớt được khối việc. Vương Đại năm trước mượn trâu lại đến mượn trâu tiếp. Hắn hứa sẽ giúp Trương Tiểu Oản ươm mạ và cấy mạ cho năm mẫu ruộng của nhà nàng.

Trương Tiểu Oản cảm thấy như thế cũng đỡ được không ít phiền toái. Hiện tại nàng đang trông con, không có nhiều thời gian cho việc đồng áng nên cũng đồng ý. Có điều khi ươm mạ nàng vẫn cho nhà hắn thêm hai cân thóc giống, coi như cảm tạ.

Năm trước Vương Đại cũng giúp Trương Tiểu Oản thu hoạch nên hắn biết ruộng nhà nàng thu hoạch tốt hơn ruộng nhà người khác một chút. Sau khi hắn về nhà có nhìn kỹ thóc mà Trương Tiểu Oản

cho nhà hắn sau đó thương lượng với cha hắn một chút. Ngày hôm sau hắn lại tới thương lượng với Trương Tiểu Oản hỏi nàng có đồng ý cho nhà hắn mười cân thóc giống hay không? Chờ đến khi thu hoạch nhà họ sẽ giúp nàng thu hoạch mà không lấy tiền công, cũng không cần bao cơm.

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười gật đầu nói, "Cũng là ý tốt, nhưng ta đây chỉ là chọn nhặt kỹ hơn một chút, không dám nhận sự hỗ trợ của nhà các ngươi. Nếu không chê thì ngay mai bảo thê tử của ngươi gọi mấy phụ nhân khác ở trong thôn có rảnh rỗi thì tới đây ta sẽ bày cho các nàng cách chọn hạt thóc giống."

"Cái này quá tốt." Vương Đại cực kỳ vui vẻ, vội cong eo cảm tạ Trương Tiểu Oản sau đó chạy ngay xuống núi nói chuyện này với người nhà.

Lão Thái thẩm đứng ở một bên lên tiếng nói, "Một chuyện tốt như thế sao đại nương tử lại dễ dàng nói cho bọn họ như vậy chứ?"

Trương Tiểu Oản nhìn bà ta một cái, ý cười trên mặt cũng phai nhạt bớt, "Những năm này có ai trong thôn không giúp nhà chúng ta chút ít việc nọ việc kia chứ? Bà con xa không bằng láng giềng gần, về sau còn phải phiền toái bọn họ nhiều việc nữa cơ."

Lúc ấy Trương Tiểu Oản nói lời này thì quả thật nghĩ tới lúc có việc cần người giúp đỡ một tay. Nhưng nàng không nghĩ tới một lời này của nàng lại đúng là khiến người trong thôn phải bao dung bọn họ nhiều.

Bởi vì nàng sinh ra một Hỗn Thế Ma Vương cực kỳ bướng bỉnh, khiến người trong thôn gặp biết bao nhiêu là phiền toái.

****

Uông Hoài Thiện thật đúng là trở thành một tiểu công tử "khó lường" như lời Cố bà tử đỡ để cho hắn tiên đoán.

Lúc hắn hai tuổi đã biết mang theo Cẩu Tử đi ra ngoài canh giữ khối ruộng mà mẹ hắn nói là của hắn. Nếu gà nhà hắn dám tới gần mảnh dất trồng rau thì hắn dám sai Cẩu Tử đi cắn gà ngay.

Cuối cùng Trương Tiểu Oản phải lừa gạt hắn bảo là gà này cũng của hắn thì hắn mới không để Cẩu Tử đi cắn gà nữa.

Cẩu Tử mấy năm nay cũng lớn thành một con chó to, Uông Hoài Thiện và nó cực kỳ thân thiết. Trương Tiểu Oản vốn muốn con nàng và Cẩu Tử có cảm tình như vậy tương lai sẽ có nó che chở con nàng. Vì thế nàng vẫn luôn để một người một chó gần gũi với nhau. Ai ngờ nàng dưỡng dưỡng lại khiến Cẩu Tử trở thành đồng lõa hành hung của Uông Hoài Thiện. Nếu ai đắc tội hắn thì hắn dám để nó đi cắn người ta.

Uông Hoài Thiện đúng là đứa nhỏ bất thiện, thiên tính mang theo sát khí. Ngay cả khi ăn cơm nếu hắn không muốn ăn nữa mà Trương Tiểu Oản còn muốn nhồi thì hắn có thể dùng tay nhỏ run run đoạt lấy cái bát rồi ném vào mặt nàng.

Trương Tiểu Oản không muốn hắn có tính tình thế này nhưng nàng cực kỳ bất đắc dĩ. Nàng không sao gọi nhũ danh Tiểu Lão Hổ của hắn nữa vì càng kêu thì nàng càng sợ sát khí của hắn càng nặng.

Tự tay chăm sóc đứa nhỏ từ khi sinh ra nên nàng đã thấy đủ loại tính tình hung bạo của hắn. Trương Tiểu Oản không thể không tin có thứ gọi là mệnh này.

Nhưng nàng vừa bắt đầu không gọi hắn là Tiểu Lão Hổ thì hắn đã nổi đóa lên. Hắn không thèm ăn cơm, nàng dùng đủ mọi cách, rốt cuộc lại phải gọi nhũ danh của hắn thì lúc Tiểu Lão Hổ mới "Oa" một tiếng khóc lớn. Sau đó hắn vừa khóc vừa há miệng ăn cơm Trương Tiểu Oản đút.

Muốn nói tính tình hắn lớn thì cũng không hẳn vì đôi khi hắn cũng

hay khóc, khóc xong còn muốn Trương Tiểu Oản phải dỗ, phải ôm hắn một cái, hôn hôn hắn thì hắn mới vừa lòng xuống đất mang theo Cẩu Tử đi chơi.

Trương Tiểu Oản thật sự không muốn để hắn như thế nên nàng vắt hết óc muốn dạy hắn ôn hòa một chút, đứng khóc nháo ầm ĩ như thế nhưng cho dù thế Uông Hoài Thiện vẫn bản tính khó sửa.

Chờ đến khi hắn bốn tuổi, có lần hắn nổi tính tình nên đắc tội mà đẩy ngã Trương Tiểu Oản.

Lúc này Trương Tiểu Oản vì chút bạc để bổ sung cho chi tiêu trong nhà nêu vào núi sâu hai ngày loay hoay mới săn được một con lợn rừng. Lúc nàng cõng lợn rừng về thì cả người không còn sức, lúc nàng buông lợn xuống chạy tới xem Tiểu Lão Hổ thì cứ thế bị hắn đẩy ngã trên mặt đất.

Mấy ngày nay trời mưa, Trương Tiểu Oản mắc mưa nên bị sốt. Nàng biết rõ đứa nhỏ vì nàng không ở nhà mấy ngày mà tức giận nháo lên như vậy. Nhưng bị đứa nhỏ nàng coi như tâm can bảo bối đẩy một cái ngã trên đất, lại sinh bệnh mà nàng khó có lúc mềm yếu bật khóc.

Nàng một khóc thì Uông Hoài Thiện lại choáng váng. Lúc đầu hắn đứng ở kia không nói lời nào, đợi một hồi thấy mẹ hắn vẫn khóc thì hắn mới nóng nảy vội vàng chạy tới. Hắn quỳ gối bên cạnh Trương Tiểu Oản mà đẩy đẩy nàng, "Mẫu thân khóc cái gì? Ta có đánh mẫu thân đâu?"

Trương Tiểu Oản không để ý tới hắn chỉ quay mặt đi lau nước mắt. Uông Hoài Thiện thấy nàng như thế thì càng nóng nảy mà lôi kéo áo nàng, "Mẫu thân nói đi, ta cũng đâu có đánh mẫu thân?"

Trương Tiểu Oản vươn tay kéo cái tay nhỏ trắng nõn của hắn ra, bò hai bước về phía trước muốn đứng lên.

Lúc này Uông Hoài Thiện cho rằng nàng không cần hắn nên cũng bò theo hai bước mà lôi kéo áo nàng. Giọng nói của hắn đã mang theo nức nở, "Đã bảo không đánh mẫu thân rồi, mẫu thân làm gì thế?"

Trương Tiểu Oản nghe xong lời này thì dở khóc dở cười, nhưng nàng bị sốt quá độ, cả người lại mệt mỏi. Nàng vốn muốn đứng lên kêu lão Ngô thẩm đi mời đại phu tới cho mình nhưng lại bị đứa nhỏ từ khi sinh ra đã đòi nợ này kéo mạnh một cái từ phía sau. Nàng ngã ngay ra đất, cũng chưa hoàn toàn ngất đi nhưng cũng không có sức mà mở mắt.

Ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng khóc la kinh thiên động địa của Uông Hoài Thiện. Trương Tiểu Oản bị một tiếng một tiếng "Mẫu thân" như ma như quỷ của hắn làm cho sợ đến nhíu mày lại. Nhưng nàng không còn sức mà mở mắt nói chuyện, chỉ đành hung hăng mắng hắn ở trong lòng: "Đúng là quỷ đòi nợ!"

****

Quỷ đòi nợ Uông Hoài Thiện bị việc Trương Tiểu Oản té xỉu lại vài ngày nằm trên giường không xuống được dọa phá gan. Sau đó hắn cũng thành thật nghe lời Trương Tiểu Oản nói.

Trương Tiểu Oản cho rằng hắn chỉ thay đổi trong thời gian ngắn nhưng nàng đúng là đã xem thường tâm ý của Uông Hoài Thiện vớ mình. Rất nhiều lần sau đó, rõ ràng Uông Hoài Thiện bị nàng giáo huấn đến lợi hại nhưng cũng không dám cãi nàng, cũng không động tay chân với nàng.

Nhưng thái độ hắn vẫn có chút khác biệt. Nếu cả ngày Trương Tiểu Oản đối xử với hắn thật tốt, không dạy bảo hắn thì trước khi ngủ hắn sẽ hôn mặt nàng đủ bốn cái rồi mới đi ngủ. Còn nếu trong ngày mà Trương Tiểu Oản không tốt với hắn, còn răn dạy hắn thì hắn sẽ chỉ tùy tiện hôn nàng một cái, lúc ngủ còn quay lưng về phía nàng. Hắn rất chi là mang thù.

Hôm nay Cẩu Tử theo Trương Tiểu Oản đi hái một rổ ớt cay sau đó nàng để Uông Hoài Thiện xuống núi đưa cho Cố bà tử sau đó mới đi trông coi ruộng của hắn.

Uông Hoài Thiện bốn tuổi đã hiểu được ruộng đất kia là của hắn. Cha hắn không cần mẹ hắn, mà mẹ hắn không phải thứ gì tốt. Đây là lão Thái mới qua đời ba tháng trước nói với hắn.

Uông Hoài Thiện nghe ông ta nói lời này xong còn thương tâm mấy hồi. Sao mẹ hắn lại không phải thứ tốt? Nhưng qua mấy ngày, lão nô tài của Uông gia này qua đời, tiêu hết tiền của nhà hắn. Vì thế mà mẹ hắn mới phải vào rừng mấy ngày không về, bỏ hắn lại để đi kiếm bạc. Sau khi mẹ hắn về còn bị bệnh nên hắn đổ hết những việc này lên đầu lão Thái.

Lúc này hắn không còn thương tâm vì mẹ hắn không phải thứ tốt nữa mà hắn cho rằng lão Thái mới không phải thứ gì tốt. Ông ta dám nói bậy về mẹ hắn, còn tiêu hết tiền nhà hắn khiến mẹ hắn bị bệnh. Thế nên hắn mang theo Cẩu Tử đến trước mộ lão Thái đá vài cái mới cảm thấy hơi hết bực.

Hôm nay Uông Hoài Thiện mang theo Cẩu Tử đi xuống núi xem ruộng của hắn. Ra khỏi nhà được một đoạn hắn lại mang theo Cẩu Tử xoay người tới trước mộ lão Thái đá mấy cái mời vừa lòng vừa đi vừa hát vang bài đồng dao mẹ hắn dỗ hắn ngủ.

Tới chân núi hắn thấy Chu Tam Lang đang bận rộn ngoài ruộng nhà mình. Chu Tam Lang thấy hắn thì ngừng cuốc cười nói, "Tiểu công tử xuống núi đấy à, hôm nay cháu muốn đi chỗ nào trước?"

"Chu Tam bá, cháu đến đưa ớt cay cho Cố bà bà……" Uông Hoài Thiện bày ra bộ dạng tiểu đại nhân mà đáp, hắn còn dùng cây cỏ lau trong tay mà chỉ chỉ cái rổ.

"Vậy cháu cẩn thận một chút nhé, mầy ngày trước có mưa, đường còn ướt đó."

“Không có việc gì, cháu sẽ cẩn thận.” Nói xong hắn đĩnh đạc nâng bước. Hắn lớn lên đẹp như tiên đồng, khuôn mặt có 9 phần giống với cha hắn Uông Đại Lang, tính tình lại như tiểu bá vương mà hiên ngang đi về phía trước.

Đi được vài bước, tiểu bá vương lại nghĩ tới lời dặn dò của mẹ hắn trước khi xuống núi vì thế xám xịt mà xoay người. Hắn ủ rũ cụp đuôi đi đến trước mặt Chu Tam Lang sau đó bày ra bộ dáng tiểu đại nhân mà vái Chu Tam Lang một cái nói, “Cháu xin lỗi Chu Tam bá.”

“Sao thế?” Chu Tam Lang buồn cười mà nhìn Uông Hoài Thiện người thì bé mà dám đánh cả con trai cả nhà mình.

“Cháu lại đánh Đại Lang nhà ngài.” Uông Hoài Thiện thở dài, cho tay vào ngực nhịn đau lấy ra bao kẹo mạch nha mà mẹ hắn cho hắn đưa cho Chu Tam Lang, “Tam bá, ngài mang cái này về cho Đại Lang, đợi cháu xem xong ruộng nhà cháu thì sẽ quay lại xin lỗi hắn.”

Chu Tam Lang thấy hắn còn mang theo kẹo thì vội dừng tay nói, “Không, không……” Nhưng sau đó ông ta cũng tiếc chỗ kẹo này nên lại nói thêm, “Nếu không đợi lát nữa cháu mang qua đó được không?”

“Bá bá mang về trước để hắn và Nhị muội tử và Tam oa tử ăn đi……” Uông Hoài Thiện lúc này đặc biệt hào phóng mà giơ tay nói, “Lần trước vốn cháu đã hứa sẽ chia cho bọn họ ăn kẹo mà mẫu thân làm. Ngài cứ mang về đi, để cháu xem xong ruộng sẽ đến nhà ngài chơi. Ngài bảo Chu bá nương nấu cho ta một chén nước sôi chờ đó.”

Nói xong hắn đưa kẹo cho Chu Tam Lang sau đó khôi phục bộ dáng cũ, vừa hát vang bài đồng dao vừa mang Cẩu Tử đi về phía nhà của Cố bà tử.

Chu Tam Lang nhét gói kẹo vào trong ngực lại nhìn bóng dáng nho nhỏ của hắn nói, “Đi đường cẩn thận, nhìn nhìn chút.”

“Ai, đã biết, ngài yên tâm.” Bóng dáng nho nhỏ kia quay lại vẫy tay với ông ta sau đó dứt khoát mà hung hăng vừa nhảy nhót vừa đi xa.

Chu Tam Lang được cho kẹo lại nghĩ tới hôm nay là sinh nhật con cả nhà mình nên ông ta cũng chẳng làm việc nữa mà khiêng cuốc đi về luôn.

Lúc về đến nhà ông ta phân kẹo cho đám nhỏ khiến mấy đứa vui mừng nhảy nhót xung quanh.

Chương 51

Uông Hoài Thiện còn chưa tới nhà Cố bà tử thì đã gọi từ xa, "Cố bà bà, cháu tới rồi……"

Cố bà tử đang ngồi trong nhà đóng đế giày nghe thấy tiếng hắn thì vội vứt kim chỉ trong tay xuống, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn cười thành một đóa hoa nhăn dúm dó. Bà đứng dậy nhanh đến nỗi cái ghế cũng đổ nhưng bà chẳng rảnh lo cái ghế mà vội vàng chạy đến mở cửa. Bà vội vui mừng gọi về phía tiểu Kim Đồng đang đi về phía nhà mình, "Tiểu công tử lại xuống núi đấy à……"

"Còn không phải sao……" Uông Hoài Thiện mang theo Cẩu Tử đến gần sau đó nhún vai với bà nói, "Mấy ngày nay cháu lại bị mẫu thân nhốt ở nhà làm hại cháu không được tới xem bà."

Nói xong hắn lấy cái rổ treo trên cổ Cẩu Tử sau đó đi vào để lên bàn. Sau đó hắn nhìn quanh rồi bày ra bộ dáng tiểu đại nhân mà hỏi mấy câu, "Mấy ngày nay bà bà ăn uống tốt không?"

"Tốt lắm, tốt mà, ……" Cố bà tử liên tục gật đầu, cười lộ cả hai cái răng cửa bị rụng hỏi, "Tiểu công tử có ăn ngon không? Đại nương tử không đánh cháu chứ?"

"Chút đau đớn này tính là gì đâu……" Tiểu Lão Hổ lại vung tay lên, vẻ mặt không chút để bụng.

"Đợi ta quay đầu lên núi sẽ khuyên nàng, tiểu công tử có làm gì sai đâu nào, sao cứ đánh cháu thế nhỉ?" Cố bà tử bất công cực kỳ, một lòng một dạ bà chỉ bênh vực đứa nhỏ mình đỡ đẻ ra đời này, lý hay

không có lý bà cũng chẳng thèm để ý.

Cố bà tử che chở hắn, Uông Hoài Thiện đều biết. Hắn nghĩ đến tí nữa còn phải đi qua nhà Chu Tam bá để xin lỗi người ta thì có chút ngượng ngùng mà gãi gãi đầu. Hắn không biết nói sao chỉ đành nói, "Bà bà đổ ớt ra đi để cháu còn mang rổ về. Mẹ cháu nói lúc bà nấu ớt cay thì nấu mềm một chút, đừng để hỏng răng……"

"Biết rồi, biết rồi, không cần lo lắng……" Cố bà tử tiến lên đổ ớt cay ra bàn, còn dặn dò hắn, "Đi ra ngoài ruộng thì đừng đi qua nhà Tiểu Nhị gia. Hôm qua ta còn thấy hắn nhặt gậy gộc về, sợ là sẽ muốn đánh cháu đó."

Uông Hoài Thiện nghe thấy lời này thì lập tức trừng mắt hổ, "Hắn dám! Cháu sẽ đánh chết hắn!"

Cố bà tử vội trấn an hắn, "Không dám, hắn dám đánh cháu thì ta sẽ là đầu tiên không cho phép. Nhưng sợ là người lớn không có mặt thì hắn sẽ đánh cháu. Ai da, tiểu công tử mà bị đánh đau thì làm thế nào đây?"

Uông Hoài Thiện nghe thấy lời này thì hừ hừ một tiếng, hất cằm, nghạo nghễ nói, "Cháu không sợ hắn đâu!"

Cẩu Tử ở bên gnừoi hắn nghe thấy tiểu chủ nhân giống như tuyên chiến mà ngạo nghễ nói thì cũng "Gâu gâu gâu gâu" mà gào vài tiếng trợ trận.

Nghe được tiếng phụ họa này, Uông Hoài Thiện đắc ý mà nhìn nó một cái. Sau đó hắn nói với Cố bà tử, "Bà bà cứ yên tâm, cháu còn có Cẩu Tử giúp đỡ. Có nó thì Thiên Vương lão tử tới cháu cũng không sợ!"

Nói xong hắn lấy rổ muốn đi nhưng được vài bước lại quay đầu lại nói với Cố bà tử, "Mẫu thân nói trong nhà tối nay sẽ hầm chân heo ăn. Mẫu thân nói canh đó bổ cực kỳ, nếu bà bà có rảnh thì đi lên

uống nửa chén. Cháu thấy ngài có rảnh thì cứ lên núi một chuyến, đợi ăn tối xong ngài chậm rãi đi lên là được, đừng để bị ngã."

"Thế làm sao được, thế thì quá không biết xấu hổ……" Cố bà tử lại có chút do dự.

Nhưng mặc kệ bà có do dự hay không thì Uông Hoài Thiện cũng vội xua tay với bà nói, "Ngày mai ngài đi lên đi, nếu bà bà đi vất vả quá thì ở dưới chân núi kêu một tiếng, cháu sẽ mang Cẩu Tử tới đón bà."

Ra chủ ý cho Cố bà tử xong hắn vội treo rổ lên cổ Cẩu Tử rồi huýt sáo một tiếng và lãnh nó chạy đến ruộng nhà hắn. Hắn còn đang nhớ thương ruộng của hắn kia kìa.

Vì để tỏ vẻ hắn không sợ gậy gộc của Vương Tiểu Nhị nên lúc đi ngang qua nhà kia hắn còn cố ý dừng lại. Nhưng không thấy có người ra nên hắn ngửa cao đầu, mũi hừ hai tiếng mà nếu mẹ hắn nghe được thì khẳng định sẽ đánh cho răng hắn rơi đầy đất sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi luôn.

****

Uông Hoài Thiện đi xem ruộng của hắn, một đường này hắn gặp rất nhiều người. Mọi người đều vui mừng chào hỏi hắn mà hắn cũng chào hỏi bọn họ không thiếu một ai.

Nếu gặp phải phụ huynh có con từng đánh nhau với hắn nhưng người ta không nhắc đến, mà hắn cũng thân thiết với người ta thì hắn sẽ đi qua tự nhiên hỏi thăm. Ví dụ như có một nhà hắn vừa mới đánh nhau với con nhà người ta mấy hôm trước nên hôm nay hắn thân thiết hỏi, "Kinh đại bá, Tam oa oa nhà bá còn đau không?"

Đám trẻ con đánh nhau cũng không quá mạnh nên trên người làm gì có chỗ đau nào nghiêm trọng đâu. Người kia nghe hắn hỏi thì tự nhiên cười trả lời, "Mấy ngày trước đây còn đau một chút, nhưng mấy hôm nay không đau nữa."

Uông Hoài Thiện nghe xong cũng nói, "Cháu bị hắn đánh cũng đau có hai ngày là hết. Cháu nghĩ hắn chắc cũng thế, về sau chúng cháu đều phải làm người lớn, nam tử hán đại trượng phu bị chút đau này đã tính gì. Kinh đại bá nói có đúng không?"

Kinh đại bá kia nghe hắn nói thế thì cười ngoác miệng mà trả lời hắn, "Còn không phải thế sao?"

Cứ thế Uông Hoài Thiện cũng vừa lòng nên nói, "Nếu hắn không nghịch mà rút lúa nhà cháu thì cháu cũng sẽ không đánh hắn."

Vị phụ huynh kia nghe thấy thế thì cũng gật đầu nói, "Lần sau hắn không dám nữa đâu. Nếu hắn dám thì ta sẽ tẩn cho hắn một trận."

Uông Hoài Thiện nghe thấy câu này thì mặt mũi hơn hở ngay. Hắn cười mắt híp lại thành một đường, "Vậy cũng tốt, đỡ phải để cháu phải phí công ra tay. Để ngài tự mình ra sức động tay đi."

Nói xong hắn há miệng gọi Cẩu Tử đi cùng hắn đến bên ruộng nhà mình. Tất nhiên hắn sẽ phải đi một vòng quanh ruộng nhà mình. Mấy chỗ hắn đánh dấu cũng không bị ai động tay chân nên hắn rất vừa lòng mà gật gật cái đầu nhỏ. Hắn cảm thấy chính mình thường xuyên trông coi vẫn có tác dụng, chỗ lúa năm trước bị người ta rút trộm bây giờ vẫn còn đó.

Ngẫu nhiên có đám người lớn tốp năm tốp ba đi ngang qua nói chuyện với hắn thì Uông Hoài Thiện cũng có hỏi có đáp. Hắn là đứa nhỏ không sợ người, cả ngày bày ra bộ mặt giống như nam chủ trong nhà vậy.

Đợi hắn xem xong ruộng nhà mình thì sẽ dạo quanh mấy ruộng xung quanh một lúc. Lúc này đã đến hoàng hôn, hắn phải nhanh chóng chạy về ăn cơm tối. Vì thế hắn lập tức gọi Cẩu Tử cùng chạy về nhà. Nhưng chạy đến một nửa hắn lại vỗ đầu hô một tiếng "Không xong" sau đó lại chạy đến nhà Chu Đại Ngưu bị hắn đánh

hai ngày trước.

Mẹ của Chu Đại Ngưu chính là con dâu nhà họ Chu mà trước kia Trương Tiểu Oản từng giúp đỡ. Lúc này bà ta đang băm cỏ gà, thấy Uông Hoài Thiện từ xa chạy tới thì vội đứng lên xoa xoa tay lên người rồi nói với Chu Cường đang đan sọt, "Tiểu công tử tới, chàng mau đi nhóm bếp để ta nấu hai cái trứng gà cho hắn ăn."

Chu Cường ngẩng đầu thấy người thì cười gật gật đầu.

vợ Chu Cường lúc này gọi với vào trong, "Đại Ngưu, đừng ở trong phòng nữa, tiểu công tử tới, con mau ra tiếp đi."

Chu Đại Ngưu trong tay đang xoa sợi dùng để đan sọt lập tức bỏ đó chạy ra. Hắn thấy Uông Hoài Thiện chạy quá nhanh thì vội cao giọng dặn, "Chạy chậm một chút."

Vợ Chu Cường thấy thế thì cười tươi, múc một bồn nước từ trong lu ra nói với hắn, "Con để tiểu công tử rửa mặt, mẫu thân đi nấu cơm."

"Mẫu thân đi nấu cơm đi." Chu Đại Ngưu nhận chậu nước, gật gật đầu nói.

Uông Hoài Thiện chạy tới thì trên người quả thật đổ đầy mồ hôi. Hắn nhận lấy cái khăn trong tay Chu Đại Ngưu để rửa mặt sau đó mới hỏi: "Ngươi còn đau không?"

"Đã không còn đau lâu rồi, chỉ có hai đấm, sao đau được?" Một nhà Chu Đại Ngưu đều được Trương Tiểu Oản giúp đỡ không ít. Hắn lớn hơn Uông Hoài Thiện năm tuổi nên vẫn luôn nhường nhịn Uông Hoài Thiện. Mấy ngày trước hắn vốn khuyên can nhưng Uông Hoài Thiện bốc hỏa lên đầu thì làm gì nghe được lời ai nói. Vì thế hắn cũng bị đánh một chặp. Đúng lúc đó Trương Tiểu Oản xuống núi tìm Uông Hoài Thiện nhìn thấy liền nhéo lỗ tai hắn lôi về. Chu Đại Ngưu thấy thế thì vốn muốn đi theo cầu tình cho huynh đệ nhưng bên cạnh hắn còn có em trai em gái phải trông nên không đi theo được.

"Sao cả bao kẹo ngươi đều cho cha ta hết vậy?" Nhìn Uông Hoài Thiện đang tự lấy nước cho Cẩu Tử uống, Chu Đại Ngưu hỏi.

"Đó là mẫu thân của ta cho, các ngươi cứ ăn đi. Lần trước ta cũng nói sẽ chia cho các ngươi một ít."

Nhớ tới kẹo hắn mới được ăn qua lúc giữa trưa, Chu Đại Ngưu nuốt nuốt nước miếng lại hỏi, "Mẫu thân ngươi có đánh ngươi không? Đánh đau không?"

"Ai," Uông Hoài Thiện thở dài nho nhỏ một tiếng, "Đau thì không đau, nhưng mẫu thân mắng ta lâu ơi là lâu đã thế còn bắt ta tới xin lỗi ngươi. Giờ ta đến rồi thì ta cũng phải về ăn cơm đây."

Đợi Cẩu Tử uống nước xong hắn ôm Cẩu Tử ngồi trên cái ghế Chu Đại Ngưu mang cho rồi nói với Chu Đại Ngưu, "Lần sau đánh nhau ngươi đừng khuyên ta. Ta đánh nhau là có đạo lý của mình, nếu ngươi nguyện ý thì có thể hỗ trợ ta đánh một hai. Nếu không ngươi đứng bên cạnh nhìn là được, nếu thật sự không muốn giúp thì cũng không sao. Nhưng tuyệt đối đừng khuyên ta, nếu không ta sẽ lại đánh ngươi, như thế sẽ lại bị mẫu thân ta tẩn cho một trận."

Nói xong hắn lại xoa xoa đầu Cẩu Tử, sau đó cảm thấy đáng tiếc nói, "Đáng tiếc mẫu thân không cho Cẩu Tử giúp ta nếu không một đám bọn họ cùng xông vào ta cũng không sợ không đánh thắng."

"Cẩu Tử cắn người quá nguy hiểm……" Chu Đại Ngưu ngồi xổm xuống liếc mắt nhìn Cẩu Tử một cái, trong lòng có sợ hãi nói, "Cắn chết người thì không tốt đâu."

"Ai……" Uông Hoài Thiện lại không thể không đồng ý mà lắc đầu, vẻ mặt không muốn nói nữa mà đứng lên.

Thấy hắn phải đi Chu Đại Ngưu nói, "Ngươi đợi một lát, mẫu thân ta nói muốn nấu trứng gà cho ngươi ăn."

“A……” Uông Hoài Thiện lắc đầu, “Các ngươi ăn đi.”

Nói xong hắn mang theo Cẩu Tử đi tới nhà bếp gọi với vào hai người lớn đang ở bên trong mà nói, “Tam bá bá, Tam bá nương, cháu phải về đây. Nếu về muộn giờ cơm thì mẫu thân sẽ mắng cháu mất……”

Vợ Chu Cường vội chạy ra giữ hắn lại, “Ta đã nấu trứng gà rồi, ăn xong lại đi cũng được.”

“Bá nương để cho Đại Lang ăn đi, hôm nay là sinh nhật hắn nên hắn nên được ăn cái trứng gà.” Uông Hoài Thiện nói xong thì gọi Cẩu Tử một tiếng “Cẩu Tử, đi thôi” sau đó một người một chó lao nhanh như mũi tên ra ngoài.

****

“Mẫu thân, mẫu thân con đã về……”

Ngoài cửa vang lên tiếng gọi đinh tai nhức óc. Trương Tiểu Oản thắt nút sợi chỉ trong tay rồi cắn đứt chỉ sau đó mở cái áo nhỏ kia ra nhìn một chút rồi mới buông ra đi mở cửa.

Nàng vừa đi ra thì Cẩu Tử đã thân thiết sủa lên hai tiếng với nàng khiến khóe miệng nàng không nhịn được nhếch lên. Lúc này Tiểu Lão Hổ đã bổ nhào vào người nàng, tay ôm chặt cổ, chân kẹp chặt eo nàng, miệng liên tục hỏi, “Mẫu thân nấu xong cơm chưa?”

“Xong rồi, chỉ chờ con về.” Trương Tiểu Oản ôm hắn đi vào trong bếp.

“Mẫu than ở nhà có may áo cho con không?”

“Có.”

“Hôm nay con ở ngoài không hề đánh nhau, còn dạo một vòng

quanh ruộng để kiểm tra đó.”

“Thế con có đi nhà Chu Tam bá xin lỗi chưa?”

“Đi rồi. Còn mới từ đó về Tam bá nương còn muốn nấu trứng gà cho con ăn nhưng con nghe lời mẫu thân dặn nên không đoạt đồ ăn của mấy huynh muội nhà đó.”

“Hôm nay ngoan quá nhỉ.” Trương Tiểu Oản nghe vậy thì nhịn không được ôm cái mông nhỏ của hắn cười nói. Một tay nàng lấy cái bát, lại nói với lão Ngô thẩm ở bên cạnh, “Ngài bưng cháo lên đi, lấy cả bát đũa nữa.”

Lão Ngô thẩm đáp lời rồi cười tủm tỉm nhìn Uông Hoài Thiện một cái.

“Ngô bà bà, ngài phải cẩn thận chút.” Đi theo Trương Tiểu Oản ra ngoài, Uông Hoài Thiện không quên dặn dò một tiếng.

“Đã biết, tiểu công tử ngồi đi, Ngô bà bà lập tức mang cháo cho ngài uống……” Ngô lão bà tử đã có tuổi nhưng chân cẳng vẫn dùng được, ít việc trong nhà bà ta vẫn nhiều ít có thể giúp Trương Tiểu Oản. Nhưng lão Thái bà thì không được, chỉ nằm trên giường không làm được gì.

“Tiểu công tử, ngài nhanh ngồi xuống đi.” Ngô lão nhìn thấy Uông Hoài Thiện về thì đã nhanh chóng dọn xong bàn ghế ở trong sân. Lúc này ông ta nhận lấy đồ ăn trong tay Trương Tiểu oản rồi vội tiếp đón Uông Hoài Thiện.

“Đã biết, ngài cũng mau ngồi đi.” Uông Hoài Thiện thấy phiền khi người nhà cứ vây quanh hắn. Hắn ngồi xuống thì vẫy vẫy tay, “Ngài mau ngồi đi, chúng ta sắp phải ăn cơm rồi.”

Trương Tiểu Oản cười liếc nhìn hắn một cái. Lúc này Ngô lão bà tử đã cầm chén và cháo bưng lên. Trước tiên bà ta múc cháo cho hai

mẹ con, sau đó lại múc một bát cháo mà bỏ thêm đĩa đồ ăn mang cho Thái lão bà tử đang nằm ở trong phòng.

Uông Hoài Thiện đầu tiên là một hơi uống hết hơn phân nửa chén cháo sau đó miệng hắn đã bị Trương Tiểu Oản nhét một miếng thịt.

Hắn ùng ục mà nhai nuốt sau đó mới cuống quít nói, "Con tự gắp, làm gì có ai lớn đến tuổi này rồi còn để mẫu thân đút ăn."

Lời này của hắn khiến Ngô lão nhân vui vẻ nhưng cũng không dám chê cười tiểu chủ tử nhà mình nên ông chỉ đành cười hắc hắc hai tiếng sau đó vùi đầu uống cháo.

"Đúng vậy, đã lớn như vậy rồi thì càng phải ăn nhiều một chút." Trương Tiểu Oản mỉm cười cũng không dám nói ngươi không cần mẫu thân đút cơm vậy cũng tự ngủ riêng một phòng đi. Nếu nàng dám nói thế thì bữa cơm này sợ là không ăn được nữa, hắn sẽ ầm ĩ kinh thiên động địa không thôi ngay.

"Cái này thì đúng rồi." Mẹ hắn nói thấm lỗ tai hắn nên Uông Hoài Thiện đắc ý cười cười, lại gật gật đầu nhỏ rồi vùi đầu uống cháo, dùng bữa.

Đợi đến buổi tối nàng dạy hắn một chút chưx sau đó tắm rửa cho hắn. Cuối cùng Tiểu Lão Hổ mới nằm lên giường, nhưng hắn vẫn không ngừng hỏi Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân, ngài nói xem mặt trăng bà bà sao lại phải vội chạy về thế?"

"Nó vội vàng về nhà để đưa ông mặt trời ra cửa đi làm."

"Ông mặt trời cũng thật là chẳng ra sao. Lớn thế rồi còn bắt người ta đưa đi làm, thật là xấu hổ xấu hổ." Tiểu Lão Hổ vuốt vuốt mặt, mắng ông mặt trời hai câu rồi ngáp một cái rõ to.

Chờ Trương Tiểu Oản cũng lên giường nằm xuống bên cạnh hắn thì hắn mới rúc vào lòng nàng, cọ cọ mặt trong ngực nàng. Hắn ngẩng

đầu hôn lên mặt Trương Tiểu Oản, trên dưới trái phải đủ cả rồi mới thỏa mãn thửo dài một hơi. Hắn lại ngáp một cái nữa rồi rúc trong lòng nàng ngủ luôn.

Nhìn đứa nhỏ hoàn toàn ỷ lại không muốn rời xa mình, Trương Tiểu Oản không nhịn được mỉm cười.

Có hắn, cuộc sống này cũng không đến nỗi nào. Thời đại này nếu phải sống thì xem ra cũng không quá gian nan.

Chương 52

Ngày trước Trương Tiểu Oản bán hơn nửa số thịt heo được đúng một lượng bạc. Trong tay nàng còn có chút tiền, hiện tại tiền có thể dùng được kỳ thật cũng chưa đến 5 lượng bạc.

Mắt thấy lão Thái thẩm cũng sắp không được, Trương Tiểu Oản lại phải chuẩn bị chút bạc làm tang sự cho bà ta.

Nàng còn có chút bạc, cho dù phải nuôi Tiểu Lão Hổ nên nàng sẽ phải lo lắng cho hắn nhiều hơn nhưng nàng cũng không quá bủn xỉn. Những việc quản không nổi nàng sẽ không quản, có thể quản thì nàng cũng không thể làm như không thấy. Vợ chồng lão Thái nói không ít điều xấu về nàng với Tiểu Lão Hổ, điều này Trương Tiểu oản cũng không phải không biết nhưng cũng không quá tức giận.

Nàng cảm thấy kỳ thật như vậy cũng tốt. Tiểu Lão Hổ đã hỏi đến cha hắn ai, là loại người nào mà những lão bộc này nguyện ý nói với hắn một vài cũng tốt. Nàng cũng sẽ nói ra suy nghĩ của nàng để đứa nhỏ có thể tự mình phán đoán tốt xấu.

Con nàng, Trương Tiểu Oản không muốn nuôi giống những đứa trẻ ở triều đại này, quy củ quá độ. Nàng sẽ tận lực của mình để nói với hắn trên đời này có trăm triệu loại người, mỗi người có một lập trường riêng, mỗi người có cách nhìn của họ. Nàng nguyện ý để hắn có trí tuệ rộng lớn, cho dù không đủ để cất chứa khắp thiên hạ nhưng ít nhất cũng có thể chứa được càng nhiều càng tốt.

Nàng muốn hắn thành một nam tử hán chân chính, đỉnh thiên lập địa, tầm mắt có thể khoan dung hơn người thường một chút.

Tất nhiên, đây chỉ là nguyện vọng của nàng, còn con trai nàng từ nhỏ đã chẳng phải quân tử gì. Hắn mang thù lại cực kỳ bảo hộ thứ của mình. Đến áo hắn mặc hồi nhỏ, nếu có phụ nhân trong thôn sắp sinh nở tới xin hắn cũng bảo vệ chặt không cho. Hắn sẽ trừng mắt nói từng tiếng, "Đây là của Tiểu Lão Hổ ta, sao phải cho người khác? Ai tới cũng không cho, đây là của ta, của mình ta, là mẫu thân tự tay làm cho ta!"

Hắn bảo vệ đồ của mình cực kỳ chặt, nhìn ra không phải người có tấm lòng rộng mở.

Cho nên lúc Trương Tiểu Oản thản nhiên nói với hắn nàng không xứng với cha hắn thì Tiểu Lão Hổ tức giận đem nửa khối con dấu mà lão Thái nói ông nội hắn từng dùng sinh ra hung hăng ném trên đất. Hắn còn dẫm dẫm một lúc mới chịu. Trương Tiểu Oản vốn muốn giáo dục con trai thành người có lòng dạ rộng lớn thấy thế thì không biết nên khóc hay nên cười.

Theo sau, Tiểu Lão Hổ còn phẫn nộ mà xoay vài vòng, lại phẫn nộ hét lên, "Cái thứ vớ vẩn, đồ vật chó má của Uông gia, cái gì mà mẫu thân ta không xứng chứ? Không cần, ta mới không thèm."

Nói xong hắn như nhớ ra chỗ nào đó thương tâm trong lòng mình vì thế đột nhiên bổ nhào vào trong ngực Trương Tiểu Oản mà rớt nước mắt, "Mẫu thân là tốt nhất trên đời này, ngài không cần nghe người khác nói gì, lão Thái chính là nói bậy."

Dứt lời hắn vừa lau nước mắt vừa oán hận nói, "Thứ nói hươu nói vượn để xem xuống chỗ Diêm Vương có bị cắt lưỡi không."

Nói xong mụt hắn còn hung dữ cực kỳ. Thái độ vui buồn, oán hận thể hiện rõ ràng trên mặt hắn khiến Trương Tiểu Oản thật sự dở khóc dở cười nhưng nàng chỉ đành nhẫn nhịn mà nói với hắn, "Cha con là trưởng tôn của Uông gia, nghe nói là người rất có bản lĩnh. Trước kia mẫu thân có nhìn thấy ông ấy vài lần, coi như là người cò

bản lĩnh.”

“Có bản linh thì thế nào?” Lúc nói lời này Uông Hoài Thiện ưỡn ngực nhỏ, lại vỗ ngực mình, trên mặt là vẻ khinh thường nói, “Có so được với bản lĩnh của con không? Hiện tại con chính là tiểu đương gia, sau khi lớn lên mẫu thân muốn cái gì con cũng mua được cho ngài. Chỉ có người như con mới cực kỳ xứng đôi với ngài.”

Nói xong hắn nhặt con dấu kia lên ném ra ngoài sau đó ôm khuôn mặt của Trương Tiểu Oản mà nghiêm túc nói, “Về sau mẫu thân phải ở với con, đừng nói xứng hay không xứng với ai nhé.”

Trương Tiểu Oản cảm thấy rất buồn cười, mà nàng cũng thật sự cười nói, “Con thật sự không nhận cha con sao?”

Uông Hoài Thiện lập tức hừ lạnh một tiếng quen thuộc nói, “Nhận cái gì mà nhận, người chưa từng gặp còn dám chê mẫu than thì khẳng định không phải thứ tốt.”

Nói xong, hắn cũng không chịu hỏi bất kỳ chuyện gì về người cha này của mình mà xoay đầu tìm cung tiễn nhỏ rồi tìm Cẩu Tử cùng nhau đi vào trong núi chơi.

Trương Tiểu Oản đưa hắn ra cửa sau đó đứng ở cổng lớn nhìn bóng dáng nho nhỏ của hắn đi xa, khóe mắt hơi có chút chua xót.

Đứa con này của nàng tính tình dữ dằn, đối với nàng còn hô to gọi nhỏ. Có lẽ về sau hắn sẽ không thể trở thành nam nhân có trí tuệ rộng lớn, nhưng hiện tại trong trái tim nho nhỏ của hắn chứa mỗi mình nàng. Mặc kệ ngày sau thế nào nhưng một khắc này Trương Tiểu Oản hiểu rõ đời này dù hắn có thành người ra sao thì nàng vẫn sẽ yêu thương hắn. Bởi vì hắn từng nhiệt tình yêu thương quý trọng người mẹ là nàng như thế này.

****

Lúc mùa hạ càng ngày càng nóng bức, đám bạn trong thôn của Tiểu Lão Hổ có vài đứa bị đau bụng tiêu chảy nên mấy ngày nay cũng không có mấy người lên núi tìm hắn chơi. Tiểu Lão Hổ xuống núi cũng không tìm được mấy đứa có thân thể tốt để cùng hắn chạy khắp đồng ruộng. Ngay cả Chu Đại Ngưu ngày thường thích đi với hắn nhất cũng bị tiêu chảy tới mức thường xuyên phải đi nhà xí, mông cũng đỏ lên.

Như thế Uông Hoài Thiện cũng không muốn xuống núi. Trương Tiểu Oản lại rất vui mừng vì nàng có thể dạy cho hắn không ít chữ, nói với hắn không ít đạo lý. Mãi đến khi Tiểu Lão Hổ nghe đến héo đầu héo não nói muốn xuống núi chơi dù chỉ có mình hắn với Cẩu Tử cũng tốt.

Qua mấy ngày, Trương Tiểu Oản rốt cuộc cũng để hắn xuống núi. Lần này từ dưới núi lên, Tiểu Lão Hổ ôm Trương Tiểu Oản nửa ngày mà vẫn luyến tiếc buông tay. Trương Tiểu Oản đi đến đâu hắn cũng muốn ôm nàng mới được.

Trương Tiểu Oản thấy kỳ quái nên hỏi hắn, "Làm sao vậy?"

Hỏi vài lần nhưng Tiểu Lão Hổ không đáp. Lúc màn đêm buông xuống, đến giờ ngủ hắn càng rúc thân thể nhỏ bé của mình vào trong ngực Trương Tiểu Oản, hận không thể dán lên người nàng.

Ngày thứ hai Trương Tiểu Oản mới nghe được tin từ trong thôn biết hôm qua Tiểu Lão Hổ xuống núi chơi, nhưng nương của Vương Tiểu Nhị chơi thân với hắn vì sinh hài tử mà qua đời.

Buổi tối hôm nay Trương Tiểu Oản nhẹ giọng hỏi bảo bối trong ngực mình, "Con sợ mẫu thân chết hả?"

"Mẫu thân mới không chết." Uông Hoài Thiện nghe thế thì lớn tiếng quát lại. Hắn còn bò từ trong ngực Trương Tiểu Oản ra, đánh lên tay nàng rồi thở hồng hộc nói: "Mẫu thân mới không chết!"

Trương Tiểu Oản cười, vươn tay muốn ôm hắn trở về. Nhưng Uông Hoài Thiện lại không muốn, hắn lại hung hăng mà đánh lên tay nàng ra lệnh bắt nàng nói, "Mẫu thân nói đi, ngài sẽ không chết!"

"Được, ta sẽ không chết……" Trương Tiểu Oản lại chỉ đành phải dỗ hắn. Đứa con này của nàng đa số đều chỉ chấp nhận người khác nghe theo lời mình. Nếu trái lời hắn thì cho dù hắn phải ầm ĩ đến chết với ngươi thì hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Thấy Trương Tiểu Oản chịu nói lời này Uông Hoài Thiện mới chịu rúc lại vào ngực nàng.

Đêm đó hắn nằm mơ giật mình. Hắn nằm trong ngực Trương Tiểu Oản khóc lóc, luôn mồm kêu, "Mẫu thân, ngài ở đâu, ngài ở đâu, con không đuổi kịp mẫu thân được……"

Trương Tiểu Oản bị dọa bừng tỉnh, vội ôm lấy hắn không ngừng dỗ dành, "Mẫu thân ở đây, ở đây mà, ở ngay bên cạnh con mà, mẫu thân không đi đâu hết……"

Dỗ hắn nửa ngày Uông Hoài Thiện mới không khóc nữa mà dần ngủ thiếp đi.

Nhưng đến ngày hôm sau hắn dính Trương Tiểu Oản vài ngày không chịu xuống núi. Mãi tới khi thật sự xác định Trương Tiểu Oản thật sự không có việc gì hắn mới chạy xuống núi chơi.

****

Mùa màng của thôn Ngưu Quy năm nay không tốt lắm. Mùa hạ năm nay trời nóng hơn năm trước nhiều, nước trong sông khô cạn không ít. Mắt thấy người trong thôn vì mùa màng mà sốt ruột, bọn nhỏ trong nhà lại sinh bệnh, con dâu cả nhà họ Vương vì sinh khó mà chết, thêm mấy lão nhân trong thôn cũng đi theo nên có người nói trong thôn có người phạm vào Thái Tuế khiến vị thần này phát hỏa.

Người nói lời này chính là tên tửu quỷ vì rượu bán vợ bán ruộng – Vương Tồn Phúc.

Trong thôn không ít người hiểu rõ ông ta đang ám chỉ ai. Vương Tồn Phúc đổ hết mọi bất hạnh của mình lên đầu Uông Đại nương tử, còn tới cửa tìm Uông Đại nương tử gây sự vài lần. Nhưng lần nào ông ta cũng bị Uông Đại nương tử lấy gậy gộc đánh đuổi đi nên càng thêm thù với nàng.

Người trong thôn không ít người được Trương Tiểu Oản giúp đỡ một hai. Bọn họ phần lớn chẳng thèm nghe lời Vương Tồn Phúc nói, có người tốt bụng còn khuyên Vương Tồn Phúc nên tích đức chút, đừng nói linh tinh.

Vì thế Vương Tồn Phúc động tay chân với người kia. Người nọ cũng bực nên đánh cho Vương Tồn Phúc một trận khiến ông ta rớt nửa cái mạng, nằm trên giường mấy ngày không xuống được.

Không tới mấy ngày con trai Vương Tồn Phúc đã tới cửa nhà kia bắt bọn họ phải bồi thường tiền bạc.

Mà người kia quả thật xuống tay cũng nặng, đánh Vương Tồn Phúc vài ngày không xuống được giường vì thế cũng nên mua thuốc cho ông ta trị thương. Nhưng trong nhà người kia từ trên xuống dưới ăn còn không đủ no, làm gì lấy ra được đồng nào?

Trương Tiểu Oản cảm kích chuyện này nên lặng lẽ thương lượng với Cố bà tử, mượn tay bà bà cho nhà kia mượn mấy chục đồng tiền để dùng gấp.

Người nhà kia thấy Cố bà tử có giao tình với Trương Tiểu Oản cho nhà mình vay tiền thì cũng hiểu rõ trong lòng. Bọn họ càng cảm kích Trương Tiểu Oản hơn, ngày thường thấy Uông Hoài Thiện thì một miệng đều là tiểu công tử, cực kỳ nhiệt tình.

Phiền toái trong thôn vừa mới ngừng thì lão Thái thẩm trong nhà lại

sắp không được.

Ngày đó Trương Tiểu Oản đang tưới rau ở khu đất trồng rau thì lão Ngô thẩm hoang mang rối loạn chạy tới nói, "Thái bà tử xem ra sắp không được rồi, đại nương tử mau về nhìn một cái đi."

Trương Tiểu Oản vội vứt bồn tưới nước sau đó chạy chậm qua.

Tiền vào phòng, nàng thăm cái trán của lão Thái thẩm thì thấy lạnh băng. Trong lòng nàng cả kinh, vội gọi lão Ngô đang chờ bên ngoài nói, "Mau đến bìa rừng gọi Hoài Thiện về bảo hắn mang theo Cẩu Tử đi xuống núi tìm đại phu đi."

"Đừng, đừng……" Lão Thái thẩm vươn tay nắm lấy tay Trương Tiểu Oản mà chảy nước mắt nói với nàng, "Không cần, đại nương tử, ta biết lần này ta không được nữa rồi……"

Nói xong bà ta nặng nề nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra trong đôi mắt đục ngầu kia có vài phần thanh tỉnh. Bà ta khóc nói với Trương Tiểu Oản, "Đại nương tử, cuối cùng vẫn phải xin lỗi ngài……"

Dứt lời bà ta lại nhắm mắt, chảy một hàng nước mắt thật dài. Lúc mở ra bà ta vẫn khóc nói, "Lão oan gia kia nhà ta đã báo tin lên huyện thành rồi."

Nói xong câu này bà ta hoàn toàn nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng đi.

Trương Tiểu Oản lặng người đứng đó, mãi lâu sau cũng quên nhúc nhích, quên buông bàn tay lão Thái thẩm lúc này đã hoàn toàn lạnh băng.

Lúc này lão Ngô thẩm đã nghe thấy lời cuối này nên chạy vào hung hăng đánh lên người lão Thái thẩm mà mắng, "Ngươi cái đồ nhẫn tâm, cả nhà các người đều là lũ yêu tinh hại người. Các ngươi tạo nghiệt gì đây, trên đời sao lại có lũ ăn cháo đá bát như các ngươi……"

Nói xong bà ta khóc rống lên, mà lão Ngô ở ngoài cửa nghe thấy cũng lau nước mắt. Ông ta buồn bực không hé răng đi nâng rìu muốn đập nát cái quan tài để trong sân. Đại nương tử dùng tiền cực khổ lắm mới kiếm được để mua quan tài cho lão bà tử không có lương tâm này. Nhưng bà ta không xứng, không đáng được dùng quan tài tốt như thế.

Chương 53

Ở huyện Long Bình, Uông gia đại trạch từ sáng sớm đã bắt đầu ầm ĩ cho đến nay. Hôm qua Uông đại gia từ kinh thành chạy về vì Uông gia lão thái thái bệnh tình mới tốt lên được một chút nhưng sáng nay đã nhắm mắt lìa đời.

Uông đại gia Uông Quan Kỳ nhìn đến tin của lão nô họ Thái kia xong thì suy tư một lát rồi nói với tùy tùng bên người, "Phái xe ngựa đến thôn Ngưu Quy đón đại thiếu phu nhân cùng tiểu công tử trở về chịu tang."

Tùy tùng kia khom người đáp lời rồi đi qua Thiết quản gia vẫn đứng thẳng cạnh cửa, lập tức gọi người lên ngựa đến thôn Ngưu Quy.

Thiết quản gi lúc này mới thấp eo trước mặt Uông Quan Kỳ gọi một tiếng: "Đại gia……"

Uông Quan Kỳ lắc đầu thở dài, "Thôi, đón người về rồi tính sau."

****

Lúc buổi chiều khi một đám người đến gõ cửa nhà, Trương Tiểu Oản thấy bọn họ mặc trang phục của người tập võ thì trầm mặc nhìn họ vài lần mới quay đầu nhàn nhạt nói với lão Ngô, "Gọi tiểu công tử về đi."

Lão Ngô lĩnh mệnh mà đi, trước khi đi ông còn liếc mắt nhìn mấy người kia một cái rồi lắc đầu thở dài đi gọi Uông Hoài Thiện.

Lúc Uông Hoài Thiện cõng cung tên nhỏ của hắn trở về thì mặt không vui chút nào. Cái mặt hổ nho nhỏ kia vừa nhìn đã cho người ta biết trong lòng hắn lúc này cực kỳ không vui.

"Bái kiến tiểu công tử." Mấy người kia vừa thấy Uông Hoài Thiện bước nhanh tới thì vội cả kinh sau đó khom lưng vòng tay hành lễ.

Uông Hoài Thiện chẳng thèm nhìn mấy người bọn họ, chỉ đi tới trước mặt Trương Tiểu Oản để nàng lau mặt cho hắn, miệng không vui nói, "Con còn chưa bắt được thỏ đâu, sao đã gọi con về?"

Trương Tiểu Oản lấy khăn lau mồ hôi cho hắn sau đó quay đầu hỏi người đứng đầu, "Ngày mai đi hay hôm nay đi?"

"Hôm nay, mong đại thiếu phu nhân thứ lỗi. Ý của đại gia là muốn mọi người nhanh chóng trở về đưa lão phu nhân một đoạn đường." Người cầm đầu kia nhìn mặt đất nói.

"Đã biết." Trương Tiểu Oản gật gật đầu sau đó dắt tay Uông Hoài Thiện vào phòng. Sau khi vào phòng nàng hỏi Uông Hoài Thiện, "Những lời ta nói với con đã nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ."

"Còn một điều này nữa." Trương Tiểu Oản kéo tay Uông Hoài Thiện, sửa lại quần áo xộc xệch trên người hắn nói, "Thái Tổ mẫu của con đã chết, chúng ta phải chạy về chịu tang. Tới kia rồi những gì đứa nhỏ khác làm được còn cũng học bọn họ mà làm. Ngàn vạn không được tức giận lung tung, biết không?"

Uông Hoài Thiện xoay đầu, không nói lời nào.

Trương Tiểu Oản lôi kéo tay hắn, kiên nhẫn hỏi lại, "Biết không?"

"Con không muốn theo bọn họ trở về." Uông Hoài Thiện quay mặt hổ đi, tức giận hét to lên với nàng, "Ruộng và đất của con đều ở

đây, con muốn ở đây. Mẫu thân ở lại đây với con đi, ngài có nghe thấy không?"

"Được, con không cần đi," Trương Tiểu Oản chậm rãi nói với hắn, "Con không đi bọn họ sẽ tới đoạt con đi, sau đó bỏ mẫu thân lại. Đến lúc đó con muốn về nhà cũng không thấy đường về, con nói xem đến lúc đó con muốn làm thế nào?"

"Con, con……" Uông Hoài Thiện bị hỏi đến đây thì buồn bực lớn tiếng nói, "Bọn họ không đoạt con đi được, bọn họ dám đoạt con sẽ đánh chết bọn họ."

Thấy hắn vẫn hung dữ không thèm nói lý như thế, trong lòng Trương Tiểu Oản không nhịn được than thở nhưng vẫn ôn tồn nói, "Nếu hiện tại ta và con có thể cùng nhau đi, có thể vẫn luôn ở bên nhau thì vẫn nên đi thôi. Ta dặn con điều này, cũng chớ phụ sự dặn dò của ta, trong lòng mẫu thân không dễ chịu đâu."

Nói đến đây nàng đỏ hốc mắt, Uông Hoài Thiện thấy thế thì bĩu môi mà mắt hắn cũng hơi đỏ lên. Hắn vươn tay sờ sờ khóe mắt mẹ hắn, sau đó méo miệng nói, "Mẫu thân đừng khóc, con đồng ý với ngài là được chứ gì."

Dỗ Uông Hoài Thiện xong Trương Tiểu Oản thu dọn xiêm y của bọn họ bỏ vào tay nải, đến áo hồi nhỏ của Uông Hoài Thiện mặc nàng cũng để vào trong bao.

Uông Hoài Thiện vẫn ở trong phòng bày ra vẻ mặt đưa đám, miệng mím lại nhưng vừa ra khỏi cửa hắn lại hất cái mặt hổ nho nhỏ ra, cực kỳ có bộ dạng uy nghiêm của riêng hắn.

Trương Tiểu Oản lại gọi vợ chồng lão Ngô tới. Lúc trước nên dặn dò nàng đã dặn dò, hiện tại chỉ nói qua, "Lương thực trong nhà còn một ít, các ngươi không cần tiết kiệm. Nếu tay chân không tiện thì dùng lương thực nhờ người trong thôn đến nấu cơm cho các ngươi ăn. Có việc gì thì nhờ Cố gia và Chu gia giúp đỡ. Ta đã có lời với bọn

họ."

Vợ chồng lão Ngô vẫn luôn lau nước mắt, lúc này bọn họ nói không nên lời, chỉ đành liên tục gật đầu.

Uông Hoài Thiện nhìn bọn họ một cái, sau đó tức giận hung hăng trừng đám người tới đón bọn họ.

Ngựa buộc ở xe ngựa đã hí vang, Cẩu Tử cũng điên cuồng sủa lớn, quyện với tiếng khóc của vợ chồng lão Ngô khiến tình cảnh tự nhiên thê lương hơn.

Mà người của Uông gia thấy Uông Hoài Thiện muốn mang Cẩu Tử lên xe ngựa thì có người đưa tay ra ngăn cản nói, "Tiểu công tử, không thể mang chó theo được."

Người này nói là tiếng phổ thông ở Trung Nguyên, cùng tiếng hiện đại cực kỳ giống nhau. Uông Hoài Thiện nghe hiểu hết nhưng hắn đã đồng ý với mẹ hắn là sẽ chỉ nói giọng thôn Ngưu Quy và huyện Long Bình, còn lại khẩu âm chỗ khác hắn có nghe hiểu cũng không thể để người khác biết. Vì thế hắn dùng giọng cao vút của huyện Long Bình mà mắng người kia, "Con mẹ nhà ngươi, có cái gì mà Tiểu Lão Hổ ta không thể mang đi chứ?"

Nói xong hắn hung hăng đá người này một cái rồi vén rèm nói với Cẩu Tử, "Cẩu Tử, đi lên."

Cẩu Tử lúc này nghe được lệnh thì cũng không sủa nữa mà lóe như một mũi tên bay vọt vào trong xe ngựa, tư thế dứt khoát xinh đẹp cực kỳ.

Uông Hoài Thiện cười đắc ý sau đó quay đầu lại lớn tiếng gọi Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân, lên xe!"

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười rồi cầm tay nải trong tay đi theo lên. Chờ xe ngựa bắt đầu chuyển động, Uông Hoài Thiện lúc này

mới nằm vào trong ngực Trương Tiểu Oản mà cảm thán, "Đây là lần đầu con ngồi xe ngựa, cũng kém xe bò bao nhiêu."

Trương Tiểu Oản vỗ về tóc hắn, lại nhẹ giọng dạy dỗ hắn vài câu. Uông Hoài Thiện nghe được thì trừng mắt nhìn hỏi, "Lại có chuyện hiếm lạ như vậy sao?"

Trương Tiểu Oản gật gật đầu, nhàn nhạt nói, "Về sau không cần kinh động như thế. Về sau con chính là người làm việc lớn, cho nên đừng để mất phong phạm khiến người khác coi thường."

Nàng không biết tương lai như thế nào, chỉ đành dạy hắn cách giao tiếp, đối đãi với người và vật xung quanh. Cho dù một ngày kia nàng và hắn thật sự phải chia lìa thì hắn cũng sẽ sống được thật tốt.

Uông Hoài Thiện nghe xong thì gật đầu, "Con đã biết, mẫu thân yên tâm, con sẽ không khiến người khác coi thường."

Những người trong nhà kia khinh thường mẹ hắn, cái này vợ chồng lão ngô cũng đã nói với hắn. Dù Uông Hoài Thiện đã đồng ý với mẹ mình là sau khi đến nhà chính sẽ không cáu giận với người khác, cũng không đánh người nhưng trong lòng hắn đều tự có chủ trương. Đến lúc đó nếu ai dám xem thường mẹ hắn, xem thường hắn thì xem hắn có đánh chết bọn họ không.

Hắn cũng không tin có kẻ dám bắt nạt Tiểu Lão Hổ hắn.

Xe ngựa này đi tới chỗ đường hẹp trong thôn thì tốc độ chậm lại. Có con dâu nhà họ Cố to gan mang theo mấy phụ nhân trong thôn đi tới bên xe ngựa. Bọn họ cũng không dám nhìn mấy người thoạt nhìn khí phái đang ngồi phía trước mà chỉ cúi đầu chạy theo xe ngựa, nhẹ giọng gọi người bên trong, "Đại nương tử có ở bên trong không? Chúng ta nhặt chút trứng gà và bắt mấy con gà mang cho ngài……"

Trương Tiểu Oản vội vàng xốc mành xuống xua xua tay với các nàng. Nàng vừa muốn nói chuyện thì người dẫn đầu kia lập tức quăng roi

ngựa của hắn đánh vào con ngựa đang đánh xe khiến chiếc xe ngựa chạy vụt đi, ném mấy phụ nhân kia lại phía sau.

Xe ngựa càng ngày càng xa, Trương Tiểu Oản quay đầu lại nhìn thì thấy các nàng đang gạt lệ.

Nàng lắc đầu rồi lại vẫy tay, lắc đến tay đau, không nhìn thấy bọn họ nữa mới thôi.

Sau khi nàng ngồi lại, Uông Hoài Thiện vẫn trầm mặc ngồi bên cạnh lúc này sờ lên đôi mắt đỏ ửng của nàng, lại hôn cái trán nàng thấp giọng an ủi nói, "Mẫu thân đừng khóc, cũng đừng sợ. Về sau con sẽ bảo vệ ngài."

****

Lúc này Trương Tiểu Oản hoàn toàn không biết gì về tương lai, dọc đường đi bọn họ chỉ nghỉ một lần sau đó là chạy suốt đêm. Cứ thế ba ngày đã về đến huyện Long Bình.

Lúc này Tiểu Lão Hổ đã ngồi ở bên ngoài xe ngựa. Hắn trời sinh to gan, không sợ người lạ cũng không sợ hoàn cảnh xa lạ. Con ngựa càng chạy nhanh hắn càng hưng phấn kêu oa oa, hoàn toàn không sợ tí nào.

Lực thích ứng của Cẩu Tử kém hơn hắn. Nó vẫn luôn héo rũ nằm bên đùi nữ chủ nhân mà bày ra bộ dáng sắp tắt thở.

Trương Tiểu Oản cũng bị xe ngựa lắc đến cả người đau nhức nhưng nghe tiếng thét đầy tinh thần của Tiểu Lão Hổ thì nàng cảm thấy có lẽ trở về huyện thành cũng không phải chuyện gì không tốt.

Tương lai hắn càng cần một nơi rộng lớn, không thể cứ để hắn cùng nàng sống quãng đời còn lại trong thôn làm một anh nông dân được.

Sau khi sinh hài tử suy nghĩ của Trương Tiểu Oản đã thay đổi nhiêu. Cuộc đời chính là như thế, đến một giai đoạn nhất định khẳng định sẽ có vài việc thay đổi. Mà nữ nhân làm mẹ thì có rất nhiều suy nghĩ đều xoay quanh con cái, chỉ mong hắn có được mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Như thế sau khi lão Thái thẩm chết Trương Tiểu Oản đã trải qua một đoạn thời gian điều chỉnh tâm lý cũng suy nghĩ cẩn thận mọi việc. Nàng biết nàng phải đối mặt với tương lai không đoán trước được kia.

Nhưng chờ đến lúc tới Uông gia đại trạch, Tiểu Lão Hổ bị người ta mạnh mẽ ôm đi còn nàng thì bị người từ đưa vào bằng cửa sau thì tâm vẫn lạnh xuống.

Nhưng chưa được bao lâu thì Tiểu Lão Hổ đã bị người ta đưa về, trên trán còn có máu.

Tiểu Lão Hổ bị Trương Tiểu Oản nuôi tốt cực, hơn nữa dung mạo của hắn xuất sắc, cả người không khác gì một tiểu Kim Đồng thật sự. Nhưng tiểu Kim Đồng lúc này đang chạy về phía Trương Tiểu Oản, trên mặt là một vết máu dữ tợn. Hắn vừa chạy về phía nàng vừa thét chói tai, "Mẫu thân, những người này muốn cướp con đi, muốn cướp đi đấy. Con muốn đánh chết bọn họ , đánh chết hết……"

Cẩu Tử vốn đang ghé vào bên chân Trương Tiểu Oản nghe thấy tiếng bước chân của Tiểu Lão Hổ thì lập tức đứng lên. Đợi nó nhìn thấy vết máu trên đầu Tiểu Lão Hổ thì lập tức đi lên ngửi ngửi người hắn. Sau đó nó không màng Trương Tiểu Oản thất thanh gọi mà lập tức nhe răng hung ác xông về phía mấy người đuổi theo phía sau Tiểu Lão Hổ.

Chương 54

Lúc Tiểu Lão Hổ bổ nhào vào lòng mẹ hắn thì tiếng thét của cả nam và nữ vang lên chói tai. Cẩu Tử từng đi săn với Trương Tiểu Oản, đến lợn rừng nó còn cắn nên răng của nó cực kỳ sắc nhọn. Lúc này nó như phát điên, cắn liền mấy người khiến sân viện loạn hết cả lên.

Trong đám người kia có hai kẻ võ phu thấy không ổn thì lập tức cầm gậy đánh nó. Uông Hoài Thiện nhìn thấy thì không khóc nữa mà bổ nhào vào rương hành lý Trương Tiểu Oản còn chưa kịp để vào trong phòng mà lấy cung tiễn của mình sau đó nhanh nhẹn xoay người kéo cung bắn tên.

Ba mũi tên của hắn đều bắn đến trên đùi người ta. Một người một chó chiến đấu với cả đám người lớn. Trương Tiểu Oản thì ngây người nhìn con trai nàng, lại nhìn Cẩu Tử bị đánh vẫn dũng mãnh cắn người rồi lại nghe cả viện ầm ĩ hết cả lên thì cũng chỉ đành vươn tay ôm lấy Uông Hoài Thiện.

Nhưng nàng chỉ vừa mới vươn tay đã bị Uông Hoài Thiện quay đầu lại nghiêm khắc trừng nàng một cái.

Lúc này đột nhiên có người lớn tiếng thét "Im miệng", dập tắt hết những tiếng thét chói tai xung quanh.

Một nam tử trung niên uy mãnh đi từ cửa lớn đến. Ông ta lấy một cây gậy trong tay một tên võ phu nhắm về phía Cẩu Tử. Mắt ông ta híp lại cẩn thận nhìn rồi sau đó lưu loát ném về phía con chó.

Mắt thấy Cẩu Tử sắp bị đánh trúng, Uông Hoài Thiện đang đứng gần

nó cùng nó liên thủ kháng địch lập tức gầm lên, "Chớ có đánh Cẩu Tử của ta."

Nói xong hắn vươn tay ôm lấy Cẩu Tử lăn nửa vòng. Cái gậy ném tới đúng lúc đánh lên người hắn phát ra một tiếng "Bang" thật lớn.

Uông Hoài Thiện bị gậy đánh lên người thì đầu đập mạnh lên đất, chỉ trong một khắc máu chảy đầy đất.

Nam nhân trung niên kia ngây ngẩn cả người, Cẩu Tử cũng gào lên thê lương. Trương Tiểu Oản chậm nửa nhịp mới bổ nhào đến chỗ một người một chó. Nàng duỗi tay sờ máu, dù ngày thường nàng vẫn luôn trấn định nhưng lúc này chỉ biết há miệng ngây ra, mất vài giây mới lấy lại tinh thần ôm Uông Hoài Thiện lên.

Lúc bế người lên nàng loạng choạng suýt té ngã. Uông Hoài Thiện ở trong ngực nàng phát hiện ra thì không màng đến máu đang chảy xuống che mờ mắt hắn, chỉ cười nhạo mẹ hắn, "Đã bảo sức mẫu thân không thể mạnh bằng con, đến ôm con cũng không nổi nữa này."

"Ừ……" Trương Tiểu Oản liếm liếm hai cánh môi khô khốc, lại nhìn quanh một chút sau đó nới với nam tử trung niên có bộ dáng của chủ nhà kia, "Vị lão gia này, có thể gọi đại phu đến khám cho đứa nhỏ được không?"

Nam tử trung niên kia chính Uông Quan Kỳ, là ông nội của Tiểu Lão Hổ. Ông ta nhìn nàng một cái thật sâu sau đó nói với người bên cạnh, "Còn không mau đi mời đại phu."

"Mẫu thân, ta hoa mắt." Lúc này Uông Hoài Thiện lẩm bẩm nói trong lòng Trương Tiểu Oản.

"Con chảy máu thì tự nhiên là hoa mắt." Trương Tiểu Oản cảm thấy chân mình mềm ra, nàng ôm chặt con mình đi tới trên ghế sau đó ngồi xuống.

“À, khó trách con cũng không nghe rõ tiếng động.” Uông Hoài Thiện chẳng hề để ý mà nâng tay lên muốn lau máu trên mặt lại bị Trương Tiểu Oản nhanh chóng bắt được tay. Lúc này hắn mới không động nữa.

“Mẫu thân lau cho con, đừng nhúc nhích.” Trương Tiểu Oản chịu đựng đau đớn như đao cắt trong lòng mà rũ mắt, lấy khăn tay từ trong ngực ra.

Trong viện lúc này cực kỳ yên tĩnh, Cẩu Tử nhe nanh, đứng vững bên người mẹ con hai nàng mà cảnh giác cao độ giống như nếu có kẻ dám tiến đến một bước thì nó sẽ cắn đứt họng kẻ kia.

“Dìu bọn hắn ra ngoài.” Lúc này Uông Quan Kỳ lên tiếng để người đỡ mấy kẻ bị Cẩu Tử cắn thê thảm ra ngoài.

Đại phu nhanh chóng được mời đến. Sau khi ông ta băng bó xong vết thương trên đầu cho Uông Hoài Thiện, Trương Tiểu Oản đột nhiên hỏi, “Liệu có để lại sẹo không?”

Nghe vậy Uông Hoài Thiện vui vẻ hẳn lên. Mặt hắn lúc này đã được lau sạch máu, mắt nhìn chằm chằm đại phu. Nhưng lúc đại phu nói “Vết thương không nặng, chỉ cần tĩnh dưỡng lâu một chút thì tự nhiên sẽ không có sẹp” thì hắn lại bất mãn nói với Trương Tiểu Oản, “Nam nhân đều phải có sẹo, Chu đại bá và Vương đại bá đều có sẹo trên người mà.”

Trương Tiểu Oản không để ý tới hắn, chỉ ôm hắn càng chặt hơn.

“Thật đó, con thấy rồi.” Thấy Trương Tiểu Oản không để ý tới mình, bộ dạng có vẻ không tin thì Uông Hoài Thiện nóng nảy muốn ngồi dậy thuyết phục nàng.

“Biết rồi,” Trương Tiểu Oản tâm phiền ý loạn mà gật gật đầu, sau đó thất thần lừa gạt hắn, “Chỉ là hiện tại tuổi con còn nhỏ, chưa đến

tuổi có sẹo. Đợi con lớn hơn có sẹo cũng không muộn.”

“Ra là vậy,” Uông Hoài Thiện thở dài một hơi, “Như vậy thì thôi.”

Hắn nói xong lời này thì Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng vỗ vỗ tay hắn mà dỗ dành. Tiểu Lão Hổ đã quen được mẹ dỗ dành nên lúc này ngáp một cái. Đứa nhỏ kiệt sức lúc này mặc kệ Uông đại lão gia đang nghiêm mặt ngồi bên cạnh nhìn chăm chú vào hắn mà cứ thế lăn ra ngủ.

“Làm phiền ngài cho con đưa hắn đến nội thất kiểm tra trên người hắn.” Trương Tiểu Oản nói một tiếng này bằng giọng khàn khàn. Nàng run rẩy tay bế con lên, muốn tìm cái giường đặt hắn xuống.

“Để ta.” Vị lão gia kia duỗi tay muốn ôm người.

“Con có thể.” Giọng Trương Tiểu Oản lúc này càng thô đến không giống giọng một phụ nhân.

“Người đâu, mau đưa đại thiếu phu nhân đến nội thất.” Uông Quan Kỳ nhíu mày nhìn Trương Tiểu Oản một cái sau đó phất tay áo gọi người.

Lúc này có một bà tử đi tới trước mặt Trương Tiểu Oản nói, “Đại thiếu phu nhân xin theo nô tỳ.”

Trương Tiểu Oản theo bà ta vào trong phòng, lại giúp Uông Hoài Thiện cởi quần áo. Lúc này hắn bất an mà giãy dụa, Trương Tiểu Oản ở bên tai hắn nói vài câu “Mẫu thân ở đây,” thì hắn mới an tĩnh lại.

Quần áo mùa hè chỉ có hai cái áo hơi mỏng. Đợi đến khi cởi áo ra nàng mới nhìn thấy thảm trạng trên người hắn. Lúc này phần lưng hắn bị gậy đập vào rõ ràng đã sưng lên. Chỗ đó thâm tím lại, có chỗ còn biến thành màu đen.

Trương Tiểu Oản nhìn đến cảnh này thì rốt cuộc chịu đựng không nổi mà mềm chân ngã ngồi trên đất. Nàng không thở nổi, khuôn mặt tái nhợt quỳ rạp nơi đó.

"Nghiêm trọng thế này sao? Sao không nói sớm?" Đại phu kia trách cứ mà nhìn Trương Tiểu Oản một cái sau đó để đồ đệ mang hòm thuốc của ông ta tới.

Trương Tiểu Oản chảy nước mắt, ngã vào mép giường ngơ ngẩn mà nhìn đại phu cẩn thận kiểm tra vết thương của Tiểu Lão Hổ. Qua một hồi lâu chờ ông ta bôi thuốc khiến Tiểu Lão Hổ đang ngủ cũng đau đến phải gọi "Mẫu thân" thì nàng mới bò dậy, ngồi vào bên người hắn hát ru hắn.

Tiểu Lão Hổ của nàng từ khi sinh ra đến giờ chưa từng kêu đau với nàng. Từ khi hắn có thể nói thì dù đau đớn thế nào hắn cũng chỉ nói vài ngày là khỏi rồi. Hắn chưa bao giờ kêu ra miệng.

Chỉ có khi bị tủi thân, nàng miễn cưỡng bắt hắn làm việc gì thì hắn mới khóc la phát hỏa. Đó là vì hắn cảm thấy nàng có lỗi với hắn, cảm thấy nàng không đem tim mình đào ra cho hắn.

Từ khi sinh ra hắn chính là đứa nhỏ tính tình dữ dằn, bá đạo, hung hãn. Hắn cảm thấy cái gì không đúng đều là đang đối nghịch với hắn, chuyện gì cũng phải do hắn định đoạt. Nàng hắn là phải hiểu nếu không có nàng thì hắn sẽ chỉ biết lấy cứng đối cứng với mọi thứ trên thế gian này.

Sao nàng có thể ngây thơ mà cho rằng chỉ cần dạy hắn thì hắn có thể hiểu được sợ hãi, hiểu được lùi một bước, hiểu được thế giới này không phải có thể tùy hắn đấu đá.

Lúc này trong lòng nàng giống như bị dầu chiên, đao xẻo nhưng Trương Tiểu Oản vẫn miễn cưỡng chính mình cố giữ trấn định mà hát bài ca dao. Lúc này Cẩu Tử vẫn luôn ghé vào bên chân Trương Tiểu Oản ngẩng đầu ngửi ngửi mùi trên người Tiểu Lão Hổ. Nó cọ cọ

lên mái tóc của Tiểu Lão Hổ rồi bi thương mà nức nở hai tiếng, trong mắt nó lại có ánh lệ.

****

Uông Quan Kỳ nhìn đứa con dâu đang quỳ trước mặt mình thì nhíu mày rất sâu. Sau một lúc lâu ông ta mới mở miệng với đứa con dâu có khuôn mặt cũng thanh tú nhưng biểu tình cực kỳ trầm tĩnh này, "Mới vừa rồi ta chỉ muốn cho người ôm hắn tới gặp ta một mặt nhưng ai ngờ hắn lại có phản ứng lớn như thế."

Ngụ ý của ông ta là trách cứ Trương Tiểu Oản giáo dưỡng không ổn. Trương Tiểu Oản ngẩng đầu đáp một câu, "Là con dâu không phải."

Nàng chỉ nói nàng không phải nhưng cũng không muốn thừa nhận nhiều hơn.

Nàng nói giọng huyện Long Bìn một cách thuần thục khiến Uông Quan Kỳ nghe xong thì hơi kinh ngạc. Lúc này ông ta mới nhận ra vừa nãy nàng cũng dùng giọng của huyện Long Bình để nhờ ông ta gọi đại phu. Vì thế ông ta hỏi, "Ngươi học được tiếng của huyện Long Bình rồi sao?"

"Vâng, con dâu học cùng lão Ngô thẩm."

"Như vậy thì tốt." Uông Quan Kỳ có chút vừa lòng gật gật đầu, lại nghĩ tới đứa cháu trai trưởng lớn lên cực kỳ giống con trai cả của mình nay đang bị thương thì hơi có chút áy náy nói, "Mới vừa rồi ta không nghĩ hắn lại chạy tới."

Trương Tiểu Oản không nói gì.

"Chuyện đã vậy thì thôi, ngày mai đưa tang thái tổ mẫu của hắn nếu hắn không xuống được giường thì ngươi mặc đồ tang cho hắn sau đó ở nhà chăm sóc hắn đi." Uông Quan Kỳ thấy con dâu cũng coi như biết lễ, hơn nữa ông ta cũng nể tình Lưu Nhị Lang đã xả thân

cứu mình hai lần nên cũng có chút thuận mắt khi xem đứa cháu gái của nhà họ Lưu này.

Cho dù chỉ là dân nữ nhưng nàng ta đã sinh trưởng tôn cho nhà họ Uông, nhìn cũng có vẻ trầm ổn. Tang sự qua đi thì tạm thời mang nàng ta lên kinh thôi.

Nghĩ đến đây ông ta lại nói thêm, "Đại Lang hiện tại ở biên cương xa xôi vì nước ra sức cũng không thể đuổi kịp về để tẩn hiếu với tổ mẫu. Ngươi là cháu dâu trưởng thì thay hắn canh linh đường một đêm này đi."

"Vâng." Trương Tiểu Oản cúi đầu đáp.

Thấy nàng nhu thuận như thế, Uông Quan Kỳ cũng hòa hoãn hơn nói, "Vậy ngươi đi luôn đi."

Nói xong ông ta bảo bà tử đứng bên cạnh mang Trương Tiểu Oản đi mặc áo tang để túc trực bên linh cữu.

Trương Tiểu Oản chạy về Uông gia đến giờ còn chưa được hạt cơm nào vào bụng cứ thế quỳ trước linh cữu đến tận nửa đêm trước mặt bao người trong Uông gia. Lúc này có người hầu vội vàng đến gọi nàng nói, "Tiểu công tử bị sốt cao nhưng không chịu uống thuốc chỉ luôn mồm gọi ngài. Ngài mau đi qua nhìn một chút đi……"

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì nhanh chóng đứng lên nhưng vì động tác của nàng quá nhanh nên cả người choáng váng lại ngã xuống đất.

Lúc này mấy phụ nhân Uông gia đang quỳ gối bên cạnh nàng lập tức hít một hơi nhưng trong khoảng thời gian ngắn không có người đi đến đỡ nàng.

Trương Tiểu Oản bị ngã đến đầu váng mắt hoa, nhưng nàng không nhụt chí mà khẽ cắn môi rồi cắn đầu lưỡi cố chống đỡ để đứng lên.

Nàng nhìn người hầu đang nhìn nàng với ánh mắt kinh hoảng có chút dao động thì bình tĩnh nói, "Ta đi ngay đây."

Nói xong nàng nâng bước, cố ổn định cả người mình đi ra khỏi linh đường. Nhưng khi bước qua ngạch cửa cả người nàng vẫn mềm nhũn phải nhanh chóng đỡ cửa mới ổn định thân thể bước theo người hầu kia đi về phía trước.

Chương 55

Trong phòng là một mảnh ồn ào, có bà tử đang cao giọng thét chói tai, có tiếng gầm thê lương của Cẩu Tử.

Vì sợ nó cắn người nên Trương Tiểu Oản lấy dây thừng cột nó ở cái bàn nhỏ cách giường một khoảng. Nói vậy hiện giờ sợ là nó đang rất sốt ruột.

Lúc nàng đi vào thì thấy một lão bà tử đang hô to với một nha hoàn đang cầm chén trong tay, "Ep hắn uống, mạnh mẽ ép hắn uống đi."

Nha hoàn mang theo tiếng nức nở nói, "Văn bà bà, đây đã là chén thứ ba rồi, không thể lại bị đổ nữa."

"Để cho ta." Trương Tiểu Oản đi qua lấy cái chén. Nàng không nhìn mấy người trong phòng đang chăm chú nhìn mình mà đ tới ôm Tiểu Lão Hổ vào lòng. Trước tiên nàng hôn lên cái trán đầy mồ hôi của hắn sau đó dỗ dành Tiểu Lão Hổ lúc này đang mở nửa con mắt, nức nở nhìn nàng, "Có thấy mẫu thân đã về không?"

Tiểu Lão Hổ khóc càng hung hơn, trước khi nói chuyện hắn còn nấc vài lần rồi mới dùng giọng nói mỏng manh nói với mẹ mình, "Mẫu thân đi đâu thế? Sao không ở bên con, con tìm mẫu thân mãi không thấy đâu."

"Mẫu thân mới ra ngoài đi dạo một vòng, ai biết lại về trễ chút." Trương Tiểu Oản miễn cưỡng cười, đem chén thuốc để bên miệng hắn nói: "Thuốc này đắng nhưng ta biết con mới không thèm sợ đâu."

Tiểu Lão Hổ rũ mắt, "ừ" một tiếng sau đó há miệng uống hết một chén thuốc. Dù thế sau khi uống xong hắn vẫn nhăn mặt thành một cục.

Trương Tiểu Oản lại hôn hôn lên trán hắn sau đó ngẩng đầu nói với bà tử bên người, "Vị bà bà này, có thể mang cho ta cái khăn ướt lại đây không?"

"Có ngay đây, ngài từ từ." Bà tử kia hồi phục tinh thần lại sau đó lập tức xoay người đi tới chỗ lấy bồn nước. Một nhà hoàn cũng vội đi qua hỗ trợ.

Chỗ để bồn nước cách Cẩu Tử hơi gần vì thế nó hung ác sủa hai tiếng với các nàng khiến bọn họ bị dọa nhảy dựng.

"Cẩu Tử." Trương Tiểu Oản cao giọng quát lại nhìn về phía nó.

Cẩu Tử nghe thấy giọng nữ chủ nhân thì chỉ đành nức nở một tiếng sau đó ghé trên mặt đất. Nhưng nó vẫn không lơi lỏng cảnh giác mà nhìn những người khác trong nhà.

Trong phòng lúc này còn có một hạ nhân tầm tuổi trung niên nói với Trương Tiểu Oản, "Tiểu công tử cuối cùng cũng uống thuốc rồi. Đại thiếu phu nhân còn gì muốn dặn dò không?"

Trương Tiểu Oản dừng một chút mới nhìn ông ta sau đó cười nói, "Nếu không phiền hà thì có thể cho mẫu tử chúng ta hai bát cháo loãng được không?"

Hạ nhân kia nghe nàng nói thế thì không nhịn được nhìn nàng một cái sau đó mới khom lưng nói, "Sẽ có ngay."

Nói xoay ông ta xoay người bước đi, trước khi đi lại nói với nha hoàn và bà tử kia, "Cẩn thận chăm sóc đại thiếu phu nhân và tiểu công tử."

“Vâng, nhị quản gia.” Bà tử kia và nha hoàn vội trả lời.

Trương Tiểu Oản đón lấy cái khăn lau mồ hôi cho Tiểu Lão Hổ. Tay nàng mềm nhẹ, giọng điệu lại càng ôn nhu hơn, “Mẫu thân đói bụng, con có đói không? Ăn với mẫu thân một chút rồi lại ngủ nhé?”

“Vậy cũng được.” Tiểu Lão Hổ nằm ở trong ngực nàng mà héo héo, đôi mắt hắn không tự chủ được mà díp lại nhưng vẫn cố mách, “Bà tử kia véo đau tay con, mẫu thân giúp con thổi thổi đi.”

Bàn tay Trương Tiểu Oản giúp hắn lau mồ hôi chợt ngừng lại. Nàng nhìn tay Tiểu Lão Hổ, thấy trên cổ tay hắn có vết cào, một đường rướm máu.

Bà tử kia nghe thấy Tiểu Lão Hổ nói lời này thì cả người căng lên, hết sức chăm chú mà nhìn Trương Tiểu Oản nhưng lại thấy Trương Tiểu Oản chẳng thèm nhìn mình một cái. Chỉ thấy nàng tiếp tục tinh tế mà ôn nhu dùng giọng nói nơi khác mà dỗ dành đứa nhỏ đang rúc trong ngực nàng, “Lưng còn đau không?”

“Hơi đau một chút, so với thường ngày thì đau hơn một chút.” Tiểu công tử kia cũng dùng khẩu âm nơi khác để đáp lại.

Lúc này Trương Tiểu Oản quay mặt tới, Văn bà tử tưởng nàng muốn tính sổ nên lập tức đứng thẳng người, chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch.

Nào biết thôn phụ này chỉ đưa khăn cho bà ta sau đó nó: “Làm phiền bà tử giúp ta giặt sạch rồi mang tới đây.”

Nàng nói thật sự rất khách khí, nhưng Văn bà tử lại nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của nàng, sau đó tức khắc cảm thấy lưng chợt lạnh. Bà ta vội đón lấy cái khăn trong tay nàng mang đi giặt.

****

Đứa nhỏ uống mấy miếng cháo rồi đi ngủ. Qua một canh giờ hắn lại phun ra hết, Trương Tiểu Oản cũng vẫn kiên nhẫn đút hắn uống một ngụm nước sau đó nhẹ hát ru để hắn ngủ tiếp.

Nha hoàn và bà tử vốn ở trong phòng như sau khi bưng cháo và màn thầu tới thì không thấy tăm hơi đâu nữa. Hôm nay đưa tang nên có lẽ phía trước cũng vội, thế nên sáng sớm Trương Tiểu Oản đã yêu cầu các nàng bưng thức ăn tới để tránh cho bọn họ không nhớ tới khiến mẹ con nàng phải chịu đói. Bếp lò đun thuốc nàng cũng cho người chuyển đến trong viện này. Nàng cũng đã tìm người hỏi kỹ xem thuốc phải sắc thế nào.

Buổi chiều Tiểu Lão Hổ vừa tỉnh đã bị nàng đút một chén thuốc nữa. Thuốc đắng tới hắn khuôn mặt nhỏ của hắn nhăn thành một đoàn nhưng vì cố duy trì hình tượng nam tử hán của mình nên hắn không dám kêu đắng. Trương Tiểu Oản vẫn dùng cách khích tướng để hắn uống hết chỗ thuốc đó.

Lúc này hắn đã hết sốt nhưng Trương Tiểu Oản vẫn pha nước ấm để lau mồ hôi cho hắn để hắn cảm thấy thoái mái.

Sau khi Tiểu Lão Hổ tỉnh lại nàng đút hắn ăn cháo, uống thuốc sau đó hai mẹ con rì rầm cả buổi trưa. Nói chuyện một lúc lâu sau Tiểu Lão Hổ mới lại ngủ thiếp đi.

Đến gần hoàng hôn Uông tứ thẩm thế mà lại tới. Sau khi xem Tiểu Lão Hổ đang ngủ bà vỗ vỗ tay Trương Tiểu Oản rồi thở dài nói, "Khổ cho cháu."

Trương Tiểu Oản cười lắc lắc đầu.

"Cháu ấy……" Uông tứ thẩm nhìn nhìn ngoài cửa, lúc này bốn phía im ắng bà ta mới quay đầu dùng giọng nói nho nhỏ nói tiếp, "Cháu cũng đã biết Đại Lang hiện tại đã cưới thiếp đúng không?"

Trương Tiểu Oản cúi đầu mà lắc.

Uông tứ thẩm nhịn không được thở dài, "Cháu là cô nương thành thật, về sau phải sống thế nào đây? Lời này ta chỉ nói với cháu một lần cháu hãy nghe kỹ. Hắn cưới chính là Vân nha đầu, cũng là biểu muội cùng hắn lớn lên. Trước đó vài ngày ta nghe nói trong bụng nàng ta lại có thai nhưng lần này đại lão gia về nghe ý tứ thì có vẻ như lại không có nữa rồi. Đại Lang tức phụ, đứa con trai này của cháu chính là trưởng tôn của đại lão gia vì thế cháu cần phải bảo vệ nó cho tốt. Về sau cháu phải nhờ vào hắn mới có cơm ăn, nếu không có hắn thì cháu cũng chưa chắc đã có thể về."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì ngẩng đầu cảm kích mà cười cừoi với tứ thẩm. Lúc này nàng nhìn ra bên ngoài không thấy ai mới mở miệng nói, "Cháu có thể hỏi ngài nhiều một hai câu không?"

"Cháu nói đi." Uông tứ thẩm kia đầu tiên thì sửng sốt, sau đó cũng gật đầu.

"Có phải bị biểu cô nương kia sinh được con trai rồi thì bọn họ sẽ không cần Đại Lan của cháu nữa đúng không?" Trương Tiểu Oản liếc nhìn bà ta một cái rồi thấp giọng hỏi.

Uông tứ thẩm lại sửng sốt sau đó mới thở dài, "Sớm biết cháu là người thông minh, hiện giờ xem ra đúng là thế. Biểu cô nương kia chính là miếng thịt đầu quả tim của mẹ chồng cháu. Muội muội của bà ấy sinh đứa con gái này ra là đi luôn. Bà ấy đem nàng như con gái mà nuôi nấng, ở trong lòng bà ta sợ là không có mấy người theo kịp nàng kia. Hiện tại trong lòng cháu ít nhiều có chút tính toán cũng tốt. Có điều ta thấy bụng nàng kia không phải quá biết tranh đua, hiện tại cháu phải biết rằng Đại Lang nhà cháu mới là trưởng tôn chân chính của nhà bọn họ. Cháu phải chăm sóc hắn cho tốt, biết chưa?"

"Không phải có thể cưới bình thê sao? Làm sao……" Trương Tiểu Oản cầm siết chặt cái khăn trong tay, lại thấp giọng hỏi.

Ở trong mắt Uông tứ thẩm thì biểu tình này lại giống như trong lòng nàng tâm phiền ý loạn. Bà ta không khỏi đồng tình mà lắc lắc đầu sau đó đè thấp giọng nói với nàng, "Cháu cũng đừng sợ quá, cháu đã quên cháu còn một người cậu sao? Mấy năm nay ta nghe tứ thúc của cháu nói cậu cháu cũng muốn Đại Lang đón cháu lên kinh nhưng vài vị trên đầu kia ép đến chặt chẽ nên mới không được. Hiện tại lão thái thái lớn nhất đã đi rồi, cháu hẳn là có thể lên kinh. Cậu cháu hiện nay lớn nhỏ cũng là quan ngũ phẩm, lại có giao tình với cha chồng cháu. Chỉ cần ông ta còn thì chuyện bình thê chắc chắn là không có đâu. Cháu cứ yên tâm, cuộc sống hiện tại có lẽ đã tốt hơn, chỉ cần chăm sóc cho Đại Lang thật tốt thì ngày sau chắc cũng không quá tệ."

Trương Tiểu Oản gật gật đầu, lúc này Uông tứ thẩm phải đ. Trương Tiểu Oản thấy bà ta đứng dậy nhìn ra bên ngoài. Đúng lúc này có một loạt tiếng bước chân truyền đến, nàng cũng không rảnh lo cái gì chỉ vội quỳ xuống trước mặt Uông tứ thẩm lạy một cái rồi sau đó vội đứng lên nói, "Ân tình của ngài cháu xin nhớ kỹ."

Uông tứ thẩm vốn thấy nàng đáng thương nên muốn nói với nàng vài lời. Không nghĩ đến phản ứng của nàng lại thế này, trong lòng bà ta cũng vui mừng, không nói gì nhiều mà chỉ cao giọng nói với nàng, "Vậy tốt, cố gắng chăm sóc đứa nhỏ, ta đi đây."

"Cháu tiễn ngài." Trương Tiểu Oản thi lễ với bà.

Lúc này Văn bà tử vào phòng cười với Uông tứ thẩm, "Tứ phu nhân, ngài đã tới."

"Ta đến nhìn một cái. Hôm qua nhiều việc quá không rảnh tới thăm. Hiện tại nhìn qua, đứa nhỏ cũng hết sốt nên ta cũng yên tâm. Ta còn nhiều chuyện nên đi trước, ngươi hầu hạ đại thiếu phu nhân và tiểu công tử cho tốt." Uông tứ thẩm nói vài câu khách sáo sau đó nâng bước rời đi.

Đợi bà ta đi rồi bà tử kia mới nói với Trương Tiểu Oản, "Đại lão gia bảo nô tỳ tới hỏi ngài xem thân thể tiểu công tử thế nào rồi, đồng thời hỏi ngài có cần gì thì cứ bảo để nô tỳ đưa tới cho ngài."

Trương Tiểu Oản nhìn bà ta rồi nói, "Đem bữa tối lên đi."

******

Qua bảy ngày tang của Uông gia lão thái thái, thân thể Uông Hoài Thiện cũng đã tốt hơn một nửa. Hắn đã có thể xuống giường đi lại nhưng vẫn không thể chạy nhảy. Máu bầm trên người hắn còn chưa tan hết, Trương Tiểu Oản cũng không cho phép hắn chạy loạn khắp nơi.

Mấy ngày nay Uông gia lục tục có người đến gặp Trương Tiểu Oản. Mà nàng cũng không luống cuống, cái gì nên nói cái gì không nên nói nàng đều biết. Trên mặt nàng lúc nào cũng là tươi cười, lúc đón cũng như lúc tiễn khách đều thế. Nếu có người nói lời có kim châm chọc nàng thì nàng cũng không nói gì, quay đầu không thèm để ý đến bọn họ.

Qua mấy ngày mọi người đột nhiên phát giác đứa con gái nhà bần nông này cũng không phải quả hồng mềm, nhìn thì có vẻ không nhiều lời nhưng cũng không phải kẻ sợ phiền phức.

Con dâu mấy nhà đến nhìn qua Trương Tiểu Oản thì cũng có vài phần kiêng kị hơn. Nàng còn có đứa con trai, chính là trưởng tôn của Uông gia, nói không chừng về sau sẽ có tiền đồ rộng lớn nên người làm mẹ như nàng cũng không thể bị coi thường được.

Nhưng Tiểu Lão Hổ lại có cừu hận với toàn bộ người trong Uông gia. Hắn lại càng chán ghét Uông Quan Kỳ. Ông ta đến thăm hắn hai lần nhưng hắn đều căng cái mặt nhỏ ra không nói một lời. Trên đường có người hầu muốn đến ôm hắn thì hắn lập tức sai Cẩu Tử đi cắn người kia khiến người ta sợ hắn vô cùng. Cái danh xưng Tiểu Bá Vương cứ thế mà truyền khắp Uông gia trên dưới.

Có điều Uông Quan Kỳ hình như rất yêu thích đứa cháu này. Ông ta để người làm tặng đồ chơi và quần áo tới vài lần nhưng Uông Hoài Thiện vẫn không cảm kích. Hắn có cung tiễn để chơi, quần áo đã có mẹ hắn làm cho hắn mặc, hắn chẳng cần đồ của ai hết.

Đứa nhỏ có cốt khí khiến Trương Tiểu Oản cực kỳ bất đắc dĩ. Nàng phải nói với hắn rất nhiều đạo lý mới khiến Uông Hoài Thiện mở miệng gọi Uông Quan Kỳ là ông nội.

Nhưng dù thế nào nàng cũng không thể khiến hắn thay đổi suy nghĩ về Uông Quan Kỳ. Hắn cực kỳ chán ghét Uông Quan Kỳ, lại nói với Trương Tiểu Oản không ít chuyện về ông lão hư đốn này. Trương Tiểu Oản cố dạy hắn thế nào cũng không được. Hắn cực kỳ cố chấp mà cho rằng Uông Quan Kỳ không phải người tốt gì.

Đối với việc này Trương Tiểu Oản tạm thời không có biện pháp gì. Nàng đành phải nghĩ tương lai còn dài, có một số việc vẫn nên chậm rãi dạy mới tốt lên được.

Chờ sau khi ở Uông gia nửa tháng thì Uông Quan Kỳ gọi người tới nói với Trương Tiểu Oản rằng tháng sau bọn họ sẽ đi thủy lộ về kinh. Bọn họ sẽ cố đuổi kịp về trước sinh thần của bà nội Uông Hoài Thiện vào tháng chín.

Trương Tiểu Oản đáp vâng sau đó quay đầu tìm Uông tứ thẩm hỏi về khả năng hai mẹ con bọn họ có thể ở lại. Uông tứ thẩm nghe nàng nói thì kinh ngạc hỏi, "Vì sao cháu lại không đến kinh thành?"

Trương Tiểu Oản lắc đầu, "Nơi này có lẽ sẽ tốt hơn chút."

"Đứa nhỏ ngốc," Uông tứ thẩm thở dài, "Cháu sợ những chuyện ngày trước ta đã nói với cháu sao? Sợ là vô dụng thôi, cháy ấy, dù thế nào bọn họ cũng sẽ mang người đi, cháu cũng biết phải không?"

Trương Tiểu Oản gật gật đầu, cái này nàng biết nhưng nàng vẫn

muốn tìm một người đáng tin cậy để hỏi xem có cách nào khác không.

"Sẽ tốt hơn thôi. Về sau cháu cứ làm tốt vai trò dâu cả của Uông gia là được. Bọn họ cũng chẳng thể bạc đãi cháu bao nhiêu. Mệnh của nữ tử có một số việc nên mở một mắt đóng một mắt như thế cuộc sống mới không có trở ngại, cháu hiểu không?" Uông tứ thẩm lại hỏi nàng.

Trương Tiểu Oản lại gật đầu, ngay sau đó hai người nói vài câu tới thân thể đứa nhỏ sau đó Trương Tiểu Oản cáo từ mà đi.

Đêm đó nằm ở trên giường, Uông tứ thẩm nói với người bên gối nhà mình, "Ngài nói đại tẩu có thể nể mặt cháu trai mà cho con dâu nhà mình chút mặt mũi không?"

"Bà nói xem?" Uông tứ gia nghe vậy thì quay đầu lại liếc nhìn bà một cái.

Uông tứ thẩm lắc đầu, "Bà ta là người tâm cao khí ngạo, năm đó đại bá tự mình đưa ra việc hôn nhân này khiến bà ta quay đầu bán luôn nha đầu bên người ông ta. Cái này quả thật quá mức tàn nhẫn."

Uông tứ gia nhắm mắt lại hừ cười một chút, "Bà biết là tốt rồi."

Đầu này bà ta vừa bán nha hoàn bên người chồng mình thì đầu kia Uông đại lão gia cũng đè nặng cháu gái bà ta không cho làm bình thê. Thù này khẳng định đều sẽ bị tính hết lên đầu đứa con dâu cả vô tội này.

Cho tới bây giờ bà mẹ chồng này cũng không phải người rộng lượng gì. Chỉ mong những lời lúc trước bà nói với đứa cháu dâu này sẽ có chút tác dụng. Bà có thể nói cái gì thì đều nói hết rồi, còn lại phải xem tạo hóa của đứa nhỏ này thế nào thôi.

******

Về thượng kinh, Trương Tiểu Oản lén nói rất nhiều lời với Uông Hoài Thiện mới khiến hắn đồng ý sẽ thành thật ngoan ngoãn khi ở trên thuyền.

Bọn họ vẫn mang theo Cẩu Tử vì thế Uông Quan Kỳ còn tìm Uông Hoài Thiện nói chuyện một lần, sau đó cũng đồng ý việc này.

Uông Hoài Thiện sau khi trở về bĩu môi nói với Trương Tiểu Oản, "Ông ta bắt con mỗi ngày phải tới học tiếng phổ thông với ông ta."

Trương Tiểu Oản ôm hắn vào trong lòng rồi gật gật đầu nói, "Vậy con đi học thôi."

"Ông ta còn hỏi con muốn học võ không, mẫu thân, con có muốn tập võ không?"

"Muốn." Trương Tiểu Oản chậm rãi giải thích lợi và hại trong đó cho hắn, "Trong nhà ông ta là người lợi hại nhất, con muốn có bản lĩnh thì phải đi theo người có bản lĩnh nhất để học. Con học được hết bản lĩnh của ông ta là có thể bảo hộ mẫu thân."

"Vậy người kia thì sao?" Uông Hoài Thiện hỏi.

Biết hắn hỏi ai nên Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ nói, "Ta không biết hắn có bản lĩnh gì nhưng nghe nói hắn là võ tướng, chắc cũng có chút thân thủ. Ngày sau con gặp hắn rồi mà thấy hắn có bản lĩnh thì có thể đi theo hắn học."

"Ông nội nói con và hắn lớn lên giống nhau như đúc," trong mắt Tiểu Lão Hổ tràn đầy khó hiểu, "Nhưng hắn lại không thích chúng ta, vì sao hắn còn giống con làm gì?"

"Loại sự tình này hắn cũng không có cách nào. Ta thấy nếu có thể thì hắn hắn cũng không muốn nhưng trước đây hắn chưa từng tháy con, không biết con có trên đời này nên mới chưa nói có thích hay

không. Đợi ngày sau con thấy hắn rồi mà hắn cũng thích con hơn nữa con thấy hắn không kém thì con có lẽ cũng sẽ thích hắn." Trương Tiểu Oản nói đạo lý với Tiểu Lão Hổ. Nàng không muốn hắn kết thù với thân nhân của mình, chỉ cần hắn có thể sống tốt và trưởng thành thuận lợi thì nàng cũng muốn an phận.

"Đến lúc đó rồi nói sau." Nói đến đây Tiểu lão hổ lắc lắc đầu, lại thở dài nho nhỏ nói, "Con thấy người Uông gia đều không phải thứ gì tốt."

Nói xong hắn cũng không muốn nói nhiều với Trương Tiểu Oản về người cha hắn chưa gặp bao giờ kia.

Thấy hắn bài xích Uông Đại Lang như thế khiến Trương Tiểu Oản càng thêm tâm sự nặng nề.

Đợi đến lúc lên thuyền Uông Hoài Thiện cực kỳ hưng phấn.

Lúc này là giữa hè, mỗi ngày đều nóng cực kỳ, trong khoang thuyền cũng oi bức vô cùng. Mỗi ngày vừa sáng Cẩu Tử đã phải nhảy vào trong sống tắm một lần. Lúc đầu Tiểu Lão Hổ cũng không sợ chết mà theo nó nhảy vào trong sông khiến mọi người bên cạnh bị dọa đến chết khiếp. Nhưng không đến mấy ngày hắn đi theo một người hầu bên cạnh Uông Quan Kỳ học được bơi lội. Từ đây mỗi ngày hắn đều mang theo Cẩu Tử kêu "Một, hai, ba" sau đó nhảy vào trong sông. Một nhảy xuống này khiến bọt nước bắn lên, còn hắn thì cười khanh khách không ngừng.

Có tên thằng nhóc nghịch ngợm tinh lực tràn đầy này thì cả thuyền tăng lên bao nhiêu là sinh khí. Bác lái đò cũng rất nhiều lần mang trái cây đến cho hắn ăn.

Mà hắn cũng thân thiết với bác lái đò. Uông Hoài Thiện lúc này lấy ra hào khí như đối đãi với bạn bè của mình mà đón lấy trái cây bác lái đò đưa tới rồi vỗ ngực đảm bảo, "Đợi đến lúc hạ thuyền, tìm được chỗ ở ta sẽ bảo mẫu thân làm kẹo cho ngài ăn. Mẫu thân ta

làm kẹo mạch nha ăn ngon cực kỳ, đến lúc đó ta cũng chia cho ngài một ít."

Bác lái đò nghe xong thì cười to, lập tức đồng ý rồi công kênh hắn lên vai và tự mình mang hắn đi học bơi lội.

Những người khác trên thuyền cũng cực kỳ thích Uông Hoài Thiện. Đứa bé này thường xuyên có thể tìm thấy không ít thứ tốt ở bên ngoài. Nếu hắn cảm thấy tốt, nếm xong cảm thấy có thể ăn được thì sẽ cắn một miếng nhỏ rồi cất chỗ còn lại đi để dành cho Trương Tiểu Oản.

Vì thế không đến mấy ngày mọi người trên con thuyền khách đi lên thượng kinh này đều biết hắn là đứa nhỏ hiếu thảo. Lúc bọn họ cho hắn đồ ăn hoặc đồ chơi đều sẽ cười nói một câu, "À tiểu tử hiếu thảo mau nếm thử xem có nên để dành về cho mẫu thân không?"

Uông Hoài Thiện là người không để ý tiểu tiết, cũng không sợ người chê cười. Hắn nhận lấy đồ, nếm nếm thấy ngon thì sẽ đương nhiên gật đầu, "Thứ này ta thấy quả thật ngon, ta cũng muốn mẫu thân nếm thử một lần xem."

Nếu hắn cảm thấy không thể ăn thì sẽ học giọng điệu dạy dỗ hắn của Trương Tiểu Oản để nói, "Thứ này nhìn thì tốt nhưng có lẽ không thích hợp cho ta ăn. Ngài lấy về tự mình ăn đi, đợi Tiểu Lão Hổ tìm được đồ ăn ngon thì sẽ lấy ra một ít cho ngài nếm thử."

Kỳ thật trên thuyền làm gì có nhiều đồ gì, chỉ đôi khi thuyền ngừng, khách đi thuyền có ít tiền trong tay sẽ mua chút đồ ăn, ngoài thức ăn hàng ngày có thể có thêm vài thứ khác. Nhưng cho dù là thứ tốt thì Uông Hoài Thiện cũng được Trương Tiểu Oản nuôi đến kiều quý từ nhỏ nên vẫn rất kén ăn. Dù nàng không có tiền nhưng nàng chưa bao giờ để hắn thiếu thốn chuyện ăn uống. Đồ ăn hắn ăn cơ bản đều do nàng làm, đến kẹo nàng cũng tự tay làm cho hắn ăn. Cái miệng này của hắn ở nhà thì có vẻ không bắt bẻ gì nhưng vừa ra ngoài đã điêu cực kỳ. Chính vì thế không phải cái gì Tiểu Lão Hổ

cũng coi trọng. Trương Tiểu Oản đơn giản cũng nói chuyện với hắn về chuyện này, để hắn nói chuyện uyển chuyển một chút, có thể từ chối lòng tốt của người khác mà không khiến họ buồn.

Như vậy nhiều ít có thể bù trừ cho tính cách thẳng thắn dữ dằn của hắn.

Trương Tiểu Oản là nữ tắc, mỗi ngày nàng đều đi theo Văn bà tử ngồi trong khoang không bước ra ngoài một bước. Mỗi ngày nàng chỉ mở cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, trong tay làm chút việc, hoặc lắng tai nghe Tiểu Lão Hổ ở bên ngoài đang hò hét, nghe xem hắn đang chơi với ai.

Thời gian ở trên thuyền dài nên trước khi lên thuyền nàng đã đưa năm lượng bạc nhờ Uông tứ thẩm giúp nàng mua vải và kim chỉ mang theo lên thuyền. Nàng muốn làm chút giày và xiêm y.

Nàng phải làm hai bộ xiêm y cho mẹ chồng, giày là một đôi, hai đôi giày cho cha chồng và hai bộ xiêm y cùng một đôi giày cho vị phu quân kia.

Đương nhiên vì không để cho Tiểu Lão Hổ ghen ghét nên nàng cũng phải làm cho hắn ba bộ xiêm y, hai đôi giày. Một kiện cũng không được thiếu của hắn nếu không hắn quay đầu lại có thể trở mặt với nàng ngay.

Hắn đối tốt với Trương Tiểu Oản là có điều kiện, đó chính là ở trong lòng nàng không ai được quan trọng hơn hắn.

Trương Tiểu Oản cũng không sợ nhiều việc, nàng làm quen tay nên làm gì cũng nhanh, chuẩn lại tàn nhẫn. Với tốc độ đó nàng có thể làm ra đồ vật chất lượng thượng thừa. Nhưng mua đống vải này tiêu tốn của nàng quá nhiều bạc. Hiện tại nàng chỉ có không đến hai mươi lượng, đều là tiền nàng bán hai con trâu, lại bán không ít lương thực tồn và đi săn nhiều lần mới tích cóp được. Chờ vào kinh thành nếu không có nguồn kiếm tiền thì cuộc sống này không biết

phải thế nào mới tốt?

Nghĩ đi nghĩ lại nàng cũng chỉ mong người của Uông gia đối xử với đứa cháu trai này không quá hà khắc.

******

Ở với nhau lâu Uông Quan Kỳ đối với đứa cháu từ trên trời rơi xuống này quả thật yêu thích. Uông Hoài Thiện trời sinh to gan, không sợ người lại rất thông minh. Việc nói chuyện học chữ của hắn đều không cần lo lắng, hắn không chỉ học nhanh mà còn am hiểu việc tự cân nhắc, thường có thể từ một suy ra ba.

Thoạt nhìn đứa nhỏ này chính là kỳ tài trời cho Uông gia, so với cha hắn năm đó quả thật không hề kém cỏi, nếu bồi dưỡng tốt thì ngày sau chắc chắn sẽ có tiền đồ.

Vì thế Uông Quan Kỳ cũng càng dụng tâm đối xử với Uông Hoài Thiện nhưng hắn quá mức hiếu động và bướng bỉnh cũng khiến người ta đau đầu thật sự. Ông ta đã giáo huấn hắn vài lần nhưng Uông Hoài Thiện thật sự không phải đứa nhỏ có thể dạy mà được.

Hôm nay hắn lại mang theo con chó kia chuồn đi chơi, đến bữa tối mới về nên Uông Quan Kỳ phạt hắn không được ăn cơm.

Uông Hoài Thiện vừa nghe thấy thế thì vẻ mặt khinh thường, bộ dáng ta không thèm ăn cơm của ngươi sau đó xoay người đứng ở kia không nói tiếng nào.

Uông Quan Kỳ phạt hắn luyện chữ thì hắn trợn trắng mắt cầm lấy bút nói, "Ta đâu có làm sai cái gì, chỉ chơi một chút thôi cũng chẳng làm chậm trễ cái gì, ông phạt ta làm mấy cái vô dụng này làm gì."

Thế nhưng quay đầu lại hắn vẫn viết chữ đâu ra đấy, Uông Quan Kỳ sợ hắn đói nên gọi hạ nhân mang cơm đến cho hắn ăn.

Uông Hoài Thiện thấy mâm cơm thì cười với Uông Quan Kỳ. Uông Quan Kỳ đang muốn theo bản năng cười đáp lại hắn thì thấy hắn vươn tay cầm bát ném trên đất, còn vỗ ngực tự nói năng cực kỳ khí phách, "Tiểu Lão Hổ ta mới không thèm ăn cơm của ông. Ông mau đi gọi mẫu thân ta tới, ta chỉ ăn cơm mẫu thân làm thôi."

Uông Quan Kỳ tức giận đến lập tức muốn đánh hắn nhưng Uông Hoài Thiện nào có sợ. Hắn đứng kia giương nắm đấm, bày ra tư thế phòng vệ, đã thế còn phồng mặt hung ác nói, "Ta mới không sợ ông. Tốt nhất là ông đánh chết ta đi nếu không để ta về được chỗ mẫu thân lấy được cung tiễn thì ta sẽ không tha cho ông đâu……"

"Ngươi, tiểu tử hỗn xược này!" Uông Quan Kỳ bị hắn chọc tức nhưng cũng không thể đi lên đánh hắn. Sau khi lên thuyền ông ta đã đánh đứa nhỏ này hai lần, nhưng mỗi lần hắn đều không sợ. Ông ta lại không thể đánh chết Tiểu Bá Vương này, mỗi khi nháo đến lúc này ông ta cũng thật sự không biết làm thế nào với hắn.

Chương 56

Uông Quan Kỳ tự mình dạy Uông Hoài Thiện rồi mới phát hiện thiên tính của hắn như thế. Tính cách hắn bá đạo, chỉ lời hắn nói mới tính là đúng chứ không phải do Trương Tiểu Oản giáo dục không nghiêm.

Chờ đến khi ở chung một thời gian ông ta mới phát hiện đứa con dâu này kỳ thật đã làm hết phận sự để giáo dục con cái rồi. Nếu không Uông Quan Kỳ cảm thấy thằng nhóc này về sau đi giết người phóng hỏa cũng đều cảm thấy đó là hắn có lý. Hắn sẽ không tự giác ngộ ra bản thân sai chỗ nào.

Hiện tại hắn có thể có bộ dáng này cũng do Trương Tiểu Oản hướng dẫn từng bước mà có. Vì thế ông ta cũng đối xử với Trương Tiểu Oản hiền lành mấy phần. Lại nể tình cậu của nàng nên ông ta cảm thấy nàng cũng có thể coi là hiền thê lương mẫu.

Quay đầu cho dù Đại Lang có không thích thì ông ta cũng sẽ nói vài câu để hắn kính trọng người vợ cả đã sinh trưởng tử cho hắn và trưởng tôn cho Uông gia này vài phần.

Chuyến đi này mất một tháng đoàn người mới đặt chân xuống đất. Sau đó bọn họ còn phải đi năm ngày xe ngựa nữa mới đến kinh thành. Tiểu Lão Hổ lúc này đã từ một tiểu Kim Đồng trắng nõn biến thành một hắc Kim Đồng phơi nắng đến độ làn da hơi đen đen. Do đó hắn thiếu vài phần đáng yêu, nhiều thêm mấy phần dã tính ngoan cường. Vừa nhìn đã biết hắn là tiểu tử hoang dã cực kỳ.

Cho dù đứng trên xe ngựa hắn cũng có thể đứng trên tấm gỗ nhỏ

bên ngoài đầu để làm động tác lộn nhào mới học được cho Trương Tiểu Oản xem để nàng khen hắn thật là lợi hại.

Uông Quan Kỳ thấy ông ta đem Uông Hoài Thiện đến dạy dỗ bên cạnh mình một tháng mà đứa nhỏ này vẫn cực kỳ thật thiết với mẹ thì chỉ có thể cảm khái tình mẹ con liền tâm. Ông ta cũng không ngăn cản hắn tìm mẹ mình.

Như thế ông ta thật ra cũng không cần lo lắng đứa nhỏ này tai mềm bị người ta lừa.

******

Bên này Trương Tiểu Oản không xác định được bà mẹ chồng chưa gặp kia có muốn cướp con của nàng để nuôi dưỡi danh nghĩa bà ta không nhưng nàng đã nghĩ đến mọi khả năng, cũng lén thương lượng mọi việc với Uông Hoài Thiện để có cách ứng phó.

Lần này nàng nói nhiều việc có khả năng sẽ xảy ra với hắn mà Tiểu Lão Hổ nghe thấy thế thì mắt trừng to, sau đó thổn thức cảm thán một tiếng, "Trên đời này lại có người xấu xa như thế sao?"

Nghe được lời này trong lòng Trương Tiểu Oản thấy chua xót. Hắn mới chưa được 5 tuổi đã phải vì nàng mà nghe những lời hắn không hiểu lắm này, hắn là trong lòng hắn cũng không hiểu lắm.

Thấy mắt Trương Tiểu Oản đỏ lên thì Tiểu Lão Hổ còn vỗ cánh tay nàng, giống như khi nàng an ủi hắn mà quay lại an ủi nàng, "Mẫu thân yên tâm, bọn họ không đoạt được cond dâu, chúng ta sẽ ở bên nhau."

"Ừ, con phải nghe lời đó." Trương Tiểu Oản chớp chớp mắt khiến giọt nước mắt tan đi rồi yêu thương mà hôn lên khuôn mặt nhỏ của hắn, mỉm cười nói.

"Mẫu thân cứ nhìn mà xem." Tiểu Lão Hổ mở to mắt nghiêm túc mà

đảm bảo với mẹ hắn.

Bên này Tiểu Lão Hổ ở lại trên xe ngựa của Trương Tiểu Oản không ra ngoài. Hắn dùng giọng thôn Ngưu Quy lẩm bẩm nói chuyện thật nhiều với mẹ hắn.Văn bà tử ngồi trong xe dù có vểnh hết cả tai lên cũng không hiểu nửa lời. Có khi bà ta sẽ cười mỉa nhưng lập tức bị Tiểu Lão Hổ xua Cẩu Tử tới dọa.

Ngày thường Trương Tiểu Oản sẽ không cho hắn tùy ý đả thương người khác, nhưng hắn đối xử hung ác với bà tử này như thế mà nàng cũng chưa từng ngăn cản.

Có một số người cần phải nể mặt mũi, giống như người có thể quyết định tương lai con nàng như Uông Quan Kỳ. Còn có một số người không cần nể mặt, ví dụ như kẻ nô tài không biết thân biết phận lại dám lung lạc và đối xử thô bạo với Tiểu Lão Hổ này.

Chờ đến năm ngày sau bọn họ rốt cuộc cũng đi qua cửa thành. Tiểu Lão Hổ nghe lời khuyên mà ngồi trong xe ngựa với Trương Tiểu Oản. Hắn vén rèm lên phồng mắt to nhìn cảnh phố xá phồn hoa ở bên ngoài.

Trương Tiểu Oản ngồi ở một đầu khác không chút để ý mà suy nghĩ việc của nàng.

Tiểu Lão Hổ ngẫu nhiên quay đầu lại thấy mẹ hắn không hề hiếu kỳ thì cũng không kỳ quái, chỉ nghĩ thầm trong lòng, "Cái này cũng không kỳ quái, chuyện gì mẫu thân cũng biết được một vài, sao có thể chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này chứ?"

Nghĩ nghĩ đến đó hắn cũng không còn tò mò về những thứ chưa từng thấy ngoài kia nữa. Nhìn thấy cái gì cực kỳ mới mẻ hắn mới nhìn nhiều một chút, còn lại chỉ liếc mắt một cái là thôi.

Một đường này Tiểu Lão Hổ cũng coi như gặp qua không ít người và việc. Đợi tới lúc xe ngựa dừng lại, bọn họ xuống xe ngựa vào phủ

hắn nhìn thấy đống phòng ốc thoạt nhìn rất tinh xảo. Có điều hắn cũng chỉ ngước mắt nhìn thoáng qua, trong mắt không hề có kinh ngạc.

Lúc này tùy tùng của Uông Quan Kỳ là Uông Đại xuyên đến hỏi hắn có cần đi qua với ông nội không nhưng hắn lại bày ra bộ dạng tiểu đại nhân mà lắc đầu nói: "Ta đi với mẫu thân là được, ngươi thay ta cảm tạ ý tốt của ông nội."

Như thế Uông Quan Kỳ đi ở phía trước, Trương Tiểu Oản mang theo Uông Hoài Thiện đi ở phía sau. Bọn họ một đường đi vào tòa nhà lớn của Uông phủ ở kinh thành.

******

"Lão gia."

"Lão gia."

Dọc theo đường đi, ngoại trừ quản gia và một người hầu đứng ở cạnh cửa nghênh đón bọn họ thì Trương Tiểu Oản chỉ thấy một hai nha hoàn hành lễ với Uông Quan Kỳ.

Trong lòng nàng ít nhiều đã có hiểu rõ. Uông Quan Kỳ chỉ là một võ quan tứ phẩm, ở kinh đô rộng lớn này nói trắng ra thì địa vị này của ông ta cũng chỉ mạnh hơn bá tánh bình thường một chút. Ở địa phương thì có vẻ ông ta rất vẻ vang nhưng ở trong kinh thành hoàng đế làm chủ này thì ông ta cũng không tính là gì. Bổng lộc của một Trung Lang Tướng nói vậy chắc cũng không nuôi nổi cả nhà quá lớn.

Dọc theo đường đi thấy mọi người đều chỉ hành lễ với Uông Quan Kỳ, đối với Tiểu Lão Hổ thì có cúi đầu một cái nhưng lại làm như không thấy nàng thì Trương Tiểu Oản cũng không thấy lạ. Nàng đại khái cũng biết cuộc sống của mình về sau sẽ không chiếm được cái gì tốt. Tuy vậy thấy tình cảnh này lòng nàng vẫn không nhịn được

trầm xuống.

Chờ đến khi nhìn thấy vợ cả của Uông Quan Kỳ, cũng là mẹ chồng của mình ở trong nhà thì Trương Tiểu Oản lập tức quỳ xuống lạy và nhỏ giọng dùng khẩu âm huyện Long Bình để thỉnh an, "Con dâu xin thỉnh an mẫu thân……"

Lúc nói lời này nàng lôi kéo tay Tiểu Lão Hổ. Nhưng Tiểu Lão Hổ lại không quỳ, chỉ mở to mắt nhìn phụ nhân trung niên trên đầu cắm đầy trâm vàng bạc kia. Sau đó hắn nhìn Uông Quan Kỳ đang ngồi ở ghế chủ vị trên cao thấy ông ta nhíu mày với hắn thì lúc này hắn mới bĩu môi, nói với phụ nhân trung niên kia, "Ngài chính là tổ mẫu của ta sao?"

"Thiếp thân thỉnh an lão gia." Lúc Uông Hàn thị đứng ở một bên vẫn luôn mỉm cười mà nhìn bọn họ tiến vào mới hành lễ với Uông Quan Kỳ sau đó xoay người bày ra bộ dạng hòa ái dễ gần mà nói với Uông Hoài Thiện, "Đây chính là cháu nội của ta ư? Mau tới đây để tổ mẫu nhìn một cái."

Uông Hoài Thiện liên tục lắc đầu, xua tay nói, "Ngài vẫn nên để mẫu thân ta đứng lên đã."

Uông Hàn thị nhìn Trương Tiểu Oản đang quỳ liếc mắt một cái, tươi cười vẫn không đổi mà nói với nàng, "Đây là lần đầu gặp mặt, mau đứng lên cho ta nhìn một cái."

"Cảm tạ mẫu thân." Trương Tiểu Oản đứng lên, khẽ ngẩng đầu.

"Không nghĩ đến quả thật thanh tú." Uông Hàn thị lần này đổi thành tiếng phổ thông mà cười nói với Uông Quan Kỳ, "Tuy cũng không so được với Vân nha đầu nhưng nhìn cũng có vẻ là kẻ biết lễ tiết."

"Nàng là con dâu cả của bà, cũng là thê tử Đại Lang cưới hỏi đàng hoàng, không phải ai cũng so được. Bà vẫn đừng nên so sánh lung tung mới được." Uông Quan Kỳ triều lạnh lùng dùng tiếng phổ thông

mà nói với bà ta một câu này sau đó quay đầu nói với quản gia bằng tiếng quê hương, "Bưng trà lại đây để đại thiếu phu nhân kính trà đi."

Uông Hàn thị không nghĩ tới Uông Quan Kỳ vừa vào cửa đã không cho bà ta mặt mũi nên mặt trầm xuống, ý cười cũng không thấy đâu.

Có một vị mỹ nhân kiều nhược vẫn đứng bên người Uông Hàn thị, lúc trước Uông Quan Kỳ tiến vào nàng ta cũng hành lễ. Lúc này nghe thấy lời ông ta nói thân thể mỹ nhân kia đầu tiên run lên sau đó lại thoáng nhìn sắc mặt của ông ta rồi nhìn thoáng qua Uông Hàn thị. Sắc mặt nàng ta càng trắng hơn khiến người ta nhìn mà thương. Cuối cùng nàng ta giống như thương tâm mà cúi đầu.

Trương Tiểu Oản chỉ đạm nhiên quét mắt liếc nhìn vài người này một cái sau đó nàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng mà đứng thẳng chờ trà được bưng đến. Trước tiên nàng quỳ xuống dâng trà cho Uông Quan Kỳ và được một câu: "Ngày sau nhất định phải giúp chồng dạy con, tuân lễ thủ đức."

Lúc nàng dâng trà cho Uông Hàn thị thì bà ta nhận lấy, không cười cũng không nói mà chỉ lấy nắp trà nhẹ gạt một cái giống như đã uống qua rồi đặt lên trên bàn.

Bà ta rõ ràng ra oai phủ đầu, không cho nàng chút mặt mũi nào. Trương Tiểu Oản làm như không thấy mà hành lễ rồi quỳ lui sang một bên. Uông Hoài Thiện nhìn thấy hết tình cảnh này, hắn lập tức xếp lão bà nương này vào hạng "cũng không phải kẻ dễ chọc".

Bà ta không uống trà mẹ hắn dâng chính là không cho mẹ hắn mặt mũi, cũng chính là không cho Tiểu Lão Hổ hắn mặt mũi.

Tiểu Lão Hổ siết chặt bàn tay của mình, khuôn mặt hổ banh ra không nói gì nhưng ai nấy đều thấy được hắn đang không vui.

Lúc Uông Hàn thị nhìn thấy hắn thì lại bưng lên gương mặt tươi cười. Bà ta lớn lên cũng coi như đoan chính, bảo dưỡng đến không tồi. Lúc cười rộ lên bà ta tự cho rằng mình đẹp hơn phụ nhân ở phố phường nhiều. Bà ta từng sinh bốn đứa con, mỗi người đều là con trai vì thế cũng tự nhận mình có thể đối phó với trẻ con. Cứ thế bà ta đứng dậy, đi tới bên người hắn sau đó khom người kéo tay hắn, dùng giọng của huyện Long Bình cười nói, "Cùng tổ mẫu nói xem một đường này có cái gì vui không?"

Tiểu Lão Hổ nhìn mẹ hắn một cái sau đó kiên quyết rút tay ra khỏi tay Uông Hàn thị rồi vòng tay thành thục, có nề nếp mà dùng tiếng phổ thông đáp, "Thỉnh an tổ mẫu, một đường này quả thực rất vui, ngài hỏi tổ phụ một cái là sẽ biết ngay."

Nói xong hắn nhìn Uông Quan Kỳ mà đổi thành giọng Long Bình huyện để hỏi ông ta, "Gia gia, ngài nói khi nào sẽ cho ta ăn cơm, ngài đã đồng ý với ta sẽ không để ta và mẫu thân bị đói bụng."

Uông Quan Kỳ vừa nghe thì trầm mặt nói, "Chờ đến buổi tối sẽ ăn cơm, hiện tại vẫn còn sớm."

"Ra là thế……" Tiểu Lão Hổ nhìn sắc trời bên ngoài rồi thở dài, "Như thế thì thôi, ta sẽ tìm một chỗ ngồi chờ là được."

Nói xong hắn đi tới chỗ Trương Tiểu Oản mà lôi kéo ống tay áo nàng lắc lắc, ủ rũ cụp đuôi mà nói, "Nơi này không có cái gì chơi cả, mẫu thân dẫn con đi tìm chỗ ở đi. Đến đó con sẽ luyện một bài quyền rồi tự con sẽ dẫn mẫu thân tới chỗ gia gia xin cơm ăn, con đã thương lượng xong với ông ấy rồi."

Uông Quan Kỳ nghe xong thì dở khóc dở cười, "Cháu còn đi đình đi đâu nữa chứ?"

Nói xong ông ta nói với Thính quản gia, "Thính thúc, ngươi để Linh nha đầu dẫn hai mẫu tử đi tới viện của bọn họ đi."

Nói xong ông ta lại dừng một chút mới quay đầu nhàn nhạt nói với Uông Hàn thị, "Chỗ ở của con dâu cả đã thu thập tốt chưa?"

Uông Hàn thị cúi đầu dùng khăn lau lau miệng, cũng dùng giọng điệu đạm nhiên như thế mà trả lời, "Bẩm lão gia, đã thu thập xong. Trong nhà chỉ còn cách viện kia còn để không, ta đã cho người thu thập thỏa đáng chỉ cần người vào là có thể ở, nhưng……"

Bà ta nói xong thì thong thả ung dung mà ngẩng đầu nhìn mắt Uông Quan Kỳ chậm rãi nói, "Phòng kia nhìn có vẻ nhỏ, sợ để trưởng tôn của chúng ta ở thì không tốt. Ta thấy phòng ta lớn, để tôn nhi tới chỗ ta ở đi. Hơn nữa hắn lớn thế này rồi mà ta cũng chưa gần gũi hắn được ngày nào. Thế này cũng coi như để ta tận tâm với hắn một hai."

Uông Quan Kỳ trong lòng đã sớm biết bà ta chắc chắn sẽ tìm biện pháp muốn kéo người về tay mình. Ông ta nhìn Uông Hàn thị một cái thật sâu rồi ngay sau đó quay đầu cầm ly trà trong tay một hơi uống sạch mới nói, "Chuyện trong nội viện bà có thể làm chủ, bà cứ tự nhiên mà an bài cho mẫu tử hai người, ta về thư phòng."

Nói xong ông ta cũng không quay đầu lại mà đi thẳng. Ông ta đi rồi thì nhà chính lập tức an tĩnh một lúc. Không bao lâu sau Tiểu Lão Hổ không kiên nhẫn ngẩng đầu có chút cầu xin mà nói với Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân mau mau mang ta đi tìm chỗ ở đi."

Trong mắt Trương Tiểu Oản hoàn toàn không che giấu nổi ảm đạm. Từ khi nghe thấy lời kia của Uông Hàn thị thì tay nàng đã run nhẹ lên đến tận bây giờ……

Nàng nhanh chóng xoa hai tay, lén lút nhéo bản thân một phen. Nhân lúc đau đớn chưa tan nàng mới có thể định thần sau đó cười nói với Tiểu Lão Hổ, "Mới vừa rồi con không nghe thấy sao? Tổ mẫu muốn cùng ở với con, Hoài Thiện nghe lời nhé?"

Uông Hoài Thiện trước đó là dùng lời ngon ngọt nói với Trương Tiểu

Oản nhưng lúc này hắn phát hiện những lời đó không có tác dụng gì vì thế hắn bi thương mà lắc đầu, giọng nói mang theo nức nở nói, "Mẫu thân đừng để người ta thật sự cướp con đi chứ."

Trương Tiểu Oản vừa nghe thấy thế thì nước mắt lập tức rơi xuống. Hóa ra dù có thương lượng thật tốt, trong lòng nghĩ đến rõ ràng thì cũng vô dụng. Thật sự tới lúc này rồi nàng mới phát hiện không chỉ có Tiểu Lão Hổ không làm được mà hóa ra nàng cũng không thể thờ ơ.

"Lời này sao lại nói như thế?" Lúc này bóng dáng ngồi cạnh ghế chủ vị mới lạnh giọng mở miệng, "Con dâu tốt của ta, ngươi phải nói rõ với ta xem. Ta là tổ mẫu của hắn, ta mang hắn bên người thì sao có thể coi là cướp được? Ngươi học lễ nghĩa với ai? Ngươi thế này làm sao gọi là tuân thủ lễ nghĩa chứ?"

Mỗi câu bà ta nói ra đều lạnh lẽo, giống như dao nhỏ ném về phía Trương Tiểu Oản như muốn chọc cả người nàng thành tổ ong vò vẽ.

Trương Tiểu Oản cúi người, quỳ gối trên mặt đất mà dập đầu. Nàng biết thế đạo này muôn vàn khó khăn, thật sự cần thiết thì khuất nhục có tính là cái gì? Vì sống sót nàng chỉ có thể đem cả người hạ thấp để mặc người ta xâu xé.

Nàng chỉ có thể vì sống sót, vì Tiểu Lão Hổ của nàng, vì gặp lại em trai em gái mà nàng tự tay nuôi nấng mà nhẫn nhịn.

"Là con dâu không phải, là con dâu không dạy Hoài Thiện tốt, mong ngài bớt giận." Trương Tiểu Oản khóc lóc dập đầu, tiếng nghẹn ngào càng lợi hại hơn.

Người khác sẽ không nghe thấy sự thống khổ trong tiếng khóc của nàng nhưng Tiểu Lão Hổ ngày đêm cùng nàng bầu bạn, sống nương tự lẫn nhau thì lập tức nghe ra. Người mẹ không được gặp con mình khóc lóc khiến đứa nhỏ nhìn thấy thì hỏng mất. Tiểu nam tử hán rốt cuộc nhịn không được "Oa" một tiếng khóc rống lên. Hắn vươn tay

nhỏ mạnh mẽ lôi kéo Trương Tiểu Oản oa oa kêu, "Mẫu thân không cần dập đầu với người khác, ngài không cần dập đầu, sẽ đau đấy. Mẫu thân, mẫu thân, ngài đừng dập đầu nữa."

Trương Tiểu Oản chỉ phải đè tay hắn lại, liên tục dập đầu hai cái mới dừng lại. Nàng không nhịn được mà rơi nước mắt không ngừng khiến Tiểu Lão Hổ khóc càng hung hơn.

Uông Hoài Thiện sức lực lớn, giọng hắn từ khi còn nhỏ đã cực kỳ lợi hại. Lúc này hắn ra sức khóc rống lên, trong phút chốc đã đè tiếng khóc đè nén của Trương Tiểu Oản xuống. Vì thế những người ngồi ở nhà chính đều giống như nghe được tiếng ma âm, lỗ tai vì thế cũng giật giật vài cái.

Vân di nương đứng ở bên người Uông Hàn thị vốn là người thân thể yếu ớt, trong lòng lại đang có tâm sự nên vừa nghe thấy tiếng khóc này nàng ta đã run lên sau đó nhỏ giọng mà ho. Nàng ta càng ho càng lợi hại, giống như không thể ngăn lại được.

Uông Hàn thị ở bên cạnh vừa nghe thì sốt ruột vươn tay vỗ vỗ lưng cho nàng ta. Thấy Uông Hoài Thiện còn đang quỷ khóc sói gào thì bà ta nhịn không được quay đầu lại quát lớn với hắn: "Câm miệng!"

Uông Hoài Thiện nghe xong cũng không lôi kéo Trương Tiểu Oản nữa mà chuyển qua chảy nước mắt. Hắn không khóc nữa, hắn muốn đi tìm cung tiễn của hắn để giết lão bà nương này!

Hắn muốn giết bà ta!

******

Lúc này Uông Quan Kỳ bị Thính quản gia tìm trở về. Cũng may Uông gia nhỏ, tiền viện và hậu viện không cách xa nên ông ta còn chưa vào thư phòng đã bị mời về. Vừa vào cửa ông ta đã thấy Uông Hoài Thiện nước mắt ràn rụa, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó. Hắn hoảng loạn nhìn khắp nơi giống như đang tìm cái gì đó. Nhưng vẻ lệ khí kia

khiến ông ta cả kinh vội vàng chạy tới ôm người vào trong ngực.

"Làm sao thế này?" Vừa thấy đứa nhỏ một tháng này ông ta tự tay dạy dỗ nước mắt giàn giụa thì Uông Quan Kỳ vội ôm người vào lòng cẩn thận nhìn nhìn rồi đau lòng hỏi.

Vừa thấy đến người quen Uông Hoài Thiện lại há miệng khóc lớn, vừa khóc vừa lên án, "Ông lừa ta, người kia muốn cướp ta đi ông bảo mẫu thân ta phải làm sao bây giờ. Nàng đã đập vỡ đầu rồi kia kìa, ta không muốn ở với ai khác, ta muốn ở với mẫu thân thôi……"

Nói xong hắn lại muốn xuống đất, khóc lóc muốn đi tìm cung tiễn của hắn để giết người.

"Chuyện này là thế nào?!" Uông Quan Kỳ ôm chặt lấy hắn, rống giận một tiếng.

Nghe thấy ông ta rống lên một tiếng này, Hàn Ngọc Vân vốn đã yếu ớt lung lay lập tức ngất luôn. Uông Hàn thị kêu lớn, "Mau đi mời đại phu, mau mau. Linh nha đầu, chạy nhanh tới giúp ta đỡ biểu tiểu thư về phòng, mau lên……"

"Hoang đường." Thấy Uông Hàn thị vì Hàn Ngọc Vân mà luống cuống tay chân, lại nhìn đứa con dâu nhỏ gầy đang quỳ trên mặt đất, đầu chảy máu vì đập đầu, Uông Quan Kỳ cả giận nói lớn một tiếng. Ông ta ôm Uông Hoài Thiện nói với Thính thúc, "Mau mời đại thiếu phu nhân trở về phòng đi."

Nói xong ông ta mạnh mẽ ôm Uông Hoài Thiện muốn đi nhưng Uông Hoài Thiện không chịu chỉ khóc lóc nói, "Ta muốn mẫu thân."

"Cháu muốn nàng được tốt thì lúc này ngoan ngoãn đi theo ta. Lúc sau ta sẽ để cháu đi gặp nàng."

"Vậy mẫu thân phải làm sao? Mẫu thân còn đang quỳ, đầu cũng bị chảy máu đau đau." Uông Hoài Thiện vẫn hỏi.

Lúc này Uông Quan Kỳ đang bị bà vợ cả bất công của mình không biết đã đi đâu chọc giận nên cũng cáu tiết trả lời, "Nàng có chỗ của mình."

Thấy ông ta như thế Uông Hoài Thiện đang muốn phát hỏa nhưng đôi mắt lại nhìn thấy tay mẹ hắn ở trên mặt đất hơi hơi cong cong phát ra ám hiệu lúc bọn họ đi săn thú hay dùng nên hắn lập tức ngậm miệng.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy tủi thân, cảm thấy nơi này khiến hắn quá mức mờ mịt. Hắn lại rời khỏi mẹ hắn, trong khoảnh khắc hắn không biết phải làm thế nào mới tốt vì thế hắn chỉ đành ôm cổ Uông Quan Kỳ, tiếp tục gào khóc phát tiết. Lỗ tai Uông Quan Kỳ bị tiếng khóc của hắn làm cho ù hết cả lên.

Lúc này Trương Tiểu Oản bị Văn bà tử mạnh mẽ đỡ đi theo Thính quản gia đến viện của mình. Chỗ kia nhìn tuy nhỏ cũng rất đơn sơ nhưng Trương Tiểu Oản những năm gần đây ở những nơi còn tệ hơn chỗ này nên nàng cũng không để ý.

Vị quản gia kia còn cầm theo thuốc trị thương, Trương Tiểu Oản để Văn bà tử giúp nàng đi múc nước. Nhưng một lúc sau không thấy người về nàng đại khái cũng biết là có chuyện gì xảy ra.

Nàng cũng không ra cửa, hành lý của hai mẹ con cũng không lấy được tới đây. Có điều nàng cũng không vội, chỉ lấy cái gương đồng lúc trước Lưu Nhị Lang mua cho nàng làm của hồi môn ra soi để xử lý vết thương trên trán. Sau đó nàng tự mình bôi thuốc và ngồi yên tĩnh ở kia để suy nghĩ.

Hiện tại căn bản không cần nghĩ nhiều nàng cũng biết bà mẹ chồng này không phải kẻ dễ đối phó giống hệt lời lão Ngô thẩm và Uông tứ thẩm nói. Nhưng càng trí mạng hơn là bà ta không thích nàng.

Xem ý tứ vừa rồi thì bà ta quả thật muốn cướp đứa nhỏ. Trương

Tiểu Oản bình tĩnh mà hồi tưởng lại tình cảnh mình vừa trải qua lại suy nghĩ đến vị biểu muội mảnh mai kia. Nàng ta quả thật xinh đẹp, khí chất nhu nhược kia quả thật khiến người ta thương tiếc. Chỉ nhìn đơn thuần bề ngoài thì loại biểu muội này xác thật sẽ thích hợp với vị trí chính thê hơn một đứa con gái nhà nông dân đến từ nông thôn như nàng.

Tình hình này dù nàng có làm gì thì sợ là cũng chẳng chiếm được lòng bà mẹ chồng này. Hiện giờ xem ra chỉ có thể theo khuôn phép cũ rồi mới quyết định phải làm thế nào.

Cho dù lúc trước nàng đã cùng Tiểu Lão Hổ thương lượng, để hắn ngoan ngoãn với Uông Hàn thị này nhưng bây giờ phải nhìn tình huống mới quyết định được. Bởi vì dù thế nào cũng còn có Uông Quan Kỳ giúp chống đỡ. Tiểu Lão Hổ sắp năm tuổi, ông ta cũng không có khả năng vẫn luôn để bà ta nuôi Tiểu Lão Hổ.

Nhưng Tiểu Lão Hổ lại lập tức nháo ầm ĩ thế này cũng không phải không tốt. Ít nhất phải cho bọn họ biết rằng bọn họ cũng không phải dễ bắt nạt.

Trước mắt nàng đồng ý mọi chuyện chẳng qua là vì để Tiểu Lão Hổ có tương lai càng tốt hơn. Nàng không đoạt vị trí của biểu muội kia, Uông Đại Lang trước kia đối xử với vị biểu muội này thế nào, sau này đối xử thế nào nàng cũng không quan tâm. Bà mẹ chồng nàng trước kia đau lòng đứa cháu bên ngoại này thế nào, về sau thế nào nàng lại càng không có ý kiến. Bọn họ yêu thương, hòa thuận vui vẻ nàng cũng không hé mắt một cái, cũng sẽ không sinh sự nhưng bọn họ cũng đừng động tới nàng, đừng đoạt con của nàng.

Nếu làm không được điểm này thì có một số việc nàng sẽ tranh. Có lẽ lễ giáo này sẽ khiến nàng không làm được chuyện gì, nhưng nàng luôn tìm được biện pháp khác để chống lại bọn họ.

*****

Nhưng dù Trương Tiểu Oản có chủ ý trong lòng thì những việc cần nỗ lực làm nàng vẫn pải đi làm. Bất kể thế nào nàng đều phải làm tròn bổn phận của con dâu, bà mẹ chồng này nàng vẫn phải lấy lòng.

Sáng sớm ngày hôm sau nàng dùng tóc che vết thương trên trán, lại thay xiêm y đi gặp Uông Hàn thị. Nhưng nàng đứng từ sớm đến trưa mà Uông Hàn thị kia cũng không gọi nàng đi vào.

Không gọi nàng đi vào nhưng bà ta cũng không bảo nàng đi. Vì thế Trương Tiểu Oản không thể không tới, mà tới rồi cũng không thể tùy ý rời đi. Nếu làm thế thì bà mẹ chồng này càng có cớ để tính sổ với nàng. Nàng chỉ có thể nhẫn nhịn đứng dưới hành lang để ánh nắng mặt trời xuyên qua xiêm ý khiến nàng bỏng rát.

Lúc trước nàng cũng có hơi để ý mà cố ý đứng dưới hành lang chứ không phải chờ ở trong sân nắng. Nếu không phơi nắng hơn nửa ngày thì cũng đủ khiến người đầy mồ hôi, quần áo từ trong ra ngoài đều sẽ ướt đẫm mồ hôi. Như thế thì quả thực bất nhã, chỉ sợ cũng sẽ bị người ta mang đi nói.

Cơm trưa nàng không được ăn. Mấy ngày nay theo Uông Quan Kỳ một đường đến trong kinh bọn họ cũng bỏ qua thói quen ở trong thôn mà ăn ngày ba bữa. Chính vì thế nàng cũng biết trong thành chính là quy củ ngày ba bữa. Buổi trưa này có nha hoàn mang cơm từ một cửa khác vào phòng. Bọn họ nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái, chờ cơm trưa qua rồi Trương Tiểu Oản vẫn là chưa được hạt gạo nào vào bụng. Nàng vẫn chỉ phải đứng ở một bên, cũng không có kẻ nào đi qua bên cạnh để nàng hỏi thăm một tiếng.

Trước mắt nàng có muốn lui cũng không tìm thấy đường lui.

Bên này Trương Tiểu Oản đứng dưới bóng trời chiều, lúc mặt trời sắp xuống núi vẫn không nhúc nhích. Ở trong phòng, Uông Hàn thị véo một quả nho đã bóc vỏ từ trên bàn, hung hăng nhét vào miệng mình rồi phun hạt ra sau đó nhanh chóng nhai vài cái rồi nuốt. Sau

đó bà ta lạnh lùng nhìn Văn bà tử kia nói, "Đúng là thân thể tốt, nhìn lưng eo kia, đứng cũng thẳng quá."

Văn bà tử ngượng ngùng cười rồi lại cung kính khom người, không biết nói vì mới tốt.

Người đang nằm trên giường bên kia ho nhẹ hai tiếng rồi nhẹ giọng nói, "Mẫu thân thôi để nàng đi về đi, nếu để phụ thân tới đây nhìn thấy thì sợ là……"

Uông Hàn thị nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, "Con của ta, con cứ yên tâm. Ông ta không đến mức chút mặt mũi này cũng không cho ta đâu. Nếu không ta đúng là uổng công sinh mấy người Đại Lang cho nhà bọn họ."

Nói đến đây bà ta thẫn thờ mà thở dài, "Đại Lang cũng không biết khi nào mới về nhà. Nếu hắn biết cha hắn mang theo đứa con gái nông thôn này về thì không biết sẽ tức thành cái gì."

Nghe bà ta nói đến Uông Đại Lang thì vị Vân biểu muội kia cũng rớt nước mắt, "Đều do con làm mẫu thân và biểu ca che chở như thế mà vẫn không biết cố gắng."

Nói xong nàng ta oán hận mà đấm đấm bụng mình hai cái, sau đó quay mặt đi lấy khăn gạt lệ.

Chương 57

Chờ đến khi mặt trời lặn, lại đứng thêm một chút Văn bà tử mới đi tới nhỏ giọng mà nói, "Phu nhân nói để ngài trở về nghỉ ngơi, hôm nay thân thể phu nhân không khỏe nên bảo ngài ngày mai lại tới."

Ngày mai? Trương Tiểu Oản cười, sau khi trở về cũng chẳng ai mang cơm tới.

Sáng sớm hôm sau nàng lại tới đứng nhưng chẳng ai gọi nàng đi vào. Trương Tiểu Oản cũng không nóng nảy, chỉ lẳng lặng mà đứng ở kia. Loại trừng phạt này có lẽ với người khác thì sợ là chịu không nổi nhưng Trương Tiểu Oản thì khác. Hồi mới xuyên qua nàng phải chịu đói làm việc nhiều, chỉ đứng không chịu đói thế này đã là gì. Nàng cũng không cần làm việc tiêu hao thể lực nên vẫn có thể nhẫn nại được.

Nàng cho rằng hôm nay sẽ phải đứng một ngày nữa nhưng sau buổi trưa Uông Hoài Thiện mang theo Cẩu Tử xông vào. Hắn vào đến cửa hậu viện thì lập tức lớn tiếng ồn ào nói "Ta tìm mẫu thân của ta, mẫu thân của ta đâu? Ở đâu ở đâu?", Trương Tiểu Oản cách thật xa đã nghe thấy tiếng kêu của hắn. Mà lúc này cách đó không xa có một nha hoàn đi ra, thăm dò ra chỗ cổng vòm một lát rồi vội vàng liếc mắt nhìn Trương Tiểu Oản trước khi đi vào phòng.

Không bao lâu sau Uông Hoài Thiện đã mang theo Cẩu Tử đi vào. Nhìn thấy Trương Tiểu Oản, Tiểu Lão Hổ chạy vội đến đắc ý nói, "Cẩu Tử nói mẫu thân ở đây nên con biết ngay mẫu thân ở đây."

Nói xong hắn kéo tay Trương Tiểu Oản sau đó cười tươi nói, "Mau đi

thôi, hôm qua con được thứ tốt muốn cho mẫu thân xem một cái."

Trương Tiểu Oản không nhúc nhích chỉ lật tay giữ chặt lấy tay nhỏ của hắn sau đó ôn nhu hỏi, "Bây giờ con nói luôn đi thứ tốt đó là gì thế?"

Tiểu Lão Hổ thấy mẹ hắn hỏi thì cũng không đi nữa mà lôi kéo Trương Tiểu Oản để nàng cúi xuống. Chờ hai người ngang hàng hắn mới thì thầm bên tai nàng, vui vẻ nói, "Được năm lượng bạc, một ông lão cho con. Ông ta nói là ông cậu của con, vậy chính là ông cậu mà mẫu thân kể cho con đúng không? Nhưng mặc kệ có phải hay không thì tiền này con đã cầm, cũng không cho Uông lão gia gia kia biết. Hiện tại con đã cất kỹ cho ngài, lát nữa còn sẽ đưa hết cho mẫu thân. Đợi đến sinh nhật con mẫu thân nấu nhiều kẹo hơn cho con nhé, đã lâu con chưa được ăn kẹo mạch nha."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười, sờ sờ đầu của hắn nói, "Được, cứ thế đi, nhưng bây giờ chúng ta phải đi gặp tổ mẫu đã."

Nói xong nàng lôi kéo tay hắn đi về phía nhà chính. Đến bên cạnh cửa Trương Tiểu Oản dịu dàng gọi, "Bà bà, con dâu mang theo Hoài Thiện tới thỉnh an ngài, thân thể ngài đã khá hơn chưa?"

Tiểu Lão Hổ tới nên nàng muốn nhìn xem bà mẹ chồng này sẽ lợi hại tới trình độ nào.

Nàng nói hết lời này mà bên trong cánh cửa kia vẫn không có tiếng động. Một lát sau Trương Tiểu Oản lại lặp lại lời này một lần nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Trương Tiểu Oản không vội không gấp, nàng chỉ lặp lại lời này nhưng vẫn không có ai để ý tới nàng.

Cứ thế Trương Tiểu Oản ở trước cửa lặp lại lời này nửa canh giờ. Người bên trong thấy nàng cứ lặp lại như thế thì có nha hoàn đi ra cửa dùng tiếng phổ thông nói với Trương Tiểu Oản, "Phu nhân hôm nay thân thể vẫn có chút không khỏe cũng mới vừa tỉnh dậy. Phu nhân nói hôm nay không thể gặp ngài, mời ngài ngày mai lại tới."

Trương Tiểu Oản suy nghĩ một hồi nhưng không nói chuyện chỉ nhìn chăm chú vào Tiểu Lão Hổ. Tiểu Lão Hổ quay đầu nhìn nàng vài lần mới hiểu vì thế banh cái mặt nhỏ dùng giọng của huyện Long Bình mà nói lại, "Bà ta nói thân thể không tốt, để ngài ngày mai lại tới gặp."

Trương Tiểu Oản cười cười sau đó dùng khẩu âm đặc sệt của quê nhà mà nói, "Vậy được, nhờ ngươi truyền một tiếng để bà bà chú ý thân thể nhiều một chút, con dâu ngày mai sẽ đến thỉnh an."

Nửa canh giờ này Tiểu Lão Hổ vẫn luôn yên lặng đứng bên người Trương Tiểu Oản. Chờ đến khi hai mẹ con đi ra ngoài cổng vòm hắn mới mở miệng, dùng giọng của thôn Ngưu Quy nói, "Vì sao ngài cứ lặp lại câu nói kia?"

Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng giải thích với hắn, "Nếu không nói thế bà ta sẽ có cách để đánh mẫu thân."

"Bà ta đánh không thắng ngài đâu," Tiểu Lão Hổ nghĩ nghĩ rồi lại nói thêm, "Cho dù bà ta có nhiều người thì còn có con, bà ta sẽ không đánh thắng mẫu thân được đâu."

"Không phải đánh nhau kiểu đó." Hai ngày chưa ăn uống khiến Trương Tiểu Oản không có nhiều sức mà tranh cãi. Đi đến chỗ đình hóng gió nàng kéo Tiểu Lão Hổ đi đến ngồi trên ghế đá. Nàng xoa xoa trán sau đó đợi tỉnh táo chút mới tinh tế nói với Tiểu Lão Hổ, "Nếu mẫu thân không làm thế thì chính là bất kính, bất hiếu với bà ta. Nếu bà ta nói cho người khác thì bọn họ cũng sẽ cảm thấy ta không làm đúng. Mọi người cảm thấy ta không làm đúng thì sẽ cảm thấy ta không xứng làm mẫu thân của con và sẽ tìm cách đem con cướp đi. Khi đó sẽ có rất nhiều người đối nghịch với chúng ta, cho dù con và mẫu thân cùng chiến đấu cũng không đánh bại được. Con có hiểu không?"

Uông Hoài Thiện trợn tròn mắt nhìn mẹ hắn, mắt hắn cứ mở to như

thế, đợi Trương Tiểu Oản lại hỏi một tiếng "Con có hiểu không" thì hắn mới hắn gật đầu đáp, "Hiểu được."

****

Tiểu Lão Hổ mang theo Trương Tiểu Oản đi đến chỗ hắn giấu bạc, móc từ trong đống núi đá ra một cái túi tiền màu xám rồi đưa cho nàng. Trương Tiểu Oản không nhịn được cong mắt cười, thấp người hôn hôn lên mặt hắn.

Mang theo Tiểu Lão Hổ về phòng rồi nàng mới nhìn nhìn sắc trời. Sau đó hai mẹ con uống một chén nước rồi nàng mới hỏi, "Mấy hôm nay con ăn có tốt không?"

"Cũng bình thường." Tiểu Lão Hổ nhún nhún vai, ngồi trên đùi mẹ hắn, biểu tình hơi rầu rĩ không vui.

"Làm sao vậy? Có cái gì không vui ư?" Trương Tiểu Oản dùng tay vuốt búi tóc của hắn rồi hỏi.

"Không gì." Tiểu Lão Hổ dựa đầu lên vai mẹ hắn, nhẹ nhàng thở dài.

Hắn vừa nói xong thì trong bụng Trương Tiểu Oản truyền đến một loạt tiếng ùng ục. Tiếng vang kia quá lớn, không cần lắng nghe cũng nghe rõ. Vừa rồi nàng cũng chỉ uống được nửa chén nước. Trương Tiểu Oản bị bất ngờ nên trong thời gian ngắn không biết nói gì mới tốt. Tiểu Lão Hổ lại nhảy từ trên đùi nàng xuống, cẩn thận mà nhìn bụng nàng một cái sau đó trưng cái mặt nhỏ của hắn ra nghiêm túc hỏi nàng, "Mẫu thân chưa ăn cơm sao?"

Trương Tiểu Oản cười cười, lại nhìn nhìn sắc trời hỏi hắn, "Con có từng ra cửa chơi đùa lần nào chưa?"

"Tối hôm qua con có chạy nửa vòng rồi bị Đại Xuyên bắt trở về." Tiểu Lão Hổ do dự một chút mới nói.

"Vậy đi tìm chỗ mua thức ăn mua ít bánh nướng áp chảo về cho mẫu thân được không?" Trương Tiểu Oản tìm tiền đồng đưa cho hắn nói, "Phải đi nhanh về nhanh, bên đường cũng đánh dấu ký hiệu, đừng để bị lạc đường."

"Lão bà nương kia không cho mẫu thân ăn cơm sao?" Tiểu Lão Hổ lạnh mặt đến đáng sợ nói, "Lão già kia gạt con!"

Trương Tiểu Oản nhẹ nhíu mày, trầm giọng nói, "Mẫu thân đã nói với con không được gọi ông ấy là lão già rồi mà. Đó là tổ phụ của con, mà người nọ là tổ mẫu của con, không được gọi lão bà nương."

"Mẫu thân yên tâm con không ở bên ngoài gọi bọn họ như thế." Tiểu Lão Hổ cầm lấy tiền đồng, cắn răng nói, "Mẫu thân chờ con lập tức đi rồi về."

Nói xong hắn mặc kệ Trương Tiểu Oản nói cái gì chỉ lập tức chạy về phía cửa, sau đó chạy ra ngoài.

Trương Tiểu Oản không nhịn được đứng lên muốn chạy đến cạnh cửa nhìn hắn nhưng mới đi được hai bước nàng đã thấy Tiểu Lão Hổ chạy về như một cơn gió. Hắn ảo não chui vào trong ngực nàng, ôm lấy chân nàng cọ cọ. Không đợi Trương Tiểu Oản phản ứng lại hắn đã lại như cơn gió mà chạy ra ngoài.

Trương Tiểu Oản có chút ngẩn người, chờ đến khi không nhìn thấy bóng dáng hắn nàng mới nhìn xuống chỗ đùi mình. Nàng cẩn thận nhìn thfi thấy trên váy có dính chút nước.

Tiểu Lão Hổ khóc, nhưng hắn xoay người quá nhanh, không để Trương Tiểu Oản thấy rõ nước mắt trên mặt hắn.

****

Tiểu Lão Hổ mua cho mẹ mình mấy cái bánh, lại xem nàng ăn xong hắn mới trở về tiền viện.

Chờ nhìn thấy hắn Uông Quan Kỳ cười nói, "Không ăn cơm với mẫu thân sao?"

Sáng nay Uông Hoài Thiện viết xong Tam Tự Kinh nên ông ta đồng ý cho hắn đi đến thăm mẹ mình nửa ngày. Ông ta còn tưởng hắn sẽ tìm cớ ở lại đến khuya, phải cho người tới tìm mới chịu về, không nghĩ đến giờ ăn tối còn chưa qua hắn đã trở lại.

"Đã ăn." Tiểu Lão Hổ liếc ông ta một cái rồi bò đến một cái ghế còn cao hơn ghế của ông ta mà ngồi. Hắn cẩn thận nhìn lão lừa đảo này một hồi, chờ ông ta nhìn hắn cười thì hắn mới bĩu môi trong lòng âm thầm quyết định không bao giờ nói thật với người này nữa, cũng không bao giờ tin ông ta nữa.

"Có muốn ăn một chút với tổ phụ không?" Uông Quan Kỳ mới từ bên ngoài trở về. Ông ta đến nhà đồng liêu gặp đứa cháu nhà kia đã bảy tuổi mà Tam Tự Kinh còn không đọc nổi, về nhà lại thấy cháu mình và nhớ ra sáng nay hắn mới ở trước mặt ông ta viết xong hết Tam Tự Kinh thì thật sự vui mừng không thôi.

"Không được, ta ra ngoài tập quyền, không chơi với ngài được. Đợi ta về ngài lại dạy ta tập viết." Tiểu Lão Hổ nhảy khỏi ghế, lại sờ sờ mồ hôi trán sau đó đĩnh đạc đi ra ngoài.

Hắn luyện quyền xong thì mang theo Cẩu Tử đi theo Đại Xuyên tắm nước giếng lạnh sau đó trở về tập viết với Uông Quan Kỳ. Nghe Uông Quan Kỳ nói với chờ cha hắn về sẽ thỉnh hộ khẩu cho hắn thì trong lòng trợn trắng mắt. Đợi đến giờ Tuất đi ngủ, giờ Hợi mọi người đều lên giường hắn mới cẩn thận mở cửa sổ phòng mình sau đó nhảy ra ngoài. Sau đó hắn lại cẩn thận gọi Cẩu Tử đang canh giữ ở cạnh cửa rồi đi thẳng đến nhà xí.

Uông Hoài Thiện không sợ hố phân thối, hắn từng theo mẹ mình lấy cái này tưới ray. Nhưng thùng phân ở nhà xí quá lớn, hắn không khiêng được mà chỉ đành đến ngoài thư phòng cầm cái chậu cây

không biết trồng cái gì đến. Hắn đổ hết cả cây lẫn đất ra, sau đó cầm múc phân vào đó, lại bất chấp cả người dính bẩn mà bưng cái chậu đó đến hất ngoài cửa phòng lão bà nương kia. Hất xong 5 chậu hắn mới bỏ qua mặc dù trong lòng hắn vẫn cảm thấy phẫn hận khó nén. Vì thế cuối cùng hắn lại hất thêm một chậu nữa, sau đó hắn nghĩ rồi dò theo đường hôm qua cùng mẹ hắn đi về mà tìm được phòng bếp chỗ đó rồi hất phân lên cả phòng.

Những người này không cho mẹ hắn ăn cơm, hắn cũng muốn bọn họ không ăn được cơm! Hắn muốn nhìn xem về sau bọn họ còn dám bắt nạt mẹ hắn nữa không!

****

Sáng sớm hôm sau cả Uông gia bị tiếng thét chói tai của một bà tử làm cho choàng tỉnh. Theo sau chính là tiếng nha hoàn kinh hô, không đến một nén hương hậu viện nơi phu nhân ở cũng vang lên tiếng Uông Hàn thị giận dữ ré lên. Giọng bà ta to đến nỗi hàng xóm xung quanh cũng nghe được rõ ràng.

Trong viện là một mảnh người ngã ngựa đổ, khắp nơi là tiếng loảng xoảng và tiếng kinh hô.

Lúc này Uông Hoài Thiện đã tắm rửa sạch sẽ nhưng quần áo thì chưa giặt sạch bị tiếng thét chói tai này đánh thức. Đầu tiên hắn dựng tai nghe một hồi sau đó cười vang đắc ý, liên tục vỗ vỗ Cẩu Tử đang ngủ ở mép giường hắn mà ha ha nói, "Để ta xem bà nương kia vui thế nào! Để ta xem bà ta còn dám vui mừng không!"

Dứt lời hắn ngáp một cái thật to, cơn buồn ngủ cũng không thể cản hắn mặt mày vui sướng bò xuống giường. Sau đó hắn đĩnh đạc đi từ trong phòng ra nói với Uông Đại Xuyên đang đứng cạnh cửa ở phòng ngoài, "Đại Xuyên thúc, xiêm y của ta đâu, mau tìm cho ta một bộ tới đây."

Uông Đại Xuyên đang từ bên ngoài trở về thấy Uông Hoài Thiện cả

người trần như nhộng thì vội kêu len, "Tiểu công tử sao lại không mặc quần áo thế này?"

Nói xong lại nhớ tới hậu viện dơ bẩn kia thì hắn hoài nghi nhìn Uông Hoài Thiện rồi cẩn thận hỏi hắn, "Tiểu công tử, xiêm y của ngài đâu?"

"Bị ướt rồi, ta đã giặt sạch ngươi nhìn đi, đang phơi bên ngoài đó." Uông Hoài Thiện chỉ chỉ quần áo đang phơi bên ngoài, không thể giấu được đắc ý.

Hắn thông minh cực, ở trên thuyền hắn nhìn thấy người ta giặt đồ như thế, cứ mặc cả bộ nhảy vào trong nước bơi vài vòng là quần áo sạch sẽ. Tối qua hắn mặc nguyên cả bộ nhảy vào trong giếng nước, giặt xong hắn học mẹ hắn xoa xoa vài cái. Xiêm y kia bây giờ cực kỳ sạch sẽ, có lẽ không ai biết chuyện đó là do hắn làm. Đợi xong việc này hắn sẽ đến chỗ mẹ hắn đòi thưởng.

Tiểu Lão Hổ hắn thông minh vô cùng! Hắn đã sớm nói với mẹ hắn là hắn sẽ bảo vệ nàng mà!

"Mau tìm xiêm y cho ta đi, ta muốn mặc xong đi ăn sáng rồi học tập." Trưởng tôn của Uông gia, Uông tiểu công tử đứng đó ngáp một cái rõ to, sau đó còn vươn tay sờ sờ tiểu kê kê của mình hai cái rồi cao giọng dặn dò Uông Đại Xuyên.

Uông Đại Xuyên giúp hắn tìm quần áo tới, chờ hắn mặc xong mới đi vào trong viện nhìn quần áo kia vẫn còn dính phân chưa được giặt sạch. Mới sáng sớm mà đầu hắn đã đầy mồ hôi đi qua thư phòng của lão gia. Không đến một hồi hắn đi ra ngoài ngửa mặt lắc lắc đầu. Nghe thấy tiếng mắng chửi vẫn vang lên ở hậu viện, hắn thở dài lẩm bẩm, "Thế này thì biết làm sao đây?"

Sáng sớm nay mọi người ở hậu viện gồm phu nhân, biểu tiểu thư, còn hai nha hoàn, Văn bà tử và bà tử ở phòng bếp hoàn toàn không ăn được gì. Uông Hàn thị trước tiên kêu bà tử mời Uông Quan Kỳ tới

để ông ta đi báo quan. Uông Quan Kỳ đứng ở cửa sân không tiến vào chỉ cách hai cánh cửa nói với phu nhân nhà mình, "Không cần báo quan."

"Vì sao?!" Uông Hàn thị vừa tỉnh dậy đã bị mùi thối không giấu nổi huân đến chóng mặt nên khẩu khí cũng bén nhọn hơn thường ngày.

"Trẻ con nghịch ngợm, không có gì phải làm lớn chuyện." Uông Quan Kỳ ném xuống những lời này rồi phất tay áo bỏ đi.

Uông Hàn thị nghe thấy thì lập tức hiểu ra. Bà ta tức giận đến ngực kịch liệt phập phồng. Uông Hàn thị cắn răng muốn gọi bà tử đem "đứa trẻ con" kia đến đây nhưng lại nghe thấy nha hoàn ở trong phòng kêu lên sợ hãi, "Không ổn, biểu tiểu thư hộc máu rồi, phu nhân, phu nhân……"

Trước mặt Uông Hàn thị lập tức tối sầm lại, bà ta bất chấp mà đi thẳng đến tiền viện. Trên đường bà ta tìm thấy một cây gậy nên cũng mang theo. Đợi đến tiền viện nhìn thấy đứa nhỏ đang cười lớn dạy Cẩu Tử nhảy một lần lại một lần thì máu nóng dồn lên đầu, bà ta cầm gậy gỗ chạy đến mạnh mẽ vung lên muốn đánh hắn, trong miệng quát, "Kẻ vô tri nhường này để ta phải giáo huấn một chút mới được. Đúng là thứ do kẻ nông phụ thô bỉ sinh ra mà!"

Chương 58

Tiểu Lão Hổ đã luyện được một thân nhanh nhẹn, hắn bị Uông lão gia đánh thượng một gậy cũng là vì hắn muốn cứu Cẩu Tử. Hiện tại lão bà nương này vung một gậy lên làm sao đánh được hắn.

Hắn nhanh chóng lùi lại một bước là đã tránh được một gậy kia. Cẩu Tử cũng không đợi hắn quát đã lập tức cắn đến chỗ Uông Hàn thị.

Trong phút chốc một tiếng hét thống khổ của bà ta vang lên. Cẩu Tử cắn chặt lấy chân Uông Hàn thị, mà Tiểu Lão Hổ ở một bên thì vui đến điên rồi. Hắn vừa vỗ tay vừa kêu to, "Cắn chết bà ta! Cắn chết bà ta đi Cẩu Tử, mau cắn chết bà ta cho ta, cắn cắn, ha ha ha ha!!"

Hắn nhảy cao vui sướng mà vỗ tay nhỏ kêu to. Hắn mừng đến nỗi muốn nhảy lên cao ba thước, bộ dáng Hỗn thế ma vương kia khiến đám nam đinh chạy đến nhìn đều sợ đến ngây người.

Lúc này Trương Tiểu Oản cũng chạy tới đúng lúc nhìn thấy cảnh này, lại nghe được tiếng hò hét vui sướng của hắn thì tim nàng lập tức vọt lên cổ. Nàng lạnh giọng rống lên, "Cẩu Tử, buông ra, buông ra ngay!"

Uy nghiêm của nữ chủ nhân lúc này bộ lộ hết, Cẩu Tử nghe lệnh thì đành phải dừng cắn. Đôi mắt Trương Tiểu Oản như dao nhỏ mà hung hăng liếc nó một cái. Lúc này nàng chạy tới bên người Tiểu Lão Hổ, ở một giây này nàng cắn răng hạ xuống nhẫn tâm lớn nhất đời này, cũng chịu đựng đau đớn trào lên trong lòng mà giơ cao tay hung hăng quất lên mặt người nàng yêu thương nhất trên đời này.

"Bang" một tiếng, trong một khắc này bầu trời của Tiểu Lão Hổ giống như sụp xuống. Hắn ngơ ngác nhìn mẹ hắn đánh hắn, người mẹ trước giờ đều cẩn thận yêu thương hắn. Tiểu Lão Hổ nhìn mẹ hắn một lúc lâu, sau đó lúc Uông Hàn thị đang tức giận ngút trời muốn cắn răng muốn mở miệng bảo người hung hăng đánh đứa cháu kia của mình thì hắn đột nhiên "Oa" một tiếng khóc rống lên……

Hắn vừa khóc lóc vừa không màng tất vả mà nhào lên đánh vào mặt Trương Tiểu Oản. Hắn hung hăng quất vào mặt nàng, ngực và mọi chỗ trên người nàng mà hắn có thể đánh tới. Hắn liều mạng đánh nữ nhân này, hắn càng ngày càng dùng sức, mang theo tuyệt vọng mà đánh nàng giống như muốn đánh chết nàng, "Vì sao ngươi lại đánh ta? Mẫu thân, vì sao ngươi lại đánh ta?"

Tiểu Lão Hổ rất khó hiểu, hắn không hiểu tại sao người mẹ vẫn luôn nâng hắn trong lòng bàn tay, hộ hắn trong lòng lại đánh hắn. Hắn càng thương tâm thì càng xuống tay mạnh hơn, mãi đến khi mặt Trương Tiểu Oản bị đánh đầy máu hắn còn vươn tay nhỏ mà bóp cổ nàng.

Hắn hung hăng mà bóp cổ nàng, Cẩu Tử ở một bên cũng sủa loạn lên giống như trợ uy cho hắn, cũng như bi thống mà kêu to. Nó càng lúc càng sủa điên cuồng khiến mọi người xung quanh đều không dám đến gần.

Lúc này Uông Quan Kỳ còn chưa ra cửa cũng chạy tới. Ông ta nhìn Tiểu Lão Hổ lên cơn điên muốn đánh chết mẹ ruột mình thì lạnh giọng quát đám võ phu bên cạnh, "Mau kéo người ra, mau kéo ra, mau, mau, mau……"

Khi nói chuyện ông ta cũng run tay mà chỉ vào hai mẹ con trên đất kia. Đứa nhỏ kia vậy mà cứ thế sống sờ sờ muốn đánh chết mẹ hắn.

Trong một giây kia Uông Quan Kỳ sợ, ông ta giống như nhìn thấy

một con tiểu ác quỷ không đánh chết người không buông, một con dã thú khát máu!

"Ngươi……" Ông ta nhìn Uông Hoài Thiện, muốn giận mắng hắn nhưng lại bị tức giận công tâm đến mức một lời cũng không nói nổi.

Uông Hoài Thiện nghe thấy tiếng vang thì lập tức quay mặt nhìn đến kẻ đang chỉ trích hắn nhưng lúc này hắn lại nở nụ cười, đồng thời hung ác cắn răng nói, "Ngươi là cái đồ lừa đảo, ngươi là cái đồ xấu xa. Ngươi gạt ta, ngươi gạt mẫu thân của ta, ngươi không cho nàng ăn cơm. Ta hận ngươi chết đi được, ta muốn đánh chết ngươi. Ngươi cứ chờ xem, đợi ta tìm thấy cung tiễn của mình ta nhất định sẽ đánh chết ngươi……"

****

Trương Tiểu Oản bị người ta lôi ra khỏi tay con trai, trên mặt nàng đều là máu, mũi chảy máu ròng ròng xuyền qua cổ áo thấm vào xiêm y của nàng.

Uông Hàn thị cũng kinh ngạc, bà ta cũng chẳng để ý tới vết thương bị chó cắn trên chân mình. Bà ta trợn tròn mắt nhìn tiểu ác quỷ bị người ta bắt được kia, hoàn toàn không tin nổi đây là trưởng tôn của Uông gia bọn họ!

Đứa nhỏ hung ác đến không giống trẻ con này…… Không, không được! Uông gia không có đứa cháu như thế này!

Uông Hàn thị lấy lại tinh thần quay mặt đi nói với Uông Quan Kỳ từng chữ một rõ ràng, "Lão gia, ngài thấy một đứa nhỏ thế này tốt nhất vẫn không có thì hơn!"

Uông Quan Kỳ đã kinh hoảng đến không được. Ông ta nhìn đứa nhỏ bị hai hán tử kéo ra mà vẫn còn thét to lên với mẹ mình "Vì sao ngươi lại đánh ta? Ngươi dựa vào cái gì mà đánh ta?", lại nhìn khuôn mặt hung ác nhưng giống hết Đại Lang của hắn rồi xoay người. Ông

ta lắc lắc đầu, ướt hốc mắt mà lẩm bẩm nói với người trên mặt đất, "Tiễn đi đi, tiễn đi đi."

Nói xong ông ta đi xa dần, tấm lưng kia có vài phần hiu quạnh nói không nên lời. Nhìn bóng dáng ông ta Uông Hàn thị tâm cũng nát. Bà ta nằm liệt trên đất nhìn ông ta đi xa, sau đó bà ta ướt hốc mắt cắn chặt răng dùng giọng nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn mà nói với tấm lưng kia, "Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ không để Uông gia tuyệt hậu!"

Nói xong bà ta được bà tử nha hoàn xung quanh đỡ dậy. Từ trên cao bà ta nhìn nông phụ đang nằm trong vũng máu kia nói, "Mang theo con của ngươi đi đi, Uông gia này không chứa nổi độc phụ ác tử nhường này!"

****

Cả người Trương Tiểu Oản đầy thương tích mang theo đứa con bị trói của mình lên xe ngựa. Một người làm nhanh chóng đưa bọn họ ra khỏi căn nhà bọn họ mới ở được chưa đến ba ngày này.

Thế gian này rộng lớn như thế nhưng chỉ còn hai mẹ con họ nương tựa vào nhau.

Chờ xe ngựa ra khỏi thành Trương Tiểu Oản mới cởi dây thừng trói trên người con trai nàng ra. Hắn vẫn mở to mắt căm túc nhìn nàng. Khoảnh khắc Tiểu Lão Hổ dùng hết sức đánh về phía nàng thì nàng nhanh tay chặn hắn lại sau đó cắn răng nói từng chữ với hắn, "Con phải biết rằng trên thế gian này tuyệt đối không có ai quan trọng hơn con ở trong lòng mẫu thân. Con phải nhớ kỹ những lời này, đến chết cũng phải nhớ kỹ cho ta!"

Có lẽ biểu tình và lực đạo của Trương Tiểu Oản khi nói lời này đã khiến Tiểu Lão Hổ bừng tỉnh. Ngọn lửa giận trong ánh mắt hung bạo của hắn chậm rãi tắt đi. Sau đó lửa giận biến thành tủi thân che trời lấp đất. Hắn a a a a một tiếng mà khóc oa oa, vừa khóc rống lên

hắn vừa gào thét vì sao Trương Tiểu Oản lại muốn đánh hắn.

Hắn yêu quý nàng như thế, hắn vì nàng ra mặt, bảo hộ nàng mà nàng lại đánh hắn, vì sao nàng lại đánh hắn!

Nghe được tiếng khóc tru tuyệt vọng mang theo kể lể này, Trương Tiểu Oản rốt cuộc không nhịn được mà nước mắt lã chã ôm con nàng vào trong lòng. Tâm nàng giống như bị lăn qua núi đảo biển lửa, nàng thậm chí còn không thở nổi, "Con của ta, Tiểu Lão Hổ của ta, mẫu thân không đánh con thì người ta đánh chết con mất. Con có nhìn thấy một khắc kia bà ta muốn xét nát con ra không? Có thấy đám võ phu cầm gậy gộc đang muốn đánh con kia không? Bà ta muốn con chết, bọn họ không chứa nổi con. Tiểu Lão Hổ của ta, một khắc kia mẫu thân chỉ có thể làm thế, con có hiểu không, có hiểu không……"

Một khắc kia nàng không thể nghĩ nhiều, nàng chỉ muốn cứu con nàng cho dù vì thế mà hắn sẽ căm giận nàng.

****

Tên gia phó kia ném bọn họ đến một chỗ nhà gói chỉ có hai gian sau đó lập tức đi luôn.

Tiểu Lão Hổ lúc này bị bệnh sốt cao. Nàng cầu xin tên gia phó kia đưa hai mẹ con nàng một đoạn đường, tìm đại phu nhưng hắn không thèm để ý, chỉ đuổi bọn họ xuống rồi đánh xe đi luôn.

Trương Tiểu Oản không kịp sửa sang lại tay nải của mình, cũng không rảnh lo cửa nhà kia dùng được hay hỏng. Nàng cầm bạc cõng Tiểu Lão Hổ đi mười mấy dặm đường mới hỏi được nhà của một đại phu vân du bốn phương sau đó lập tức cõng con nàng đến đó.

Đại phu chỉ sờ Tiểu Lão Hổ một cái đã kinh ngạc thất thanh hỏi, "Sao nóng đến thế này?"

Trương Tiểu Oản mếu máo, dùng đôi môi lạnh lẽo của mình thăm dò lên cái trán của con nàng, sau đó nàng cố gắng trấn định, nén nước mắt mà nhìn ông ta nói, "Hắn bị kinh hãi, đại phu ngài mau nhìn xem có thuốc nào cho hắn uống để hạ sốt không."

Nói xong nàng đem tất cả bạc móc ra để trước mặt ông ta, sau đó ôm bảo bối của nàng mà run rẩy cả người. Nàng không thể suy sụp, nàng không thể ngã được.

Chương 59

Thang thuốc thứ nhất được đại phu sắc. Nương tử nhà đại phu thấy thảm trạng của Trương Tiểu Oản thì cũng bôi thuốc cho nàng, cũng không hỏi gì mà chỉ thở dài thật sâu.

Tiểu Lão Hổ bị sốt nhanh mà lui cũng nhanh. Lúc Trương Tiểu Oản cõng hắn trở về thì sắc trời đã tối, hắn nằm trên lưng nàng, tay cầm gói thuốc hỏi, "Vậy về sau mẫu thân còn đánh con nữa không?"

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì cười nói, "Về sau mẫu thân sẽ không đánh con, nhưng con cũng không được dễ dàng đánh người khác nhé. Về sau cho dù con đánh người thì cũng phải để mẫu thân dạy con trước, có được không?"

"Nhưng bọn họ bắt nạt mẫu thân." Giọng Tiểu Lão Hổ yếu ớt đến đáng thương, nhưng hắn vẫn không chịu nhận thua.

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười, sau khi Tiểu Lão Hổ hết sốt, trong lòng nàng cũng không còn việc gì phải lo lắng nữa nên tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Nàng nghe Tiểu Lão Hổ nói lời này thì cười một chút rồi trả lời, "Con cũng có thể bắt nạt lại nhưng phải dùng cách thông minh, không được để bản thân phải chịu thiệt thòi.

Tiểu Lão Hổ ghé trên lưng nàng, tay nhỏ cầm chặt gói thuốc mà mơ màng "A" một tiếng.

Trương Tiểu Oản biết hắn không hiểu nhưng chỉ nói, "Mẫu thân sẽ dạy con để con biết được."

Tiểu Lão Hổ "Vâng" một tiếng giống như đã sắp ngủ. Một lát sau, lúc Trương Tiểu Oản cho rằng hắn đã ngủ thì hắn lại đột nhiên giống như bừng tỉnh mà giật bắn cả người vội vàng hỏi Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân, cung tiễn của con đâu?"

"Ở trong bao quần áo, về nhà là thấy ngay, con mau ngủ đi, mẫu thân cõng con về nhà." Trương Tiểu Oản trấn an hắn.

"Vâng……"

****

Trương Tiểu Oản về tới gian nhà ngói kia thì phát hiện tuy phòng ở nhỏ nhưng đằng sau hình như còn có mấy gian nhà nông chất đồ đạc. Đống nhà cửa kia phải tới mười gian, nếu sửa chữa một chút thì cũng không tồi. Mà lúc này trong ngực nàng còn có khế đất của hai mươi mẫu ruộng, Uông gia lần này đuổi mẹ con nàng đi cũng cho chút thể diện.

Trong phòng không có gì cả, nơi đây lại cách hàng xóm gần nhất có đến một dặm, cũng không phải gần. Lúc này Tiểu Lão Hổ đi ngủ nên Trương Tiểu Oản cũng không yên tâm rời khỏi nhà mà chỉ đành đợi hắn tỉnh dậy mới có thể đi ra ngoài mua chút đồ lặt vặt mang về.

Lần này bị đuổi ra nàng chỉ kịp mang theo cung tiễn của Tiểu Lão Hổ nhưng không kịp mang của mình. Xem ra phải chờ Tiểu Lão Hổ tỉnh lại nàng sẽ mang theo hắn đi đánh một bộ khác mới được.

Nơi này trời xa đất lạ nên nàng phải đề phòng một chút mới tốt.

Ngày hôm sau Tiểu Lão Hổ vừa mới tỉnh lại thì mới nhìn thấy rõ mặt mẹ hắn. Đôi mắt đứa nhỏ không ngừng chuyển động nhưng hoàn toàn không dám nhìn thẳng Trương Tiểu Oản.

Đợi đến lúc muốn ra cửa Trương Tiểu Oản mới ngồi xổm xuống muốn cõng hắn nói, "Đi xem chỗ nào có bán đồ ăn nhé. Về sau chúng ta lại phải sống nương tựa vào nhau, nhưng lần này không có lão Ngô và lão Ngô thẩm giúp đỡ nữa, chúng ta phải tự làm mọi việc."

Tiểu Lão Hổ thấy mẹ hắn không chê hắn thì ngoan ngoãn bò lên lưng nàng. Trương Tiểu Oản đi được nửa đường đều không nói gì, chờ đến khi nàng tìm được người hỏi chỗ gần nhất có thể mua được lương thực rồi đi được một đoạn Tiểu Lão Hổ mới mở miệng nói, "Mẫu thân, còn đói bụng."

"Chúng ta đi kiếm đồ ăn nhé."

Thời tiết rất nóng, Trương Tiểu Oản đi nửa ngày mới đến một chỗ có mấy cửa hàng, giống như một cái chợ nhỏ. Hai mẹ con tìm một chỗ có bán bánh bao mua tám cái bánh lớn. Mỗi người ăn bốn cái bánh, thẳng đến khi Tiểu Lão Hổ ăn đến xoa bụng ợ một cái. Cái bộ dáng hắn buốt bụng nhỏ nhịn không được ợ một cái kia khiến Trương Tiểu Oản bật cười.

Thấy nàng cười Tiểu Lão Hổ cũng cười theo. Hai mẹ con nhìn nhau cười, không ai biết đối phương đang cười cái gì, chỉ biết trong nội tâm bọn họ đột nhiên cảm thấy cực kỳ vui sướng.

Chờ đến khi Trương Tiểu Oản đứng lên Tiểu Lão Hổ lập tức chủ động đi đến nắm lấy tay nàng nói, "Con thấy tốt rồi, đợi lát nữa còn giúp mẫu thân vác đồ về nhé?"

Trương Tiểu Oản cười gật đầu.

Lần này nàng mua khá nhiều đồ, nồi chén gáo bồn đều mua. Nơi này cũng có nhà thợ rèn. Trong nhà có sẵn một bộ cung tiễn, chỉ là bộ cung này hơi nặng hơn bộ cung trước nàng dùng. Trương Tiểu Oản thử thử tay, cảm thấy phải luyện thêm mới có thể dùng quen

nhưng nàng cũng không thể bắt bẻ quá nhiều. Hiện tại nàng có thể tìm được cung tiễn để dùng đã là chuyện may mắn, vận khí không tồi rồi.

Trên đường về Tiểu Lão Hổ cõng một cái bao không nhỏ hơn người hắn là bao nhiêu. Hai mẹ con đi tới tận lúc hoàng hôn mới mồ hôi ướt đẫm về đến nhà.

Trương Tiểu Oản đi tới mấy căn nhà phía sau tìm mấy khối gỗ có thể dùng được làm củi nấu cháo nấu thuốc cho Tiểu Lão Hổ. Chờ hắn ăn xong nàng mới thu dọn tính toán chuyện nhà cửa.

Nàng phải đổi khóa cửa, muốn dọn đống đất vườn phía sau, mắt thấy quanh đây không có ai có thể hỗ trợ nên có lẽ nàng còn phải tự đắp bếp……

Trương Tiểu Oản là người có khả năng, những việc này nhiều ít ở trong lòng nàng đã có tính toán. Trước mắt không có ai nhìn chằm chằm nên nàng tất nhiên sẽ làm việc nhanh nhẹn, hiệu quả mà chỉnh đốn lại cái nhà này.

Sau khi Tiểu Lão Hổ trở về thì mệt quá thể nên vẫn bị nàng bắt ngồi một chỗ nhìn nàng làm việc Cẩu Tử bị người của Uông gia đánh đến chết khiếp lúc này vẫn đang đắp thuốc Trương Tiểu Oản mang về. Lúc này nó miễn cưỡng mở mắt, không còn bộ dạng thoi thóp suýt thì tắt thở như khi được Trương Tiểu Oản ôm từ trên xe ngựa xuống nữa.

Nhưng nó vẫn không thể động đậy. Tiểu Lão Hổ ngồi ở bên người nói thường xuyên vuốt đầu nó, còn hôn hôn lên mũi nó. Cẩu Tử giống như hiểu được hắn đang quan tâm mình nên nó cũng cố vươn đầu lưỡi ra liếm liếm mặt nhỏ của Tiểu Lão Hổ, an ủi rằng nó không sao.

Trương Tiểu Oản vừa làm việc vừa thường quay đầu lại nhìn một cái. Chỉ nhìn cảnh này thì thân thể nàng giống như không còn quá mệt

mỏi nữa mà tràn trề sức lực để làm việc.

Chờ đến khi trời hoàn toàn tối đen, Trương Tiểu Oản đốt đèn dầu mới mua rồi ôm Tiểu Lão Hổ cùng nằm lên giường.

Nằm trên cái chăn đệm chính tay nàng làm, Trương Tiểu Oản vẫn cảm thấy tuy một đường mang theo những thứ này quá là rườm rà tốn công nhưng cũng không phải vô dụng.

Lúc đầu Tiểu Lão Hổ nằm yên tĩnh trong ngực nàng không ngủ mà như đang suy nghĩ gì đó. Trương Tiểu Oản cũng không quấy rầy hắn, chờ hắn nghĩ rõ ràng đã.

Qua một hồi lâu Tiểu Lão Hổ mới quay đầu nghi hoặc hỏi Trương Tiểu Oản, "Vì sao chúng ta lại không quay về? Thôn Ngưu Quy vẫn là nhà của chúng ta, ruộng đất cả chúng ta vẫn ở đó. Về đó thì tốt rồi, cho dù bọn họ nhiều người thì cũng không đánh thắng được Cố bá bá và Chu bá bá. Nếu bọn họ tới con sẽ gọi đám Tiểu Nhị Tử đến hỗ trợ."

Đầu tiên Trương Tiểu Oản trầm mặc, một lát sau nàng mới chậm rãi nói với hắn, "Thứ nhất muốn về phải ngồi xe, ngồi thuyền tức là cần bạc. Hiện tại chúng ta phải tích cóp một thời gian nữa mới có thể đủ. Thứ hai trên đường có thể sẽ gặp chuyện, chờ con lớn hơn, có sức lực như thế chúng ta mới có thể đánh thắng được vài người lớn và thuận lợi trở về. Nếu không có lẽ chúng ta sẽ chết giữa đường. Thứ ba, quan trọng nhất là nhà ở thôn Ngưu Quy kia cũng là của Uông gia. Uông gia đuổi chúng ta ra khỏi nhà bọn họ thì tất nhiên sẽ có thể đuổi chúng ta khỏi thôn Ngưu Quy. Tiểu Lão Hổ, đó cũng không phải nhà của chúng ta, nơi đó cũng là của Uông gia."

Tiểu Lão Hổ nghe thấy lời này thì ánh mắt sáng như sao lập tức tối sầm lại, "Là thế sao?"

"Là thế đó."

Lại qua một hồi lâu Tiểu Lão Hổ lại thở dài nói, "Vậy chúng ta về nhà cữu cữu đi, mẫu thân nói Đại Đại cữu cữu và Nhị cữu cữu sẽ thích con, chúng ta về sống với những người thích chúng ta đi."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì vỗ về chơi đùa tóc hắn lại hôn lên mặt hắn, có chút thương cảm nói, "Sợ là phải chờ về sau mới được."

"Vì sao? Cho dù không được," Tiểu Lão Hổ quay mặt nhìn nàng, trong mắt đều là nghiêm nghị, "Người nhà kia đều là người xấu, cho dù chúng ta không đánh lại bọn họ thì sao không thể trốn đi chứ?"

"Bởi vì nếu đi rồi thì hai mẫu tử chúng ta sẽ không có hộ tịch, có bạc cũng không mua được đồng ruộng, khi đó chúng ta chính là cô nhi, quả phụ bị người ta khinh thường, bắt nạt. Khi đó cho dù có đánh nhau cũng không thể giải quyết được vấn đề, cho dù chúng ta ở bên nhau cũng sẽ phải đối đầu với rất nhiều người, hoàn toàn không thắng được, con có hiểu không?"

"Con không hiểu," Tiểu Lão Hổ thương tâm mà rơi nước mắt, "Tóm lại bằng cách nào chúng ta cũng phải về chỗ cữu cữu, nếu không có bạc thì ngày mai con sẽ đi kiếm bạc cho mẫu thân."

"Không thể về nhà cữu cữu được," Trong mắt Trương Tiểu Oản là một mảnh bi thương nhưng nàng vẫn chậm rãi, ôn hòa nói với Tiểu Lão Hổ, "Ngày trước con có nhớ đã gặp cữu công của con không?"

"Hả?"

"Con thấy người đó rồi có biết ông ta và tổ phụ của con là cùng một phe không?"

"Hả?"

"Nếu con cho rằng bọn họ là cùng một phe thì con phải biết nếu chúng ta về chỗ cữu cữu thì ông ta sẽ dẫn người đến bắt chúng ta về Uông gia."

“Ông ta dựa vào cái gì?” Tiểu Lão Hổ lập tức phát hỏa.

“Dựa vào việc ông ta là cữu công của con, là cữu cữu của ta nên ông ta có thể tùy ý làm gì chúng ta cũng được. Ông ta lại là quan, sẽ không chấp nhận được việc ảnh hưởng đến thanh danh của mình. Bởi vì ta do ông ta mai mối mới có thể gả vào Uông gia nên nếu ta bị Uông gia đuổi đi thì giống như ông ta cũng bị Uông gia đuổi đi vậy. Ông ta sẽ không để chuyện đó xảy ra,” Trương Tiểu Oản cúi đầu, yêu thương mà nhìn con mình, “Chỉ có chờ nương nghĩ đến biện pháp càng tốt hơn, chờ con có bản lĩnh lớn hơn bọn họ, lợi hại hơn bọn họ thì chúng ta mới có thể cắt đứt mối quan hệ này.”

Tiểu Lão Hổ nghe xong thì lập tức hiểu mẹ hắn vẫn là rõ nhất trong lòng hắn nghĩ gì. Nhưng hắn vẫn khó chịu, nước mắt vẫn chảy ra rồi nghẹn ngào nói, “Hiện tại còn chính là muốn cắt đứt với cái nhà này. Hiện tại con muốn cắt ngay, con không cần họ Uông, hiện tại con không phải họ Uông! Con không cần cả nhà bọn họ, con muốn theo họ của mẫu thân. Con chán ghét lão già lừa đảo kia, cả lão bà nương kia nữa. Cả nhà bọn họ không phải thứ gì tốt, con không cần đồ của bọn họ, không cần gì hết……”

Trương Tiểu Oản giương mắt nhìn phòng ở đơn sơ này, cho dù đơn sơ nhưng phòng vẫn là gạch xanh, đất vườn phía sau cũng đều là của Uông gia.

“Vì sao không cần?” Trương Tiểu Oản cười cười dạy Tiểu Lão Hổ, “Bọn họ bắt nạt chúng ta thì vì sao chúng ta lại không đòi lại?”

“Chờ con lớn lên, học được bản lĩnh thì những gì Uông gia nợ con hãy đòi lại hết. Coi như báo thù, như thế con còn không cần họ Uông nữa không?” Về sau Tiểu Lão Hổ phải có thân phận, có hộ tịch bởi vì ai trong trời đất rộng lớn này cũng đều cần có thân phận.

Tiểu Lão Hổ biểu hiện như thế nhưng Uông gia cũng chưa mở miệng hưu nàng, còn tống cổ nàng tới chỗ nông trang hẻo lánh này. Chỗ

này nghe nói do một hộ nông gia trong thôn giúp quản lý. Như vậy thấy được bọn họ có chán ghét hai mẹ con nàng đến thế nào thì vẫn không hưu nàng được.

Kẻ không hài lòng về nàng nhất còn chưa mở miệng thì chứng tỏ cuộc hôn nhân này không phải nói không cần là không cần. Trước mắt xem ra nàng vẫn không thể tìm một người khác để tái giá giúp Tiểu Lão Hổ có tương lai khác.

Trương Tiểu Oản nói rất chậm, Tiểu Lão Hổ cũng nghe từng lời nghiêm túc sau đó suy nghĩ nghiêm túc. Nhưng đêm đã khuya, hắn suy nghĩ một hồi thì cũng mệt nhọc vì thế hắn nói với mẹ mình, "Con sẽ ngẫm lại, đợi ngày mai con lại trả lời mẫu thân nhé!"

Trương Tiểu Oản cười, ôm hắn vào lòng, nhẹ nhàng dỗ hắn đi ngủ, "Con cứ chậm rãi suy nghĩ, không có chuyện gì, con muốn nghĩ bao lâu cũng được."

Rốt cuộc Tiểu Lão Hổ cũng rúc vào lòng nàng mà ngủ. Trương Tiểu Oản nhìn khuôn mặt nhỏ mới qua hai ngày đã gầy một vòng thì rớt nước mắt. Nàng nhẹ nhàng cười nói với đứa con trai đang ngủ, "Cho dù con muốn nghĩ cả đời cũng được, mẫu thân vẫn luôn ở đây."

Chương 60

Cẩu Tử dưỡng thương nửa tháng mới có thể đứng lên. Trong khoảng thời gian này Tiểu Lão Hổ đau lòng nó, cháo cũng phải tự mình đưa đến miệng cho nó uống.

Nhà nông đang thuê ruộng của Uông gia cử một phụ nhân đến nói với Trương Tiểu Oản ruộng này nhà bọn họ thuê ba năm, đến sang năm thu hoạch lương thực xong mới trả lại được.

Trương Tiểu Oản nhìn khế đất thì quả thật thấy đúng như thế. Lúc phụ nhân kia đi thì do dự nói với Trương Tiểu Oản bọn họ đã giao nộp tiền thuê ruộng trong ba năm cho quản gia, sang năm bọn họ cũng không cần giao nộp nữa.

Trương Tiểu Oản nghe xong thì không biết làm sao chỉ muốn bật cười nhưng mặt ngoài nàng vẫn duy trì thần sắc đạm nhiên mà gật đầu, không nói gì.

Phụ nhân kia đi rồi thì Tiểu Lão Hổ vẫn luôn ngồi xổm trên mặt đất đã ngẩng đàu. Hắn hình như đã hiểu cái gì đó nên nghiêm túc mà nhìn Trương Tiểu Oản nói, "Mẫu thân, ngài yên tâm, về sau con sẽ có bản lĩnh lớn."

Lúc này Trương Tiểu Oản thật sự bật cười ngồi xổm xuống mà chạm chạm trán với con trai, lại cọ vài cái mới nói, "Ta tin, cho nên hiện tại con phải học bản lĩnh cho tốt. Đợi con có bản lĩnh rồi mới không có kẻ nào dám bắt nạt chúng ta có hiểu không?"

Lần này Tiểu Lão Hổ nặng nề mà gật gật đầu, nói như chém đinh

chặt sắt, “Hiểu!”

****

Từ giờ đến sang năm mười lăm mẫu ruộng kia không liên quan gì đến Trương Tiểu Oản, còn năm mẫu ruộng ở nông trại sau nhà thì đang trồng khoai lang. Lúc Trương Tiểu Oản hỏi phụ nhân kia thì bà ta nói đất này cũng là của nhà bà ta trồng nhưng khi hỏi đến khế ước thì bà ta lại lập lờ. Chờ Trương Tiểu Oản hỏi lại kỹ càng thuê thế nào, thuê bao lâu thì phụ nhân kia chỉ há miệng nói đất này cũng là bọn họ được sử dụng nhưng chỉ thỏa thuận miệng với quản gia trong thành.

Vì thế Trương Tiểu Oản thu năm mẫu ruộng này lại, để nhà bọn họ thu dọn đống khoai lang ở trong ruộng để nàng trồng đồ ăn.

Lúc nàng đi Uông gia cho nàng năm mươi lượng, nàng còn có hơn hai mươi lượng của mình, trừ tiền mua đồ lặt vặt thì hiện tại nàng còn 65 lượng. Số tiền này cũng có thể coi là lớn nhưng Trương Tiểu Oản biết miệng ăn núi lở, nếu không làm gì thì căn bản nàng không nuôi được Tiểu Lão Hổ chứ đừng nói là cho hắn thứ tốt. Nàng phải nghĩ cách để cuộc sống của bọn họ tốt hơn, thế nên 5 mẫu ruộng này nàng phải thu lại trồng rau dưa, đồ ăn, như thế sẽ tiết kiệm được tiền.

Phụ nhân kia kiên quyết không cho Trương Tiểu Oản đòi ruộng về. Ngày hôm sau nhà đó lại có một bà tử đến nói chuyện với Trương Tiểu Oản. Bà ta nói chuyện rất hung hăng, làm như đất kia là của bà ta vậy.

Đầu tiên Trương Tiểu Oản để bà ta nước miếng tung bay mà nói một trận, chờ bà ta nói mệt rồi nàng mới mời bà ta đi đến hậu viện, sau đó nhàn nhạt nói, “Ta cho bà xem.”

Nói xong nàng lấy cái cuốc cuốc đất, đem đống khoai lang còn chưa phát triển hết nhổ lên ném ra xa. Nàng cuốc mấy gốc khiến bà tử

kia đầu tiên là không tin nổi sau đó liền nhào tới chỗ nàng như muốn đánh nhau, miệng gào to, "Ngươi dám phá đồ nhà ta……"

Nhưng bà ta chưa đi được mấy bước thì đã bị Uông Hoài Thiện sớm chờ ở một bên cầm gậy gộc đập một phát không nặng không nhẹ vào chân khiến bà ta ngã lăn quay ra đất.

"Ngươi có tin nếu ngươi còn dám tiến thêm một bước thì ta sẽ đập vỡ đầu ngươi không?!" Uông Hoài Thiện đứng thẳng lưng, cầm gậy nhắm vào đầu bà tử kia, lại nhìn bà ta từ trên cao sau đó dùng tiếng phổ thông lạnh lùng nói.

Bà tử kia vừa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt không thân thiện của Uông Hoài Thiện thì không nhịn được rụt rụt người. Bà ta di chuyển ánh mắt thấy Trương Tiểu Oản cầm cuốc đi tới. Trong nháy mắt kia bà ta giông như thấy được sát kí trên người tiểu phụ nhân này vì thế lập tức bỏ mặc mọi thứ mà lùi lại sau đó bỏ chạy. Đợi chạy đủ xa bà ta mới rống lên, "Muốn giết người, ác phụ và đứa con trai không biết từ đâu ra của nàng ta muốn giết người……"

Đáng tiếc xung quanh nhà Trương Tiểu Oản chẳng có hàng xóm, không ai nghe được tiếng thét này của bà ta.

Hai mẹ con nhìn bà ta chạy đi được một lúc thì Trương Tiểu Oản mới cúi đầu nhìn con trai và hỏi hắn: "Đã biết phải đánh người thế nào chưa?"

"Đã biết," Tiểu Lão Hổ hưng phấn mà gật đầu, "Con lập tức đánh, chỉ cần nhẹ nhàng vung một cái thì bà ta sẽ ngã."

Tiểu Lão Hổ vừa nói chuyện vừa múa may đường côn nàng dạy hắn.

Trương Tiểu Oản gật đầu nói với hắn, "Nên hù dọa thì hù dọa, rất nhiều người đều tham sống sợ chết, nhát gan sợ phiền phức nên chỉ cần hù dọa là đủ. Con cũng không cần đả thương người, lúc đánh người khác phải khóe để người ta không nhìn ra vết thương có thế

thì chúng ta mới không phải bồi thường tiền thuốc, mà bọn họ cũng không tìm được cớ, hiểu không?”

Tiểu Lão Hổ nghe thấy lời này thì mày giãn ra, “Con hiểu, mẫu thân, lần sau bà ta còn dám tới thì con sẽ lại hù dọa bà ta.”

Trương Tiểu Oản nhìn khuôn mặt hắn phá lệ sáng láng thì hơi ảm đạm trong lòng. Nếu có thể nàng cũng không hy vọng khi hắn còn nhỏ thế này lại dạy hắn những thủ đoạn chỉ người lớn mới biết. Kỳ thật nàng hy vọng hắn có được một tuổi thơ không lo không phiền nhưng để hai mẹ con họ có thể sống sót, vì để hắn không gây họa mà nàng không cách nào thu dọn được giúp hắn nên nàng chỉ có thể dạy hắn những thứ này trước.

Rốt cuộc vẫn là nàng vô năng nên mới buộc hắn phải gánh vác càng nhiều hơn.

****

Không biết có phải nhà nông kia vốn là ác hộ hay không mà ngày hôm sau có một nam nhân của nhf đó tới cửa. Mới sáng sớm hắn ta đã đến đập cửa kêu vang kiến Tiểu Lão Hổ đêm qua luyện chữ muộn nên giờ vẫn còn ngủ bị choàng tỉnh.

Trong khoảng thời gian này Tiểu Lão Hổ chịu không ít kinh hách nên trông gà hoá cuốc. Hắn nghe thấy tiếng vang kia thì lập tức nhảy xuống giường, giày cũng chưa đi đã vội đi tìm cung tiễn của mình đeo lên lưng lại lấy gậy gộc để ở cửa sau đó khẩn trương nhìn Trương Tiểu Oản lúc này đang lẳng lặng nhìn hắn nói, “Mẫu thân, con theo ngài đi mở cửa. Mẫu thân cứ yên tâm đi, kể cả nhà của lão người xấu kia tìm tới thật thì con cũng sẽ không để bọn họ bắt nạt mẫu thân đâu.”

Trương Tiểu Oản sờ sờ đầu hắn sau đó cúi người hôn hắn một chút rồi không nói gì mà mang theo hắn đến nhà bếp cầm một con dao phay. Nàng mặt không biểu tình đi tới mở cửa.

Nam nhân kia vừa thấy cửa mở, đang muốn chửi ầm lên thì thấy Trương Tiểu Oản đang cầm một con dao sáng loáng thì lập tức trừng mắt sau đó lui về sau vài bước mới cao giọng chất vấn, "Chính ngươi ngày hôm qua đào khoai lang trong đất của nhà chúng ta phải không?"

Lúc này Trương Tiểu Oản đã hiểu hắn là nhà ai nên nàng gật đầu hỏi, "Có việc gì?"

Nam nhân kia đang muốn nói chuyện nhưng còn chưa kịp mở miệng thì Uông Hoài Thiện đã bắn một mũi tên vào dưới đũng quần của hắn. Mũi tên vững vàng cắm trên mặt đất.

Nam nhân kia tức hắc cảm thấy đũng quần có gió lùa, hắn nhìn đứa nhỏ kia đang lắp mũi tên thứ hai thì lập tức dùng tay túm phía dưới sau đó không nói lời nào mà nhảy loi choi chạy mất.

Lần này hắn đi rồi Tiểu Lão Hổ lại không có cảm giác đắc ý khi hù dọa được người khác. Hắn quay đầu, trừng to đôi mắt của mình nhìn Trương Tiểu Oản hỏi, "Về sau chúng ta sẽ gặp phải càng nhiều người đến bắt nạt chúng ta như thế này sao? Bọn họ sẽ từng bước tìm đến cửa muốn bắt nạt chúng ta như thế này à?"

Trương Tiểu Oản ngồi xổm xuống lau mồ hôi trên trán cho hắn sau đó nhẹ tay đặt lên miệng hắn không cho hai hàm răng hắn vì run bần bật mà cọ vào nhau đến rung rộng. Chờ Tiểu Lão Hổ hoàn toàn bình tĩnh lại, răng không va vào nhau nữa nàng mới nhắm mắt sau đó hạ nhẫn tâm trả lời hắn.

"Phải, sẽ càng nhiều hơn." Người nhà này có thể mấy ngày liên tục tới tìm nàng gây phiền toái thì Trương Tiểu Oản đã biết đây là ý của ai rồi.

Uông Quan Kỳ, nàng không nghĩ ông ta sẽ làm ra việc này, có lẽ ông ta chỉ ngầm đồng ý. Việc này chín phần là ý của Uông Hàn thị. Bà ta

vốn bị Cẩu Tử cắn và muốn hạ nhân đánh chết con chó nhưng nàng ngay lúc đó đã quát đám người kia dừng lại sau đó nhanh chóng ôm Cẩu Tử rồi phóng lên xe. Sau đó nàng còn phải dập đầu vài cái với Uông Hàn thị thì việc này mới dừng lại.

Nhưng hiện tại dù đã cách vài ngày nàng vẫn có thể nhớ rõ ánh mắt mang theo chán ghét của Uông Hàn thị nhìn mình lúc đó.

Có lẽ lão Ngô thẩm nói đúng, chỉ cần bà ta ghét ai đó thì sẽ độc ác, lập tức không hề lưu tình cho người khác.

Người như vậy Trương Tiểu Oản kỳ thật không quá sợ, loại người này rất kiêu ngạo nên đường sống của nàng sẽ càng nhiều hơn. Bởi vì thế gian này lời người nói quả thật đáng sợ nhưng người ta sẽ không chỉ nhắm vào một mình nàng.

Nàng sẽ tìm được đường sống, chỉ cần nàng cũng đủ bình tĩnh.

"Mẫu thân không phải sợ……" Lúc này Uông Hoài Thiện nói với nàng, hắn đã tức đến mặt trắng bệch, "Mẫu thân không phải sợ, đừng sợ……"

Trương Tiểu Oản duỗi tay ôm lấy hắn, liên tục vỗ lưng hắn nói, "Ngoan, ngoan, Tiểu Lão Hổ của mẫu thân, chậm rãi thở ra nào, chậm rãi thở đi con……"

Uông Hoài Thiện "A a a a" kêu to vài tiếng sau đó hắn mới an tĩnh, cả người mềm nhũn rúc trong ngực Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản bế hắn lên, để hắn chôn đầu nhỏ trên vai mình cho hắn khóc thoải mái. Hắn còn nhỏ như vậy nhưng trong vòng mấy tháng đã chịu quá nhiều thiệt thòi và kinh hách……

Lúc quyết định muốn sinh hắn nàng đã từng hứa phải cố gắng bảo vệ hắn, nhưng đến lúc này lại là hắn nắm chặt bàn tay nhỏ xíu đứng trước mặt nàng bảo hộ nàng.

Mỗi động tác kinh hoàng, mỗi ánh mắt kinh ngạc không dám tin tưởng và cảm xúc tức giận khó có thể kiềm chế của hắn đều như cào vào tim nàng khiến nàng đau đớn muốn chết. Đây là con nàng, nhưng hắn lại vì nàng mà phải chịu những khổ sở này.

Trương Tiểu Oản đau lòng cực kỳ, nàng ôm Tiểu Lão Hổ ngồi trên ghế, để hắn khóc lóc phát tiết khó chịu trong lòng.

Trước mắt nàng vô năng, không tìm được cách nào tốt hơn để giải quyết việc này. Nàng không thể giết Uông gia rồi mang theo hắn bỏ mạng thiên nhai, cũng không thể cứ thế không quan tâm mà trốn thoát mọi chuyện. Nàng chỉ có thể tiếp tục để hắn phải chịu khổ.

Nàng biết cho dù hiện tại nàng không màng tất cả chạy trốn thì cũng chẳng chạy thoát…… Uông gia mà tìm được nàng và đứa con chạy trốn của mình thì sợ là nàng sẽ phải chết, con trai nàng cũng sẽ không có ngày mai.

****

Uông gia có lẽ thấy mẹ con nàng chắn được mấy kẻ đến làm phiền kia nên thủ đoạn lại càng lớn hơn. Bọn họ thế mà lại muốn mượn tay người khác giết chết bọn họ. Vài ngày sau, Trương Tiểu Oản đã rõ ràng mà nhận ra được điều này.

Hai mẹ con họ ở chỗ này nửa tuần thì có mấy kẻ ăn mày quần áo rách tả tơi đảo quanh. Chỗ bọn họ là nơi hoang vu, ngoài đồng ruộng thì chẳng có mấy hộ gia đình, nếu có một kẻ ăn mày thì không nói làm gì, hai người thì có thể là trùng hợp nhưng khi có kẻ thứ ba đến gõ cửa thì Trương Tiểu Oản đã hoàn toàn nhận ra có gì đó không đúng.

Từ khi kẻ thứ nhất gõ cửa Trương Tiểu Oản đã không mở cửa, nhưng đến ngày thứ ba, sáu bảy tên khất cái đứng trước cửa lớn mà đập cửa thì nàng biết bọn chúng muốn mạnh mẽ gây sự rồi.

Mấy ngày nay Tiểu Lão Hổ nhiều lần muốn lao ra đấu với bọn chúng nhưng đều bị Trương Tiểu Oản ngăn cản lại. Nàng chỉ cùng hắn tránh ở trong nhà, nhưng lúc này nàng biết mình phải ra tay giải quyết chuyện này. Nếu không hai mẹ con họ sợ là sẽ xong luôn, thật sự bị người ta bức tử.

Chương 61

Trong nhà có chút mỡ động vật dùng cho đèn dầu mới mua, lúc này Trương Tiểu Oản lấy chúng ra lại chọn trong bếp mấy thanh củi to bằng bốn ngón tay chụm lại bổ một đầu để tăng diện tích bắt lửa sau đó nhúng mỡ vào mỗi cây củi.

Trong nhà không có thang nên Trương Tiểu Oản dọn một cái bàn bát tiên đến bên tường, trên đó là một cái ghế dựa nữa.

Nàng nghĩ xong việc này phải mua một cái thang cho tiện.

Đầu tiên nàng giẫm lên một cái thang, lại vững vàng nói với Uông Hoài Thiện, "Con ở dưới giúp mẫu thân đưa gậy gộc rồi xem mẫu thân làm thế nào nhé."

Uông Hoài Thiện mở to đôi mắt hổ, mạnh mẽ gật đầu sau đó "Vâng" một tiếng.

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười sau đó mới bò lên ghế dựa, bám lên đầu tường nhà mình, ló đầu ra hỏi người ở bên cửa: "Có chuyện gì?"

Đám ăn mày kia đang vểnh tai nghe động tĩnh ở cửa chính nghe thấy lời này thì ngẩng đầu nhìn lên. Vừa thấy Trương Tiểu Oản ló đầu ra thì đám ăn mày áo rách quần manh này hơi ngạc nhiên.

Một lát sau mới có kẻ lớn gan cao giọng nói, "Ngươi mau mau mở cửa, chúng ta vào xin chút nước uống rồi sẽ đi ngay."

Trương Tiểu Oản mắt lạnh quét mắt nhìn bọn họ một cái, "Trong nhà không có người, các ngươi vẫn nên đi đi."

"Ha ha ha ha, lời này mà ngươi cũng nói được. Nếu trong nhà không có người thì tiểu nương tử ngươi không phải người sao……"

"Còn không phải thế sao……"

"Không thể nói như thế được ……"

Nhóm người này cứ thế ha ha cười, có kẻ nhìn thấy Trương Tiểu Oản thì nhịn không được nuốt nước miếng, giở giọng du đãng nói: "Tiểu nương tử lớn lên cũng thật không tồi……"

Vừa thốt ra lời này thì mấy kẻ quanh hắn đều nhìn nàng rồi ồn ào phá lên cười.

Trương Tiểu Oản lại nhìn bọn chúng một cái mới ôn tồn hỏi một câu, "Vẫn không đi hả?"

Thấy giọng nàng vẫn mềm mỏng thì đám người phía dưới càng cười to hơn. Có kẻ thậm chí bắt đầu nhảy lên cao đến tay của Trương Tiểu Oản, miệng chảy dãi nói, "Cho ta sờ sờ, đã lâu ta chưa được sờ……"

"Lại Lão Tam, ngươi được sờ vào nữ nhân lúc nào thế, lăn qua một bên đi để ta tới……" Có kẻ đẩy tên kia ra, vừa nhảy vừa cười lớn với Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản cong cong khóe miệng rồi quay đầu nnói với Tiểu Lão Hổ ở bên dưới, "Con trai, đưa hai cây cho mẫu thân."

Tiểu lão hổ nhanh chóng vươn tay đưa hai thanh củi lên, Trương Tiểu Oản bắt được củi vào trong tay rồi chuẩn bị tốt mồi lửa sau đó châm củi, chờ củi cháy lên nàng lại hỏi kẻ phía dưới lúc này đang cởi quần áo: "Thật sự không đi sao?"

Người nọ nhìn cây gậy trong tay nàng thì há hốc mồm nhưng có kẻ đang mải cúi đầu, miệng chảy dãi nói thầm, "Đúng là đồ ngốc, chúng ta nhiều người như thế còn sợ một quả phụ như nàng ta chắc?"

Trương Tiểu Oản lại nhìn nhìn bọn họ sau đó cong lưng nói với Tiểu Lão Hổ, "Đưa cái bát cho mẫu thân."

Tiểu Lão Hổ đem nửa bát dầu bưng lên đưa cho mẹ hắn. Trương Tiểu Oản mỉm cười với hắn sau đó đứng thẳng người cười cười với đám người đang ở bên dưới rồi nói, "Vậy thì không cần đi nữa."

Nói xong nàng không nhiều lời mà hất bát dầu xuống, sau đó nàng ném cây củi đang cháy xuống.

Sau đó nàng lại cầm một cây gậy dài ở bên cạnh mà châm lửa rồi vững vàng ghé vào trên tường cầm nó gõ vào đám người đang hoảng loạn thành một đoàn phía dưới.

Không đi cũng được, nàng đã hỏi mấy lần, cũng coi như có thể trả lời nếu có người hỏi tới nên nàng không sợ.

Nàng không biết ở triều dại này đám lưu manh ngang nhiên quấy nhiễu phụ nhân sẽ bị định tội thế nào, hay là căn bản chẳng ai thèm quan tâm……

Mấy kẻ đã cởi áo trên đều bị Trương Tiểu Oản cầm đuốc hung hăng quất vào người nhưng vẫn có một kẻ trốn được không bị nàng tàn nhẫn đập lên người.

Mà mấy kẻ bị dầu dính vào người cũng bị dính lửa mà kêu gào thảm thiết. Vì thế trong thời gian ngắn ngủi, sáu bảy tên ăn mày tầm ba bốn mươi tuổi đều hoảng loạn trốn tránh hoặc dập lửa trên người.

Trương Tiểu Oản không định thu tay lại dễ dàng như thế, nàng nhảy

xuống khỏi ghế dựa sau đó lại nhảy từ bàn bát tiên xuống châm lửa toàn bộ đống củi bên dưới sau đó nói với con trai, "Mở cửa."

Tiểu Lão Hổ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết ở bên ngoài nên lúc này đang hưng phấn khó nhịn. Vừa thấy mẹ hắn lên tiếng hắn không cả kịp đáp lời đã nhào đến chỗ cửa.

"Con đứng một bên nhìn." Trương Tiểu Oản nói với hắn một câu này sau đó mở cửa chạy qua chỗ đám người còn đang hoảng loạn kia. Một đường này nàng hung hăng dùng đuốc trong tay mình đập vào phần dưới của mỗi kẻ nàng gặp.

Nàng ra tay vừa phải, sẽ không chết người nhưng tàn là cái chắc. Mấy kẻ kia vốn đã bị bắt lửa lên người lại bị nàng đánh vào chỗ hiểm như thế thì chỉ có thể ngã trên đất gào thảm thiết, không ngừng dùng tay ôm chỗ kia.

Trương Tiểu Oản chẳng thèm liếc những kẻ đó một lần mà lập tức chạy đuổi theo mấy kẻ ở xa. Mấy kẻ kia thấy nàng đuổi tới thì rú lên quái dị, tất cả đều chạy như điên không ngoái đầu lại.

Trương Tiểu Oản cũng không đuổi xa mà chỉ cầm đuốc xoay người lại đi tới bên cạnh một tên lúc này đã dập tắt được lửa trên người nhàn nhạt nói, "Báo cho những kẻ xung quanh, nếu kẻ nào còn dám tới gây phiền toái cho hai mẫu tử chúng ta thì ta sẽ lập tức thiêu chết kẻ đó."

Lúc nàng nói chuyện thì không chút để ý mà ghé cây đuốc đến bên cạnh tên kia. Hắn ngửi thấy mùi tóc mình cháy thì sợ đến mức không ngừng run rẩy.

Chờ đến khi Trương Tiểu Oản vào cửa, đóng cửa lại hắn mới bò dậy thì phát hiện đũng quần mình toàn ohân và nước tiểu. Hắn vươn tay sờ sờ thì lập tức khóc thành tiếng. Hắn là kẻ cuối cùng chạy được, đôi chân hắn đã mềm đến độ không đứng nổi, cứ thế vừa bò vừa khóc mà chạy.

****

“Con thấy chưa?” Lúc Trương Tiểu Oản đóng cửa lại thì hỏi con trai nàng lúc này đang trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

Tiểu Lão Hổ vẫn trừng mắt, miệng không khép lại được.

Trương Tiểu Oản vươn tay bế hắn lên, nhíu mày hỏi, “Bị dọa rồi sao?” Nàng quá hung tàn hả?

Tiểu Lão Hổ nghe xong câu này mới phản ứng lại. Hắn liên tục lắc đầu sau đó lớn tiếng cảm thán, “Oa, mẫu thân thật là lợi hại.”

Trái tim vừa treo lên cao của Trương Tiểu Oản lập tức rơi xuống, nàng không nhịn được cười hỏi lại, “Nhìn thấy chưa?”

“Đã thấy!”

“Ừ, lần sau con muốn đánh người thì phải chiếm lý, hỏi bọn họ vài lần xem có phải bọn họ muốn bắt nạt con không, nếu xác định rồi hẵng xuống tay. Khi đó dù con có nặng tay thì người khác cũng sẽ cảm thấy thế là đáng đời chúng.” Trương Tiểu Oản ôm Tiểu Lão Hổ, chậm rãi nói với hắn một ít những đạo lý trên thế gian mà thời nào cũng sẽ không thay đổi.

Tiểu Lão Hổ vừa cười hì hì vừa nghe nàng nói chuyện, chờ đến khi vào phòng Trương Tiểu Oản vào phòng và buông hắn xuống thì hắn lại bò lên lưng nàng để nàng cõng hắn vào nhà bếp nấu cơm.

“Mẫu thân, chúng ta đi mua thêm ít dầu nhé.” Tiểu Lão Hổ vừa nhìn Trương Tiểu Oản vo gạo vừa hiến chiêu cho mẹ hắn.

Trương Tiểu Oản “Ừ” một tiếng. Tiểu Lão Hổ vui cười ha ha mà nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói, “Thang cuốn cũng phải mua.”

“Được.”

“Còn phải mua thêm mấy mũi tên cho con……”

“Được.”

“Mẫu thân, con muốn ăn kẹo, ngài mua chút lúa mạch về làm kẹo cho con đi. Không biết chỗ này có lúa mạch không nhỉ?” Tiểu Lão Hổ nghĩ nghĩ, không biết phía bắc này có thứ hiếm lạ như lúa mạch không nữa.

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười, “Có, bên này có rất nhiều. Ở đây người ta cũng trồng lúa mạch, đợi mấy hôm nữa chúng ta sẽ đi mua để tự trồng.”

“Mẫu thân……” Tiểu Lão Hổ lúc này lại gọi nàng giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

“Ừ?”

“Chúng ta không có đủ tiền dùng đúng không?”

“Vẫn còn nhiều mà, có thể mua rất nhiều đồ.” Trương Tiểu Oản quay đầu hôn hôn lên mặt Tiểu Lão Hổ đang ghé trên vai nàng mà cười nói.

Lúc này hắn mới yên tâm thở dài một hơi, nhưng vẫn không quên chân thành nói với mẹ mình, “Đợi con có bản lĩnh con sẽ kiếm rất nhiều tiền cho mẫu thân.”

Trương Tiểu Oản cười gật đầu, “Đã biết, trước mắt con phải mau học bản lĩnh cho giỏi, đợi đến lúc con lợi hại rồi mẫu thân sẽ để con đi ra ngoài kiếm nhiều bạc về cho mẫu thân nhé, được không?”

Tiểu Lão Hổ lại nặng nề mà “Vâng” một tiếng, còn hôn một cái lên má mẹ hắn, ý là hắn rất nghe lời.

Trương Tiểu Oản bị hắn chọc đến bật cười, nàng quay đầu lại nhìn hắn, trong mắt đều là ý cười.

****

Ở kinh thành, trong thư phòng của Uông gia.

Uông Quan Kỳ nhận được tin của Uông Đại Lang thì cấp tốc mở ra xem. Ông ta biết được Đại Lang và ba em trai của hắn đều khỏe mạnh mới thở phào một hơi.

Ông ta trầm tư một hồi mới nói với Uông Đại Xuyên đang đứng một bên, "Bên Lưu gia có người tới cửa không?"

Uông Đại xuyên khom khom lưng lắc đầu với ông ta, "Chưa từng."

Uông Quan Kỳ nghe vậy thì nhíu mày, nhưng sau một hồi cân nhắc ông ta mới thở dài một hơi, "Đúng là nghiệt súc nhưng chỉ đành để lại hắn."

Trong hơn mười năm này biên cương chiến sự không ngừng, quốc gia gặp tai họa liên tục nên triều đình mới thiếu hụt nhân tài. Kim thượng dựa theo tình thế àm quy định quan căn để tang một năm, còn quan võ thì trăm ngày. Hiện tại ông ta vẫn chưa qua trăm ngày để tang nên không thể xin đến biên cương với đám Đại Lang. Bọn Đại Lang thì vì quân lệnh nên không thể về chịu tang, ông ta là cha nên càng phải giữ tròn đạo hiếu, nửa bước cũng không thể rời khỏi kinh thành.

Hiện giờ Lưu Nhị Lang theo Trung Vương gia, nếu trận này mà thắng thì lúc trở lại sợ là sẽ được thăng chức, lấn lướt chức Trung Lang Tướng này của ông ta.

Vị huynh đệ thông gia này năm ấy tiến vào Thiết Hổ Doanh của Vương gia rồi thì ngày một thăng chức, vận khí tốt đến mức người

ta phải ganh tị.

Cho dù ngày sau Đại Lang lập công lớn trở về được thăng chức thì ngày sau chỉ sợ cũng không thể thiếu sự hỗ trợ từ ông cậu bên nhà vợ này. Hiện tại xem ra mẹ con Trương thị vẫn phải được che chở miễn cho ngày nào đó có hiềm khích với Lưu Nhị Lang khiến hai nhà đối đầu.

Nghĩ tới đây Uông Quan Kỳ đứng lên đi đến hậu viện. Ông ta tinh tế nói tình huống cho vợ mình biết miễn cho bà ta ra tay khiến mối quan hệ hai nhà vỡ đến khó có thể vãn hồi.

Chương 62

Tự ngày đó không còn kẻ nào khả nghi đi ngang qua hoặc tìm đến cửa nữa.

Tiểu Lão Hổ hơi thất vọng vì việc này, bởi vì trong nhà mới mua dầu và mẹ hắn đã đồng ý nếu còn có người tới bắt nạt bọn họ thì sẽ để hắn cầm củi lửa và gậy gộc ra ngoài đánh người.

Đáng tiếc, những kẻ đáng giận kia không tới nữa, Tiểu Lão Hổ vì thế mà còn thở dài nho nhỏ một hồi. Nhưng nghĩ lại thì có lẽ những kẻ đó sợ hãi mẹ của Tiểu Lão Hổ hắn nên không dám tới. Vì thế hắn lại không nhịn được cảm thấy có chút kiêu ngạo.

Mặc kệ như thế nào qua vài ngày sau Trương Tiểu Oản thấy không ai đến cửa tìm phiền toái nữa thì cũng tạm thời thở ra nhẹ nhõm.

Nhưng nàng vẫn không buông lỏng cảnh giác. Nàng đánh thêm vài mũi tên cho mình và Tiểu Lão Hổ để dùng khi cần.

Sau khi không có người đến tìm bọn họ gây phiền toái nữa thì nàng cũng ít phải lo lắng đề phòng hơn. Nhưng đối với Trương Tiểu Oản mà nói thì cuộc sống này cũng không nhẹ nhàng hơn bao nhiêu.

Tiền trong tay nàng cứ ngày một ít dần, nàng moi từng xu một mà tiêu nhưng vẫn không còn thừa lại bao nhiêu. Mà Tiểu Lão Hổ lại đang lớn, bút mực, ăn mặc này đó nàng đều không muốn tiết kiệm không cho hắn dùng.

Ruộng bây giờ không thể trồng, trong đất vườn có thể trồng chút đồ

ăn, nếu lớn lên tốt thì có thể mang ra chợ bán. Nhưng như vậy cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, cùng lắm là trợ cấp chút chi tiêu trong nhà, mua thêm chút dầu muối.

Hơn nữa, hiện tại nàng sờ không chuẩn Uông gia còn xảy ra chuyện gì không nên khó có thể đương nhiên xuất đầu lộ diện ra ngoài. Quả thật là nàng khó có đường nào để mà đi.

Suy nghĩ đến việc này khiến trong lòng Trương Tiểu Oản không nhẹ nhàng nổi nhưng ngoài mặt nàng vẫn bình tĩnh cùng Tiểu Lão Hổ trải qua cuộc sống hàng ngày. Nàng dạy hắn tập viết, lại dạy hắn phải làm sao để đối phó với người khác. Có nhiều lúc hai mẹ con nàng cầm đòn gánh và cuốc đi ra vườn để cuốc đất trồng rau.

Hiện tại là tháng mười, kinh đô của Đại Phượng Triều vốn ở phương bắc nên thời tiết lạnh hơn phía nam của bọn họ một ít có điều cũng không phải khác biệt quá nhiều. Trương Tiểu Oản đi đến cửa hàng bán hạt giống rồi nhờ Tiểu Lão Hổ hỏi thì biết lúc này là thời điểm gieo cải trắng và củ cải. Nàng mua một ít về sau đó còn cùng Tiểu Lão Hổ đến một nhà bán mì sợi mà mua một chén mì cho hắn. Nhân lúc ở đó nàng bảo Tiểu Lão Hổ hỏi nhà này cách trồng cải trắng và củ cải cùng những việc cần chú ý.

Công việc trong đồng ruộng rất vất vả. Trước kia Tiểu Lão Hổ cùng Trương Tiểu Oản làm chỉ chủ yếu là nghịch, hiện giờ hắn thật sự phải giúp đỡ nàng làm việc mỗi ngày nhưng hắn cũng không kêu khổ hay kêu mệt. Có điều đến buổi tối cơm nước xong phải luyện chữ thì mắt hắn đều díp lại. Có khi hắn đang luyện chữ thì cứ thế lăn ra bàn ngủ mất.

Có khi Trương Tiểu Oản ở bên ngoài dọn dẹp xong vào nhà đã thấy con trai ghé vào trên bàn ngủ mồ hôi đầy đầu, mặt còn dính mực nước.

Nàng nhìn thấy thì đau lòng cực kỳ, mắt cũng chua xót nhưng vẫn đi đến bế hắn lên đặt lên giường sau đó rửa mặt, rửa chân cho hắn để

hắn ngủ thoải mái một chút.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiểu Lão Hổ luôn muốn hoàn thành bài tập nàng giao cho rồi mới ăn cơm sáng nàng đã chuẩn bị.

Có ngày Trương Tiểu Oản thật sự không nhịn được mà dứt khoát không làm việc gì nữa bắt hắn đi ngủ sớm nhưng nàng làm gì thì Tiểu Lão Hổ vẫn banh cái mặt nhỏ không chịu đi ngủ. Dù thế nào hắn cũng muốn phải luyện chữ, học bài xong mới chịu đi ngủ.

Trương Tiểu Oản dùng nước mắt uy hiếp hắn khiến hắn cũng khó chịu mà rớt nước mắt theo nàng nhưng vẫn không chịu đi ngủ. Hắn nóng nảy rống lên với Trương Tiểu Oản, "Con đang học bản lĩnh, mẫu thân đừng có ngăn con học bản lĩnh."

Hắn gấp đến tàn nhẫn, ở trong phòng ôm đầu a a a a kêu to, vẻ mặt thống khổ. Hắn làm cho Trương Tiểu Oản sợ tới mức kinh hãi không thôi cũng không dám miễn cưỡng hắn nữa. Nàng chỉ có thể mua thêm một cái đèn dầu khác để có đủ ánh sáng cho hắn học đỡ cho hỏng mắt hắn. Còn nàng cũng bớt việc buổi tối để vào nhà sớm, kịp thời nhìn thấy hắn không nhịn được ngủ mất thì bế hắn lên giường cho hắn được ngủ thoải mái.

****

Chờ đến khi gieo xong hạt thì không còn nhiều việc để làm nữa. Trương Tiểu Oản cũng sửa lại lịch làm việc và nghỉ ngơi của bọn họ, để Tiểu Lão Hổ đứng tấn nửa canh giờ vào sớm và tối, cũng luyện chữ vào sáng tối hai buổi.

Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ rồi hôm nay mang Tiểu Lão Hổ đi ra ngoài mua giấy cho hắn nàng đem mấy bộ quần áo và mấy đôi giày chưa kịp tặng kia đến một tiệm may bán. Ông chủ thấy vải dệt không tồi, thủ công cũng tốt nên tính cho Trương Tiểu Oản tổng cộng bốn lượng bạc.

Bởi vì nam nữ khác biệt nên khi ra bên ngoài Trương Tiểu Oản vẫn luôn để Tiểu Lão Hổ nói chuyện để dễ mở miệng hơn. Tiểu Lão Hổ nghe thấy có bốn lượng thì không quá vui mừng nhưng hắn vẫn quay đầu nhìn mẹ mình. Thấy Trương Tiểu Oản gật đầu hắn mới bày ra bộ dáng tiểu đại nhân mà ngông nghênh dùng tiếng phổ thông nói với ông chủ kia, "Số tiền đó không tồi, cảm ơn ông chủ."

Nói xong hắn lại thò đầu đến gần, nhỏ giọng thương lượng với ông chủ, "Ông chủ, nhà cháu nghèo, cháu còn phải đọc sách nên mẫu thân cháu phải kiếm nhiều tiền mua giấy mực cho cháu. Ông chủ nói mẫu thân cháu khâu vá không tồi vậy chúng ta có thể may vá rồi bán cho ngài không?"

Ông chủ kia nghe thấy hắn nói không chút rụt rè, tiếng phổ thông lại rất trôi chảy mà bề ngoài hắn nhìn như Kim Đồng thì trong đầu không tự chủ được rất hài lòng. Có điều ông ta vẫn nói, "Sợ là không kiếm được bao nhiêu mà còn rất vất vả."

"Cháu biết," Tiểu Lão hổ nói đến đây thì mặt mày cũng ảm đạm, "Chỉ trách cháu vô dụng, lúc này mới vừa quá năm tuổi, chữ còn chưa học được nhiều, cũng không hiểu được bao nhiêu học vấn nên không thể đi thi lấy công danh. Nếu cháu có thể làm gì đó thì há có thể để mẫu thân phải khổ."

Ông chủ cửa hàng may vá nghe thấy khẩy khí bi thương ảm đạm đó của hắn thì bị chọc bật cười. Một đứa nhỏ cơ linh thông tuệ như thế đúng là hiếm thấy, sợ rằng saunày sẽ thật sự làm nên chuyện. Vì thế ông ta mới nói, "Chỗ ta có chút việc mẫu thân cháu có thể làm. Cháu gọi nàng đến đây để nương tử của ta nói chuyện."

Cứ như thế Trương Tiểu Oản kiếm được công việc may vá quần áo ở cửa hàng này. Từ vẽ mẫu thiết kiế tới thêu hoa nàng đều làm được hết, chủ cửa hàng vốn hứa cho nàng ba đồng tiền công cho mỗi kiện quần áo nhưng thấy tay nghề nàng tốt, lại có thể làm nhiều việc, căn bản không cần bọn họ giúp đỡ đã có thể làm xong hết nên lại cho thêm hai đồng nữa. Như vậy nếu Trương Tiểu Oản nhanh tay,

buổi tối làm nhiều chút thì chỉ hai ngày đã có năm đồng tiền. Tiền này giúp nàng mua thêm thịt mỗi ngày cho Tiểu Lão Hổ ăn, cũng không lo miệng ăn núi lở nữa.

Nhưng việc cũng không phải ngày nào cũng có, có khi ba bốn ngày cũng không có việc gì. Nhưng trước mắt đây là việc duy nhất mà Trương Tiểu Oản có khả năng tìm được để kiếm tiền nên nàng vẫn rất coi trọng.

Bởi vì Trương Tiểu Oản nghĩ nàng không thể thường xuyên ra cửa nên rất nhiều việc nàng đều giao cho Tiểu Lão Hổ làm. Nhưng chỗ cửa hàng kia, cũng chính là trấn Tiểu Miêu cách nhà nàng quá xa, dọc đường đi nàng cũng không yên tâm. Tuy có Cẩu Tử đi theo giúp đỡ nhưng nàng vẫn không yên tâm nên chỉ đành dạy Tiểu Lão Hổ một chút việc cần đề phòng, hy vọng hắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Buổi sáng hôm nay Trương Tiểu Oản để hắn đi đưa quần áo đến cửa hàng kia, lại lấy ba đồng tiền để hắn mua nửa cân thịt về ăn. Ai ngờ lúc hắn trở về, vừa vào cửa đã trả tiền lại cho nàng sau đó lấy từ trong giỏ tre hắn cõng trên lưng ra một khối thịt tầm ba cân. Hắn đắc ý nói với Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân đoán xem con lấy thịt ở đâu ra?"

Nhìn bộ dáng hớn hở trên mặt hắn, nếu có cái đuôi thì hắn là lúc này hắn sẽ vui vẻ lắc nó tới lui. Trương Tiểu Oản nhìn khuôn mặt đầy khí phái này của hắn thì nhịn không được bật cười hỏi hắn, "Con lừa được hả?"

"Không đúng, không đúng, lại đoán." Tiểu Lão Hổ rất hào phóng, cũng không chê mẹ hắn xem thường hắn mà chỉ quay đầu vung tay nhỏ để nàng đoán lại, "Mẫu thân lại đoán xem."

Cẩu tử ở bên cạnh cũng trợ uy với hắn mà sủa vài tiếng với nữ chủ nhân để nàng đoán lại một chút.

Trương Tiểu Oản nghiêm túc mà nghĩ nghĩ sau đó cười nói, "Con gặp được người tốt sao?"

Tiểu Lão Hổ vừa nghe thấy thế thì suy nghĩ một lát sau đó suy sụp nói, "Cũng coi như thế đi, sao mẫu thân lại đoán trúng rồi chứ?"

Đố thế này thì có gì vui, thế mà Trương Tiểu Oản vẫn cười ra tiếng, bế hắn lên rồi tìm ghế ngồi xuống, đặc hắn ngồi lên đùi mình.

Tiểu Lão Hổ còn không ngồi xong đã nói với Trương Tiểu Oản, "Con sắp 6 tuổi rồi, sắp là người lớn rồi, mẫu thân không thể để con ngồi trên đùi ngài nữa. Chỉ được một hai lần nữa thôi nhé, lần sau không được thế này nữa đâu."

Trương Tiểu Oản liên tục gật đầu, "Đã biết, đã biết."

Tiểu Lão Hổ thấy mẹ hắn không ngại hắn trưởng thành thì cũng yên tâm. Hắn ngồi trong lòng mẹ, vươn tay nhỏ ôm cổ mẹ hắn nói chuyện với nàng, "Trên đường đến trấn Tiểu Miêu còn gặp một quái nhân. Một đại hán tử ngồi xổm ven đường mà khóc ô ô. Con thấy hắn khóc kỳ quái thì đi hỏi. Hóa ra hắn bị đói vì thế con cho hắn nửa khối bánh ăn. Con đi được vài bước thì hắn chạy tới hỏi con ở đâu, con thấy hắn khóc đáng thương thì cũng trả lời……"

Nói đến đây Tiểu Lão Hổ còn đặc biệt giải thích với Trương Tiểu Oản, "Con đã để Cẩu Tử ngửi hắn trước mà Cẩu Tử nói hắn không phải người xấu, có phải không hả Cẩu Tử?"

Cẩu Tử ghé vào bên chân họ nghe thấy hắn hỏi thì ngẩng đầu "Uông" một tiếng đáp lại Tiểu Lão Hổ.

Tiểu Lão Hổ quay đầu lại mở to đôi mắt hổ đáng yêu mà nghiêm túc nhìn Trương Tiểu Oản, chờ đợi nàng trả lời. Trương Tiểu Oản thở dài trong lòng nhưng trên mặt vẫn tươi cười gật đầu nói, "Được, ta đã biết."

“Vậy con nói tiếp……”

“Uh, tiếp tục nói thôi……” Trương Tiểu Oản âm thầm nói với mình phải dạy hắn nhiều hơn, tăng tính cảnh giác của hắn nhưng trên mặt nàng lại không thể hiện gì, chỉ cười nói với hắn.

“Hắn đúng là tốt bụng, thấy con đi bộ mệt muốn nghỉ chân còn cõng con. Nhưng con không quen biết hắn nên làm sao có thể để hắn cõng?” Nói đến đây Tiểu Lão Hổ còn lắc lắc đầu sau đó lại ra dáng ra hình mà tiếp tục nói, “Đợi đến trong trấn con đưa quần áo cho Tần lão bản sau đó cầm việc về. Sau đó con cầm tiền Tần lão bản đưa dến chỗ Trịnh đồ tể mua thịt. Lúc con đang muốn Trịnh đồ tể cắt cho con một khối thịt ngon thì người này lại đột nhiên tới, còn cho con một khối bánh và trả lại cho con ba cân thịt. Lúc này con bỏ thịt vào giỏ, còn chưa nói cảm ơn, cũng chưa nói sẽ chia kẹo cho hắn ăn thì hắn đã đi rồi. Nhưng trên đường về con nghĩ hắn quả thực là người tốt, cũng là kẻ đáng thương. Lần sau thấy hắn con phải cho hắn một ít kẹo ăn mới được.”

“Người đáng thương ư?” Trương Tiểu Oản có chút khó hiểu.

“Vâng,” Tiểu Lão Hổ nói đến đây thì lắc đầu thở dài, “Trên đường con hỏi hắn vì sao lại khóc thì hắn nói mình đánh mất thê tử và con trai. Con hỏi hắn sao mà mất được thì hắn lại rơi nước mắt, nhìn đáng thương cực kỳ.”

Nói xong hắn lại thở dài một hơi, trong một lát Trương Tiểu Oản không hiểu con trai mình có ý gì, chỉ đành ngẩn ngơ mà nhìn hắn.

Nhìn một hồi thấy hắn căn bản không nghĩ tới chuyện hai mẹ con họ cũng bị vứt bỏ mà chỉ đơn thuần vì người nọ mà cảm thấy đáng thương thì nàng không khỏi có chút dở khóc dở cười mà tiếp tục nhìn đứa nhỏ của nàng còn có thể vì người khác mà lo lắng.

Chương 63

Trước mắt Tiểu Lão Hổ đã giống một nam nhân gánh vác trách nhiệm của mình. Hắn nhỏ như vậy nhưng không bao giờ nghĩ tới đây không phải việc hắn phải gánh trên vai. Trương Tiểu Oản vừa dỗ vừa khuyên mới không làm cho hắn đi ra ngoài kiếm bạc nuôi nàng. Nhưng tuy thế chỉ cần việc hắn có thể làm thì hắn đều làm cực kỳ cần mẫn. Nếu tiệm may không có việc thì hắn còn sốt ruột hơn cả Trương Tiểu Oản. Cả ngày hắn sẽ thở ngắn than dài, chưng trứng gà hoặc nấu canh thịt cho hắn mà hắn cũng không uống vì sợ mình sẽ ăn hết tiền trong nhà.

Hắn đi ra ngoài làm việc cũng tiếp xúc nhiều với người ta vì thế Trương Tiểu Oản không thể không dạy hắn thêm một ít đạo lý đối nhân xử thế. Hắn đã không dễ lừa gạt như năm trước, hắn cũng biết tính tiền, biết trong nhà có bao nhiêu bạc. Tự hắn cộng cộng trừ trừ là biết tình trạng trong nhà cho nên khi Trương Tiểu Oản nói đến tiền bạc trong nhà thì hắn chỉ lắc đầu thở dài nói với mẹ hắn, "Ngài đừng gạt con."

Nói đến chỗ thương tâm hắn sẽ ngồi xổm trên mặt đất ôm Cẩu Tử, cùng người anh em của mình thương tâm.

Ngay cả khi ăn cơm, Trương Tiểu Oản đem thứ tốt đều nhường cho hắn ăn thì hắn cũng sẽ không coi như đương nhiên giống trước đây nữa. Bây giờ hắn một hai phải để nàng ăn một nửa hắn mới nguyện ý ăn phần còn lại. Nếu Trương Tiểu Oản không thuận theo thì Tiểu Lão Hổ quật cường có thể tuyệt thực luôn.

Con trai nàng hiểu chuyện không giống một đứa trẻ chút nào.

Trương Tiểu Oản biết đây là thực tế nàng không thể can thiệp, đứa nhỏ nhà nghèo làm gì có đứa nào không trưởng thành sớm chứ? Nhưng có khi nàng vẫn sẽ đau lòng vô cùng mà chỉ có thể che giấu. Bề ngoài nàng vẫn là người mẹ bình tĩnh, trong lòng luôn có tính toán để Tiểu Lão Hổ tin tưởng cuộc sống của họ rồi sẽ khá lên.

Đây là điều tốt nhất hiện nay nàng có thể cho Tiểu Lão Hổ. Nàng phải cứng cỏi đứng trước mặt hắn, để dù hắn có khổ nhưng không bị đánh bại thậm chí sống được thật tốt. Đây là điều tốt nhất mà một người mẹ như nàng có thể cho Tiểu Lão Hổ của mình.

****

Tiểu Lão Hổ bây giờ đã biết tiền trong nhà phải tiêu thế nào, lúc hắn đi mua đồ cũng biết cò kè mặc cả. Tiểu nhị ở tiệm sách hắn thường đến mua giấy chỉ cần vừa thấy hắn đến thì dù hắn chỉ mua một tệp giấy cũng sẽ đặc cách đưa thêm cho hắn 20 tờ. Nếu ông chủ lên tiếng hắn còn nguyện ý đưa cho Tiểu Lão Hổ ít giấy phế liệu trong tiệm không cần dùng tới cũng không ai mua để hắn về nhà luyện chữ.

Tiểu Lão Hổ cũng không chiếm lợi không của hắn mà làm theo lời mẹ dặn là làm người phải phân biệt tốt xấu. Hắn nhớ kỹ ơn tình của người ta, hắn được người ta đối xử tốt thì phải trả lại. Cứ thế lần sau hắn tới sẽ đưa cho tiểu nhị hai cái bánh mẹ hắn làm, hoặc ngắt một khối kẹo nhỏ bao lại đưa cho người tốt kia.

Tiểu nhị của cửa hàng sách kia mới 15,16 tuổi, là cháu của ông chủ cửa hàng. Hắn và Tiểu Lão Hổ tới lui một thời gian cũng thành người quen.

Lúc này vào đông, thời tiết thực sự lạnh khủng khiếp. Gió lạnh thấu xương thổi từng hồi, Tiểu Lão Hổ mang theo Cẩu Tử đi tới tiệm may của Tần lão bản giao hàng rồi lại tới chỗ Trịnh đồ tể mua thịt.

Mua xong thịt Trịnh đồ tể do dự một chút lại tặng cho hắn hai khúc

xương rồi nói, "Trời lạnh lắm, cháu lấy về bảo mẫu thân hầm canh cho uống nhé."

Tiểu Lão Hổ đã được Trương Tiểu Oản giáo dục nên biết không thể nhận không của người khác nên hắn do dựa không quá nguyện ý tiếp nhận.

"Nhận lấy đi." Trịnh đồ tể lại cười nói, "Lần trước cháu đưa củ cải cho ta ăn rất ngon, hiện tại chắc củ cải đã lớn rồi đúng không?"

Tiểu Lão Hổ gật đầu, "Mẹ cháu nói chờ nửa tháng nữa là sẽ có củ cải to để ăn!"

"Lần sau mang cho Trịnh bá hai cây là được, Trịnh bá sẽ cho cháu xương." Đồ tể nhìn đứa nhỏ này thì biết hắn có cốt khí, hắn còn biết chữ. Từ lần đầu tiền hắn đến mua thịt ông ta đã đặc biệt coi trọng đứa nhỏ này cũng không hề coi thường hắn. Trong lời nói ông luôn coi hắn như một người trưởng thành mà đối đãi.

Tiểu Lão Hổ rất thích thái độ này, thấy đồ tể còn thích củ cải nhà hắn thì mặt hắn lập tức hớn hở nhận xương rồi khom người hành lễ với đồ tể nói, "Đa tạ Trịnh bá."

"Người đọc sách đúng là hiểu lễ nghĩa." Đồ tể thấy thế thì cười đến nỗi mắt cũng híp lại.

Nhận hai cục xương xong Cẩu Tử ở bên cạnh hắn lập tức nước mắt lưng tròng kêu đòi. Tiểu Lão Hổ nhìn nó vài cái rồi thương lượng với nó, "Đợi trở về ta bảo mẫu thân nấu canh rồi sẽ cho ngươi xương này được không?"

Cẩu Tử thấy màn khổ nhục kế của mình không ăn thu thì nức nở hai tiếng rồi vẫy vẫy cái đuôi không dám đòi nữa.

Tiểu Lão Hổ mang theo nó đi một đoạn, sắp đến cửa hàng sách kia thì vẫn không nhịn được tìm một chỗ gần đó ngồi xuống lấy một cây

xương ra ôm Cẩu Tử đến trong lòng rồi đưa xương cho nó ăn.

Cẩu Tử ở trong ngực hắn nức nở một tiếng.

"Ăn đi," Tiểu Lão Hổ tiếc của mà nuốt một ngụm nước miếng, "Đây là của ngươi, còn của ta ở trong sọt, ngươi mau ăn phần của mình đi."

Mỹ thực ở trước mặt nên dù Cẩu Tử có linh tính thế nào thì vẫn không thắng được bản năng thích xương của bản thân. Nó cũng không nhẫn nại nữa mà cắn cục xương kia sau đó dùng đôi mắt đen nhanh mà nhìn Tiểu Lão Hổ. Nó gác chân lên đùi đứa nhỏ cọ xát một chút mới gấp không chờ nổi mà gặm cục xương.

Chờ Cẩu Tử ăn xong Tiểu Lão Hổ mới mang nó tới cửa hàng sách. Tiểu nhị đã sớm nhìn thấy hắn, đợi hắn vào cửa thì tiến lên nói, "Hôm nay ngươi mặc đồ mới ư?"

Tiểu Lão Hổ nhìn nhìn quần áo trên người mình có vẻ hơi thẹn thùng, "Trời đột nhiên lạnh, quần áo năm trước của ta bị cộc nên mẫu thân thức đêm làm cho ta đó."

"Mẫu thân ngươi thật khéo tay, quần áo này đẹp quá." Tiểu nhị khích lệ nói.

"Ừ," Tiểu Lão Hổ thấy hắn khen thì trên mặt cười tít, lại kéo cái bông của mình cho tiểu nhị xem như hiến vật quý, "Tiểu Trần ca, bông bên trong chắc cực, mẫu thân đè một tầng thật dày, mặc ấm lắm."

Tiểu nhị Tiểu Trần vươn tay sờ, vuốt xiêm y mềm lại rắn chắc kia, mắt tràn đầy hâm mộ, "Làm tốt thật, mẫu thân ta làm không tốt được thế này."

"Hắc hắc." Tiểu Lão Hổ tức khắc cảm thấy Tiểu Tràn ca này thật có mắt vì thế tốc độ móc bánh của hắn cũng nhanh hơn ngày thường một chút, "Đây là bánh nướng nhân thịt mẫu thân cho huynh, bên

trong có chút thịt heo. Mẫu thân nói huynh đem về để lên nồi hâm nóng lại rồi ăn với canh nóng là cực ngon."

"Thay ta cảm tạ mẫu thân đệ nhé." Tiểu nhị đón lấy cái bánh đưa lên mũi ngửi, dù bánh đã lạnh nhưng mùi hương vẫn quanh quẩn bên mũi hắn. Tiểu nhị không nhịn được vừa lòng cười cất bánh vào trong ngực sau đó cười nói, "Hôm nay đệ vẫn mua một tập giấy ư?"

"Hôm nay đệ muốn năm tập……" Tiểu Lão Hổ vươn năm ngón tay sau đó có chút chán nản nói, "Mẫu thân đệ nói ngày quá lạnh, mùa đông này sẽ không để đệ ra ngoài nhiều nữa. Có lẽ tới tháng sau đệ mới ra ngoài."

"Ai, thời tiết quả thật quá lạnh, ai cũng lười ra ngoài." Tiểu Trần dẫn hắn tới ngăn tủ để giấy lấy cho hắn năm tệp giấy sau đó nói chuyện phiếm với hắn, "Gần đây đệ luyện chữ nhiều lắm à? Đệ dùng giấy cũng nhanh hơn bình thường."

Tiểu Lão Hổ đứng ở trước mặt quầy nhìn hắn đếm giấy lại gật cái đầu nhỏ mà thở dài, "Còn không phải thế sao, thật tốn kém."

Một tệp giấy mười đồng tiền, thật là tiếc của. Học vấn đúng là quá đắt đỏ……

Tiểu Lão Hổ móc một thỏi bạc nho nhỏ từ trong túi tiền đưa cho tiểu nhị nói "Huynh cân xem."

Tiểu Trần đón lấy sau đó dùng đòn cân nhỏ cân nói, "Hai lạng."

"Vâng."

Tiểu Trần tính tính tiền, thu bạc rồi trả tiền đồng lại cho Tiểu Lão Hổ sau đó có chút không đành lòng mà nói, "Đến ngân lượng cũng phải dùng rồi, trong nhà không có tiền đồng sao?"

Tiểu Lão Hổ lắc đầu cười nói, "Cũng coi là thế, mẫu thân dùng tiền

đồng mua bông làm áo cho đệ hết rồi.”

“Mẫu thân đệ quả là thương đệ.”

“Chính là như vậy.” Tiểu Lão Hổ nhe răng cười, đôi mắt sáng rỡ nhìn Tiểu Trần ca.

Tiểu Trần cũng không nhịn được cười đáp lại, “Lần này cũng cho đệ chút giấy loại, đệ mang về cùng luôn.”

“Cảm ơn huynh.” Tiểu Lão Hổ cắn cắn môi cười, đôi mắt sáng như trộm.

****

Tiểu Lão Hổ lại cõng một sọt đồ trở về. Trên đường về hắn sờ sờ túi tiền trong ngực lại nghĩ mẹ hắn nói chờ đến xuân phân, thời tiết ấm hơn thì sẽ dẫn hắn vào núi săn thú. Lúc này hắn mới cảm thấy vui vẻ hơn một chút.

Đi nửa canh giờ hắn lại nhìn thấy đại hán kia ở chỗ ngã rẽ. Tiểu Lão Hổ quen thuộc mà qua đi chào hỏi hắn: “Đao thúc, hôm nay có nhìn thấy xe của thê tử và con trai thúc đi qua không?”

Hồ Cửu Đao nghe thấy thế thì cười hắc hắc, “Hôm nay ta không tới chờ người, à mà vẫn là chờ người mà, nhưng hôm nay ta chờ cháu……”

“Chờ cháu làm gì?” Tiểu Lão Hổ khó hiểu rồi lại không tự giác nói pha lẫn giọng điệu của thôn Ngưu Quy.

“Thê tử và con trai ta đã trở lại rồi nên hôm nay ta đến cảm ơn cháu,” Hồ Cửu Đao vui sướng mà lấy cái tay nải đang cõng trên lưng xuống đưa cho Tiểu Lão Hổ. Trên mặt hắn là ý cười không ngăn được, “Nương tử của ta nói thời gian trước cháu đều cho ta bánh ăn nên để ta mang cái này tới cảm ơn cháu. Ta đã chờ ở đây thật lâu,

cháu mau cầm lấy đi để ta còn đi về.”

“Đã trở lại sao?” Tiểu Lão Hổ kinh ngạc, “Họ trở về lúc nào?”

“Hôm qua mãi tối muộn bọn họ mới về lại không đi qua con đường mà ta để lạc mất họ mà đi bằng đường khác về.” Hồ Cửu Đao vui mừng mà liên tục xoa tay, dậm dậm đôi chân lạnh cóng rồi vội vàng muốn đi về ôm con trai bảo bối của mình.

“Lần sau thúc đừng lạc mất bọn họ nữa nhé……” Thấy Hồ Cửu Đao phải đi, Tiểu Lão Hổ nhận lấy tay nải kia rồi không nhịn được dặn dò thêm.

“Chắc chắn rồi, chắc chắn mà……” Kẻ ruột thẳng như Hồ Cửu Đao rốt cuộc vẫn còn sợ hãi nói, “Lần sau không thể để mất nữa, ta phải trông kỹ mới được.”

Tiểu Lão Hổ “Ừ” một tiếng sau đó thấy Hồ Cửu Đao đã đi được vài bước còn quayd dầu lại vẫy tau nói với hắn, “Cháu chờ lần sau ta có rảnh sẽ quay lại mang cho cháu ít thịt.”

“Thôi thúc đi về đi,” Tiểu Lão Hổ lắc lắc tay với vị đại hắn hắn coi bằng vai phải lứa này rồi lớn tiếng nói, “Lần sau gặp lại cháu sẽ mang bánh cho thúc ăn.”

“Được!” Hồ Cửu Đao đáp xong thì chạy đi xa. Tiểu Lão Hổ nhìn bóng dáng hắn đi xa thì lắc đầu, lầm bầm nho nhỏ trong miệng, “Mẫu thân nói nam nhân mà đánh mất lão bà nhà mình thì lão bà hắn sẽ về nhà mẹ đẻ. Đao thúc này đúng là đồ ngốc, còn không biết đến nhà mẹ để của lão bà nhà mình mà nhìn một cái. Mình đã nhắc rồi mà thúc ấy cũng không hiểu.”

Lát sau về nhà Tiểu Lão Hổ nói chuyện này với Trương Tiểu Oản, nàng nghe xong thì không nhịn được bật cười nói với hắn, “Con có hỏi hắn xem hắn có biết nhà mẹ đẻ thê tử của mình ở đâu không?”

“Con cũng chưa hỏi.” Tiểu Lão Hổ lặng người, lắc đầu nói.

“Không phải ai cũng có nhà mẹ đẻ đâu,” Trương Tiểu Oản thu lại nụ cười nói với hắn, “Ở quê mẫu thân có một năm gặp thiên tai, mười nhà thì có một nhà chết hết, còn bốn năm nhà khác thì mỗi nhà chỉ còn lại một hai người. Nếu những người đó là nữ tử thì họ làm gì còn nhà mẹ đẻ.”

Chương 64

"Thê tử của thúc ấy không có người nhà sao? Thật là đáng thương." Tiểu Lão Hổ thương hại nói.

Trương Tiểu Oản không nhịn được cười ôm hắn vào lòng, nhân thể nói với hắn một chút chuyện về những gia đình đáng thương.

Cho dù đứa con trai này của nàng trời sinh tính tình thô bạo nàng cũng muốn tận lực dạy hắn lòng dạ rộng lớn, nhân sinh trăm sắc thái, trên đời này có rất nhiều người khác nhau. Về sau hắn phải thông minh đối kháng với những người lợi hại hơn hắn nhưng cũng không thể khinh thường những người nhỏ yếu, giống như lúc hắn còn chưa mạnh mẽ bị những kẻ khác bắt nạt vậy.

Có lẽ nàng không dạy được nhiều nhưng có thể dạy bao nhiêu thì dạy bấy nhiêu. Nàng cũng không phải muốn dạy hắn trở thành quá mức thiện lương mà chỉ muốn hắn biết đôi khi cho người khác một con đường cũng là cho mình một con đường. Nàng không thể canh giữ bên cạnh tiểu nam tử hán của nàng của đời nên đành phải tận lực giáo dục hắn một ít đạo lý giúp con đường của hắn thông thuận hơn.

Rốt cuộc đây cũng xuất phát từ sự ích kỷ của nàng.

****

Mùa đông ở kinh giao này lạnh hơn ở phía nam của bọn họ một chút. Mắt nhìn thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, bên ngoài cũng không thể đi lại.

May mà trước đó Trương Tiểu Oản đã chuẩn bị, dầu trong nhà cần dùng đã đươc Trương Tiểu Oản dùng xe đẩy ta kéo về lúc mới vào đông. Đến củi lửa nàng cũng mua hơn hai mươi gánh từ những người trong thôn. Nàng chi thêm tiền mua thịt làm thịt khô, mỗi ngày nấu một ít cháo, bên trong cho chút thịt khô, lại thêm một cái trứng gà cho Tiểu Lão Hổ ăn kèm chút dưa muối thì cũng không đến nỗi nào.

Bọn họ ăn như thế cũng nô thật sự, trong mùa đông này hai mẹ con ở nhà, mọi việc cũng coi như thuận lợi.

Tiểu lão hổ cũng chưa từng trải qua mùa đông lạnh như thế này bao giờ nhưng hắn mặc ấm áp, trong nhà cũng có giường lò nên hắn cũng không cảm thấy mùa đông này khác ở quê bao nhiêu. Thậm chí buổi sáng mỗi ngày hắn sẽ ra ngoài trời tuyết đứng tấn, trong lòng cảm thấy mình đàn ông chết đi được.

Nhưng vào đông rốt cuộc đi ra ngoài không tiện, cũng không thể ở bên ngoài quá lâu nên thời gian Tiểu Lão Hổ ở trong nhà luyện chữ cũng nhiều hơn. Qua một mùa đông, hắn biết thêm rất nhiều chữ.

Lúc này, Trương Tiểu Oản phát hiện nàng có thể dạy hắn biết chữ, nhưng có nhiều học vấn trong sách nàng lại không thể dạy hắn được.

Nàng dạy hắn những kiến thức trước kia nàng được học, lại dạy chút điển cố điển tích và đạo lý đối nhân xử thế nhưng nàng lại không thể dạy hắn về triều đại này rồi cái gì mà trị quốc an bang.

Hơn nữa từ khi nàng xuyên qua triều đại này thì đã số đều ngây người ở quê nhà, gả đi thì tới Ngưu Quy thôn và bây giờ là tới kinh thành. Ngoài ba chỗ này ra nàng chưa từng đến chỗ khác. Nàng không biết biên giới quốc gia đến đâu, hoàng đế bao nhiêu tuổi, chỗ đang đánh giặc là ở đâu, trước triều đại này là triều đại nào, hiện tại triều đình đang thực thi chính sách nào. Chuyện bậc này nàng

không có cách nào biết được.

Như thế nàng cũng không thể dạy nhiều cho Tiểu Lão Hổ được. Cách tốt nhất là đưa hắn đến học đường để tiên sinh dạy hắn một ít việc nàng không biết.

Trương Tiểu Oản cũng chọn thời gian nói chuyện này với Uông Hoài Thiện. Tiểu Lão Hổ có chút tranh chấp với nàng về việc này, hắn cho rằng nàng hoàn toàn có thể dạy hắn.

Nhưng Trương Tiểu Oản nói với hắn không phải cái gì nàng cũng biết, nàng hy vọng hắn đến học đường học kiến thức sau đó trở về dạy nàng……

Uông Hoài Thiện vừa nghe mẹ hắn nói thế thì cũng có hứng thú với học đường. Trên đời này lại vẫn có chuyện mẹ hắn không hiểu sao? Hắn thật sự có hứng thú đi nghe rồi học trở về dạy lại cho nàng.

Như thế khi mùa đông còn chưa kết thúc thì Tiểu Lão Hổ đã phấn khởi chờ đợi vào học đường.

Thuyết phục Tiểu Lão Hổ xong Trương Tiểu Oản lại phải phí tâm tư tìm lớp học. Bạc trong nhà hiện tại vẫn đủ hắn đi học hai năm nhưng hiện tại vào học đường nào và làm sao vào được đều là vấn đề nàng phải đi hỏi khi mùa xuân tới.

Đợi đến đầu xuân hỏi thăm đến chuyện này Trương Tiểu Oản lại phát hiện học đường không phải người thường có thể vào. Học đường bên cạnh kinh giao này có một loại là trường làng chỉ có trẻ con trong thôn mới được vào học. Còn một loại nữa là tư thục, chỉ có trẻ con trong tông tộc mới có thể tiến vào. Đứa nhỏ có thân phận như Tiểu Lão Hổ thùi trong nhà sẽ mời tiên sinh đến nhà mở lớp dạy.

Trương Tiểu Oản mang theo Uông Hoài Thiện đi vài vòng, hỏi một ít người nhưng không có ai đồng ý nhận hắn. Trương Tiểu Oản vì

chuyện này mà nhăn mày nhăn mặt, Tiểu Lão Hổ cũng banh mặt.

Trước mắt đừng nói là học tập tiên sinh có học vấn, ngay cả tiên sinh nhận dạy tư cũng không nhận dạy hắn.

Bọn họ hỏi đến người trong thôn gần đó thì người ta cũng kỳ quái hỏi Uông gia làm quan mà sao con cháu lại không ở trong nhà để tiên sinh tới dạy ngược lại muốn vào trường làng của bọn họ do tú tài nghèo dạy.

Lời nói của bọn họ cũng không khách sáo chút nào. Trương Tiểu Oản mẫn cảm mà biết nàng đang xâm phạm địa bàn của người khác. Loại trường làng này cũng có tính chất như học đường tư thục, những người hoàn toàn không có liên quan tới bọn họ sẽ không vào được.

Mà Tiểu Lão Hổ cũng mẫn cảm biết được tầm quan trọng của tông tộc vì thế hắn lại càng thống hận Uông gia. Sau khi bị mấy học đường tư thục từ chối, đứa nhỏ quật cường này thậm chí không muốn Trương Tiểu Oản đi ra ngoài hỏi thăm xem có tiên sinh nào nguyện ý đến nhà giảng bài cho hắn hay không nữa.

"Lão người xấu, lão hư bà nương không cần con thì con cũng không cần nhà bọn họ." Ở trong nhà, Tiểu Lão Hổ thậm chí gầm rú với Trương Tiểu Oản. Ngọn lửa giận đối với Uông gia trong lòng hắn mới bình ổn được mấy tháng đã bùng lên cao ngút.

Biết mình không được Uông gia thích nên thậm chí không thể vào học đường học khiến Tiểu Lão Hổ càng căm hận Uông gia hơn. Vài ngày này trên mặt hắn đều không có ý cười, chỉ ôm cung tiễn của bản thân, mỗi ngày dành rất nhiều thời gian để lau mũi tên khiến mỗi mũi tên đều trở nên sắc bén vô cùng.

Nhìn con trai như thế thì Trương Tiểu Oản thậm chí như thấy được con mãnh thú đang bị xích lại trong lòng hắn đang giương nanh múa vuốt.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Tiểu Oản cũng đã làm hết sức nhưng hiện thực trước mặt không phải việc nàng có thể giải quyết được. Mà Tiểu Lão Hổ cũng không còn là đứa nhỏ nàng có thể lừa gạt như trước kia nữa. Hắn đã biết không được Uông gia thích sẽ có hậu quả gì. Nhiều ngày nay hắn và nàng đều nếm đủ tư vị bị người ta cự tuyệt.

Cho dù nàng bỏ tiền ra mời người đến nhà giảng bài thì cũng không có người nguyện ý tới trong nhà một phụ nhân mang ác danh như nàng. Huống chi trong nhà này chỉ có một mình nàng là nữ nhân ngoài ra không có nam nhân nào khác.

Một người trưởng thành như nàng thế mà vẫn ngây thơ cho rằng chỉ cần muốn đi học là có thể vào học đường, lại còn thuyết phục con mình đến học đường.

Sự ngây thơ này của nàng thật đáng sợ, Trương Tiểu Oản cười nhạo chính mình lại nhìn Tiểu Lão Hổ cả ngày không nói câu nào thì tim đau đến nỗi nước mắt cũng trào ra.

Nàng cho rằng chỉ cần hai mẹ con ở bên nhau, cho dù khổ thế nào cũng chịu được, cuộc sống rồi sẽ có lúc khá lên. Nhưng hiện tại hiện thực sờ sờ trước mặt, bức tường ngăn cách quá rắn chắc, bọn họ thế đơn lực mỏng, không thể nào đập vỡ bức tường đồng vách sắt này.

****

Ở trong nhà, Trương Tiểu Oản ngày ngày trấn an Tiểu Lão Hổ nhưng hắn rốt cuộc đã lớn hơn, không còn dễ an ủi như trước kia nữa.

Trương Tiểu Oản cũng không muốn dùng nước mắt của mình khiến hắn phải khuất nhục trong lúc này nên chỉ đành kể cho hắn chuyện nằm gai nếm mật, hy vọng có thể khích lệ hắn, hy vọng hắn có thể

áp con mãnh thú thô bạo trong lòng xuống.

Thậm chí nàng còn nói với hắn rằng hắn không cần tha thứ cho bất kỳ người nào của Uông gia, sau này hắn có thể đi báo thù nhưng hiện tại hắn không thể đi tìm người của Uông gia để cắt đứt quan hệ, càng không thể giết bọn họ.

Hắn không giết được bọn họ, một khi nháo lớn chuyện thì bọn họ sẽ bị đuổi đi. Trời đất to lớn này sợ là sẽ chẳng có chỗ nào cho hai mẹ con họ dung thân cho dù có trải qua trăm cay ngàn đắng cũng thế.

Nàng đem đủ loại lợi hại trong đó đều giải thích với hắn, Tiểu Lão Hổ nghe được thì từ từ trầm mặc. Đôi mắt ngày xưa sáng lóa hơn cả sao trời nay đã tối dần đi.

Trương Tiểu Oản đau lòng vô cùng nhưng chỉ có thể nhìn hắn ngày một trưởng thành, tiếp nhận những hiện thực không thể chịu nổi này.

Lúc Trương Tiểu Oản cho rằng Tiểu Lão Hổ và nàng sẽ cần một khoảng thời gian dài mới quên được chuyện này hoặc phải tìm một cách khác thì vào cuối tháng tư có một phụ nhân tìm tới cửa. Nàng ta nói mình là vợ của người anh em kết nghĩa của Tiểu Lão Hổ là Hồ Cửu Đao.

Phụ nhân này nhìn qua thì tầm tuổi Trương Tiểu Oản, nhìn qua tầm hai mươi mấy tuổi. Nàng ta được Trương Tiểu Oản mời vào nhà thì quan sát bốn phía sau đó tán thưởng nói, "Nhà cửa quả nhiên chỉnh tề sạch sẽ, tẩu tử quả thật có khả năng."

Trương Tiểu Oản mỉm cười với nàng, "Muội quá khen rồi."

Hồ nương tử nói lời này rồi thì hành lễ với Trương Tiểu Oản và cười nói với nàng, "Phu quân nhà ta có nói trong khoảng thời gian ta không ở đây hắn đã ăn không ít bánh nướng áp chảo do mẫu thân của người bạn nhỏ của hắn làm. Vào dịp tết hắn vốn muốn mang ta

đến chúc tết tẩu tử nhưng trong nhà nhiều việc quá, trong thời gian ngắn nhất thời không đi được. Mãi tới bây giờ ta mới rảnh rỗi tới chào hỏi tẩu tử."

Nàng ta khách khí thế này nhưng Trương Tiểu Oản lại không đoán được ý đồ nàng ta tới đây là để làm gì nên trong lòng hơi cả kinh. Có điều trên mặt nàng vẫn là nụ cười nói, "Muội khách khí quá rồi, chỉ cần muội tới thì cho dù muộn chút nhưng ta cũng vui mừng."

Phụ nhân kia nghe xong thì ý cười trên mặt càng sâu hơn mà quay đầu lại nhìn Uông Hoài Thiện đang tò mò nhìn mình sau đó thân thiết nắm tay Trương Tiểu Oản đi vào nhà chính ngồi. Chờ Trương Tiểu Oản bưng nước ấm đến rồi ngồi xuống nàng ta mới nói với Trương Tiểu Oản, "Hôm nay ta tới là có việc muốn nói với tẩu tử."

Trương Tiểu Oản vừa nghe thấy nàng ta muốn vào câu chuyện chính thì không nhịn được ngồi thẳng người, ý cười trên mặt cũng không giảm nói, "Muội cứ nói."

"Ta vừa thấy tẩu tử thì đã biết ngài là người tri thư đạt lễ……" phụ nhân kia cười rộ lên thật là xinh đẹp vô cùng. Cái miệng hình thoi kia cười nhếch lên mang theo vài phần non nớt của thiếu nữ khiến người ta rất thích.

Ai là tốt, ai là xấu thì cỉ cần nhìn cái đã biết. Trương Tiểu Oản cũng vẫn có chút nhãn lực trong việc nhìn người, nàng biết Hồ nương tử này mang theo thiện ý tới vì thế nàng cười chân thành lại mang theo vui vẻ đáp lời, "Muội có phải muốn nói đứa nhỏ ngang bướng nhà ta lại gây thêm phiền toái gì cho phu quân muội không?"

Đứa nhỏ ngang bướng Uông Hoài Thiện vừa nghe thấy thế thì trừng mắt nói với mẹ mình, "Sao nào? Đao thúc không bao giờ nói con như thế đâu. Mẫu thân không nên oan uổng thúc ấy, con còn được Đao thúc cho không ít thịt đâu đấy."

Hắn nói rất nghiêm túc khiến hai nữ nhân ngồi kia đều mỉm cười.

Sau khi ngừng cười, Hồ nương tử mới nói với Trương Tiểu Oản, "Phu quân nhà ta cũng nói tiểu huynh đệ của hắn là người dễ chơi. Lúc đó ta còn tưởng chàng nói hươu nói vượn nhưng hôm nay vừa thấy tiểu huynh đệ này thì thật sự đúng là không sai. Sau ngần ấy năm cuối cùng chàng cũng nói được chút lời thật……"

Nói xong nàng ta lại cầm khăn che miệng nở nụ cười.

"Xem muội nói kìa……" Trương Tiểu Oản cũng cong môi cười sau đó nhìn Tiểu Lão Hổ nói, "Con ra ngoài chơi đi, để mẫu thân và Hồ thẩm thẩm nói chuyện một lát."

Hồ nương tử vừa nghe đến đây thì buông khăn cười nói, "Để hắn ngồi đây đi, hôm nay ta đến là muốn thương lượng một chuyện với hai mẫu tử ngài. Ta tính tình chậm chạp, đã đến nửa ngày mà vẫn chưa nói được vào chuyện chính……"

Nói xong nàng ta ngồi ngay ngắn hơn một chút sau đó nói với Trương Tiểu Oản, "Trịnh đồ tể hôm qua tới nhà ta đưa thịt có nói Hoài Thiện đang tìm học đường đúng không?"

Trương Tiểu Oản nghe xong thì ngẩn ra nhưng vẫn gật đầu một cái.

"Nói đến cũng khéo, trong tộc họ Hồ vừa mời một vị tiên sinh có học vấn đến mở lớp. Phu quân của ta vừa nghe nói tiểu huynh đệ của mình đang tìm tiên sinh thì để ta đến hỏi tẩu tử xem nếu không chê thì mời Hoài Thiện đến học cùng con em trong tộc của chúng ta, coi như để chàng trả ơn đã ăn nhờ nhà tẩu."

Nàng ta vừa dứt lời thì trên mặt nở nụ cười thân thiện nhìn Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản thấy vậy thì không nhịn được mà khấp khởi mấp máy môi, mãi lúc sau mới thở dài nói, "Mẫu tử chúng ta làm sao

dám nhận phần ý tốt này của nhà muội……”

Chương 65

"Tẩu tử quá khách khí rồi." Hồ nương tử hơi hơi mỉm cười, lắc lắc đầu sau đó dừng một chút mới vươn tay sờ sờ tay Trương Tiểu Oản cảm khái nói, "Hai người cũng không dễ dàng."

Lời nói đến đây nàng ta cũng không nói tiếp nữa, Trương Tiểu Oản cũng cười với nàng ta và gật đầu nói, "Lần này, phải nhờ mọi người giúp một tay, tình này mẹ con chúng ta sẽ ghi nhớ."

Nói xong nàng duỗi tay kéo Tiểu Lão Hổ đang nhìn nàng rồi lại nhìn Hồ nương tử và nói với hắn, "Con cũng biết mình đã gặp người tốt rồi chứ?"

"Vâng?" Tiểu Lão Hổ nghiêng nghiêng đầu.

"Biết con cầu học không dễ dàng nên Hồ thúc và Hồ thẩm đã giúp con, về sau con phải nhớ kỹ ân tình của bọn họ để sau này báo đáo, biết chưa?"

Tiểu Lão Hổ không hề nghĩ ngợi mà gật đầu, "Con biết, mẫu thân yên tâm, Tiểu Lão Hổ không phải người vong ân phụ nghĩa."

Hồ nương tử không nghĩ đến một đứa nhỏ bé thế này đã có thể nói ra lời kia vì thế trong mắt nàng ta lập tức có kinh ngạc. Nàng ta cẩn thận nhìn Tiểu Lão Hổ một chút, không nhịn được kéo hắn đến trước mặt mình nhìn nhìn, thấy hắn không hề sợ hãi nhìn lại mình thì mới quay đầu lại, thở dài nói với Trương Tiểu Oản, "Tẩu tử, đứa nhỏ này nhà tẩu sau này nhất định sẽ có tiền đồ."

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười, lắc đầu nói, "Vẫn phải học một thân bản lĩnh cho giỏi đã, nếu không thì tiền đồ ở đâu ra chứ?"

Nói đến đây nàng nhìn Tiểu Lão Hổ, trong mắt đều là ôn nhu, "Ta ấy mà, về sau phải dựa hết vào hắn, hiện giờ chỉ trông cậy hắn đi theo người có bản lĩnh học tập cho tốt để sau này có ngày lành."

Tiểu Lão Hổ vừa nghe lời này thì lập tức ưỡn bộ ngực nhỏ, không hề suy nghĩ nói, "Mẫu thân yên tâm, đợi con học được bản lĩnh chắc chắn sẽ chăm sóc mẫu thân thật tốt."

Hồ nương tử nghe được lời này thì mắt cười tít cả lên, lại quay sang nói với Trương Tiểu Oản cũng đang cười, "Ta thấy mình phải mau đưa hắn đến nhà học thôi, để đứa nhỏ nhà ta cũng dính chút tiên khí của hắn, mong ngày sau hắn cũng chăm sóc ta được tốt một chút."

Nàng ta trêu chọc, lời nói sảng khoái hào phòng khiến người có thói quen yên lặng nhìn người khác như Trương Tiểu Oản cũng cảm thấy thân mật hơn. Nàng hơi cúi người, trên mặt là ý cười hỏi nàng ấy chút việc nhà, "Đứa nhỏ nhà muội được mấy tuổi rồi?"

"Trước mắt còn chưa được một tuổi, còn chưa biết nói đâu, cả ngày chỉ biết khóc đòi ăn, thật sự quá phiền……" Nói đến con nhà mình Hồ nương tử lập tức nhiều lời hơn, cùng Trương Tiểu Oản hàn huyên không ngớt.

Tiểu Lão Hổ thấy hai nữ nhân nói đến vui vẻ không màng hắn thì chỉ nhìn nhìn, sau đó lắc đầu ra cửa đứng tấn.

Đao thúc nói đúng, nữ nhân chính là thể loại nam nhân không hiểu được, luôn làm người ta phải phí công cân nhắc.

****

Cách ngày, Trương Tiểu Oản thả năm khối thịt khô vào trong giỏ, lại

để vào đó một cái yếm của trẻ con nàng thức đêm làm và một kiện quần áo lót cho trẻ nhỏ rồi mang theo Tiểu Lão Hổ đi đến nhà Hồ Cửu Đao ở một đầu khác của trấn Tiểu Miêu.

Đi được hơn nửa đường, còn chưa đến trấn Tiểu Miêu thì hai người đã thấy Hồ Cửu Đao đánh xe ngựa tới.

Đây là lần đầu tiên Trương Tiểu Oản nhìn thấy nhân vật mà Tiểu Lão Hổ hay nhắc đến này. Hắn là một đại hán mặt đầy râu quai nón, cao lớn cường tráng. Nửa khuôn mặt hắn đều không nhìn rõ nhưng quả thật hắn lớn lên rất cao lớn uy mãnh. Trương Tiểu Oản cũng không thể tưởng tượng nổi một người đàn ông cao lớn thế này lại ngồi xổm trên đất khóc tu tu chờ vợ và con trai về nhà.

Trong lòng nàng rất kinh ngạc nhưng Tiểu Lão Hổ vừa thấy hắn thì đã chạy tới, vỗ vỗ cánh tay người anh em của mình sau đó Hồ Cửu Đao cũng cười ha ha nói, "Ta đến muộn rồi sao? Không ngờ cháu và mẫu thân đã lên đường rồi."

Tiểu Lão Hổ nghiêm trang lắc đầu nói, "Không chậm, chúng ta mới đi được một đoạn ngắn, cháu còn chưa nghỉ chân đâu."

"Mau lên xe đi, để ta đưa mọi người đến đó." Hồ Cửu Đao nói xong thì hơi ngượng ngùng mà hành lễ với Trương Tiểu Oản từ xa, mắt nhìn sang chỗ khác, lễ phép nói, "Uông tẩu tử, nương tử nhà ta nói hôm nay ngài muốn tới nhà ta nên bảo ta đánh xe tới đón ngài một đoạn. Ngài mau lên xe đi."

Trương Tiểu Oản cũng hành lễ với hắn sau đó không nói nhiều lời mà đi tới dắt tay Tiểu Lão Hổ cùng nhau lên xe.

Xe ngựa chạy một đường, Tiểu Lão Hổ và Hồ Cửu Đao ngồi ở bên ngoài xe ngựa. Trương Tiểu Oản nghe được Tiểu Lão Hổ dùng giọng điệu mang theo vui vẻ hỏi Hồ Cửu Đao, "Thúc không nói với ta nhà thúc có xe ngựa."

“Có mà, có một chiếc này thôi, lúc trước thê tử ta dùng nó nên ta cũng quên nói với cháu.”

“Nàng còn biết đánh xe ngựa sao?” Tiểu Lão Hổ kinh ngạc hỏi.

“Có chứ, nàng biết đánh xe ngựa đó!” Trong giọng nói của Hồ Cửu Đao lộ ra tự hào.

“Thật quá lợi hại,” Tiểu Lão Hổ tán thưởng nói nhưng vẫn không quên thổi phồng mà khen chính mẹ mình, “Mẫu thân cháu cũng là người cực kỳ lợi hại. Cháu thấy nữ nhân lớn lên mà đẹp cực kỳ như bọn họ đều lợi hại hết.”

Trương Tiểu Oản ngồi ở trong xe ngàn vạn không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn lại bị hắn nói đến độ không biết nên khóc hay nên cười thế này.

Mà Hồ Cửu Đao ở bên ngoài giống như nghe được lời trong lòng mình nên cười lớn đồng ý vội, “Còn không phải thế sao, chính là như thế đó, ta cũng luôn nghĩ thế. Lời này ta còn nói với thê tử nhà ta nhưng nàng lại không thích nghe, ta còn bị nàng đánh vài lần.”

“Nàng còn đánh thúc sao?” Tiểu Lão Hổ rất kinh ngạc sau đó thở dài nói, “Thật đúng là lợi hại.”

Nói xong hắn cũng không nói gì nữa, có lẽ nhớ tới chuyện mẹ hắn cũng thường xuyên đánh hắn.

Trương Tiểu Oản ngồi trong xe ngựa một đường nghe hai người một lớn một nhỏ này đối thoại thì thật sự dở khóc dở cười. Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao Tiểu Lão Hổ ở trước mặt nàng lại thích nói về người này như thế. Hóa ra hai bọn họ quả thực rất hợp, có thể cùng nhau nói trên trời dưới biển, cứ thế nói đến nỗi không biết mình đã nói đến chỗ nào.

Chờ xe ngựa chạy được một lúc thì dần chậm lại. Lúc này Trương

Tiểu Oản mới nghe thấy Tiểu Lão Hổ hỏi "Nhà thúc còn có học đường sao?"

Nghe vậy Trương Tiểu Oản không nhịn được bật cười, con của nàng cuối cùng mới hỏi ra câu đầu tiên hắn nên hỏi.

Hai người này thật đúng là quá hợp, vòng tới vòng lui mà hàn huyên ngon lành.

****

Chờ đến Hồ gia rồi Trương Tiểu Oản mới nhìn thấy đó là một căn nhà ngói gạch xanh khang trang có tường vây lớn. Lúc xuống xe ngựa nàng còn nghe thấy tiếng heo éc éc kêu, nhìn bên cạnh thấy có bầy gà đang mổ thóc. Hồ gia này quả thật là tiểu phú hộ.

Nàng mới vừa xuống xe đi được hai bước thì Hồ nương tử đã vội đi ra khỏi cửa lớn mà đón. Vừa thấy người tới nàng ấy đã cười nói, "Tẩu tử đã tới, ta đã ngóng đươc một lúc."

Nói xong nàng ta bước nhanh đến khoác tay Trương Tiểu Oản xin lỗi nói, "Đứa nhỏ vừa ị nên ta phải thay cho hắn cái quần khác vì thế mà ra đón tẩu chậm."

"Bây giờ hắn đang ngủ sao?" Trương Tiểu Oản vội hỏi.

"Chưa đâu."

"Vậy chúng ta mau đi vào thôi." Trương Tiểu Oản vội nói.

Hai nữ nhân vì đứa nhỏ mà vội vàng vào phòng, chẳng ai để ý đến hai nam nhân một lớn một nhỏ ở đằng sau.

Hồ Cửu Đao và anh bạn nhỏ Uông Hoài Thiện của hắn hai mặt nhìn nhau một cái sau đó Uông Hoài Thiện mở miệng trước. Hắn cảm khái nói với Đao thúc của hắn, "Cháu thấy các nàng rất hợp nhau,

hôm qua cũng thế, bọn họ nói chuyện với nhau chẳng để ý tới cháu. Thôi chúng ta là nam nhân, phải đảm đương gánh vác mới được."

Dứt lời hắn còn vỗ vỗ hồ cánh tay Hồ Cửu Đao an ủi hắn. Hồ Cửu Đao nghe được thì cười ha ha bế hắn lên ngồi trên vai và nói với hắn, "Trước tiên mang cháu đi xem con trai ta nhé, đợi lát nữa ta sẽ mang cháu đến nhà đường thúc của ta bái sư, được không?"

"Cũng được đó." Tiểu Lão Hổ vững vàng mà ngồi trên đầu vai hắn, bày ra bô dạng tiểu đại nhân mà gật đầu đáp lời.

Chờ Hồ Cửu Đao dẫn hắn đến nhìn con mình thì Tiểu Lão Hổ đem áo lót hắn mặc hồi nhỏ ra đưa cho Hồ nương tử nói, "Trước mắt cháu không có gì thứ tốt tặng đệ đệ, đây là áo mẹ cháu làm cho cháu mặc hồi nhỏ, đệ đệ mặc vào chắc chắn có phúc khí. Thẩm để đệ đệ mặc vào, sau này chắc chắn cũng có tiền đồ."

Hồ nương tử "Ai da" một tiếng, vội đón lấy cái áo lót, nhìn qua thì thấy đường may chắc chắn, vừa nhìn đã biết áo được dặt và bảo quản sạch sẽ. Lúc ngửi ngửi cái áo còn có mùi hương thanh nhã khiến nàng ta vui vẻ tươi cười nói, "Cái này đúng là đồ tốt."

Nói xong nàng vui sướng nói với Trương Tiểu Oản, "Tẩu tử, ta thấy áo này có thể mặc ngay được, để ta đổi cho đứa nhỏ mặc luôn."

Trương Tiểu Oản ngăn cản nàng rồi cười nói, "Đừng gấp, quần áo này để lâu rồi, muội giặt qua rồi hẵng để đứa nhỏ mặc, như thế mới yên tâm."

"Đúng vậy không gấp được, đừng gấp……" Hồ Cửu Đao ở bên cạnh tiếp lời rồi nói với vợ mình, "Nương tử, ta mang theo Hoài Thiện đi bái sư nhé?"

"Đi đi." Hồ nương tử chỉ vào cáo rổ để trên bàn rồi nói với hắn, "Chàng mang theo cái này giao cho đường thúc."

Hồ Cửu Đao lên tiếng đáp sau đó vươn tay lại sờ soạng đầu con mình rồi mới khiêng Tiểu Lão Hổ lên vai rồi cầm rổ đi ra ngoài.

Tiểu Lão Hổ cũng không câu nệ, vừa ra đến cửa đã móc gói kẹo mạch nha trong ngực ra đem một khối lớn nhất nhét vào trong miệng Hồ Cửu Đao. Kẹo ngọt đến nỗi đại hán kia nhe răng nhếch miệng la oai oái, "Ăn không được ăn không được, ngọt quá."

Nói thì nói thế nhưng đợi hắn ăn xong Tiểu Lão Hổ lại nhét cho hắn một miếng khác. Hắn cười hắc hắc, mắt híp lại mà nhai, buồn cười đến nỗi Tiểu Lão Hổ ở đầu vai hắn vội túm lấy tóc hắn rồi cười rung trời.

****

Lúc một lớn một nhỏ ố á vừa nói chuyện với nhau vừa đi xa thì hai nữ nhân mới phục hồi tinh thần liếc nhìn nhau rồi đồng thời phì cười.

"Tẩu tử, bây giờ ngài đã biết rồi đó, phu quân này của ta tuy lớn tuổi rồi nhưng vẫn giống đứa nhỏ vậy." Hồ nương tử phe lắc đầu cảm khái nói, trong mắt lại đầy nhu tình.

Trương Tiểu Oản nhìn khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của nàng ta thì ý cười trên mặt cũng nhạt dần. Nàng cúi đầu cười nhạt, kéo cái sọt đang đặt trên mặt đất qua rồi lấy bộ đồ trẻ em ra đưa cho Hồ nương tử, "Cái áo lót kia là quà Hoài Thiện đưa cho đệ đệ làm quà gặp mặt, ta cũng không có gì quý giá nên tối qua có làm một cái yếm và một cái áo lót nhỏ, vải dệt không phải quá tốt, muội tạm cầm lấy nhé."

Hồ nương tử đón lấy mở ra thì thấy trên yếm con thêu một cái đầu hổ sinh động như thật thì không khỏi thất thanh nói, "Cái này làm sao một ngày đã làm xong?"

Chờ nàng nhìn thấy trên mặt Trương Tiểu Oản có quầng thâm nhàn

nhạt thì mới lắc đầu thở dài, “Tẩu thức đêm sao? Khiến tẩu vất vả rồi.”

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì hơi hơi mỉm cười nói, “Chỉ là hai cái áo lót làm sao đủ thể hiện thành ý của mẫu tử chúng ta chứ.”

Chương 66

Uông Hoài Thiện vào thư viện của Hồ gia đọc sách. Vốn Hồ Cửu Đao muốn Tiểu Lão Hổ đến ở nhà hắn để miễn cho hắn phải đi đường xa mệt nhọc nhưng Uông Hoài Thiện không đồng ý nên đành từ bỏ.

Hồ Cửu Đao bị nương tử mắng cho một trận nên cũng không dám khuyên người bạn nhỏ ở lại nhà mình mà chỉ nhân lúc tan học, nếu có rảnh rỗi thì đánh xe ngựa đưa Tiểu Lão Hổ một đoạn đường.

Uông Hoài Thiện lại không chịu mà cự tuyệt Hồ Cửu Đao, "Ta phải luyện cách tự đi bộ, ngồi xe ngựa thì luyện thế nào được?"

Hắn nói xong thì không đợi Hồ Cửu Đao nói cái gì đã khoác cặp sách mẹ hắn khâu cho hắn rồi mang theo Cẩu Tử chạy về phía trước, bóng dáng lập tức biến mất.

Hồ Cửu Đao cười nhìn người bạn nhỏ của hắn biến mất nhanh như gió thì bật cười lắc đầu. Lúc quay lại trong nhà Hồ nương tử nhịn không được nói với hắn, "Đứa nhỏ này sao lại thông tuệ hiểu chuyện thế chứ?"

Hồ Cửu Đao gãi gãi đầu giải thích với nàng, "Trong nhà hắn khổ lại không có nam nhân chống nên hắn phải chống đỡ cả nhà, sao có thể không hiểu chuyện chứ?"

Nói xong lại hắn lại e thẹn nói với Hồ nương tử, "Lúc mẫu thân ta bị bệnh ta còn từng trộm đồ ăn của nhà đường thúc về ăn, lúc bất đắc dĩ ấy mà, chuyện gì cũng phải làm hết."

Hồ nương tử nghe xong thì nghĩ tới trượng phu nhà mình từ nhỏ không cha chịu không ít khổ thì cũng đau lòng. Đêm đó nàng múc nước nóng đến tự mình rửa chân cho hắn khiến Hồ Cửu Đao vui đến nỗi buổi tối ngủ còn cười không khép được miệng, ngốc cực kỳ.

****

Tiểu Lão Hổ theo tiên sinh đọc sách nên trong nhà thường xuyên chỉ có mình Trương Tiểu Oản.

Từ khi Tiểu Lão Hổ sinh ra đã làm bạn bên người nàng, hiện nay đột nhiên chỉ có mình nàng nên mấy ngày đầu Trương Tiểu Oản thật sự không quá quen.

Trương Tiểu Oản vốn cũng nghĩ con đường đi học quá xa, Tiểu Lão Hổ đi quá mệt nhọc nên cũng định để hắn thi thoảng ở lại nhà Hồ Cửu Đao để miễn cho hắn phải bôn ba. Nhưng con trai nàng không chịu, cứ thế qua một thời gian nàng nghĩ có lẽ thế này cũng tốt. Nếu nàng thường xuyên không thấy Tiểu Lão Hổ thì trong lòng sợ là cũng sẽ nhớ hắn đến hoảng.

Hai mẹ con cứ thế sống qua ngày, Tiểu Lão Hổ cũng chậm rãi không nghĩ tới việc của Uông gia nữa. Hắn đi thư viện học được kiến thức sẽ về nói lại cho Trương Tiểu Oản, quả thực không còn thời gian nghĩ tới người nhà kia nữa.

Cuộc sống cứ thế an bình trôi qua, mùa thu lại tới, Tiểu Lão Hổ cũng qua sinh nhật 6 tuổi, cũng cao lên rất nhiều.

Trong nhà lúc này đã không còn bao nhiêu bạc, Trương Tiểu Oản muốn vào trong núi một chuyến, chuẩn bị săn hoặc hái chút thảo dược bán lấy tiền trợ cấp sinh hoạt nhưng lại nghe người xung quanh nói biên cương thắng trận, Trung Vương gia sắp dẫn quân hồi triều.

Việc này Tiểu Lão Hổ cũng nghe được tiên sinh hắn nói. Hôm nay

sau khi trở về hắn banh cái mặt hổ không vui nói với Trương Tiểu Oản, "Mạnh tiên sinh nói nếu con trai của ông nhà xấu xa Uông gia kia cũng đánh giặc ở biên cương thì lần này chắc sẽ trở về."

Trương Tiểu Oản nghe thấy hắn nói vậy thì chỉ có thể lắc đầu, cũng không nói nổi một câu khuyên giải.

"Hừ." Cũng không biết Tiểu Lão Hổ nghĩ cái gì mà chỉ hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đi mất.

Trương Tiểu Oản theo đuôi hắn đi ra thì thấy hắn lại lấy mũi tên của mình, cầm đi lấy đá mài chải vuốt.

"Nếu hắn dám đến con sẽ giết hắn." Buổi tối Tiểu Lão Hổ đem 30 mũi tên của hắn thu lại, cái mặt lạnh sắc bén như mấy mũi tên hắn vừa mài. Lúc này hắn lãnh khốc đến không giống một đứa nhỏ.

Trương Tiểu Oản lẳng lặng mà nhìn hắn một lúc lâu, lúc nước mắt dần tụ lại trong mắt hắn nàng mới ôm hắn, để hắn ngồi trong lòng mình rồi bình tĩnh nói, "Con không cần thích hắn. Phụ thân con quả thật chưa từng làm được việc gì tốt cho con."

"Hắn không phải phụ thân của con," Tiểu Lão Hổ nghe được lời này thì khóc, gào lên với mẹ hắn, "Mẫu thân, hắn không phải phụ thân của con."

Trương Tiểu Oản ôm lấy hắn, chẳng nói được nên lời.

Cho dù nàng cảm thấy nam nhân kia xa lạ đến mức không có chút liên quan gì tới hai mẹ con nàng, bọn họ cũng có thể coi hắn là người xa lạ nhưng hắn họ Uông mà Tiểu Lão Hổ cũng phải mang họ Uông theo hắn. Ngoài những việc Uông gia làm với hai mẹ con họ thì Tiểu Lão Hổ quả thật đã vì hắn mà chịu không ít khổ. Nếu không trách hắn thì Tiểu Lão Hổ phải trách ai?

Lúc đám hài tử trong thôn ức hiếp Tiểu Lão Hổ, mắng hắn là đứa

nhỏ không cha thì hắn cũng chỉ có thể dùng nắm tay để đáp trả. Vì sợ nàng thương tâm nên hắn còn phải trộm khóc ở bên ngoài rồi mới dám về.

Ở học đường của Hồ gia hắn cũng chịu không ít trào phúng của đám trẻ khác, sau khi đánh nhau về, trên người hắn đều là vết thương nhưng hắn giấu hết. Trương Tiểu Oản cũng phối hợp làm như không biết nhưng đến người ngoài như Hồ nương tử còn đau lòng vì hắn mà khóc một hồi.

Hắn còn nhỏ đã vì người cha chưa từng thấy mặt này mà chịu khổ nhiều như thế nên Trương Tiểu Oản chỉ có thể đem Uông Vĩnh Chiêu thành một người hoàn toàn xa lạ. Nàng cũng cố dùng lý trí lý giải những đau khổ hắn mang đến cho nàng đều vì hắn có lập trường riêng, cũng không thể trách hắn.

Nhưng nàng có thể không căm hận, không yêu cầu hắn phụ trách gì với nàng nhưng lại không thể mở miệng ngăn cản con trai nàng căm hận và thông cảm cho người kia.

Như vậy đối với Tiểu Lão Hổ là quá không công bằng và quá tàn nhẫn.

****

Đầu tháng mười, đêm lạnh như nước.

Sau khi màn đêm buông xuống, Uông Vĩnh Chiêu hạ lệnh cho quân sĩ của Ngân Hổ doanh hạ trại, chờ đợi đằng trước truyền lệnh đến.

Hắn mới vừa tiến vào trướng nghỉ ngơi một chút thì có người tiến vào báo Trung Vương gia đã bị Tam vương gia phái người tới đón vào cung kiến giá.

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi sau đó chỉnh quân bào, lệnh cho bộ hạ lại nhổ trại vào kinh.

Buổi trưa ngày đó Uông Vĩnh Chiêu bị truyền vào cung, vì công lao giết địch và cứu Tam Vương gia nên được hoàng đế phong lên tứ phẩm, thưởng hoàng kim trăm lượng.

Uông Vĩnh Chiêu lĩnh thưởng, đêm đó hắn uống rượu với quân sĩ trong doanh rồi mới về nhà.

Hắn cưỡi ngựa tiến vào cửa thành không lâu thì thấy Thính quản gia đã chạy tới đón, nước mắt giàn giụa, "Đại công tử, đại công tử, ngài đã trở lại?"

"Ừ." Khuôn mặt lạnh băng của Uông Vĩnh Chiêu ấm áp hơn một chút, thậm chí hơi cười nói, "Đám Nhị Lang đã về chưa?"

"Đã về, đều đã về!" Thính thúc liên tục gật đầu sau đó thúc giục, "Ngài đi nhanh một chút, phu nhân và biểu tiểu thư đều đang ở cửa ngóng trông ngài, cổ sợ là cũng đau lắm rồi."

Nghe vậy mặt Uông Vĩnh Chiêu cũng thả lỏng rất nhiều, cũng ôn hòa hơn mà nói, "Ngươi dắt ngựa, ta đi nhanh một chút."

Nói xong hắn ném dây cương cho Thính thúc rồi đi nhanh về phía trước. Không đến một nén hương hắn đã đến trước cổng lớn, nhìn thấy mấy người ở cửa thì trên mặt hắn nở nụ cười tiến đến khom người với Uông Hàn thị, "Mẫu thân, hài nhi đã trở lại."

Lúc hắn nói chuyện thì liếc nhìn bóng người mảnh mai bên cạnh một cái, so với trước khi hắn xuất chinh thì nàng ta còn gầy hơn một chút. Lòng hắn không nhịn được thương tiếc có thêm, đợi Uông Hàn thị vội vàng nâng hắn dậy thì hắn cũng duỗi tay qua kéo nàng kia một phen, đổi lại nàng kia nở nụ cười tươi hơn hoa.

Uông Vĩnh Chiêu tức khắc cảm thấy mình đã thật sự trở lại, nơi này không phải chiến trường thi thể chất đống mà là nhà hắn. Trong nhà có kiều thê kiều diễm như hoa, khiến người ta yêu thương.

Ở Lưu phủ ở phía tây kinh thành, Lưu Nhị Lang từ quân doanh trở về thì lập tức nói với tiểu thiếp Tiếu thị, "Ngày mai nàng thu thập một chút, chúng ta tới Uông phủ một chuyến."

"Lão gia có chuyện gì sao?" Tiếu thị kia phất tay để nha hoàn lui ra rồi hỏi.

Lưu Nhị Lang nhíu chặt mày, "Vĩnh chiêu hồi phủ nhưng mẫu tử Tiểu Oản còn chưa được đón về phủ, ngày mai ta phải tới hỏi một lần xem Uông gia rốt cuộc đặt hai mẫu tử bọn họ ở chỗ nào."

Bàn tay Tiếu thị đang giúp ông ta cởi áo ngoài lập tức hơi ngừng lại, sau đó cẩn thận nhìn Lưu Nhị Lang nói, "Lão gia, có một chuyện có khả năng ngài còn không biết, thiếp thân không biết có nên nói hay không……"

"Nói." Lưu Nhị Lang nhịn không được bộ dạng ấp úng của bà ta.

Tiếu thị lập tức vén áo hành lễ với ông ta sau đó nhẹ giọng kể chuyện nghe được từ Uông Hàn thị với Lưu Nhị Lang.

Lưu Nhị Lang nghe xong thì trong mắt đều là kinh ngạc, "Hắn thô bạo thế sao?"

"Phải, nghe nói thiếu chút nữa còn đánh chết mẫu thân hắn."

"Thế Tiểu Oản thì sao?"

"Cũng là kẻ ngu dốt," Tiếu thị thở dài, "Nguyên nhân của chuyện kia chính là vì nàng. Bên kia nói cùng ngày hôm đó nàng ta tới thỉnh an nhưng bọn họ quên không kịp mời nàng ta vào ăn cơm thế mà nàng ta xui khiến đứa nhỏ sai con chó đi cắn Uông gia tẩu tử. Sau đó thấy con chó cắn quá hung nên vì thoát tội nên nàng ta mới đánh con một cái. Ai ngờ đứa nhỏ kia lại có tính tình hung bạo như thế, sợ là hắn tủi thân nên mới xảy ra sự việc sau đó. Uông gia tẩu tử bị chó

cẳn, miệng vết thương quả thật sâu thấy xương. Trước đó vài ngày có y bà đến cửa xem bệnh, đúng lúc thiếp ở đó có nhìn thấy. Lão gia, thiếp thấy vì giao tình giữa ngài và Uông lão gia nên Uông gia tẩu tử cũng đã nhịn rất nhiều. Lúc này bà ấy chỉ nhốt mẫu tử kia ở ngoại ô, chứ nếu đổi thành nhà khác thì sợ là đã hưu về nhà, đổi cưới khuê nữ nhà khác rồi."

"Lại là như thế sao?" Lưu Nhị Lang nhíu mày, nghiêng mắt liếc bà ta một cái, "Nàng nghe được cẩn thận chứ?"

"Không có một câu là giả." Tiếu thị vội vàng bảo đảm.

Lưu Nhị Lang "Ừ" một tiếng sau đó suy nghĩ một lát.

Tiếu thị nhìn nhìn mặt ông ta sau đó cẩn thận hỏi một câu, "Vậy ngày mai……"

"Tạm hoãn mấy ngày đã, để ta bái kiến Uông Đại ca trước, hỏi rõ sự tình xem sao." Lưu Nhị Lang lắc đầu đi vào trong rửa mặt.

Tiếu thị vội đi theo, trong lúc đó bà ta ngẩng đầu liếc qua đống vàng giấu ở chân giường một cái.

****

Giữa tháng mười, Uông Vĩnh Chiêu ngồi trong thư phòng miên mãn vân vê một bức thư trong tay và suy nghĩ. Lúc này Giang Tiểu Sơn gõ cửa tiến vào báo với hắn: "Tiểu nhân đã tặng ngân lượng qua đó."

Uông Vĩnh Chiêu không chút để ý mà "ừ" một tiếng.

"Đại công tử, ngài xem có còn gì muốn dặn dò không?" Giang Tiểu Sơn hỏi lại.

"Cứ thế đã." Uông Vĩnh Chiêu đạm nhiên nói.

“Đại công tử……” Giang Tiểu Sơn do dự một chút rồi lại nói một câu, “Có câu thuộc hạ không biết có nên nói hay không.”

“Nói.”

“Tiểu công tử kia lớn lên giống ngài như đúc, khuôn mặt và biểu tình kia quả thật chính là như một khuôn đúc ra với ngài……” Giang Tiểu Sơn cẩn thận nói.

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì cười nói, “Cái này ta đã nghe phụ thân nói.”

Dứt lời hắn thu lại nụ cười, lãnh khốc nói, “Thì thế nào? Để hắn ngây người ở nông thôn đi, trong phủ này rồi sẽ có một tiểu công tử khác.”

Nói xong hắn vẫy vẫy tay để Giang Tiểu Sơn lui ra còn mình thì tiếp tục suy tư làm sao hạ bút trả lời bức thư trong tay.

Giang Tiểu Sơn chỉ đành lủia, đến cửa rồi hắn còn thầm nhủ một câu, “Sao lại có người giống nhau đến thế chứ? Đến bộ dạng lạnh mặt kia cũng giống nhau, quả thật là phụ tử.”

Nói xong hắn lại nhớ tới vị đại công tử mới được thăng chức này căn bản khinh thường đứa con trai kia thì cảm thấy đáng tiếc mà lắc đầu thở dài đi xa.

Chương 67

Cái kẻ ăn mặc có thể diện đến đưa bạc vừa đi xong thì Uông Hoài Thiện lạnh mặt quay đầu nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản trầm mặc mà nhìn hắn.

"Mau ném bạc này đi, ném đi!" Tiểu Lão Hổ tức giận nghiến răng nghiến lợi nói từng câu một. Trương Tiểu Oản thậm chí thấy được gân xanh trên trán hắn nổi lên.

Sợ là hắn đang phẫn nộ đến muốn giết người. Trương Tiểu Oản đem tay nải gói bạc kia mở ra, nhìn lướt qua thì thấy ít nhất cũng có trăm lượng.

Nàng chỉ nhìn lướt qua, sau đó chuyên chú nhìn con trai đang giận dữ đứng bên cạnh, cố gắng dùng lý trí mà chậm rãi nói với hắn, "Bạc này ném đi rồi thì con và ta phải chịu khổ. Hắn cho rằng đưa bạc tới là hết trách nhiệm với con, còn chúng ta ném bạc đi rồi thì người chịu khổ chính là chúng ta. Hắn sẽ không vì chúng ta không dùng bạc của hắn mà cảm thấy bị trả thù, vậy con nói xem phải làm gì?"

"Con mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, con không muốn dùng bạc của hắn……" Tiểu Lão Hổ nắm chặt tay run rẩy, lạnh giọng gào lên những lời này sau đó nước mắt cứ thế rơi xuống.

Trương Tiểu Oản nhẹ thở ra một hơi, nàng quay mặt qua bên khác sau đó mới cảm thấy đau đớn trong lòng dễ chịu hơn một chút. Lúc này nàng mới có sức lực tiếp tục nói chuyện, "Vậy ném đi thôi."

Ném đi, ném đi, chỉ cần hắn có thể dễ chịu thì bạc này không có cũng chẳng sao. Trương Tiểu Oản mất rất nhiều sức mới làm bộ không có việc gì mà đứng lên, cầm lấy tay nải kia, buộc lại sau đó cầm lấy chuẩn bị mang đi ném.

"Ném tới còn sông phía sau nhé?" Trương Tiểu Oản cười với Tiểu Lão Hổ sau đó nhẹ giọng hỏi hắn, ở trước mặt hắn chứng minh việc gì nàng cũng theo hắn, ở trong lòng nàng chỉ có hắn mới là quan trọng nhất.

Hắn ở trong lòng nàng là độc nhất vô nhị.

Nhìn bóng dáng của chính mình trong đôi mắt ôn nhu của mẹ hắn, Uông Hoài Thiện không nói gì, chỉ dùng khuôn mặt nhỏ thê lương kia mà nhìn Trương Tiểu Oản, đôi mắt ngây ra đến không có thần thái.

Trương Tiểu Oản không dám liếc nhìn khuôn mặt nhỏ của hắn thêm nhiều, chỉ theo bản năng đứng thẳng người, ưỡn ngực cầm tay nải đi ra cửa. Nàng đi được vài bước thì thấy hắn đi theo vì thế nàng dắt tay hắn cùng đi……

Trong nháy mắt đó Trương Tiểu Oản bị bàn tay nhỏ lạnh như băng của hắn làm cho cả kinh đến run rẩy. Nhưng cho dù mỗi dây thần kinh của nàng đều đang gào thét thì nàng vẫn dùng hết sức kéo tay con trai, giống như không có việc gì mà đi đến bờ sông phía sau.

Một đường này hai mẹ con đều trầm mặc, tới bờ sông Trương Tiểu Oản định ném tay nải đi thì Tiểu Lão Hổ vươn tay, kéo nàng một chút.

Trương Tiểu Oản quay đầu nhìn hắn lại thấy đứa con trai mới chỉ có sáu tuổi của nàng nhẹ nhàng nói với nàng, "Để lại thôi mẫu thân. Ngài nói đúng, hắn sẽ chẳng để tâm tới chúng ta mà chúng ta cũng chẳng cần để ý tới hắn, đâu cần phải tức giận chứ?"

Trương Tiểu Oản không nói chuyện, chỉ lẳng lặng mà nhìn hắn.

"Chúng ta trở về đi." Tiểu Lão Hổ cầm lấy tay nải trong tay nàng đeo lên người mình sau đó kéo tay nàng mang nàng trở về.

Chỉ là bước chân vội vàng lúc về đã tiết lộ tâm tình của hắn.

Màn đêm buông xuống, Tiểu Lão Hổ bừng tỉnh bởi tiếng la "Ta muốn giết ngươi" của chính mình. Lúc hắn quay đầu thì nhìn tháy bóng người nằm bên cạnh mình trong bóng đêm đang lẳng lặng nhìn hắn. Hắn mang theo hận ý ngập trời mà gằn từng câu nói với nàng, "Cả đời con sẽ không tha thứ cho hắn, về sau con nhất định sẽ phải khiến hắn sống không bằng chết."

"Ừ, được." Nữ nhân kia dùng bàn tay ấm áp của nàng vỗ về khuôn mặt hắn, dùng giọng điệu có thể khiến hắn yên tâm mà nói với hắn, "Vì tương lai, mau ngủ tiếp đi."

Uông Hoài Thiện quay mặt lại gật đầu một cái. Một lúc sau hắn lại nói với mẹ mình, "Mẫu thân đợi con ngủ đã nhé, ngài canh cho con một lát thôi."

Trong bóng đêm nữ nhân khẽ cười nói, "Mẫu thân sẽ chờ con ngủ say mới ngủ. Con mau ngủ đi, mẫu thân đang suy nghĩ sáng mai nên làm bánh củ cải hay nấu cháo cho con đây này."

Uông Hoài Thiện vừa nghe thấy thế thì cảm thấy bụng mơ hồ có chút đói. Hắn cẩn thận nghĩ nghĩ nói, "Đều làm hết đi, con muốn ăn cháo mẫu thân làm và ba cái bánh củ cải. Bánh kia mẫu thân làm nhiều một chút để con mang đến học đường cho đám Tông Minh ăn."

"Làm bao nhiêu cái thì được?" Mẹ hắn cười khiến con mãnh thú trong ngực hắn đang muốn vùng dậy rống to dần dần bình lặng xuống.

Hắn lại cẩn thận nghĩ nghĩ, tính tính số người sau đó hơi xin lỗi nói với mẹ mình, "Muốn mười cái, có phải hơi nhiều không?"

"Không nhiều lắm, một lát là đã làm xong rồi. Con mau ngủ đi, ngày mai còn phải tới học đường đó. Nếu con ở học đường ngủ gật thì Mạnh tiên sinh sẽ mắng đó."

"Đúng, đúng, Mạnh tiên sinh sẽ đánh tay nữa." Nhớ tới vị tiên sinh cực kỳ nghiêm khắc nhưng sẽ kiên nhẫn giảng bài cho hắn kia, Uông Hoài Thiện không nhịn được nở nụ cười, còn nói với mẹ hắn, "Mẫu thân làm thêm mấy cái nữa để con cho tiên sinh hai cái."

"Được, tổng cộng là mười lăm cái đúng không?"

"Vâng."

"Vậy mẫu thân làm nhiều thêm năm cái nữa để con đưa cho nhà Đao thúc nhé."

"Vâng……"

"Ngày mai con từ học đường về mẫu thân sẽ làm gà băm ớt cho con nhé?"

"Vâng……" Lúc này hắn mang theo chút mơ màng mà trả lời Trương Tiểu Oản. Đứa con trai nàng vừa rồi còn mang theo sát khí hét to bừng tỉnh nay đã chậm rãi thiếp đi.

Chờ hắn an bình ngủ thiếp đi Trương Tiểu Oản mới chậm rãi sờ tay đến bên má hắn. Sợ đánh thức hắn nên nàng cũng không dám sờ quá nhiều. Trong bóng đêm nàng nhìn khuôn mặt không thấy rõ sau đó tự cười, nhẹ nhàng nói với đứa con trai đang mơ ngủ của mình, "Tiểu Lão Hổ đừng sợ, mẫu thân vẫn mãi ở bên con, ngoan ngoãn ngủ đi nhé, được không?"

Trả lời nàng là tiếng ngáy tinh tế của Tiểu Lão Hổ. Trương Tiểu Oản dựa trên giường lẳng lặng lắng nghe, sau đó nàng mệt mỏi nhắm mắt.

Người của Uông gia quả thật ai cũng đáng sợ.

****

Được một trăm lượng kia rồi Trương Tiểu Oản cũng không cần phải vào trong núi nữa. Có bạc thì rất nhiều việc đều tiện hơn, nàng cũng mua chút thịt làm các món tặng cho trưởng bối trong Hồ gia tộc, còn có tiên sinh của Tiểu Lão Hổ nàng cũng tặng 20 cân. Đám bạn tốt chơi với Tiểu Lão Hổ cũng được nàng tặng 5 cân.

Nàng mua không ít thịt, làm thịt khô cũng mất rất nhiều thời gian nên Trương Tiểu Oản mất rất nhiều công sức mới làm xong hết sau đó để Tiểu Lão Hổ đưa tới từng nhà.

Tiểu Lão Hổ còn nhỏ nhưng việc đưa quà tạ lễ này hắn càng làm càng thành thục. Mặc dù nhiều người của Hồ gia không hiểu vì sao Uông gia lại không đón đứa cháu chỉ nhìn đã biết không phải vật trong ao này *(không phải người thường)* về nuôi dưỡng nhưng thấy Uông Hoài Thiện đến tặng đồ thì cũng vẫn vui vẻ đón nhận.

Không nói tới lễ vật hắn đem đến tặng mà chỉ nghỉ tới tương lai còn dài, nếu không có gì bất ngờ thì đứa nhỏ này lớn lên hắn cũng không phải kẻ vong ân phụ nghĩa.

Cứ thế, qua một thời gian ở chung, người của Hồ tộc từ trên xuống dưới đều coi Tiểu Lão Hổ như một nửa người trong tộc. Có vị trưởng bối còn lén nói với Hồ Cửu Đao, "Ta thấy tiền học của nhà hắn sang năm cũng không cần nộp nhiều thế đâu, coi như con cháu trong tộc là được."

Hồ Cửu Đao nghe xong thì lập tức đi tới dập đầu cảm tạ vị trưởng bối kia khiến ông ta dở khóc dở cười, "Ngươi đang lạy ai thế?"

“Cháu thay đứa nhỏ cảm tạ ngài, hắn là bạn của cháu đó.” Hồ Cửu Đao cười đến tận mang tai nói.

Người kia chính là tộc trưởng của Hồ gia tộc nghe thấy thế thì thở dài, “Ngươi ấy à, đúng là kẻ ngốc nhưng vẫn có phúc, cứ thế gặp được những người bất phàm.”

Hồ Cửu Đoa cũng không phải ngốc thật, hắn nghe trưởng bối nói thế thì biết ông ta cũng đang khen mình chọn vợ giỏi nên lại dập đầu cho ông ta vài cái. May mà trưởng bối ngăn lại nếu không hắn lại phải dập đầu vài cái.

****

Đợi đến đầu mùa đông, con trai cả của tộc trưởng Hồ gia tộc làm tiêu sư bên ngoài đã trở về. Uông Hoài Thiện về nhà nói với mẹ mình là hắn muốn đi theo Hồ đại sư phụ tập võ. Trương Tiểu Oản đang muốn mặt dày đi cầu Hồ nương tử một chuyến thì Hồ nương tử lại qua nhà lưu loát nói với nàng, “Tẩu tử, vị đường ca trong tộc chúng ta gặp Tiểu Lão Hổ thì bảo hắn là hạt giống tốt để học võ nên để ta tới nói với ngài xem có thể để Tiểu Lão Hổ đi theo hắn làm đồ đệ không……”

Trương Tiểu Oản rất là kinh ngạc, sau đó nàng mới cười khổ nói với Hồ nương tử, “Hôm qua trở về hắn có nói là muốn theo Hồ sơ phụ học võ. Ta còn đang định tới cửa nhờ muội thế mà muội lại tới rồi, thật sự khiến ta không biết phải nói gì mới tốt.”

Hồ nương tử là người hào sảng, nghe thế thì lập tức cười nói, “Cái này tính là gì chứ? Ngài còn không biết đám nam nhân kia đang có chủ ý gì sao? Năm trước Mạnh tiên sinh có nói Tiểu Lão Hổ về sau ắt có tiền đồ, ngày sau con cháu Hồ gia tộc sợ là phải nhờ hắn giúp đỡ một hai. Ai da, ta nói với tẩu, sau khi Mạnh tiên sinh nói một câu này thì trong lòng ta cũng nghĩ nhiều. Nếu không phải trượng phu trẻ con nhà ta một hai phải kết nghĩa huynh đệ với Tiểu Lão Hổ thì

ta đã nhận hắn làm con nuôi, để Đại Bảo sau này có ca ca dựa vào……”

“Đại bảo đã sớm là đệ đệ của hắn,” Trương Tiểu Oản nghe được thì bật cười lấy kim chỉ trong sọt của mình rồi nói tiếp, “Mấy ngày trước hắn còn nói với ta mùa đông tới rồi, đệ đệ sợ cũng cần phải có một cái áo bông rắn chắc mặc lên người mới ấm áp nên bắt ta phải làm một cái cho đệ đệ hắn kia kìa.”

Hồ nương tử nghe xong thì không khỏi xúc động, nhìn thấy cái áo bông chắc nịch tinh xảo kia thì vỗ ngực cảm thán, “Ai nha, hắn còn có lòng này, quả thật là không uổng công thương hắn.”

Trong lòng Trương Tiểu Oản cũng cảm kích nàng, Hồ nương tử không ít lần ra mặt vì Tiểu Lão Hổ. Hắn đọc sách trong thư viện của Hồ gia tộc, có bao nhiêu việc không phải nhờ nàng ấy chứ? Sợ hắn bị bắt nạt nên nàng thường bỏ việc trong tay chạy tới học đường xme một chút, sợ hắn bị người ta đánh phải bị đau.

“Hay là để hắn nhận Đao thúc làm nghĩa phụ đi? Muội thấy có được không?” Hồ nương tử đã nói ra câu kia thì Trương Tiểu Oản cũng không nhịn được đề nghị.

Nhưng Hồ nương tử lại diêu đầu, thò qua nhỏ giọng nói với Trương Tiểu Oản nói, “Sợ là không tốt, không nói gạt tẩu chứ chúng ta cũng đã hỏi qua Mạnh tiên sinh việc này nhưng Mạnh tiên sinh nói việc nhận nghĩa phụ này phải do người bên kia nói mới tính……”

Lúc nói nàng ta chỉ chỉ về hướng kinh thành. Trương Tiểu Oản nghe xong thì nhíu mày, lắc đầu thở dài một hơi sau đó không nói gì nữa.

Chương 68

Uông Vĩnh Chiêu từ Ngân Hổ doanh ra thì cưỡi ngựa tính về phủ nhưng nửa đường nghĩ tới tiểu thiếp đang mang thai trong nhà hắn lại nhíu mày quay đầu hỏi Giang Tiểu Sơn ở phía sau: "Trương thị ở cách đây rất xa sao?"

"Không đến mười dặm, nếu cưỡi ngựa thì mất nửa canh giờ." Giang Tiểu Sơn thấy Đại công tử đột nhiên hỏi Trương thị thì vội đáp.

"Ừ, vậy đi qua nhìn xem." Uông Vĩnh Chiêu nghĩ đường cũng không xa, đi qua nhìn đứa nhỏ nghe nói lớn lên giống hắn như đúc kia rồi về phủ cũng không muộn.

Hắn một khi tâm huyết dâng trào thì Giang Tiểu Sơn cũng có chút nghi hoặc. Đại công tử mỗi ngày đều đi ngang qua chỗ này, cách chỗ Đại thiếu phu nhân ở cũng không xa, sao hôm nay lại đột ngột muốn đi xem một chút chứ?

Hắn thấy thật là kỳ quái nhưng làm nô tài thì không có tư cách hoài nghi quyết định của chủ tử vì thế hắn chỉ đường sau đó đi theo phía sau.

Ngựa của Uông Vĩnh Chiêu rất nhanh đã đến trấn Tiểu Miêu và thôn Phiến Diệp heo lánh kia. Đến gian nhà bằng gạch xanh kia hắn lưu loát dừng ngựa còn Giang Tiểu Sơn thì tiến lên gõ cửa, nhưng mãi một hồi lâu vẫn không thấy ai ra mở cửa.

"Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân……" Giang Tiểu Sơn gọi một hồi, thậm chí Uông Vĩnh Chiêu cũng phải mất kiên nhẫn nhíu

mày.

Đáng tiếc Giang Tiểu Sơn không quay đầu lại nếu không thấy sẽ thấy được sắc mặt sắp không nhịn được của chủ tử, sợ lắ hắn sẽ không há miệng gọi được nữa.

"Được rồi." Uông Vĩnh Chiêu thấy không có người tới mở cửa thì nói.

"Có lẽ thiếu phu nhân có việc ra ngoài." Đối với vị Đại thiếu phu nhân hào phóng khéo léo kia hắn cũng có chút hảo cảm nên lúc này Giang Tiểu Sơn gãi gãi đầu nói, "Nếu không để tiểu nhân đi hỏi xung quanh một chút?"

"Không cần, về thôi." Uông Vĩnh Chiêu lười không muốn chờ. Lúc này hắn xoay người lên ngựa, không đợi nhiều đã giơ roi giục ngựa.

Khoái mã của hắn chạy trước, lúc đi ngang qua một người thì thấy là một tiểu phụ nhân đang cõng sọt. Hắn nghĩ lần sau sợ là sẽ không có tâm tình tới đây nên cũng quay đầu để ngựa chạy tới trước mặt phụ nhân kia. Hắn từ trên cao nhìn xuống nhàn nhạt nói với người ta, "Vị phu nhân này, có thể cho ta hỏi một chút không?"

Tiểu phụ nhân kia ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu mới thấy rõ mặt nàng. Nàng có một đôi mắt an tĩnh đến không có chút cảm xúc, tròng mắt đen tới mức giống như hắc thủy hắn đã từng nhìn thấy ở nơi sa mạc chết chóc.

Không hiểu sao trong lòng Uông Vĩnh Chiêu đột nhiên nhộn nhạo, lúc này Giang Tiểu Sơn cưỡi ngựa ở phía sau đã cuống quít đuổi tới. Hắn vừa nhìn thấy phụ nhân kia thì vội hét to một tiếng "Đại thiếu phu nhân……"

Uông Vĩnh Chiêu lập tưccs quét mắt qua khuôn mặt nàng, lại phát hiện hắn căn bản chẳng có chút ấn tượng nào với nữ nhân hoàn toàn xa lạ này cả.

Mà sau khi Giang Tiểu Sơn gọi nàng thì hiển nhiên nàng chính là Trương thị, người thay hắn sinh đứa nhỏ kia……

****

Liếc mắt nhìn nam nhân ngồi trên lưng ngựa, Trương Tiểu Oản rũ mắt, cõng sọt vén áo thi lễ với hắn.

"Đại thiếu phu nhân……" Cái người từng tới đưa bạc kia gọi nàng một tiếng, trong giọng nói có chút vui mừng, "Vừa rồi Đại công tử tới thăm hai người, tiểu nhân gõ cửa mãi vẫn không thấy có người đáp lại thì nghĩ chắc ngài ra cửa. Quả nhiên là như thế, hiện tại may quá lại gặp ngài ở đây."

Trương Tiểu Oản không nói chuyện, chỉ rũ mặt đứng ở kia, không dạ cũng không thưa.

"Về đi." Nam nhân kia xuống ngựa, nhàn nhạt đứng bên cạnh nàng nói.

Trương Tiểu Oản nhíu mày ở trong lòng sau đó mới ngước mắt nhẹ giọng hỏi hắn, "Không biết có chuyện gì?"

"Đại công tử tới gặp ngài và tiểu công tử……" Giang Tiểu Sơn cất giọng vui sướng vang vang.

Trương Tiểu Oản không biết hắn vui mừng vì cái gì nên chỉ có thể đứng bất động tại chỗ. Lúc này không đợi nàng phản ứng, Uông Đại lang đã dắt ngựa đi về phía nhà nàng mà Trương Tiểu Oản chỉ đành đi theo phía sau hắn.

"Ai, phu nhân, thứ này để tiểu nhân thay ngài cõng……" Lúc Giang Tiểu Sơn nói thì đồng thời duỗi tay ra muốn đón lấy cái sọt trên lưng Trương Tiểu Oản.

Nhưng vừa cầm đến hắn đã bị trọng lượng trong tay làm cho kinh

hoảng. Trương Tiểu Oản tránh khỏi tay hắn, tiếp tục cõng sọt đi theo Uông Đại lang đang đi về phía trước không quay đầu lại.

Bọn họ đi một lúc là tới, Trương Tiểu Oản mở cửa, buông sọt xuống sau đó nhìn hai người này dắt ngựa vào buộc ở cây bạch quả trong sân nhỏ.

Nàng nhẫn nhịn rồi cuối cùng vẫn đi lên nói với Uông Đại lang, "Ngài đem ngựa buộc ở bên ngoài đi." Nếu Tiểu Lão Hổ trở về thấy người này buộc ngựa trên cái cây hắn trồng thì thật sự không biết sẽ nháo ra chuyện gì.

Uông Đại lang nhìn nàng một cái, sau đó không nói gì mà ném dây cương cho Giang Tiểu Sơn. Giang Tiểu Sơn nghe được lời này thì đón lấy dây cương ha hả cười dắt ngựa ra ngoài.

Chỗ này không lớn, quả thật không buộc được hai con ngựa, vẫn là đại thiếu phu nhân cẩn thận.

****

"Người đâu?" Uông Vĩnh Chiêu ngồi xuống ghế trên ở nhà chính hỏi phụ nhân kia.

"Đã ra cửa."

"Khi nào trở về?"

Trương Tiểu Oản ngẩng đầu nhìn ra sắc trời bên ngoài, "Phải đợi trời tối."

Uông Vĩnh Chiêu nhíu mày nhìn quanh nhà cửa đươc quét tước sạch sẽ rồi lại nhìn phụ nhân đang đứng kia không nhúc nhích một cái rồi mở miệng nói, "Châm trà."

Nếu đã tới thì vẫn nên nhìn một cái rồi lại đi.

Lúc này phụ nhân kia vẫn không nhúc nhích, Uông Vĩnh Chiêu lại liếc nhìn nàng một cái, giọng lạnh hơn nhắc lại, "Châm trà."

Trương Tiểu Oản nghe thế thì ngẩng đầu nhàn nhạt nói với hắn, "Trong nhà không có trà."

Lúc này Giang Tiểu Sơn đã vào cửa, Uông Vĩnh Chiêu thấy hắn thì sắc mặt lạnh hơn, "Ngươi chưa đưa ngân lượng cho nàng ta sao?"

"Dạ?" Giang Tiểu Sơn không biết chuyện gì nên ngớ người ra.

"Đứa nhỏ đi đâu?" Uông Vĩnh Chiêu lười nhìn bộ dạng ngu xuẩn của hắn, cũng lười dây dưa với phụ nhân. Hắn tính toán tốc chiến tốc thắng nên nói với nàng, "Đứa nhỏ kia đâu? Để Tiểu Sơn đi tìm trở về."

Giang Tiểu Sơn vừa nghe thì vội hỏi Trương Tiểu Oản, "Phu nhân, tiểu công tử đi đâu chơi vậy? Ngài chỉ cho ta để ta đi tìm công tử về."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì đạm mạc cười với hắn sao đó nhìn về phía cửa, trong lòng khẽ thở dài. Chưa đời Giang Tiểu Sơn hỏi lại thì ngoài cửa đã vang lên tiếng gọi vui sướng "Mẫy thân", còn có tiếng thở hồng hộc của Cẩu Tử……

"Mấy con ngựa này ở đâu ra thế?" Khi nói chuyện thì đứa nhỏ và con chó đã chạy vội vào sân, sau đó cả căn nhà lập tức yên tĩnh.

Trương Tiểu Oản lẳng lặng mà nhìn kia một lớn một nhỏ lớn lên giống nhau như đúc kia đang trừng mắt nhìn nhau. Đến biểu cảm lạnh mặt, độ cong của môi hơi nhếch lên cũng hoàn toàn giống nhau.

Nhưng bô dáng trừng mắt nhìn nhau kia không hề giống cha con mà giống kẻ địch hơn.

****

“Đây là từ đâu ra?” Tiểu Lão Hổ mở miệng, cái cằm hơi hếch lên giống hệt biểu tình lạnh nhạt của Uông Vĩnh Chiêu lúc ngồi trên lưng ngựa hỏi nàng.

Chỉ là giọng điệu của Tiểu Lão Hổ rõ ràng mang theo chán ghét. Hắn hỏi xong thì đỏ mắt quay qua nhìn Trương Tiểu Oản, “Hai con ngựa ngoài cửa kia là của bọn họ sao?”

Trương Tiểu Oản không nói chuyện.

“Tiểu công tử……” Giang Tiểu Sơn không rõ nội tình nên cười mở miệng, “Ngựa kia là của chúng ta, ngài đi đâu vậy, Đại công tử và tiểu nhân……”

Không đợi hắn nói xong Tiểu Lão Hổ đã chạy đi. Trương Tiểu Oản thấy tay hắn lục tìm trong cái túi đựng sách nàng khâu cho hắn. Nàng muốn ngăn cản hắn nhưng nàng biết hiện tại nàng chẳng thể làm gì, có ngăn cũng không được.

Như vậy sẽ chỉ làm hắn hận nàng, làm hắn cảm thấy hắn bị nàng vứt bỏ. Hắn hiện tại không còn là đứa nhỏ ngây ngô sẽ nghe lời nàng lừa bịp……

Giang Tiểu Sơn không biết vì sao tiểu công tử lại không đợi hắn nói xong đã chạy ra ngoài. Hắn có chút khó hiểu mà nhìn về phía Trương Tiểu Oản, đang muốn hỏi chuyện thì nghe thấy một tiếng gào tê tâm liệt phế của con ngựa hắn buộc bên ngoài, giống như nó đang bị đồ tể xẻ thịt vậy.

Trong lòng hắn bỗng dưng cả kinh, lúc này Uông Vĩnh Chiên ngồi ở chủ vị đã nhanh chóng đứng dậy đi ra bên ngoài. Giang Tiểu Sơn cũng có chút hoảng sợ mà bước nhanh theo phía sau. Chờ đến khi ra ngoài cửa, hắn còn chưa kịp nhìn rõ tình huống thì đã thấy tiểu

công tử cầm theo một con dao nhỏ dính máu chạy về phía Đại công tử. Con dảo nhỏ kia thẳng tắp mà đâm về phía trước, hung ác mà mạnh mẽ như một tên thích khách.

Nhưng dù sao hắn cũng còn quá nhỏ, con dao kia cách Uông Vĩnh Chiêu nửa thước thì đã bị hắn hắn túm lấy cổ tay hung hăng vặn khiến dao rơi xuống đất……

Vào một khắc kia Trương Tiểu Oản dựa vào cạnh cửa nắm chặt khung cửa mới không để cả người ngã xuống.

Nàng nhìn con trai của nàng, nhìn đôi mắt đỏ ngầu khắc sâu hận thù trong đó……

Sau đó nàng nhanh chóng rời mắt, bước nhanh về phía hắn, đoạt lấy hắn từ trong tay người kia rồi ôm hắn vào trong lòng.

Nàng nhìn thẳng vào người kia, dùng giọng điệu chết lặng mà nói với hắn, "Hắn hận ngài, bởi vì lúc hắn chịu thiệt thòi không có phụ thân thay hắn ra mặt. Hắn lớn lên giống ngài như đúc nhưng lại không vì thế mà được tổ phụ và tổ mẫu yêu thương. Thậm cihs hắn vì bảo hộ mẫu thân như ta mà bị đuổi ra khỏi Uông gia tới nơi hẻo lánh này. Hắn có bao nhiêu kính trọng ngài thi cũng hận ngài bấy nhiêu, mong ngài……"

Nàng còn chưa nói hết lời cầu tình thì đã bị Tiểu Lão Hổ mà nàng đang ôm chặt trong lòng hung ác đánh gãy, "Con không kính trọng hắn, con chỉ muốn hắn chết."

Trương Tiểu Oản cúi đầu, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn hắn. Tiểu Lão Hổ nhìn mắt mẹ thì đột nhiên không dám nói gì nữa. Hắn biết mẹ mình đã thật sự tức giận vì những gì nàng dạy hắn đã bị hắn phát hủy hết. Hắn đã đồng ý với nàng nếu có một ngày gặp người này hắn sẽ không xúc động, hắn sẽ không tức giận, hắn càng sẽ không đòi giết người.

Nhưng vừa rồi hắn đã làm sai hết, chuyện hắn đã đồng ý với nàng hắn đều không làm được.

"Quả nhiên cả người đều là sát khí……" Lúc này Uông Vĩnh Chiêu đứng ở một bên lạnh lùng mà mở miệng. Sau đó hắn vươn tay đòi Trương Tiểu Oản đưa người.

Trương Tiểu Oản nhìn tay hắn rồi lùi ra sau một bước.

"Đưa người cho ta." Uông Vĩnh Chiêu vươn tay động không động đậy, lạnh lẽo trong đôi mắt hắn khiến Trương Tiểu Oản cảm thấy mình như bị hắn chọc vào lỗ trên người, lạnh đến tận xương.

"Ta ôm là được."

"Ta nói lại lần nữa, đưa hắn cho ta……" Uông Vĩnh Chiêu nói nữa một lần.

Trương Tiểu Oản cảnh giới lùi về phía sau nhưng lúc này Uông Vĩnh Chiêu đã động tay. Hắn lấy sức lực lớn hơn Trương Tiểu Oản mà đột ngột kéo cánh tay nàng ra. Cánh tay Trương Tiểu Oản bị hắn kéo đến trật khớp còn hắn cũng đồng thời túm lấy Tiểu Lão Hổ giống như xách một con gà con.

Lúc này hắn tàn nhẫn giơ cao cánh tay vừa kéo Trương Tiểu Oản sau đó hung hăng tát mạnh lên mặt Tiểu Lão Hổ……

"Bang" một tiếng vang lên, sau đó chính là giọng nói lạnh lùng của Uông Đại lang, "Quả nhiên là nghiệt súc, cha ruột cũng dám giết."

Nói xong hắn chán ghét ném người ra ngoài như ném một thứ phế vật. Chân hắn cũng sắc bén đá vào đầu Cẩu Tử đang lao tới cắn hắn.

Chương 69

Cẩu Tử đã chết. Nó liếc mắt nhìn Tiểu Lão Hổ một lần cuối rồi nằm bên người hắn mà trút một hơi cuối cùng.

Uông Vĩnh Chiêu thì dắt ngựa đi rồi. Ngựa không chết, chỉ rách chút chỗ bụng, dù sao dao nhỏ cũng không đâm sâu.

Nhưng Cẩu Tử lại chết.

Trương Tiểu Oản đứng bên cạnh Tiểu Lão Hổ đang ôm Cẩu Tử nức nở. Nàng trầm mặc nhìn hắn, thật lâu sau nàng mới ngồi xổm xuống hỏi hắn, "Lần sau có phải con muốn mẫu thân chết thì con mới học được cách kiềm chế chính mình không?"

Tiểu Lão Hổ ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn nàng, trong mắt hắn đầy nước mắt nên Trương Tiểu Oản không nhìn thấy rõ thứ trong đó.

Nàng chỉ hỏi lại hắn một lần, "Có phải đợi ta chết rồi thì con mới không làm sai không?"

Tiểu Lão Hổ khóc đến cả người đều run lên, hắn run run thân thể nhìn Trương Tiểu Oản, trong ánh mắt có thương tâm, còn có chút khát vọng……

Trương Tiểu Oản không ôm hắn, cũng không trấn an hắn, nàng đứng lên quay về trong phòng. Đây là trừng phạt cho hắn, dù lòng nàng như đao cắt nhưng vẫn phải để hắn hiểu một khi làm sai sẽ phải trả giá đắt.

Nếu hắn không học được cách kiềm chế thì cho dù nàng có liều mạng cũng không khiến hắn sống sót được.

****

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Oản cõng Tiểu Lão Hổ còn đang hôn mê đi tìm đại phu để xem bệnh và bốc thuốc. Chờ đến buổi tối hắn có thể xuống đất, nàng đưa cho hắn một cái cuốc để hắn đi đào hố an táng Cẩu Tử ở sau nhà.

Cẩu Tử có mồ của nó.

Vào ban đêm Trương Tiểu Oản đến trước mộ nó cõng Tiểu Lão Hổ canh bên cạnh trở về.

Cứ như thế qua ba ngày, vào ban đêm Tiểu Lão Hổ lại muốn đến trước mộ Cẩu Tử thì nàng mới kéo hắn lại, thắp sáng đèn đầu giường. Trương Tiểu Oản nhìn con trai mình, nhàn nhạt nói, "Con nên biết cái gì là một vừa hai phải nếu không lần sau chỉ có mẫu thân có thể chết vì con thôi."

Tiểu Lão Hổ nhìn khuôn mặt không biểu tình của mẹ hắn, mãi một hồi lâu sau hắn mới hỏi, "Mẫu thân, có phải ngài không thương tâm không?"

Trương Tiểu Oản không nói chuyện chỉ buông ngọn đèn trong tay, bế hắn lên đặt lên giường sau đó đắp chăn cho hắn.

"Mẫu thân, Cẩu Tử không còn nữa mà sao ngài không khóc?" Tiểu Lão Hổ nằm ở trên giường chảy nước mắt hỏi nàng.

Trương Tiểu Oản vươn tay sờ sờ mặt hắn, nhếch khóe miệng nói, "Mẫu thân không khóc được nữa, lần sau nếu con còn gây ra lỗi lầm thì khả năng đời này mẫu thân cũng không cười được nữa. Con có hiểu không?"

Tiểu Lão Hổ nhắm mắt, lần này hắn không khóc ra tiếng nữa mà chỉ không tiếng động chảy nước mắt.

Trương Tiểu Oản ngơ ngẩn mà nhìn khuôn mặt giống Uông Đại Lang như đúc của hắn dưới ánh đèn mờ nhạt, trong phút chốc nàng cũng mờ mịt.

Con trai nàng tương lai sẽ đi con đường nào đây? Uông Vĩnh Chiêu có giống cha mẹ hắn chắn con đường sống của con trai nàng không?

****

Lúc này đã vào chính đông, cách năm mới không còn xa. Dù khí hậu năm nay tốt hơn năm ngoái một chút nhưng lúc này thời tiết đã hoàn toàn lạnh nên học đường cũng tan học, tiên sinh cũng nghỉ. Trương Tiểu Oản cũng nhờ Hồ nương tử nói với tiên sinh cho Tiểu Lão Hổ xin nghỉ, để hắn ở trong nhà.

Mấy ngày nay Trương Tiểu Oản cũng không nói chuyện với hắn, cũng không ôm hắn. Tiểu Lão Hổ hiểu là mẹ hắn còn đang giận hắn, nàng không muốn an ủi hắn nữa.

Qua mấy ngày Trương Tiểu Oản mới chậm rãi cùng hắn nói chuyện. Lúc này Tiểu Lão Hổ đã hiểu nếu hắn không có bản lĩnh đứng trên đầu nam nhân kia thì hắn chẳng thể đụng vào người đó.

Mà không chỉ có người kia mà còn có toàn bộ người của Uông gia cũng thế. Nếu hắn làm sai thì đối phương sẽ không sao còn mẹ con hắn sẽ phải trả giá đắt. Giống như Cẩu Tử đã chết, một khi hắn làm sai thì sẽ phải chịu phạt.

Rất nhiều đạo lý trước kia hắn hiểu nhưng lại không cho là đúng lúc này hắn đều nhận thức rõ. Hắn bắt đầu làm việc giống như mẹ hắn nói. Hắn trở nên cẩn thận, thậm chí hắn còn học cách tiếp xúc với đám trẻ con trong thôn hay ác miệng chửi hắn. Sau khi tiếp xúc rồi

hắn mới phát hiện những đứa nhỏ lớn hơn hay dùng nắm đấm bắt nạt hắn cũng chỉ thế thôi. Chỉ mấy khối thịt khô mẹ hắn làm, hoặc một khối kẹo đã có thể khiến bọn họ cúi đầu nghe lệnh hắn, cũng không bắt nạt hắn nữa.

Tiểu Lão Hổ lập tức trưởng thành nhiều như vậy nhưng Trương Tiểu Oản đã không còn đau lòng như trước đây. Đứng trước hiện thực, khóc thút thít và oán hận đều không có tác dụng gì. Chỉ có sinh tồn và sống sót cũng như sống càng tốt hơn mới là quan trọng nhất.

Tiểu Lão Hổ của nàng mà muốn sống sót và trở nên nổi bật thì hắn phải gánh vác nhiều hơn người khác.

Bởi vì đây là con đường của hắn, nàng không thể gánh vác thay hắn được. Hắn chỉ có thể tự mình gánh vác, cho dù đôi vai hắn lúc này con nhỏ yếu như thế.

Tiểu Lão Hổ thay đổi rất nhiều, hắn coi lời mẹ hắn như lời của tiên sinh mà ghi tạc trong lòng. Hắn đem cái túi nhỏ đựng lông của Cẩu Tử mà mẹ hắn khâu cho hắn đeo trước ngực. Mẹ hắn nói mỗi lần hắn muốn cãi nhau, động tay với người khác thì hãy sờ lên cái túi và nghĩ xem có đáng giá để động tay không thì hẵng đánh. Nếu không đáng giá thì cho dù có khó cũng phải nhẫn.

Tiểu Lão Hổ đã thử qua biện pháp này và cảm thấy cực kỳ hữu dụng.

Cứ thế qua nửa tháng, Tiểu Lão Hổ trở thành người được yêu thích nhất trong hai thôn quanh đó. Những đứa nhỏ lớn hơn hắn 5,6 tuổi cũng thích đi theo sau mông hắn gọi hắn Hoài Thiện, Hoài Thiện cực kỳ quen thuộc.

Tiểu Lão Hổ đột nhiên có rất nhiều bạn, mà hắn cũng phát hiện ra những người từng đánh nhau với hắn kỳ thật cũng không có gì đáng ghét. Bọn họ mà đào được một củ khoai trong ruộng thì sẽ nướng chín và vẫn nhớ phần cho hắn một chút, cảm tạ hắn cho bọn họ thịt

ăn.

Tiểu lão hổ cảm thấy thế giới của hắn rộng lớn hơn, nhưng lời hắn nói lúc này lại không thể cương quyết như lúc trước. Hắn không còn nói hắn chắc chắn sẽ khiến những người đó của Uông gia phải sống không bằng chết nữa. Hắn chỉ lén lặng lẽ nói với Trương Tiểu Oản, "Con có thể xin lỗi hắn nhưng con có thể không tha thứ cho bọn họ không?"

"Có thể." Trương Tiểu Oản sờ sờ đầu hắn rồi lại dạy hắn một chút đạo lý hành xử theo hoàn cảnh.

Một ngày nào đó hắn sẽ rời khỏi nàng, hắn không phải một đứa nhỏ đơn giản mà hắn rất thông mình lại hiếu học, tiền đồ cực kỳ rộng lớn……

Nàng dẫn hắn lên huyện, vào thành không phải vì thế sao?

Một ngày nào đó hắn sẽ cất cánh bay xa nàng, mà trước đó nàng phải nuôi cho hắn một đôi cánh cứng rắn, để hắn bay được cao lại không sợ ngã xuống.

Nàng sinh hắn ra, dù hắn thành cái dạng người gì thì nàng đều phải phụ trách. Hắn là Tiểu Lão Hổ của nàng, mặc kệ dùng phương pháp gì nhưng nàng đều phải giúp hắn trở nên mạnh mẽ, không cần sợ bất kỳ thương tổn nào.

****

Trương Tiểu Oản đổi phương pháp khác mà dạy dỗ Tiểu Lão Hổ, hiệu quả cũng thật tốt. Lúc hai mẹ con nàng cho rằng bọn họ sẽ không còn liên quan gì đến Uông gia trong kinh thành kia nữa thì biến cố vẫn xảy ra.

Vào lúc chạng vạng ngày hôm nay mặt trời còn chưa xuống núi, Tiểu Lão Hổ đang đứng tấn, Trương Tiểu Oản đang ở trong nhà bếp

làm cơm chiều thì bỗng nhiên nghe được một loạt tiếng phi ngựa sau đó không bao lâu thì cửa nhà họ bị ai đó đập liên hồi.

Lúc Trương Tiểu Oản ra tới thì Tiểu Lão Hổ đã mở cửa, hắn đứng ở cửa kêu lên với Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân, mẫu thân, người kia của Uông gia tới……"

Nói xong Trương Tiểu Oản thấy Giang Tiểu Sơn đỡ Uông Đại lang vào cửa.

"Mau mau đóng cửa, tiểu công tử, mau mau đóng cửa……" Giang Tiểu Sơn trên người trúng tên vội vàng hô.

"Đóng cửa." Trương Tiểu Oản liếc mắt một cái sau đó nhanh chóng chạy đến cạnh cửa cùng Tiểu Lão Hổ canh ở đó.

"Sao lại thế này?" Trương Tiểu Oản đóng cửa lại rồi nhìn về phía Uông Đại Lang trên người bị bắm ba mũi tên.

Uông Đại lang hình như vẫn tỉnhl lúc này hắn liếc nàng một cái nhưng không nói gì.

Nhìn bộ dáng chỉ còn nửa hơi kia của hắn xong Trương Tiểu Oản chuyển mắt qua nhìn trên người Giang Tiểu Sơn. Lúc này nàng nghe thấy phía xa lại có tiếng ngựa phi đến. Nàng nhíu mày hỏi lại: "Sao lại thế này?"

Giang Tiểu Sơn lúc này đã bước nhanh đỡ Uông Đại lang vào trong nhà. Hắn nghe thấy lời này thì nói, "Gặp gỡ phải ngươi……"

"Những kẻ đang tới là địch hay bạn?" Trương Tiểu Oản đã dùng ánh mắt ý bảo Tiểu Lão Hổ đi lấy cung tiễn.

"Là địch, bọn họ rất nhiều người, người của chúng ta bị giết không ít, công tử cũng giết vài kẻ trong đó nhưng vẫn……" Vẻ mặt Giang Tiểu Sơn như đưa đám, trên người hắn cũng bị thương nặng nên

sau khi đỡ người đi một lúc thì hắn cũng nằm liệt trên đất thở gấp, cũng không còn sức mà nói nữa.

Uông Đại Lang cũng đang nặng nề thở phì phò, Trương Tiểu Oản bất chấp hắn có thể sắp chết hay không mà chỉ nhận lấy cây cung mà Tiểu Lão Hổ vừa nhanh nhẹn như con báo mang tới cho nàng sau đó vững vàng hỏi hắn, "Con muốn cùng mẫu thân đánh người hay muốn ở trong phòng?"

Hôm trước Uông Hoài Thiện mới cùng nàng đi núi sâu săn thú nên lúc này hắn không cần suy nghĩ đã đáp, "Cùng nương đánh người."

Trương Tiểu Oản gật đầu, lúc này nàng đã không rảnh để nói chuyện. Nàng không hề do dự trèo lên thang cuốn đặt đầu tường, sau đó lập tức kéo cung.

Uông Hoài Thiện không hề kém nàng mà chạy tới một cái giá đỡ khác, rút mũi tên từ sau bao ra……

Trương Tiểu Oản ngắm ngắm số người thì thấy có năm tên……

Nàng híp mắt, bắn hai mũi tên một lúc, ba lần kéo cung nàng bắn sáu mũi tên lại tránh được hai mũi tên đối phương bắn đến. Nàng nghiêng người ngắm con trai bên cạnh, thấy hắn không có việc gì mới bắn hạ kẻ cuối cùng còn trên ngựa.

"Vút" một tiếng, mũi tên kia xé gió mà đi, kẻ trên ngựa bị bắn ngã ngựa sau đó bị con ngựa kéo đi một đoạn dài.

Con ngựa chạy đến cuối thấy có nhà ở không đi được nữa thì cũng biết phải vòng mà chạy như điên sang một hướng khác……

Lúc này trên đường chỉ còn ba cỗ thi thể không bị ngựa lôi đi. Hai mẹ con liên thủ, qua chớp mắt đã bắn ngã 5 người từ trên lưng ngựa.

Trương Tiểu Oản không hạ thang cuốn mà sau khi xác định phía sau không có người đuổi theo nàng mới quay đầu nói với Tiểu Lão Hổ, "Con thấy rõ chưa?"

Uông Hoài Thiện quay đầu nhìn mẹ mình, chậm rãi đợi nàng nói chuyện.

"Không phải mẫu thân bảo con không được làm gì," Trương Tiểu Oản khẽ nhúc nhích môi, dùng giọng chỉ có hai bọn họ nghe được mà nói, "Giống những kẻ không quen biết này, nếu không có quan hệ gì tới lợi ích của con thì dưới tình huống tính mạng bị đe dọa con có thể dứt khoát bắn tên giết chết bọn họ. Giống như khi gặp con mồi, không cần nghĩ nhiều mà phải ra tay thật chuẩn, mũi tên phải nhanh, cho dù chết người cũng được, có hiểu không?"

"Hiểu!" Tiểu Lão Hổ nói một chữ, trong ánh mắt đều là thần thái thông tuệ. Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười, sau đó nhắm mắt giấu hết nhuệ khí trong mắt rồi mới xuống thang cuốn.

Chờ tới khi xuống đất, vào phòng, dưới cái nhìn thẳng tắp của Uông Đại lang nàng lại cúi đầu vén áo thi lễ với hắn sau đó nhìn mặt đất nhàn nhạt hỏi, "Đại công tử có cần rút mũi tên không?"

"Ngươi biết bắn tên sao?" Uông Đại lang lạnh như băng mà nhìn nàng, chỉ có điều sắc mặt hắn ửng hồng chứng tỏ hắn hiện tại bị thương không nhẹ.

"Ta từng đi săn." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt đáp. Nàng không vội, nếu hắn không chống đỡ nổi thì cũng chẳng liên quan gì tới nàng.

Chương 70

Quần áo mùa đông nhiều nên mũi tên cũng không cắm sâu, vừa rút đã ra.

Vì Tiểu Lão Hổ đã bắt đầu tập võ nên cũng sẽ bị chút thương tích tương đối nghiêm trọng. Vết thương do tập võ nghiêm trọng hơn so với lúc hắn đi đánh nhau nên Trương Tiểu Oản cũng chuẩn bị nhiều chút thuốc, vừa lúc đủ cho hai người này dùng.

Uông Đại Lang quả thật cũng giống nam tử hán, lúc Trương Tiểu Oản rút mũi tên ra rồi đổ rượu lên để tiêu độc hắn thậm chí không hừ một tiếng. Đổi lại là tên người hầu kia lúc rút mũi tên ra đã kêu thảm thiết, đến khi bị hắt rượu tiêu độc thì kêu đến mức Tiểu Lão Hổ phải cau mày, chán ghét mà nhìn hắn. Đứa nhỏ cảm thấy hắn quả thực chính là kẻ vô dụng cực kỳ, không giống một nam nhân tẹo nào.

Băng bó vết thương cho hai người xong Tiểu Lão Hổ đi theo Trương Tiểu Oản đến nhà bếp sau đó mới nói, "Khi nào thì bọn họ sẽ đi?"

Trương Tiểu Oản sờ sờ đầu của hắn cười cười nói, "Lúc nên đi thì sẽ đi."

Lúc nói lời này nàng nhìn về phía hắn, Tiểu Lão Hổ khinh thường mà nhếch khóe miệng, sau đó duỗi tay sờ sờ túi đựng lông của Cẩu Tử trước ngực, "Con đã biết, con sẽ không tức giận lung tung."

Hắn phải có nhẫn nại đợi khi nào lớn lên có đủ sức mạnh mới có thể phản kháng những kẻ khiến hắn căm giận. Hiện tại chính là chưa tới

lúc như lời mẹ hắn nói.

****

Trương Tiểu Oản múc cháo đã nấu xong để lên bàn sau đó đem phòng của hai mẹ con nàng nhường lại.

Nàng mang theo Tiểu Lão Hổ ra cửa rồi dẫn hắn đi xử lý thi thể. Thi thể không thể kéo trở về nên đành kéo tới hậu viện, còn xử lý thế nào thì chỉ đành đợi Uông Đại công tử quyết định, không liên quan gì tới hai mẹ con nàng.

Mũi tên của nàng bắn thực chuẩn, đều trúng cổ và đầu của mấy kẻ này. Tiểu Lão Hổ nhìn thấy thì kinh sợ cực kỳ, vội hỏi nàng khi nào hắn cũng có thể giống nàng.

"Luyện 5 năm nữa." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt cười, sau đó kéo thi thể.

"Còn phải 5 năm nữa sao?" Tiểu Lão Hổ có chút ủ rũ mà thở dài, vươn một tay đi kéo thi thể theo Trương Tiểu Oản, không ngừng một bước.

Trời sinh hắn sức lớn, lại thêm Trương Tiểu Oản cố tình huấn luyện nên càng thêm khỏe mạnh. Về điểm này hắn quả thật giống Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản cũng luyện ra được một thân sức lực. Năm đó vào núi săn thú, ban đầu nàng cõng đồ mấy chục tới gần trăm cân phải cố hết sức nhưng sau đó thì có thể thoải mái cõng.

Con người nếu muốn sống thì phải làm một ít việc trước kia mình không thể tưởng tượng được, cũng phải chuẩn bị một ít năng lực mà trước kia mình luôn cảm thấy không thể làm được.

Bọn họ đem thi thể kéo tới hậu viện thì thấy người người hầu kia

đang đỡ tường đi tới nhìn mấy cái thi thể. Lúc nhìn thấy mũi tên sắc bén xuyên qua cổ người thì mắt hắn trừng thật lớn. Lúc này hắn đi phải dùng cả tay lẫn chân, thiếu chút nữa bởi vì không kịp vịn mà ngã lăn ra đất.

Vẫn là Uông Hoài Thiện ở bên cạnh không tình nguyện mà đỡ hắn một phen nên hắn mới không ngã. Tuy thế hắn vẫn trừng mắt thật lớn, trong lòng cực kỳ sợ hãi, cũng không dám nhìn Trương Tiểu Oản một cái.

Uông Hoài Thiện nhìn bóng dáng hắn biến mất thì khinh thường nhếch miệng nói với mẹ mình, "Đúng là đồ chưa thấy qua việc đời."

Mẹ hắn có thể bắn trúng đầu lợn rừng to bằng hai người, một mũi tên này xuyên qua cổ người thì có là gì?

Người của Uông gia đều không phải thứ ra hồn.

****

Bên này Uông Hoài Thiện ghét bỏ người hầu của Uông gia không có nhãn lực, đầu kia Giang Tiểu Sơn vào nhà đem những gì hắn nhìn thấy nói với Uông Vĩnh Chiêu. Lúc này hắn vẫn sợ hãi mà nuốt nuốt nước miếng nói: "Đại công tử, mũi tên kia thật sự có thể xuyên qua đầu, sao có thể như thế……"

"Trời sinh đã có sức lực lớn." Uông Vĩnh Chiêu híp híp mắt, hồi tưởng lại bàn tay của Trương Tiểu Oản mà hắn đã từng nhìn thấy, xương cốt quả thật lớn hơn nữ nhân bình thường. Xem nàng rút mũi tên vừa chuẩn vừa tàn nhẫn là đã nhìn ra nàng từng đi săn thú, có khả năng nàng còn là cao thủ.

Hóa ra không phải là con gái nhà nông mà là con gái nhà thợ săn.

Uông Vĩnh Chiêu uống hết bát cháo trên bàn sau đó nói với Giang Tiểu Sơn, "Thêm một chén nữa."

Giữa trưa đến giờ hắn chưa được một miếng cơm nào. Giang Tiểu Sơn cũng thế, cũng bị địch đuổi giết một đường ba canh giờ lại từ núi bên kia vòng tới đây. Chẳng qua bất đắc dĩ hắn mới đề nghị trốn đến đây, hiện tại nghĩ đến cũng quá mạo hiểm. Truy binh mãnh liệt như thế nếu không phải Đại thiếu phu nhân này có một tay cung tiễn xuất sắc thì bọn họ……

Giang Tiểu Sơn không dám nghĩ tiếp nữa mà chỉ căng gia đầu nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Tiểu nhân mới vừa tới bếp nhìn nhưng hết cháo rồi."

Nói xong hắn lại nuốt nước miếng, kỳ thật hắn cũng mới chỉ uống hai bát cháo, cũng chưa thấm vào đâu?

Uông Vĩnh Chiêu hơi nhắm mắt, thoáng nhìn qua cửa rồi không nói gì nữa.

"Đại công tử, có cần tiểu nhân về nhà báo cái tin không?" Giang Tiểu Sơn cũng nhìn nhìn cửa, luôn cảm thấy không an toàn.

"Không cần," Uông Vĩnh Chiêu mệt mỏi mà xoa xoa cái trán, "Nghỉ ngơi một đêm đã ngày mai rồi nói sau."

"Nhưng……" Giang Tiểu Sơn nóng nảy, "Việc này dù sao cũng phải báo với Vương gia một tiếng."

"Vương gia chỉ sợ tự thân cũng khó bảo toàn," Uông Vĩnh Chiêu vỗ về miệng vết thương thấm máu trước ngực, ngẩng đầu nhìn nóc nhà sau đó nhắm mắt nhịn đau nói, "Mọi thứ phải bàn bạc kỹ đã."

"Thái Tử thì sao?" Giang Tiểu Sơn ngây người.

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì lạnh lùng mà nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười lạnh, "Từ trước đến nay được làm vua thua làm giặc, ta cuối cùng lại thành đá lót chân, lần này sợ là khó tránh chui đầu

vào lưới.”

Giang Tiểu Sơn không dự đoán được sự tình lại nghiêm trọng đến thế. Lúc trước mới khôi phục được chút sức lực nhưng giờ chân hắn lại mềm nhũn ngã trên đất, sau đó khóc thét, “Vậy lão gia và lão phu nhân bọn họ……”

“Ngày mai lại đi xem sao,” mặt Uông Vĩnh Chiêu lúc này đã thành màu xám, “Phải xem Tam vương gia có nguyện ý xuất đầu vì một cấp dưới như ta hay không.”

Giang Tiểu Sơn nghe vậy thì càng khóc rống lên, Trương Tiểu Oản vào nhà thì cũng chẳng để ý tới tiếng khóc của hắn.

Lúc này trời đã tối đen, nàng đốt hai ngọn đèn dầu sau đó để một ngọn lại sau đó mang theo Tiểu Lão Hổ xuống bếp nướng bánh. Hai mẹ con nàng mang bánh đã nướng xong ra cửa, vừa đi vừa ăn, chuẩn bị đem mấy con ngựa chạy đi mất kia tìm trở về.

Bọn họ lần theo dấu chân tới gần rìa núi tìm một hồi lâu, mất rất nhiều thời gian.

Cũng may hai thôn quanh đó đều cách nhà họ khá xa, con ngựa cũng không chạy tới chỗ khác mà chạy về phía ngọn núi. Vì thế khi Tiểu Lão Hổ đề nghị đi tìm ngựa Trương Tiểu Oản mới đồng ý đồng thời nàng cũng dạy hắn làm sao dựa vào dấu chân để truy tìm con mồi.

Lúc bọn họ về thì đã muộn, đã qua giờ Hợi. Cho dù Uông Hoài Thiện đã là một tiểu nam tử hán nhưng lúc này đi trên đường không có người, hắn vẫn giống một đứa nhỏ ghé trên lưng mẹ mình, tay cầm cây đuốc để mẹ hắn dắt hai con ngựa kia trở về.

Trong nhà còn có ba con nữa, tổng cộng có 5 con. Uông Hoài Thiện đã tính qua, ngay mai hắn sẽ tìm Đao thúc đem bán mấy con ngựa này cho thương nhân là có thể kiếm một khoản tiền.

Đối với những thi thể kia hắn cũng đã hỏi qua mẹ hắn mà mẹ hắn trả lời một câu hắn cực kỳ vừa ý. Nàng nói ai mang đến mầm tai hoạ thì người đó đi mà xử lý, chuyện này không liên quan tới hai mẹ con hắn. Bọn họ cứu người kia đã là làm hết trách nhiệm rồi. Bọn họ rất hào phóng mà không so đo chuyện hắn mang tới nhiều kẻ thù như thế nên hắn cũng không thể quá đáng.

Nếu tới điểm này hắn còn không hiểu thì có chạy tới đâu hắn cũng không chiếm được cái lý.

Uông Hoài Thiện cũng nghe hiểu lời mẹ hắn, trên đời này bất luận là việc gì chỉ cần chiếm lý là sẽ dễ làm, còn nếu không thì sẽ không có đường sống.

****

Sáng sớm hôm sau, sắc trời âm trầm, không bao lâu sau thì trời đổ tuyết.

Uông Vĩnh Chiêu ngủ trên giường đệm cả đêm, lúc này đang mắt lạnh nhìn phụ nhân kia mặc áo bông cho đứa nhỏ, còn nấu cháo thịt cho hắn và nướng bánh thơm phức.

Bọn họ cũng có cháo nhưng thịt rất ít. Bánh bọn họ cũng có nhưng không thịt.

Đứa nhỏ kia và nàng ngồi ở bàn nhỏ ăn cực kỳ vui sướng, đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn bọn họ. Uông Vĩnh Chiêu cũng không nói chuyện, chỉ ngẫu nhiên liếc bên kia vài lần, nghe bọn họ nói thứ tiếng khác tiếng phổ thông, cũng không phải tiếng của huyện Long Bình.

Nhưng dù hắn nghe không hiểu lắm thì hắn vẫn hiểu đứa nhỏ kia đang vui sướng khi người gặp họa. Không cần suy nghĩ nhiều Uông Vĩnh Chiêu cũng biết thằng nhóc kia đang nhằm vào ai.

Nghỉ ngơi một đêm xong Uông Vĩnh Chiêu cũng đã lấy lại chút sức lực, hắn suy nghĩ thì thấy hiện tại không thể trở về. Phải cho Trung Vương gia bên kia có cơ hội đối kháng với Hi Thái Tử vì thế lúc này hắn không thể vọt tới trước mặt Thái Tử nói mình còn sống. Nếu không đến lúc đó hắn sẽ liên lụy cả người nhà.

Hắn không trở về còn có thể làm Tam vương gia giữ được phụ thân và em trai hắn. Như thế hắn chỉ có thể tạm thời nghỉ ngơi tiếp.

Nhưng thằng nhóc kia…… Uông Vĩnh Chiêu nhẹ nhíu mày, tự hỏi phải nói chuyện với hai mẹ con này thế nào.

Sau khi ăn sáng xong Trương Tiểu Oản thu dọn chén bát rửa sạch rồi cùng Tiểu Lão Hổ ở trong phòng luyện chữ. Lúc này nàng đi tới gian ngoài cung kính hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu sau đó nói, "Khi nào thì Đại công tử trở về?"

Uông Vĩnh Chiêu không quen cách nói thẳng tưng của phụ nhân này, hắn nhìn nữ nhân không giống thôn phụ này thì thấy nàng luôn cúi đầu không nhìn hắn. Nàng nói không hề xuôi tai nhưng thái độ cung kính khiến hắn không bắt bẻ được gì. Hắn chỉ đành há mồm nhàn nhạt nói, "Ta sẽ nghỉ ngơi hai ngày, đợi vết thương đỡ hơn rồi nói."

****

Trương Tiểu Oản không hiểu quen nói chuyện với hắn, lúc này nghe hắn nói xong nàng lại nhíu mày.

Nhưng nàng chưa nói cái gì mà chỉ hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu rồi đi ra ngoài.

Nàng đi ra cửa vào phòng trong nói chuyện với Tiểu Lão Hổ. Hai mẹ con thương lượng xong thì Trương Tiểu Oản đem tiền bạc cùng quần áo đóng gói lại sau đó đi ra dặn dò người hầu kia về chỗ để gạo thóc và đồ lặt vặt. Ngay sau đó nàng mặc cho Tiểu lão Hổ một đôi

ủng mùa đông thật dày, hai mẹ con mang theo tay nải đi ra ngoài tị nạn.

Hai mẹ con nàng vừa rời khỏi thì Giang Tiểu Sơn mới phản ứng lại. Hắn lại trợn trắng mắt, há hốc mồm mà nhìn Đại thiếu phu nhân mang theo tiểu công tử cứ thế đi mất. Hắn thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đợi hắn lấy lại tinh thần thì Đại công tử đã đứng bên người hắn. Giang Tiểu Sơn cà lăm hỏi, "Đại, Đại công tử, Đại thiếu phu nhân muốn đi đâu vậy?"

Trên người Uông Vĩnh Chiêu vẫn mặc quần áo bị dính máu đi tới cửa lớn kéo ra nhìn thấy một hàng dấu chân hai mẹ con nàng để lại. Hắn thấy hai mẹ con nàng nắm tay nhau cõng tay nải đi về phía trước thì khuôn mặt còn lạnh hơn cả tuyết đang rơi.

Sắc mặt Uông Vĩnh Chiêu khó coi mà sắc mặt Uông Hoài Thiện cũng không tốt hơn là bao. Hắn vẫn khó hiểu vì sao mẹ hắn lại không đem ngựa đi bán. Bạc nhà bọn họ không nhiều lắm, cần phải kiếm nhiều bạc hơn.

"Đợi bọn họ xử lý xong rồi mà để lại ngựa thì chúng ta có thể bán." Trương Tiểu Oản lôi kéo tay con trai sau đó quay đầu lại nhìn Tiểu Lão Hổ đang cõng tay nải liếc mắt một cái. Lúc này nàng mới hé miệng cười cười, "Hiện tại chúng ta phải tránh họa, cái này quan trọng hơn."

Truy binh hôm qua đã giải quyết xong, nhưng nhìn bộ dáng của Uông Đại lang thì Trương Tiểu Oản suy đoán hắn ở lại chắc để tránh họa. Hắn tránh họa hay không thì kệ hắn nhưng hai mẹ con nàng không thể bị liên lụy được.

Ngày hôm qua là họa đến trước mắt, nàng chỉ có thể ra mặt. Nàng giết người cũng chỉ vì nàng và con mình chứ không phải vì nam nhân xa lạ kia, huống chi hắn còn từng làm tổn thương Tiểu Lão Hổ

của nàng.

Giết người không đơn giản dễ dàng như giết con mồi, nàng sẽ không vì hắn mà trả bất kỳ cái giá nào.

Nhà là của Uông gia, hắn muốn ở thì ở, còn mẹ con họ vẫn nên trốn trước mới tốt.

Cũng vừa lúc thừa dịp mùa đông nàng mang Tiểu Lão Hổ vào núi, dạy hắn một ít kiến thức dã ngoại sinh tồn.

Chương 71

Trương Tiểu Oản mang theo Tiểu Lão Hổ sửa sang lại huyệt động lần trước hai mẹ con phát hiện ra sau đó nhặt củi về thì đêm cũng đên. Bên ngoài tuyết trắng xóa, Tiểu Lão Hổ sung sướng cực kỳ mà lăn trên nền tuyết vài cái.

Trương Tiểu Oản giơ cây đuốc mỉm cười mà nhìn hắn, trong ánh mắt chết lặng ngày thường kia nảy lên ánh lửa khiến thần thái cả người nàng bay lên.

Trong một khắc này nàng quả thật quá đẹp khiến Tiểu Lão Hổ nhìn thấy bộ dạng của nàng thì lập tức nhảy lên người nàng không ngừng hôn loạn lên mặt nàng.

Những nụ hôn thân thiết của hắn khiến nàng không nhịn được cười càng sâu hơn. Lúc này nụ cười của nàng không hề có gánh nặng khiến cả người nàng sáng lên.

Nàng ổn định dùng một tay thoải mái nâng cơ thể nhỏ bé của Tiểu Lão Hổ, tay còn lại thì giơ cây đuốc mà đi vào trong huyệt động.

Đến trong huyệt động rồi Trương Tiểu Oản đem thịt khô mang tới thái trên nhỏ chuẩn bị nướng lên. Tiểu Lão Hổ sốt ruột vây quanh nàng, còn yêu cầu nàng kể chuyện xưa khi đi vào trong rừng rậm.

Từ lần trước Trương Tiểu Oản dẫn hắn vào núi sâu săn thú, Tiểu Lão Hổ thấy được hai con gấu cùng nhau nhảy vực thì hắn lập tức mê mẩn các câu chuyện xưa về các loài động vật.

“Mẫu thân, mẫu thân mau kể một chuyện nữa đi……” Tiểu Lão Hổ dậm chân, đem tuyết và bùn đất trên chân rũ sạch sẽ, đồng thời biểu đạt tâm tình nóng vội của hắn.

“Muốn nghe cái gì?” Trương Tiểu Oản vừa vội làm việc vừa cười nhìn hắn.

“Kể một cái……” Tiểu Lão Hổ nghiêng đầu suy tư, “Kể về con khỉ đi, chúng nó già rồi thì thế nào?”

Con gấu vì già rồi, răng rụng hết không thể ăn gì nhưng lại không muốn nằm trong động đói chết nên chúng nó mới hẹn nhau cùng nhảy vực, vậy con khỉ thì sao?

“Con khỉ ấy à, chúng nói già rồi……” Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ rồi nói, “Già rồi thì chắc sẽ giống bọn gấu, hoặc là chết trong nhà của chính mình hoặc cùng nhau rời đi như hai con gấu kia.”

“Ai……” Tiểu Lão Hổ nhớ tới hai con gấu cùng nhau nhảy vực kia, dù sự việc đã qua vài ngày nhưng mỗi lần hắn nhớ đến thì vẫn thấy chấn động. Hắn thở dài nói với mẹ mình, “Nếu mẫu thân già rồi, ăn không ngon thì con cũng mang người cùng nhau rời đi như thế.”

Trương Tiểu Oản nghe được tthì lập tức ngẩn ngơ, ngay sau đó nàng cười đến đôi mắt đều cong lên, nhịn không được ôm con trai vào trong lòng, dùng tay nhéo nhéo cái mũi hắn nói, “Về sau con sẽ có người con yêu quý hơn mẫu thân, vì thế con không thể cùng mẫu thân đi được mà phải cùng nàng đi.”

Tiểu Lão Hổ trợn trắng mắt, “Không được, con phải đi với mẫu thân.” Nói xong hắn dựa đầu vào cổ mẹ mình, âm thầm hạ quyết tâm chờ nàng già rồi, răng rụng hết rồi hắn sẽ cõng nàng tới trong núi này, cùng nhau nhảy xuống vực sâu kia.

****

Bởi vì Tiểu Lão Hổ keo kiệt đem hết đống mỡ tương đối quý trong đám thịt khô ở nhà nhét vào bao quần áo, lại thêm huyệt động của hai con gấu kia để lại quả thật rất ấm nên hai mẹ con nàng ở trong núi lớn trải qua những ngày mùa đông không tồi chút nào.

Tiểu Lão Hổ cực kỳ nhanh nhẹn, hắn có thể đu cây truyền cành nhảy tới nhảy lui và đi chứ không cần đi trên mặt đất.

Hắn cũng kết bạn với vài còn khỉ con trong núi, đương nhiên đây đều là do hắn mang theo tụi nó đi kiếm ăn khắp núi. Bọn họ ở trong núi đến hết tết Âm Lịch, tuyết cũng tan, mùa xuân sắp tới Trương Tiểu Oản mới dẫn hắn trở về. Lúc này hắn và đám khỉ con trong núi đã lẫn thành một đám, khi hắn rời núi đám khỉ con kia còn đi theo sau một đoạn. Nếu không phải Tiểu Lão Hổ mạnh mẽ đuổi tụi nó về thì có mấy con chắc vẫn sẽ đi theo hắn ra ngoài.

Trước khi Tiểu Lão Hổ đuổi tụi nó về con rất đàng hoàng nói lý với tụi nó. Hắn nói rằng nếu ở bên ngoài hắn có bản lĩnh, có căn phòng lớn, có thể kiếm tiền mua đồ ăn thì hắn sẽ đón tụi nó đến.

Đám khỉ nghe không hiểu hắn nói gì nhưng lại nghe ra ảm đạm trong lời hắn nói nên chỉ đành lưu luyến mà rời đi. Tiểu Lão Hổ quay đầu lại nhìn chúng nó rất nhiều lần. Bình thường hắn quật cường, ngã từ trên cây xuống cũng không khóc nhưng lúc này lại khóc đến nước mắt nước mũi vòng quanh, không khác gì những đứa nhỏ khác.

Trương Tiểu Oản chỉ đành cõng hắn một đường, dùng hành động an ủi hắn rằng vẫn còn nàng đây.

Tiểu Lão Hổ là đứa nhỏ có tình có nghĩa, nàng không thể cho hắn nhiều hơn, những điều hắn khát vọng nàng không thể lấy sức của mình cho hắn nên chỉ có thể bù đắp càng nhiều càng tốt.

Như thế dù hắn không thể lớn thành đại thụ che trời thì hắn sẽ vì những tình cảm từng có mà trở thành người bụng dạ rộng lớn chứ

khoong phải bị tính nết của bản thân trói buộc.

Chờ hai mẹ con về đến nhà, chưa vào cửa đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho cả kinh trừng mắt thật lớn.

Nhà bọn họ lúc này không giống lúc bọn họ rời đi: Cái cửa lớn bị hủy đi xây lại càng lớn hơn, nhìn qua mặt sau thì còn thấy nhiều thêm mấy gian phòng mới……

"Mẫu thân, mẫu thân……" Tiểu Lão Hổ nhìn thấy thế thì lắp bắp, ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Oản nói, "Cái này có phải nhà chúng ta không?"

Lúc hắn nói chuyện thì trong phòng có một người chạy ra, thấy bọn họ thì hắn vội gọi với vào trong: "Lão gia, Đại công tử, Đại thiếu phu nhân đã trở lại, nàng đã trở lại……"

Trương Tiểu Oản nhìn gã sai vặt tên Giang Tiểu Sơn này rồi lại nhìn nhìn mấy người vừa đi từ trong phòng ra thì lập tức trợn mắt càng to hơn.

Không chỉ có nàng mà Uông Hoài Thiện cũng trợn tròn mắt.

Cái nhà trước kia của hắn và mẹ hắn đâu? Còn đám hạ nhân nhìn quen mắt, trước kia giúp đỡ kẻ khác bắt nạt hắn và mẹ hắn sao đều ở đây hết vậy?

****

Uông Quan Kỳ bị tra ra việc thu bạc hối lộ của thuộc hạ nên cả Uông gia bị xét nhà, bất kể là nữ nhân hay người hầu khi đi ra trên đầu chỉ có một cây trâm, tiền giấu dưới đế dày cũng bị điều tra thu hết.

Thái Tử đương triều đánh gãy cánh tay đắc lực của Tam vương gia là Uông Vĩnh Chiêu. Một đòn này vừa tàn nhẫn lại sâu cay, chỉ cho người nhà này mang theo mấy bộ quần áo, còn tài sản khác thì tịch

thu toàn bộ để sung công.

Uông Vĩnh Chiêu chẳng còn cách nào, chỉ đành đón bọn họ tới chỗ tòa nhà không bị tịch thu này. Hiện tại giữ được mệnh đã là tốt rồi.

Đợi qua tết Âm Lịch, thấy hai kẻ hạ nhân phái ra không tìm được tung tích hai mẹ con nàng nên hắn đang muốn dẫn người đích thân đi tìm thì các nàng lại về.

Hắn nghe được tiếng gọi thì đi ra, nhìn thấy hai mẹ con nàng thì cố ý dùng biểu tình ôn hòa nhất nói với nàng, "Trở về rồi thì vào đi."

Hắn cố ý thả lỏng biểu tình lạnh băng trên mặt mình, Trương Tiểu Oản cũng vén áo thi lễ với hắn sau đó nàng không tự chủ được mà mím miệng nắm tay con trai đi vào. Đợi nhìn thấy hai vợ chồng Uông gia ở trong nhà thì nàng âm thầm siết chặt tay Tiểu Lão Hổ một phen sau đó mới mang theo hắn dập đầu chào hỏi hai người kia.

Uông Quan Kỳ nhìn thấy nàng thì trên mặt là lạnh lùng, khẩu khí cũng không tốt hỏi, "Đi đâu? Một nữ nhân lại chạy lung tung khắp nơi thì còn ra thể thống gì?"

Trương Tiểu Oản chẳng nói gì, chỉ cúi đầu nhìn trên mặt đất.

"Được rồi, nể tình ngươi cứu Đại Lang một lần nên ta không truy cứu nữa, đi xuống nghỉ ngơi đi." Uông Quan Kỳ phất phất tay, bộ dạng tâm phiền ý loạn mà nói.

"Gọi Văn bà tử nhường ra một gian phòng sao?" Lúc này Uông Hàn thị dùng khăn tay xoa xoa bên miệng nhàn nhạt nói, "Vậy đám bà tử ở chỗ nào? Đắp cái lều cỏ bên cạnh sao?"

Lúc nói lời này bà ta nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu đang đứng. Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn bà ta một cái rồi nhàn nhạt gật đầu, "Phía sau còn đất, lại xây thêm một gian nhà ngói nữa."

“Biểu ca……” Lúc hắn nói chuyện thì cạnh cửa truyền đến một giọng nói yếu ớt mỏng manh, “Ta nghe nói tỷ tỷ đã trở lại nên tới đây nhìn xem……” Lời này vừa vang lên thì một phụ nhân mềm mại nhu nhược đi tới đứng ở cạnh cửa, bên người còn có một nữ nhân bụng to trẻ hơn nàng kia một chút, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp.

“Đều vào đi.” Lúc này Uông Hàn thị mở miệng nói chuyện.

Lúc các nàng đi vào Uông Hàn thị nhàn nhạt nói với Trương Tiểu Oản đang cung kính đứng thẳng, “Tiền bạc đưa cho ngươi còn bao nhiêu?”

Lúc này Trương Tiểu Oản nắm chặt lấy tay Tiểu Lão Hổ để hắn bình tĩnh, nàng đồng thời mở miệng cung kính trả lời, “Còn có một ít.”

“Ừ, vậy lấy ra xây nhà đi.” Uông Hàn thị lên tiếng sau đó quay đầu nói với Chung Ngọc Vân, “Thân thể ngươi không tốt, tìm cái ghế ngồi đi.”

“Cái này……” Chung Ngọc Vân nhìn Trương Tiểu Oản vẫn đang đứng.

“Bảo ngươi ngồi thì ngươi cứ ngồi.” Uông Hàn thị không kiên nhẫn nói, sau đó lại cao giọng gọi, “Văn bà tử, mang Đại thiếu phu nhân xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

Trương Tiểu Oản không nghe được lời nào khác thì đã bị mang đi xuống. Ngay khi nàng vừa đến căn phòng dành cho nha hoàn và bà tử kia thì Văn bà tử đã mở miệng hỏi bạc.

Đầu tiên Trương Tiểu Oản nhìn Tiểu Lão Hổ một cái để ngăn cản ánh mắt giận dữ của hắn sau đó mới lấy bạc ra, nói với Văn bà tử, “Vẫn là để ta đi đưa cho bà bà thôi.”

Bà tử kia đầu tiên là trừng mắt nhìn nàng, sau đó lại thấy Trương Tiểu Oản thẳng tắp mà nhìn mình, trong con ngươi chỉ có lạnh lẽo

thì cũng không dám nói thêm cái gì.

Trương Tiểu Oản lại lần nữa đi lên nhà chính, đem bạc giao ra rồi thì nàng mới nhẹ giọng hỏi Uông Hàn thị, "Xin hỏi bà bà, biểu muội của phu ở chỗ nào thế?" Nếu cũng ở phòng của hạ nhân như nàng thì nàng sẽ chẳng có lời nào để nói.

Uông Hàn thị nghe xong lời này của nàng thì cười lạnh một tiếng, "Thân thể nàng không tốt nên chúng ta dành một phòng cho nàng ở. Chờ thân thể nàng tốt hơn đương nhiên sẽ tự nhường phòng tốt kia cho ngươi, ngươi cứ yên tâm."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì ngẩng đầu, liếc nhìn bà ta một cái sau đó nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu lúc này đang ngồi bất động không nói gì. Nàng nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh băng của hắn, sau đó lại nhẹ giọng hỏi, "Phu quân cũng có ý muốn ta ở phòng của hạ nhân trước sao?"

Lời này vừa nói ra thì Uông Hàn thị lập tức đập cái ly trong tay.

"Thật to gan!" Theo cái ly rơi trên mặt đất chính là tiếng quát chói tai của Uông Hàn thị.

Nàng thật to gan? Trương Tiểu Oản không biết nên khóc hay cười. Nàng đời trước gặp qua không ít cực phẩm, cũng không ít người quá đáng tới mức người khác không còn gì để nói nhưng kẻ giống Uông Hàn thị này, ở trước mặt nhiều người như thế lại dám ngang ngược không nói lý đến độ này thì quả thật nàng chưa thấy nhiều.

Không thích nàng lạ có thể ghét tới mức đường hoàng thế này, khó trách bà ta có thể cướp phòng ở của một phụ nhân bị đuổi ra khỏi nhà như nàng, lại còn muốn cướp cả tiền bạc.

Rõ ràng gặp tao ương còn kiêu ngạo như thế, nàng quả thật muốn nhìn xem Uông Vĩnh Chiêu thoạt nhìn không phải kẻ ngu này sẽ xử

lý như thế nào.

Chương 72

Lúc này không chỉ có Trương Tiểu Oản mà Uông Hàn thị và Uông Quan Kỳ ngồi ở chính vị cũng nhìn Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn thoáng qua Trương Tiểu Oản, lại nhìn thoáng qua cha mẹ sau đó mới quay đầu nhàn nhạt nói với Trương Tiểu Oản, "Trong nhà không có nhiều phòng, chờ sáng mai phòng xây xong ngươi dọn tới chính phòng đi."

Nói xong hắn đứng lên, hơi cong eo hành lễ với vợ chồng Uông thị, "Hài nhi có việc ra ngoài một chuyến."

Lúc hắn đi ngang qua Trương Tiểu Oản còn nhìn thoáng qua nàng một cái. Bề ngoài Trương Tiểu Oản cung kính nhìn hắn đi ra ngoài nhưng trong lòng nở một nụ cười lạnh. Lúc này nàng cũng hành lễ với vợ chồng Uông thị, "Con dâu cáo lui trước."

"Từ từ……" Nàng đi được hai bước thì Uông Hàn thị đã giở giọng hà khắc nói với nàng, "Ngân lượng này sao ít vậy?"

Trương Tiểu Oản xoay người lại hành lễ lần nữa nói, "Phu quân đưa tới một trăm lượng, quả thật chỉ còn thừa từng ấy, nếu bà bà không tin thì con dâu nguyện mang ngài đi tới cửa hàng ở trấn trên hỏi chủ các cửa hàng xem tiền bạc này xài như thế nào."

Nói xong nàng ngước mắt lên nhìn Uông Hàn thị hơi hơi mỉm cười. Uông Hàn thị không nghĩ nàng dám trả lời như thế nên trong tức khắc hít một hơi, không dám tin mà lạnh giọng a một tiếng.

Lúc này Uông Quan Kỳ lại nhíu mày sợ Uông Hàn thị càng quá mức hơn nên xụ mặt với Trương Tiểu Oản nói, "Một khi đã như vậy thì đi xuống đi."

Trương Tiểu Oản hành lễ lui ra, lúc đến cửa thì Tiểu Lão Hổ đứng đợi bên ngoài đã chạy tới bên người nàng, kéo nàng cúi xuống rồi thì thầm, "Vị cữu công kia tới!"

"Tới sao?" Trong lòng Trương Tiểu Oản cả kinh.

"Ông ta đang gặp hắn ở đằng kia, bọn họ đang nói chuyện……" Tiểu Lão Hổ chỉ chỉ ngoài cửa.

Trương Tiểu Oản lập tức kéo hắn đi tới cạnh cửa, không đợi người hầu kịp cản thì nàng đã nhanh nhẹn trốn qua người hắn, lôi kéo Tiểu Lão Hổ đi ra ngoài cửa. Thấy bóng dáng quen thuộc nhưng già đi không ít của Lưu Nhị Lang, nàng cách vài bước đã vội hành lễ và cao giọng gọi, "Cữu cữu."

Lưu Nhị Lang đang nói chuyện với Uông Vĩnh Chiêu quay đầu lại nhìn thấy nàng thì đầu tiên là hơi kinh ngạc sau đó ông ta bước nhanh đến cẩn thận đánh giá Tiểu Lão Hổ bên cạnh nàng sau đó thở dài một hơi nói: "Cuối cùng cũng đã trở lại, ngươi đi đâu vậy?"

Trương Tiểu Oản trả lời, "Cháu vào trong núi."

"Lại là trong núi?" mặt Lưu Nhị Lang lộ vẻ không vui.

"Vâng."

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu cũng đã đi tới, đôi mắt lạnh lẽo sắc bén kia nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản một cái sau đó đảo mắt nói với Lưu Nhị Lang, "Mời cữu cữu vào, cha cháu đang đợi trong phòng."

"Cữu cữu," Trương Tiểu Oản không quan tâm lúc này Uông Vĩnh Chiêu có phản ứng gì, nàng dùng tiếng của thôn Ngô Đồng nói với

Lưu Nhị Lang, "Cháu có mấy lời muốn nói với ngài có được không?"

Lưu Nhị Lang nhìn nàng rồi lại nhìn Uông Vĩnh Chiêu, trước khi Uông Vĩnh Chiêu mở miệng ông ta đã cười nói, "Hiền chất đi vào trước đi, ta và cháu gái ta nói vài câu rồi ta sẽ tới."

Uông Vĩnh Chiêu nghe thế thì cười cười với ông ta rồi ôm quyền hành lễ và rời đi. Lúc này Trương Tiểu Oản mang theo Lưu Nhị Lang đi đến hậu viện, không đợi Lưu Nhị Lang hỏi nhiều nàng đã kể từ đầu tới cuối chuyện rời khỏi Uông gia thế nào, rồi đi vào trong núi là làm sao cho ông ta nghe.

"Là tiểu lang bướng bỉnh nên mới bị đuổi khỏi nhà sao?" Lưu Nhị Lang nghe xong thì sắc mặt xanh mét, "Ngươi không gạt ta chứ?"

"Tiểu Oản không dám!" Trương Tiểu Oản lần đầu tiên nhìn thẳng vào Lưu Nhị Lang, sắc mặt bình tĩnh, "Nếu như có một chữ là giả thì cháu sẽ chết không có chỗ chôn."

Nàng bình tĩnh nói ra những lời này nhưng Lưu Nhị Lang nghe thấy thì khóe mắt giật giật, hồi lâu sau ông ta mới mở miệng nói, "Ta sẽ tự vì ngươi tìm một cái công đạo!"

Nói xong ông ta nhanh chóng rời đi, Trương Tiểu Oản vốn định gọi ông ta lại nhưng nghĩ nghĩ rồi nàng lại thôi.

Nàng nhìn Lưu Nhị Lang mặc áo lụa, lại nghĩ tới áo vải thô Uông lão gia và lão thái thái mặc trên người thì không biết phong thủy có phải đã chuyển đến chỗ nàng không.

Người cậu làm quan thuận buồm xuôi gió này của nàng không biết có thể vì nàng tranh được chút gì hay không. Nếu như không thể thì nàng sẽ nghĩ biện pháp khác.

****

Trương Tiểu Oản vẫn luôn mang theo Tiểu Lão Hổ ngồi ở hậu viện. Nàng ôm Tiểu Lão Hổ trong lòng, ở bên tai hắn nhẹ nhàng ngâm nga thanh tâm chú.

Đây là trước đó nàng cố ý tìm am ni cô, theo sư thái học. Nàng học không tốt, niệm không trôi chảy nhưng vẫn thường ngâm nga vài câu bên tai Tiểu Lão Hổ, hy vọng có thể giúp đỡ hắn tĩnh tâm.

Uông Hoài Thiện vẫn luôn nắm chặt tay lúc này cũng chậm rãi thả lỏng. Hắn an tĩnh ngồi trong lòng nàng nhắm mắt không nhúc nhích. Trương Tiểu Oản ngẫu nhiên liếc hắn một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn vừa dưỡng được qua mùa đông của hắn thì trong lòng thấy rất yên ổn.

Chỉ cần hắn ở đây thì nàng không có gì phải sợ. Nàng chịu đựng nhiều đau khổ như thế, không có gì là không thể vượt qua.

Lúc này Trương Tiểu Oản nghe được phía trước có vài câu ồn ào, vị quản gia tên là Uông Thính kia còn đặt biệt tới hậu viện nhìn mẹ con nàng vài lần. Thấy Trương Tiểu Oản và Uông Hoài Thiện đều ngước mắt lạnh nhìn mình thì nam nhân trung niên kia cũng không dám đi tới.

Chờ đến khi trời sắp đen ông ta mới đi đến, cúi đầu nói với Trương Tiểu Oản, "Lão gia và phu nhân mời ngài đi qua."

Trương Tiểu Oản lôi kéo Tiểu Lão Hổ đi đến nhà trước. Đến nhà chính, vừa vào cửa thì Uông Hàn thị đã phóng con ánh mắt như dao nhỏ mà nhìn Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản nắm chặt tay Tiểu Lão Hổ rồi hành lễ với bọn họ.

Uông Quan Kỳ mở miệng trước nói với Uông Hàn thị, "Bà nói với con dâu đi."

Uông Hàn thị quay mặt qua một bên, một lúc lâu sau bà ta mới coi

như hết tức giận mà mở miệng nói, "Nhà đằng sau sẽ phân ra cho ngươi và đứa nhỏ ở."

Nói xong bà ta nặng nề mà thở hổn hển một hơi, sau đó đứng lên hành lễ với Uông Quan Kỳ nói, "Lão gia, thiếp thân cảm thấy không khỏe, tạm thời xin được lui xuống."

Nói xong bà ta mang theo bà tử, không nói một lời mà đi xuống để lại Uông Quan Kỳ thở dài nói với Lưu Nhị Lang, "Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không bạc đãi nàng."

"Cũng là do tính nết nàng không tốt, dạy ra đứa nhỏ không biết lễ phép," Lưu Nhị Lang cũng thở dài một hơi, "Chỉ mong đại ca nể mặt ta quan tâm tới hai mẹ con nàng. Từ nhỏ Tiểu Oản đã trầm mặc ít lời, không giỏi ăn nói nhưng rốt cuộc vẫn là người hiếu thuận biết lễ. Ngài và tẩu tử dạy dỗ nhiều hơn thì hẳn là nàng cũng sẽ trở thành con dâu hiền dịu."

Nói tới đây ông ta quay sang mắng hỏi Trương Tiểu Oản, "Có phải hay không? Nói cho công công và tướng công của ngươi xem về sau ngươi có ngoan ngoãn giúp chồng dạy con và hầu hạ mẹ chồng hay không?"

Trương Tiểu Oản không nói chuyện mà chỉ hành lễ với ông ta. Lưu Nhị Lang coi như nàng đã đáp lời thì quay đầu cười nói với Uông Quan Kỳ, "Ngài xem……"

Uông Quan Kỳ nhìn nhìn Trương Tiểu Oản lại nhìn nhìn Uông Hoài Thiện không nói một lời sau đó xoa xoa chòm râu gật đầu. Uông Vĩnh Chiêu thì không nói gì, đôi mắt lạnh lùng của hắn nhìn Trương Tiểu Oản. Trong ánh mắt lạnh lẽo đó có chứa lãnh khốc và chán ghét giống hệt ánh mắt của Uông Hàn thị.

Trương Tiểu Oản nhìn mắt hắn thì biết Lưu Nhị Lang thay nàng chống lưng nhưng chẳng qua chỉ đẩy nàng vào hang hổ khác mà thôi.

****

Sự tình cũng không khác suy đoán của Trương Tiểu Oản bao nhiêu. Lưu Nhị Lang lại lần nữa lén nói chuyện với Trương Tiểu Oản, nói vài câu dặn dò nàng về sau phải ngoan ngoãn hầu hạ cha mẹ chồng, ngàn vạn không được tranh luận và vô lễ với bọn họ.

Trương Tiểu Oản cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nhẹ nhàng hỏi Lưu Nhị Lang một câu, "Cha mẹ chồng không thích cháu, về sau sợ là sẽ lại có biến. Cữu cữu, nếu thế cháu và hắn có thể hòa li không?"

Nàng vừa hỏi lời này thì Lưu Nhị Lang lập tức trừng mắt thật lớn, ông ta nghĩ cũng không nghĩ đã giương bàn tay to như cái quạt hương bồ kia tát lên mặt Trương Tiểu Oản. Dù nàng sức lực lớn nhưng cũng bị tát đến phải lùi vài bước.

Trương Tiểu Oản bị đánh một bạt tai này thì lập tức cắn răng, không rảnh lo cái gì đau hay không đau mà vội giữ chặt lấy tay con trai mình, thậm chí dùng móng tay ngắn ngủn của mình bấm vào tay hắn đến chảy máu.

"Ngao ô!" Uông Hoài Thiện phát ra một tiếng khóc như dã thú. Hắn cúi đầy, nước mắt như bọt nước rơi ào ào xuống đất.

Trương Tiểu Oản nghe được tiếng vang thì mặt không biểu tình cúi đầu nhìn nước mắt rơi xuống đất kia. Sau đó nàng ngẩng đầu lên, duỗi tay lau máu tràn ra ngoài miệng, sau đó nhắm mắt tích góp một chút sức lực mới mở mắt ra nhìn cái kẻ đang ngây ra nhìn hai mẹ con bọn họ giống như không tin mình vừa đình người nói, "Ngài nhất định muốn hai mẫu tử chúng ta ở lại cái nhà này chịu tội sao?"

"Nếu ngươi kính cẩn nghe lời thì làm sao phải chịu tội?" Lưu Nhị Lang nghe vậy thì lập tức giận mắng, trên mặt là biểu tình hận sắt không thành thép, "Ngươi cho rằng làm chính thê là dễ làm sao? Cái

đồ ánh mắt thiển cận, ngươi có biết Vĩnh Chiêu để lại thân phận vợ cả cho ngươi như vậy ngày sau xoay người là ngươi sẽ có thân phận cáo mệnh phu nhân. Đó quả thật chính là một bước lên trời, ta vì mẫu tử các ngươi mà bồi tội để bọn họ lại đón nhận các ngươi. Ngươi co rằng ta vì ai? Có con dâu nhà ai dễ làm? Có chút thiệt thòi mà ngươi cũng không chịu nổi hả? Ngươi còn tưởng mình là lá ngọc cành vàng chắc?"

Nói đến đây ông ta phẫn nộ đi tới cửa sau đó lại lộn trở về, oán hận mà nói với nàng, "Ngươi khôn hồn thì nghe lời ta, nếu ta còn nghe nói ngươi và con trai ngươi không tôn trọng trưởng bối thì ta…… Ta……" Ông ta giơ tay lên giống như lại muốn đánh.

Lúc này Tiểu Lão Hổ đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt kia giống như rắn độc nhìn về phía ông ta khiến Lưu Nhị Lang giật mình, bàn tay giơ lên cũng quên không động đậy.

"Cái thứ không biết tốt xấu, ta chỉ có thể giúp các ngươi tới đây, về sau các ngươi tự mình làm cho tốt đi!" Cuối cùng Lưu Nhị Lang thấy đứa nhỏ kia trừng mắt nhìn mình thì không dám đánh nữa mà chỉ vung tay áo hùng hổ rời đi.

Trương Tiểu Oản nắm chặt lấy tay Tiểu Lão Hổ, từ kẽ ngón tay của hai mẹ con có máu chảy xuống.

****

"Uông nương tử, Uông nương tử……" Lưu Nhị Lang đi rồi, trong hậu viện yên tĩnh đột nhiên truyền đến vài tiếng gọi nho nhỏ.

Trương Tiểu Oản cứng đờ mà quay đầu thì thấy ở sau cánh cửa, trong bóng đêm mà đèn dầu không chiếu đến được có một bóng người mơ hồ đang lén lút trốn phía sau tường.

Bóng người kia thấy nàng nhìn lại thì vẫy vẫy tay với nàng. Trương Tiểu Oản híp híp mắt, chờ nàng đoán được người kia là ai thì lập tức

mang theo Tiểu Lão Hổ đi qua.

Tiểu Lão Hổ đi qua thấy là Hồ Cửu Đao thì răng hắn lập rức run đến va vào nhau. Hắn rút tay khỏi tay mẹ hắn sau đó giống như bắt được tấm gỗ cứu mạng mà túm lấy Hồ Cửu Đao, run rẩy nói, "Đao thúc, ông ta đánh mẫu thân, bọn họ bắt nạt mẫu thân, thúc mau giúp ta, mau giúp ta……"

Chương 73

"Uông nương tử……" Chỉ thốt lên một tiếng nghẹn ngào này mà Hồ Cửu Đao đã như muốn khóc. Quả nhiên là anh em kết nghĩa hợp nhau, đều thích khóc. Trương Tiểu Oản cười khổ mà bế con trai nàng, lại nhìn nhìn cửa bên kia, xác định không có người khác nàng mới nhỏ giọng nói, "Có một chuyện muốn ngài giúp ta một chút……"

"Ngài nói đi, ngài cứ nói……" Hồ Cửu Đao nâng tay áo lau nước mắt sau đó tiến đến một bước gần hơn, đôi mắt không ngừng nhìn Tiểu Lão Hổ lúc này vẫn run rẩy hàm răng. Trương Tiểu Oản nhìn thấy khuôn mặt bị nghẹn đỏ của hắn thì dở khóc dở cười, giống như một khắc sau hắn sẽ oa oa mà khóc lớn giống Tiểu Lão Hổ vậy.

Trương Tiểu Oản nhìn khuôn mặt đột nhiên phóng đại của hắn thì hơi hoảng sợ nhưng lúc này nàng không thể lãng phí thời gian. Nàng trấn định tâm tình, nhỏ giọng nói vài lời bên tai Hồ Cửu Đao.

Nói xong nàng ôm Tiểu Lão Hổ hành lễ với hắn nói, "Nếu như không ổn thì cứ coi như phụ nhân ta nói lời bậy bạ, mong ngài không trách!"

"Hai việc này ta sẽ làm được, mong ngài yên tâm! Ngài cứ chờ tin tức của ta!" Hồ Cửu Đao căn răng mà nói, "Trên đời này chẳng có kẻ nào không phải tuân theo lễ pháp và đạo lý."

Trương Tiểu Oản không thể cũng hắn nói nhiều hơn vì thế nàng cung kính hành lễ với hắn sau đó ôm Tiểu Lão Hổ rời đi.

Lúc đi tới bên cửa nàng nhẹ nói nhỏ bên tai Tiểu Lão Hổ sau đó nhìn

vào mắt hắn hỏi, "Có hiểu không?"

Uông Hoài Thiện nhìn đôi mắt lãnh khốc của mẹ mình thì nặng nề gật đầu. Trương Tiểu Oản thì cười, ngay sau đó nàng cắn răng khiến máu càng chảy nhiều hơn sau đó chậm rãi nuốt một ngụm. Lúc này nàng nhìn quanh, ở đây vẫn không có người nên nàng thả Tiểu Lão Hổ xuống, nói với hắn, "Không phải sợ? Nhé?"

Uông Hoài Thiện không rõ nguyên do là gì nhưng hắn vẫn gật đầu.

Hắn không sợ.

Trương Tiểu Oản rút một con dao nhỏ giấu ở chân cắt một chút lên tay mình cho máu chảy ra sau đó nàng mới nắm tay đứa con trai đã cả kinh tới mức không nói nên lời đi về phía nhà chính.

Lúc nàng đi vào, mọi người ở nhà chính ăn cơm nhìn thấy miệng nàng có máu, tay cũng có máu thì lập tức sợ ngây người!

Hai tiểu phụ nhân ngồi ở bàn nữ quyến cả kinh đến nỗi đánh rơi bát trong tay. Tiểu phụ nhân có bầu kia thậm chí còn mãnh liệt nôn một trận.

Trương Tiểu Oản hơi hơi liếc mắt sau đó buông tay Tiểu Lão Hổ đi tới trước mặt nàng ta dùng bàn tay đầy máu nâng nàng ta dậy. Mặc kệ khuôn mặt hoa dung thất sắc của nàng ta và đôi môi trắng bệch, nàng chỉ cười cười nói câu, "Muội muội cẩn thận."

Nói xong nàng cũng không màng tới nàng ta đã sợ tới mức run rẩy ngã trên đất mà quay sang hành lễ với Uông Hàn thị, "Con dâu thỉnh an bà bà."

Thỉnh an mẹ chồng xong nàng cũng không thiếu phần bố chồng ở đằng kia nên nhanh chóng quay người qua bàn có năm nam nhân một già bốn trẻ đang ngồi. Đầu tiên nàng hành lễ với Uông Quan Kỳ, "Con dâu thỉnh an công công."

Nàng lạnh lùng mà nhìn thẳng Uông Quan Kỳ một cái, sau đó nhìn thẳng hướng Uông Vĩnh Chiêu nói, "Thiếp xin thỉnh an phu quân……"

Những người trẻ tuổi kia nàng chẳng biết là ai nhưng cũng vén ao hành lễ với bọn họ. Lúc mọi người còn đang sợ tới ngây người thì nàng không nhanh không chậm nói với Uông Vĩnh Chiêu lúc này đang cau mày nhìn mình, "Phu quân, có cơm canh cho hai mẫu tử chúng ta không?"

Nàng vừa nói xong lời này thì Uông Hàn thị tức giận lập tức đứng phắt dậy, run rẩy nói với người hầu lúc này cũng đã đi tới, "Mau, mau đem hai kẻ yêu nghiệt này kéo ra ngoài, kéo đi ra ngoài……"

Lúc này Văn bà tử ở bên ngoài và Thính quản gia đều tiến vào, vươn bốn cánh tay to muốn kéo Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản theo bọn họ kéo mà đi ra cửa, sau đó dùng ánh mắt bảo Tiểu Lão Hổ đuổi theo.

Tiểu Lão Hổ trầm mặc đi theo phía sau nàng nhưng trước khi đi hắn ghi nhớ rõ bộ dáng của đám nữ quyến và mấy nam nhân trầm mặc khoong nói kia.

Hắn phải nhớ mẹ hắn từng vì hắn mà phải chịu vũ nhục thế nào trước mặt những kẻ này.

****

Hôm sau Uông Quan Kỳ, Uông Vĩnh Chiêu mang theo mấy nam tử trẻ tuổi kia ra ngoài cửa có việc. Trương Tiểu Oản ôm Tiểu Lão Hổ ngồi trong cái phòng vốn là của nàng nghe những người này vừa đi vừa khắc khẩu gì đó.

Hôm nay người của Uông gia cũng không cho bọn họ ăn cơm, chỉ có Văn bà tử tới nói phu nhân bảo nàng khiến cho đứa bé trong bụng

tiểu thiếp kia bị ảnh hưởng nên để nàng ở trong phòng đóng cửa ăn năn hai ngày.

Nói thì nói thế nhưng bọn họ cũng không cho mẹ con nàng nước và thức ăn. Vào ban đêm, Trương Tiểu Oản mở cửa sổ để Tiểu Lão Hổ chạy ra ngoài.

Buổi sáng hôm say người hầu Uông gia đi chợ mua đồ về thì ở nhà chính của Uông gia lại nháo đến gà bay chó sủa.

Hóa ra Thính quản gia đi chợ nghe được không ít lời nhàn ngôn toái ngữ, mỗi người đều đang nói tới dâu trưởng bị Uông gia đuổi tới nông thôn. Vì mẹ chồng thích vị tiểu thiếp vốn là cháu gái bà ta nên tống cổ vợ cả đến nông thôn. Lúc này cả nhà gặp nạn thì người một nhà đã mang theo tiểu thiếp kia tới ăn không lương thực của nhà vợ cả, ở nhà nàng. Nghe nói hôm qua cô con dâu kia từ trong núi về nhà bọn họ còn đánh nàng, giống như cứ thế muốn đánh chết, cả người đều là máu.

Mà càng khó nghe hơn là bài ca dao mà đám trẻ con ở trên chợ hát, thật sự không còn gì để nói.

Uông Hàn thị nghe xong lời này thì đã tức đến thở hổn hển, lúc này nghe nói còn có ca dao thì bà ta nén giận hỏi: "Ca dao hát cái gì?"

Thính quản gia trắng mặt nhìn bà ta không dám trả lời.

"Nói." Uông Hàn thị thấy trước mặt là màu đen thì đến giọng cũng nhỏ đi nhiều. Ấy vậy mà bộ dạng ngoan độc nghiến răng nghiến lợi của bà ta vẫn không hề giảm bớt.

"Bài ca dao đó chính là nói: Uông gia phụ, thật đáng thương, bà bà ác, phu quân độc, sủng thiếp diệt thê không có lý, một nhà ép đến phụ nhân vong." Thính thúc nhỏ giọng, cong eo mà đọc lại.

Uông Hàn thị nghe được thì trước mắt đã tối sầm đến không nhìn

thấy gì. Bà ta run rẩy chỉ ngón tay về phía trước một hồi không nói nên lời. Đợi đến khi hơi trấn định được bà ta mới nhắm mắt gằn từng câu với Thính quản gia, "Đi đem ác phụ kia mang đến đây."

****

Trương Tiểu Oản bị gọi tới thì vốn không muốn mang Tiểu Lão Hổ theo nhưng hắn một hai phải đi cùng nàng nên nàng cũng đành để hắn theo.

Hắn thấy đã đủ nhiều, lại nhìn thêm một chút cũng thế. Lúc ra cửa Trương Tiểu Oản nhìn khuôn mặt vững vàng đến không giống một đứa trẻ con của con trai thì trong lòng cảm thấy đau thương nhưng nàng nhanh chóng giấu đi. Nàng sửa sang lại đầu tóc của mình, trầm ổn mà đi theo Thính quản gia nãy giờ vẫn cúi đầu không nhìn mình mà tới nhà chính.

Nàng vừa vào cửa đã nghe thấy Uông Hàn thị đã cười lạnh lùng, ngoan độc nói với mình, "Ta đã quá xem thường ngươi rồi."

Trương Tiểu Oản vén áo hành lễ với bà ta, "Con dâu không hiểu ý ngài."

"Bộ quần áo hôm qua ngươi mặc đâu rồi?"

"Dính máu nên con dâu ném rồi."

"Ngươi không ra cửa thì ai ném giúp ngươi?"

"Con dâu ném ra ngoài cửa sổ."

"À, sao ta lại nghe nói xiêm y này xuất hiện ở trong sống chỗ đầu thôn chứ?"

"Phải không?" Trương Tiểu Oản cố tình nghiêng đầu như nghĩ gì đó, "Có lẽ là chó hoang ngậm đi, con dâu cũng hoàn toàn không rõ."

Lúc này Uông Hàn thị nghiên răng ken két, bà ta nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản hồi lâu mới chậm rãi nói, "Bản lĩnh của ngươi cũng thật lớn."

Trương Tiểu Oản cười cười, chậm rãi nói với bà ta, "Nếu ngài đã tìm thì con dâu cũng có chuyện muốn thương lượng với ngài."

Uông Hàn thị nghe xong thì cười ha ha ra tiếng, cười đến chảy nước mắt. Một lúc lâu sau bà ta mới cầm khăn lau nước mắt nói, "Ngươi nói đi, ta cũng muốn nhìn xem ngươi có thể đấu lại được bà bà như ta không."

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười vẫn không nhanh không chậm như cũ nói, "Ngài cũng biết lúc con dâu ra khỏi Uông gia ngài đã nói để con dâu cầm khế đất nhà này đến nông thôn ở cả đời, chớ có về Uông gia khiến mọi người ngứa mắt. Con dâu vẫn luôn nghe lời bà bà, chưa dám quay về khiến ngài và Uông gia ngứa mắt nhưng khế đất và nhà này thuộc về con dâu, không biết bà bà hiện giờ nghĩ là con dâu muốn nói cái gì?"

Nhìn Uông Hàn thị đột nhiên trừng mắt thật lớn, còn sờ cái chén trên bàn, Trương Tiểu Oản thân thiện cười với bà ta, lại nhẹ nhàng bâng quơ nói, "Còn có một chuyện bà bà khả năng không hiểu, sức lực con dâu trời sinh đã lớn, kỹ thuật săn thú cũng tốt hơn thợ săn chút đỉnh. Lúc trước con dâu từng diết mấy con lợn rừng bán cho Dư đồ tể, nếu bà bà muốn đánh người mà con dâu né không kịp, sức lực lớn không cẩn thận làm ngài bị thương, vậy ngài xem……"

Uông Hàn thị thu tay, ngồi trên ghế nhìn nàng mà tức giận đến run rẩy. Trương Tiểu Oản đến gần một chút, đứng trước mặt bà ta khiến Uông Hàn thị bị dọa đến cả kinh trừng mắt thật lớn. Lúc này nàng mới nhẹn nhàng thì thầm với bà ta, "Nghe nói nhà chúng ta đắc tội người phú quý nên mới bị một kiếp nạn này. Nếu ngài nói phòng ở và ruộng đất này đều là của ngài nhưng khế nhà và khế đất đều ở trong tay ta mà ta lại công chính vô tư lên nha môn nộp khế nhà và

khế đất lên thì có phải quan lão gia sẽ cảm thấy ta đang …… Đại…… Nghĩa…… Diệt…… Thân…… không?”

Lúc này Uông Hàn thị thậm chí nín thở không động đậy nhìn nàng. Trương Tiểu Oản lại làm như không có gì mà đứng thẳng người. Nàng nhìn bà ta rồi nhàn nhạt nói, “Ta muốn khu nhà phía sau kia, năm mẫu ruộng nước phía sau cũng thuộc về ta, đất ta cũng muốn hai mẫu. Ngài đưa những thứ này cho ta, hai mẫu tử chúng ta sẽ tự ở đó và không tiến đến quấy rầy ngài và người Uông gia. Nếu không hai mẫu tử chúng ta không tốt thì ta cũng sẽ kéo theo cả nhà cùng khổ theo.”

Nói xong nàng nhếch miệng cười, nghiêng đầu nói với Uông Hàn thị, “Hơn nữa, nếu cả nhà chúng ta chẳng may phải cùng nhau xuống dưới thì ta vẫn có thể tiếp tục hầu hạ ngài……”

Nói xong Trương Tiểu Oản nhìn nhìn lão phụ đã thất kinh đến nỗi một câu không nói được và nỗi sợ hãi khắc sâu trên mặt bà ta cùng với đũng quần ướt sũng kia thì cũng học bà ta móc khăn ra lau khóe miệng. Nàng không chút để ý mà thu khăn lại, cười nhạt nói, “Chuyện con dâu muốn thương lượng đã nói xong, phiền ngài ngẫm lại rồi cho người báo với con dâu kết quả là được.”

Nói xong nàng càng cười tươi hơn mà bồi thêm, “Nếu bà bà không thích nhìn thấy con dâu thì ngài sai người tới báo với con dâu một tiếng. Hai ngày này con dâu sẽ đóng cửa ăn năn, sợ là không đi thỉnh an ngài mỗi ngày được.”

Nàng nói hết lời này thì vén áo hành lễ với Uông Hàn thị sau đó khẽ mỉm cười dắt tay Tiểu Lão Hổ nãy giờ vẫn yên lặng đi ra cửa chính.

Chương 74

Sau giờ ngọ, Trương Tiểu Oản cầm tiền đồng đưa cho Tiểu Lão Hổ để hắn đi ra ngoài mua mấy cái màn thầu về.

Lần này Tiểu Lão Hổ đi ra ngoài từ cửa chính, lúc đi ra hắn nghe Thính quản gia do dự hỏi: "Tiểu công tử muốn đi đâu vậy?"

"Mua đồ ăn." Tiểu Lão Hổ xụ mặt đáp lời nói, lạnh lùng mà liếc mắt nhìn hắn một cái.

Thính quản gia nghe thế thì lập tức nói, "Phòng bếp có, phòng bếp có, ta giúp ngài đi lấy, đi lấy ngay đây."

Uông Hoài Thiện cười cười, "Vậy ta đi lấy với ông."

Nói xong hắn cùng người vào bếp sau đó vung tay nhỏ dạy bà tử xào đồ ăn, nướng bánh. Thấy bọn họ tay chân không nhanh nhẹn hắn còn thở dài chê các nàng vô dụng. Sau đó hắn tự nhặt củi, tìm mũi tên của hắn xuyên thịt qua nướng, giống như khi còn sở dã ngoại để thêm thịt cho bữa ăn.

Lần cướp đoạt này của hắn đoạt một nửa số đồ ăn dành cho mấy chủ tử và mấy người hầu. May mà đêm hôm đó mấy cha con Uông gia không về nên đám người hầu mới không bị đói.

Nhưng Thính quản gia vẫn nói lại việc này với Uông Hàn thị, bà ta nghe xong thì sắc mặt càng tái nhợt. Sau khi suy nghĩ hồi lâu bà ta mới bảo Thính quản gia tới chỗ Trương Tiểu Oản lấy khế ước.

“Hiện tại đi lấy luôn sao?” Quản gia có chút kinh ngạc.

“Nói với nàng ta, chúng ta chỉ lấy của mình, thứ nàng muốn thì…… Cho nàng đi.” Uông Hàn thị kịch liệt hít thở, mỗi lời đều nghiến răng nghiến lợi mà phun ra.

Quản gia lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu ông ta đã lấy từ chỗ Trương Tiểu Oản về khế đất của mười mẫu ruộng và ba mẫu đất. Vì khế đất ở và năm mẫu phía sau viết cùng nhau nên Trương Tiểu Oản để Uông Hoài Thiện viết một tờ khế ước ba mẫu đưa cho bọn họ, bên trên có vẽ con dấu riêng của hắn.

Uông Hàn thị nhìn chữ viết của đứa nhỏ trên trang giấy, chờ quản gia rời khỏi rồi bà ta mới nhìn những nét chữ cứng cáp tuyệt đối không giống chữ trẻ nhỏ kia một lúc lâu rồi mới phun ra một câu: “Mẫu ác, tử độc!”

****

Đôi mẹ con ác độc trong miệng Uông Hàn thị được phân tới khu nhà phía sau thì lập tức đem hành lý của mình dọn qua. Nhưng vừa qua thì Uông Hàn thị đã gọi người tới xây một hàng tường rào, xem như là muốn tách biệt hẳn với bọn họ.

Trương Tiểu Oản thấy thế thì nhíu mày, nàng hật không rõ đường đường là phu nhân của Uông gia mà chút giả vờ ngoài mặt cũng không có là thế nào? Nhưng nàng cũng không xem thường phụ nhân này, nghe Tiểu Lão Hổ mang tin tức từ bên ngoài về thì nghe nói Thính quản gia kia đã ở bên ngoài phao tin nàng không hiền, không đức. Lúc này nàng cũng coi như được thư khẩu khí sau đó lại bảo Hồ Cửu Đao bên kia nhờ người nói ra ngoài là mẹ chồng ác độc thấy tình thế không đúng thì vội quay đầu vu tội cho con dâu.

Cứ như vậy một hồi, cho dù Uông Hàn thị lại ra chiêu thì nàng tiếp là được. Muốn hai mẹ con bọn họ chết trước mặt người Uông gia là chuyện nằm mơ.

Chiều hôm nay, Trương Tiểu Oản mang theo Tiểu Lão Hổ đi tới trấn Tiểu Miêu họp chợ, gặp mặt Hồ Cửu Đao và Hồ nương tử.

Nhìn thấy hai vợ chồng họ, nàng hỏi nếu hai mẹ con nàng tách ra sống một mình thì hậu quả sẽ như thế nào. Hồ Cửu Đao trả lời rất chính xác, "Như thế chính là cô nhi quả phụ, trong nhà lại không có trưởng bối, không có ai giúp nói chuyện. Nếu ngài tách ra sống một mình thì giống như bị đuổi khỏi nhà, vô tội cũng biến thành có tội. Ngày sau Hoài Thiện muốn thi công danh cũng không tốt, cuộc sống vốn tốt đẹp của hai người cũng sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí……"Hồ Cửu Đao nói tới đây thì nhìn Hồ nương tử một cái.

Hồ nương tử thở dài nói tiếp, "Ta cũng không gọi ngài là tẩu tử nữa, ta nhỏ hơn ngài mấy tháng nên sẽ gọi ngài là tỷ tỷ. Tỷ tỷ, nếu có thể thì ta cũng muốn ngài mang theo Hoài Thiện rời xa một nhà không bằng heo chó kia, nhưng Hoài Thiện ngàn lần không thể tách khỏi Uông gia. Đứa nhỏ bị trục xuất khỏi nhà thì dù là các người tự nguyện bị đuổi hay không thì đều là tiện dân. Đến lúc đó, sợ là lưu manh vô lại cũng có thể ức hiếp các ngươi."

Nói xong Hồ nương tử xoay mặt, cầm khăn lau lau khóe mắt sau đó mới quay đầu miễn cưỡng cười nói với Trương Tiểu Oản, "Tỷ tỷ, ngươi cố thêm một thời gian, Hoài Thiện có bản lĩnh như thế, chờ hai ba năm nữa hắn thi được công danh thì ngài chính là mẹ của tú tài, cử nhân. Đến lúc đó sẽ chẳng có ai dám làm gì ngài, không đến mức khiến tỷ……"

Nói đến đây Hồ nương tử chôn mặt trong khăn khóc rống, "Ông trời ạ, sao trên đời này lại có những kẻ đáng chém như thế."

Nói xong nàng cầm tay Trương Tiểu Oản, nhìn vết thương trên đó mà lại rơi nước mắt.

Trương Tiểu Oản xuyên tới đây nhiều năm như vậy nhưng hiếm khi được người khác đau lòng thế này. Đây là lần đầu tiên có người

ngoài tốt bụng khóc vì nàng, trong nháy mắt nàng cũng thấy mắt mình đau nhức và chua xót. Nhưng rốt cuộc nàng vẫn không khóc được, chỉ đành ngơ ngác nhìn Hồ nương tử, tùy ý để nàng ấy cầm tay mình, kiểm tra vết thương.

Bên này Hồ Cửu Đao ngại lễ nghĩa nên chỉ mang theo Uông Hoài Thiện ra cửa ngồi, trên lối đi nhỏ chỉ đủ một người ngồi, hắn ôm Uông Hoài Thiện ngồi vào lòng mình hỏi, "Cháu có bị thương chỗ nào không?"

"Cháu không bị thương chỗ nào cả," Uông Hoài Thiện lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh mà hỏi Hồ Cửu Đao, "Đại Bảo đệ đệ mấy ngày nay có tốt không? Trong nhà có mua đồ ngon cho hắn ăn không?"

"Có chứ, chúng ta mua nhiều là khác, hôm qua ta mới mua bánh đường ăn với hắn đó."

"Cháu cũng mang tới một ít đồ ăn, thúc đưa về cho hắn nói là cháu cho lại bảo hắn chờ sau khi hết bận cháy sẽ tới cửa mang hắn ra ngoài chơi." Uông Hoài Thiện móc ra một bao kẹo nhét vào trong ngực Hồ Cửu Đao.

Hồ Cửu Đao lắc lắc đầu, "Trong nhà còn có mà, cháu cầm lấy mà ăn."

"Nương làm rất nhiều, cái này để cho Đại Bảo." Nói đến đây Uông Hoài Thiện tới gần Hồ Cửu Đao thì thầm nói với hắn, "Thúc và thẩm đừng lo lắng, mẫu thân đã giúp cháu giấu rất nhiều bạc, rất nhiều đó, đều chôn trong đất."

Hồ Cửu Đao nghe thấy thì híp mắt cười, liên tục gật đầu nói, "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, có tiền bạc sẽ không sợ đói bụng."

****

Tường vây cuối cùng cũng xây xong, cha con Uông gia ra cửa nhiều

ngày cũng đã trở lại. Không biết bên kia là tình huống thế nào nhưng bên này Trương Tiểu Oản và Tiểu Lão Hổ vẫn rất tốt. Chỉ có điều bọn họ sửa sang nhà cửa xong thì cũng tiêu hết tiền trong tay thế nên hai mẹ con định hai ngày nữa sẽ vào núi săn bắn một hồi.

Lúc bọn họ xây phòng bên này kỳ thật Uông Hàn thị có tới cửa náo loạn một lần. Bà ta bắt Trương Tiểu Oản trả bạc, nói tiền nàng dùng để xây phòng đều là tiền con trai bà ta cho.

Đầu tiên Trương Tiểu Oản để mặc bà ta nói, thấy hai bà tử bà ta mang theo đứng trước cửa phòng mắng càng ngày càng ác liệt nàng mới nhấc chân bê một cục đá nặng tầm trăm cân lên ném vào bên người mấy bà tử kia……

Một khắc kia cục đá làm cho bụi bay mù mịt, mà Uông Hàn thị đại khái cũng nghĩ tới Trương Tiểu Oản là dạng người gì vì thế không bao lâu sau bà ta xanh mặt, mím chặt môi mang người đi. Từ đó trở đi bà ta không dám quay lại đòi bạc của nàng nữa.

Cha con Uông gia trở về hôm trước thì hôm sau Uông Vĩnh Chiêu tới. Nam nhân kia vào cửa đánh giá bốn phía sau đó nhàn nhạt nói với Trương Tiểu Oản, "Ngươi ở tạm chỗ này trước đi."

Nói xong hắn móc ra một gói đồ để trên bàn, "Dùng cái này trước."

Trương Tiểu Oản vừa thấy là năm mươi lượng bạc thì cũng không cầm mà chỉ hỏi, "Mẫu thân sẽ không tới đòi chứ?"

Nàng nói cực kỳ không khách khí mà Uông Vĩnh Chiêu quả thực cũng nhăn hết cả mặt nhìn nàng. Trương Tiểu Oản không đoán ra hắn đang nghĩ cái gì nhưng giây tiếp theo lại nghe thấy hắn nhàn nhạt nói, "Cho ngươi thì ngươi cứ cầm, chẳng ai biết được."

Lúc này cạnh cửa truyền đến tiếng gọi Uông Vĩnh Chiêu. Nam phó bên kia tới hỏi "Công tử có ở đây không?" Uông Vĩnh Chiêu hình như có chuyện muốn nói tiếp nhưng nghe được vài tiếng gọi rồi hắn lại

không nói gì mà xoay người rời đi.

Đi đến cạnh cửa hắn mới xoay đầu nhẹ nhíu mày không nhanh không chậm nói với Trương Tiểu Oản, "Ngươi là phụ nhân, thủ đoạn quả thực độc ác. Ngày sau ngươi vẫn nên quản cái miệng mình một chút, như thế đối với mẫu tử ngươi mới tốt."

Nói xong hắn kéo cửa đi ra, để lại Trương Tiểu Oản nhìn bóng dáng hắn rời đi lại nghĩ tới ý tứ trong lời của hắn.

****

Dưới sự ngầm cho phép của Uông lão gia và Uông Vĩnh Chiêu, một hộ hai nhà bọn họ ai lo phận người đó. Lời đồn trong thôn về mẹ chồng nàng dâu nhà này cũng chậm rãi tốt lên. Còn có người nói bà mẹ chồng vì nhận lỗi với con dâu mà xây cho nàng một khu nhà để nàng ở.

Trương Tiểu Oản nghe Hồ nương tử nói như vậy thì chống đầu cười nhẹ. Nếu đây là lời do Uông Vĩnh Chiêu sai người truyền ra thì nàng cũng muốn biết hắn lấy tự tin ở đâu mà dám nói lời này.

Nhưng hắn quả thật không phải kẻ ngốc. Hắn thu thập cục diện rối rắm lại gãi đúng chỗ ngứa. Đầu tiên hắn đưa bạc bịt miệng nàng, sau đó tự mình truyền lời, hành động rất dứt khoát. Khó trách người cậu kia của nàng cứ phải bám lấy hắn không buông.

Mà lời này chắc chắn không phải do Uông Hàn thị truyền ra, Trương Tiểu Oản nghĩ cũng không thèm nghĩ. Ở trong mắt nàng, Uông Hàn thị chính là một kẻ có lòng dạ độc ác, nhưng lại không có đầu óc cũng thiếu kiên nhẫn cực kỳ. Uông gia có bà ta thì khả năng không khắc phục được lúc khó khăn này mà thậm chí còn bị bà ta làm cho thảm hại hơn, làm sao xoay người được?

Nhưng nàng cũng không lửa cháy đổ thêm dầu, bởi vì mấy ngày nay Uông Hàn thị căn bản không tới đây, người bên kia cũng chẳng ai tới

quấy rầy mảnh đất nàng khoanh ra này. Đối với việc này Trương Tiểu Oản rất vừa lòng. Nàng ẩn ẩn cảm thấy đây là do Uông Vĩnh Chiêu làm ra. Nàng cũng có qua có lại, coi như hắn kính nàng một thước thì nàng cũng kính hắn một trượng. Mỗi khi đi vào trong thôn gặp gỡ người ta nàng đều cười nhạt cúi đầu không nói khi được hỏi chuyện, xem như đồng ý với lời đồn kia.

Nhưng Trương Tiểu Oản ở đằng sau thì ra cửa không quá tiện, phải đi đường nhỏ một đoạn mới ra tới đường lớn, hoặc phải vòng nửa ngọn núi, tới bên kia thôn mới có thể ra đường cái. Cái này đối với việc học của Tiểu Lão Hổ thì quả thật gian nan và tốn thời gian. Nhưng Tiểu Lão Hổ lại tỏ vẻ việc này hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới hắn, đi nhiều thêm một chút đường với hắn mà nói thì vẫn là chuyện tốt, có thể rèn sức của đôi chân.

Lúc hai mẹ con đang sống vui vẻ, không ai đến gây phiền toái cho họ thì ông trời lại tìm phiền toái mang tới. Vào mùa hè năm nay, trời không mưa trong một tháng liên tục, nước trong sông cũng dần dần khô khốc. Trương Tiểu Oản ngửi được trong khônng khí một cỗ bất an mà đã nhiều năm nàng chưa từng ngửi thấy khiến nàng cực kỳ kinh hãi.

Mấy ngày sau, Trương Tiểu Oản quyết định thà tin vào cảm giác này còn hơn không. Vì thế nàng lập tức gọi người tới trong viện đào một cái giếng thật sâu, cũng bỏ hầu hết tiền trong tay ra để mua củi gạo mắm muối và vôi bột đặt trong nhà.

Trương Tiểu Oản còn nhờ Hồ Cửu Đao nhờ người tới đào một cái hầm tầm mười mét để giấu đồ.

Nàng cũng âm thầm nói lo lắng của mình cho Hồ gia. Bọn họ ít nhiều cũng đã gặp mặt nàng vài lần, biết nàng là một người trầm ổn cũng có vài phần kiến thức sẽ không nói lời vớ vẩn. Vì thế bọn họ cũng tin nàng bốn năm phần, ấn theo lời nàng mà chuẩn bị lương thực.

Lúc này, ngày nào Trương Tiểu Oản cũng vào núi săn thú chuẩn bị cất trữ đồ ăn. Nhưng lợn rừng và đám động vật to xác không biết chạy đâu hết, chỉ còn lại ít thỏ và gà rừng linh tinh. Nhưng số động vật này cũng không nhiều, mỗi ngày nàng cũng chỉ bắt được hai ba con gà rừng hoặc thỏ.

Non nửa năm nay Trương Tiểu Oản thường ra vào núi nên nàng biết động vật it thế này hẳn là không đúng rồi. Nàng về nhà lập tức lại cầm hết tiền bạc dư lại đi mua gạo về trữ.

Chương 75

Không chỉ có như thế, Trương Tiểu Oản cũng giấu ngải diệp và thương truật vốn hái để bán lấy tiền. Đó đều là những dược liệu có tính thực dụng rất lớn, có thể tiêu độc giảm nhiệt. Có điều nàng vẫn cảm thấy bất an, có điều bạc trong tay nàng có hạn vì thế nàng cũng dành hai đêm may đống da thỏ thành xiêm y sau đó bán giá rẻ cho tiệm may để lấy tiền mua những dược liệu cần dùng trong nhà. Đống da thỏ đó nàng vốn định để dành đến mùa đông được giá mới bán nhưng hiện tại chẳng thể nghĩ nhiều như vậy.

Nàng khẩn trương cũng lây sang cả Tiểu Lão Hổ. Hắn biết rõ mình chẳng thể giúp g, chỉ chạy theo mông Trương Tiểu Oản đi khắp nơi, đến học hành cũng không còn tâm trí nào.

Trương Tiểu Oản bất an đến cực điểm, cũng không có tâm tình giải thích cho hắn, chỉ để hắn về học đường truyền tin cho vị tiên sinh kia, để ông ấy cũng trữ lương thực và nước.

Để tránh cho người của Uông gia về sau biết cái gì lại lấy cớ trách móc nàng nên Trương Tiểu Oản cũng để Tiểu Lão Hổ đến báo cái tin. Nàng để hắn nói nhiều ngày nay nóng nực, đến lúc đó thóc gạo sẽ tăng giá, để người nhà bọn họ cũng mua nhiều một chút.

Ai ngờ Tiểu Lão Hổ đi đến tiền viện không đến một lúc đã trở lại, cái mặt hổ nho nhỏ của hắn banh ra nói hắn bị lão thái bà kia đuổi. Bà ta nói xiêm y của hắn bẩn, bảo hắn đừng có mà vào.

"Vậy con có nói những lời kia không?" Trương Tiểu Oản ôm Tiểu Lão Hổ bị người ta ngại bẩn vào trong lòng sau đó cười hỏi.

Tiểu Lão Hổ rất đắc ý mà ngẩng đầu nói, "Mẫu thân muốn con nói gì con đều nói hết, ngày sau bọn họ không có đồ ăn thì cũng đừng có trách chúng ta chưa nhắc nhở."

Qua vài ngày sau, bất an trong lòng Trương Tiểu Oản rốt cuộc cũng được chứng thực. Trong một tháng rưỡi này ông trời không đổ mưa, ngày càng lúc càng dài, đêm tối ngắn chỉ còn có hai canh giờ. Ánh mặt trời giống như muốn đuổi đêm tối đi, thường thì mọi người còn chưa kịp nghỉ tạm một hồi thì mặt trời đã lại treo cao trên không trung.

Cứ thế sau hai ngày nhân tâm hoang mang rối loạn. Nghe nói đến hoàng đế cũng mang theo quốc sư đi lập đàn cầu mưa, cầu cho thế đạo thái bình. Nhưng qua hai ngày, mặt trời vẫn mọc từ sớm, đến giữa khuya mới chịu đi nghỉ. Dòng sông khô cạn, có vài con suối đã không còn nước chảy ra nữa.

Đợi cho tới khi nước trong sông cũng không cạn, lòng sông hoàn toàn lộ ra ngoài thì đến Tiểu Lão Hổ cũng kinh ngạc. Bấy giờ hắn mới hiểu vì sao lúc trước mẹ hắn lại hoảng loạn như thế. Phản ứng đầu tiên của hắn chính là đến hầm cất chứa của nhà hắn, kiểm kê hết mọi thứ mẹ hắn đã chuẩn bị tốt sau đó đó yên lặng ghi nhớ trong lòng. Sau khi bò lên hắn còn vây quanh cái hầm cân nhắc một lúc lâu, xác định không ai phát hiện được cái hầm này, thức ăn và đồ dùng của hai mẹ con hắn cực kỳ an toàn rồi hắn mới cảm thấy thoáng an tâm một chút.

Nhưng dù thế hắn vẫn phòng ngừa người ở nhà trước vô cùng, chỉ cần có người không cẩn thận nhìn qua nhà hắn thì hắn lập tức cầm cung tiễn ngắm chuẩn người kia sau đó làm bộ đang ngắm trời đất nhưng cũng đủ khiến người ta sợ đến nỗi vội cách xa nhà bọn họ.

Thời tiết ngày một nóng hơn, hôm nay Tiểu Lão Hổ thậm chí còn không mặc áo, chỉ mặc một cái quần ngồi ở nhà chính nhìn ánh mặt trời bên ngoài, lại nhìn cây hòe hắn trồng trong sân.

Cho dù một ngày hắn tưới rất nhiều nước cho nó thì nó vẫn héo rũ ra, thoạt nhìn giống như sắp chết.

Cái giếng nhà họ vốn dĩ chỉ cần buông nửa trượng dây thừng là có thể gặp nước nhưng hiện tay phải buông hai trượng mới có nước, thế mà……

Nghĩ tới những việc này, Tiểu Lão Hổ thở dài. Lúc này thấy Trương Tiểu Oản cầm một chén cơm lớn mang tới, trên đó còn có thịt xào thơm nức thì Tiểu Lão Hổ lập tức đau lòng mà "Ai nha" một tiếng, trách cứ mẹ hắn, "Mẫu thân, hiện tại còn ăn cơm gì nữa, còn ăn thịt gì nữa, ngài cũng không biết đây là lúc nào à……"

Trương Tiểu Oản thấy hắn giống ông cụ non cáu nhặng lên thì cũng dở khóc dở cười đem bát cơm và đũa nhét vào tay hắn sau đó cười với hắn, "Con mau ăn đi, thịt này phải ăn xong nếu không nóng thế này thịt cũng không để được lâu. Con ăn hết đi mới tốt."

Hiện nay một ngày chỉ ăn hai bữa, không cho đứa nhỏ ăn no thì làm sao được.

"Đây là thịt khô đã muối tốt, có thể để rất lâu mà." Tiểu Lão Hổ vẫn đau lòng nghiến răng nhìn chén cơm lớn và đống thịt trên đó.

"Mau ăn đi," Trương Tiểu Oản sờ sờ tóc hắn, ôn nhu nói, "Con đã xem qua lương thực trong nhà rồi đó, có thể ăn rất lâu."

"Nhưng cũng không thể ăn nhiều thế này." Uông Hoài Thiện lắc đầu thở dài nói xong thì cũng vẫn cầm lấy chiếc đũa gắp một miếng thịt nhét vào miệng mẹ hắn. Thấy nàng nhai thịt cười với mình thì hắn mới há to miệng ăn xong cơm.

Kỳ thật hắn cũng biết mẹ hắn muốn hắn ăn no, như vậy mới có sức, mới có thể nhanh chóng lớn lên. Chỉ là hắn sợ sẽ có ngày ăn hết lương thực, đến khi đó bọn họ phải làm thế nào mới tốt?

Ai, Tiểu Lão Hổ vừa ăn cơm của mình vừa thở dài trong lòng, cảm thấy thế gian này có quá nhiều việc khiến người ta phải sầu lo.

****

Cứ thế qua một thánh nữa, Đại Phượng triều bước vào tháng tám nóng nhất, bầu trời vẫn không đổ mưa. Không trung là một mảnh sáng ngời, nóng cháy đến nỗi ngẩng đầu nhìn một cái đã thấy hoa mắt.

Sáng sớm hôm nay Tiểu Lão Hổ đã dậy, thừa dịp mặt trời còn chưa quá nóng hắn đi ra ngoài đi dạo một vòng. Lúc trở về khuôn mặt nhỏ của hắn trầm xuống nặng nề. Hắn dùng giọng điệu ông cụ non mà nói với Trương Tiểu Oản, "Lương thực còn chưa chín đã bị cắt về, thân lúa còn ướt coi như có chút nước. Đám Tiểu Xuyên Tử coi đó là đồ ăn vặt mà nhai, có vài nhà định bán tỷ tỷ trong nhà đi……"

Nói đến đây Tiểu Lão Hổ chủ động bò lên đùi Trương Tiểu Oản, ngồi trong lòng mẹ hắn, dựa vào bờ vai nhỏ gầy của nàng mà khổ sở nói, "Nhưng dù muốn bán thì cũng không có ai mua nổi. Nghe nói hiện tại nửa lượng mới mua được một cân hoa màu, làm gì có nhà ai mua nổi? Cho dù là nhà phú hộ cũng không có cơm khô mà ăn nữa rồi."

Trương Tiểu Oản "Ừ" một tiếng, sau đó ngước mắt chớp cho nước mắt chảy vào trong.

"Mẫu thân, chúng ta không làm mà chỉ ăn, vậy uống cháo thôi." Tiểu Lão Hổ còn nói thêm.

Trương Tiểu Oản lại gật gật đầu.

"Mẫu thân, mấy hôm nữa chúng ta nhân trời tối đến nhà Đao thúc và Đao thẩm, mang cho bọn họ hai gánh nước nhé."

“Không gánh được đâu, đổ vào bình, cõng trong sọt đi.”

“Hả?”

“Nếu có người thấy sợ là sẽ bị cướp mất.” Trương Tiểu Oản có chút bi thương mà cười cười, “Những ngày này nóng như vậy, mưa không rơi xuống thì sợ là ngày sau sẽ rất khó khăn.”

Trong năm tai ương thì trăm dặm thi thể chất chồng là bình thường. Lúc trước Trương Tiểu Oản đã chính mắt nhìn thấy, mà hiện tại tình hình còn ghê gớm hơn cảnh hạn hán năm đó ở quê nàng. Nếu hạn hán kéo dài hơn, nguồn nước ở đây đều cạn kiệt, hoa màu trong đất chết hết thì người ta đi đâu kiếm cái ăn bây giờ? Sợ là đến lúc đó cỏ dại, vỏ cây cũng phải gặm.

Đến lúc đó có người vì một miếng cơm mà có thể làm bất kỳ việc gì. Trong lúc đói khát thì nhân tính chẳng là cái gì, chuyện ăn sống đồng loại cũng không phải chưa từng xảy ra.

Màn đêm buông xuống, Trương Tiểu Oản để Tiểu Lão Hổ cõng nước, còn nàng thì cõng 50 cân gạo. Nhân lúc đêm tối bọn họ không cầm theo đuốc mà sờ soạng một đường đi tới trấn Tiểu Miêu theo một con đường khác.

Nàng mang theo Tiểu Lão Hổ nhỏ giọng mà gõ cửa nhà Hồ Cửu Đao. Hồ nương tử nhìn thấy nàng thì vội đón bọn họ vào.

Lúc nhìn thấy nàng cõng đến một vại nước lớn và một sọt gạo thì mắt Hồ nương tử đỏ lên, “Cũng chỉ có ngài tâm địa thiện lương, ở thời điểm này còn nhớ tới chúng ta.”

“Muội nói gì đó? Muội cũng biết nhà chúng ta có giấu một ít, còn nhiều lắm. Nhà muội thân thích nhiều, ta sợ trong nhà có dư lương thực cũng bị người ta tới mượn hết rồi. Biết muội không thể cự tuyệt người khác nên ta mang đến cho nhà muội một chút. Giấu kỹ đi, đừng để Đại Bảo bị đói.” Lúc Trương Tiểu Oản nói thì cũng ôm Đại

Bảo lúc này đã tỉnh, vừa từ trên giường bò xuống đứng bên cạnh nàng. Nàng móc từ trong ngực ra bao kẹo, nhéo một khối đường nhét vào miệng hắn, tinh tế nói với hắn, "Đây là Lão Hổ ca ca thay con giữ lại, chỉ có một chút này thôi, con ăn dần nhé, biết không?"

"Đã biết, thẩm thẩm." Đại Bảo tham lam mà vừa ăn đường vừa ôm lấy Trương Tiểu Oản sau đó xoay người vươn tay ra với Tiểu Lão Hổ vừa cùng Hồ Cửu Đao đi giấu lương thực về nói, "Ca ca ôm."

Tiểu Lão Hổ vội vàng duỗi tay ôm hắn, vẻ mặt đau lòng, "Sao lại gầy thế này, hàng ngày đệ không được ăn no sao?"

Đại Bảo đã lâu không gặp hắn nên nhớ hắn vô cùng, lúc này cũng cực kỳ thân thiết với hắn. Hai tay Đại Bảo ôm chặt cổ Tiểu Lão Hổ, còn chu cái miệng đang nhai đường, hàm hồ nói, "Ca ca cũng ăn……"

Tiểu Lão Hổ bị hắn chọc cười rộ lên, "Ca ca ăn ở nhà rồi, đệ ăn đi." Nói xong hắn quay đầu nói với Hồ nương tử, "Đao thẩm, mẫu thân còn mang tới một bao thịt khô, mỗi ngày ngài xé một ít cho Đại Bảo ăn. Nam tử hán phải ăn thịt mới lớn lên được, có phải hay không Đại Bảo?"

Một câu cuối cùng Tiểu Lão Hổ cười nói với Đại Bảo. Thằng nhỏ nghe xong thì vội vàng gật đầu, ha ha cười dựa trên vai Tiểu Lão Hổ nói, "Đúng vậy, đúng vậy……"

Hồ nương tử mặc hai đứa nhỏ chơi đùa còn mình lôi kéo Trương Tiểu Oản tới một bên, sau đó nhỏ giọng nói với nàng, "Mắt thấy nếu còn tiếp tục thế này thì ngày sau sợ là sẽ càng khó hơn, những thứ giấu trong nhà kia tỷ ngàn vạn đừng cho đám người nhà trước biết được."

"Ta biết." Trương Tiểu Oản cười cười nói, thỏ khôn có ba hang, nàng không phải chỉ có một chỗ cất giấu lương thực.

"Tỷ biết thì tốt rồi." Hồ nương tử lo lắng xong cho Trương Tiểu Oản mới nhớ tới nhà mình. Phụ nhân ngày thường vốn dĩ kiên cường mà nay lại rớt nước mắt, "Trong nhà mấy ngày nay thật sự quá tệ. Cũng may lúc trước nghe lời tỷ nên gia súc đều đã bán lấy tiền mua lương thực chứ nếu không sợ là đến cháo cũng không có mà uống. Nhà ta vẫn còn coi như tốt, nhưng thân thích của trượng phu còn có lão nhân, một năm này sợ là không biết thế nào……"

Hồ nương tử nâng tay lên lau nước mắt nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được khóc rống lên, "Người sắp chết đói tới nơi, nhà chúng ta cũng không tàn nhẫn nổi, dù sao cũng phải chia cho những nhà không tích trữ lương thực chút gạo để mấy miệng ăn còn sống được chứ? Cứ thế cho tới cho lui, nhà này mười cân, nhà kia mấy chục cân, nhà chúng ta cũng khó khăn rồi. Trước mắt thấy trong nhà không còn thừa bao nhiêu lương thực, ngoài ruộng lúa đều héo khô hết, đến cọng cỏ cũng không tìm thấy thì phải làm sao đây? Mỗi ngày Đại Bảo đều hỏi sao Lão Hổ ca ca không tới, trong lòng ta khổ không nói nổi. Hai mẫu tử tỷ đã như thế, ta làm sao có thể dẫn hắn tới nhà tỷ xin cơm xin kẹo ăn chứ……"

Lúc nàng khóc thì Hồ Cửu Đao cũng về đến phòng, thấy nàng khóc thì xấu hổ đứng ở kia xoa xoa tay, không biết nói cái gì mới tốt.

Hồ nương tử vừa thấy hán thì lập tức lau khô nước mắt, mặt giãn ra thành nụ cười nói, "Giấu xong lương thực chưa?"

"Giấu xong rồi." Hồ Cửu Đao nhìn nàng, trong mắt có đau lòng.

"Lương thực tỷ tỷ đưa tới, Cửu Đao, lần này chúng ta không cho bọn họ có được không? Để lại cho Đại Bỏ nhà chúng ta ăn được không?" Hồ nương tử thương lượng với hắn.

"Để lại, phải để lại chứ." Hồ Cửu Đao cuống quít gật đầu. Đau lòng trong mắt hắn càng sâu hơn, "Trước đó nàng cũng không cần cho bọn họ mượn nhiều lương như thế."

“Sao có thể……” Hồ nương tử đi qua bên cạnh cầm chén đổ nửa chén nước cho hắn, chờ hắn uống xong nàng lại sửa xiêm y cho hắn nhẹ nhàng nói, “Trước kia bọn họ đều từng cho chàng cơm ăn, sao chúng ta có thể ở lúc này mà cự tuyệt không giúp? Chúng ta không thể làm người không phúc hậu thế được.”

Hồ Cửu Đao hổ thẹn mà cúi đầu, lúc này không còn mặt mũi nào ngẩng đầu nhìn vợ mình.

Chương 76

Màn đêm buông xuống, hai mẹ con nàng trở về. Tiểu Lão Hổ ghé trên đầu vai mẹ hắn, cả quãng đường không nói gì.

Về đến nhà rồi Trương Tiểu Oản đặt hắn lên giường thì hắn mới thở dài thật sâu, lôi kéo bàn tay nàng đếm từng ngón tay. Sau khi đếm xong hắn làm như đã quyết định mà cắn chặt răng nói với Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân, về sau con sẽ ăn ít một chút, mẫu thân ăn nhiều một chút."

"Vì sao?" Cho dù lúc này đêm đã khuya nhưng ánh trăng nhô cao, trời cũng sáng tỏ đôi phần, trong phòng cũng không cần đốt đèn vẫn mơ hồ nhìn thấy bóng người. Trương Tiểu Oản nhìn khuôn mặt nhỏ của con trai mà cười, lại lấy quạt hương bồ ra quạt gió cho hắn.

"Như vậy lương thực của chúng ta sẽ ăn được lâu hơn chút." Tiểu Lão Hổ rất có lý mà nói.

"Cũng không cần thế," Trương Tiểu Oản mỉm cười nhẹ giọng thương lượng với hắn: "Nếu con đói quá sẽ không có sức lực. Nếu có người khác tới bắt nạt ta thì con sẽ không giúp được gì."

Tiểu Lão Hổ vừa nghe thì ngây ngẩn cả người. Thật lâu sau hắn mới thở thật dài, nhìn nóc nhà lẩm bẩm nói, "Tồn tại thật khó mà mẫu thân."

Trương Tiểu Oản quạt gió cho hắn, vươn một tay dỗ dành hắn, lại không nhanh không chậm ôn hòa nói, "Không khó, con có mẫu thân đây rồi, mau ngủ đi."

Tiểu Lão Hổ "vâng" một tiếng sau đó chậm rãi ngủ mất. Trương Tiểu Oản chờ hắn ngủ say rồi mới đi ra cửa trước nhẹ nhàng mở cửa ra vểnh tai nghe những tiếng hoảng loạn truyền đến từ tiền viện. Trong đó còn có tiếng khóc nháo không thôi khiến nàng nhẹ nhàng nhíu mày.

Chuyện gì thế này? Bọn họ náo loạn gần một canh giờ rồi. Từ khi nàng mang theo Tiểu Lão Hổ về đã nghe thấy bên kia có động tĩnh, mãi cho tới lúc này vẫn chưa ngừng. Chẳng lẽ là tiểu thiếp kia sinh rồi?

Trương Tiểu Oản nhớ lại bụng của tiểu thiếp kia, lại tính ngày thì có vẻ như sắp sinh thật……

Lúc này sinh con sao? Nhà kia thêm một đứa nhỏ thì sợ là dù Uông Đại lang có bản lĩnh thì sợ là tình hình cũng vẫn căng thẳng.

Nhưng việc này chẳng liên quan gì tới mẹ con nàng. Nghĩ đến đây Trương Tiểu Oản bật cười mà lắc lắc đầu, cũng không muốn nghe nữa. Nàng xoay người đóng cửa, trở về gia phòng có gió lùa của Tiểu Lão Hổ mà nằm lên ghế trúc chính mình làm nhắm mắt ngủ.

Thế đạo này không biết lúc nào mới tốt lên, những công danh lợi lộc của đám nam nhân kia có là tác dụng gì một khi ông trời không cho cơm ăn?

****

Uông gia bên kia quả thật đã có chuyện lớn xảy ra. Lúc bà mụ ôm thi thể một đứa bé trai sơ sinh ra thì Uông Hàn thị mềm chân ngồi phịch xuống ghế dựa. Chờ đến khi hồi thần bà ta mới nhào qua hung hăng đánh Chung Ngọc Vân lúc này đang quỳ ở kia, vừa khóc vừa kêu nói, "Cho dù ngươi oán nàng, hận nàng, không chấp nhận được sự tồn tại của nàng thì cũng chờ nàng sinh con xong hẵng nói chứ."

Chung Ngọc Vân đã khóc đến không thở nổi lại bị bà ta đánh như thế thì lập tức hôn mê bất tỉnh.

Uông Vĩnh Chiêu xanh mặt vung tay lên để Giang Tiểu Sơn mang theo bà mụ đi ra ngoài, "Tìm một chỗ chôn."

Chờ Giang Tiểu Sơn đi được hai bước hắn mới hít sâu một hơi quay mặt đi bồi thêm một câu, "Đào hố sâu một chút."

Nói xong, đợi người đi ra ngoài hắn mới ngồi lại trên ghế không nói một lời.

Lúc này ngồi Uông Quan Kỳ ngồi ở ghế trên. Ông ta bị bệnh đã một thời gian, vì tiểu thiếp của con cả sinh con nên ông ta mới ngồi ở nhà chính. Ông ta quay đầu qua thấy mặt con trai cả xanh mét thì ho vài cái mới dùng giọng mỏng nhẹ nói, "Ngày mai đi hậu viện một chuyến, đón đứa nhỏ kia về."

Uông Vĩnh Chiêu nghe được lời này thì mím môi, cũng không trả lời.

Lúc này Uông Hàn thị ngã ngồi trên mặt đất kêu trời khóc đất khiến hắn cảm thấy cực kỳ phiền chán. Hắn nói với hai bà tử, "Đỡ các nàng đi xuống……"

Lúc này Linh nha đầu hầu hạ trong phòng sinh với Xuân di nương khóc lóc chạy vào lập tức quỳ gối dập đầu nói, "Xuân di nương chảy rất nhiều máu, không ngăn được. Lão gia, phu nhân, đại công tử, phải làm sao bây giờ?"

"Đại ca, để đệ đi mời đại phu." Lúc này nhị đệ của Uông Vĩnh Chiêu là Uông Vĩnh An lập tức nói.

"Đi đi." Uông Vĩnh Chiêu mệt mỏi xoa xoa cái trán.

Ngựa trong nhà đã bị bán hết để đổi lương thực trở về, trong nhà

hiện tại chỉ có Vĩnh An là đi nhanh một chút nên cũng chỉ có thể để hắn tới trấn trên mời đại phu tới.

Nhưng tuy Uông Vĩnh An dùng tốc độ nhanh nhất đưa đại phu về nhưng Xuân di nương vẫn tắt thở đi theo đứa con không mở mắt của mình trước khi đại phu tới.

Ngày hôm sau, Uông Vĩnh Chiêu đi mua một tấm quan tài mỏng, đem người hạ táng nàng, lại dặn dò em trai đi đưa hai mươi cân lương thực qua nhà Xuân di nương, coi như bồi thường.

Lúc tam đệ của Uông Vĩnh Chiêu là Uông Vĩnh Trang tới lấy lương thì Uông Hàn thị không cho, còn nói với hắn, "Lúc mua nàng ta chúng ta đã đưa bạc, sống hay chết đều là việc của nhà chúng ta thôi, còn phải đưa lương tới nhà nàng ta làm gì chứ?"

"Mẫu thân, đây là đại ca nói." Uông Vĩnh Trang cũng thật sự phiền chán người mẹ không biết thu vén còn bắt ngựa của bọn họ đem bán đổi lương thực này. Tuy nói ra thì chính là đại bất kính và bất hiếu nhưng mẹ hắn quả thật khiến cái nhà này càng lúc càng hỏng, đến lão nô bộc trong nhà mà bà ta cũng ngại họ uống nhiều mấy ngụm cháo muốn đuổi đi. Nếu chuyện này mà truyền ra thì bọn họ còn làm người thế nào đây?

Hắn thật đúng là không sao đẹp mặt mà nhìn bà ta được. Có điều sắc mặt Uông Vĩnh Trang khó coi thì Uông Hàn thị không cho vẫn là không cho. Bà ta cầm chặt chìa khóa phòng lương, xoay đầu không thèm nhìn hắn.

Uông Vĩnh Trang chỉ đành đi tìm Uông Vĩnh Chiêu. Uông Vĩnh Chiêu đến chỗ Uông Hàn thị một chuyến cầm chìa khóa lương trở về.

Uông Vĩnh Trang mang theo lương đi rồi. Uông Hàn Thị một đêm không ngủ, đến tóc cũng không trải cứ thế ngồi ở nhà chính khóc lóc, "Ta còn sống làm gì chứ? Đến con đẻ của ta còn không nghe ta nói, cháu cũng không có nữa rồi, không bằng ta chết đi cho xong."

Uông Vĩnh Chiêu không để ý tới bà ta, chỉ ngồi trong gian thư phòng nho nhỏ của hắn, nhìn khắp nhà nhét đầy sách sau đó chuẩn bị ra cửa.

Mới vừa bước ra khỏi thư phòng thì nha hoàn Tiểu Thảo chăm sóc biểu tiểu thư vội chạy tới vén áo hành lễ với hắn nói, "Đại công tử, biểu tiểu thư tỉnh, nàng muốn gặp ngài……"

Uông Vĩnh Chiêu chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, chỉ bước qua đi tới cửa sau.

****

Có người gõ cửa, thùng thùng hai tiếng. Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ rồi vẫn đi mở cửa. Khi mở cửa nàng thấy Uông Vĩnh Chiêu, quả không ngoài dự đoán của nàng.

"Đại công tử." Trương Tiểu Oản hành lễ với hắn nhưng không lùi lại sau mà đứng chắn cửa nhìn Uông Vĩnh Chiêu, ý bảo hắn đứng đó nói ý đồ hắn đến.

Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng bất động thì yên lặng nhìn nàng một hồi. Thấy Trương Tiểu Oản không lui nửa bước mới chậm rãi mở miệng, "Hôm nay mẫu tử các ngươi thu dọn đồ đạc tới đằng trước ở đi, phòng của các ngươi đã được thu dọn xong rồi."

Trương Tiểu Oản nghe được thì lại hành lễ với hắn và nói, "Không dám."

Một lễ này của nàng làm rất nhanh, dùng thái độ để cự tuyệt đề nghị của Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng một cái thật sâu sau đó không nói nhiều lời mà xoay người đi luôn.

Trương Tiểu Oản nhìn bóng dáng hắn thì nhíu mày, không biết thâm ý này là gì. Nàng xoay người đóng cửa lại thì thấy Tiểu Lão Hổ đang trừng mắt nhìn nàng hỏi, "Hắn tới làm gì? Muốn cướp lương của nhà ta sao?"

Trương Tiểu Oản lắc lắc đầu, "Ta cũng không biết, nhưng……"

Mắt Tiểu Lão Hổ càng trừng lớn hơn.

"Sợ là người tới không có ý tốt," Trương Tiểu Oản suy tư đến cái quan tài hai mẹ con họ nhìn thấy được nâng khỏi nhà kia buổi sáng nay. Nghĩ đến tiếng khóc nghe được tối qua thì nàng cũng đoán được đại khái chuyện gì rồi.

Khiến bà già kia khóc đến thảm thương như thế thì chỉ sợ đứa nhỏ không còn. Mà quan tài kia lại là của người trưởng thành, chẳng lẽ phụ nhân kia cũng đi theo đứa nhỏ chưa mở mắt kia rồi sao?

Nếu là như thế, người vừa chết hắn đã tới là sao? Như vậy……

Trương Tiểu Oản giật mình trong lòng, vội kéo Tiểu Lão Hổ vào phòng nói với hắn, "Đứa bé nhà bọn họ sợ là không còn nữa. Giờ con là đứa cháu duy nhất của nhà bọn họ, nếu bọn họ tới đón con thì con có muốn đi cùng bọn họ không?"

"Ha," Tiểu Lão Hổ chẳng thèm nghĩ đã cười lạnh một tiếng nói, "Tới đón con sao? Sợ là muốn đồ của chúng ta mới đúng. Nhà chúng ta mời người đào giếng, đào hầm, động tĩnh lớn như thế sao bọn họ không biết được chứ? Con đã thấy lão bất tử kia nhìn về phía nhà chúng ta rất nhiều lần, lúc này bọn họ sao lại tới đón con được? Chỉ sợ là bọn họ tới cướp đồ, mẫu thân, đừng có tin bọn họ!"

Khi nói chuyện Tiểu Lão Hổ nắm chặt tay lại, trên mặt là oán giận, trong mắt là ánh lửa. Những biểu tình chỉ người lớn mới có thì đều xuất hiện trên người hắn.

Giờ khắc này cho dù Trương Tiểu Oản tự tay chăm sóc hắn từ nhỏ cũng sửng sốt. Nàng không biết từ lúc nào mà con trai nàng còn chưa tới bảy tuổi mà đã hiểu được nhiều như thế.

Thời thế này chỉ biết thúc giục con người ta già đi. Nó cũng có thể thúc giục một đứa nhỏ trưởng thành sớm không giống tuổi của hắn……

Trương Tiểu Oản đau lòng nên cũng chẳng nói gì mà chỉ ôm con vào lòng, hôn lên tóc hắn sau đó mới khàn giọng nói, "Con ấy, đừng lớn nhanh như thế."

Lòng nàng đau sắp chết rồi.

****

Tiểu Lão Hổ lo lắng người Uông gia tới đoạt đồ ăn nên lập tức muốn Trương Tiểu Oản đem đồ ăn trong hầm cõng tới sơn động bên trên núi.

Nhưng kỳ thật lương thực trong hầm không nhiều lắm. Lúc đào hầm cũng đào sâu nhưng rốt cuộc vẫn ẩm ướt thế nên Trương Tiểu Oản để nhiều thịt khô trong đó nhưng gạo thì để ít. Hiện tại trong đó chỉ còn năm túi thóc và một ít cải trắng nàng đã muối.

Còn đa số lương thực được nàng giấu ở sơn động trên núi. Đó là do nàng một mình cắn răng cõng lên vào buổi tối, mỗi lần hai túi, một lần gần 150 cân. Nàng cầm dây thừng buộc túi gạo lên lưng, trên đường nghỉ ngơi cũng không dám quá nửa nén hương là lập tức lại cắn răng đi tiếp. Vì thế trên vai nàng đầy những vệt đỏ đến giờ còn chưa tan.

Lương thực đó cũng đủ để hai mẹ con nàng ăn hai năm, nhưng nếu nhiều người hơn thì sợ là chẳng ăn được bao lâu. Thế nên Trương Tiểu Oản không nói với bất kỳ ai về số lương thực đó. Tình cảnh này không biết lúc nào mới qua, số lương thực đó là chỗ để mẹ con họ

dựa vào mà sống sót.

Trương Tiểu Oản giải thích với Tiểu Lão Hổ, lại nói nếu giờ giấu lương lên đó thì sợ là rút dây động rừng, sẽ có người biết được chỗ đó.

Hơn nữa, nàng cũng nói với hắn nếu nháo ra động tĩnh lớn, Uông Đại Lang lúc trước cho nàng bạc, nàng lại ra vào núi nhiều lần thì sợ đến lúc đó lục hầm không thấy nhiều đồ bọn họ sẽ không tin.

"Vậy cứ để họ tới đoạt sao?" Uông Hoài Thiện cảm thấy hắn tức sắp nổ gan rồi.

"Sao thế được?" Trương Tiểu Oản vuốt tóc hắn, mỉm cười nói, "Binh đến thì chặn, nước đến thì đất lên."

Lúc này giếng nước chung của thôn đã không còn bao nhiêu nước, nếu đi trễ thì sẽ không có nước. Mấy ngày nay Uông gia nhiều việc, nam phó trong nhà đi gánh nước đều là đi vào buổi trưa nên chẳng gánh được giọt nước nào. Người cứ thế phải gánh thùng không về.

Vào ban đêm người hầu tới báo không có nước nấu cháo Uông Hàn thị mới cắn răng nói với quản gia, "Lão Thính, ông đến nhà phía sau gánh một ít nước về."

Quản gia đi tới phía sau gõ cửa thì thấy tiểu công tử ra mở. Đứa nhỏ lớn lên giống hệt đại công tử này vừa thấy ông ta, lại nhìn gánh nước trên vai ông ta thì lập tức giơ năm ngón tay lên, "Giếng là nhà ta bỏ tiền ra đào, ngươi đi hỏi người ta sẽ biết. Các ngươi muốn gánh nước của nhà ta cũng được nhưng phải trả tiền. Chúng ta cũng không cần nhiều, 5 đồng một gánh là được."

Chương 77

Thính quản gia nghe xong chỉ đành quay về bẩm báo, nhưng lần này ông ta không đi tìm phu nhân mà đi tìm Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì hơi suy tư sau đó gọi Uông Vĩnh An tới cho hắn 5 đồng tiền rồi dặn hắn, "Đi hậu viện gánh nước."

"Tiền này là sao?" Uông Vĩnh An khó hiểu.

Uông Vĩnh Chiêu thế mà lại cười cười nói, "Thằng nhóc kia đòi 5 đồng một gánh."

Uông Vĩnh An nhìn đại ca mình, lúc này Uông Vĩnh Chiêu đã thu lại nụ cười, sắc mặt khôi phục bộ dạng lạnh nhạt ngày thường, "Hắn là trẻ con, hiện tại chỉ có thể mặc hắn hoang đường. Ngươi là tiểu thúc của hắn, cứ coi như đưa tiền cho hắn chơi là được."

Uông Vĩnh An hiểu ý. Đây cũng coi là lần đầu tiên hắn gặp đứa cháu kia, lại biết hắn giỏi bắn cung nên Uông Vĩnh An còn đặc biệt về phòng mình lấy hai mũi tên mang theo coi như quà gặp mặt.

Hắn cũng biết mỗi nam hài đều thích những người anh hùng từng ở trên chiến trường vì thế đã chuẩn bị vài câu thổi phồng bản thân để đứa nhỏ kia yêu thích. Nhưng vừa gõ cửa thì chỉ thấy đứa nhỏ kia nhìn thùng gỗ trong tay hắn sau đó nhìn mặt hắn hỏi: "Ngài có mang tiền tới không?"

Uông Vĩnh An nhìn khuôn mặt không khác đại ca hắn tí nào, đến cả lúc xụ mặt cũng giống nhau thì đành giao tiền sau đó sờ sờ cái mũi đi gánh nước.

Giếng nước kỳ thật không có nhiều, sau khi hắn gánh một gánh, Uông Hoài Thiện nhìn đáy nước buồn bực nói với Uông Vĩnh An, "Nước nhà chúng ta cũng không nhiều lắm, thật đúng là tiện nghi cho các ngươi rồi."

Nói xong hắn mau chóng phất tay, mặt cực kỳ không thoải mái, "Mau đi thôi, nhìn thấy ngài là ta thấy bực bội vô cùng."

Lúc này hắn đã chạy đến cửa kéo cửa nhà hắn ra. Cái bộ dạng gấp gáp muốn đuổi người này khiến những lời Uông Vĩnh An chuẩn bị tốt lại chẳng thể nói ra miệng. Hắn chỉ đành khiêng đòn gánh, vừa đi ra khỏi cửa thì Uông Hoài Thiện đã đóng luôn cửa lại. Uông Vĩnh An giống như là bị người ta đuổi ra ngoài, đến hai mũi tên giắt ở thắt lưng cũng chưa kịp tặng.

****

Uông Vĩnh An vừa đi Uông Hoài Thiện đã chạy vào phòng bất mãn nói với mẹ hắn lúc này đang xoa dây thừng, "Nhà bọn họ cho người tới, là nam nhân ngồi trên bàn ăn buổi tối hôm đó."

"Có lẽ là đệ đệ hắn." Trương Tiểu Oản vẫn không dừng động tác trong tay, chỉ cười đạm mạc trả lời hắn: "Một bàn người đó ngoài phụ thân con thì những người khác đều là đệ đệ hắn."

"Phải không?" Uông Hoài Thiện hừ hừ cái mũi, đưa tiền để lên bàn nói, "Mẫu thân, ngài cất kỹ."

Trương Tiểu Oản liếc nhìn tiền một cái sau đó cười nói với hắn, "Đây là chủ ý của con thì tự con cầm đi, sau này muốn tiêu gì thì tiêu."

"Không cần, mẫu thân cầm giúp con trước." Uông Hoài Thiện không

hề nghĩ ngợi mà lập tức lắc đầu.

"Con cứ cầm đi, đói thì mua đồ ăn, cũng không cần hỏi mẫu thân." Trương Tiểu Oản cười đáp lời hắn.

Uông Hoài Thiện đặt mông ngồi dưới đất, lấy những sợi dây đã làm xong chia thành từng cọc, đầu vẫn lắc nói, "Tiền của con đều là của mẫu thân, nếu con phải dùng tiền thì sẽ tìm ngài lấy. Ngài cứ cầm đi."

Trương Tiểu Oản thấy hắn không có hứng thú thì chỉ đành gác chủ ý trong lòng lại. Nàng vốn muốn dưỡng năng lực quản lý tiền bạc cho con trai, việc này đối với hắn cũng tốt nhưng giờ xem ra hắn còn ở với nàng nên cũng ỷ lại vào nàng. Điều này cũng chẳng có gì không tốt.

Nàng cũng nguyện ý cho hắn ỷ lại, bởi vì như thế chứng tỏ nàng vẫn còn có thể bảo hộ hắn.

Lúc này Trương Tiểu Oản vì ý nghĩ trong lòng mà nhìn con trai nhiều hơn một chút. Bị Uông Hoài Thiện phát hiện hắn lập tức hỏi mẹ mình, "Mẫu thân nhìn con mãi làm gì?"

"Đương gia của nhà chúng ta đã trưởng thành, có thể kiếm tiền nuôi gia đình rồi……" Trương Tiểu Oản cười nói, "Mẫu thân muốn nhìn hắn nhiều một tí không được sao?"

Lời này khiến Tiểu Lão Hổ hơi ngượng ngùng. Hắn hé miệng, đỏ mặt xoa dây thừng trong tay. Sau đó hắn tự nhận có thể chiến thắng thẹn thùng trong lòng, đặc biệt hào phóng hếch cái cằm nhỏ cao ngạo của mình lên nói, "Vậy ngài cứ xem đi, con để cho ngài xem đó."

Nói xong câu này mặt hắn đỏ như gấc.

Trương Tiểu Oản không nhịn được cười lớn, lại nhịn không được mà

duỗi tay ôm lấy đầu hắn hôn lên tóc hắn một cái.

****

Mái tóc dài của Uông Hoài Thiện được nương hắn búi cao cao, dùng dây cột tóc màu xanh buộc lại. Vì thế khi hắn mặc bộ quần áo võ phục nho nhỏ cùng màu Trương Tiểu Oản may cho nhảy từ trên cây xuống thì động tác nhanh nhẹn xinh đẹp cực kỳ. Đám anh em bé bé của hắn ở phía dưới nhìn không chớp mắt.

Lúc này Uông Hoài Thiện chỉ bắt được một con chim, nhưng hắn lại có những bảy đứa nhỏ chơi cùng, trong đó có hai đứa còn dắt cả em gái nhỏ của mình đến.

Cả đám tổng cộng có mười người, một con chim nhỏ có chia cũng không biết chia thế nào. Uông Hoài Thiện nghĩ nghĩ sau đó vung tay nói, "Cái này không đủ, chúng ta lại tìm thêm, mau đi theo ta."

Nói xong hắn mang theo một đám hài tử đi lên núi. Bọn họ tìm một buổi sáng, lúc này mặt trời đã lên cao nóng không chịu nổi hắn mới tìm được một con gà rừng không lớn không nhỏ.

Không mất bao lâu Uông Hoài Thiện đã phái người ra sông tìm bùn, để cả con gà và con chim không vặt lông mà trát bùn lên sau đó nhét vào đống củi nướng.

Gà không được xử lý cứ thế nướng nên hơi tanh nhưng lúc đến tay đám nhỏ thì không một lúc đã bị tiêu diệt sạch, đến xương cốt cũng bị nhai nát.

Uông Hoài Thiện chia thịt gà cho đám nhỏ, mà bọn nhỏ cũng chỉ lo ăn phần của mình, chẳng ai để ý hắn vẫn chưa ăn miếng nào. Đám anh em không ai để ý nhưng bản thân Uông Hoài Thiện cũng chẳng để ý. Chia xong thịt cho bọn họ, hắn nói với đám nhỏ phơi nắng đen thui xung quanh, "Mặt trời lớn quá rồi, các ngươi về nhà trước đi, cách mấy ngày ta sẽ lại tới tìm các ngươi chơi."

Trong đó có một đứa nhỏ lớn lên cao gầy mở miệng hỏi, "Hoài thiện, lần sau ta có thể mang theo muội muội tới không?"

Uông Hoài Thiện lắc đầu, "Không được, không được, người nhiều quá rồi, để ta nghĩ cách có nhiều đồ ăn hơn rồi tính."

Nói xong hắn ngẩng đầu híp mắt nhìn mặt trời rồi tiếp tục, "Không còn sớm nữa, ta phải về đây, các ngươi cũng về đi."

Nói xong hắn tùy tiện vác cung tiễn của mình chạy như bay xuống núi, khiến đám nhỏ đằng sau duỗi dài cổ ra nhìn theo.

Uông Hoài Thiện vừa về tới nhà thì xiêm y trên người đều đã mướt mồ hôi, mẹ hắn múc một chậu nước tới cho hắn lau người. Uông Hoài Thiện duỗi tay để mẹ hắn cởi quần áo tắm cho hắn, miệng không ngừng nói sáng nay hắn đã làm gì.

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười gật đầu, khích lệ hắn, "Con làm rất đúng, lần sau tìm được nhiều đồ ăn hơn có thể chia cho những người trong nhà có muội muội để họ cùng ăn, không cần phải đưa người tới."

"Cái này không được, có kẻ tham ăn sẽ không nhường cho muội muội." Nửa người trên của Uông Hoài Thiện đã được lau sạch, lúc này hắn buông tay, bày ra bộ dáng ông cụ non mà lắc đầu nói.

Nói đến đây hắn tinh tế nghĩ nghĩ rồi nói thêm, "Lần sau có lẽ không có vận khí tốt như hôm nay, sợ là sẽ không tìm thấy đồ ăn. Những thứ có thể ăn mà bị bắt hết thì sợ là con cũng chẳng dẫn bọn hắn đi chơi được bao nhiêu lần."

"Con tận tâm là được, bọn họ cũng biết."

"Có lẽ thế." Uông Hoài Thiện cảm thán mà thở dài.

Trương Tiểu Oản giặt sạch khăn, lại cởi dây buộc tóc muốn gội đầu cho hắn. Uông Hoài Thiện nhìn thấy thế thì ngoan ngoãn cúi đầu để mẹ hắn mềm mại dội một gáo nước cho hắn. Lúc cảm giác được ngón tay nàng xuyên qua tóc gãi gãi cho hắn, Tiểu Lão Hổ không nhịn được vui sướng nhếch miệng cười đồng thời vừa lòng mà xê dịch mông, miệng hát bài đồng dao mẹ hắn dạy.

Cảnh tượng mẹ con hòa thuận này cùng tiếng ca khiến Uông Vĩnh Chiêu xách thùng tới cửa nhà bọn họ múc nước không nhịn được hơi nhướng mày. Hắn nghe thấy tiếng hát vui sướng kia thì ngừng động tác chuẩn bị gõ cửa. Đợi tiếng ca kia dừng lại, phụ nhân kia vừa cười vừa nói thì hắn mới lại nâng tay. Đúng lúc này phụ nhân kia lại nhẹ nhàng cười nói, "Con cũng không nên nghịch ngợm, mau để mẫu thân lau khô tóc cho."

"Không cần đâu mẫu thân, như vậy nhưng thoải mái vô cùng, nước thì lát nữa là khô ngay."

"Lau khô một chút đã," phụ nhân kia càng ôn nhu hơn, giọng pha lẫn trấn an và nhu tình, "Nếu bị ẩm thì sẽ đau đầu. không tốt đâu. Mau để mẫu thân giúp con lau một hồi nhé?"

Đứa nhỏ bướng bỉnh kia thế mà nghe lời khuyên, sau đó lúc Uông Vĩnh Chiêu đang lại muốn giơ tay gõ cửa thì lại nghe thấy đứa nhỏ kia cười vang nói, "Mẫu thân thích nhất Tiểu Lão Hổ con đúng không?"

"Ừ, còn không phải thế à? Mẫu thân thích con nhất." Phụ nhân kia cười trả lời hắn, giống như nàng thích hắn đến cực điểm. Vì không thấy người nên lúc này Uông Vĩnh Chiêu thực sự không thể tưởng tượng được bộ dạng phu nhân kia lúc nói lời này.

Khi nói chuyện với hắn, tuy nàng lễ độ nhưng biểu tình hờ hững kia lại kiên quyết. Giống như khi nàng nâng tay bắn tên, đôi mắt như hai lưỡi dao mang theo lạnh băng và nhuệ khí, nếu chỉ cần kẻ khác ức hiếp nàng thì nàng sẽ lập tức liều chết phản kích.

Nàng thô bỉ cứng rắn như thế, đến hòn đá nặng 100 cân (khoảng gần 50kg) mà nàng còn bê lên được cơ mà. Uông Vĩnh Chiêu không nghĩ được trong lúc không có ai nàng lại có một mặt uyển chuyển nhu hòa nhưng thế này. Giọng nói của nàng như gió xuân tháng ba, mang theo tiếng suối róc rách trong sương mù……

****

Cạnh cửa truyền đến tiếng đập cửa, Trương Tiểu Oản dừng động tác lau tóc cho Tiểu Lão Hổ. Nàng ngước mặt nhìn về phía cửa lớn, ý cười nhu hòa trên mặt biến mất hơn phân nửa, thay vào đó là biểu cảm hờ hững.

Lúc xây nhà muốn tiết kiệm tiền vật liệu nên bọn họ không xây phòng ở lớn, cửa chính cách phòng không quá hai mươi bước, cách chỗ bọn họ đang ngồi có mười bước. Nếu ngoài cửa có tiếng bước chân thì ngồi ở đây là có thể nghe được.

Thính lực của Trương Tiểu Oản được rèn luyện rất tốt, nàng tự biết nếu là người bình thường đến gần nhà nàng thì nàng sẽ nhận ra ngay. Nhưng trước tiếng đập cửa lần này nàng không nghe thấy bất kỳ tiếng bước chân nào.

Ai có thể bước nhẹ như thế? Nghĩ đến hẳn chỉ có vị Uông Đại công tử kia và mấy huynh đệ biết võ nghệ của hắn.

"Mẫu thân……" Thấy Trương Tiểu Oản ngừng tay, Tiểu Lão Hổ mở miệng, ngẩng đầu nhìn nàng hỏi, "Ai tới vậy?"

"Có lẽ là người nhà trước." Trương Tiểu Oản đã khôi phục bình tĩnh hàng ngày. Nàng vẫn không nhanh không chậm thay Tiểu Lão Hổ lau tóc rồi nói, "Con vào trong mặc quần áo, mẫu thân đã để trên giường sẵn rồi đó. Mẫu thân sẽ đi mở cửa."

"Vâng." Tiểu Lão hổ nhìn thân thể vừa trắng vừa nhỏ của mình, cảm

thấy phải mặc xiêm y vào mới có thể nghênh chiến đám người Uông gia kia nên không đợi Trương Tiểu Oản nói thêm hắn đã nhảy nhót đi vào phòng mặc quần áo.

Trương Tiểu Oản nhìn hắn vào cửa mới nâng bước, không nhanh không chậm mà đi đến cạnh cửa.

Chương 78

Cửa vừa mở ra, nàng thấy người tới đúng là Uông Vĩnh Chiêu. Đôi mắt Trương Tiểu Oản nhạt nhạt đảo qua thùng nước trong tay hắn sau đó vén áo thi lễ, "Đại công tử."

Uông Vĩnh Chiêu "ừ" một tiếng lại thấy nàng đứng chặn cửa không lùi lại thì mở miệng hỏi, "Đứa nhỏ đâu?"

Lúc này Uông Hoài Thiện đã vội vàng mặc xong quần áo chạy ra, đai lưng cũng chưa thèm buộc. Hắn chạy tới nơi thì ló đầu ra, hùng hổ mà mắng người bên ngoài, "Ngươi tới làm gì?"

Uông Vĩnh Chiêu liếc hắn một cái sau đó vươn tay. Uông Hoài Thiện sửng sốt một chút.

"Ngươi không cần tiền này sao?" Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói.

Lúc này Uông Hoài Thiện lập tức đỏ mặt, sau đó hắn vừa đỏ mặt vừa tức giận hung hăng vương tay về phía Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ lựng của hắn thì để tiền lên tay hắn, không nhanh không chậm nói, "Phải đếm cho kỹ đó."

Tiểu Lão Hổ vừa nghe thấy thế thì tức khắc tức giận đến sắp nhảy lên nói, "Ta biết đếm, không cần ngươi dạy!"

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì khóe miệng hơi cong lên sau đó nhìn về phía Trương Tiểu Oản, khóe miệng lại bình thường, biểu tình lạnh nhạt nói, "Ta có thể đi vào chưa?"

Trương Tiểu Oản căn bản không nhìn hắn một cái mà nhìn Tiểu Lão Hổ rồi lùi sang một bên. Đợi Tiểu Lão Hổ đỏ mặt không tình nguyện dẫn Uống Vĩnh Chiêu đi tới giếng nước phía sau nàng vẫn đứng tại chỗ nhìn một lớn một nhỏ. Cuối cùng nàng vẫn đi theo bọn họ.

Nàng không đi theo sát hai người mà vẫn cách vài bước, chỉ thấy Uông Vĩnh Chiêu lấy động tác cực kỳ lưu loát có lực mà thả thùng nước. Hắn căn bản không ngừng động tác trong tay mà ngay sau đó nhanh chóng kéo thùng nước lên.

Tiểu Lão Hổ ngơ ngẩn mà nhìn động tác cực kỳ xinh đẹp của nam nhân kia, nhất thời hắn choáng váng đến quên nói chuyện.

Chờ Uông Vĩnh Chiêu múc đầy hai thùng nước hắn mới coi như hơi phục hồi mà lắp bắp cậy mạnh nói, "Tiền, tiền cho ít thế mà nước, nước lại lấy nhiều thế!"

Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn hắn một cái không nói gì. Đợi đến khi đi tới bên cạnh Trương Tiểu Oản hắn mới dừng bước nhàn nhạt nói, "Sáng sớm và buổi tối thời tiết mát mẻ thì để hắn tới bãi đất trống phía trước, ta sẽ dạy hắn kiếm thuật."

Nói xong hắn không ngừng đi về phía trước, để lại cho Tiểu Lão Hổ một bóng dáng trầm ổn, tráng kiện khiến đứa nhỏ tức giận đến mặt đều đỏ lên.

****

Vào đêm hôm đó, Tiểu Lão Hổ đóng cửa thật chặt, không cho Trương Tiểu Oản đi ra ngoài.

Trương Tiểu Oản căn bản cũng không định đi ra ngoài, nàng chỉ nấu cháo sau đó ôn tồn dỗ hắn ăn cơm.

Tiểu Lão Hổ vừa ăn vừa thất thần, đôi mắt thường nhìn ra bên

ngoài. Trương Tiểu Oản không nói chuyện mà chỉ yên lặng nhìn hắn chăm chú. Lần này nàng không thể làm quyết định thay hắn. Một nam nhân lớn lên giống hắn như thế, lại cao lớn uy mãnh như thế…… Cho dù Tiểu Lão Hổ hận hắn thì cũng vẫn có sự ngưỡng mộ. Chính vì ngưỡng mộ nên mới hận, mặc kệ đây là liên hệ giữa cha con hay việc con trai thường kính ngưỡng những nam nhân trưởng thành thì lúc này Trương Tiểu Oản đều không muốn ngăn cản con nàng tiếp xúc với Uông Vĩnh Chiêu.

Có lẽ nàng có thể dạy hắn đạo lý, kỹ năng sinh tồn nhưng đây là thế giới mà nam nhân đứng đầu, còn có việc mà chỉ nam nhân mới có thể dạy hắn.

Mà hiện tại trước mắt lại có sẵn một người.

Sau khi ăn xong bữa tối, Uông Hoài Thiện cũng biết hắn không lừa gạt được bản thân và mẹ nên hắn nhìn Trương Tiểu Oản. Lúc này thấy nàng cười với hắn, giống như đã hiểu lòng hắn nghĩ gì lại không ỳ có ý trách cứ thì khuôn mặt nhỏ của hắn mới hòa hoãn nhiều.

Hắn bò lên trên thang cuốn, bò đến đầu tường nhìn về bãi đất trống phía xa trước nhà bọn họ……

Nam nhân kia thật sự đang múa kiếm, hắn nhảy lên không trung, tư thế khiến người ta phải kinh ngạc. Tiểu Lão Hổ ghé vào đầu tường nhìn người kia luyện kiếm, cuối cùng hắn xem đến say mê, chờ trời đã tối đen, người nọ đi rồi hắn mới bò xuống. Hắn héo héo mà đi tới bên người Trương Tiểu Oản, ngồi vào lòng nàng, không muốn xa rời mà ôm lấy cổ nàng không nói gì.

Vào lúc ban đêm, Tiểu Lão Hổ lôi kéo tay Trương Tiểu Oản. Sau mấy ngày, hôm nay hắn mới mở miệng nói với nàng, "Mẫu thân ở lại chờ con ngủ rồi hẵng đi."

Trương Tiểu Oản cúi đầu nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tóc hắn, lại ôn

tồn cười nói, "Mẫu thân đương nhiên sẽ nhìn con ngủ rồi mới đi."

Lúc này Tiểu Lão Hổ mới nhắm hai mắt, nhưng dù thế hắn vẫn nằm trên giường trằn trọc hồi lâu mới tiến vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau hắn lại bò lên thang cuốn, thấy người nọ múa kiếm luyện công thì lại xem đến say mê. Lúc Trương Trương Tiểu Oản bưng đồ ăn sáng đã làm tốt lên hắn vẫn không phát hiện.

Trương Tiểu Oản cũng không gọi hắn mà sau khi dọn xong đồ ăn nàng ngồi ở trên ghế nhìn hắn. Tiểu Lão Hổ mãi mê nhìn ra bên ngoài tới khi người nọ đi rồi mới trèo xuống. Lúc này nàng lại cười không có gì khác thường mà trò chuyện với hắn.

Cho dù Tiểu Lão Hổ không chuyên tâm như ngày thường mà luôn có chút thất thần nhưng nàng cũng không so đo. Nếu là chuyện quan trọng nàng sẽ nói lại hai lần, xác định hắn đã nhớ kỹ mới chuyển qua chuyện khác.

Cứ thế ba ngày trôi qua, người kia vẫn đều đặn luyện kiếm trên bãi đất vốn là đất trồng rau kia mỗi buổi sáng tối. Cái này khiến Tiểu Lão Hổ cũng quên cả việc đi ra ngoài tìm đám anh em của mình, mỗi ngày hắn đều bò lên thang cuốn nhìn người kia luyện kiếm. Mỗi lần chờ người nọ đi về rồi hắn mới đi tới tiểu viện bên này cầm một cây củi sau đó học theo người nọ mà múa kiếm. Nhưng thường thường vẫn không làm được thật giống, có những động tác dù hắn đã nhớ kỹ nhưng vẫn không thể làm được hoàn chỉnh.

Chiều hôm nay, lúc mặt trời đã rơi xuống nửa ngọn núi, nam nhân kia cũng sắp đi đến mảnh đất trồng rau kia thì Tiểu Lão Hổ có chít nản lòng đi tới trước mặt Trương Tiểu Oản, chân đá đá mặt đất. Hắn đứng đó hồi lâu mới mở miệng nói, "Mẫu thân, con muốn đi học, người nọ hình như còn lợi hại hơn Hồ sư phụ."

"Vậy đi đi," Trương Tiểu Oản đang thêu thùa may vá nghe thấy vậy thì tùy ý gật đầu, "Con mang hai miếng bánh đi qua nói là phí dạy

học.”

“Thật sao?” Tiểu Lão Hổ trăm triệu lần không dự đoán được mẹ hắn sẽ trả lời như thế. Hắn đột nhiên ngẩng cái đầu nhỏ, vui sướng nhìn mẹ mình, trong đôi mắt là ngọn lửa mừng rỡ nhảy lên như điên khiến cả người hắn sáng lóa như vầng thái dương.

Thái độ của Trương Tiểu Oản thì vẫn ôn hòa như ngày thường, chỉ là lúc này trên mặt nàng có thêm tươi cười rạng rỡ hơn, “Sao lại không được? Con đi đi.”

Tiểu Lão Hổ sợ ngây người mà “A” một tiếng, ngay sau đó hắn chạy đến cạnh cửa nhưng vừa chạy được vài bước đã lại lộn về, lè lưỡi thẹn thùng nói với mẹ hắn, “Con quên phí dạy học cho người nọ.”

Trương Tiểu Oản vội lấy vải bọc bánh lại đưa cho hắn rồi cười nói, “Vậy con đi đi, khát thì về uống nước.”

“Biết, biết, mẫu thân yên tâm.” Tiểu Lão Hổ nhận cái bao rồi chạy như bay ra ngoài.

****

Đợi hắn chạy tới gần, nam nhân kia mới dừng kiếm trong tay, nhìn về phía hắn. Tiểu Lão Hổ cũng kiêu ngạo ưỡn ngực, chìa cái bọc trong tay ra nói, “Đây là phí xin học của nhà chúng ta.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì hơi nhíu mày nhưng cũng không so đo với đứa nhỏ mà lấy ra một thanh kiếm khác đã chuẩn bị tốt đưa cho hắn.

Ai biết đứa nhỏ kia không cầm lấy kiếm, mặc hắn giơ ra nhưng vẫn đứng ngạo nghễ ở kia giơ cái bao trong tay, bộ dáng hắn giống như nếu Uông Vinh Chiêu không nhận phí dạy học thì hắn cũng sẽ không học vậy.

Uông Vĩnh Chiêu lạnh lùng mà nhìn hắn một cái sau đó nhận lấy cái bao, lúc này đứa nhỏ mới nhận lấy kiếm.

Chờ đến khi đứa nhỏ bắt đầu giơ kiếm khoa tay múa chân thì hắn mới phát hiện năng lực tiếp thu của đứa nhỏ này so với hắn nghĩ còn mạnh hơn nhiều. Khi dạy tới một chiêu cuối cùng, Uông Vĩnh Chiêu nhìn đứa nhỏ mím môi nghiêm túc khoa tay múa chân thì mày cũng hơi giãn ra.

Hắn không nghĩ tới đứa nhỏ này lại có thiên phú như thế. Bất kể là việc ra lực hay thu lực hắn đều làm thật tốt.

"Bây giờ làm lại từ chiêu đầu tiên đến cuối cùng, ở giữa không được dừng lại." Sau khi thu tay lại, Uông Vĩnh Chiêu cất kiếm ra sau nói.

Đứa nhỏ không thèm nhìn hắn một cái mà lưu loát múa từ chiêu đầu tiên đến chiêu cuối cùng, một chiêu một thức cũng không sai.

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu mới thật sự kinh ngạc, đặc biệt là trong lúc múa kiếm có một giọt mồ hôi rơi trúng mắt đứa nhỏ mà hắn cũng không hề chớp mắt. Lực kiềm chế tốt như thế làm gì có đứa trẻ nào làm được?

Đợi hắn cũng thu kiếm lại như minh, Uông Vĩnh Chiêu mới chân chính nhíu mày suy nghĩ, phụ nhân kia rốt cuộc là nuôi dưỡng đứa nhỏ này thế nào? Đứa nhỏ này tính tình thô bạo không tốt nhưng năng lực này làm gì có đứa nhỏ nhà bình thường nào có được?

Uông Vĩnh Chiêu cau mày nghĩ đến biểu hiện của phụ nhân kia mỗi lần xuất hiện trước mặt mình, lại cân nhắc nàng rốt cuộc là người như thế nào. Trong lúc đó đứa nhỏ vừa thu kiếm thì lôi trong ngực ra một cái khăn màu xanh để lau mồ hôi. Lau xong hắn mới ngước đôi mắt sáng như sao nhưng lạnh lùng kia nhìn hắn nói, "Ngươi còn có cái gì khác để dạy không?"

Câu hỏi không quy củ như thế khiến Uông Vĩnh Chiêu mắt lạnh liếc

qua. Thấy hắn không nói lời nào đứa nhỏ kia ném thanh kiếm trong tay đi nói, "Không dạy nữa thì ta đi về."

Nói xong hắn chạy về phía trước, chạy được hai bước lại quay lại rống lên với Uông Vĩnh Chiêu, "Ngươi mau trả khăn vải bọc bánh cho ta."

Uông Vĩnh Chiêu không nói chuyện mà chỉ nhìn bộ dạng đứa nhỏ. Nhìn tới nhìn lui, quả thật thấy đứa nhỏ này không có chỗ nào không giống hắn, đến đôi mắt cũng có vài phần quen thuộc.

Tiểu Lão Hổ thấy hắn bất động thì không nói lời nào mà ngửa mặt lên trời trợn trắng mắt, miệng lẩm bẩm, "Lại là đồ ngốc."

Nói xong hắn đi tới chỗ nam nhân kia để cái bao, lấy bánh trong đó ra đưa cho người kia, "Đây, cho ngươi."

Nhét bánh vào tay hắn xong, Tiểu lão Hổ còn cẩn thận mà gấp tấm vải bọc lại, đút vào trong ngực rồi mới nhanh chóng chạy vọt về nhà. Đến cạnh cửa hắn đã kêu to với bên trong, "Mẫu thân, mẫu thân, con về rồi, con đói quá ngài đã làm xong cơm tối chưa……"

Bộ dáng chạy cuống cuồng và tiếng gọi to kia giống như hắn vừa mới thoát khỏi hang hổ không bằng……

Cách thật xa Uông Vĩnh Chiêu vẫn nghe thấy đứa nhỏ kia nói, đôi mắt vốn lạnh băng nay càng lạnh hơn. Lúc này hắn nhíu mày nhìn bánh trong tay mình, mãi một lúc sau mới để lên mũi ngửi. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đưa lên miệng cắn một miếng, lúc này hắn quả nhiên thấy đói bụng nên cũng đứng đó ăn xong hai khối bánh rồi mới vỗ vỗ tay, nhặt kiếm về nhà.

Chương 79

Liên tiếp mấy ngày sau Tiểu Lão Hổ cũng không đến bãi đất trống kia, cũng không bò đầu tường xem người kia mà nghiêm túc luyện tập kiếm pháp của hắn càng ngày càng thuần thục.

Hôm nay ăn xong cơm tối, lúc Trương Tiểu Oản tắm cho hắn thì Tiểu Lão Hổ mới mở miệng trịnh trọng hỏi Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân, hắn còn có bản lĩnh nào khác không?"

Trương Tiểu Oản suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, "Cái này mẫu thân không biết được."

"À." Tiểu Lão Hổ trầm mặc, đến khi Trương Tiểu Oản giúp hắn mặc một bộ quần áo mỏng ở nhà lại để hắn đi nghỉ thì hắn lại kéo nàng, mắt nhìn thẳng hỏi, "Mẫu thân, vì sao hắn lại dạy con kiếm thuật?"

Trương Tiểu Oản xoay người lại ngồi xuống mép giường hắn, cười nhìn hắn không nói gì.

"Ngài nói đi, chớ có lừa con." Tiểu Lão Hổ có chút ảm đạm nhưng biểu tình lại không bi thương.

Chớ có lừa gạt? Nàng sao nỡ lừa gạt hắn, bất kể là thế giới hiện đại hay cổ đại thì có vài thứ vĩnh viễn sẽ không thay đổi bản chất. Nếu nàng có lừa gạt hắn thì cũng chỉ là che giấu hắn thôi, mà nàng làm sao nỡ làm thế.

Nhưng hiện thực vẫn luôn tàn nhẫn, nàng làm sao có thể dễ dàng nói ra miệng.

“Mẫu thân……” Tiểu Lão Hổ lôi kéo ống tay áo Trương Tiểu Oản mà nhẹ giọng gọi nàng một tiếng.

“Có lẽ là……” Trương Tiểu Oản sờ sờ khuôn mặt nhỏ của hắn sau đó ngừng một lúc mới chậm rãi nói, “Có lẽ hắn đã không có đứa con nào khác nên mới nhớ tới con……”

Nàng nói đến đây thì vẻ mặt Tiểu Lão Hổ đã giống như “Ta đã sớm biết được”. Trương Tiểu Oản nhìn hắn mỉm cười, Tiểu Lão Hổ thì bĩu môi hít hít cái mũi mới tiếp tục hỏi, “Còn gì nữa?”

“Có lẽ là thấy con thông tuệ, nếu ngày sau con thành tài và có tiền đồ thì đối với Uông gia cũng là điều tốt. Nếu sau này con có danh vọng và địa vị thì phải phân cho Uông gia một nửa. Đó là gia tộc của phụ thân con, có lẽ đời này con sẽ không thoát được, mà Uông gia cũng bởi thế mà có được chỗ tốt.”

“Nếu con vô dụng, hoặc bọn họ có đứa con khác và đứa bé đó không kém con thì bọn họ sẽ đối xử với con như thế nào?”

Trương Tiểu Oản im lặng thật lâu không nói tiếp mà chỉ nhìn con trai đang mở to đôi mắt nghiêm túc nhìn mình. Sau một hồi trầm mặc nàng vẫn nhàn nhạt mở miệng, “Nếu con vô dụng hoặc có đứa nhỏ khác xuất sắc như con xuất hiện thì trước đây họ đối xử với con thế nào thì sau này cũng sẽ đối xử với con như thế. Mẫu thân cũng không quá rõ ràng nhưng đại khái là thế.”

“Phải không? Nếu con vô dụng thì bọn họ sẽ trơ mắt mà nhìn chúng ta bị lão người xấu cùng lão bà nương kia tra tấn đến chết. Còn nếu con hữu dụng, lại chỉ có một mình con mà không có đứa nhỏ khác thì hắn sẽ dạy con kiếm thuật……” Tiểu Lão Hổ cười lạnh nói, “Đúng là tính toán giỏi mà.”

Nói xong hắn nhắm mắt không nói chuyện nữa. Cho dù Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng gọi hắn vài lần hắn cũng không nói tiếp.

Đợi Trương Tiểu Oản rời khỏi đó Tiểu Lão Hổ mới mở bừng mắt vươn tay vuốt lên túi tiền hắn đeo ở cổ sau đó mới tiếp tục nhắm mắt.

****

Kiếm thuật luyện thuần thục rồi, vào buổi sáng một ngày Tiểu Lão Hổ xin Trương Tiểu Oản mười đồng tiền nói là hắn muốn đi ra ngoài nhìn một chút tiện thể đi thăm Đao thúc, Mạnh tiên sinh, Hồ sư phụ. Đã lâu hắn không gặp bọn họ

Mới sáng sớm mà mặt trời đã chói đến mức người ta không dám nhìn thẳng. Trương Tiểu Oản lắc đầu với hắn vì không muốn hắn đi ra ngoài.

"Để con đi đi." Uông Hoài Thiện không còn là đứa nhỏ không hiểu chuyện, hắn biết có vài thứ mẫu thân hắn không muốn hắn nhìn thấy, có chút đạo lý nàng cũng không muốn hắn học quá sớm.

Hắn biết bên ngoài thế đạo đã không còn tốt nữa. Nhưng mẹ hắn và hắn đều hiểu những sự tình và đạo lý đó hắn cần phải biết. Nếu không biết hắn sẽ không thể nào trưởng thành và hiểu được nhiều hơn.

"Vậy đi đi." Nhìn khuôn mặt quật cường của hắn Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng lắc lắc đầu sau đó dẫn hắn đi đổi một bộ quần áo tương đối bẩn và cũ, lại đưa cung tiễn cho hắn cõng. Nàng cầm khăn bao mấy khối thịt nhét vào trong bao đựng mũi tên sau đó nhét một ống trúc đựng nước vào bên trong.

"Nếu nhìn thấy người nào đó không thiện lương thì nhất định không cần nghĩ mà phải chạy trốn ngay. Nếu có người khinh thường mà con không đối phó được thì lập tức phải trốn, không được ngoan cố, cũng phải biết cách nhận thua, có hiểu không?" Trương Tiểu Oản dùng tốc độ cực kỳ chậm mà nhìn vào mắt hắn nói.

Uông Hoài Thiện cũng nhìn thẳng vào mắt nàng, cực kỳ nghiêm túc mà gật đầu.

Trương Tiểu Oản đưa hắn ra cửa, nàng lôi kéo tay hắn đi trên con đường nhỏ. Lúc thấy không thể lại đi xa hơn nàng mới ngồi xổm xuống sửa sang lại mũ trùm cho hắn, lại nhắc lại những lời đã nói khi ở trong nhà.

"Con sẽ không có việc gì đâu mẫu thân." Uông Hoài Thiện có chút bất đắc dĩ mà vươn bàn tay vì luyện kiếm mà đã hơi có vết chai nhẹ sờ lên mặt và mắt nàng. Hắn còn thò đầu qua, yêu thương mà hôn lên chóp mũi của Trương Tiểu Oản. Hắn vừa an ủi vừa dỗ dành nàng nói, "Những gì mẫu thân nói còn đều ghi tạc trong lòng, con sẽ không sao. Con sẽ đi nhanh về nhanh, ngài làm tốt cơm tối chờ con. Đợi đến khi mặt trời xuống núi thì con sẽ về nhà ăn cơm."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười gật gật đầu sau đó đứng lên nhìn theo hắn rời đi. Mãi đến khi rốt cuộc không nhìn thấy bóng người nữa nàng mới ngẩng đầu nhắm mắt, cố nhịn nước mắt đang chuẩn bị rơi xuống.

Con trai nàng còn nhỏ như thế đã phải tự mình bước trên con đường của bản thân…… Những gì nàng có thể làm là đưa hắn một đoạn.

****

Từ trong thôn đi ra ngoài Uông Hoài Thiện mới biết vì sao lúc ở trong nhà mẹ hắn lại phải lặp đi lặp lại những lời kia với hắn.

Lúc hắn đi tới trong thôn tìm đám tiểu huynh đệ của mình thì chẳng tìm thấy ai. Lúc hắn đến nhà bọn họ thì thấy cửa sổ đóng chặt, gọi vài tiếng cũng không thấy ai trả lời.

Hắn đi đến cửa thôn thì có một người gầy đến trơ bộ xương chạy như điên tới chỗ hắn, vừa chạy vừa hô về phía sau, "Mau, mau,

mau, nơi này có một đứa nhỏ còn đang chạy……”

Phía sau hắn rõ ràng không có người mà hắn vẫn gọi như kẻ điên, Uông Hoài Thiện thấy thế thì không hề nghĩ ngợi là lập tức co giò chạy. Chờ hắn chạy một đường bụi mù tới trong trấn thì cũng chẳng thấy ai nhìn hắn. Những người ngày thường hắn vẫn gặp ở trấn trên chẳng thấy đâu, đến Trịnh đồ tể cũng không ở đó, trước sạp thịt của ông ta chẳng có ai ngoài một kẻ đã đói đến hai mắt vẩn đục. Kẻ kia không ngừng đánh giá hắn, còn ý đồ xuyên thấu qua mũ trùm của hắn mà nhìn cho rõ.

Trong lòng Uông Hoài Thiện không nhịn được khiếp đảm. Một đường này hắn chạy không ngừng, cứ thế đến Hồ gia thôn. Đợi đến nhà Hồ Cửu Đao, gặp được Đao thúc hắn lại thấy hán tử cao lớn uy mãnh kia lúc này đã gầy đến độ mắt hõn vào, còn Đại Bảo đệ đệ của hắn thì đang nằm trên giường chỉ còn thoi thóp.

“Thẩm thẩm, đây là sao?” Một đường chạy tới nên cả người hắn đều là cát vàng, đến trên tóc cũng toàn cát. Uông Hoài Thiện nhìn Hồ Đạo Bảo nằm trên giường thì vội hỏi Hồ nương tử.

Hồ nương tử lúc này rót cho hắn một chén nước vẩn đục, miễn cưỡng cười nói với hắn, “Sao cháu lại tới đây? Mau uống miếng nước.” Nói xong nàng cầm chén đưa cho hắn, lại giúp hắn phủi cát trên người.

Uông Hoài Thiện thấy nàng không trả lời thì một hơi uống xong chén nước còn mang theo đất bùn kia. Sau đó hắn nói với Hồ nương tử, “Thẩm thẩm, ngài nói đi Đại Bảo bị sao thế? Đã mời đại phu chưa?”

Hồ nương tử mím chặt miệng không nói lời nào. Nàng chỉ chậm rãi phủi bớt cát vàng trên người Uông Hoài Thiện, xong nửa người trên lại tới quần.

“Đao thúc, Đao thúc……” Thấy nàng không nói Uông Hoài Thiện quả thực vội muốn chết. Hắn lập tức gào to ra bên ngoài, “Ngài mau vào

đây.”

Hồ Cửu Đao chạy vào nhìn Uông Hoài Thiện nhỏ giọng hỏi, “Làm sao thế?”

“Đại Bảo làm sao vậy? Sao đệ ấy không đứng dậy?”ắ

“Hắn mệt, nghỉ là sẽ tốt hơn.”

“Có mời đại phu chưa?”

“Đi đâu mời đây?” Hồ Cửu Đao cười khổ, “Đại phu đều đói chết, khát chết rồi không có sức tới đây đâu.”

Uông Hoài Thiện nghe xong thì trừng mắt thật lớn nói, “Để cháu đi tìm! Cháu sẽ cõng người tới đây!”

Lúc này hắn lập tức giãy ra khỏi tay Hồ nương tử sau đó nói với nàng, “Thẩm thẩm ở nhà chờ, cháu sẽ đi mời đại phu tới.”

Nói xong hắn đã chạy vài bước nhưng lại bị Hồ nương tử kéo lại từ phía sau. Nàng dùng giọng nói mang theo nức nở mà khuyên hắn, “Đừng đi, chúng ta đã mời đại phu đến xem qua nhưng không có tác dụng. Đại Bảo sinh bệnh mà bệnh này không trị hết được.”

“Sao lại thế?” Uông Hoài Thiện khó thở, hắn kéo tay Hồ nương tử tay sau đó xoay người nghiêm túc nói với Hồ nương tử, “Ngài đừng nói bậy, làm gì có bệnh không trị hết?”

Hồ nương tử bị lời này của hắn làm cho rơi nước mắt. Nàng chẳng thể nói thêm gì mà chỉ không ngừng kéo tay Uông Hoài Thiện không cho hắn đi ra ngoài, miễn cho hắn gặp họa có đi mà không có về.

“Cháu đừng đi loạn, đợi trời tối ta sẽ để Đao thúc đưa cháu về.” Hồ nương tử thò tay túm chặt lấy tay hắn, nàng sợ đứa nhỏ to gan này sẽ cứ thế mà chạy đi. Nàng không hiểu sau mẹ hắn lại có thể yên

tâm cho hắn ra ngoài một mình thế này.

"Ngài yên tâm đi Đao thẩm, cháu nói sẽ mời đại phu tới thì cháu sẽ mời được……" Uông Hoài Thiện nhìn Hồ Đạo Bảo vẫn nằm trên giường không nhúc nhích thì trong lòng càng nóng nảy.

"Đừng đi, không được đi," Hồ nương tử vẫn khóc nói, "Nếu cháu đi mà có xảy ra chuyện gì thì mẫu thân cháu làm sao bây giờ? Bên ngoài đều là một đám hoang dân đói đến mờ mắt, nếu bọn họ bắt cháu đi thì mẫu thân cháu phải làm sao chứ?"

Nghe nàng nói đến mẹ mình Uông Hoài Thiện mới sửng sốt và đột nhiên tỉnh ngộ. Hắn lập tức nói, "Đúng vậy, đúng, mẫu thân, thẩm thẩm, ngài mau cõng Đại Bảo tới nhà cháu đi. Mẫu thân cháu hẳn có biện pháp, nàng cái gì cũng biết hẳn sẽ có biện pháp."

Lúc này Hồ nương tử nghe xong thì sửng sốt nhưng không đợi nàng có phản ứng gì thì Uông Hoài Thiện bị nàng giữ chặt không nhúc nhích được đã sốt ruột quay sang nói với Hồ Cửu Đao lúc này cũng đang ngẩn ra, "Đao thúc, mau đi chuẩn bị sọt."

Hồ Cửu Đao nặng nề mà dậm chân "Ai" một tiếng lập tức đi lấy sọt.

"Mau thu dọn đồ đạc đến nhà ta ở đi." Uông Hoài Thiện quay đầu nói với Hồ nương tử.

"Thế này…… Sao có thể……"

"Làm sao không thể? Lúc nhà ta xảy ra chuyện cũng là Đao thúc và ngài giúp. Mẫu thân ta nói ân này ngày nào đó sẽ phải trả. Ai nha, thẩm thẩm, ngài đừng nói mấy lời vô nghĩa này nữa được không?" Uông Hoài Thiện gấp đến độ sắp khóc, lúc nói chuyện hắn đều nhìn Đại Bảo nằm trên giường.

Lúc này Hồ nương tử cũng không rảnh lo thế này có phiền toái nhà người khác không. Chuyện tới nước này, đứa nhỏ đã sốt đến mức

cháo loãng cũng không uống được, uống nước cũng nôn ra thì quả thật cũng chỉ có người mẹ nhìn như hiểu chút sự đời của Tiểu Lão Hổ mới có thể giúp được bọn họ.

Cho dù không thể cứu thì ít nhất cũng nên thử một lần, như thế so với không làm gì thì tốt hơn.

Mọi người thu thập đồ, chọn chút đồ lặt vặt sau đó cõng Đại Bảo chạy qua bên kia. May mà lúc này có một đại hán là Hồ Cửu Đao đi cùng nên dọc đường cũng không có kẻ nào dám tới gần bọn họ.

Lúc này đúng là giữa trưa, mặt trời nắng nhất. Hồ nương tử nửa đường mềm chân ngã trên mặt đất lại được Uông Hoài Thiện mạnh mẽ đút nửa ống nước và một miếng thịt mới có sức đứng lên.

Nửa ống khác Uông Hoài Thiện đút cho Đại Bảo còn lại đưa hết cho Hồ Cửu Đao. Nhưng Hồ Cửu Đao nhìn đôi môi khô của hắn nói, "Cháu uống đi."

"Trong nhà cháu có, sáng sớm cháu uống rất nhiều mới ra khỏi nhà nên cháu không khát, ngài uống đi." Uông Hoài Thiện nhét ống nước vào tay hắn, sau đó muốn đỡ cái sọt cho hắn.

Hồ nương tử ở một bên kéo hắn lại cười khổ nói, "Người cháu còn không cao bằng cái sọt, đừng đoạt việc của Đao thúc nữa. Cửu Đao, chàng mau uống nước rồi chúng ta nhanh chóng chạy tới nhà Tiểu Oản tỷ. Đừng dừng bên ngoài quá nhiều."

Dù Hồ chín đao có đần độn thì cũng biết phân biệt nặng nhẹ. Hắn uống hết nước rồi lại nâng sọt thét to nói, "Đi, chúng ta đi mau……"

Chương 80

Hai lớn một nhỏ vội vàng đuổi tới hậu viện của Uông gia.

Lúc này cửa bị đập đến bang bang rung động, nghe được tiếng Tiểu Lão Hổ ở ngoài cửa vội vàng gọi mẫu thân thì Trương Tiểu Oản đang ở trong bếp sợ đến nỗi đánh rơi cái chén trong tay. Ngấyu đó nàng xách váy chạy ra cửa, trong lúc hoảng loạn nàng bị vướng cái thang nên ngã lăn quay ra đất. Nhưng nàng không do dự nửa giấy mà lập tức bò dậy, chạy không ngừng ra cửa mở ra.

Chờ đến khi mở cửa nhìn thấy hai vợ chồng Hồ gia và Tiểu Lão Hổ thì Trương Tiểu Oản mới "Ha" mà cười một tiếng để che dấu sóng to gió lớn vừa nhấc lên trong lòng. Đợi nàng thở hổn hển một hơi mới điều chỉnh biểu tình trên mặt sau đó mỉm cười nói với hai vợ chồng Hồ Cửu Đao, "Tới rồi thì mau vào phòng……"

Cũng may, cũng may bọn họ về sớm không phải vì Tiểu Lão Hổ xảy ra chuyện gì. Bàn tay Trương Tiểu Oản nắm chặt lại dưới ống tay áo. Nàng tự véo mình đến đau nhói, biểu tình trên mặt đã khôi phục lại trầm ổn ngày thường. Sau khi đón hai vợ chồng Hồ thị vào phòng, lại nghe Tiểu Lão Hổ chít chít kể lại tình huống của Hồ Đại Bảo thì Trương Tiểu Oản mới gật gật đầu nói với Hồ nương tử, "Ta không hiểu biết y thuật, chỉ có thể nhìn qua một chút. Trong nhà cũng còn ít dược thảo thanh độc giải nhiệt, ăn vào cũng không sao. Trước để Đại Bảo uống một ít thuốc, muội xem có được không?"

Hồ nương tử liên tục gật đầu, đôi mắt đỏ lên mà rớt nước mắt. Lúc này nàng ta đã nói không nên lời.

Nhìn Hồ nương tử cũng suy yếu, Trương Tiểu Oản để Hồ Cửu Đao và Tiểu Lão Hổ đi đun nước sôi còn nàng thì cầm cam thảo đi nấu nước.

Nàng có biết y thuật gì đâu. Nàng chỉ biết chút thường thức thanh nhiệt giải độc, nếu cứu được thì cứu, còn cứu không được thì nàng cũng không làm được thế nào.

Đun nước sôi hòa với muối tắm cho Đại Bảo một lần, lại đem quần áo của hắn đến phòng bếp đun sôi tẩy trùng sau đó mặc cho hắn quần áo của Tiểu Lão Hổ sau đó đút cho hắn uống chút nước muối. Chờ Đại Bảo chậm rãi mở mắt ra Trương Tiểu Oản mới cho hắn uống nước cam thảo, lại nấu một mảnh nhỏ nhân sâm với cháo cho hắn uống.

Cứ thế bận đến tối, có lẽ do tác dụng của miếng nhân sâm nên Đại Bảo đã có chút tinh thần. Dù hắn vẫn chưa có sức nói chuyện nhưng vẫn có thể nằm trên giường của Tiểu Lão Hổ mà cười với Lão Hổ ca ca của hắn.

Thấy hắn đã đỡ hơn, vợ chồng Hồ thị rớt nước mắt mà cười. Hai vợ chồng ngây ngô cười nhìn nhau. Lúc này Hồ nương tử mới thả lỏng tinh thần ngã vào ngực Hồ Cửu Đao mà hôn mê.

Chờ đến khi nàng tỉnh lại thì ánh trăng đã treo trên bầu trời, trong phòng là ánh trăng sáng ngời. Hồ Cửa Đao ngồi bên cạnh thấy nàng tỉnh lại thì nhỏ giọng nói với nàng, "Đại Bảo hiện nay đang ngủ ngon giấc trong phòng Hoài Thiện. Uông nương tử nói nếu ban đêm nàng tỉnh thì đến phòng tìm nàng ấy."

"A?" Hồ nương tử nghe được lời này lại nhìn nhìn căn phòng sạch sẽ và chén nước trên cái bàn gỗ nhỏ thì lập tức đánh Hồ Cửu Đao một cái, "Chàng không gây phiền toái cho người ta chứ?"

Hồ Cửu Đao lập tức nhăn mặt vò đầu nói, "Buổi tối ta ăn của nàng bảy cái bánh, hai khối thịt và ba…… Ba bát cháo……"

Hồ nương tử nghe được thì lập tức muốn khóc, "Chàng tưởng đây là nhà mình hả? Đây là nhà mình hả? Cho dù ở nhà mình cũng chưa thấy chàng ăn nhiều như thế bao giờ!"

Nói xong nàng ta hận rèn sắt không thành thép mà đấm hắn vài cái sau đó mới bò xuống giường đến gặp mẹ Tiểu Lão Hổ.

Vừa đi qua đã thấy Trương Tiểu Oản còn chưa ngủ mà ngồi thẳng ở cạnh cửa đang cầm kim chỉ khâu cái gì đó. Vì đêm khuya nhìn không rõ, sau khi tới gần Hồ nương tử mới thấy rõ nàng đang may quần áo thì hạ giọng nói, "Sao giờ này tỷ tỷ còn làm việc thế?"

"Ta thấy quần áo của muội đã ngả màu vàng, sợ là phải giặt sạch một phen mới lại mặc được. Ta tìm vài món đồ cũ của ta sửa lại cho muội mặc tạm. Ta sửa sắp xong rồi, muội cầm đi đến phòng bếp lấy nước nóng, bồn tắm thì đặt ở phòng nhỏ cạnh đó. Muội có thể tắm rửa gội đầu trong phòng nhỏ kia, cứ dùng nước ấm, đừng tham mát mẻ nhất thời mà bị ốm. Chỗ này ta sửa nốt rồi sẽ đưa tới cho muội." Trương Tiểu Oản vừa cười vừa ôn nhu nói với nàng, "Trong thùng nước ở nhà bếp có cháo, không nhiều lắm, chỉ có hai chén nhỏ, còn có một chén canh thịt nhỏ muội cũng mau ăn đi đừng để bị đói."

Hồ nương tử nghe xong thì một lúc lâu vẫn không nói gì. Sau đó nàng ta vừa lau nước mắt vừa đi đến nhà bếp, bộ dáng khóc lóc bĩu môi kia thật giống như em gái được chị quan tâm mà cảm động.

****

Nửa đêm Trương Tiểu Oản mới đi ngủ nhưng sáng sớm nàng đã dậy.

Mới vừa nhóm lửa đang định nấu cháo thì Hồ nương tử đã vội bước vào lấy củi lửa trong tay nàng nói, "Tỷ tỷ đi làm việc của mình đi, cháo để muội nấu cho."

“Cũng được, ta đang muốn đi ra ngoài một chút có việc.” Trương Tiểu Oản cũng không khách khí với nàng mà dặn nếu bọn Đại Bảo và Tiểu Lão Hổ tỉnh thì để bọn họ uống một bát nước sôi pha muối trước sau đó lại uống một chén cam thảo giải nhiệt.

“Muội đã biết, ngài cứ đi đi.”

Trương Tiểu Oản đi không bao lâu thì Hồ Cửu Đao ôm củi lửa đã bổ xong đi vào giúp đỡ vợ mình canh lửa. Hồ nương tử nhỏ giọng mà cằn nhằn Hồ Cửu Đao, “Dù chàng có sức ăn lớn thì cũng phải nghĩ tới chỗ khó xử của nhà người ta chứ. Người ta tốt mới chấp nhận người phàm ăn như chàng, nhưng vào thời điểm này làm gì có người nào ăn như chàng?”

Nói xong nàng lại luyến tiếc mắng hắn quá tàn nhẫn vì thế Hồ nương tử đành tự xây bậc thang cho mình đi xuống, “Nhưng chàng ăn được cũng là một loại phúc khí. Chàng chỉ tùy tiện kết giao cũng gặp được người tốt.”

Hồ Cửu Đao nghe xong thì gãi gãi ngực, đầu tiên hắn không nói gì nhưng qua hồi lâu lại nghẹn không được nói với nàng, “Nàng cũng là ta có phúc khí mới cưới về được. Người đoán mệnh nói ta chính là người có thể gặp phúc.”

Hồ nương tử vốn mang gánh nặng trong lòng nhưng nghe hắn nói thế thì vẫn không nhịn được cười. Có điều nàng vẫn không quên dặn dò hắn, “Khả năng còn phải phiền toái bọn họ vài ngày nên chàng cũng không thể ăn như thế được. Đại Bảo dùng một miếng nhân sâm quý như thế, đó là thứ có dùng bạc cũng không mua được đâu. Chúng ta đã thiếu nàng một ân tình lớn nên đừng gây thêm phiền toái cho người ta.”

“Ta đã biết rồi mà, nàng yên tâm.” Hồ Cửu Đao liên tục gật đầu. Hôm qua hắn đói đến tàn nhẫn, mà Uông gia nương tử một lần đã bưng lên hai mươi cái bánh nên hắn không nhịn được. Sau khi Trương Tiểu Oản nói vài câu thì hắn cũng không khách khí nữa.

Ăn xong hắn nghĩ lại thì cũng thấy hối hận, sao có thể ăn nhiều thế chứ?

****

Trương Tiểu Oản cõng cung tiễn ra cửa. Nàng đi lên núi nhìn nhìn, cũng vào trong thôn nhìn nhìn. Có không ít nhà chạy nạn mà trốn vào trong núi, ít nhất trên đó còn có cây, có thể có cái gì đó để ăn, so với ở trong nhà đói chết thì tốt hơn.

Cũng may trước đó nàng đã nghĩ tới việc này cho nên nàng chọn sơn động quanh đó đều là nham thạch, nhìn qua chính là không có gì để ăn. Nàng cũng che giấu một chút, hẳn là sẽ không có vận khí gì quá xấu, đồ cất giấu cũng sẽ không bị người ta phát hiện ra.

Ngày hôm qua nàng nghe Hồ Cửu Đao nói đến chuyện bên ngoài thì sợ là hiện tại đã rất loạn, chuyện người ăn thịt người chắc chắn là có.

Hiện tại nàng chỉ đi quanh thôn và phát hiện lời Hồ Cửu Đao là không giả. Những kẻ to gan không chết đói vừa nhìn thấy nàng thì đã nhào tới. Dọc đường đi tới có một lúc mà nàng đã gặp hai kẻ, ánh mắt nhìn nàng giống như đang nhìn thịt tươi.

Trương Tiểu Oản cõng cung tiễn, cầm côn sắt trên tay, bản thân nàng sức lực lại lớn nên tráng hán cũng chưa chắc đánh thắng nàng huống chi mấy nam nhân gầy đến mức không có sức lực này? Thường thường mấy kẻ nọ bổ nhào cách nàng tầm ba bước thì đã bị gậy sắt trong tay nàng đập trúng.

Một gậy đó không chết người nhưng có thể đánh cho kẻ đó không có sức mà bò dậy theo nàng.

Nàng xuống tay tàn nhẫn, những kẻ xung quanh thấy nàng xuống tay đánh người đồng thời không thấy rõ khuôn mặt dưới mũ trùm

của nàng nên cảm thấy nàng thật sự hung hãn khó đối phó. Chẳng kẻ nào trong vòng trăm mét dám đến gần nàng gây sự.

Trương Tiểu Oản cũng không đi xa mà xoay người chọn con đường không có ai mà về nhà. Trên đường về, lúc nàng đang muốn đi vào con đường nhỏ tới hậu viện thì nghe thấy đường lớn bên kia có tiếng bước chân vội vàng của vài người. Nàng nghiêng đầu nhìn thì thấy Uông Vĩnh Chiêu mang theo hai thiếu niên đi ra con đường đến bờ sông.

Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ rồi dừng bước chân, chờ người đi qua thì hơi cong eo thi lễ. Nàng cho rằng Uông Vĩnh Chiêu sẽ không thèm liếc mình mà đi luôn. Ai ngờ hắn lại ngừng lại nhìn nàng hành lễ. Hai nam tử trẻ tuổi đi theo phía sau hắn cũng ngừng lại, ánh mắt bọn họ nhìn nàng đầy tò mò.

"Tẩu tẩu……" Trước khi Uông Vĩnh Chiêu mở miệng thì hai nam tử trẻ tuổi kia đã chắp tay gọi nàng một tiếng.

Trương Tiểu Oản nhẹ nhíu mi không nói chuyện nhưng vẫn thi lễ với bọn họ coi như đáp lời. Sau đó nàng chậm rãi đợi bọn họ rời đi. Ai biết Uông Vĩnh Chiêu lại không đi mà nhìn nàng vài lần sau đó nói, "Sao đứa nhỏ mấy ngày nay không tới?"

"Hắn ở trong nhà luyện tập." Trương Tiểu Oản cúi đầu đáp.

"Luyện tốt rồi sao?"

"Vâng."

"Ngày mai bảo hắn lại tới đi." Uông Vĩnh Chiêu nói xong câu này thì mang theo hai đứa em trai đi mất.

Hai người kia cũng vội hành lễ với Trương Tiểu Oản rồi cất bước đi theo anh mình. Trương Tiểu Oản nhìn bóng dáng bọn họ liếc mắt một cái sau đó nhẹ mím miệng đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu mới cất

bước rời đi.

Nàng biết có mấy nam nhân của Uông gia ở tiền viện nên mới không ai dám tới hậu viện chỗ nàng gây sự. Bằng không người trong thôn đã sớm tìm tới cửa.

****

Đi được vài bước Uông Vĩnh An quay đầu lại nhìn phụ nhân đang cất bước đi về một phía khác, thấy bộ dáng nhanh nhẹn của nàng thì hắn không nhịn được quay đầu nhìn đại ca nói, "Đại ca, đệ thấy đại tẩu cũng là người biết lễ, không giống một thôn phụ thô thục."

"Trên người nàng còn cõng mũi tên, trong tay nàng còn cầm côn sắt, làm gì có chỗ nào giống thôn phụ, đệ thấy giống mãng phu cũng không quá……" Uông Vĩnh Trang lại ở một bên kinh ngạc tặc lưỡi.

Hắn vừa nói xong lời này thì Uông Vĩnh Chiêu đi ở phía trước đã quay đầu lại lạnh lùng liếc hắn.

Uông Vĩnh Trang vội dừng lại khom lưng xin lỗi, "Là tam đệ vọng ngôn, không nên nói tẩu tẩu không phải."

"Chú ý chút." Uông Vĩnh Chiêu nhíu nhíu mày sau đó quay đầu tiếp tục đi nhanh về phòng.

Đợi đến khi vào nhà, quản gia vội vàng tiến lên nói, "Đại công tử, cơm sáng đã xong, ngài có muốn ăn ngay không?"

"Phụ thân thì sao?"

"Tiểu nhân đã cho người mang qua chỗ lão gia, mà lão gia cũng ăn rồi."

"Ăn có nhiều không?"

“Mới đưa đồ ăn qua, để lát nữa lão nô đi qua nhìn rồi sẽ báo lại với ngài.”

“Được, mang đồ ăn lên đi.” Uông Vĩnh Chiêu mang theo hai đứa em trai vào nhà chính ngồi, lại nói với Giang Tiểu Sơn, “Ngươi đợi lát nữa cơm nước xong thì đi cùng Trần Thất, Trần Bát đến bờ sông đào một cái hố lớn chôn mấy người chết kia.”

Chương 81

Uông Vĩnh Chiêu ngồi trầm tư ở nhà chính nửa ngày, gia binh tới lui không ai dám đi vào quấy rầy hắn.

Nha hoàn Tiểu Thảo bên người biểu tiểu thư đứng ở cửa lau nước mắt vài lần cũng không dám đi vào mà chỉ đành bỏ đi. Đầu năm nay làm gì còn có nhân sâm sang quý cho biểu di nương ăn chứ? Có thể có cháo lấp bụng đã không dễ dàng, cuộc sống này vẫn nên chịu đựng thôi.

Nàng ta vừa đi thì Thính quản gì đã bước nhanh tới, khom lưng gọi một tiếng, "Đại công tử……"

"Vào đi."

Thính quản gia đi vào bẩm báo, "Lão gia mới vừa ho ra đờm có dính máu."

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì đứng lên nói, "Để ta đi xem."

Hắn đi nhanh tới phòng của Uông Quan Kỳ. Uông Quan Kỳ nằm ở trên ghế ho nhẹ không ngừng. Uông Vĩnh Chiêu ngồi xuống trước mặt vỗ vỗ lưng cho ông ta. Sau đó hắn quay đầu nhẹ liếc Thính quản gia, ông ta vừa thấy đã vội lui ra ngoài.

"Chiến sự nơi biên cương lại nổi lên, người Hạ lại phái tướng lãnh mới lĩnh binh mà Trung Vương gia sợ là sẽ lại phụng chỉ xuất chiến……" Uông Vĩnh Chiêu giúp cha mình uống một ngụm nước sau đó trầm giọng nói, "Đến lúc đó con sẽ được phục chức đi theo ngài

áy, nhưng thân thể phụ thân không thể không lo, nhà cửa lại không yên. Nhà của chúng ta sợ là sẽ rất gian nan."

"Ta, ta, khụ, khụ, khụ……" Uông Quan Kỳ ho khan một lúc lâu mới nói xong một câu hoàn chỉnh, "Chỗ ta con không cần lo lắng."

Nói xong ông ta nhìn Uông Vĩnh Chiêu nói, "Trong lòng con chắc đã có quyết định, nói cho ta nghe xem thế nào."

"Con thấy phụ nhân kia là người có thể đảm đương chuyện lớn."

"Con…… Không nhìn lầm chứ?" Uông Quan Kỳ rất chần chờ.

"Phụ thân, ngài cũng nhìn thấy đứa nhỏ tính tình thô bạo kia được nàng ta dạy thành thế nào rồi. Trong thôn có chuyện ăn thịt người mà cũng có đứa nhỏ cùng chơi với hắn tới báo tin. Con nghĩ ngày sau dạy dỗ cho tốt cũng thành người có ích."

"Phụ nhân kia ta thấy cũng là người có chủ ý, sợ là……"

"Con biết," Uông Vĩnh Chiêu gật gật đầu, khóe miệng nhàn nhạt cười, "Tháng sau con sẽ mang theo đứa nhỏ kia đi xuất chinh."

"Cái gì?" Uông Quan Kỳ nhìn con trai thất thanh kêu to, "Hắn, hắn mới chỉ có bảy tuổi."

"Hài nhi bảy tuổi đã cùng ngài lên chiến trường, hắn chẳng qua chỉ giống phụ thân hắn thôi." Uông Vĩnh Chiêu vẫn đạm nhiên nói.

Như thế thì phụ nhân kia cũng không có khả năng không để ý tới Uông gia. Vì con trai của mình, nàng ta không chỉ phải thích đáng chăm sóc cái nhà này mà còn phải làm thật tốt.

Uông Quan Kỳ lắc đầu nói, "Nếu như con không nhìn lầm thì tùy ý con."

Uông Vĩnh Chiêu cười cười nói, "Hài nhi đã quan sát nàng ta thật lâu, tự nhiên sẽ không nhìn lầm. Ngày sau ngài cứ nhìn thêm là được. Bây giờ quan trọngnhất chính là ngài phải dưỡng bệnh cho tốt."

Uông Quan Kỳ gật gật đầu.

"Con đã phái người đi tìm thuốc, chờ có thuốc ngài uống mấy thang là sẽ khỏi." Uông Vĩnh Chiêu lại vỗ lưng cho ông ta, sau đó rót nước đặt chén vào tay ông ta rồi mới ra khỏi phòng, đi tới phòng Uông Hàn Thị.

Ngày ngày Uông Hàn thị nằm trong phòng, thấy con trai tới thì vươn bàn tay gầy trơ cả xương tay ra nắm chặt tay hắn rồi hỏi, "Đã tìm đại phu chưa?"

"Ngày mai sẽ tới." Uông Vĩnh Chiêu an ủi mà vỗ tay bà ta.

"Vĩnh Chiêu, Vĩnh Chiêu, ta không muốn chết……" tháng trước Uông Hàn thị vì đuổi đánh một bà tử ăn vụng nên bị ngã, nửa người dưới không động đậy được. Lúc này bà ta nắm chặt lấy tay Uông Vĩnh Chiêu, chảy nước mắt nói, "Con nhất định phải tìm một đại phu tốt cho ta, tìm thuốc tốt, mẫu thân chỉ có thể dựa vào con."

"Con đã biết, ngài yên tâm, hài nhi chắc chắn sẽ tìm đại phu tốt cho ngài." Uông Vĩnh Chiêu thấy bà ta khóc mặt mũi nhem nhuốc, nước mũi cũng chảy ra thì chỉ đành nghiêng đầu gọi bà tử ngoài cửa, "Tiến vào chăm sóc phu nhân."

Nói xong hắn đứng dậy, hành lễ với Uông Hàn thị rồi đi ra ngoài. Mới vừa đi đến cuối hành lang hắn đã nghe thấy tiếng mẹ mình đánh chửi bà tử. Uông Vĩnh Chiêu lắc lắc đầu, mím đôi môi mỏng khắc nghiệt đi tới nhà chính.

****

Lúc này Trương Tiểu Oản không biết tiền viện hỗn loạn và những dự tính của Uông Vĩnh Chiêu đối với nàng. Mấy ngày nay thân thể Đại Bảo đã khỏe hơn một chút nhưng vẫn không có sức lực.

Hồ Cửu Đao hôm nay nói là phải đi lại bị Uông Hoài Thiện ngăn cản. Hồ Cửu Đao chỉ đành nói rõ phải trái với người anh em nhỏ của mình: "Lương thực nhà cháu cũng không nhiều lắm, nếu ăn hết thì cháu và mẹ sẽ đói."

"Ngài và thẩm thẩm ở lại đi, trong hầm còn vài túi lương thực mà." Uông Hoài Thiện không thuận theo nói.

Trương Tiểu Oản ở một bên cười nhìn hắn cản người, lúc này thấy Hồ Cửu Đao cũng nhìn mình thì nàng mới hơi hơi mỉm cười nói, "Ở lại đi, nếu không ở lại thì những nhân nghĩa đạo đức tiên sinh dạy hắn ta sợ là hắn sẽ vứt hết ra sau đầu mất."

Thấy nàng nói lời này thì Hồ Cửu Đao cũng không dám nói cái gì nữa mà chỉ đành phải thở dài vỗ bụng bảo đảm với Uông Hoài Thiện, "Cháu yên tâm, đêm nay ta sẽ ăn ít một chút."

Uông Hoài Thiện nghe xong thì cười ha ha, một chân bước lên cạnh bàn sau đó nhảy lên vai Hồ Cửu Đao, ôm chặt đầu Đao thúc của hắn mà cười đắc ý nói, "Đao thúc thấy cháu có lợi hại không?"

"Lợi hại, lợi hại quá ấy chứ……" Hồ Cửu Đao cười và liên tục gật đầu, "Đây chính là thân thủ cực tốt đó."

Uông Hoài Thiện ở bên tai hắn nói thầm một trận, Hồ Cửu Đao nghe hắn nói thì cười gật đầu. Trương Tiểu Oản thấy Hồ gia chịu ở lại thì cũng đi tới nhà bếp giã gạo.

Buổi tối hôm đó nhân lúc Tiểu Lão Hổ đang chơi cùng Đại Bảo, Hồ Cửu Đao tới nhà bếp tìm vợ mình và Trương Tiểu Oản lúc này đang làm bánh. Hắn đứng ở cửa nhìn một hồi, giống như có chuyện muốn nói.

“Muội bảo hắn có chuyện gì thì mau nói đi.” Nhìn hắn mãi một lúc vẫn chần chừ thì Trương Tiểu Oản cười, dùng cánh tay huých Hồ nương tử.

“Chàng mau nói đi, không thấy tỷ tỷ vẫn đang chờ chàng đó sao?” Hồ nương tử tức giận mà nhìn hàn tử vụng về nhà mình một cái.

“Cái này……” Hồ Cửu Đao ngượng ngùng xoa xoa tay, đi đến nói với Trương Tiểu Oản nói, “Uông nương tử, nếu ta nói cái gì không đúng thì ngài cứ thông cảm nhé.”

“Người một nhà không nói hai lời, có việc ngài cứ nói thẳng đi.” Trương Tiểu Oản cười gật đầu.

“Ngài, có phải đã hòa hảo với người ở tiền viện rồi không?” Hồ Cửu Đao gãi gãi đầu nói.

“Hả?”

“Ta thấy chỗ này của ngài quả thật yên tĩnh, nói vậy hẳn là không bị dân đói tìm tới cửa. Hồ gia thôn của chúng ta đều bị người nơi khác tiến vào rất nhiều lần……” Hồ Cửu Đao đi tới phía sau vợ mình, ló đầu ra ngượng ngùng nói, “Ta mới vừa đi ra bên ngoài dạo một vòng, phát hiện đường đi ra sông bên kia có người xây một bức tường đá chặn lại không cho người tới đây. Là chủ ý của ngài sao?”

Nụ cười bên miệng Trương Tiểu Oản phai nhạt đi, sau đó nàng lắc lắc đầu.

“Ta cũng đoán không phải, vài khối đá chỗ đó rất to. Cho dù sức ngài lớn cũng không thể làm một mình được……” Hồ Cửu Đao ha hả cười một tiếng, “Cho nên ta nghĩ có lẽ ngài và người tiền viện đã hòa hảo nên họ mới giúp đỡ.”

Hoà hảo là vì nàng không ở cùng bọn họ. Nhiều ngày nay ngoài việc

có người tới gánh nước thì cũng không thấy nam nhân nhà đó tới. Nhìn dáng vẻ cũng không giống hai vợ chồng đã hòa hảo nên lời này của Hồ Cửu Đao cũng không quá đúng.

"Ừ." Trương Tiểu Oản cười nhạt rồi gật gật đầu không nói nữa.

Thấy nàng sắc mặt không đúng, Hồ nương tử trầm mặt mắng Hồ Cửu Đao, "Chàng rảnh rỗi đứng đây làm gì? Chàng có sức nói cái này không bằng ra ngoài làm chút việc đi? Mau đắp đá lên tường ở hậu viện đi!"

Hồ Cửu Đao vừa nghe thì lập tức quay đầu chạy ngay. Chỉ cần vợ hắn mắng một cái là hắn biết mình đã làm sai.

Hắn vừa đi, Hồ nương tử đã thật cẩn thận mà hỏi Trương Tiểu Oản, "Tỷ tỷ, vừa rồi những lời Cửu Đao nói có đúng không?"

Chày cán bột trong tay Trương Tiểu Oản ngừng lại, nàng cười khổ lắc lắc đầu, "Ta chỉ biết nếu người tiền viện mà tốt lên thì hắn là đang có ý đồ."

"Sao tỷ lại nói thế?" Hồ nương tử không rõ nội tình.

"Bọn họ đột nhiên tốt lên, vừa dạy Tiểu Lão Hổ kiếm thuật vừa xây tường giúp chắn nạn dân, mấy huynh đệ Uông gia lại liên tục tới gánh nước nhân tiện chào hỏi Hoài Thiện……" Trương Tiểu Oản trầm mặt nói, "Ta không biết bọn họ mưu đồ cái gì mới tốt bụng thế này."

"Sợ là muốn nhận Hoài Thiện đi?" Hồ nương tử suy đoán nói.

"Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ chỉ có lý do đó." Trương Tiểu Oản gật đầu một cái.

Hồ nương tử nhìn khuôn mặt nội liễm của nàng, lại thấy nàng vẫn cúi đầu suy nghĩ thì thở dài nói, "Nếu bọn họ muốn nhận về thì cũng không phải chuyện gì xấu."

Trương Tiểu Oản không nói chuyện, nhưng chày cán bột trên tay lại càng nhanh hơn. Nhận về kỳ thật không quan trọng, Tiểu Lão Hổ không chịu thì nàng cũng sẽ nói lý với hắn, chỉ sợ……

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nam nhân kia quá có thâm ý, Trương Tiểu Oản cũng không cho rằng hắn đột nhiên lúc này mới nhớ tới nàng là vợ hắn. Ánh mắt hắn nhìn nàng không có chút tình cảm nào. Thâm ý trong mắt hắn cũng không phải vì hắn có hứng thú với nàng. Một nam nhân có hứng thú với nữ nhân hay không thì dù Trương Tiểu Oản đã nhiều năm không gặp qua nhưng kinh nghiệm kiếp trước vẫn đủ để nàng phân biệt được.

Nàng sợ chính là hắn đang đánh chủ ý nào đó không rõ trên người nàng. Nàng thậm chí suy đoán Uông gia muốn bỏ mẹ giữ con.

Nếu như thế, nếu nàng chết trên tay Uông gia thì đến lúc đó con nàng sẽ sống thế nào? Nếu đúng như thế thì dù Uông gia có che giấu thì Tiểu Lão Hổ cũng chắc chắn không tin nàng sẽ đột nhiên chết đi. Đến lúc đó hắn không có người kiềm chế, sợ là sẽ thật sự giết cha, diệt môn.

Trương Tiểu Oản càng nghĩ thì trong lòng càng lạnh, hiện giờ chỉ hy vọng những điều này là nàng nghĩ nhiều.

Nàng cũng hy vọng Uông Vĩnh Chiêu kia không tàn nhẫn như thế, đứng bức mẹ con nàng không có đường sống.

****

Sáng sớm hôm sau Trương Tiểu Oản nhìn Uông Hoài Thiện hưng phấn mà đi ra bãi đất trống kia học bản lĩnh.

Hiện tại hắn có hứng thú với bản lĩnh của Uông Vĩnh Chiêu nên hắn xin mẹ mình 10 đồng tiền rồi vọt tới bãi đất trống. Đến nơi hắn móc tiền ra đưa cho nam nhân kia, "Đây là học phí, ngươi nhận lấy đi."

Uông Vĩnh Chiêu vốn đang nhìn khuôn mặt hồng hào của hắn, lúc này đổi sang nhìn mấy đồng tiền trong tay hắn mới nhàn nhạt mở miệng nói, "Cất đi, buổi tối chúng ta tới gánh hai gánh nước."

Uông Hoài Thiện vừa nghe thấy thế thì dùng cái mũi hừ hai tiếng mới cất tiền đi, miệng lầm bầm lầu bầu, "Cũng tốt, đỡ cho ta phải thu tiền. Nếu học tiếp thì ngươi nhớ tính kỹ, tới gánh nước là được."

Uông Vĩnh Chiêu vừa nghe khẩu khí không phục của hắn thì không chút để ý mà chuyển mắt nhìn vè phía phụ nhân đang đứng cạnh cửa cách đó không xa……

Phụ nhân kia đứng thẳng tắp mà nhìn hắn, giống như muốn gắn hắn vào đáy mắt. Uông Vĩnh Chiêu thấy thế thì nhướng mày, tiếp tục nhìn qua phía nàng.

Phụ nhân kia lại không phải người sợ phiền phức, dù cách xa nhưng nàng không còn vừa thấy hắn đã rũ mi cụp mắt nữa. Lúc này trên người nàng lộ ra sắc bén, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn hắn giống như muốn nhìn thấu đáy lòng hắn.

Chương 82

Mấy ngày này không khí đột nhiên nặng nề hơn, trong đó tràn ngập hơi thở đè nén. Tới giữa trưa hơi thở này càng lúc càng nặng, Trương Tiểu Oản lập tức quyết đoán thu hết quần áo đang phơi lại, chuẩn bị tốt củi lửa rồi nhờ Hồ Cửu Đao giúp bỏ vào phòng chứa củi. Cửa phòng chứa củi cũng bị khóa chặt, miễn cho đến lúc đó mưa to khiến nó bị xối ướt.

"Đao gia, ngài giúp ta lên mái nhìn xem mái ngói có sao không." Sửa lại phòng chất củi xong Trương Tiểu Oản chuyển thang đến thương lượng với Hồ Cửu Đao.

"Này?" Hồ Cửu Đao nhìn trời rồi hỏi, "Sắp mưa sao?"

Trương Tiểu Oản gật đầu, trên mặt tràn đầy sầu lo, "Sợ là sẽ mưa to."

Hồ Cửu Đao lập tức không nói gì mà bò lên trên thang đi chỉnh mái ngói. Cũng may đây là nhà mới xây nên phần lớn mái ngói được ép rất chắc, chỉ có vài chỗ cần sửa lại, cũng không quá tốn công.

Trương Tiểu Oản nhìn thời tiết không tốt, mưa này sợ là một lát đã tới rồi nên cũng không nói nhiều mà tự mình bò lên mái nhà đi kiểm tra. Hồ nương tử sợ tới mức ở trong viện nhìn nàng mà há miệng dậm châm ai nha ai nha nửa ngày.

Nhưng Uông Hoài Thiện lại kiêu ngạo nhìn mẹ hắn bò qua bò lại trên mái nhà sau đó quay đầu nói với Đại Bảo hắn đang cõng phía sau, "Đệ nhìn xem, thẩm thẩm của đệ chính là lợi hại thế đó!"

Đại Bảo "Vâng, vâng" gật đầu, sau đó cũng ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Oản với vẻ mặt ngưỡng mộ, "Về sau đệ cũng phải tìm một tiểu nương tử giống thẩm thẩm, vừa cho ta ăn kẹo vừa biết sửa nhà."

Tiểu Lão Hổ thấy hắn con nhớ thương kẹo thì cười ha ha, gật đầu phụ họa, "Đúng vậy, không cho đường ăn không cưới."

Hồ nương tử nghe được lời này thì kinh ngạc đến không rảnh lo mà dở khóc dở cười nhìn Tiểu Lão Hổ, "Cháu đừng dạy hư đệ đệ……"

"Sao có thể?" Uông Hoài Thiện cười đáp lời nàng, "Cháu cũng thế, cháu đã nói với mẫu thân rồi, ai không cho cháu kẹo cháu sẽ không cưới về nhà làm vợ."

"Cháu ấy……" Hồ nương tử cầm khăn lau mồ hôi trên trán cho hắn. Thời tiết này quả thật quá oi bức, cho dù ngồi ở kia thì chỉ một lúc là đã mồ hôi như mưa huống chi hắn còn đang cõng Đại Bảo, "Mau vào trong nhà hóng mát đi, đợi lát nữa mưa xuống là mát mẻ ngay."

Nói mang nàng đưa hai đứa nhỏ vào phòng nhưng vẫn không quên nhìn lên nóng nhà khiếp sợ, lo lắng Trương Tiểu Oản bước hụt một cái sẽ ngã xuống.

Mà bên kia có một nam nhân đang trèo lên ngọn cây, nhìn phụ nhân bên này giẫm lên mái ngói mà như giẫm trên mặt đất thì lông mày hơi nhướng lên, trên khuôn mặt lạnh nhạt có chút tán thưởng.

Quả nhiên là kẻ to gan lớn mật, như vậy nàng ta cũng có thể coi là người quyết đoán, đảm đương được việc quản lý một nhà.

****

Mưa to tầm tã ước chừng ba ngày cũng không ngừng lại, nước sông lúc nào cũng bắt đầu dềnh lên. Thời tiết lại không mát mẻ hơn bao nhiêu, ngược lại thêm hơi ẩm nên càng ướt nóng khiến người ta khó

có thể hô hấp.

Đại Bảo vì thế lại ho khan, Trương Tiểu Oản cầm ngải thảo huân phòng để tránh hai đứa nhỏ lại bị nhiễm bệnh nào đó.

Bên ngoài hiện tại là cảnh tượng gì thì bọn họ cũng không biết. Nhưng nhìn nước sông đã phủ qua đồng ruộng là Trương Tiểu Oản cũng hiểu bên ngoài chẳng khá hơn bao nhiêu.

Hiện tại có khi còn tệ hơn với khi trước trời không mưa. Sợ là phải chờ mưa tạnh thì tình hình mới dần dần tốt lên được. Trong một chốc lát sợ là cuộc sống sẽ khổ sở vô cùng.

Hạn hán rồi úng ngập đều liên tiếp quả thực chính là ông trời muốn mạng người…… Nhưng lần này lũ hẳn là sẽ qua nhanh hơn hạn hán. Hiện tại là tháng mười, Trương Tiểu Oản nghĩ đến lúc qua sinh nhật Tiểu Lão Hổ thì lũ sẽ lui. Đến lúc đó bọn họ sẽ bắt đầu trồng củi cải, lại vào trong núi thì đám động vật chắc cũng trở về. Như thế bọn họ sẽ có chút thịt để thêm đồ ăn. Lúc này bọn họ sẽ không bán lấy tiền nữa mà chỉ mong đắp đổi qua ngày khó khăn này.

Khi đó người nào còn sống thì tiếp tục sống, qua một đoạn thời gian, có lẽ tới mùa xuân năm sau Tiểu Lão Hổ sẽ lại có thể tiếp tục đến trường. Chỉ cần ông trời không muốn tuyệt đường người thì ngày chắc chắn sẽ tốt hơn.

Một ngày này, lúc mưa to liên miên không ngừng, nước sông cũng sắp dềnh đến cửa nhà họ, Hồ Cửu Đao mang theo Uông Hoài Thiện, cõng Đại Bảo, bung dù ra cửa nhìn nước sông dâng lên.

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu từ tiền viện tới gõ cửa hỏi Trương Tiểu Oản sau đó lạnh lẽo nói với nàng, "Ta có việc muốn nói với ngươi."

Rốt cuộc cũng tới. Trương Tiểu Oản nhếch khóe miệng, cúi đầu duỗi tay làm tư thế mời.

Hồ nương tử lúc này đang ngồi trước cửa nhà chính làm may vá thấy Uông Vĩnh Chiêu tới thì miệng lập tức há to như quả trứng gà. Nàng ta nhìn người có khuôn mặt giống hệt Tiểu Lão Hổ kia thì mặt ngây ra như phỗng, mãi đến Uông Vĩnh Chiêu cầm ô đi nhanh qua nàng, nước mưa bắn lên thì nàng mới lấy lại tinh thần. Nàng ta quay sang nhìn Trương Tiểu Oản cũng đang từ từ đi tới thì giật mình nói, "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đây là……"

Trương Tiểu Oản đưa ô cho nàng lại không nhanh không chậm nói, "Muội tử, ngươi giúp ta đến trước cửa nhìn, nếu Đao gia dẫn mấy đứa nhỏ về thì ngươi lại dẫn bọn họ đi vòng quanh một vòng cho ta, đợi ta tới tìm các ngươi."

Hồ nương tử vội vàng đón lấy cái ô, uốn gối một cái rồi cầm ô, xách váy chạy ra cửa lớn giúp nàng canh cửa.

Trương Tiểu Oản nhìn nàng ta chạy ra ngoài còn không quên đóng cửa lại thì không nhịn được cười cười. Vợ chồng Hồ thị đã tốt bụng thì chớ lại còn thông tuệ, biết linh hoạt. Tiểu Lão Hổ quen được bọn họ thì ngày sau tất sẽ tin tưởng thế gian này còn có người tốt như Đao thúc, Đao thẩm của hắn.

Nói ra thì nàng và hắn đề là người may mắn, trong tình cảnh này còn gặp được người thông tuệ, thiện lương như bọn họ.

****

"Ý Đại công tử là sau khi ngài đi rồi muốn ta tới thay ngài quản gia?" Nghe Uông Vĩnh Chiêu nói đến ý đồ muốn nàng quản gia xong Trương Tiểu Oản sửa sửa lại ống tay áo ướt nước mưa, hơi cúi đầu nhìn mặt đất nhàn nhạt nói.

Phu nhân nằm liệt, tiểu thiếp bị bệnh, lão gia tử kia cũng ốm đau trên giường, cả nhà không có một ai khỏe mạnh thì mới nhớ tới nàng. Đúng là tính toán có lời mà.

“Phải, ta xuất chiến nhưng mẫu thân lại ốm đau trên giường, ngươi là chủ mẫu thì tự nhiên phải thay bà ấy đảm đương việc trong nhà.” Uông Vĩnh Chiêu cũng không mặn không nhạt nói.

“Thiếp thân sợ là không có năng lực này, là Đại công tử xem trọng rồi.” Trương Tiểu Oản hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mặt, bình tĩnh đánh giá xem nam nhân trước mặt chuẩn bị tung ra chiêu gì.

“Ngươi có năng lực này hay không thì chỉ cần xem sau này ngươi đương gia thế nào là biết.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì hồi lâu cũng không trả lời. Lát sau nàng vẫn mạnh mẽ lên miếng, “Đại công tử cho rằng ta sẽ đồng ý sao?”

Nhìn phụ nhân trước mặt lúc này không hề tự xưng thiếp thân nữa, Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt cười nói, “Đây là phần việc của ngươi, làm gì có chuyện ngươi đồng ý hay không.”

Trương Tiểu Oản cũng cười với hắn nhưng ý cười rất lạnh, “Phụ nhân thật đúng là không có bản lĩnh này. Ta gả cho Uông gia bảy năm, đến phòng bếp của Uông gia ta còn chưa từng vào, làm gì dám đảm đương trọng trách nặng nề này. Công tử vẫn đừng nên ép ta mới tốt.”

“À……” Uông Vĩnh Chiêu nói ra một lời này lại nhìn mưa bên ngoài đã tạnh dần, một lúc lâu không nói ra lời.

Trương Tiểu Oản sửa sang lại tay áo xong thì lấy ra khăn tay xoa lòng bàn tay ướt nước.

Một lát sau mưa lại lớn dần lên, Uông Vĩnh Chiêu quay đầu lại nói với Trương Tiểu Oản, “Năm ngày sau ta xuất chinh, đến lúc đó ta sẽ mang đứa nhỏ đi với ta.”

Trương Tiểu Oản nghe xong lời này thì tay trái đang lau nước lập tức nắm chặt. Nàng không rảnh nghĩ ngợi nhiều mà lập tức ngẩng đầu hung hăng nhìn Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu cũng không lảng tránh mà nhìn thẳng mắt nàng. Lúc này lãnh khốc trong mắt hắn hung ác vây quanh nàng. Hắn thậm chí còn nhếch miệng nói, "Sao, không giả vờ kính cẩn nghe lời nữa à?"

"A." Trương Tiểu Oản cười khẽ một tiếng, "Cho nên Đại công tử phải dùng Hoài Thiện để ép ta à?"

"Ngươi muốn nghĩ thế cũng không sao. Ngươi ở trong nhà chăm sóc việc nhà, ta ở trên chiến trường sẽ dạy hắn thế nào để trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất."

"Nhưng hắn mới chỉ có bảy tuổi, còn chưa cần nói tới cái gì mà nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất như ngài nói……" Trương Tiểu Oản hung hăng vứt ra những lời này, "Mà thời gian này ngài âm thầm nhìn chằm chằm ta là muốn ta bán mạng thay ngài hả? Đại công tử, ta tự hỏi sau khi ta gả cho Uông gia các người, những khuất nhục Uông gia cho ta đã chịu hết, thế còn chưa đủ sao? Ngài còn muốn như thế nào mới cảm thấy đủ hả?"

"Lời ta chỉ nói tới đây, năm ngày sau đứa nhỏ đi theo ta, ngươi quản trong nhà. Việc này tự ngươi cân nhắc nặng nhẹ." Uông Vĩnh Chiêu nói xong lập tức đứng dậy, tính toán cất bước mà đi.

Trương Tiểu Oản cũng đứng dậy theo, nhanh chóng đạp đến sau cửa lấy cung tiễn treo ở đó, kéo cung nhắm ngay Uông Vĩnh Chiêu. Trong một khắc nàng nhắm ngay tim hắn híp mắt nói, "Đại công tử, ngài thử bước một bước xem."

Uông Vĩnh Chiêu chậm rãi xoay người, chống ô đứng trước màn mưa đột nhiên lại tầm tã, cả người anh tuấn như bức họa. Lúc này hắn thậm chí còn mỉm cười, trong tươi cười có trào phúng, "Trương

thị, ngươi muốn giết phu sao?”

Trương Tiểu Oản cũng chậm rãi cong khóe miệng, hơi hơi nở nụ cười nói, “Ngài đừng nói thế, ngài mà dám mang con tai lên chiến trường thì đừng nói giết phu. Đến lúc đó ngài có thể xem trên đời này có cái gì ta không dám làm.”

Uông Vĩnh Chiêu lạnh giọng hỏi, “À, phải không?”

Trương Tiểu Oản cầm cung tiễn nhắm thẳng ngực hắn không hề do dự. Nàng híp mắt nhìn mũi tên trí mạng của mình, dùng giọng nói còn lạnh và trấn định hơn cả của Uông Vĩnh Chiêu nói, “Ngài tốt nhất nên tin tưởng, nếu không tin thì ngài thử bước một bước xem……”

Nhân nại của một người có giới hạn. Nàng đã nhẫn nhịn những khổ cực người thường không chịu nổi, những ngày đêm vì sống sót mà giãy dụa. Tất cả chỉ vì để có thể sống tiếp, vì tương lai tốt đẹp của những người nàng giấu trong lòng. Cho dù thế nào đó cũng là động lực giúp nàng sống sót tiếp.

Mà hiện tại người này lại muốn mang mệnh căn của nàng đi nơi chiến trường xa xôi khi hắn mới chỉ có bảy tuổi. Khi trên đời chỉ có mình nàng quan tâm đến hắn, thì hắn lại bị người cha chẳng chút yêu thương mình lợi dụng đem ra ép nàng. Hắn sẽ bị người ta mang tới nơi nàng không nhìn thấy, không bảo hộ được hắn mà chịu cực khổ.

Đã đến nước này thì dù nàng phải chết Uông Vĩnh Chiêu cũng đừng nghĩ cướp con của nàng.

Trước khi đó nàng sẽ giết hắn. Nàng đã không thể chịu được nữa.

Chương 83

Uông Vĩnh Chiêu không nhúc nhích, hắn nhìn Trương Tiểu Oản lúc này cực kỳ cứng rắn thì mới mở miệng, "Điều kiện?"

Trương Tiểu Oản đánh giá thành ý trong lời hắn nói nhưng hiển nhiên trong một khắc này Uông Vĩnh Chiêu xác thật muốn cùng nàng nói điều kiện. Hắn đặt nàng ở vị trí ngang hàng, muốn cùng nàng nói chuyện.

Cũng chỉ có thể như thế.

Trương Tiểu Oản thu hồi cung tiễn nói, "Đại công tử ngồi lại nói chuyện thì hơn."

Uông Vĩnh Chiêu lại cất dù đi vào phòng.

Đã tới nước này rồi, sống chết đến nơi nên nàng cũng chẳng cần che lấp mà điềm nhiên ngồi xuống nhìn Uông Vĩnh Chiêu lạnh băng trước mặt nói, "Nếu như Đại công tử nguyện ý thì hai bên chúng ta có thể thỏa thuận."

"Nói." Uông Vĩnh Chiêu trầm mặt, ánh mắt tìm tòi nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản không bỏ sót gì.

Trương Tiểu Oản đã từng đối diện với ánh mắt của Tiểu Lão Hổ rất nhiều lần nên cũng không sợ ánh mắt sáng như đuốc của hắn lúc này. Nàng tùy ý để hắn đánh giá, miệng vẫn nói đâu ra đấy, "Ta sẽ đem hết toàn lực bảo vệ một nhà già trẻ của ngài nhưng ta cần thân phận chủ mẫu chân chính của Uông gia, mà Hoài Thiện cần thân

phận trưởng tôn của Uông gia. Nếu như trong nhà có kẻ khinh chúng ta thì Đại công tử cũng đừng trách ta xuống tay tàn nhẫn, Nếu không phải thế thì Đại công tử cứ yên tâm là ta cũng sẽ không tự rước phiền toái vào người."

Nàng chịu lui một bước nhưng phải có được đền đáp. Mà điều kiện này Uông Vĩnh Chiêu phải cho nàng. Nếu không, hai bên bị thương là điều chắc chắn. Đây không phải việc có đường để lui.

Uông Vĩnh Chiêu không đáp lời, giống như không nghe thấy lời nàng vậy. Một lúc sau hắn mới thu lại tầm mắt, rũ mi nhàn nhạt nói, "Sẽ như ngươi mong muốn, nhưng ngươi cũng phải đồng ý với ta hai việc."

"Ngài nói."

"Trong 5 năm, cha mẹ ta phải không có việc gì." Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói.

"Ta sẽ làm hết sức."

Chuyện sống chết có đôi khi con người ta khó mà khống chế, Uông Vĩnh Chiêu cũng gật đầu, mở miệng nói điều kiện thứ hai, "Hôn sự của ba đệ đệ ngươi phải làm chủ."

"Đại công tử……" Trương Tiểu Oản mặt không biểu tình mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu, "Ngài cứ thế tín nhiệm ta sao?"

"Ừ," Uông Vĩnh Chiêu cười cười nói, "Nếu đã là trao đổi điều kiện thì ngươi cũng biết kết cục của việc làm không tốt rồi đấy." Hắn có thể đẩy nàng lên thì cũng có thể kéo nàng xuống. Nói điều kiện với hắn thì tốt nhất là có năng lực đi làm được.

Lúc Uông Vĩnh Chiêu đi thì thấy Uông Hoài Thiện đứng ở cạnh cửa. Hắn nghiêng đầu nhìn Uông Vĩnh Chiêu, trong mắt cũng đều là đánh giá.

Trương Tiểu Oản duỗi tay kéo hắn qua rồi nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đại công tử đi cẩn thận."

Uông Vĩnh Chiêu hơi hơi gật đầu với bọn họ, sắc mặt bình tĩnh đi mất.

"Hắn tới làm gì?"

"Có việc mà đến, đợi lát nữa vào nhà mẫu thân sẽ nói với con được không?"

Đứa nhỏ bất mãn chất vấn mà phụ nhân kia ôn nhu trả lời, từng tiếng vang lên bên bên tai hắn. Uông Vĩnh Chiêu ngẩng đầu nhìn mưa to bên ngoài ô che, một lần nữa nhướng mày.

Phụ nhân này quá mức cường ngạnh bức hắn chỉ có thể lui bước. Nhưng kỳ lạ là hắn cư nhiên có chút tin tưởng nàng có thể làm tốt chuyện hắn giao.

Hắn biết nàng nghe hiểu. Một phụ nhân như thế sao lại là đứa con nhà nghèo sinh ra ở nông thôn chứ?

****

"Vì sao phải giúp nhà bọn họ chứ?" Buổi tối Uông Hoài Thiện nằm trong lòng Trương Tiểu Oản khó hiểu hỏi.

"Ừ, bởi vì chúng ta cũng muốn một ít đồ từ phía bọn họ……" Trương Tiểu Oản chậm rãi giải thích với hắn, "Chúng ta ở hậu viện của bọn họ, trong khoảng thời gian này chúng ta cũng được bọn họ bảo hộ, cái này chắc con cũng biết phải không?"

Uông Hoài Thiện bất mãn xoay đầu, không nói lời nào.

"Những thứ này chúng ta đều phải trả lại. Không biết điều lại còn

oán giận chỉ là việc của kẻ vô dụng, không phải việc chúng ta nên làm," Trương Tiểu Oản sờ sờ tóc của hắn, lại nhẹ nhàng hôn lên tóc hắn. Nàng lại tinh tế giải thích cho hắn, "Chúng ta cũng phải giúp hắn quản gia đình đổi lại chúng ta sẽ có thân phận. Chúng ta cũng có thể lợi dụng điều này làm một ít chuyện trước kia chúng ta không làm được. Ví dụ như chúng ta không cần lo lắng tiền bạc, còn có thể lấy được chtú lợi ích trước kia không có."

"Nhưng đồng thời," Trương Tiểu Oản nghiêm túc nói, "Chúng ta cũng phải gánh vác nghĩa vụ của mình. Hoài Thiện, thiên hạ này không có chuyện ăn bánh không trả tiền. Con phải nhớ kỹ chuyện này. Con có thể cảm thấy Uông gia đối xử không tốt với con, một ngày kia con lớn dù con muốn làm gì thì mẫu thân cũng đều đứng về phía con nhưng bây giờ mẫu thân không cho phép con nghĩ rằng người của Uông gia quan tâm con đó là đương nhiên. Tựa như có ân thì nên báo, có thù thì mẫu thân cũng cho phép con báo. Con nhận được lợi từ Uông gia thì dù con không muốn cũng phải trả lại ân tình cho bọn họ sau đó mới bàn cái gì thì bàn."

"Nhưng con đâu có bắt bọn họ phải giúp!" Tiểu Lão hổ không phục mà kêu lớn, còn giãy giụa khỏi ngực Trương Tiểu Oản.

Nghe hắn tính tình trẻ con nói thế thì Trương Tiểu Oản tức khắc có chút dở khóc dở cười nhưng chỉ đành lại ôm hắn vào lòng, tinh tế dỗ dành hắn, "Được, chúng ta không làm giúp bọn họ. Nhưng ân tình vẫn phải trả chứ, phải không? Như vậy sẽ không nợ bọn họ nữa, có phải không? Đúng không nào?"

Cách nói này thì Tiểu Lão Hổ có thể chấp nhận vì thế hắn đành không tình nguyện mà cho phép Trương Tiểu Oản có thể giúp đỡ nam nhân kia quản gì khi hắn xuất chinh đánh giặc.

Rốt cuộc, Trương Tiểu Oản vẫn không nói cho hắn nguyên nhân chân chính. Trong nội tâm hắn đã đủ thống hận Uông gia, mà hắn còn nhỏ như thế, hiện tại không thể chứa được quá nhiều thứ. Lúc hắn còn đang lớn lên, còn chưa học được cách khắc chế bản thân

thì nàng không thể khiến hắn tăng thêm u uất trong lòng.

Ngày hôm sau, Uông Vĩnh Chiêu làm đúng theo yêu cầu của Trương Tiểu Oản mà đưa đám người hầu và ba gã hộ viện tới. Bọn họ đứng thành một hàng trước mặt nàng, theo thứ tự là Thính quản gia, Uông Đại xuyên, Lương bà tử, Văn bà tử, nha hoàn Xuân Nhi, nha hoàn Tiểu Thảo, Giang Tiểu Sơn, Trần Thất, Trần Bát……

Trương Tiểu Oản nhất nhất nhìn qua mọi người rồi đi tới trước mặt Uông Vĩnh Chiêu hành lễ với hắn sau đó mới nói, "Đại công tử giúp ta báo tên mọi người đi."

Uông Vĩnh Chiêu không nhịn được nhíu mày, ba anh em nhà họ Uông đứng phía sau hắn cũng đồng thời nhìn về phía vị đại tẩu gan to bằng trời này.

"Đại thiếu phu nhân, để tiểu nhân giúp ngài báo tên mọi người." Bên kia, Thính quản gia vội vàng khom lưng đáp.

Trương Tiểu Oản chỉ cúi đầu, một câu cũng không đáp. Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái sau đó vung áo choàng lên đi tới trước mặt đám người kia.

Trương Tiểu Oản bước nhỏ theo sau hắn, lúc này nàng đã ngẩng đầu lên, mặt không có biểu tình gì.

"Thính quản gia."

"Bái kiến Đại thiếu phu nhân."

"Uông Đại xuyên."

"Bái kiến Đại thiếu phu nhân."

"Lương bà tử."

“Bái kiến Đại thiếu phu nhân.”

“Văn bà tử.”

“Có, bái kiến Đại thiếu phu nhân.”

“Xuân Nhi.”

“Xuân Nhi bái kiến Đại thiếu phu nhân.”

“Tiểu Thảo.”

“Bái kiến Đại thiếu phu nhân.”

“Giang Tiểu Sơn, Trần Thất, Trần Bát.”

“Bái kiến Đại thiếu phu nhân.”

Ba người cuối cùng hô đồng thời, giọng nói to đến nỗi nhà chính cũng như rung lên.

Bốn ngày sau Uông Vĩnh Chiêu mang theo ba người em trai cùng gia binh rời đi. Đồng thời Trương Tiểu Oản chính thức tiếp quản Uông gia.

****

Khi Trương Tiểu Oản ở hậu viện cùng Hồ nương tử thêu thùa may vá thì Thính quản gia tới báo Uông Hàn Thị ăn không ngon.

“Ừ.” Trương Tiểu Oản cúi đầu cắn đứt sợi chỉ trong tay sau đó thắt nút rồi mới giở ra cho Hồ nương tử xem, “Muội xem thế nào?”

“Rất tốt.” Hồ nương tử cười đáp.

Trương Tiểu Oản gật gật đầu, cất kỹ xiêm y rồi mới theo Thính quản

gia đi tiền viện.

Lúc này Uông Hàn thị ở trong phòng la to, vừa thấy nàng tới thì lạnh giọng hò hét, "Có phải ngươi muốn bỏ đói lão bà tử ta đúng không?"

"Bà bà sao lại nói lời này?" Trương Tiểu Oản bất đắc dĩ đón lấy cái chén trong tay Lương bà tử sau đó đi tới trước giường nói với những người khác, "Đi xuống đi."

Hạ nhân vừa đóng cửa lui xuống, Trương Tiểu Oản cầm chén đưa tới bên miệng Uông Hàn thị muốn đút cho bà ta uống nhưng lại bị bà ta hất ra, chén cũng rơi trên đất, bể nát.

"Hiện giờ chén cũng không dễ mua đâu, đắt lắm đó." Trương Tiểu Oản nhìn nhìn mặt đất sau đó quay đầu bình tĩnh nói với Uông Hàn thị, "Trước khi phu quân rời nhà đã giao cho ta 100 lượng bạc. Nhưng nhiều ngày nay phải tốn tiền mua chén. Nếu ngài còn quăng nữa thì sợ là công công và tôn nhi của ngài đều phải chết đói theo ngài mất."

Uông Hàn thị nghe thấy thế thì lông mày dựng ngược, chỉ vào Trương Tiểu Oản mắng, "Ngươi, ngươi……"

Trương Tiểu Oản để mặt bà ta chỉ tay mắng, sau đó mở cửa nhàn nhạt nói với Lương bà tử ở bên ngoài, "Phu nhân hất đổ bát cháo, chắc là không muốn ăn. Tâm tình bà bà không tốt, vậy cứ tùy bà bà thôi."

Nàng hô vừa to vừa rõ, nghĩ đến canh thịt hôm qua nàng đặt ở mép giường bà ta cũng có uống rồi nên sẽ không chết đói được. Trương Tiểu Oản cũng không thèm để ý tới bà ta nữa mà đến phòng bếp nhìn chằm chằm Văn bà tử kia sắc thuốc cho Uông Quan Kỳ. Sau đó nàng tự mình rót thuốc để nha hoàn Xuân Nhi mang tới cho ông ta. Sau đó nàng lại dặn dò hạ nhân làm cơm tối rồi mới quay về hậu viện.

Lúc này Hồ Cửu Đao và Uông Hoài Thiện đi đến nhà Mạnh tiên sinh cõng ông ta về đây. Mạnh tiên sinh bệnh nặng mới khỏi, cả người cực kỳ suy yếu. Vừa thấy Trương Tiểu Oản ông cũng chỉ có thể yếu ớt hành lễ, nói mấy câu rồi không nói gì nữa. Trương Tiểu Oản cũng hành lễ với ông rồi khuyên ông không cần khách khí.

Trương Tiểu Oản để ông ấy ở căn phòng của Tiểu Lão Hổ, còn để đám Tiểu Lão Hổ và Đại Bảo dọn tới phòng của nàng. Còn nàng thì dọn tới phòng của Uông Vĩnh Chiêu ở tiền viện, cứ thế coi như Hoài Thiện đón tiên sinh vào nhà ở.

Mấy ngày trước đây tạnh mưa, đứa con này của nàng lẻn đến nhà tiên sinh xem tình hình thế nào. Ai biết trong nhà tiên sinh có biến lớn, vợ ông đã qua đời, còn ông ta cũng chỉ còn nửa hơi. Trương Tiểu Oản nhanh chóng đưa thuốc tới, ông ta uống hai ngày mới nhặt được cái mạng về.

Vì Tiểu Lão Hổ và Hồ Cửu Đao rất kính trọng vị tiên sinh này nên đêm đó Trương Tiểu Oản cùng Uông Hoài Thiện thương lượng đón người về ở, chờ khỏi bệnh rồi ông ấy muốn đi thì đi.

Còn chuyện lương thực thì trong hầm vẫn còn lương thực, Trương Tiểu Oản cũng tìm Hồ Cửu Đao đi cõng hết lương thực nàng giấu trên núi về. Đối với Uông Quan Kỳ, nàng chỉ nói đây là lương thực của Hồ gia, cõng về nhà nàng chẳng qua là cất nhờ. Vì biểu thị lòng biết ơn nên Hồ Cửu Đao trả cho nàng hai gánh lương.

Ở thời điểm lương thực thiếu thốn hết sức như thế mà tự nhiên được thêm lương nên Uông Quan Kỳ cũng ngầm đồng ý cho một nhà họ Hồ ở lại hậu viện.

Chỗ Uông Hàn thị thì người hầu trong nhà không có ai không hận bà ta, hơn nữa sau khi Trương Tiểu Oản đương gia mấy ngày, mọi người không ai thiếu cháo để uống, Uông Vĩnh Chiêu cũng giúp nàng lập thân phận vì thế chẳng ai dám ở sau lưng nàng nói hai lời. Hai bà tử kia cũng sợ Trương Tiểu Oản đuổi bọn họ ra ngoài nên mỗi

ngày đều lo nơm nớp, quy củ không dám lơ là.

Bên ngoài tình hình không tốt, Uông gia cũng như thế. Tuy Uông Vĩnh Chiêu để lại trăm lượng bạc và hơn trăm cân hạt kê trong kho lương nhưng cả nhà có ba chủ tử, chín người hầu, tổng cộng là 12 người phải nuôi sống. Hơn nữa hắn vừa đi lần này thì không biết đến khi nào mới về, chỉ cần hắn còn chưa về thì nàng phải một mình thay hắn nuôi sống từng này người.

Nhưng nàng cũng chẳng có cách nào khác. Trong thời loạn thế này nàng quả thật cần Uông gia che chở. Cho dù ngày sau mẹ con nàng cũng cần Uông gia hỗ trợ nhiều, nếu Uông Vĩnh Chiêu nguyện ý cùng nàng thỏa thuận điều kiện thì nàng cũng nguyện ý làm cọc mua bán này.

Chương 84

Lúc này trong đám dân đói ở bên ngoài đã có người cầm đầu khởi nghĩa nhưng dưới chân thiên tử có thể có người chết đói chứ không thể có kẻ tạo phản. Không đến mấy ngày thì quan binh đã tới, máu chảy thành sông, đa số người chết là những nam nhân đã đói đến chỉ còn nửa mạng.

Hồ Cửu Đao hôm nay mang theo Uông Hoài Thiện ra ngoài dạo một vòng, sau khi trở về thì nói với Mạnh tiên sinh tình huống này. Hắn nói phụ nữ và trẻ em không ai động thủ nhưng nam nhân tham gia tạo phản thì bất kể già hay trẻ đều bị giết không cần hỏi.

Mạnh tiên sinh lập tức thở dài, "Đây là thủ pháp của Trung Vương thế tử, người này từ trước đến nay đều biết việc gì nên làm việc gì không nên nhưng tâm tư luôn nhất quán……"

Nói đến đây ông cũng không nói nữa. Uông Hoài Thiện nẩng đầu nhìn tiên sinh của mình khiến Mạnh tiên sinh duỗi tay sờ đầu hắn, từ ái nói, "Sau này con lớn thì sẽ hiểu."

"Bây giừo tiên sinh sẽ không nói sao?"

"Khi nào con có thể viết bài luận về cách trị quốc thì tiên sinh sẽ giải thích cho con."

"Ai, cũng được." Đây không phải lần đầu tiên nghe thấy đáp án này nên Uông Hoài Thiện thở dài thật sâu sau đó tự mình đánh trống lảng nói, "Ai bảo con còn nhỏ chứ?"

Nói xong hắn ủ rũ cụp đuôi đi ra ngoài cửa, giữa đường còn lén quay đầu lại hai lần nhưng thấy tiên sinh không gọi hắn lại, hoàn toàn không có ý tứ giải thích cho hắn thì hắn đành thật sự ủ rũ cụp đuôi đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng rồi, đi được vài bước hắn mới nói với Hồ nương tử lúc này đang ngồi ở ngoài nhà chính đảo gạo, "Tiên sinh vẫn nghiêm khắc hơn mẫu thân nhiều."

Mẹ hắn luôn giảng giải tính tế cho hắn hiểu mọi chuyện, nhưng tiên sinh chỉ nói có một số việc đợi hắn lớn lên, hiểu biết nhiều hơn mới có thể nói với hắn.

Hồ nương tử nghe xong thì cười ra tiếng, lấy khăn xoa mồ hôi bên mai cho hắn rồi nói, "Tiên sinh đều có đạo lý của mình, cháu phải nghe lời biết không?"

Uông Hoài Thiện chỉ đành gật gật đầu, bế Đại Bảo đang ngồi trên băng ghế nhỏ lên đùi mình, còn hắn thì ngồi lên băng ghế. Lúc này hắn lấy mấy hạt đậu Đại Bảo đang cầm trong tay, cẩn thận dạy đứa nhỏ cách chọn hạt giống, "Viên bẹp bẹp như vậy không được đâu, phải chọn hạt nào vừa tròn vừa to ấy, như vậy gieo xuống thì năm sau mới thu hoạch được nhiều……"

"Như vậy sao?" Đại Bảo nhanh chóng ấn theo chỉ dẫn của hắn mà nhặt một hạt vừa to vừa tròn.

"Đại Bảo cũng thật có bản lĩnh, nói chút đã hiểu mà nhặt được một hạt cực tốt!" Uông Hoài Thiện tán thưởng khích lệ Đại bảo, giống như mẹ hắn tán thưởng khi hắn làm việc tốt vậy.

Đại Bảo lập tức cười đến đôi mắt cong cong, còn ngọng ngịu mà quay đầu gọi Uông Hoài Thiện, "Lão Hổ ca ca……"

Hồ nương tử ở bên cạnh nhìn mà cười không ngừng. Hồ Cửu Đao đang ở sân phơi xử lý củ cải cũng không nhịn được bưng cái sàng

đến, ngồi bên cạnh bọn họ, vừa lật củ cải vừa nghe hai đứa nhỏ ngươi một câu ta một câu nói chuyện.

****

Ngày này ở hậu viện hoan thanh tiếu ngữ nhưng ở tiền viện lại hoàn toàn bất đồng.

Trương Tiểu Oản đến phòng Uông Hàn thị lẳng lặng nghe bà ta mắng xong thì mới ngồi ở phòng chính làm việc may vá một hồi. Lúc này nha hoàn Tiểu Thảo chăm sóc biểu di nương tìm tới.

Nàng ta hành lễ với Trương Tiểu Oản sau đó nhỏ giọng nói, "Đại thiếu phu nhân, biểu di nương nói làm phiền ngài đi qua một chuyến, nàng ấy có chuyện muốn nói với ngài."

Đầu tiên Trương Tiểu Oản không nói gì, chờ đến khi làm xong chiếc áo mùa thu cho Đại Bảo, khâu xong đường viền tay áo thì nàng mới nhàn nhạt hỏi nha hoàn đang bất an đứng ở kia, "Biểu di nương vẫn không xuống được giường sao?"

Tiểu Thảo do dự một chút mới hành lễ đán, "Vâng."

"Vậy chờ nàng ta khỏe hơn, có thể xuống đất thì đến nói với ta. Hiện tại nàng ta vẫn nên nghỉ ngơi, chuyện trong nhà cũng không cần nàng ta lo lắng. Nếu nàng ta có việc gì không thể không nói, nhất định muốn phân ưu với trong nhà thì đến lúc đó nói với ta cũng khong muộn." Trương Tiểu Oản không thèm nhìn nha hoàn kia, nàng nói xong thì tiếp tục cầm kim chỉ may một tay áo khác.

Tiểu thảo chỉ đành phải rời đi nhưng đến nửa đêm hôm đó nàng ta dồn dập gõ cửa phòng Trương Tiểu Oản, giọng gấp gáp kêu lên, "Đại thiếu phu nhân, đại nhân phu nhân, ngài mau mở cửa……"

Bị động tĩnh lớn như thế đánh thức, Trương Tiểu Oản ăn mặc chỉnh tề rồi mới chậm rãi đi ra mở cửa. Nha hoàn bên ngoài vừa thấy nàng

thì lập tức quỳ gối trên mặt đất thất thanh hô to, "Ngài mau đến xem biểu di nương đi, nàng ấy lại hộc máu, ướt ba mặt khăn rồi."

Trương Tiểu Oản ôn hòa nói, "Ngươi đứng lên trước đi."

Nói xong nàng đi vào đốt đèn dầu, cầm đèn ôn hòa cười với nha hoàn sau đó xuyên qua một cái cổng vòm, đi tới phòng đối diện, nhỏ giọng cung kính nói với bên trong, "Công công, ngài có bị đánh thức không?"

Bên trong truyền đến vài tiếng ho khan, Uông Quan Kỳ cất giọng hỏi, "Có chuyện gì?"

"Trong nhà có nha hoàn nửa đêm ở chủ viện ồn ào, con dâu không biết là dựa theo gia quy của Uông gia thì phải xử lý thế nào. Con dâu đương gia không lâu, chỉ đành đến quấy rầy công công. Có chỗ nào mạo phạm mong ngài thông cảm."

"Đánh 10 trượng." Uông Quan Kỳ ở bên trong trầm mặc một chút rồi nói ra lời này.

"Con dâu biết biết, mời công công nghỉ ngơi." Trương Tiểu Oản vén áo thi lễ với người bên trong sau đó quay mặt đi nói với Lương bà tử và Văn bà tử lúc này cũng đã tỉnh và đang đứng ở ngoài cổng vòm, "Nếu đã tỉnh thì cầm đòn gánh lại đây đi."

Sau đó nàng đi tới chỗ Tiểu Thảo lúc này đã bị dọa sợ đến ngã ngồi xuống đất. Nàng ta đang muốn nói gì đó thì đã thấy vị đại thiếu phu nhân kia nhìn mình gắt gao, sau đó mỉm cười nói, "Ngươi còn dám ồn ào nữa thì không phải chỉ mười gậy là xong đâu."

Tiểu Thảo lập tức nức nở, ngậm miệng không dám nói đồng thời dập đầu với nàng, nhỏ giọng không ngừng kêu, "Đại thiếu phu nhân tha mạng, đại thiếu phu nhân tha mạng."

"Kéo tới phía trước đánh, đừng kinh động tới lão gia nghỉ ngơi."

Trương Tiểu Oản nhìn Trần Thất, Trần Bát đang đứng cạnh cửa nhàn nhạt nói.

Tiểu Thảo bị kéo tới nhà chính, ngay tại chỗ bị đánh mười gậy, váy áo phía sau có vết máu nhàn nhạt.

Trương Tiểu Oản nhìn từ đầu đến cuối, thấy Tiểu Thảo kia không chết được thì mới ôn hòa hỏi, "Mới vừa ngươi nói cái gì ta nghe không rõ. Ngươi lặp lại một lần nữa xem biểu di nương kia làm sao thế?"

Nói xong nàng tiếp nhận đòn gánh trong tay Lương bà tử, híp mắt nhìn cây gậy trúc kia sau đó nghiêng đầu dặn hai bà tử kia, "Ngày mai đi trong trấn tìm đòn gánh chắc chắn hơn mua hai cây về đây."

Lúc nói lời này nàng múa cây gậy trong tay tạo ra vài cơn kình phong mạnh mẽ. Nàng bất mãn lắc lắc đầu nói, "Đòn gánh này không rắn chắc, đánh không chết người."

Lúc này nàng ném đòn gánh trong tay cho Lương bà tử sau đó nhìn về phía nha hoàn kia, ung dung đợi nàng ta trả lời.

Tiểu Thảo đã bị nàng đe dọa đến nói không nên lời, chỉ đành hai mắt đẫm lệ mà không ngừng lắc đầu, ý bảo nàng ta không có gì muốn nói.

"Không có gì muốn nói hả?" Trương Tiểu Oản nhìn nàng ta, khóe miệng nhàn nhạt mỉm cười, ôn hòa mà hỏi.

Đầu tiên Tiểu Thảo lắc đầu, sau đó mới ngẩn ra rồi cuống cuồng gật đầu.

"Nếu không có gì để nói thì tốt rồi. Về phòng nghỉ ngơi đi." Trương Tiểu Oản phất tay áo che miệng ngáp sau đó xoay người chậm rãi đi về phòng, "Lần sau đừng ồn ào lúc nửa đêm. Ta thấy 10 trượng này không đủ để răn đe, ta thấy vẫn nên đổi thành 30 trượng thì tốt

hơn.”

Nói xong nàng lại phất tay áo che miệng ngáp, liên tục lắc đầu lẩm bẩm, “Muộn quá rồi, nên đi ngủ thôi, ngày mai lại báo với công công cũng được.”

Nàng đã đi xa, Thính quản gia và hộ viện nghe tin chạy tới thấy thế thì hai mắt nhìn nhau sau đó lắc đầu, thở dài rồi tản đi.

Lương bà tử và Văn bà tử nhìn nha hoàn kia một cái nhưng chung quy cũng không dám đỡ người mà cứ thế đi về phòng.

Hiện giờ bên ngoài loạn như vậy, ở lại Uông gia còn có một miếng cơm ăn, nếu như bị đuổi ra khỏi Uông gia thì đó mới chính là không còn đường sống.

Người nào thì mệnh nấy, không nhận mệnh còn muốn chơi tâm nhãn thì chính là không muốn sống, chẳng ai quản được.

****

Vị biểu di nương kia chưa từng gặp nàng lần nào kể từ ngày nàng đương gia làm chủ mà Trương Tiểu Oản cũng tùy nàng ta.

Nhưng nàng ta lại muốn Trương Tiểu Oản phải đi gặp mình thì quả thật không hiểu nàng ta đang nghĩ cái gì.

Cháo và thuốc nàng ta ăn vào hàng ngày đều do người chưởng quản gia đình là nàng bỏ tiền. Nếu là người bình thường, cho dù đã nửa người nằm trong quan tài thì cũng biết mà bò dậy bái kiến gia chủ.

Ấy vậy mà nàng ta thì ngược lại, còn làm bộ làm tịch, bộ dạng này là muốn áp đảo nàng đây mà.

Một thị thiếp mà tâm nhãn thế này, dám bảo nha hoàn tới truyền

lệnh cho chính thê đi qua gặp mình nữa đấy? Trương Tiểu Oản chỉ có thể coi như đầu nàng ta bị nhúng nước, mặc kệ nàng ta trốn ở chỗ tối sủa inh ỏi còn nàng không có thời gian mà quan tâm.

Lúc trước nàng nhận tiền cũng đã nói với Uông Vĩnh Chiêu rằng chút tiền ấy giữ được tiền thuốc cho cha mẹ hắn chứ không chịu nổi tiêu phí cho người hắn âu yếm. Mà nam nhân kia cũng không phải kẻ si tình chôn đầu trong đũng quần nữ nhân, hắn chỉ ném cho nàng một câu, "Tùy nàng ta."

Hiện tại Trương Tiểu Oản nghĩ lại thì hẳn là Uông Vĩnh Chiêu cũng bị nàng ta lăn lộn không ít nên mới đáp một câu mà đến nàng nghe cũng thấy đủ bạc tình quả nghĩa đó.

Chung Ngọc Vân kia quả thật đi tới nhà chính, vừa thấy Trương Tiểu Oản thì đã quỳ xuống, sau đó nàng ta chưa nói gì đã khóc. Bộ dáng ai ai thê lương kia giống như nàng ta bị người ta khinh nhục vậy.

Trương Tiểu Oản để mặc cho nàng ta khóc. Cửa lớn của Uông gia đóng chặt như thế, dù nàng ta có khóc chết thì nhiều lắm là chuẩn bị một cỗ quan tài mỏng, ném đến trong núi an táng là xong.

Mua quan tài còn phải tốn bạc, nếu Uông Hàn thị đồng ý thì nàng mới mua, nếu không thì có nhà nào vào lúc này còn cho di nương một cỗ quan tài chứ?

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng những lời này nàng chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói ra kích thích vị biểu di nương thích khóc này. Nàng để mặc nàng ta khóc, xong rồi thì sống hay chết đều được.

Chung Ngọc Vân kia khóc một lúc lâu thì ghé lên mặt đất giống như đã ngất đi. Nhưng chỉ ngất một hồi, thấy không có ai đến đỡ, cũng chẳng ai gọi, người ngồi trên ghế chủ vị kia căn bản không nói một câu, đến nha hoàn bà tử cũng chẳng có ai đến thì chỉ đành chậm rì rì mà tỉnh lại. Nàng ta ngẩng đầu nhu nhược sợ hãi gọi người đang làm may vá thêu thùa ở kia, "Tỷ tỷ……"

“Không dám nhận,” Trương Tiểu Oản khâu mấy kim rồi mới nhẹ thở ra một hơi, quay đầu lại cau mày với Chung Ngọc Vân, không vui nói, “Có quy củ nhà ai cho phép di nương gọi chính thê là tỷ tỷ vậy?”

Nói xong nàng lạnh lùng liếc cái người đang lung lay như sắp đổ kia, nhàn nhạt nói tiếp, “Ngươi vẫn nên gọi ta là thiếu phu nhân đi, ta không đảm đương nổi một tiếng tỷ tỷ của ngươi đâu.”

Chung Ngọc Vân nghe xong lời này thì giống như nghẹn mà mãnh liệt ho khan. Nàng ta cầm khăn che miệng không ngừng ho, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng……

Trương Tiểu Oản vừa nhìn nàng ta ho vừa tiếp tục công việc của mình. Nhìn một hồi, thấy Chung Ngọc Vẫn mãi không ho ra máu, chỉ là càng ngày càng thở yếu hơn thì bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Lúc trước nàng đã nghĩ tới việc này. Người đâu mà động tí là ho ra máu, cũng ho ngần ấy năm rồi, nếu quả thật là thế thì sợ là chẳng sống được tới bây giờ.

Chẳng qua nàng ta yếu ớt, quen lấy bệnh uy hiếp người khác thôi. Bệnh nhiều quá nên nàng ta cũng coi mình như mỹ nhân bệnh tật, cho rằng người xung quanh phải vây quanh mình mới là đúng.

Chương 85

Người không ho chết được nên ghé vào kia bất động. Trương Tiểu Oản ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, nhàn nhạt nói, "Không có việc gì thì đi xuống đi."

Nói xong nàng đứng dậy đi xuống nhà bếp. Người này muốn sống hay muốn chết thì đều do bản thân nàng ta thôi. Chỉ cần không đụng tới nàng thì một người ngoài như nàng cũng chẳng hơi đâu đi quản sống chết của nàng ta.

Sinh mệnh của chính mình thì chính mình cõng.

Lương bà tử trong phòng bếp hiện tại cực kỳ cung kính với Trương Tiểu Oản, đến đồ ăn dùng nhiều hay ít dầu cũng phải hỏi nàng. Trương Tiểu Oản không phải người lắm miệng, thường chỉ nói vài lời chính sau đó ở bên cạnh nhìn.

Nàng cũng không nhiều chuyện, việc của người nào nên làm thì làm, nếu ai lười làm thì nàng cũng chẳng gọi đến dạy bảo, chỉ đơn giản giảm nửa lượng cơm đi.

Nha hoàn Hạnh Nhi bò được lên giường Uông Quan Kỳ nên coi mình có chút quyền mà trộm lười đã bị cắt cơm mấy ngày. Nàng ta đến bên giường Uông Quan Kỳ cáo trạng không được thì đành rưng rưng đi quét nhà, giặt quần áo, làm những việc nên làm.

Trương Tiểu Oản lẳng lặng nhìn từng ngọn gió thổi cỏ lay của cái nhà này ở dưới mí mắt của mình. Ai lén yêu đương vụng trộm với ai, ai lén ve vãn đánh yêu với ai, nhà đầu Hạnh Nhi kia dù có gian díu

với lão gia nhưng cũng ngầm cấu kết với hộ viện nào nàng cũng không quan tâm. Những việc cá nhân này của bọn họ nàng cũng để mặc, chỉ cần không chạm đến việc quản gia của nàng thì nàng vẫn mắt nhắm mắt mở.

Nàng chỉ là cùng Uông Vĩnh Chiêu trao đổi điều kiện và đến quản gia, những gì làm được nàng sẽ cố gắng, tận tâm, còn những cái còn lại nàng không quan tâm.

****

Người chết nhiều, ôn dịch hoành hành, bên ngoài người ta thường chất thi thể thành núi rồi châm lửa đốt.

Tiểu Lão Hổ trộm đi xem qua một lần, sau khi trở về liên tiếp mấy ngày hắn đều gặp ác mộng. Vì thế buổi tối Trương Tiểu Oản trở về hậu viện ngồi bên mép giường đợi hắn ngủ mới đi.

Qua hai ngày, không biết Uông Hàn thị nghe ai nói mà để một bà tử tới mời Trương Tiểu Oản lại đây. Vừa thấy người bà ta đã mở miệng mắng Trương Tiểu Oản không giữ đạo làm vợ, luôn qua đêm trong hậu viện toàn người lạ.

Lần này Trương Tiểu Oản đợi bà ta mắng xong thì không đứng dậy đi làm việc của mình như ngày thường mà lại mang một cái gương đồng đến trước mặt Uông Hàn thị để bà ta tự nhìn bộ dạng đầu bù tóc rối, khắc nghiệt khô kiệt như ác quỷ của mình. Ngoài miệng nàng không nặng không nhẹ mà hỏi bà ta, "Bà có biết vì sao Đại công tử phải mời tôi tới quản gia không?"

Uông Hàn thị bị hình ảnh trong gương của chính mình làm cho khiếp sợ, lúc này bà ta "Ô ô" mà kêu, một tay che mắt một tay liên tục đẩy cái gương trong tay nàng ra.

Trương Tiểu Oản để cái gương sang một bên, dọn ghế dựa lại ngồi trước mặt bà ta, tay chống cằm nhìn trời xanh mây trắng ở bên

ngoài. Chờ đến khi Uông Hàn thị nức nở xong nàng mới tiếp tục chậm rãi nói, "Bà đã thấy rõ bộ dáng hiện giờ của mình chưa? Con trai cả của bà sợ bà khiến cả Uông gia chết theo, phu quân của bà cũng sợ bà quản cái nhà này đến chia năm xẻ bảy nên mới không thể không xuống nước mời một nông phụ như ta tới thay bà quản cái nhà này."

Trương Tiểu Oản nói xong câu này thì lắc đầu cười cười, nói thật nàng cũng bai ai thay hai nam chủ nhân của Uông gia này. Phàm là một nữ chủ nhân khác thì bọn họ cần gì phải xuống nước nhờ một người không có lòng dạ nào với cái nhà này như nàng? Bọn họ cũng sẽ chẳng phải đem đứa cháu bọn họ xem thường kia coi như trưởng tôn.

Nhưng nếu không phải có Uông Hàn thị thì nàng cũng sẽ chẳng có cơ hội đàm phán với Uông Vĩnh Chiêu. Đúng là thời thế tạo người.

"Bà cứ tiếp tục lăn lộn đi, lăn lộn tới chết thì cũng lắm là mấy đứa con trai mới vừa được phục chức kia của bà sẽ phải từ chiến trường về chịu tang. Đời này bọn họ cũng đừng mong có cơ hội ngóc đầu lên nữa. Lúc đó toàn bộ Uông gia cũng sẽ phải chôn theo bà, nói vậy ở địa phủ mấy người chắc sẽ có ngày lành đó." Trương Tiểu Oản đứng lên, đi đến ngồi xuống trước mặt Uông Hàn thị lúc này đang vùi đầu vào gối, đột nhiên nàng kéo mặt bà ta lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt vẩn đục kia mà nói từng chữ, "Bà nghe cho rõ đây, nếu không muốn xuống địa ngục bị dầu chiên, lửa nướng thì tốt nhất nên ăm cơm, uống thuốc, đợi mấy đứa con trai của bà thăng chức thật nhanh. Đến khi bà ngồi ổn vị trí không thể lung lay rồi hẵng nghĩ cách tra tấn một thôn phụ như ta."

Không biết lúc này Uông Hàn thị muốn nói cái gì nhưng lời thốt ra chỉ có oa oa. Trương Tiểu Oản sửa sang lại xiêm y trước ngực cho bà ta, lại đắp chăn cho bà ta rồi mới đi ra ngoài trong tiếng oa oa của bà ta.

Nàng chỉ có thể tận lực đến thế, nếu Uông Hàn thị vẫn ngu xuẩn thì

chắc chắn dù Uông Vĩnh Chiêu có giúp Uông gia mưu tiền đồ thế nào thì về sau cũng sẽ bị Uông Hàn thị liên lụy.

Nếu quả thật tới một bước kia thì Uông Hàn thị đáng thương có lẽ không biết theo bản tính tàn nhẫn của con trai và chồng bà ta khả năng sẽ tự quyết định sống chết của bà ta.

Dã tâm bò lên trên của mấy người Uông gia kia đã viết hết trong ánh mắt của bọn họ. Nam nhân có dục vọng lớn như thế làm gì chứa được kẻ luôn ngáng chân mình chứ.

****

Đối với những việc Trương Tiểu Oản làm ở Uông gia, Uông Quan Kỳ căn bản không nhúng tay. Lúc Trương Tiểu Oản phải nhờ ông ta ra mặt thì ông ta cũng ra mặt thay nàng thị uy.

Những ngày Trương Tiểu Oản thay Uông gia quản gia kỳ thật không gặp khó xử với những người trong nhà, cái khó nhất chỉ là lương thực không đủ, dược liệu thiếu.

Lương thực trong hậu viện nàng cũng gánh hai gánh tới như đã nói với Uông Quan Kỳ, nhiều hơn thì nàng không cho được.

Cho nên khi bên ngoài loạn lên, nàng vẫn mua được hạt giống, lệnh cho người hầu trong nhà đều cuốc đất trồng củ cải.

Lúc này ảnh hưởng của nàng đã lớn, không có người nào dám tranh luận hoặc lười biếng với nàng, những gì cần làm bọn họ đều làm hết.

Hiện tại Uông Hoài Thiện học với Mạnh tiên sinh, thời gian còn lại hắn cũng đi theo bên cạnh Trương Tiểu Oản nhìn mẹ hắn quản gia như thế nào.

Năm nay khi nhiệt độ không khí ấm hơn, Trương Tiểu Oản để bọn

họ cũng xuống ruộng làm việc. Hạnh Nhi kia trong thời gian này bận rộn giặt rũ quá nhiều quần áo của đám nam nhân đi làm đồng nên phải ngâm nước lạnh đến nỗi tay sưng đỏ nứt da. Lúc này nàng ta đã tủi thân vô cùng, tức giận đến tàn nhẫn mà tìm đến trong viện của Uông Quan Kỳ ôm đùi ông ta khóc lóc náo loạn, trong miệng chỉ đòi chết.

Nàng ta một nháo khiến thể diện của Uông Quan Kỳ ném hết. Trương Tiểu Oản đi theo Uông Quan Kỳ ở nhà chính ngồi một nén hương. Sau một nén hương Uông Quan Kỳ mở miệng, lắc đầu nói, "Bán đi."

"Bán thế nào?" Trương Tiểu Oản đạm mạc hỏi.

"Việc này để ta, ngươi quản gia là được." Uông Quan Kỳ nhàn nhạt nói.

Đêm đó, Hạnh Nhi bị trói tay che miệng rồi bị Uông Đại xuyên kéo ra cửa sau bán tiền trao cháo múc cho người ta, sau đó lập tức bị kéo đi.

Tình cảnh này bị Uông Hoài Thiện vốn đang nằm trên cây ngắm ngôi sao nhìn thấy. Hắn mê mang hỏi Trương Tiểu Oản, "Nha hoàn kia sẽ đi đâu?"

Trương Tiểu Oản lắc đầu, "Không biết."

"Mẫu thân cũng không biết sao?"

"Mẫu thân cũng không biết."

Uông Hoài Thiện lại đi hỏi tiên sinh của mình nhưng ông ta chỉ nói, "Ngày sau con sẽ biết, hiện tại không cần biết."

Vào ngày thứ hai, Trương Tiểu Oản đến hậu viện sửa sang lại giường đệm cho Uông Hoài Thiện thì đụng phải Mạnh tiên sinh cũng

vừa khéo ở trong sân. Mạnh tiên sinh hành lễ với Trương Tiểu Oản sau đó lần đầu tiên vị tiên sinh luôn giữ lễ này chủ động nói chuyện với nàng, "Phu nhân, ngài cứ yên tâm, chỉ cần đợi thời gian thì Hoài Thiện tất thành châu báu."

Trương Tiểu Oản cười cười hành lễ với ông ta, sắc mặt vẫn bình tĩnh đi vào nhà.

Lúc này Hồ nương tử xách thùng đi tới thấy Mạnh tiên sinh thì vội vàng hành lễ với ông ta rồi cười chào hỏi, "Mạnh tiên sinh lại ra đi dạo sao?"

Mạnh tiên sinh gật gật đầu, nhìn hai đứa nhỏ đang chơi đùa cạnh cửa cách đó không xa thì xoa xoa chòm râu dê của mình nói với Hồ nương tử với vẻ mặt ôn hòa, "Chờ đến khi các nhà trong thôn đều về ta cũng có thể về ngồi công đường."

Hồ nương tử gật đầu cười nói, "Đợi Cửu Đao đi hỏi thăm cho ngài, nếu ổn là chúng ta dọn về. Ngài cũng đừng nóng vội, bọn nhỏ không chạy được đâu……"

Mạnh tiên sinh lại xoa xoa chòm râu, nhớ tới đám nhỏ của Hồ gia thôn mà ông dạy sợ là chẳng còn thừa lại nhiều lắm thì sắc mặt ông lại không nhịn được ảm đạm.

"Thế đạo này quá khó mà." Mạnh tiên sinh nhìn mầm xanh mọc ra, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng chỉ nói được mấy chữ này.

"Đúng vậy, thế đạo này quá khó." Hồ nương tử nhìn biểu tình im lặng của ông ta mà cúi thấp đầu đáp một câu này.

Đúng vậy, sống sót khó khăn như thế, lần này trở về, những nhà thân thích kia không biết có bao nhiêu người kiếp sau mới lại thấy.

Chương 86

Đại Phượng triều năm thứ 18.

Tướng sĩ biên quan đánh thắng trận, thư sinh hướng về kinh thành say sưa nói về chuyện này không ngừng. Đợi đi qua thị trấn cách kinh thành này không xa thì tiếng nghị luận cũng dừng lại. Những thư sinh, học sinh đường xa mà tới lúc này cũng không còn trò chuyện vui vẻ nữa.

Trong đám người vào kinh đi thi và làm việc có một hán tử đánh xe bò lúc này "Xi xi" mà bảo con bò nhà hắn đi chậm lại.

Lúc này tấm mành tràn đầy tro bụi trên xe bò bị nhấc lên, một tiểu cô nương tầm 12, 13 tuổi ló đầu ra gọi hắn, "Đại ca, đại ca, còn xa lắm không?"

Người này đúng là Trương Tiểu Bảo từ phía nam của Đại Phượng triều tới đây. Hắn trừng đôi mắt to như mắt trâu của mình mà nhìn em gái sau đó dùng tiếng quê nhà mắng nàng, "Muội là cô nương gia, đừng có mà tùy tiện thò mặt ra."

Nói xong hắn ấn đầu nàng về, sau đó xốc mành lên gọi Lưu Tam Nương, "Mẫu thân canh chừng nàng chút, tiểu cô nương mà không ra bộ dáng gì hết, quay đầu gặp đại tỷ thì chuẩn bị tinh thần mà bị ăn đánh."

"Đại tỷ mới không đánh muội," Trương Tiểu Muội nghe được lời này thì cái mông vừa mới ngồi xuống xe bò lại nhảy bắn lên. Nàng ta giống quả ớt cay nhỏ tức giận nói với anh trai mình, "Đại tỷ sẽ ôm

muội, còn cho muội thịt ăn.”

Dứt lời nàng giơ giơ nắm tay với anh mình, vẻ mặt tức giận bất bình nói: “Những lời huynh mắng muội đều nhớ rõ.”

Trương Tiểu Đệ đi bên kia nghe xong thì chậm rì rì mà quất con bò, sau đó quay đầu lại ôn tồn nói với em gái, “Muội nói to quá, đại tỷ chỉ thích người biết lễ thôi.”

Trương Tiểu Muội nghe thấy lời này thì héo héo mà ngồi xuống dựa vào chẳng chân mẹ mình.

Lúc này Lưu Tam Nương bất chấp mấy anh em họ cãi nhau, bà chỉ lo lắng nhìn mấy bao tải đồ phía sau rồi nhỏ giọng nói với Trương A Phúc, “Cũng không biết đống thịt khô kia khuê nữ có thích hay không?”

Cho dù vừa ăn tết xong là bọn họ lên đường nhưng càng lên phía bắc thời tiết càng nóng, trăm cân thịt khô này dù đã hun kỹ nhưng mùi vị mấy ngày nay tựa hồ đã nặng hơn. Lưu Tam Nương thực sự có chút sốt ruột, sợ hỏng thì không có cái gì cho con gái ăn.

“Không sao, không sao.” Trương A Phúc miệng vụng, chỉ đành nói mấy câu “Không sao.”

Lúc này ở bên ngoài xe ngựa Trương Tiểu Đệ đang cùng anh mình dắt xe bò cũng muốn an tâm nên hỏi Trương Tiểu Bảo, “Đại ca, chỗ này cách nhà đại tỷ không còn xa nữa phải không?”

Trương Tiểu Bảo gật đầu, cười nói, “Cách một đoạn nữa thôi. Cữu cữu nói đó là thôn Phiến Diệp Tử, cách đây nửa ngày đường. Đi gần thêm chút nữa chúng ta lại hỏi thăm là được.”

Trương Tiểu Đệ cười hắc hắc, sửa sang lại bộ quần áo mới hắn thay sáng nay sau đó hỏi Trương Tiểu Bảo, “Huynh thấy xiêm y của đệ đã chỉnh tề chưa?”

“Chỉnh tề, chỉnh tề.” Trương Tiểu Bảo liên tục gật đầu, cũng đánh giá bộ quần áo mới của mình. Bộ quần áo này mới may hồi tết, tuy mặc vào hơi nóng nhưng lại mới tinh. Chị cả thấy bọn họ ăn mặc tốt thì trong lòng mới vui vẻ.

****

Một nhà già trẻ của Trương gia đang trên đường tới thì bên này, trong nhà chính của Uông gia, Trương Tiểu Oản cùng Uông Vĩnh Chiêu đang ngồi mặt đối mặt cách một cái bàn.

Đại Phượng triều dùng hai năm chiến thắng Hạ triều, khiến Hạ triều phải tiến cống vạn lượng hoàng kim. Bình dân bá tánh trong ngoài kinh thành mỗi khi nói đến việc này thì đều vui sướng đầy mặt giống như vàng bạc kia đều chảy vào nhà bọn họ vậy.

Ở Uông gia, sau khi Uông Hàn thị nghe tin bốn đứa con trai của bà ta đều được thụ phong, đặc biệt là con trai cả được phong là chính nhị phẩm Tổng Binh thì vui đến mức có thể xuống đất đi hai bước sau thời gian dài nằm liệt.

Uông gia cũng được thưởng một tòa nhà ở kinh thành gần Trung Vương phủ. Tòa nhà đó có tám sân, đủ cho mỗi người trong Uông gia chiếm một sân.

Uông Hàn thị vừa nghe xong thì đã đem một cái sân phía trước và phía sau phân biệt để cho lão gia và con cả xử lý công vụ. Còn dư lại 6 cái sân thì bốn đứa con trai, bà ta và lão gia tổng cộng chiếm năm cái, con dư lại một tiểu viện thì để cho nha đầu không biết cố gắng kia ở (cháu bà ta).

Trương thị kia nói nàng ta sẽ không theo vào kinh, Uông Hàn thị nghe xong lời này thì trong lòng cười lạnh không thôi. Bà ta thầm nghĩ lời này cũng coi như thức thời, nếu không đợi bà ta nạp một người thiếp môn đăng hộ đối cho đứa con trai làm Tổng Binh của

mình thì xem nàng ta còn dám ở Uông gia tác oai tác quái hay không.

Lần này người của Uông gia đều dọn vào kinh, đám nô bộc cũng đi cùng. Uông Vĩnh Chiêu bớt thời gian rảnh chạy tới tiểu trạch viện cùng Trương Tiểu Oản đang vội việc may vá mắt to trừng mắt nhỏ.

Phụ nhân này vẫn cứng rắn lạnh lẽo như cũ.

"Đại công tử đi đi," Trương Tiểu Oản lại khâu hai mũi trên cái áo mùa hè nàng làm cho con trai. Lúc này nàng ngẩng đầu không nhanh không chậm nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Chuyện hôn sự của mấy người Nhị công tử ta đã hỏi thăm và ghi hết trên giấy. Ngài xem nếu không có vấn đề gì thì có thể tìm bà mối tới cửa."

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì nhíu mày, đôi mắt lại liếc nhìn phong thư kia nhưng lần này hắn vươn tay rút tờ giấy bên trong ra nhanh chóng nhìn. Hắn thấy chữ viết trên đó mạnh mẽ có lực, thông tin ghi đầy đủ hoàn cảnh gia đình của các cô nương, còn có lai lịch nhà ngoại đều được liệt kê rõ ràng.

Xem xong hắn gấp trang giấy lại, bỏ vào phong thư rồi thuận miệng hỏi, "Chữ này là đứa nhóc viết sao?"

Trương Tiểu Oản gật gật đầu.

"Ngươi không phải muốn cho hắn nhận tổ quy tông sao?"

"Ngày sau cần dùng tới chúng ta sẽ tự đến phiền Đại công tử."

"Hắn cũng là con ta." Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì không nhịn được giận dữ đập bàn.

"Vâng, có ai bảo không phải đâu." Trương Tiểu Oản vẫn bình tĩnh nhìn hắn, sau đó cúi đầu tiếp tục khâu áo trên tay nhàn nhạt nói, "Ngày sau đợi hắn có tiền đồ thì có ai nói hắn không phải con cháu

Uông gia và con trai ngài chứ?”

“Ngươi……” Uông Vĩnh Chiêu lại đập cái bàn, “Ngươi, cái đồ phụ nhân không hiểu biết này, việc này há có thể để nữ nhân như ngươi nói thế nào thì nói sao? Ngươi mau chóng thu thập tay nải cho ta, lập tức lên xe ngựa!”

Trương Tiểu Oản nhìn cái bàn bị đập đến lung lay, nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng thì cạnh cửa đã vang lên tiếng cười hi hi, một giọng nói trong trẻo vang lên, “Òa, Uông Tổng Binh tới nhà của ta hù dọa nữ nhân gia hả?”

Nói xong đứa nhỏ có khuôn mặt giống hệt Uông Vĩnh Chiêu kia đi nhanh đến đây, khi còn cách ba bước hắn lập tức nhảy lên người Trương Tiểu Oản. Sau khi mẹ hắn ôm hắn thì hắn vội làm nũng hỏi nàng, “Mẫu thân đã làm xong bánh cho con chưa?”

Trương Tiểu Oản hơi nhíu mày, “Không phải đã nói là ngày mai mới làm sao?”

Uông Hoài Thiện vỗ trán nói, “Ai da, xem con này, đây còn không phải bị Tổng Binh đại nhân dọa nên đầu óc choáng váng sao? Mẫu thân phải thông cảm cho con.”

Trương Tiểu Oản bị hắn chọc dở khóc dở cười, cũng nhịn không được bật cười lắc đầu, mở miệng ôn hòa nói với người đối diện, “Đại công tử đi thôi, nên là của ngài thì chẳng chạy được, nếu không phải của ngài thì cũng đừng nhớ thương làm gì.”

Khóe miệng nàng mang theo ý cười nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo. Mấy năm nay hắn đánh giặc nàng đã bảo hộ tốt một nhà già trẻ của hắn, đến Uông Hàn thị nàng cũng tìm cách để chân bà ta tốt hơn. Dù Uông Hàn thị kia không cảm kích nhưng bà ta xác thật còn có thể sống lâu mấy năm nữa. Lúc này bà ta cũng hiểu thêm chút đạo lý, sẽ không lăn ra chết gây phiền hà cho mấy nam nhân Uông gia đang muốn bò lên cao. Bà ta cũng sẽ

không ngu như trước mà tỏ thái độ với đứa con dâu này để người ngoài biết. Những việc nàng có thể làm thì đều đã làm thay Uông Vĩnh Chiêu, nếu hắn còn không biết tốt xấu thì trong cọc mua bán này của bọn họ hắn chính là kẻ nói lời không giữ lời.

Nàng nhìn nhìn Uông Vĩnh Chiêu, ngay sau đó lại phóng tầm mắt đến phong thư kia. Uông Vĩnh Chiêu cũng nhìn nhìn phong thư, thấy nàng thật sự không biết tốt xấu thì chỉ lạnh lùng nhìn nàng. Sau đó hắn cũng khinh thường nhìn đứa nhỏ ki, cứ thế cầm phong thư rồi đứng dậy đi mất.

Uông Hoài Thiện nhìn hắn rời đi, chờ hắn ra cửa thì lập tức chạy đến cạnh cửa đóng cửa lại. Lúc này hắn mới chạy về vỗ vỗ ngực nói với Trương Tiểu Oản, "Làm con sợ muốn chết. Con còn tưởng sẽ phải đánh nhau với hắn một trận nên mới muốn đuổi hắn đi trước."

Hiện tại hắn đã biết mình không có năng lực đi đánh Uông Vĩnh Chiêu nên nghĩ đợi sau này hắn nổi bật hơn sẽ trả hết nợ cũ. Hiện nay hắn sợ Uông Vĩnh Chiêu kích thích bản thân phát hỏa, sợ Cẩu Tử đều không thể ngăn hắn lại khiến hắn xông lên hung hăng đánh người kia một trận.

Hiện tại tự Uông Vĩnh Chiêu đi rồi khiến hắn rất vui vẻ.

"Được rồi, đi rửa chân tay đi, mẫu thân đi nấu cơm cho con……" Trương Tiểu Oản nở nụ cười, đứng dậy dắt tay hắn mang hắn đến hậu viện.

Nàng đoán trước Uông Vĩnh Chiêu sẽ đến một chuyến cho nên hôm nay không có việc gì nàng mới ngồi ở tiền viện chờ hắn.

Nam nhân kia cũng không làm gì bất ngờ. Chuyện nàng nên làm đều đã làm thay hắn, phồn vinh ngày sau của Uông gia chẳng liên quan gì tới nàng. Cục diện rối rắm trong nội trạch của nhà bọn họ cũng chẳng liên quan gì tới nàng.

Nàng chỉ cần con trai của nàng có thân phận là được. Chỉ cần người nhà họ Uông không ức hiếp hay gây thêm phiền cho hắn, Uông Vĩnh Chiêu có thể cho hắn ba phần mặt mũi thì ngày sau Tiểu Lão Hổ của nàng sẽ tự kiếm công danh cho bản thân.

****

Vào chiều hôm đó, tiền viện bỗng vang lên từng tiếng gõ cửa kêu vang khiến Tiểu Lão Hổ đang luyện đứng chổng ngược cũng bị kinh ngạc.

Tiểu Lão Hổ truyền cành trên mấy cái cây, lúc bò lên cái cây gần tiền viện thì hắn ngạc nhiên nhìn thấy mấy người ăn mặc hơi khác bọn họ bên này đang đứng trước cửa nhà hắn.

Bọn họ đang nói gì đó với nhau, Tiểu Lão Hổ dựng lỗ tai nghe xong vài câu thì đột nhiên kinh ngạc cực kỳ. Ngay sau đó hắn không cần suy nghĩ mà như con khỉ con nhanh chóng leo cành cây về hậu viện. Đến cái cây trước hậu viện hắn lập tức nhảy xuống, còn chưa tới cạnh cửa hắn đã vừa chạy vừa kêu toáng lên, "Mẫu thân, mẫu thân, không xong rồi, người tới, người nơi đó tới……"

Lúc này Trương Tiểu Oản đang đốt đèn đọc sách tưởng Uông Vĩnh Chiêu dẫn người tới. Nàng không hề nghĩ ngợi mà buông sách, vẻ mặt trầm ổn đi tới phía sau cửa muốn lấy cung tiễn.

Ai biết lúc này Tiểu Lão Hổ đã chạy tới bên người nàng, nắm chặt cung tiễn trong tay nàng, khuôn mạt nhỏ đỏ bừng kích động dùng tiếng của thôn Ngô Đồng nói với nàng, "Người nơi đó tới, các cữu cữu tới, con nghe được có gọi Tiểu Đệ cữu cữu là Tiểu Đệ……"

Trương Tiểu Oản lập tức ngây ra, cung tiễn từ tay nàng trượt xuống nhưng nàng cũng không biết. Nàng đứng tại chỗ, đầu lưỡi giống như líu lại hỏi Tiểu Lão Hổ, "Cái…… Cái gì? Tiểu Đệ tới sao?"

"Tới, tới……" Tiểu Lão Hổ gấp cực kỳ, hắn vội kéo mẹ hắn đi đến

tiền viện, "Mẫu thân, ngài mau đi xem một chút, nhìn xem có phải Tiểu Bảo cữu cữu và Tiểu Đệ cữu cữu tới không."

Lúc này Trương Tiểu Oản đã bị hắn kéo tới trước cửa. Ở thế đạo này đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy tim mình đập loạn lên. Nàng hoàn toàn không nắm giữ được tiết tấu, trái tim kia kịch liệt phập phồng như muốn nhảy ra khỏi ngực nàng.

Lúc đến trước cửa lớn, nghe bên ngoài có người gọi từng tiếng "Đại tỷ" thì mắt nàng đã đỏ ửng lên.

Nàng cũng choáng váng, bàn tay kéo cửa cũng run lên. Nếu không phải có Tiểu Lão Hổ ở bên cạnh sốt ruột giúp nàng kéo cửa thì sợ là nàng không kéo được cánh cửa kia ra mất.

Chờ cửa vừa mở ra, người bên trong và bên ngoài cánh cửa nhìn nhau, trong nháy mắt hai bên đều choáng váng.

"Đại tỷ năm đó đã đồng ý với bọn đệ là sẽ không rời bỏ bọn đệ mà." Trương Tiểu Bảo đứng giữa đám người Trương gia run rẩy tay chân sau đó nghẹn ngào nói những lời này. Giây tiếp theo một đại hán tử cao lớn cường tráng như hắn cứ thế đứng ở kia khóc oa oa.

Hắn vừa khóc thì Trương Tiểu Đệ, Trương Tiểu Muội ở bên cạnh cũng như được hạ lệnh mà cứ thế khóc rống lên, đau lòng thật sự.

Bọn họ lúc này cũng không gọi chị nữa mà chỉ bận khóc, giống như muốn đem thương tâm nhiều năm nay khóc ra hết……

Lòng Trương Tiểu Oản đều bị bọn họ khóc nát, nàng mềm chân đi đến trước mặt. Nàng kéo Đại Bảo lúc này đã cao hơn nàng một cái đầu xuống nhìn nhìn, Tiểu Đệ và Tiểu Muội ở bên cạnh không cam lòng yếu thế cũng rúc đến bên người nàng. Trương Tiểu Oản rốt cuộc nhịn không được, vươn tay ôm hết mấy đứa em trai em gái vào lòng, nước mắt rơi xuống, "Ông trời ơi, mấy đứa sao lại đến được đây?"

Từ thôn Ngô Đồng tới kinh thành là hơn ngàn dặm, bọn họ đã làm thế nào chứ? Cả nhà đã phải chịu khổ bao nhiêu, nhìn khuôn mặt phong trần thô ráp như đá của mấy đứa em, Trương Tiểu Oản thất thanh khóc rống lên, khóc hết nước mắt mấy năm nay dồn nén lại.

Uông Hoài Thiện ở bên cạnh nàng thấy mẹ mình khóc thì tiểu nam tử hán cũng ô ô khóc lóc. Lúc này hắn thấy phía sau có hai lão nhân gầy yếu thì rất hiểu chuyện, vừa khóc vừa đi qua trước mặt bọn họ nói, "Ngài chính là ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu sao?"

Vợ chồng Trương thị vốn đứng phía sau mấy đứa con gạt lệ nhưng lúc này hai người ngây ngốc nhìn đứa nhỏ như thần tiên đang đi tới chỗ mình, lại nghe hắn dùng giọng thôn Ngô Đồng mà gọi ông ngoại, bà ngoại thì Lưu Tam Nương đã nức nở đến độ không thở nổi. Bà lập tức quỳ xuống, vươn đôi tay tràn đầy hoa văn thô ráp……

Bà rơi lệ đầy mặt, muốn sờ mà không dám sờ tay Tiểu Lão Hổ hỏi, "Cháu chính là bảo bảo của Tiểu Oản sao? Đúng không? Đúng không? Là bảo bảo sao?"

Chương 87

Trương Tiểu Oản ngừng hồi lâu mới lau nước mắt kéo người và xe bò vào.

"Phụ thân, mẫu thân, mọi người ăn cơm chưa?" Trương Tiểu Oản lôi kéo tay Tiểu Muội, quay lại hỏi vợ chồng Trương thị.

Lưu Tam Nương vẫn ôm Uông Hoài Thiện rơi nước mắt, lúc này nghe Trương Tiểu Oản hỏi chuyện thì bà nhìn về phía Trương Tiểu Bảo.

Trương Tiểu Bảo hắc hắc cười lắc đầu, cũng không nói lời nào.

"Ta đi nấu cơm……" Trương Tiểu Oản xách váy đi nhanh đến phòng bếp, vừa đi vừa quay đầu nói với Tiểu Lão Hổ, "Hoài Thiện con chơi với ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu nhé."

"Đại tỷ, đệ cũng giúp." Trương Tiểu Bảo cũng đi theo Trương Tiểu Oản, Trương Tiểu Muội cũng muốn đi theo nhưng bị Trương Tiểu Đệ duỗi tay kéo lấy. Hắn tính tình chậm chạp nên lúc này chậm rãi nói với Trương Tiểu Muội, "Muội, đừng đi qua."

"Vì sao?"

"Đại tỷ và đại ca có chuyện muốn nói." Trương Tiểu Đệ cười với em gái rồi giải thích. Hắn móc từ trong ngực ra một cái thanh la, đưa cho đứa cháu ngoại trông như tiểu tiên đồng kia rồi ngượng ngùng cười nói, "Có thích không?"

“A?” Tiểu Lão Hổ nhìn cái thanh la mà bọn trẻ rất thích rồi mắt lại đỏ lên, “Đây là cữu cữu cho cháu sao?”

“Ừ, cháu cầm lấy, Đại cữu cữu còn khắc kiếm gỗ cho cháu, còn có giày da hổ và mũ da hổ đều làm cho cháu, nếu thích thì cháu có thể cầm hết.” Trương Tiểu Đệ thấy hắn thích thì tức khắp cười híp hết cả mắt.

“Đều thích vô cùng!” Tiểu Lão Hổ cuống quít lấy cái chiêng nhỏ có khắc thần khí cho trẻ con kia, yêu thích không buông tay mà nhìn ngắm.

****

Trương Tiểu Oản mạnh mẽ lấy cái nồi lớn đi rửa sau đó mím môi nhìn Trương Tiểu Bảo đang thành thục dùng đá lửa đốt lò. Chờ rửa xong nồi, đang muốn đổ nước thì Trương Tiểu Bảo đang ngồi xổm đã đứng lên nói, “Đại tỷ, để đệ.”

Trương Tiểu Oản không nói chuyện mà chỉ nhìn hắn ra ngoài đổ nước, sau đó đặt nồi sắt lên bếp.

“Đại tỷ, còn muốn làm gì?”

“Đun nước sôi đã.” Trương Tiểu Oản nhìn hắn một cái sau đó xoay người đi hậu viện cầm gạo và thịt cùng ít rau khô tới. Nàng còn đi vào ruộng cắt mấy cây rau về.

Nàng nhanh nhẹn, làm việc lưu loát nên lúc về nước còn chưa sôi. Lúc này Trương Tiểu Oản đã trấn định nỗi lòng, cầm bồn gỗ ngồi xổm trước mặt Tiểu Bảo mà nhặt rau.

“Đại tỷ.” Trương Tiểu Bảo gọi nàng một tiếng sau đó đưa cái ghế mình đang ngồi cho nàng.

“Đệ ngồi mà nhóm lửa.” Trương Tiểu Oản ngắt cuống rau còn dính

đất, lại bỏ đồ ăn vào chậu, miệng nhàn nhạt nói.

"Đại tỷ ngồi đi." Trương Tiểu Bảo vẫn nhún nhường.

Trương Tiểu Oản không nói chuyện mà chỉ quét mắt nhìn hắn một cái. Tuy bọn họ đã gần mười năm không gặp nhưng uy nghiêm của Trương Tiểu Oản ở trong lòng em trai, em gái nàng vẫn còn đó. Trương Tiểu Bảo thấy chị cả trừng mình thì không dám lằng nhằng nữa mà lại lấy ghế ngồi.

"Thê tử của đệ đâu? Sao không mang tới?" Trương Tiểu Oản há miệng hỏi, tay vẫn không ngừng xử lý đồ ăn.

"Không có thê tử."

"Hiện tại đệ bao nhiêu tuổi rồi?"

"23."

"Thế sao còn chưa cưới thê tử?"

Trương Tiểu Bảo bị Trương Tiểu Oản nghiêm khắc hỏi một câu này thì đầu lập tức cúi thấp. Lúc này hắn mở miệng nói chuyện nhỏ như muỗi kêu, "Đệ từng đính thân nhưng sau đó cô nương kia không gả nữa."

"Vì sao không gả?" Trương Tiểu Oản thật sự không còn tâm tình nhặt rau nữa. Nàng dứt khoát buông đồ ăn xuống, thấy hắn vẫn cúi đầu thì nàng lại nghiêm khắc hơn nói, "ngẩng đầu lên nói chuyện."

Trương Tiểu Bảo chỉ đành ngẩng đầu, biện giải với chị cả đang nghiêm mặt, "Không trách đệ được, lễ hỏi đính thân đã mang qua nhưng mẫu thân nàng nói phải đưa thêm 50 lượng. Nhà chúng ta lấy đâu ra 50 lượng chứ? Thê tử quý giá như thế thì không cưới được!"

Trương Tiểu Oản nghe xong thì nhìn khuôn mặt đã trưởng thành cũng tang thương rất nhiều của Trương Tiểu Bảo. Mũi nàng lại chua xót, mãi một lúc sau nàng mới nói, "Không cưới được người này thì cưới người kia?"

"Hắc hắc." Nói đến đây Trương Tiểu Bảo không nói mà chỉ hắc hắc cười hai tiếng sau đó lại đi thêm củi.

"Nói đi, vì sao không cưới? Còn có Tiểu Đệ nữa? Hắn cũng 19 rồi còn gì."

"Thì nhiều việc quá, trong ruộng có quá nhiều việc." Trương Tiểu Bảo không dám nhìn Trương Tiểu Oản mà chỉ nhìn nhà bếp nói.

Không rỗi rãnh? Trương Tiểu Oản nhìn hắn một cái sau đó đổi phương pháp để hỏi lại, "Sao mọi người lại tới đây?"

"Muốn gặp tỷ thì tới thôi."

"Nói! Nhiều năm không gặp mà đã học được cách nói dối tỷ rồi hả?" Trương Tiểu Oản lại nghiêm giọng nói.

Trương Tiểu Bảo lại không nhịn được cúi đầu.

"Ngẩng đầu lên nói chuyện cho rõ xem nào." Trương Tiểu Oản kéo tay hắn, lại cố hòa hoãn mà dùng giọng điệu nhu hòa hơn, "Không được lừa đại tỷ, chuyện trong nhà đều nói hết với ta, nếu không trong lòng ta không có tính toán cũng không biết làm sao."

"Trong nhà thì, cái kia, ba năm trước trong nhà nhận được tin của cữu cữu nói, nói tỷ sống không tốt lắm……"

"Cữu cữu nói thế nào?"

"Hắc."

“Ông ta nói làm sao?”

“Thì nói tính tình tỷ quật cường, không được người ta thích, còn……”

Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì không lên tiếng. Thấy Trương Tiểu Bảo trộm nhìn mình, bộ dạng giống như lúc hắn làm sai chuyện gì hoặc nói sai lời gì, nàng cười cười nói, “Tỷ không sao, đệ nói tiếp đi.”

Dứt lời, sắc mặt nàng lại nghiêm túc lại, nhíu mày uy hiếp, “Chuyện gì cũng phải nói rõ ràng không được giấu ta.”

Trương Tiểu Bảo chần chờ một chút rồi mới thấp giọng nói tiếp, “Đệ hỏi Lý chưởng quầy thì ông ấy nói nhà giàu trong kinh thành không dễ chịu, áp lực rất lớn, chi tiêu lại nhiều. Lúc ấy Huyện thái gia không còn làm quan ở huyện chúng ta nữa vì thế đệ mới nhờ một người nghe nói là người của quan gia mang 50 lượng và thư cho tỷ. Qua một chút thời gian hỏi thăm tin tức đệ mới biết kẻ kia là kẻ lừa đảo……”

Nói đến đây Trương Tiểu Bảo đã hoàn toàn không dám ngẩng đầu. Hắn ngừng một lúc, không thấy chị hắn nói gì thì hắn mới lấy hết can đảm tiếp tục nói, “Những ngày đó không nhận được tin của tỷ, cữu cữu bên kia cũng không đưa tin tới. Huyện thái gia cũng không nhờ vả được gì, bọn đệ đến xin gặp ông ta cũng không tiếp, nhờ người hỏi cũng không có tin tức gì. Mẫu thân cũng nằm mộng nói tỷ sắp không sống nổi nữa, người trong nhà cũng vì thế mà không yên. Đệ và Tiểu Đệ thương lượng với nhau để hắn ở nhà làm ruộng, còn đệ theo sư phụ mà Lý chưởng quầy giới thiệu để chạy chân làm ăn buôn bán, nghĩ cách tích cóp tiền bạc tới đây gặp tỷ……”

Nói đến đây Trương Tiểu Bảo ngẩng đầu, mặt cũng tươi cười nói, “Mấy năm nay đệ tích cóp được hai trăm lượng nhét dưới xe bò, đợi lát nữa sẽ đưa cho tỷ.”

“Tiền lúc trước đưa cho ta rồi nên mới không cưới được cô nương

kia phải không?" Trương Tiểu Oản không để ý tới những lời hắn nói phía sau mà chỉ hỏi những lời trước đó.

Trương Tiểu Bảo thấy chị hắn căn bản không để ý đến 200 lượng hắn nói thì nháy mắt đã suy sụp. Hắn không thể làm gì khác ngoài gật đầu, nhưng vẫn biện giải, "Tiền lễ hỏi nên cho thì chúng ta đã cho, là nhà bọn họ muốn nhiều hơn. Sau đó hủy hôn bọn họ cũng không trả lại lễ hỏi cho nhà chúng ta, vẫn là Chu Điền thúc giúp chúng ta đi đòi lại được."

"Còn gì nữa nói tiếp đi?" Trương Tiểu Oản có chút ngẩn ra, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh hỏi.

"Ruộng trong nhà cũng bán hết rồi." Nói xong câu này Trương Tiểu Bảo lại dịch mông về phía sau giống như sợ bị Trương Tiểu Oản đánh.

"Vì sao lại bán?" Trương Tiểu Oản cảm thấy nàng không ngồi xổm nổi nữa nên dứt khoát đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Bán cái này được chút tiền, đệ và Tiểu Đệ chuẩn bị dùng làm tiền vốn ở trong kinh tùy tiện tìm một cửa hàng nhỏ mở tiệm tạp hóa. Chúng ta cần mẫn, không lười biếng, lại biết tính sổ sách nên hẳn là sẽ có thể nuôi phụ thân, mẫu thân và Tiểu Muội đồng thời tích cóp chút tiền cho tỷ dùng. Cho dù không tìm được cửa hàng thì dựa vào sức lực của hai chúng ta hẳn sẽ tìm được việc. Lý chưởng quầy nói trong kinh cũng có nhà cần dùng người, bọn đệ nghĩ ở trong kinh cũng tốt, hẳn sẽ có nhà cần người xây nhà, khuân đá. Cho dù không mở được cửa hàng thì hai huynh đệ cũng sẽ bán sức dốc lòng nuôi cả nhà." Trương Tiểu Bảo lại bất an mà dịch dịch mông giống như sợ Trương Tiểu Oản trách cứ vậy.

"Cho nên các ngươi cứ thế mà tới?" Trương Tiểu Oản xoa nhẹ mặt rồi chậm rãi đứng lên.

"Đại tỷ……" Trương Tiểu Bảo thấy sắc mặt nàng không đúng thì khẩn

trương đứng lên theo.

“Tới thì tới rồi, cứ sống cho tốt là được.” Việc đã đến nước này, trách cứ thì làm được gì? Trương Tiểu Oản giấu mệt mỏi và bất lực trong lòng xuống. Nàng gật đầu với Trương Tiểu Bảo rồi nói, “Nước sôi rồi, ta sẽ đi vo gạp, đệ chỉnh lửa nhỏ lại, xử lý đồ ăn.”

“Đã biết.” Trương Tiểu Bảo thấy nàng không trách cứ, còn dặn mình làm việc thì lập tức vui vẻ ngồi xuống ghế mà xử lý thức ăn.

****

Lúc người một nhà ăn cơm xong, Trương Tiểu Oản bố trí cho vợ chồng Trương thị và Trương Tiểu Muội, để bọn họ đi nghỉ trước có gì ngày mai lại nói.

Lúc sau Trương Tiểu Oản cũng thấy thịt và bạc bọn họ mang đến. Bạc có hai phần, một phần là 200 lượng tiết kiệm được cho nàng dùng, còn một phần là tiền bán đất khoảng 100 lượng.

“Đi ba tháng trên đường tiêu hết bao nhiêu bạc?” Trương Tiểu Oản hé miệng hỏi.

“Ước chừng hai mươi lượng.” Trương Tiểu Bảo vội nói.

Ước chừng? Trương Tiểu Oản xoa xoa cái đầu đau nhức mà hỏi một câu, “Ăn mỗi màn thầu không hả?”

“Trên đường chúng ta cũng mang theo lương thực, một tháng đầu không mua gì. Sau đó thấy con bò không mang được quá nhiều đồ nên bọn đệ mới bán lương thực, được một lượng bạc dùng để mua màn thầu mang theo ăn. Đệ và Tiểu Đệ cũng mang theo cung tên, ngày thường sẽ vào núi đi dạo, như thế dọc đường cũng có thịt ăn.” Trương Tiểu Bảo quy củ khai hết không dám giấu cái gì.

“Thế thịt này là sao? Mang nhiều như vậy mà sao không ăn bớt đi?”

“Cái này là phụ thân và mẫu thân làm cho tỷ thế nên không được ăn.” Trương Tiểu Bảo lại vội nói.

Trương Tiểu Oản nhìn hắn sau đó quay qua hỏi Trương Tiểu Đệ, “Đệ nói với ta, dọc đường tổng cộng tiêu hết bao nhiêu?”

Trương Tiểu Đệ đau khổ liếc nhìn anh trai hắn sau đó khẩn trương mà bẩm báo với Trương Tiểu Oản, “Thì hình như là hơn mười lượng.”

“Rốt cuộc là mấy lượng?”

“Không đến chín lượng.” Trương Tiểu Đệ cũng vùi đầu xuống, chị cả vẫn giống trước kia, vừa nghiêm khắc vừa khôn khéo, cái gì cũng hiểu, chẳng ai lừa được nàng.

“Một đường đến đây mọi người uống nước lã hả?”

“Có ăn màn thầu.” Thấy anh trai lúc này đã vò đầu bứt tai không dám nói gì, Trương Tiểu Đệ chỉ phải căng da đầu nói một câu này. Nói xong hắn nhớ tới đống thịt đã ăn thì lại nhanh chóng bồi thêm một câu, “Một đường bọn đệ có săn thú, cung ăn không ít thịt đâu.”

“Đệ mau cẩn thận nói rõ xem đã tiêu những cái gì.”

“Một ngày mua 30 cái màn thầu, có chỗ màn thầu đắt, có chỗ rẻ. Có khi 30 đồng có thể mua 35 cái, có khi chỉ được 30 cái. Gặp được chỗ nghỉ chân thì mọi người cũng thuê chỗ nghỉ, nếu chỗ nào đắt quá thì phụ thân và mẫu thân cũng luyến tiếc. Nhưng sợ thân thể họ không chịu được nên ca ca đều bỏ tiền ra thuê cho bọn họ và Tiểu Muội một gian phòng. Cứ thế, tiền cũng, cũng tiết kiệm được ít nhiều……” Nói đến này giọng Trương Tiểu Đệ đã hoàn toàn tắt luôn, không dám nói gì nữa.

Trương Tiểu Oản một tay chống trán, vừa nghe thế thì đã buông đồ

trong tay mà xoa cả hai bên thái dương.

Tiểu Lão Hổ ở bên cạnh đáng thương mà nhìn hai người cậu lúc này ngồi nghiêm chỉnh, bị dọa đến lời cũng nói lắp. Hắn đột nhiên cảm thấy khi hắn bướng bỉnh bị mẹ đánh cũng chẳng là cái gì so với thế này.

Chương 88

Có thân nhân nên Tiểu Lão Hổ có chút đắc ý. Hôm nay trước khi đến học đường hắn càng đi nhanh hơn ngày thường, nhanh chóng chạy đến nhà Đao thúc báo tin cho Đao thúc của hắn. Hắn nói cả nhà ngoại nhà hắn đều tới, tiện thể kheo khoang một trận.

Hắn khua tay múa chân vòng một vòng lớn sau đó nói với Đao thúc của hắn: "Đồ lặt vặt, đồ ăn đồ chơi mọi người cho ta có thể nhét thành hai sọt lớn!"

Hồ Đại Bảo ở bên cạnh nghe được thì nuốt nước miếng cái ực một phát, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Lão Hổ ca ca của hắn được hai sọt đồ ăn và đồ chơi, trong mắt là tràn ngập hâm mộ.

Hồ Cửu Đao nghe được thì cũng tán thưởng, "Nhiều thế cơ à? Chắc là vì mọi người thích cháu lắm nên mới cho nhiều như thế."

"Chính là vậy! Mọi người rất là thích cháu, buổi sáng hôm nay là ngoại tổ mẫu đi giàu cho cháu. Bà còn làm giày mới cho cháu, nhưng mẫu thân bảo không được đi ngay mà chờ mấy ngày nữa mới được đi đến đây cho mọi người xem." Uông Hoài Thiện lúc này giơ giơ chân lên, đặc biệt cho mọi người xem giày hôm nay bà ngoại hắn đi cho hắn, cằm Tiểu Lão Hổ cứ gọi là hếch hết cả lên, bộ dáng đắc chí cực kỳ. Hắn còn không quên khoe tiếp, "Đại cữu cữu sáng nay còn đưa cháu đi tới tận chỗ rẽ vào thôn, nhìn cháu đi thật xa mới về! Tiểu cữu cữu còn nói sau khi tan học sẽ tới cửa thị trấn đón cháu về ăn cơm."

Hiện giờ hắn không chỉ có mẹ mà còn có cậu đưa hắn đi học đường, rồi có người đón hắn về nhà!

Cái này phải nói là lợi hại hơn nhiều so với Hồ Côn chỉ được cha đón một lần duy nhất mà đã được mọi người hâm mộ.

Tiểu Lão Hổ khoe khoang xong thì sốt ruột chạy đến học đường khoe khoang với tiên sinh và đám anh em cảu mình. Lúc này hắn vội nhét một miếng kẹo vào mồm Đại Bảo sau đó ngồm xổm xuống thét to, "Đại Bảo, mau đi thôi, Lão Hổ ca ca cõng đệ đi học đường nào."

Hắn đi rồi Hồ Cửu Đao xoay người đi đến nhà chính, há mồm gọi vợ mình lúc này không biết đang ở đâu, "Nương tử, nương tử, nhà mẹ đẻ của Uông nương tử tới, chúng ta mau mang chút quà sang đó."

Lúc này Hồ nương tử đã ôm một rổ trứng gà đi tới vẫy tay với hắn nói, "Mau tới đếm xem có đủ 30 hay không, nếu không đủ ta lại đi Thẩm gia mượn."

Hồ Cửu Đao mới vừa cho lợn ăn vội xoa xoa bàn tay vẫn dính cơm heo lên miếng vải rồi mới đi lại đếm nói, "Thiếu sáu cái."

"Thế để ta đi mượn, chàng mau đi ra chỗ khoai với củ cải nhổ một sọt về đây, lát nữa cũng cõng qua luôn." Dứt lời này Hồ nương tử vội vàng đi mượn trứng gà.

****

Buổi sáng hôm nay Trương Tiểu Oản đi vào trong trấn cắt vải, vừa về đến nhà đã thấy vợ chồng Hồ Cửu Đao cõng một đống đồ tới. Trương Tiểu Oản vừa thấy một sọt đồ ăn thì hơi giật mình hỏi, "Đây là làm cái gì?"

"Nghe nói nhà mẹ đẻ của tỷ đến nên Cửu Đao và muội tới đưa chút đồ ăn." Hồ nương tử đặt rổ trừng gà trong tay xuống, mặt mày hớn

hở lôi kéo tay Trương Tiểu Muội lúc này đang đứng bên cạnh Trương Tiểu Oản, "Đây là vị muội muội nào? Nhìn đúng là thanh tú."

Trương Tiểu Muội không quá hiểu lời nàng nói nhưng nghe khẩu khí thì thấy là người hiền lành vì thế cũng nở nụ cười thật tươi với vị đại tẩu này.

"Đây là muội muội ta, gọi là Trương Tiểu Muội. Nàng không hiểu tiếng kinh thành lắm nên chắc phải một thời gian nữa mới hiểu được……" Trương Tiểu Oản khẽ mỉm cười, lúc này Tiểu Bảo và Tiểu Đệ cũng đi tới. Trương Tiểu Oản vội vàng giới thiệu bọn họ với vợ chồng Hồ Cửu Đao.

Người hai bên có chút không thông hiểu nhau nói gì nhưng tươi cười vốn luôn là phương thức giao tiếp tốt nhất giữa người với người. Đặc biệt là Trương Tiểu Bảo đã ở bên ngoài rèn luyện nên dù hắn không hiểu tiếng phổ thông cho lắm thì vẫn nghe hiểu. Cho nên hắn xoắn đầu lưỡi nói thứ tiếng phổ thông kỳ dị, mặt mang tươi cười nhiệt tình giao lưu với Hồ Cửu Đao. Không đến một lúc hắn và Hồ Cửu Đao đã quen thuộc. Không đến một hồi hắn mang theo Tiểu Đệ cùng Hồ Cửu Đao nói nói cười cười mang cái sọt vào trong phòng bếp, chẳng cần Trương Tiểu Oản phải đi theo.

Nhìn bọn họ, trên mặt Trương Tiểu Oản đều là tươi cười, giờ phút này khóe miệng nàng cong lên, lông mày hoàn toàn giãn ra, đến đôi mắt ngày thường không gợn sóng lúc này cũng sáng lên lấp lánh……

Nàng cười nhìn theo bọn họ rời đi, lúc quay đầu thì vừa đúng đụng phải ánh mắt Hồ nương tử đang nhìn mình vui mừng, còn có ánh lệ trong đó.

"Tiểu Oản tỷ tỷ, ngài cuối cùng cũng xem như khổ tận cam lai." Bị nàng nhìn thấy Hồ nương tử ngượng ngùng cầm ống tay áo lau lau khóe mắt, nín khóc mà cười nói.

Đầu tiên Trương Tiểu Oản ngẩn ra nhưng sau đó cũng bật cười lắc

đầu vươn tay lôi kéo Tiểu Muội nói với Hồ nương tử, "Muội mau tới giúp ta xem vải này cắt thế nào. Ta vừa lúc muốn may quần áo mùa hè cho người trong nhà."

Hồ nương tử "Ai" một tiếng rõ vang rồi vội đi đến trước bàn giúp đỡ nhìn xem. Trương Tiểu Oản thì quay đầu lại dùng tiếng quê nhà cười nói với Trương Tiểu Muội, "Muội là nữ hài tử, khác với các ca ca nên tỷ làm cho muội mấy bộ đồ màu sắc một chút để mặc ở nhà, để mặc ra ngoài mới tốt. Lát nữa tỷ tỷ tả hình dáng muội xem có thích không."

Trương Tiểu Muội mới vừa rồi đi theo nàng lên trấn cắt vải thì đã biết có miếng dùng làm quần áo cho nàng và mẹ. Lúc này nghe chị cả nói kỹ càng như thế thì cũng thấy ngượng ngùng. Nàng ở quê nhà cực kỳ đanh đá, còn dám cầm gậy đi đánh tiểu quỷ nhặt trộm trứng gà nhà nàng nhưng hiện tại nàng lại mím miệng cúi đầu, khóe miệng lại nhịn không được cong lên.

Đại ca và Nhị ca đều nói đúng, chỉ cần đại tỷ ở bên cạnh thì sẽ luôn che chở và đau lòng bọn họ, luyến tiếc bọn họ ăn không đủ no, mặc không đủ tốt.

"Tỷ, bá bá và thím đâu? Sao không thấy hai người đâu cả?" Nhân lúc hai chị em nàng nói xong, Hồ nương tử dùng kéo cắt một mảnh vải rồi hỏi Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản lắc đầu, thở dài, "Đang ở ruộng phía sau làm việc kìa. Người nhà nông chẳng chịu ngồi yên lúc nào, buổi sáng mới ăn sáng xong thì hai người đã khiêng cuốc đi ra phía sau, chắc là muốn nhổ cỏ dại rồi mới về."

"Thật thế sao?" Hồ nương tử liên tục cảm thán, "Lão nhân gia đúng là khổ quen rồi, không biết hưởng chút phúc."

Giữa trưa hôm đó Trương Tiểu Oản làm cơm, cũng giữ vợ chồng Hồ thị ở lại ăn cơm, lại bảo Tiểu Muội gọi hai cợ chồng già về. Mấy

người Trương gia cùng vợ chồng Hồ gia vui vẻ hòa khí ăn bữa cơm.

Sau khi ăn xong hai vợ chồng Hồ thị về nhà, Trương Tiểu Oản đem mấy cái bánh, nửa vại canh thịt gà và mười khối thịt khô nhét vào sọt của bọn họ, "Cơm tối nay đừng làm nữa, tùy tiện ăn bánh với canh gà này. Thịt khô thì là người nhà mang từ trong quê đến cho ta, thời gian hơi lâu nên có chút mùi nhưng vẫn ăn được. Muội dùng nước sôi nấu lâu một chút để Cửu Đao nhắm rượu cũng tốt."

"Ai nha, tỷ nói gì thế? Thịt tốt như thế sao để chàng nhắm rượu được? Ta phải dùng để đãi khách, tỷ đừng chiều chàng để chàng về nhà nháo đòi ăn với ta." Hồ nương tử đau lòng vội đẩy Hồ Cửu Đao một cái khiến hắn bị tống sang một bên rồi nàng mới dùng vải bọc kỹ đám thịt kia lại để tránh đi đường bị người ta nhìn thấy.

"Nàng đúng là hẹp hòi, sao ta lại không được ăn?" Hồ Cửu Đao lầm bầm trong miệng, nhưng sợ Hồ nương tử nghe thấy nên giọng kia cũng không dám nói lớn.

Hồ nương tử bận thu thập mấy thứ Trương Tiểu Oản mang về cho nàng, có chút rau xanh, vải lẻ để thêu khăn. Nàng bận vô cùng nên cũng lười để ý đến hắn, để kệ hắn nói.

Hồ Cửu Đao nói xong lại thấy nàng vội thì cũng khom lưng giúp nàng một tay. Trương Tiểu Oản buồn cười mà nhìn hai vợ chồng chuyên cãi nhau nhưng vẫn tương thân tương ái này. Nhìn nhìn vài lần, thấy bọn họ vội vàng nên nàng cũng đi ra cửa làm việc khác.

****

Toàn bộ Trương gia đều ở đây, đợi đến khi biết tòa nhà này và đồng ruộng phía sau đều là của Trương Tiểu Oản, không có liên quan gì tới Uông gia thì bọn họ cũng an tâm ở lại.

Tiểu Lão Hổ được toàn bộ người trong Trương gia chiều chuộng, đến cô cô như Trương Tiểu Muội cũng hận không thể lên cây bắt chim

xuống cho hắn chơi nên mỗi ngày của hắn bây giờ cực kỳ vui vẻ. Đến tiên sinh muốn giữ hắn lại sau giờ học đều không được, hắn muốn trộm về nhà chơi nên bị Mạnh tiên sinh bắt được hai lần. Hắn bị tiên sinh hung hăng phạt làm vài bài văn.

Qua mấy ngày, không biết Lưu Nhị Lang nhận được tin từ đây mà buổi sáng đã tới thôn. Ông ta ngồi ở nhà chính, đầu tiên là giáo huấn Trương Tiểu Oản một chặp, đến khi nói chuyện với Lưu Tam Nương thì khẩu khí cũng hòa hoãn một chút. Vẻ mặt ông ta tận tình khuyên bảo hướng dẫn bà từng bước, "Đại Lang đã là nhị phẩm Tổng Binh đại nhân, ngày sau sẽ càng quan to lộc hậu hơn. Mấy năm nay nàng hầu hạ cha mẹ chồng, chống đỡ cái nhà này, ngươi trong thôn không ai không biết. Đợi trở lại Uông gia thì chức cáo mệnh phu nhân chắc chắn không vài ngày sẽ được ban xuống. Ngươi mau khuyên nàng đừng có bướng bỉnh, lúc ấy người tống cổ nàng đến nông thôn không phải Đại Lang. Lúc ấy Uông gia tổ mẫu còn sống, đó là ý của bà ta, hắn cũng làm gì dám làm trái ý trưởng bối……"

Ông ta thao thao bất tuyệt mà nói một ít chuyện kiểu Trương Tiểu Oản không có công lao cũng có khổ lao, còn có chuyện nàng chịu trở về thì cái gì cũng sẽ có. Đầu tiên Lưu Tam Nương trầm mặc nghe ông ta nói, nhưng nghe được đến chỗ hai năm trước ở kinh thành có thiên tai, có người ăn cả con mình thì đầu tiên là xoay người nhẹ nhàng hỏi Trương Tiểu Oản, "Khi đó trong nhà có nhiều lương thực không?"

Trương Tiểu Oản lắc đầu.

"Vậy cả nhà phải nuôi thế nào?" Lưu Tam Nương cúi đầu hỏi, nước mắt lại rơi xuống.

"Nhịn ăn, thì đều sống sót thôi."

"Con thì sao? Có được ăn no không?" Lưu Tam Nương hiểu rõ đứa con gái này của mình, mấy năm kia nàng luôn đợi người khác ăn no

mới yên tâm đem đồ còn lại nhét vào miệng mình. Tật xấu này không khác gì cha nàng.

Trương Tiểu Oản cười cười, nhìn nước mắt Lưu Tam Nương nhỏ trên bàn nhẹ giọng nói, "Làm gì có thể ăn đủ? Còn có đứa nhỏ phải chăm, cho dù có chút đồ ăn cũng phải cho hắn ăn trước, sao thể để hắn bị đói chứ? Con nói với hắn mình không đói bụng, lại nói với mình là bản thân không đói, lâu rồi cũng quen."

Mùa xuân một năm kia bận rộn cả năm nhưng lương thực thu về cũng không được bao nhiêu. Lương thực trong hậu viện phân cho vợ chồng Hồ thị một ít, đưa cho tiên sinh một ít, những thứ bọ họ cất giấu sớm đã chẳng còn bao nhiêu, lại mang một ít đi tiếp tế cho tiền viện nên non nửa năm đó mẹ con nàng làm sao được ăn no? Cũng chỉ từ nửa năm trước trong ruộng có thu hoạch tốt, tồn được chút lương thực thì Tiểu Lão Hổ mới không cần làm vẫn có ăn, nàng cũng mới được ăn nhiều hơn một chút.

Dạ dày vì đói lâu ngày lúc này mới dần dần căng lên, ăn uống cũng tốt hơn một chút, thân thể mới coi như hồi lại.

Vừa vặn lúc này thì mấy nam nhân của Uông gia cũng trở lại, nhưng việc này nàng không kinh ngạc. Nàng chỉ không nghĩ tới người nhà mình cũng tới.

Bọn họ tới, mà Lưu Nhị Lang cũng theo đó mà tới. Nghe nàng nói xong, Lưu Nhị Lang đang muốn mở miệng dạy dỗ thì đã thấy Lưu Tam Nương đột nhiên quỳ gối trước mặt mình dập đầu ba cái rồi vừa khóc vừa nói, "Ca, nhà của chúng ta đều là mạng tiện, ngài cứ để mặc chúng ta đi. Khuê nữ của chúng ta không làm được quan lớn phu nhân đâu. Hiện giờ nàng có miếng cơm ăn no, có hể sống tốt là ta đã thỏa mãn. Ngài mặc cho chúng ta cứ thế sống đi, về sau mặc kệ sống hay chết ngài cũng cứ kệ chúng ta. Cầu ngài, để cả nhà chúng ta sống chung với nhau thôi."

Nói xong bà lại "Thịch thịch thịch" mà dập đầu giống như không

muốn sống nữa. Lúc này khuôn mặt già nua của bà đã nước mắt nước mũi đầm đìa.

Chương 89

"Ngươi……" Lưu Nhị Lang nhìn em gái mình dập đầu trước mặt giống như đang cầu xin một vị quan lão gia tha mạng cho cả nhà nàng thì vừa tức lại giận nhưng cũng không biết nói gì.

Trương Tiểu Oản không nói gì, chỉ từ phía sau ôm lấy nữ nhân so với anh trai của mình thì còn già nua hơn để ngăn bà không dập đầu nữa.

Con người ấy mà, tồn tại được đã khó. Lưu Tam Nương muốn nàng gả ra ngoài để có ngày lành, có cơm no. Ngày ấy nàng xuất giá bà cũng không đưa nàng được một đoạn đường. Biết nàng sống không tốt hàng đêm bà đều gặp ác mộng, như vậy sao có thể nói không đau lòng nàng?

Không phải, bà ấy cũng đau lòng nàng……

Trương Tiểu Oản ôm chặt lấy mẹ mình, đẻ mặc thân thể già nua của bà run rẩy trong lòng. Nàng ngẩng đầu lên, mắt lạnh nhìn Lưu Nhị Lang, mở miệng tiễn khách, "Cữu cữu đại nhân, mời ngài đi thôi."

"Cữu cữu đại nhân, ngài đi thôi." Trương Tiểu Bảo và em trai vẫn đứng ở cửa không nói lời nào mà chỉ quỳ gối trước mặt Lưu Nhị Lang.

"Ngươi, các ngươi……" Lưu Nhị Lang giận trừng mắt bọn họ, sau đó lại nhìn đôi mắt lạnh băng của Trương Tiểu Oản thì không khỏi cười lạnh nói, "Để ta nhìn xem các ngươi sẽ có kết cục tốt gì."

Nói xong ông ta phất tay áo bỏ đi. Trương Tiểu Oản ôm Lưu Tam Nương đang khóc không thành tiếng ở trong lòng, nhẹ nhàng trấn an bà, "Đừng sợ, người một nhà chúng ta ở bên nhau một ngày thì một ngày. Nếu có một ngày thật sự sống không được thì con sẽ sắp xếp cho đệ đệ và muội muội thỏa đáng, mẫu thân cứ yên tâm. Đến lúc đó trời có sập thì bọn họ cũng không việc gì."

"Tiểu Oản, con gái của ta……" Lưu Tam Nương nghe vậy thì ngẩng đầu nhòn nóc nhà gọi tên đứa con gái số khổ của mình, rồi lại không nhịn được mà khóc rống lên.

Lúc này, Trương A Phúc ngồi sau lưng bà cúi đầu yên lặng lau mắt, Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ cũng nắm chặt tay, nhịn khổ sở và khuất nhục trong lòng.

Trương Tiểu Muội cầm đòn gánh đứng ở cửa không vào cũng ô ô khóc thét. Nàng nghĩ người cậu làm quan này của nhà bọn họ giống tên Huyện lệnh ở chỗ họ đã ra lệnh đánh chết cha của Tiểu Hoa ở chỗ bọn họ, đều là người xấu, chỉ biết bắt nạt người khác.

****

Giữa tháng năm, Trương Tiểu Oản ở tiền viện phơi đồ ăn thì cửa bị người ta gõ.

Uông Vĩnh Chiêu tới.

Hắn tới báo cho Trương Tiểu Oản việc hôn nhân của mấy người em trong nhà đã định xong. Cuối năm nay Vĩnh An sẽ thành thân, Vĩnh Trang thì sang năm mới thành thân, còn Vĩnh Trọng thì đến giữa năm sau.

Dứt lời hắn nhìn Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói, "Trong nhà bận rộn, nếu lúc này ngươi về cũng có thể giúp mẫu thân chia sẻ chút chuyện."

Trương Tiểu Oản cười cười nhưng không nói gì mà chỉ lắc đầu.

"Cuối tháng nạp thiếp, nếu ngươi nguyện ý thì cũng có thể trở về uống ly trà của chủ mẫu." Lúc Uông Vĩnh Chiêu nói lời này thì nhìn chằm chằm mặt Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản vẫn không có biểu tình gì mà nhàn nhạt cười lắc đầu. Biểu tình của nàng giống như hắn vừa nói một câu tùy tiện đến không thể tùy tiện hơn.

Nàng hoàn toàn không thèm để ý đến việc này. Uông Vĩnh Chiêu nhìn biểu tình không chút gợn sóng của nàng rồi mới quay đầu nhìn khắp sân.

Ánh mặt trời rải đầy sân, tháng năm là lúc thời tiết ở kinh thành đẹp nhất, không nóng không lạnh, thời tiết cũng sáng sủa cực kỳ.

Hắn nhìn ánh mặt trời sáng lạn kia một lúc thật lâu, mãi sau hắn mới lấy một túi bạc trong tay áo ra để trên bàn rồi không nói một lời mà đi về.

Sau khi hắn đứng lên Trương Tiểu Oản cũng đứng lên, lấy túi bạc trên bàn sau đó tiễn hắn ra cửa. Sau khi hắn ra cửa nàng vén áo thi lễ, lại đưa túi bạc qua bình tĩnh nói, "Đại công tử, ta nguyện ngài cùng một nhà của ngài cát tường như ý, trong nhà năm nay thu hoạch đều tốt. Bạc này ngài cầm về đi thôi, lễ thành hôn của mấy người Nhị công tử đều phải dùng tiền."

Uông Vĩnh Chiêu nhìn bàn tay thô ráp của nàng, trên đó có vết chai dày và túi bạc. Hắn giật giật mắt, sau đó không thèm nhìn Trương Tiểu Oản một cái mà quay người đi thẳng.

Trương Tiểu Oản thấy hắn không lấy bạc về thì hơi do dự nhưng cũng không đuổi theo nữa. Nàng cầm bạc quay người về phòng đóng cửa lại.

Cửa kẽo kẹt một tiếng đóng lại. Uông Vĩnh Chiêu bước đến chỗ cái cây buộc con ngựa, cuối cùng vẫn nhịn không được quay đầu nhìn lại nhưng chỉ nhìn thấy hai cánh cửa đóng chặt.

Lúc này khuôn mặt bình tĩnh của phụ nhân kia hiện ra trước mặt hắn. Hắn cứ thế nhìn hình ảnh nàng ở trong đầu, đôi mắt như nước lặng của nàng không có bóng dáng hắn.

Uông Vĩnh Chiêu không nhịn được cười khẽ, hất hất đầu vứt hình ảnh đó ra khỏi óc rồi xoay người lên ngựa. Hắn không có kiều thê, chỉ có một người vợ da tay thô ráp giống da thuộc nhưng hắn vẫn có mỹ thiếp.

Nàng kia da trắng, đẹp như hoa tươi mới nở rộ vào mùa xuân. Những gì người khác có hắn cũng không thiếu. Nếu người vợ quê mùa này của hắn muốn ở lại trong thôn này thì tùy nàng.

****

"Đại cữu cữu, cháu không ăn cái này." Uông Hoài Thiện ngông nghênh mà lắc đầu nói với Trương Tiểu Bảo lúc này còn muốn gắp một khối thịt nướng cho hắn.

"Ăn no rồi sao?" Trương Tiểu Bảo sờ sờ bụng hắn, còn tiến lên nghe nghe sau đó mới lắc đầu nói, "Ta thấy còn chưa phồng lên đâu, vẫn nên ăn một chút mới được."

Nói xong hắn lại dỗ đứa cháu trai, "Ăn một khối này nữa, ăn xong cái này nếu no ta sẽ không gắp nữa."

Hắn dỗ dành ôn tồn như thế khiến Uông Hoài Thiện chỉ đành thở dài đón lấy. Hắn đã no đến không thể no hơn nhưng vẫn cắn từng miệng nhỏ, mặt mày ủ ê ăn.

Mẹ hắn mang theo hai người cậu vào trong rừng bẫy một con lợn to về, bán xong thịt, còn thừa một ít đến buổi chiều hắn đi học về nhìn

thấy nói là muốn nướng ăn. Hai cậu hắn vừa nghe thấy đã mặc kệ trên người là quần áo còn dính máu lợn chưa thay mà đi ướp thịt, bổ củi, chuẩn bị giá đỡ và than hoa để nướng.

Đến tối ăn cơm cả nhà ăn thịt nướng. Nhưng ông bà ngoại nhường thịt cho hắn, tiểu gì cũng chọn hai khối thịt nướng tốt cho hắn ăn bổ bổ. Hắn ăn xong chỗ bọn họ gắp thì đã no đến không được. Ấy vậy mà cậu cả còn muốn gắp thêm cho hắn. Uông Hoài Thiện thật là khổ mà không nói nên lời, lần đầu tiên hắn cảm thấy được người ta quá thích cũng không phải chuyện quá tốt.

Hắn thật sự là no quá rồi.

"Được rồi, đứng ép hắn nữa, ăn đủ rồi thì thôi." Trương Tiểu Oản nấu xong trà lúa mạch đi ra thấy cái mặt khổ sở của con trai thì vội vàng cười đi tới cầm thịt trong tay hắn để lên bàn, tính toán để lát nữa mình sẽ ăn.

Nàng đổ trà ra chén rồi bảo mọi người, "Mau uống một chén xúc miệng."

Lúc nói lời này hắn thấy Tiểu Đệ vươn bàn tay toàn mỡ đến cầm cái cốc, nàng không nhịn được lắc lắc đầu rút khăn ra giúp hắn lau tay, miệng cũng khó nén trách cứ, "Lớn như vậy rồi mà sao khi ăn chẳng thèm chú ý chút."

Mặt Trương Tiểu Đệ hơi hơi đỏ lên, nhìn chị hắn lau tay cho hắn mà miệng cong hết cả. Tiểu Muội ở một bên nhìn thấy thì cũng thò tay đến nói với chị cả, "Tỷ, tỷ, tay muội cũng bẩn……"

Trương Tiểu Oản nghe xong lời nàng nói, lại nhìn hai tay nàng duỗi tới thì không nhịn được bật cười, nhu hòa nói, "Được, tỷ sẽ giúp muội lau."

Lúc này Uông Hoài Thiện ôm cái bụng ăn đến no căng dựa vào trong ngực bà ngoại hắn ngẩng đầu tò mò hỏi, "Đại cữu cữu bọn họ

trước giờ có phải rất nghe lời mẫu thân không?”

“Ừ, nghe lắm, nàng nói đi hướng bắc thì bọn họ không dám đi hướng nam.” Lưu Tam Nương thò tay giúp hắn chậm rãi xoa bụng, đôi mắt nheo lại cười trả lời. Lúc này bà cười ra nếp nhăn nhưng không hề thấy sầu khổ mà mang theo mấy phần bình tĩnh an hòa.

Trương A Phúc lúc này bưng ly trà lúa mạch, đưa đến bên miệng Uông Hoài Thiện, nhỏ nhỏ dỗ dành hắn, “Tiểu bảo bảo, mau uống một ngụm.”

Uông Hoài Thiện hơi cúi đầu uống hai ngụm rồi cười nheo mắt nhìn ông ngoại mình rồi cảm ơn, “Đa tạ ngoại tổ phụ.”

Trương A Phúc liên tục lắc đầu, “Không cần tạ, không cần tạ……” Nói xong ông lại đưa cái ly đến bên miệng lão bà nhà mình, nhỏ giọng nói, “Bà cũng uống hai ngụm.”

Lưu Tam Nương uống một ít sau đó nói với ông ta, “Trà ngon lắm, ông cũng uống nhiều một chút. Ta thấy trà này uống ấm bụng, đối với dạ dày của ông cũng tốt.”

Mấy năm nay dạ dày Trương A Phúc có chút không khỏe, ông ta gật đầu kề chén lên miệng chậm rãi uống một cách thỏa mãn không thôi.

****

Cuối tháng Uông Vĩnh Chiêu nạp thiếp, một ngày trước đó Lưu Nhị Lang lại đây cáu tiết một hồi. Trương Tiểu Oản cùng hai đứa em trai nhịn xuống nhưng lại không dự đoán được Trương Tiểu Muội lại cầm đòn gánh đến muốn đánh người. Cũng may Trương Tiểu Oản kịp thời ngăn cản, không để nàng thật sự đánh người.

Lưu Nhị Lang cũng không nghĩ một nha đầu từ nông thôn thế mà dám cầm đòn gánh đánh ông ta, còn luôn mồm cái gì mà “Cẩu

quan", "Quan xấu", "Chỉ biết bắt nạt người khác". Ông ta tức giận đến tóc cũng dựng lên, mắng Trương A Phúc và Lưu Tam Nương thậm tệ. Ông ta mắng bọn họ vô dụng đến cực điểm, toàn nuôi toàn đám con cái dám bò lên đầu trưởng bối giương oai, không có lễ nghĩa tôn ti gì hết.

Ông ta chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nhưng Trương Tiểu Oản cũng không để ý tới chỉ bảo đám Tiểu Bảo kéo Tiểu Muội đến hậu viện còn mình thì tự đi mở cửa lớn, lần nữa mời Lưu Nhị Lang lúc này đã tức đến run tay đi về.

Đêm Uông Vĩnh Chiêu nạp thiếp, Uông gia trong kinh phái Giang Tiểu Sơn tặng ly trà đến, nói là trà tiểu thiếp kính chủ mẫu. Hắn cong eo nói với Trương Tiểu Oản, "Đại công tử nói, ngài không trở về cũng tùy ngài nhưng trà của chủ mẫu ngài vẫn phải uống."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì dở khóc dở cười, không biết Uông Vĩnh Chiêu có ý gì, muốn kích thích hay tôn trọng nàng đây?

Bất kể là ý gì thì nàng cũng không để tâm lắm. Nàng lập tức một hơi uống xong chén trà dưới con mắt nhìn chằm chằm của Giang Tiểu Sơn. Sau đó nàng để chán trà lên bàn, dùng khăn lau miệng rồi bình tĩnh nói với hắn, "Trở về nói cho Đại công tử là trà của di nương ta đã uống."

Nói xong nàng nghĩ nghĩ rồi lẩm bẩm, "Quy củ trong kinh là uống trà rồi thì phải cho di nương quà gặp mặt phải không?"

Dứt lời nàng nhìn nhìn Giang Tiểu Sơn, thấy hắn khom lưng không nói gì.

Trương Tiểu Oản cảm thấy nếu Uông Vĩnh Chiêu đã bắt nàng theo quy củ thì nàng cũng nên làm cho tốt. Vì thế nàng lập tức đến thư phòng, đem gói bạc đặt trong hòm mở ra nhìn nhưng lại thấy bên trong là mấy ném vàng.

Nàng lập tức kinh ngạc, không nghĩ Uông Vĩnh Chiêu lại khẳng khái như thế. Lần trước hắn vậy mà cầm một bao vàng 50 lượng đến cho nàng. Lúc đó nàng còn tưởng đây là bạc.

Lúc này Giang Tiểu Sơn còn ở nhà chính chờ, nàng cũng không nghĩ nhiều mà lấy ra một thỏi trong đó rồi quay lại nhà chính giao cho Giang Tiểu Sơn nói, "Đây là lễ gặp mặt của ta với di nương, ngươi giúp ta mang về."

Giang Tiểu Sơn nghe xong thì nhận lấy vàng, đợi trở về rồi đến nửa đêm lại có người tới gọi gắn nói Đại công tử trở về thư phòng. Hắn vội vàng bò dậy mặc quần áo rồi đến thư phòng bẩm báo tình hình cụ thể.

Trong thư phòng, vị Uông gia nhị phẩm Tổng Binh đại nhân mới vừa ôm mỹ thiếp nghe thấy Giang Tiểu Sơn kể xong biểu hiện của phụ nhân kia rồi lại giương mắt nhìn thỏi vàng một cái thì khóe miệng vốn nhu hòa đã hoàn toàn lạnh xuống.

Chương 90

Lúc trước vì hỏi thăm hôn sự cho ba vị công tử nhà họ Uông nên bà mối trong kinh và mấy thôn quanh đây Trương Tiểu Oản đều quen.

Những người làm bà mối này quả thật khiến nàng mở mang tầm mắt. Nàng tới Đại Phượng triều lâu như vậy mà chỉ thấy có bà mối là nhanh nhẹn nhất. Một cái miệng kia nghỉ cũng không nghỉ, cứ thế nói được liên tiếp nửa canh giờ.

Trương Tiểu Oản gặp qua ba người, đều là như thế.

Kỳ thật nghĩ cũng phải thôi, đầu năm nay có thể đi ra ngoài tự xưng bà mối để kiếm tiền mà không có chút bản lĩnh lợi hại lại mặt dày thì làm sao sống được.

Mà nói tới làm bà mối cũng là công việc khó khăn. Có nữ nhân nhà bình thường nào, trong nhà có nam nhân làm việc kiếm sống mà lại muốn đi làm bà mối chứ? Chẳng phải các nàng bị bức cho không còn cách nào, muốn có cơm ăn, muốn sống sót lại kiếm bạc nuôi gia đình nên bất chấp tất cả sao?

Cả ba bà mối Trương Tiểu Oản gặp qua đều là quả phụ, trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, cả nhà chỉ trông vào bọn họ bán mạng mà ăn. Vì thế dù bà mối miệng lợi hại, nói chuyện lại lớn tiếng, thích nói đông nói tây khiến người ta cảm thấy thô thục, khiến nhà bình thường có chút ghét bỏ các nàng nhưng Trương Tiểu Oản lại thấy mấy bà mối mình gặp khá tốt. Lúc bọn họ tới nàng đều khách khí mà chiêu đãi, lúc đi rồi cũng tươi cười tiễn người đi. Đối với những nữ nhân trong nhà cũng khó khăn nên phải xuất đầu kiếm tiền nuôi

gia đình, bỏ qua thanh danh này nàng vẫn có vài phần tôn kính.

Vì thái độ của nàng nên mấy bà mối kia gặp nàng xong thì đầu tiên là cảm thấy hơi kỳ quái, sai đó cảm thấy vị phu nhân đương gia này thật đúng là có mấy phần để mắt đến bọn họ vì thế cũng chân thành hơn với Trương Tiểu Oản.

Có vài điều không nên nói với vị đương gia chủ mẫu này nhưng bọn họ cũng sẽ nói vài câu cho nên tờ giấy Trương Tiểu Oản giao cho Uông Vĩnh Chiêu mới kỹ càng tỉ mỉ như thế. Tất cả đều nhờ các bà mối hỏi thăm được.

Người với người ở chung chính là kỳ quái như thế, đối phương cảm thấy ngươi để mắt họ thì sẽ đối xử thật lòng với ngươi đến không được. Mà Kim bà mối chính là một trong số những người đó.

Hôm nay Trương Tiểu Oản tìm bà ta tới nói chuyện mà bà ta còn mang ít trứng gà đến nói là để tiểu công tử bồi bổ.

Trương Tiểu Oản đón bà ta vào cửa, cũng không khách khí mà nhận ba quả trứng gà kia sau đó cười nói với bà ta, "Cũng vừa lúc, ngài hẳn đã nghe nói người nhà mẹ đẻ ta tới……"

"Ta chính là nghe nói với tới. Mấy ngày hôm trước ta đã định tới nhưng sợ làm phiền ngài nên mới không dám đến……" Kim bà mối ha hả cười, "Hôm nay ta đã tới thì cũng muốn chào hỏi lão gia và lão phu nhân, ngài đừng ngăn cản ta nhé."

"Sao có thể?" Trương Tiểu Oản nửa đỡ tay bà ta vào nhà chính, lại nói với Lưu Tam Nương đang ngồi trên ghế tươi cười nói, "Mẫu thân, Kim đại thẩm tới, nàng là người hào phóng, dễ tiếp xúc cực kỳ."

Nàng nói là tiếng phổ thông nên Lưu Tam Nương cũng không hiểu lắm nhưng bà ta biết hôm nay là người nào tới nên vội vàng đứng lên kéo tay Kim bà mối, dùng giọng thôn Ngô Đồng mà khách khí nói, "Nhờ ngài, nhờ ngài……"

“Ai nha, đây là lão phu nhân sao? Kim bà tử ta xin vấn an ngài. Ngài mau ngồi đi, mau ngồi……” Kim bà mối cũng vội vàng không ngừng mà đỡ người ngồi lên ghế.

“Mẫu thân ta nói đều nhờ ngài hết cả đấy.” Trương Tiểu Oản cười nói rồi mời bà ta ngồi xuống. Lúc này Trương Tiểu Muội lanh lợi đã bưng trà lên, còn mang theo một đĩa kẹo hạt vừng lên.

“Ai, ai, kẹo hạt mè quý thế này sao lại mang lên đây?” Kim bà mối thấy kẹo thì hoảng sợ, lại quay đầu nhìn Trương Tiểu Muội, lập tức cười nói, “Đây chính là ai thế? Lớn lên thanh tú quá.”

“Đây là Tiểu Muội của ta, về sau có lẽ còn phải nhờ ngài.” Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười nói với Tiểu Muội, “Đi xuống luyện chữ đi.”

Trương Tiểu Muội lúc trước đã được chị mình dặn dò nên mới hé miệng cười, uốn gối với bà mối rồi cầm khay đi xuống.

“Ai u, quả là tiểu cô nương biết lễ! Tiểu muội nhà ngài đã đính thân chưa?” Kim bà mối vội hỏi Trương Tiểu Oản.

“Còn chưa đâu, vừa rồi ta chẳng bảo sau này phải nhờ ngài chọn cho một nhà tốt sao……” Trương Tiểu Oản cười nói, “Ngài ăn kẹo đi, để ta nói tỉ mỉ với ngài.”

Kim bà mối nhìn kẹo, bẻ một miếng nhỏ nếm thử sau đó che miệng ngượng ngùng cười với Trương Tiểu Oản nói, “Đương gia phu nhân, không phải ta không ăn mà là kẹo này quý thật sự, ta luyến tiếc không nỡ ăn.”

Trương Tiểu Oản lắc đầu, thở dài, “Cũng phải, mùa màng mới tốt hơn một ít, làm gì có nhà ai có kẹo ăn……”

Nói xong nàng nói với bà ta, “Thím, khăn của ngài sạch sẽ phải

không?”

Kim bà mối sửng sốt một chút rồi gật đầu.

“Đưa cho ta.”

Đợi Kim bà mối lấy khăn ra, Trương Tiểu Oản đem một đĩa kẹo hạt vừng đều gói lại, vừa gói vừa cười nói, “Lấy về cho tôn tử nhà ngài ăn đi thôi. Hoài Thiện nhà ta ăn không ít trứng gà ngài mang tới, lần này cuối cùng cũng có thể trả cho ngài chút quà cho tôn nhi nhà ngài ăn.”

“Cái này sao được?” Kim bà mối nghe lời này thì vui mừng không thôi, cũng chẳng khách khí nữa mà đón lấy nói, “Ta cũng không khách khí với ngài nữa, ngài muốn ta làm gì thì mau nói để ta vì ngài dốc sức.”

Trương Tiểu Oản lúc này cũng cùng bà ta nói chính sự.

“Nói đến thì cũng khó xử cho ngài, ta có hai đệ đệ đều chưa thành gia. Mắt thấy mấy năm nay bọn hắn chắc cũng ở đây với ta, lại làm việc tích cóp được chút bạc nên ta không muốn chậm trễ việc chung thân của chúng nữa. Tuổi hai đứa có chút lớn, ta muốn tìm tức phụ cho tụi nó. Ta cũng nhìn trúng một người rồi, hiện tại chỉ muốn ngài giúp ta tìm cơ hội thích hợp. Đệ đệ ta sẽ đứng ở xa nhìn, nếu nhìn trúng thì phải nhờ ngài đến nhà cô nương kia ngỏ lời.” Trương Tiểu Oản chậm rãi nói với bà ta.

“Là cô nương nào thế?” Kim bà mối kỳ quái, không hiểu được đương gia phu nhân này đang coi trọng ai.

“Là người trong thôn của ngài, mà ngài cũng quen biết. Chính là nha đầu tên Triệu Quế Đào ở gần nhà ngài đó.”

“Quế Đào nha đầu sao?” Kim bà mối sửng sốt sau đó lập tức lắc đầu, “Không thể được, đương gia phu nhân, cái này không thể

được. Nha đầu này không cha không mẹ, một chút thân phận đều không có, làm sao xứng với đệ đệ của ngài."

"Nàng ta cần mẫn, còn có cái miệng nhất đẳng." Nói đến đây, Trương Tiểu Oản nhớ tới năm trước nàng đi đến nhà Kim bà mối nhìn thấy cô nương kia cùng người ta cãi nhau, bộ dạng hung hãn đó khiến nàng không nhịn được cười.

Kim bà mối lúc này cũng nhớ tới việc đó thì cũng cười hai tiếng, nhưng vẫn nhỏ giọng nói với Trương Tiểu Oản, "Nha đầu kia trong nhà không thân không thích, đơn sơ thật sự, sợ là……"

"Không có việc gì, nhà của chúng ta người nhiều là được rồi," Trương Tiểu Oản nói đến đây thì đến gần bà ta, nhỏ giọng nói, "Ta coi trọng nàng tay chân nhanh nhẹn, còn nữa, không dối gạt ngài, ta cũng coi trọng nàng tính tình đanh đá. Sau này đệ đệ ta muốn mở cửa hàng kiếm sống, tuy sẽ không bắt nàng phải xuống ruộng làm việc nhưng giặt quần áo nấu cơm và việc vặt trong nhà không phải đều dựa vào nàng sao? Ta thấy nàng ta như thế, nếu nguyện ý thì cũng coi như có thể đảm đương cái nhà này."

Kim bà mối từ nhỏ lớn lên với cha mẹ của Triệu Quế Đào, cả nhà nàng đều chết trong năm thiên tai chỉ có mình nàng sống sót. Ngày thường bà có thể chiếu cố một hai thì cũng nguyện ý, lúc này nghe Trương Tiểu Oản nói lời này thì đúng là đã nhìn trúng nha đầu kia. Bà ta vô cùng mừng rỡ, thiếu chút nữa không thở được.

Bà ta hỏi thêm Trương Tiểu Oản vài câu, lại để nàng gọi Trương Tiểu Bảo tiến vào gặp mặt. Nhìn thấy bộ dạng cao lớn của Tiểu Bảo xong thì Kim bà mối cũng bất chấp lễ phép mà xách váy chạy ra cửa, trong miệng còn cao giọng ồn áo, "Đương gia phu nhân cứ từ từ, để ta gọi nha đầu kia tới."

Trương Tiểu Oản mới vừa đứng lên mở miệng ngăn cản bà ta một câu "Không vội" thì bà ta đã kéo cửa chạy ra ngoài. Người một nhà Trương gia nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, thực sự mở mang tầm

mắt về sự lợi hại của bà mối ở kinh thành.

****

Trương Tiểu Oản vốn muốn bà ta tao cơ hôi để em trai mình nhìn từ xa một chút, nhưng vừa mới qua buổi trưa Kim bà mối đã dẫn Triệu Quế Đào thở hồng hộc tới.

Nàng để Tiểu Bảo đi mở, cứ thế để hai đứa nhỏ gặp nhau. Lúc ấy Trương Tiểu Oản đứng ở trong viện thấy Triệu Quế Đào hào phóng cứ thế đỏ mặt lên. Mà Trương Tiểu Bảo thấy cô nương này đỏ mặt, đến tai cũng đỏ lên thì cười hắc hắc, gãi đầu đi tới bên cạnh chị mình.

Trương Tiểu Oản nghẹn cười để Kim bà mối nhanh chóng dẫn cô nương nhà người ta đến nhà chính. Sau đó nàng đứng trong viện hỏi Trương Tiểu Bảo nói, "Thích chứ?"

Trương Tiểu Bảo gật gật đầu, nhưng lại ngượng ngùng nói, "Nhưng nàng quá xinh đẹp, đệ không xứng đâu."

Trương Tiểu Oản cười lắc đầu, lúc này Tiểu Muội thò qua nói, "Đại tỷ đại tỷ, muội thấy cô nương này mạnh hơn nha đầu trước kia đại ca đính thân nhiều, muội trọng!"

"Là coi trọng mới đúng!" Trương Tiểu Oản nhéo mũi Tiểu Muội, cười lắc đầu với nàng ta lại ra dấu bảo lúc có người ngoài phải nói ít. Lúc này nàng mới xác nhận lại với Trương Tiểu Bảo. Nàng hỏi rất nghiêm túc, Trương Tiểu Bảo cũng thu lại nụ cười ngây ngô trên mặt, cẩn thận mà nghĩ nghĩ sau đó nghiêm túc nói với Trương Tiểu Oản, "Đại tỷ, nếu nàng nguyện ý thì cứ vậy đi."

Nói xong hắn lại nhỏ giọng nói với nàng, "Ta thấy nàng là cô nương tốt, mới vừa vừa cửa vị thím kia đi nhầm bước, may có nàng đỡ một phen mới không ngã. Nhìn dáng vẻ nàng không phải người không màng người khác."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì mới lạ mà nhìn hắn một cái, nhịn không được cười nói, "Đệ đúng là trưởng thành rồi, còn biết xem người cơ đấy."

Nói xong trong mắt nàng không giấu nổi vui mừng. Lúc này nàng không để khách đợi nữa mà đi về nhà chính.

Việc hôn nhân này quả thật cũng quá nhanh, lúc Lưu Tam Nương đánh giá cô nương kia rồi gật gật đầu với nàng thì Trương Tiểu Oản cũng ở trước mặt mọi người nói ra ý đề thân với Kim bà mối. Kim bà mối nghe xong thì không rảnh nói gì mà đột nhiên duỗi tay kéo Triệu Quế Đào. Tiểu cô nương kia bị lôi kéo như thế thì gật đầu thật mạnh.

Thấy bộ dạng vụng về của nàng, Kim bà mối nóng nảy giục, "Nói chuyện đi."

"Nguyện ý, nguyện ý, nguyện ý, đương gia phu nhân, ta gả, ta gả cho đại đệ đệ của ngài." Triệu Quế Đào bị thúc giục thì cũng nóng nảy, cứ thế nói ra một tràng, sau đó nàng ta đỏ hết cả mặt cả cổ, đến tay cũng đỏ lên.

Trương Tiểu Bảo đứng ở cạnh cửa nghe được lời này thì khuôn mặt thô ráp kia không hiểu sao cũng đỏ lên. Tiểu Muội đang nhìn lén chị dâu nhỏ nhà mình, lúc này quay đầu lại thấy đại ca nhà mình như thế thì cười cạc cạc quái dị, trào phúng hắn khó có lúc đỏ thẫm cả mặt.

Chuyện hôn nhân này cứ thế được định ra trong thời gian tia chớp chỉ có mấy canh giờ. Về ngày thành hôn, Kim bà mối lập tức nói sẽ đến trong trấn tìm thầy bói tính ngày. Nếu không phải Trương Tiểu Oản nói ngày sắp tàn rồi, sáng mai đi cũng được thì sợ là bà ta sẽ lôi kéo nàng đến trong trấn tìm người thật.

Chương 91

Vì Triệu Quế Đào cũng nguyện ý nên Trương Tiểu Oản chọn ngày đính thân cho nàng và Tiểu bảo vào 18 tháng 6, một ngày hoàng đạo hợp cưới gả.

Dù thời gian hơi gấp gáp nhưng Trương Tiểu Oản cũng không tính toán bạc đãi nhân cô nương nhà người ta. Biết nhà nàng không có gì nên nàng tặng chút vải để nàng tự may quần áo cho mình.

Bạc làm sính lễ nàng cũng không thiếu, vừa 50 lượng lại để Kim bà mối truyền lời để nàng ấy giữ tiền này lại cho mình dùng, có thể tùy tiện tiêu, muốn mua cái gì thì mua.

"Sao có thể để nàng tùy tiện tiêu được?" Kim bà mối vừa nhận tiền đã vội nói. Nha đầu Quế Đào này chính là nhặt được phúc khí, bà cũng không muốn đương gia phu nhân cảm thấy nha đầu này là kẻ có tham vọng, "Nàng ấy khẳng định không dám nhận tiền bạc này của ngài. Ta sẽ khuyên nàng ấy nhận sau đó mang về đây để nàng tiêu pha cho người trong nhà, như thế mới là tiền bạc về chỗ cũ."

Trương Tiểu Oản cũng không nhiều lời mà cười gật gật đầu.

Tiểu Bảo bên này đã định, Trương Tiểu Oản lại nhọc lòng chuyện của Tiểu Đệ. Hắn là người tính tình chậm chạp, nhưng trong lòng chủ ý lớn hơn nhiều. Một khi chuyện của Tiểu Bảo được định xuống, nàng lại gọi Tiểu Đệ tới. Chờ nàng hỏi hắn muốn người thế nào thì hắn đã nói, "Chờ đại ca thành hôn rồi mọi người lại nghỉ ngơi một hồi mới tính đến chuyện của đệ cũng được. Đại tỷ đừng vội."

Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì lập tức thấy buồn cười không thôi mà nói với hắn, "Đã vội thì vội một lần, nếu lại thêm lần nữa thì đại tỷ mới là mệt."

Vì việc hôn nhân định quá gấp gáp nên có nhiều việc lặt vặt phải làm. Ngày nào nàng cũng vội đến nửa đêm, đã có vài ngày không ngủ ngon. Lúc nàng nói những lời này thì quầng thâm mắt nổi rõ.

Trương Tiểu Đệ tinh tế mà nhìn nàng, sau đó vẫn lắc đầu chậm rãi nói, "Đại tỷ, vẫn nên từ từ hẵng làm. Tỷ đừng nhọc lòng đệ, đợi sang năm cũng thế. Hiện giờ chúng ta vừa tới, nếu đệ và đại ca đều thành thân thì sợ là có người nhàn thoại, đệ không thích nghe."

Nói xong câu này, hắn lại cười nói với nàng: "Trong ruộng còn có việc phải làm, đệ đi trước."

Trương Tiểu Oản dừng một chút rồi gật đầu. Chờ nàng gật đầu Trương Tiểu Đệ lúc này mới chậm rãi ra cửa. Hắn vẫn giống như khi còn nhỏ, bất kể là đi đường hay làn điệu thong dong khi nói chuyện đều có vẻ ngoan ngoãn lại hơi ngốc.

Lúc này Trương Tiểu Oản nhìn hắn chậm rì rì đi xa, khóe mắt chua xót. Nàng đúng là không uổng công thương bọn họ, mấy đứa đều nguyện ý dán đến bên người nàng, vì nàng suy nghĩ.

****

Một ngày này, tòa nhà sâu nhất trong thôn Phiến Diệp Tử tràn đầy hỉ khí. Trong thôn có không ít người đều kéo con cái trong nhà tới. Đương gia phu nhân họ Uông trong nhà này nói hôm nay là ngày vui, trong nhà ai có trẻ nhỏ đều có thể đến uống rượu mừng, coi như thêm náo nhiệt cho nhà họ.

Vì thế vừa xong bữa sáng, buổi tối mới bái đường nhưng các thôn dân đã bị đám trẻ trong nhà thúc giục đi tới. Đám nhỏ cực kỳ thính mũi, khi nhận được tin của Uông Hoài Thiện nói hôm nay mẹ hắn

chuẩn bị rất nhiều kẹo thì cả đám đều muốn đi sớm để tranh phần, sợ đến muộn sẽ không có mà ăn.

Trương Tiểu Oản lúc này đang rất bận, Hồ Cửu Đao đã sớm mang theo mấy người của Hồ gia lên trên trấn kéo bàn ghế về. Bàn ghế hẳn là tới trưa có thể về tới nơi.

Đầu bếp hôm nay cũng là người của Hồ gia, sáng sớm hắn đã tới và được Trương Tiểu Oản tặng một phong bao lì xì. Lúc này đầu bếp đang mừng rỡ mang theo người nhanh chóng thái rau, tay chân nhanh nhẹn giống như việc hỉ là của nhà hắn vậy.

Lúc này đã có không ít thôn dân tới, còn có người thôn Hồ gia cũng tới, còn có đám trẻ con đi theo nên từ sáng sớm cả tòa nhà đã vô cùng náo nhiệt.

Người nhiều nên khó tránh khỏi nhiều chuyện, mấy thôn phụ ngày thường ở trong thôn hôm nay cũng ngồi cùng một bàn, miệng cắn hạt dưa nói chuyện nhàn thoại, cuối cùng thế nào lại nói tới chủ nhân tòa nhà.

Mấy phụ nhân này không có ai không thắc mắc vì sao Uông gia không có một người xuất hiện trong ngày hôm nay. Nhưng đại đa số thôn dân cũng chỉ nhìn thấy Uông Đại Lang từ xa, một người như thế, lại làm đến chức to thì hẳn là cũng sẽ ghét bỏ người vợ thôn quê này.

Vì Trương Tiểu Oản là người phúc hậu nên các nàng cũng không nói quá nhiều nhàn thoại, trong lòng họ cũng có chút thương hại nàng. Người không được chồng yêu thương thì mỗi ngày đều dày vò.

Có lẽ người bị nói sau lưng ngứa tai nên sẽ tới. Lúc này mọi người mới nhàn thoại vài câu thì đã có người của Hồ gia ở tiền viện chạy tới mặt sau nói với Trương Tiểu Oản đang ở phòng bếp làm việc, "Uông gia quan lão gia tới."

"Tới sao?" Trương Tiểu Oản kinh ngạc.

"Vâng, đại nương tử mau đi qua nhìn xem." Người truyền lời cực kỳ khẩn trương, miệng nói chuyện cũng lắp bắp.

Trương Tiểu Oản vội lau tay, bước nhanh đi tới tiền viện. Mới vừa tiến vào nhà chính nàng đã nghe được tiếng Uông Vĩnh Chiêu nói chuyện, "Bàn ghế xong rồi thì lên trấn trên kéo mấy vò rượu tới. Ngươi cầm tiền đi mua một con dê về, đưa tới phòng bếp làm thêm món."

Lúc này Trương Tiểu Oản tiến vào đã hoàn toàn thấy được Uông Vĩnh Chiêu mặc áo xanh, còn có ba người em trai lớn lên khá giống hắn nhưng bộ dáng so ra vẫn hơi kém.

"Đại tẩu……" Ba người kia vừa thấy nàng thì lập tức khom lưng chắp tay chào hỏi.

Trương Tiểu Oản hành lễ với bọn họ xem như đáp lại sau đó trực tiếp nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu, đi tới trước mặt hắn hành lễ nói, "Đại công tử."

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu không nhìn nàng mà chỉ vào mấy cái rương hắn mới cho người nâng vào nhàn nhạt nói, "Bên trái là cho đại đệ đệ, cái thứ hai cho tiểu đệ đệ của ngươi, còn lại là của ngươi hết."

Nói xong hắn hất áo choàng rồi mới nhìn nàng gật đầu đạm nhiên nói, "Bây giờ mang ta đi bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu.

****

Lúc Uông Vĩnh Chiêu quỳ xuống dập đầu với bọn họ, Trương A Phúc và Lưu Tam Nương sợ quá mức. Bọn họ căn bản không dám nhận bái lạy của hắn. Hắn vừa quỳ xuống thì bọn họ đã kinh hoảng đứng lên, hai vợ chồng già tay trong tay muốn trốn ra ngoài cửa.

Vẫn là Trương Tiểu Oản ở bên cạnh kéo bọn họ một chút thì bọn họ mới không thật sự chạy đi. Nhưng không khí sau đó thật sự lạnh xuống. Trương A Phúc và Lưu Tam Nương căn bản không dám nói lời nào, bọn họ biết người này là đại quan, hơn nữa Uông Vĩnh Chiêu lớn lên khí phái, hoàn toàn không phải loại người bọn họ từng tiếp xúc. Vì thế dù khuôn mặt hắn giống hệt đứa cháu ngoại bọn họ cưng chiều thì Trương gia hai lão vẫn sợ hắn chết đi được.

Bọn họ không dám nghĩ gì, chỉ đơn thuần sợ. Uông Vĩnh Chiêu đứng lên một hồi nhưng không có người nói chuyện. Trương Tiểu Oản vẫn hơi lạnh nhạt nhìn hắn, không muốn giữ hắn ở đây hù dọa cha mẹ mình vì thế nàng đi tới bên cạnh hắn nói, "Đại công tử, mới ra nhà chính uống ly trà."

Uông Vĩnh Chiêu quét mắt nhìn nàng một cái, không nói gì mà chắp tay với vợ chồng Trương A Phúc nói, "Con rể cáo lui."

Lúc này Trương A Phúc cúi đầu cực kỳ thấp, Lưu Tam Nương cũng thế, cho dù con rể cáo lui bọn họ cũng không dám ngẩng đầu liếc hắn một cái. Chờ Uông Vĩnh Chiêu đi được hai bước mới nghe thấy trong phòng có tiếng vang, có người mở miệng nói, "Tam nương, bị dọa rồi đúng không?"

Lời này dù mang theo tiếng quê nhà nồng đậm thì giọng nói vẫn rõ ràng có thể hiểu được. Lúc này rơi vào tai Uông Vĩnh Chiêu thì hắn cũng hiểu được rành rọt.

"Ừ, ừ." Bà tử kia vừa nói vừa thở hổn hển, khiến Uông Vĩnh Chiêu nhíu mày.

Trương Tiểu Oản đi chậm hơn hắn một chút, lúc ngày nghe được tiếng cha mẹ mình trong phòng thì không nhịn được lắc đầu, đi nhanh hơn rồi cúi đầu nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đại công tử, mời."

Uông Vĩnh Chiêu lạnh lùng nhìn nàng một cái, lại lắng nghe thấy tiếng nói chuyện của hai vợ chồng già trong phòng lúc này đã nhanh

hơn. Hiện tại hắn không nghe rõ họ nói gì nên cũng nhanh chân đi về phía trước.

"Đại công tử đình đi lúc nào?" Dọc đường đi tới tiền viện, Trương Tiểu Oản rũ đầu, trong miệng lại hỏi thẳng vấn đề.

"Buổi tối."

"Sau khi bái đường sao?"

"Ừ."

"Đại công tử rất nhàn sao?"

"Hừ." Uông Vĩnh Chiêu nghe được lời này rồi thì hừ mũi một cái, chân cũng ngừng lại, khóe miệng hơi nhếch lên cười nhạo mà nhìn Trương Tiểu Oản, "Ngươi biết vì sao mà ta đến. Sao? Trương thị, đệ đệ ngươi thành thân mà ngươi không báo cho ta, bây giờ ta tự mình tới ngươi cũng không chịu nhận ý tốt này hả?"

Hắn không tới quả thật có rất nhiều nhàn ngôn toái ngữ nhưng nàng không phải không chịu nổi những việc này, cùng lắm là bị người ta nói vài câu thôi. Nàng không báo cho Uông gia cũng là vì Uông Hàn thị trước khi đi đã phái người tới nói chuyện rằng chuyện nhà mẹ đẻ của nàng chẳng liên quan gì tới Uông gia, đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ. Nói xong bà ta còn cảnh cáo nàng đừng có mơ tưởng truyền lời nói xấu Uông gia. Hiện tại Uông gia cũng không chứa chấp được hành vi đại nghịch nói xấu bọn họ của nàng.

Nhưng hắn đã tới thì nàng cũng nên hỏi qua, người cũng không chịu về nên kệ hắn đi. Hắn muốn ở lại thì ở, nếu Uông gia có ai có ý kiến thì cũng chẳng liên quan gì tới nàng……

Trên thực tế mọi chuyện cũng giống như Trương Tiểu Oản đoán trước. Còn chưa tới buổi trưa đã có người của Uông gia tới mời Uông Vĩnh Chiêu về, nói là lão phu nhân bị bệnh.

“Mời đại phu, buổi tối ta sẽ về.” Uông Vĩnh Chiêu chỉ đáp lại một câu này.

Tới buổi chiều, Tiểu Lão Hổ đi theo tiểu cữu cữu làm việc đã về, vừa nghe người ta nói Uông Vĩnh Chiêu tới thì hắn đã lập tức dựng hết lông lên. Lúc hắn chạy tới thư phòng tìm người, chuẩn bị cùng Uông Vĩnh Chiêu đánh nhau thì người của Uông gia lại tới.

Người nọ vì Uông Vĩnh Chiêu không mang người hầu tới, mấy đứa em trai cũng bị hắn sai đi làm việc nên cực chẳng đã đành phải gặp Trương Tiểu Oản. Lúc này mọi người trong nhà ai cũng vội, hơn nữa mặt Uông Vĩnh Chiêu lạnh lẽo quá thể, hơi thở sắc bén trên người mang theo sát khí khiến người trong thôn và Tiểu Muội dù to gan cũng không dám đến gần liếc mắt một cái. Trương Tiểu Oản cũng không tiện phái ai dẫn người đi gặp mà chỉ đành chính mình ra ngựa, dẫn người đi gặp Uông Vĩnh Chiêu lúc này đã được nàng ‘mời’ đến thư phòng ngồi.

Cũng vì thế mà nàng nghe thấy người của Uông gia truyền lời hai lần, buổi sáng là lão phu nhân bị bệnh, lần này cũng chẳng có ý gì mới mà nói là Tịnh di nương bị bệnh.

Tiểu Lão Hổ lúc này đã chạy đến thư phòng, còn không mở miệng nói gì với người kia đã nhìn thấy mẹ mình. Mẹ hắn đứng đó khiến hắn bị dọa nhảy dựng, còn cho rằng người mẹ lợi hại của mình đã đoán được hắn muốn làm gì.

Sau đó hắn nghe thấy gã sai vặt kia nói thì không nhịn được trừng mắt thật lớn, cực kỳ quái lạ mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu hỏi, “Di nương nhà ngươi sao tệ thế? Hơi tí là bệnh, sao ngươi không chọn người nào tốt tốt chút, đỡ tốn bạc?”

Chương 92

Nói xong Tiểu Lão Hổ cảm thấy may mắn trong lòng. Cũng may nhà bọn họ đã dọn đi, nếu không di nương cả ngày trốn trong phòng không thể ra nắng kia lại tiêu tiền của mẹ hắn và hắn.

Hắn nghĩ đến nhập thần, sau đó còn vỗ vỗ ngực mình, thở ra một hơi thật to và hoàn toàn không để ý đến ánh mắt lạnh của Uông Vĩnh Chiêu đang nhìn mình.

Trương Tiểu Oản nghe được hắn nói lời đó thì không khỏi dở khóc dở cười, nhưng tươi cười này vừa lên tới miệng nàng thì vội tắt. Nàng nhìn Tiểu Lão Hổ, rồi nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu.

Nàng muốn nhìn hắn có phản ứng gì, vừa lúc đối phương cũng đang lạnh lùng nhìn nàng.

"Đây là đứa nhỏ ngươi dạy dỗ hả?" Uông Vĩnh Chiêu phất tay để người hầu lui ra sau đó lạnh lùng nói với Trương Tiểu Oản.

"Hắn còn nhỏ." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói, sau đó kéo Tiểu Lão Hổ đến trước mặt, ngồi xổm xuống sửa sang lại xiêm y cho hắn rồi ôn hòa nói, "Con ra ngoài chơi đi."

Dưới ánh mắt không cho phép cãi lại của nàng, Tiểu Lão Hổ không tình nguyện đi ra ngoài. Trên đường hắn còn quay đầu lại một lần, Trương Tiểu Oản không thể không lại ra hiệu cho hắn đi mau.

Nàng cười xem hắn rời đi rồi mới quay đầu nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đến chiều tối là đón tân nương tử, ngài có muốn tới nhà chính ngồi

không?”

Theo lễ thì Uông Vĩnh Chiêu là anh rể, tòa nhà này trên danh nghĩa cũng là của Uông gia. Hơn nữa hắn làm quan, đi nhà chính ngồi với cha mẹ nàng cũng là hợp lý. Nhìn dáng vẻ hiện tại của hắn không giống sẽ đi nên Trương Tiểu Oản chỉ đành phải hỏi cho phải phép. Nếu hắn tự giữ thân phận mà không đi đến nhà chính ngồi thì càng tốt.

Uông Vĩnh Chiêu lại nhìn nàng một cái, đơn giản mà nói một chữ, “Ngồi.”

Trương Tiểu Oản còn có việc bận nên không cùng hắn chậm trễ nữa mà uốn gối hành lễ với hắn nói, “Vậy đến lúc đó mời Đại công tử ngồi vào nhà chính.”

Nói xong nàng xoay người đi ra ngoài, nhưng đi được vài bước rồi nàng lại cảm thấy không thích hợp, nghiêng đầu vừa nhìn đã thấy Uông Vĩnh Chiêu đi ở bên người nàng. Trương Tiểu Oản còn tưởng hắn ra cửa dặn dò người hầu, ai biết Uông Vĩnh Chiêu vẫn luôn đi theo bên người nàng. Lúc đi ngang qua người hầu kia hắn chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Di nương bị bệnh thì cũng mời đại phu đi.”

Trương Tiểu Oản đi cùng hắn một đoạn, mắt thấy sắp bước qua cửa vòm tới hậu viện nàng lại đành mở miệng hỏi, “Đại công tử đi tới thư phòng ngồi cho thoải mái.”

“Chớ có quản ta.” Uông Vĩnh Chiêu không nhanh không chậm nhìn phụ nhân buổi sáng nay cười mời hắn đến thư phòng mà lúc này lại chuẩn bị đuổi hắn đi lần nữa.

Thấy hắn mang theo tức giận phun ra câu này, Trương Tiểu Oản ngước mắt liếc hắn, thấy trên mặt hắn cũng không quá giận dữ thì cũng ngậm miệng, tùy hắn muốn làm gì thì làm.

Trong phòng bếp ở hậu viện có rất nhiều việc nhỏ vụn cần Trương

Tiểu Oản đến quyết định ví dụ như vị trí khách khứa, đồ ăn phải bưng lên lúc nào, còn có những chỗ thiếu này thiếu nọ đều cần đương gia như nàng làm chủ. Trương Tiểu Oản vừa bước vào thì đã có một đám người xúm đến hỏi chuyện. Nàng vẫn dùng khẩu khí không nhanh không chậm mà nhanh nhẹn giải quyết các loại việc lớn nhỏ.

Uông Vĩnh Chiêu đến khiến đám người trong hậu viện đều kinh ngạc, đến Tiểu Muội đang hỗ trợ sắp bát, thái rau vừa nhìn thấy hắn đã cuống quít trốn ra phía sau Trương Tiểu Oản, nhỏ giọng nói với chị mình, "Nhìn hắn đáng sợ quá."

Trương Tiểu Oản phải trấn an mà vỗ vỗ tay nàng thì nàng mới xoay người đi làm việc, nhưng cũng không dám tới gần Uông Vĩnh Chiêu.

Trương Tiểu Oản đầu tiên là giải quyết một hơi năm sáu việc, lúc này mới có rảnh mỉm cười nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đại công tử không phiền thì có thể nhờ ngài giúp thiếp thân một việc không?"

"Chuyện gì?" Uông Vĩnh Chiêu nhìn phụ nhân chưa bao giờ gọi mình là phu quân này rồi hỏi.

"Đại công tử có cưỡi ngựa đến đây đúng không?"

"Ừ."

"Có thể cho đệ đệ của ta mượn con ngựa đó cưỡi không?" Nói đến đây Trương Tiểu Oản nhếch lông mày. Hắn đến cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất Tiểu Bảo sẽ có con ngựa cao lớn để cưỡi đi đón dâu. Cả đời mới thành hôn một lần, Trương Tiểu Oản mong muốn cho em trai nàng thứ tốt nhất. Mà như thế cũng là sự tôn trọng đối với Quế Đào. Ngày sau nếu nàng nói với người khác thì cũng có thể tự hào nói chồng mình cưỡi ngựa tới cưới mình.

Những thứ nữ nhân thích và coi trọng Trương Tiểu Oản đều hiểu, trong lòng cũng muốn đối xử tốt với cô nương sắp thành em dâu

mình. Vì thế khi thấy Uông Vĩnh Chiêu đi bên cạnh, nhìn dáng vẻ thật sự sẽ không về ngay thì nàng cũng dứt khoát mở miệng ra hỏi mượn con ngựa.

Nhìn phụ nhân đang tươi cười nhìn mình, trong mắt có ánh sáng lấp lánh, Uông Vĩnh Chiêu "Ừ" một tiếng rồi lại hỏi, "Đệ đệ của ngươi ở đâu? Ta đi tìm hắn."

Trương Tiểu Oản ngẩn ngơ, nhưng vì con ngựa kia nên nàng vẫn mang hắn đi đến tân phòng bên kia. Đi vào viện mà Tiểu Bảo đang ở, Trương Tiểu Oản thấy trên người hắn mặc bộ áo xanh nàng mới làm cho, cả người nhìn cực kỳ có thần thái. Lúc này nàng không rảnh lo bên người còn có người khác mà chỉ mặt mày hớn hở đi qua sửa sang lại xiêm y cho hắn, "Sao giờ mới mặc thế? Mới vừa rồi đệ vội cái gì à?"

Trương Tiểu Bảo vốn là thấy nàng đến thì ý cười đầy mặt, nhưng vừa nhìn thấy nam nhân đi phía sau nàng có bộ dáng giống hệt đứa cháu ngoại của mình thì hắn lập tức trầm mặt, sau đó bước về trước một bước, quy củ mà chắp tay vái chào Uông Vĩnh Chiêu, "Bái kiến Uông đại nhân."

Cái này khiến Uông Vĩnh Chiêu nhíu chặt lông mày. Người nhà này vừa nhìn thấy hắn thì không có ai thèm gọi hắn một tiếng "Tỷ phu", bọn họ quả là đáng giận!

Trương Tiểu Oản ngẩng đầu nhìn nhìn mặt em trai, thấy hắn có vài phần nghiêm túc thì đầu tiên nàng sửa sang xiêm y cho hắn rồi mới dùng nụ cười đánh vỡ không khí cứng đờ hiện tại, "Ta đã mượn con ngựa của Đại công tử, lát nữa đệ cưỡi ngựa đi đón Quế Đào đi."

"Không cần đâu đại tỷ, đường cũng không xa, đệ có thể đi được." Trương Tiểu Bảo vừa rồi nói với Uông Vĩnh Chiêu bằng tiếng phổ thông nhưng lúc này lại nói với nàng bằng tiếng quê nhà. Hắn đi về phía trước hai bước, chắn trước mặt Trương Tiểu Oản rồi mới quay đầu nhỏ giọng nói với nàng, "Không cần cưỡi ngựa, chị, để đệ tự

mình đi thôi.”

Trương Tiểu Oản suy nghĩ một chút rồi cũng cười cười. Lúc này nàng hơi tiến lên nhưng Tiểu Bảo cũng tiến lên theo, giống như đang muốn bảo vệ nàng vậy. Nàng không khỏi có chút cứng họng, nhưng lúc này nàng không thể nghĩ nhiều bởi vì canh giờ đã không sai biệt lắm, nàng lập tức dùng tiếng phổ thông cười nói, “Đúng là không xa, vẫn nên đi bộ thôi. Cưỡi ngựa thì khí phái thật đấy nhưng sẽ bị người trong thôn nói này nói nọ.”

Nói xong nàng lại quay đầu lại, ngớ lơ sắc mặt lạnh lẽo của Uông Vĩnh Chiêu mà cười nói, “Xem ra hôm nay vẫn không cần phiền đến ngựa của Đại công tử rồi.”

Lúc này Trương Tiểu Đệ cầm dải lụa hồng đến cho đại ca hắn thì cũng gặp Uông Vĩnh Chiêu. Đầu tiên hắn sửng sốt sau đó cũng vái chào Uông Vĩnh Chiêu nhưng không nói gì.

Hắn hành xong lễ thì cũng đến đứng trước mặt Trương Tiểu Oản, cùng anh trai bảo hộ chị mình ở phía sai. Hai anh em nhìn Uông Vĩnh Chiêu với khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc.

Trương Tiểu Oản quả thật là sửng sốt, nàng không nghĩ tới hai đứa em trai mình lại không có hảo cảm với người này như thế. Mà lúc này đã tới lúc Tiểu Bảo đón dâu, nàng cũng vội gạt hai đứa ra, cười nói với Uông Vĩnh Chiêu, “Nếu không có gì nữa thì mời Đại công tử đi nhà chính ngồi thôi.”

Nàng hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu ý bảo hắn đi trước. Chờ Uông Vĩnh Chiêu lạnh mặt nhấc chân đi, nàng trừng mắt với hai đứa em mình rồi giơ tay lên hù dọa bọn họ: Không nghe lời nàng thì cứ chờ bị nàng đánh đi.

Ai ngờ hai đứa không hề nhìn nàng mà chỉ nhìn phía sau nàng. Trương Tiểu Oản nhanh chóng xoay mặt lại thì vừa thấy Uông Vĩnh Chiêu đang nhìn qua. Ngay sau đó nàng hơi hơi mỉm cười, mặt

không đỏ tim không đập nhanh, giống như không có việc gì đi tới bên người hắn, lại hành lễ nhàn nhạt nói, "Đại công tử, mời……"

Bất kể trong lòng Uông Vĩnh Chiêu lúc này đang nghĩ cái gì thì bọn họ vừa đi Trương Tiểu Bảo cũng nhịn không được nói với Trương Tiểu Đệ, "Đại tỷ làm chuyện gì cũng ổn thỏa."

"Ca, canh giờ tới rồi, ta đi thôi……" Trương Tiểu Đệ lắc đầu, ý bảo anh hắn đùng nói đến chị gái nữa. Hắn giúp Trương Tiểu Bảo buộc dải lụa lên người.

****

Đón dâu, bái đường, đưa vào động phòng, có Hồ Cửu Đao mang theo người của Hồ gia xuất lực nên Trương Tiểu Bảo không bị các thôn dân chuốc say. Rất nhanh hắn đã bị Trương Tiểu Đệ đẩy vào động phòng.

Trương Tiểu Oản bên này lại rất bận, chờ đồ ăn bưng lên hết, mọi người ăn no xong nàng còn phải dọn dẹp. Mà trẻ con nhiều nên nàng cũng không bủn xỉn, toàn bộ đồ ăn thừa đều được nàng đặt ở một chỗ để những người mang theo con nhỏ đến phòng bếp lấy một chén về. Nếu nhà nào trong nhà có người già cũng có thể lấy một chén về.

Thôn dân vừa được ăn vừa được lấy thì lập tức đám hán tử và phụ nhân cũng không nói hai lời mà thức đêm đốt đuốc dọn dẹp đống bàn ghế để ngày mai đem trả. Bọn họ còn quét dọn, dùng nước rửa qua sau đó nhanh nhẹn rửa xong mấy chậu bát đũa. Trương Tiểu Oản không biết là đỡ được bao nhiêu việc. Nàng vốn cho rằng ngày mai còn phải thu dọn nửa ngày nhưng vì nhiều người nên chỉ mất một canh giờ là mọi thứ đã đâu vào đấy.

Mà mọi người bận giúp đỡ dọn dẹp nên cũng không có ai đi nháo động phòng. Những người làm khách cư nhiên lại giúp nàng làm công, điều này khiến Trương Tiểu Oản vừa buồn cười vừa vui mừng

khiến khuôn mặt đã cứng đờ vì cười nay càng cứng đờ hơn.

Chờ mọi người giải tán rồi nàng mới nhớ đến Tiểu Lão Hổ, không biết hắn đi đâu. Nàng tìm mấy chỗ, còn đi qua tân phòng bên kia, hỏi vài người nhưng đến ông bà ngoại và cậu nhỏ của hắn cũng không tìm thấy người. Trong khoảng thời gian ngắn không ai biết hắn ở đâu.

Lúc này nàng đã nóng nảy, nhưng đúng lúc nàng đang cực kỳ nóng ruột thì Tiểu Muội không biết từ chỗ nào chạy về. Vừa thấy nàng, Tiểu Muội đã kéo nnagf tới một bên thở phì phò nói với nàng, "Không được, đại tỷ, đại tỷ, vừa rồi Tiểu Lão Hổ bị vị đại quan kia kéo đến chỗ rừng cây sau núi rồi."

"Kéo?" Trương Tiểu Oản ngây người, "Bọn họ đánh nhau sao?"

Tiểu Muội liên tục lắc đầu, "Không có, không có, người nọ đang dạy Tiểu Lão Hổ luyện cái gì đó. Đại tỷ mau đi xem một chút, đừng để Tiểu Lão Hổ nhà chúng ta bị lừa đi!"

Tiểu Muội sốt ruột khiến Trương Tiểu Oản bật cười. Nàng sờ sờ đầu em gái mình an ủi nói, "Đừng nóng vội, đại tỷ sẽ đi xem ngay."

"Tỷ mau mang Hoài Thiện về đi!" Tiểu Muội thực kích động, bộ dáng nắm nắm tay kia giống như muốn nhảy bắn lên vậy.

Trương Tiểu Oản xoay người đi đến chỗ Tiểu Muội nói. Quả nhiên nàng thấy hai người ở bìa rừng. Tiểu Lão Hổ vừa thấy nàng thì ném gậy gỗ trong tay ra ngoài, chạy chậm đến chỗ nàng, dang hai tay ôm lấy cổ nàng. Hắn đắc ý dào dạt mà nói với nàng, "Con vừa mới đánh cuộc với người kia, nếu con thắng thì hắn sẽ phải dạy con hai chiêu kiếm pháp! Mẫu thân, con lại có thể học kiếm pháp!"

Trương Tiểu Oản cười gật gật đầu, "Giờ học xong chưa?"

"Học một lần, còn phải luyện mấy ngày mới luyện được." Tiểu Lão

Hổ nghiêm túc nói, "Con sẽ luyện được tốt."

"Mẫu thân tin con……" Trương Tiểu Oản mỉm cười, "Nhưng bây giờ muộn rồi, phải đi ngủ."

"Vâng," Uông Hoài Thiện đã sắp chín tuổi qua mười tuổi nhưng lúc này hắn vẫn dựa đầu trên vai Trương Tiểu Oản. Hắn không muốn xuống dưới, muốn mẹ hắn cứ thế ôm hắn về nhà. Dù có nhiều việc hắn đã có khả năng làm, cũng hiểu được nhiều điều nhưng đôi khi hắn vẫn là đứa nhỏ giống trước kia, phải bắt nàng ôm mới chịu ngủ.

Trương Tiểu Oản có nhiều điều không thể cho hắn nhưng chút nũng nịu này nàng vẫn dung túng hắn. Cho dù lúc này có người ngoài nàng vẫn dùng tay nâng hai chân mà bế hắn không muốn buông. Nàng chỉ quay đầu nói với nam nhân đang nhìn mẹ con nàng, "Đại công tử, đêm đã khuya rồi mời ngài đi về thôi."

Ba huynh đệ của Uông gia lúc trước đã rời đi, Trương Tiểu Oản khi đó cũng cho rằng hắn đã sớm đi rồi, không nghĩ đến hắn vẫn ở đây.

"Đưa ta đến phía trước." Uông Vĩnh Chiêu quét mắt nhìn nàng một cái thật sâu rồi đi đến bên người nàng ném lại những lời này.

Trương Tiểu Oản khó hiểu nên không nhúc nhích. Uông Vĩnh Chiêu đi được vài bước, thấy phía sau không có tiếng bước chân thì quay đầu lại. Hắn nhìn phụ nhân kia đang ôm đứa nhỏ, trên mặt hoàn toàn không có tươi cười, mắt còn mang theo đánh giá nhìn hắn. Lúc này hắn nhìn nhìn đứa nhỏ đang bất mãn nhìn mình, tâm tình đột nhiên tốt lên. Lần này hắn nói càng thêm kỹ càng tỉ mỉ hơn, "Hai người các ngươi đưa ta đến phía trước rừng cây rồi ta sẽ lên ngựa."

Chương 93

"Mẫu thân, không cần tiễn người này." Uông Vĩnh Chiêu nói một xong thì Uông Hoài Thiện lập tức hô lên.

Hắn vừa nói thì Uông Vĩnh Chiêu đã mắt lãnh mà tức giận ý nhìn lại nhưng Uông Hoài Thiện càng phẫn nộ thật sự. Hắn cũng không cam lòng mà trừng lại, vì thế hai người có bộ dạng cực kỳ giống nhau cứ thế mở to hai đôi mắt giống nhau y đúc, nhướng mày mà trừng đối phương.

Trương Tiểu Oản vốn còn đang nghĩ phải dùng lời gì để cực tuyệt thấy thế thì không biết khóc hay cười.

"Mẫu thân……" Uông Hoài Thiện trừng mắt nhìn một hồi thì vẫn không cam lòng yếu thế mà mạnh mẽ trừng mắt nhìn Uông Vĩnh Chiêu không chớp một chút nhưng miệng thì réo tên người sẽ khẳng định đứng bên phía hắn.

Lúc này từ xa truyền đến ánh đuốc và tiếng Trương Tiểu Đệ đang gọi người, "Đại tỷ, Tiểu Lão Hổ, đại tỷ, Tiểu Lão Hổ……"

"Tiểu cữu cữu tới." Lúc này Uông Hoài Thiện cũng không trừng mắt với Uông Vĩnh Chiêu nữa àm bắc tay làm loa hét to cậu mình, "Tiểu cữu cữu, tiểu cữu cữu……"

Trương Tiểu Đệ nhanh chóng đi tới nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Uông Vĩnh Chiêu thì hắn theo bản năng căng cứng người, đôi mắt cũng trừng thật lớn.

Hắn bước nhanh tới chỗ Trương Tiểu Oản gọi nàng, "Đại tỷ." Giọng hắn khẩn trương, trong lòng cho rằng người này lại bắt nạt chị hắn.

Trương Tiểu Oản lắc đầu với hắn sau đó cười và xoay người lại bình tĩnh mỉm cười với Uông Vĩnh Chiêu nói, "Đại công tử, đêm đã khuya nên thứ cho ta không thể tiễn ngài. Ngài lên đường cẩn thận."

Nói xong nàng ôm Uông Hoài Thiện hành lễ với hắn sau đó không nói gì nữa mà đi theo con đường nhỏ về nhà. Đi được vài bước, Tiểu Đệ lại đây ôm Tiểu Lão Hổ, trong miệng nhu hòa mà dỗ cháu mình, "Tiểu Lão Hổ, để cữu cữu ôm nhé?"

Tiểu Lão Hổ thấy cậu hắn đang tươi cười thì rất hào phóng mà gật đầu vươn tay. Trương Tiểu Đệ lập tức mặt mày hớn hở mà ôm lấy hắn, lại đưa cây đuốc cho chị mình. Ôm Tiểu Lão Hổ rồi, hắn mới nhỏ giọng thét lên, "Tiểu cữu cữu ôm Tiểu Lão Hổ trở về nhà làm gì nào?"

"Trở về rửa mặt rửa chân đi ngủ!" Uông Hoài Thiện cười ha ha mà tiếp lời cậu hắn, hoàn toàn quên mất người hắn vừa trừng mắt.

Trương Tiểu Oản giơ cây đuốc đi bên cạnh bọn họ, nghe được hai cậu cháu nói chuyện thì quay đầu lại, ánh mắt nhu hòa nhìn hai người, khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Lúc này bọn họ càng đi càng xa, mà Uông Vĩnh Chiêu ở phía sau lại vẫn đứng tại chỗ. Sườn mặt phụ nhân kia khi nhếch miệng thoáng xẹt qua trước mặt hắn.

Có lẽ vì ánh lửa quá nhu hòa, đêm tối lại quá sâu nên sườn mặt của phụ nhân kia giống như có chút rạng rỡ. Mãi đến khi người đã đi khuất Uông Vĩnh Chiêu mới nhìn bóng đêm sau đó nhíu mày thật sâu. Sao hắn có thể nhìn người ta đến mức quên cả tức giận thế này?

Hắn lắc lắc đầu, bước nhanh về phía con ngựa ở bìa rừng. Không tiễn cũng được, ngày sau đừng oán hắn chưa cho nàng cơ hội.

****

Lần này Uông Vĩnh Chiêu nghĩ hắn đã tẫn trách với người vợ cả của mình. Còn Tiểu Lão Hổ thì về nhà được bà ngoại rửa mặt, rửa chân rồi lên giường.

Ngoài cậu cả đang động phòng không tới còn lại mọi người đều ở đây. Tiểu Lão Hổ được mọi người chăm chút cho từng tí một thì vui đến nỗi lúc ngủ cũng cười.

Lúc này đêm đã khuya, Trương Tiểu Oản bảo mọi người rửa mặt rồi đi ngủ. Chờ bọn họ về phòng rồi lại chắc chắn bọn họ đã đi ngủ nàng mới về phòng mình, nhịn không được ngáp một cái sau đó ngã vào giường đệm và ngủ ngay.

Sáng sớm hôm sau nàng vào phòng bếp đã thấy Triệu Quế Đào đã dậy và đi theo Lưu Tam Nương làm cơm sáng……

"Làm sao sớm như vậy?" Trương Tiểu Oản giật mình nhìn ra bên ngoài nhưng sắc trời hôm nay còn sớm thật sự.

"Sớm một chút, sớm một chút mới tốt……" Triệu Quế Đào đỏ mặt đáp lại, tay vẫn không ngừng đút củi vào lò, sau đó cúi đầu cầm giẻ lau bệ bếp.

"Ngươi mau ngồi đi, có gì đâu phải vội." Trương Tiểu Oản vội đi qua đoạt cái giẻ lau.

"Tiểu Bảo nói ngài thích sạch sẽ, ta ……" Triệu Quế Đào ngước khuôn mặt đỏ bừng, cười với Trương Tiểu Oản nói, "Đương gia phu nhân, ngài để ta làm đi, ta cái gì cũng không tốt chỉ có chăm chỉ thôi."

Trương Tiểu Oản bật cười, "Gọi đại tỷ đi, còn cái gì mà đương gia phu nhân chứ?"

Nói xong nàng lại tiếp, "Không phải không cho muội làm mà mấy ngày này muội phải nghỉ ngơi cho tốt, chờ quen rồi thì chuyện trong nhà chắc chắn để muội làm. Nghe lời đi nhé?"

Triệu Quế Đào lúc này mới buông lỏng cái giẻ trong tay, ngượng ngùng gật gật đầu.

Giải quyết xong cô dâu nỏ này Trương Tiểu Oản lại bất đắc dĩ hỏi Lưu Tam Nương, "Mẫu thân, ngài dậy sớm thế làm gì?"

"Ta không ngủ được, dậy sớm làm bát canh trứng cho Tiểu Lão Hổ. Hắn đang tuổi lớn, có lẽ đói rất nhanh." Lưu Tam Nương nói xong thì vẫy vẫy tay với nàng nói, "Con lại đây."

Trương Tiểu Oản đi qua đỡ bà dậy, "Eo lưng ngài không khỏe thì đừng ngồi ghế thấp nhóm lửa."

Lưu Tam Nương "À" một tiếng rồi đem tờ giấy đậy trên chén trứng gà nước đường mới nấu xong để trên mặt bếp đưa cho nàng nói, "Mới vừa nấu đấy, thê tử của Tiểu Bảo mới vừa uống một chén, con cũng uống một chén cho bổ người."

Đường đỏ trứng gà sao? Trương Tiểu Oản cười, "Con uống cái này làm gì?"

"Uống." Lưu Tam Nương cầm chén để vào tay nàng.

Trương Tiểu Oản chỉ đành cười uống xong chén trứng gà đường này sau đó cười nói với Triệu Quế Đào, "Đại tỷ xem như dính lộc của muội nè."

Lời nàng khiến Triệu Quế Đào lại đỏ bừng mắt.

****

Chờ dâng trà xong Triệu Quế Đào lại đi quét sân. Trương Tiểu Oản

rất buồn bực nói với Trương Tiểu Bảo đang ngây ra cười như thằng điên nói, "Đệ cũng không biết khuyên thê tử một chút hả? Sáng sớm tới giờ nàng cứ vội này vội nọ, người không hiểu còn tưởng nhà chúng ta tìm con dâu về làm đứa ở kia kìa."

"Tùy nàng đi." Tiểu Bảo gãi gãi đầu cười rồi đi qua giúp vợ mình.

Tiểu Muội đứng ở phía sau chị cả, đầu dựa vào vai nàng làm nũng nói, "Đại tỷ, muội có thể không cần luyện chữ không? Hôm nay muội muốn chơi với tẩu tử."

"Đừng hòng, hôm nay ta rảnh, để ta tự mình dạy muội học." Nhìn em gái nhỏ lại muốn lười biếng, Trương Tiểu Oản không chút do dự đâm thủng chút tính toán nho nhỏ của nàng.

Tiểu Muội nghe xong a a kêu hai tiếng hét lên với Trương A Phúc và Lưu Tam Nương, "Phụ thân, mẫu thân, ngày mai con muốn cùng nhị ca đưa đi đưa Tiểu Lão Hổ đi học đường. Con đi nhanh sẽ không chậm trễ việc của hắn."

Trương A Phúc nghe xong thì liếc nhìn con cả một cái, thấy nàng giống như đang tươi cười thì ông cũng không dám giúp con gái nhỏ xin xỏ mà chỉ đành quay đầu đi xin ra ngoài hiên. Lưu Tam Nương thì lắc lắc đầu với con gái nhỏ, "Năm sau con đã cập kê rồi, đại tỷ chỉ muốn con tìm được một nhà tốt. Hiện tại con phải học nhiều thì về nhà chồng mới đỡ khổ."

"Con mới không gả," Trương Tiểu Muội nghe xong thì bực bội nói, "Người trong kinh thành đều không phải người tốt. Con phải về quê nhà của chúng ta gả cho người giống đại ca và nhị ca, như thế mới không có hại."

"Vậy giờ muội về ngay đi." Trương Tiểu Oản nghe được thì cười lạnh ra tiếng. Nàng đứng lên túm chặt lấy tay Tiểu Muội, "Nếu không quay về thì hiện tại đi luyện chữ với ta ngay. Hôm nay phải viết được hai mươi chữ, nếu không ta sẽ đánh muội!"

Trương Tiểu Muội nghe thấy thế thì kêu thảm thiết, bị kéo đến thư phòng còn cầu cứu anh trai đang ở trong sân, "Đại ca, đại ca, huynh mau cứu muội, đại tỷ rảnh rỗi là muốn đánh muội. TTẩu tẩu, đại tẩu của ta, tỷ mau cứu ta……"

Trương Tiểu Bảo cười tủm tỉm mà nhìn nàng bị kéo đi, nhưng nàng dâu mới bên người hắn lại bị dọa, không biết phải làm sao hỏi, "Này, thế này là sao?"

"Không có việc gì, đại tỷ dạy Tiểu Muội luyện chữ nhưng nàng không nghe lời vì thế đại tỷ phải dọa nàng thì nàng mới nghiêm túc học chữ."

"Ta có nghe nói đương gia phu nhân biết chữ."

"Về sau gọi đại tỷ đi. Về sau nếu nàng cũng muốn học chữ thì ta cũng biết mấy cái, đến lúc đó ta sẽ dạy nàng." Nhìn nàng dâu nghe lời hiểu chuyện của mình, Trương Tiểu Bảo cười cực kỳ nghiêm túc nói với nàng.

"Vâng." Triệu Quế Đào lại đỏ mặt, nhưng vẫn thoải mái hào phóng lên tiếng. Lúc cầm lấy cái chổi nàng lại nhìn thấy bốn cái vòng bạc nặng trĩu trên tay. Đây là bà bà cho hai cái, đại tỷ cũng cho hai cái, bốn cái vòng thật sự nặng khiến Triệu Quế Đào biết mình được người nhà họ thích.

Trước giờ nàng không nghĩ tới đương gia phu nhân sẽ coi trọng nàng cho cưới nàng cho em trai mình.

Người một nhà hoà thuận vui vẻ mà qua ngày. Nàng dâu mới cũng thật là người tốt, việc trong nhà nàng đều tranh làm hết, cần mẫn đến mức việc của Trương Tiểu Oản đều bị nàng ấy cướp làm hết. Đến cuối cùng ngày cả kẻ hay trộm lười là Tiểu Muội cũng thấy ngượng ngùng với cô chị dâu đã cướp giặt quần áo còn cướp cả quét nhà này.

Hôm nay lúc Triệu Quế Đào lại cầm cây chổi muốn tới giúp nàng quét nhà thì Tiểu Muội dứt khoát đóng cửa phòng mình sau đó hét ra bên ngoài, "Tẩu đừng giúp ta quét phòng nữa, nếu để đại tỷ biết tẩu giúp ta quét phòng thì thế nào cũng sẽ đánh chết ta."

Triệu Quế Đào cũng ở bên ngoài dỗ nàng, "Thì tiện tay quét thôi, ta mới vừa quét dọn phòng phụ thân và mẫu thân, tới đây quét cho muội cũng được."

"Tẩu đừng có mà lừa ta." Cách một cánh cửa Tiểu Muội không chút nghĩ ngợi mà đáp, "Sáng sớm phụ thân đều sẽ quét nhà, đâu có chuyện để tẩu quét hộ. Ta thấy tẩu không quét được phòng của bọn họ nên mới muốn đến phòng của ta quét, ta không lười thế đâu."

Nói xong nàng ta tức giận đến không được, mở cửa đoạt lấy cái chổi trong tay tẩu tử sau đó nổi giận đùng đùng nói, "Tẩu đừng giúp ta quét nữa, ta sẽ tự quét."

Trương Tiểu Oản lúc này vừa đúng đi tới đưa quần áo mới cho nàng lại nghe nàng nói lời này thì tức khắc bật cười. Người cả nhà đều cần mẫn, quả thật không lo không có người làm việc.

"Được rồi, để nàng tự quét đi thôi." Trương Tiểu Oản cười đi qua nói với Triệu Quế Đào, "Mau tới giúp tiểu cô của muội nhìn xem bộ áo này có hợp không."

Tiểu Muội có áo mới thì chổi cũng không màng mà vui mừng nói, "Đại tỷ giúp muội làm áo rồi ư?"

"Xong rồi, muội mặc thử xem." Nói xong nàng quay đầu nói với Triệu Quế Đào, "Ta cũng làm cho muội một bộ, tí nữa qua phòng ta lấy về mà thử."

Triệu Quế Đào cắn miệng gật đầu, mặt lại đỏ ửng lên.

Tiểu Muội nhìn thấy thế thì hiếm lạ nói, "Đã gả được mấy ngày rồi mà sao mặt tẩu vẫn hơi tí là đỏ thế?"

Nàng ta vừa nói xong thì mặt Triệu Quế Đào lập tức đỏ toàn bộ, Trương Tiểu Oản nhịn không được nhéo cái mũi của Tiểu Muội, cảnh cáo nàng. Không biết vì sao hai đứa em trai nàng vừa vụng lại ngốc nhưng cố tình đứa em gái út này lại cực kỳ hoạt bát.

****

Tiểu Lão Hổ học xong thì nghe Mạnh tiên sinh giảng thêm một hồi mới nhanh chóng chạy về nhà. Mới vừa chạy đến trong thị trấn thì đã thấy có con ngựa ngừng bên người hắn, người nọ ngồi trên lưng ngựa nói, "Đi lên, ta đưa ngươi về."

"Cái gì mà đưa về?" Uông Hoài Thiện không hiểu, cũng lười để ý cái kẻ hắn không đánh lại được này, vì thế hắn dứt khoát co chân phóng về nhà. Nhưng mới vừa chạy được hai bước hắn đã bị người ta túm lấy áo phía sau, nhấc cả người lên ngựa.

"Ngươi muốn làm gì?" Uông Hoài Thiện nóng nảy muốn giãy dụa xuống ngựa.

Đao thúc có một người bạn tin tức linh thông hôm qua nghe ngóng giúp hắn nói di nương mới nạp của người này đã mang thai, nhưng không đến hai ngày lại không có. Hắn đã lường trước nam nhân này lại tới đoạt hắn. Hắn mới không chịu đâu. Hắn là con của mẹ hắn, người này muốn sinh thì tự đi mà sinh, đoạt hắn làm gì?

"Mau thả ta xuống……" Uông Hoài Thiện bị người ta túm thật chặt nên nóng nảy cật lực giãy dụa.

Uông Vĩnh Chiêu quản không được quá nhiều chỉ xuống ngựa cầm roi ngựa trói hắn lại, giọng mang theo uy hiếp, "Còn lộn xộn ta sẽ bó roi ngựa lên cổ ngươi."

Uông Hoài Thiện lập tức ngậm miệng, không giãy dụa nữa. Chờ đến nhà rồi, người nọ xuống ngựa thì hắn cũng xuống theo. Hắn vọt vào cửa lập tức kêu, "Mẫu thân, mẫu thân……"

Hắn gọi vừa gấp vừa hoảng khiến Trương Tiểu Oản ở trong phòng bếp sợ hãi chạy ra. Lúc này Uông Hoài Thiện vừa thấy nàng đã đỏ mắt xoay người chìa roi ngựa trói tay hắn cho mẹ hắn xem, "Mẫu thân nhìn xem, người ki trói con, còn nói nếu con lộn xộn hắn sẽ cột roi lên cổ con. Hắn muốn bóp chết con, mẫu thân, mẫn thân, hắn muốn bóp chết con."

Lúc này không đợi Trương Tiểu Oản có phản ứng gì thì Trương Tiểu Bảo đã nghe tiếng chạy đến cầm cái cuốc đặt ở đầu tường hung hăng đánh về phía người mới tiến vào sân……

"Cút ngay, ngươi dám bắt nạt đại tỷ của ta thì thôi lại còn bắt nạt cháu ngoại của chúng ta……" Trương Tiểu Bảo tức giận đến mức gân xanh trên mặt đều nhảy ra, cái cuốc kia vừa nhanh vừa tàn nhẫn bổ xuống.

Không chỉ Trương Tiểu Bảo cầm cái cuốc, Trương Tiểu Đệ vốn ở cửa thôn đón Tiểu Lão Hổ cũng chạy theo con ngựa trở về. Lúc này trong tay hắn có một cục đá, người thì đứng ở cửa dùng sức ném cục đá về phía Uông Vĩnh Chiêu trợ uy cho anh hắn.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, lúc này Tiểu Muội cũng cầm đòn gánh hợp lực đánh tới……

Trương Tiểu Oản nhìn cả nhà đang kéo bè kéo lũ đánh người thì trán giật giật, suy nghĩ làm thế nào để thu thập tàn cục rối rắm này.

Chương 94

Người họ Trương cùng nhau ra trận nhưng Uông Vĩnh Chiêu xác thật là người có thể thăng đến chức nhị phẩm võ tướng. Anh em Trương gia toàn lực xông đến nhưng hắn chỉ hơi lách người, lui lại sau ba bước đã tránh được đón công kích của cả ba, khiến bọn họ đánh vào không khí.

"Được rồi, dừng hết lại cho ta!" Thấy đánh không lại, Trương Tiểu Oản lập tức lạnh giọng quát, tiến lên cố làm ra vẻ mà liếc mắt nhìn Tiểu Bảo và Tiểu Muội đứng ở phía trước, sau đó nghiêm mặt với Tiểu Đệ đang đứng ở phía sau, lạnh lùng nói, "Còn không qua đây?!"

Tiểu Đệ không tình nguyện mà dịch bước chân tới, Trương Tiểu Oản tức giận cực kỳ mà quát bọn họ, "Còn không mau xin lỗi."

"Dựa vào cái gì?" Em trai em gái nàng và cả Tiểu Lão Hổ đều đồng thành gào to.

Trương Tiểu Oản bị bọn họ làm cho tức giận đến muốn ngất, chỉ cười lạnh nói, "Các ngươi nói xem dựa vào cái gì?"

Mấy người vừa thấy mặt nàng thì lập tức bị nụ cười lạnh của nàng dọa sợ. Lúc này mấy cái đầu nóng đến hôn mê kia mới nhớ ra người bọn họ đánh là đại quan. Hơn nữa người này đang nhìn bọn họ với ánh mắt hung thần ác sát, quả là dọa người.

Đánh không lại thì phải nhận thua sau đó lập tức chạy – lời này là Trương Tiểu Oản dạy khi mang mấy đứa em ra ngoài săn thú. Lúc

này đám Tiểu Bảo, Tiểu Đệ và Tiểu Muội đã tỉnh ngộ mà khom người hướng về phía người kia cố nén tức giận nói, "Chúng ta xin tạ lỗi với ngài."

Nói xong cả đám lập tức giải tán. Lúc đang chạy trốn Trương Tiểu Bảo còn kéo cháu ngoại nhà mình. Thấy hắn vẫn ngơ ngác thì hắn gấp đến không được, dứt khoát bế người chạy về phía hậu viện.

Bọn họ trốn đến cực kỳ vội vàng, một hồi đã không thấy tăm hơi gì nữa, Trương Tiểu Oản nhìn thấy thế thì nhíu mày lại. Nhưng ngay sau đó nàng xoay người bình tĩnh hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu, "Người nhà thất lễ mong Đại công tử chớ trách."

"Như vậy còn không trách thì muốn thế nào mới trách? Ngươi nói xem." Uông Vĩnh Chiêu lạnh lùng mà nhếch khóe miệng.

"Vậy Đại công tử trói tay con ta là thế nào?" Trương Tiểu Oản nửa nghiêng đầu, cũng không nhìn thẳng vào hắn mà chỉ nhàn nhạt nhìn bên cạnh nói.

"Nói như vậy thì mấy người kia đánh người có lý?" Lời này của Uông Vĩnh Chiêu quá lạnh lùng và mang theo khinh miệt khiến Trương Tiểu Oản nháy mắt quay mặt lại, không chút biểu tình nào nhìn thẳng hắn nói, "Đại công tử muốn dùng roi ngựa cột cổ con ta là ngài có lý sao?"

"Ta chỉ tùy tiện nói thế." Uông Vĩnh Chiêu tức khắc tức giận đến tận trời, giọng càng thêm nghiêm khắc.

"Ngài có thể tùy tiện nói nói nhưng ngài trói tay hắn là thật, người nhà ta yêu thương hắn, vì hắn xả giận cũng không bị thương ngài chút nào. Còn mong Đại công tử thứ lỗi." Trương Tiểu Oản cũng lạnh lùng nói, sau đó nàng hành lễ với hắn.

Một cái hành lễ này của nàng khiến Uông Vĩnh Chiêu tức giận đến đỉnh đầu bốc hỏa, hắn nhìn phụ nhân khiến hắn tức giận đùng đùng

này một lúc lâu mới cố nén tức giận vung tay áo nói, "Ngươi đừng có vô lý!"

Nói xong hắn đã đi vào nhà chính, chỉ vào bước đã vào đến nơi, Trương Tiểu Oản thấy thế thì cũng chỉ đành đi theo vào. Mới vừa vào cửa nàng đã nghe thấy Uông Vĩnh Chiêu lạnh lùng sai bảo, "Dâng trà."

Nhìn Uông Vĩnh Chiêu coi nhà nàng như hậu viện nhà nàng, Trương Tiểu Oản hơi ngây ra rồi mới đi tới phòng bếp bưng nước trắng lên.

"Trà." Uông Vĩnh Chiêu nhìn chén nước trong vắt kia thì trừng mắt nhìn Trương Tiểu Oản một cái. Ánh mắt kia quá mức hung dữ nhưng đôi mắt hắn lại giống hệt con trai nàng vì thế Trương Tiểu Oản không thấy sao hết mà chỉ không nhanh không chậm nói, "Không có trà."

"Tiền đưa cho ngươi đâu?"

"Để dành."

"Để dành làm gì? Ngươi quản gia mà không mua ít trà mời khách sao?"

"Hộ nông thôn thì không cần trà đãi khách, chỉ nước lọc là được."

"Cái miệng này của ngươi rốt cuộc là học từ đâu?!" Uông Vĩnh Chiêu đã tức giận đến đập bàn, chén trà cũng nảy lên sóng nước ra ngoài.

Trương Tiểu Oản nhíu mi, không thể không nhìn kỹ Uông Vĩnh Chiêu sau khẽ thở dài hỏi, "Đại công tử có việc phiền lòng sao?"

Người này tuyệt không phải tức giận việc vừa rồi. Hắn không để ý những việc vụn vặt, cũng khinh thường tức giận không đâu. Mấy đứa em nàng xông lên mà hắn chỉ nhanh nhẹn tránh thoát, nhìn đã biết hắn khinh thường không muốn ra tay. Cho dù có tức giận thì khí

thế cũng không thể lớn thế này được.

Nghe vậy Uông Vĩnh Chiêu nhìn chằm chằm nàng, qua một hồi hắn mới mở miệng lạnh lùng nói, "Hoài Thiện cũng là con của ta, ngươi một câu lại một câu nói con của ngươi là có ý gì?"

Trương Tiểu Oản nghe được thì nở nụ cười, nàng ha hả cười hai tiếng lại không được móc ra khăn lau lau khóe miệng, sau đó rũ mắt đạm mạc nói, "Đại công tử lại muốn cùng ta đoạt người sao?"

"Nói hươu nói vượn!" Uông Vĩnh Chiêu lại quát lạnh một tiếng, trong thanh âm mang theo tức giận cực mạnh.

"Đại công tử muốn cướp thì cũng có thể thử xem," Trương Tiểu Oản chậm rãi cầm khăn tay mở ra, đặt trên đầu gối dùng tay miết nếp gấp nhỏ, "Bà bà đã nói với ta chỉ cần một ngày ta không vào cửa Uông gia, không mang theo hắn về tranh gia sản của Uông gia thì ta và Uông gia sẽ có thể nước giếng không phạm nước sông."

"Trương thị, ngươi chớ có nói hươu nói vượn," Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì đột nhiên vươn tay nắm chặt lấy cằm nàng nhìn vào mắt nàng nói gằn từng chữ, "Nếu ngươi còn dám vọng ngôn thì ta có thể đuổi cả hai mẹ con ngươi ra cửa, để cả đời các ngươi mang tiếng bị trượng phu ruồng bỏ, bị phụ thân từ, vĩnh viễn không thể xoay người."

Trương Tiểu Oản hất tay hắn ra, nhưng Uông Vĩnh Chiêu lại siết càng chặt. Trương Tiểu Oản cũng bất chấp khả năng bị hắn bóp nát cằm mà quay đi. Ở một khắc đó nàng bị siết khiến cằm đau không nói nên lời. Nhưng nàng nhanh chóng nhịn xuống, quay đầu trừng mắt nhìn Uông Vĩnh Chiêu, cười lạnh ra tiếng, "Ta sợ cái gì? Bà bà viết giấy trắng mực đen ta còn đang cầm, trong kinh thành này có không biết bao nhiêu người đều biết ta là người hiếu thuận, nếu Đại công tử muốn hưu ta thì cứ thử xem."

Uy hiếp nàng sao? Được thôi, nếu Uông Vĩnh Chiêu bất nhân thì

nàng cũng dám bất nghĩa. Nàng không phải không có sự chuẩn bị.

"Giấy trắng mực đen?" Uông Vĩnh Chiêu tức giận đến cười lạnh không thôi, ngay sau đó hắn chìa tay, "Lấy ra đây."

Trương Tiểu Oản mắt lạnh nhìn hắn, lấy ra ư? Ngây thơ quá nhỉ?

Uông Vĩnh Chiêu vươn tay ra thì cũng biết phụ nhân này không phải chỉ vì bị hắn quát mà sợ. Sau đó hắn thu tay lại, nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh như băng của nàng, nhắm mắt quay lại ngồi ngay ngắn.

Ở một khắc kia Trương Tiểu Oản nhìn thấy một chút cảm giác thất bại trên người hắn. Nàng đoán nam nhân này đại khái lại bị mẹ hắn hoặc nữ nhân hắn thích làm ra chuyện gì ngu xuẩn gì nên bị đả kích rồi. Trong hai năm kia nàng cũng không ít lần chứng kiến thủ đoạn ngu xuẩn của hai nữ nhân kia mà nếu vị di nương mới cũng không bớt lo thì nam nhân này quả thật sẽ không có ngày nào yên ổn.

Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì tới nàng, nếu Uông Vĩnh Chiêu ở nhà không tốt lại muốn mẹ con nàng phải đền bù thì đó là không có khả năng. Những việc nên làm nàng đã làm, không thể làm thì dù hắn có muốn nàng cũng không theo được.

Cho dù hắn và Tiểu Lão Hổ lớn lên giống nhau thì đối với người trước mặt, Trương Tiểu Oản vẫn không hề có chút cảm tình nào. Ưu phiền của hắn không có gì liên quan tới nàng, mà nàng căn bản sẽ không chia sẻ với hắn.

Uông Vĩnh Chiêu cứ ngồi ở đó không nói gì, Trương Tiểu Oản cũng căn bản không muốn mở miệng. Sau khi nhìn hắn vài lần nàng đứng lên đi đến cạnh cửa dùng ánh mắt dọa cho mấy đứa em trai, em gái đang ló đầu thăm dò sợ chạy. Sau đó nàng ngồi lại chỗ cũ, cất giọng thiếu kiên nhẫn hỏi, "Đại công tử, sắc trời không còn sớm, ngài vẫn nên về đi."

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái, chỉ duỗi tay cầm chén nước uống hết rồi nhanh chóng rời đi.

Trương Tiểu Oản cho rằng ôn thần này cuối cùng đã phát tiết xong buồn bực nên đi rồi. Nhưng nửa đêm nàng đột ngột cảm thấy có người trong phòng. Nàng bật dậy, chuẩn bị cầm gối đầu đập kẻ kia. Lúc này ánh đèn sáng lên, nàng nhìn thấy là Uông Vĩnh Chiêu, hắn ném một cái chai cho nàng, nói nhanh, "Thuốc trị thương."

Trương Tiểu Oản không để ý tới cái chai kia mà nhanh chóng duỗi tay cầm áo ngoài ở đầu giường mặc vào sau đó mới binh tĩnh nhìn người nọ hỏi, "Đại công tử nửa đêm đến thăm là có chuyện gì quan trọng sao?"

Uông Vĩnh Chiêu nhìn cái cằm nàng sưng lên, nhàn nhạt nói, "Đưa thuốc."

"Còn gì không?"

"Thực sự có giấy trắng mực đen sao?"

"Có."

"Ha hả," Uông Vĩnh Chiêu cười khẽ, trong tiếng cười có buồn rầu không kiềm chế được, "Ta nhiều năm chiến đấu hăng hái trên sa trường được mấy phần quân công, một lòng một dạ muốn chấn hưng gia tộc nhưng luôn bị vấp chấn, mà hòn đá đó không phải ở bên ngoài mà vẫn ở trong nhà."

Trương Tiểu Oản lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt không hề có dao động. Uông Vĩnh Chiêu than thở xong thì nhìn về phía nàng, sắc mặt trầm tĩnh xuống hỏi, "Ngươi có chủ ý gì không?"

"Đại công tử tới hỏi chủ ý sao?"

"Ngươi muốn nói như vậy thì cũng được."

“Đại công tử, thiên hạ này không có cuộc mua bán nào là không thể làm.”

“Ngươi muốn đổi lại cái gì?”

“Mấy năm nay giang sơn sẽ thay đổi đúng không?” Mấy năm nay Trương Tiểu Oản đã hỏi thăm một ít chuyện bên ngoài, về Uông gia nàng cũng nghe được Uông Quan Kỳ nói bóng gió một chút. Về tình thế trước mắt trong lòng nàng cũng có phán đoán ít nhiều.

Thái Tử hiện tại đã làm Thái Tử 12 năm. Một kẻ làm Thái Tử quá lâu thì tự nhiên sẽ rất không kiên nhẫn.

“Sẽ.” Trong mắt Uông Vĩnh Chiêu có vài phần kinh ngạc nhưng sau đó hắn vẫn gật đầu.

“Uông gia sẽ không bị liên lụy chứ?”

Uông Vĩnh Chiêu không hề nói gì, hắn nhìn thẳng Trương Tiểu Oản một lúc lâu, thấy nàng không hề trốn tránh thì mới cân nhắc rồi nhẹ nhàng gật đầu.

“Nếu Đại công tử chịu đồng ý với ta hai việc thì ta hứa sẽ cho ngài vài chủ ý giúp ngài phân ưu.”

“Nói.”

“Một là, nếu như Uông gia có chuyện, nếu có gì đó không đúng thì mong ngài trước tiên báo cho chúng ta một tiếng……” Trương Tiểu Oản bình tĩnh nói.

“Hử?” Uông Vĩnh Chiêu nhíu mày.

“Để một nhà chúng ta trốn kịp.” Trương Tiểu Oản nói cực kỳ thản nhiên.

Lúc này, Uông Vĩnh Chiêu lại bị sự to gan lớn mật của nàng chọc cho tự sặc nước miếng mà ho khan. Trương Tiểu Oản làm lơ sự kinh ngạc của hắn, chỉ tiếp tục nói điều kiện của mình, "Hai là, nếu như Uông gia được việc, ngày sau Hoài Thiện sẽ lấy tư cách con cháu của Uông gia để xuất sĩ (dấn thân vào con đường làm quan), đến lúc đó mong Đại công tử giúp đỡ một hai."

Bại nàng muốn cả nhà sống sót, thành nàng cũng muốn chiếm chỗ tốt, để Uông Hoài Thiện dựa vào cái bóng của Uông gia mà được xuôi gió xuôi nước. Uông Vĩnh Chiêu nhìn phụ nhân không biết đầu óc nghĩ gì này mà nghiến răng, hoàn toàn không biết phải làm gì mới tốt.

Chương 95

Lặng im một lúc Uông Vĩnh Chiêu mới mở miệng hỏi, "Ngươi lấy lá gan này từ đâu vậy?"

Từ đâu ra lá gan nói được những lời này ư? Trương Tiểu Oản không lên tiếng mà chỉ nửa cúi đầu.

"Ngươi cho rằng ta sẽ đồng ý sao?" Lần này Uông Vĩnh Chiêu cực kỳ bình tĩnh hỏi.

"Không biết." Trương Tiểu Oản nghe ra chút không đúng trong giọng hắn, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu lộ ra trầm ổn trong lạnh lẽo, trên người không còn chút buồn rầu nào vừa rồi.

Trong lòng Trương Tiểu Oản chợt lạnh nhưng bề ngoài nàng vẫn không có biểu tình gì mà bình tĩnh nhìn hắn.

"Xem ra trong lòng ngươi không có Uông gia."

"Trong lòng Uông gia cũng không có ta."

Cũng như nhau cả thôi.

Nghe vậy Uông Vĩnh Chiêu cười khẽ ra tiếng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, "Cái đồ phụ nhân nhà ngươi quả nhiên bất phàm."

"Bất phàm đến mức Đại công tử phải đặc biệt tới lừa ta sao?" Trong lòng Trương Tiểu Oản đại khái đã có tính toán, lúc này nàng nặng

nề thờ dài dưới đáy lòng. Nàng vẫn quá xem trọng chính mình, tự xưng là tầm mắt cao hơn người khác, nghĩ sâu hơn người khác đồng thời có thể nắm được nhược điểm của người khác……

Biểu hiện của nàng trước mặt Uông Vĩnh Chiêu vẫn cao ngạo bởi vì chỉ cần khác thường chút là yếu đuối, mà Uông Vĩnh Chiêu này sợ là đã sớm hiểu rõ lòng nàng.

"Nếu không như thế thì ai mà đoán được ý tứ trong lòng ngươi chứ?" Uông Vĩnh Chiêu cười khẽ lên tiếng. Mẹ hắn là dạng người gì nếu trước kia hắn còn không rõ thì ở lúc gia đình khốn khó, còn có hành động sau khi hắn được thăng lên làm nhị phẩm đã khiến hắn đại khái hiểu rõ trong lòng. Chẳng qua hắn muốn biết Trương thị vững vàng ngồi trong tòa nhà ở nông thôn này là dựa vào cái gì khiến người mẹ ương ngạnh kia của hắn lại không phái người tới gây phiền toái cho nàng.

"Lấy đồ ra đây," Uông Vĩnh Chiêu nhắm mắt, nhẹ thở phào, "Như thế ngươi sẽ được an ổn ở nơi này, nếu ta ngã ngựa thì sẽ tự phái người tới đưa một nhà các ngươi thoát khỏi nguy hiểm."

Trương Tiểu Oản cũng kinh ngạc, không thể tưởng tượng mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu.

"A," Uông Vĩnh Chiêu nhìn đôi mắt ngây ra của nàng thì đột nhiên lại cười ra tiếng, "Nhưng theo như lời ngươi thì thiên hạ này không có cuộc mua bán nào không làm nổi, nếu Uông gia chúng ta gặp phải chuyện không hay thì ngày sau sợ là còn phải dựa vào đứa nhỏ kia nối dõi tông đường."

Dứt lời, hắn lại vươn tay, "Lấy đến đây đi." Ánh mắt hắn nhìn Trương Tiểu Oản lúc này lạnh nhạt không hề có cảm xúc.

Trương Tiểu Oản đánh giá một hồi rồi đứng dậy đi đến một gian phòng khác để đồ lặt vặt. Nàng lấy một cái hộp từ một góc xó xỉnh đem tờ giấy Uông Hàn thị viết lấy ra. Lúc đưa đến tay Uông Vĩnh

Chiêu nàng hỏi nhiều một câu, "Hẳn là Đại công tử đã có biện pháp?"

"Muốn biết?" Uông Vĩnh Chiêu mở tờ giấu ra, nhanh chóng nhìn một lượt.

Trương Tiểu Oản không nói gì.

"Nói cho ngươi cũng được," Uông Vĩnh Chiêu ngước mắt nhìn nàng, "Thân thể bà ấy không tốt nên ta sẽ đưa bà ấy tới chỗ thần y ở ngoại thành chữa trị, chắc dăm ba năm cũng không về được."

"Vì sao Đại công tử lại tới đây?" Trương Tiểu Oản hỏi lại.

"Như lời ngươi nói, trong kinh sắp có chuyện lớn." Uông Vĩnh Chiêu vươn tay, châm tờ giấy trên ngọn đèn dầu, đợi nó cháy lên hẳn nhìn ánh lửa bùng cháy bình tĩnh nói, "Mà Uông gia chúng ta vẫn phải cẩn thận chặt chẽ mới tốt. Ngươi không trở về kinh thành cũng đúng, ai biết tiếp theo Uông gia sẽ như thế nào."

Trương Tiểu Oản nhíu mày, ngồi ở mép giường không nói.

"Ngươi là con dâu của Uông gia, theo như lời ngươi thì ngươi có danh hiếu thuận, ta không hưu ngươi được. Ngày sau nếu có họa mà ta trốn không được thì sẽ tự phái người đưa ngươi và đứa nhỏ ra khỏi kinh. Nhưng nếu không có họa diệt môn thì ngươi cũng phải cùng Uông gia một đường. Có một số việc trong lòng ngươi phải tự tính đi."

Nói xong, Uông Vĩnh Chiêu không lên tiếng nữa mà chậm chạp đợi Trương Tiểu Oản trả lời. Trương Tiểu Oản cân nhắc một lúc lâu mới mở miệng nói, "Mời Đại công tử nói."

"Tịnh di nương kia là do Thượng Quan gia đưa cho ta, ngày hôm trước nàng ta đẻ non."

“Đại công tử nén bi thương.”

Uông Vĩnh Chiêu nhẹ lắc lắc, nhàn nhạt nói, “Chẳng có gì phải bi thương, nàng ta không đẻ non.”

Trương Tiểu Oản ngước mắt nhìn hắn. Khuôn mặt Uông Vĩnh Chiêu trầm tĩnh, không giống bộ dáng tức giận ban ngày. Biểu tình của hắn lúc này bình tĩnh, lòng dạ sâu đến mức đáy lòng Trương Tiểu Oản không ngừng lạnh lẽo.

“Ý Đại công tử là?”

“Nàng ta không có thai.” Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói, “Ta đưa được gia mẫu ra khỏi kinh nhưng không thể tống nàng ta ra cửa. Chỉ có thể nhốt nàng ta ở nội trạch, hiện tại hậu trạch cũng phải để nàng ta quản gia. Nhưng nếu có một ngày tình thế đối với ta bất lợi thì ta cần ngươi phải trấn trạch. Lúc đó ngươi không được phép thoái thác, cũng phải làm theo lời ta dặn.”

“Biết, nhưng đại công tử cũng phải hiểu, ta chỉ nhất thời nghe theo ngài để ngài lợi dụng nhưng ta không thể theo một đời. Ta và ngài đại khái cũng cũng chỉ có chút lui tới này thôi.” Trương Tiểu Oản nhẹ hếch cằm.

“A, ta cũng không muốn ngươi quản hậu trạch của Uông gia một đời đâu. Nói đến cũng thật là hoang đường, ta thế nhưng cũng tùy ý để ngươi nhẹ nhàng tránh ở nông thôn này……” Uông Vĩnh Chiêu nói đến đây thì kỳ quái mà cười.

“Những việc nên vì Uông gia làm thì ta đều đã làm.” Trương Tiểu Oản cũng nhàn nhạt nói. Những gì nàng làm xác thật đều vì Uông gia. Một nữ nhân như nàng được bao nhiêu ơn huệ của Uông gia thì đều đã trả lại. Nàng cũng không có ý nghĩ thân là con dâu Uông gia thì phải làm quỷ Uông gia nên tự nhiên cũng chỉ có thể làm tới đó. Nàng rất bủn xỉn, nhưng cũng không yêu cầu quá nhiều.

Cùng Uông gia nàng cũng chỉ có thế thôi. Sau một trận náo loạn đêm nay càng khiến nàng coi Uông gia và nam nhân này như hồng thủy mãnh thú.

Nàng vì tồn tại, vì cả nhà già trẻ đã đủ mệt mỏi nên cũng sẽ không tùy ý để mặc Uông gia muốn làm gì thì làm. Bề ngoài nàng kính cẩn nghe theo, khom lưng uốn gối với triều đại này nhưng trong xương tủy của nàng vẫn là một người hiện đại thức thời, không hà khắc bản thân và thích chiếm lợi.

Nàng sẽ không vì những thứ không đáng, không cam tâm tình nguyện mà trả giá quá nhiều.

Khuôn mặt Trương Tiểu Oản bình tĩnh, Uông Vĩnh Chiêu liếc mắt nhìn một cái thì cũng không nhiều lời mà mang một cái tay nải đưa cho Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản cầm lấy thì bị trọng lượng trong tay làm cho hoảng sợ. Vừa mở ra thì thấy đó là một bao vàng bạc châu báu.

"Ngươi tìm chỗ nào đó cất giấu, ngày sau đều có tác dụng."

"Đại công tử có phải quá tín nhiệm ta rồi không?" Trương Tiểu Oản có chút chế nhạo nói.

"Ngươi muốn giữ được một nhà, lại muốn đứa nhỏ có tương lai thênh thang thì dã tâm quả là không nhỏ. Nói vậy năng lực của ngươi hẳn là cũng không nhỏ." Uông Vĩnh Chiêu nói xong lời này thì đứng dậy mở cửa ra ngoài.

Hắn nhìn nhìn bầu trời, đêm nay không có trăng sao, tấm màn trời đen ảm đạm không chút ánh sáng. Hắn quay đầu nói với phụ nhân kia, "Ta biết ngươi không muốn vào kinh nhưng cuối năm nay nếu Uông gia chưa xảy ra chuyện, ngươi cũng về đại trạch chủ trì đại cục một hồi đi."

Dứt lời, hắn cuối cùng cũng đi, để lại Trương Tiểu Oản nhìn chằm chằm đống của cải kia, không biết phải giấu ở đâu.

****

Cứ năm ba ngày Uông Vĩnh Chiêu lại tìm Uông Hoài Thiện tới rừng rậm học kiếm. Uông Hoài Thiện có chút khó hiểu, hỏi mẹ hắn xong lại được mẹ hắn nói về thỏa thuận giữa hai bên thì lúc này hắn mới yên tâm cùng Uông Vĩnh Chiêu tập kiếm.

Tháng 10, lương thực thu hoạch xong thì Trương Tiểu Oản quyết tâm mang theo hai đứa em trai bí mật đem hạt kê mới phơi xong giấu đến nơi khác.

Mà càng khiến Trương Tiểu Oản âm thầm lo lắng chính là Quế Đào có thai. Người một nhà vui mừng không thôi, chỉ có Trương Tiểu Oản là lúc nào cũng có xúc động muốn mang bọn họ chạy. Một khi người ta có uy hiếp, đặc biệt là nhiều uy hiếp thế này thì cũng sẽ nhịn không được nhát gan sợ phiền phức. Nàng hiện giờ chính là như thế, chỉ sợ mây đen trong kinh thành bao phủ tới trên người mình. Nàng có già trẻ phải lo, so với trong quá khứ không có bất kỳ cái gì thì đúng là càng thêm sợ hãi.

Nếu chạy thoát đến nơi khác thì khả năng Tiểu Lão Hổ sẽ không thể trở nên nổi bật, bọn họ cũng có lẽ sẽ phải nhấp nhô gập ghềnh mới có thể tìm được chỗ cắm rễ. Nhưng dù khó khăn vô cùng thì cũng tốt hơn mất mạng, cùng Uông gia chết chìm một chỗ.

Chờ đến tháng 11, Uông gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện, mà Trương Tiểu Oản lại yên tâm hơn. Nghe nói Hi Thái Tử chết ở cửa cung, mà lúc ấy Uông Vĩnh Chiêu là một trong những quan viên đi bên cạnh hắn. Hoàng Thượng tức giận ra lệnh đánh quan viên từ tam phẩm trở lên 100 trượng, nếu chết thì chôn còn không chết thì biếm làm thứ dân. Quan viên dưới tam phẩm thì trực tiếp bị lôi ra Ngọ Môn chém đầu.

Chức Tổng Binh của Uông Vĩnh Chiêu quả là có ích, vừa lúc là nhị phẩm nên hắn chỉ bị đánh trượng, cuối cùng không chết mà bị nâng về nhà.

Uông Vĩnh Chiêu không chết, Trương Tiểu Oản thật là vui sướng không thôi. Người của Uông gia bị lệnh cưỡng chế đuổi ra khỏi gia trạch cũng không khiến nàng lo lắng. Nàng đã sớm âm thầm hỏi thăm, có một thôn lớn cách Hồ gia thôn một đoạn, ở đó có một tòa nhà lớn để không, đủ cho lớn nhỏ Uông gia tới đó ở. Hơn nữa nơi đó có chút xa xôi, cách chỗ nàng không gần.

Nàng cầm tiền Uông Vĩnh Chiêu đưa cho để mua tòa nhà. Ngày đó nàng vẻ vang xuất hiện trước mặt Uông gia, dẫn dắt bọn họ đi tới chỗ kia. Sau đó nàng không thèm liếc mắt nhìn di nương kia một cái đã gọi quản gia tới dặn dò rồi quỳ lạy Uông Quan Kỳ sau đó vỗ mông ngồi lên xe bò của Tiểu Bảo về nhà mình.

Bên ngoài đều chỉ biết đương gia nương tử là nàng sống ở nông thôn đã phải bán lương thực một năm của nhà mình lại mượn bạc anh em mới mua được tòa nhà kia cho Uông gia. Bên ngoài truyền quá mức oanh liệt khiến Uông Vĩnh Chiêu nằm trên giường dưỡng thương tức giận đến bật cười. Giang Tiểu Sơn hầu hạ hắn nhìn thấy thì cảm thấy chủ tử nhà mình đang mừng rỡ.

Lúc này những nhà Trương Tiểu Oản làm mối cho ba anh em nhà họ Uông cũng coi như không tồi. Chỉ có một nhà cùng Uông gia lui thân, còn hai hộ kia tính ra cũng là dòng dõi thư hương, dù không lớn nhưng khí tiết vẫn có. Bọn họ cho người đưa lời nói ngày thành thân vẫn ấn theo nhà hắn chọn lựa, sính lễ cũng có thể ấn theo tình hình của Uông gia mà đưa. Người tới truyền lời vẫn ân cần săn sóc, không mang theo chút khinh thường nào.

Uông Vĩnh Chiêu gặp hai nhà kia xong thì ngồi kiệu đến thôn Phiến Diệp Tử. Trong lời hắn không phải không có châm chọc, nói người làm đại tẩu như Trương Tiểu Oản phải bán ruộng bán đất lấy sính lễ cho chú em chồng thôi.

Trương Tiểu Oản cũng chẳng phải người da mặt mỏng. Sau khi nghe xong nàng chỉ cười đưa bạc hắn đưa lúc trước trả lại. Thứ của hắn nàng đều trả hết, còn một phần khác nàng cầm đi đặt mua sính lễ cùng bà mối. Lễ này nâng ra từ nhà nàng đưa đến nhà thông gia của Uông Vĩnh An và Uông Vĩnh Trọng, ngày thành hôn cũng được định xuống.

Điều này lại lần nữa chứng thực danh tiếng hiếu thuận của nàng. Nhưng lúc này Trương Tiểu Oản vẫn hơi khách khí với Uông Vĩnh Chiêu vì dù sao tiền này cũng là hắn đưa cho nàng. Rốt cuộc nàng cũng không dám làm quá mức. Nàng còn phải chờ cái gì mà Tam Vương gia kia thượng vị để Uông Vĩnh Chiêu có thể thuận nước mà lên. Trong lòng nàng cũng có khát vọng con mình có thể mang theo bản lĩnh của hắn, một bước lên trời.

Chương 96

Sau khi Trương Tiểu Oản định xong ngày thành hôn cho Uông gia lão nhị cùng lão tứ thì hai anh êm có đi qua một chuyến để cảm tạ nàng.

Uông Vĩnh An đã biết được sự lợi hại và tầm quan trọng của đứa cháu kia vì thế lần này hắn đặc biệt dắt tới một con ngựa lùn màu đen.

Đôi mắt của con ngựa đen bóng, da lông cũng tỏa sáng. Hôm nay Tiểu Lão Hổ được nghỉ học, hắn đang chơi đùa thì thấy con ngựa ở cửa. Vừa nhìn thấy con ngựa hắn đã cảm thấy nó có điểm giống Cẩu Tử. Hắn thực sự có chút thích con ngựa này nên đành phải thả hai người này vào nhà, bái kiến mẹ hắn.

Uông Vĩnh An mang theo Uông Vĩnh Trọng thoạt nhìn có chút thấp thỏm đi vào phòng. Trương Tiểu Oản sớm đã nghe thấy tiếng bọn họ tới nên đang đợi ở nhà chính, trên mặt là tươi cười.

"Tẩu tử." Hai người đồng thời gọi một tiếng, đôi tay chắp lại hành lễ.

"Nhị công tử, tứ công tử." Trương Tiểu Oản cũng vén áo thi lễ với bọn họ, ôn hòa mà nói, "Mau vào ngồi đi."

Nói xong nàng cũng gọi Uông Hoài Thiện vào, lại thấy trong tay hắn dắt ngựa và ngẩng đầu nhìn nàng thì nàng cười lắc lắc đầu nói với Tiểu Bảo đang đứng ở một bên, "Dẫn hắn ra ngoài chơi đi, nhưng đừng để hắn cưỡi vội để tránh cho hắn bị ngã."

“Con mới không ngã, Đao thúc đã dạy con cưỡi ngựa rồi.” Tiểu Lão Hổ vừa nghe mẹ hắn nói thế thì biết nàng đã đồng ý cho hắn nhận nên mặt mày lập tức hớn hở đáp.

“Được, mẫu thân biết con sẽ không ngã nhưng phải chậm một chút nghe không?” Trương Tiểu Oản nhìn con trai răng trắng môi hồng vì cuộc sống đầy đủ, lại được người nhà yêu thương nên hơi chút vênh váo tự đắc, khóe miệng nàng nhịn không được nhếch lên ý cười.

“Đại tỷ, có đệ đi cùng nên tỷ cứ yên tâm.” Trương Tiểu Bảo thấy cháu trai khó dằn nổi yêu thích muốn đi ra ngoài cưỡi thử con ngựa thì hàm hậu cười với chị gái mình sau đó dẫn hắn ra cửa.

Triệu Quế Đào không yên tâm đi theo bọn họ ra cửa vài bước cũng chưa muốn về. Tiểu Lão Hổ thấy thế thì phất tay với nàng, “Đại cữu mẫu trở về đi, chúng ta rất tốt.”

Triệu Quế Đào lo lắng sốt ruột, “Ta nghe nói có mấy con ngựa sẽ hất người ngã xuống……”

“Con ngựa này nhỏ nên không thế đâu.” Tiểu Bảo an ủi vợ mình.

Triệu Quế Đào kéo hắn một phen sau đó thấp giọng nói với hắn, “Đây chính là do người của Uông gia đưa tới, chàng xem có phải bọn họ muốn hại Tiểu Lão Hổ của chúng ta không?”

Tiểu Bảo dở khóc dở cười nhìn người vợ nghi thần nghi quỷ của mình nói, “Nàng lại miên man suy nghĩ cái gì thế? Đại tỷ mới vừa thay bọn họ chọn xong ngày thành thân, sao bọn họ phải mang một con ngựa tới để hại người chứ?”

Triệu Quế Đào rối rắm nói, “Như thế thì tốt, ai, chàng vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt, ngàn vạn đừng để Tiểu Lão Hổ bị ngã……”

Nàng dâu của hắn sau khi có thai thì trở nên đa sầu đa cảm lại thích suy nghĩ miên man cực kỳ. Tiểu Lão Hổ chỉ ngã thôi nàng ta đã rớt

nước mắt. Đại tỷ nói có vài người mang thai sẽ như vậy, cũng bảo hắn phải ôn tồn dỗ dành. Tiểu Bảo cũng đau lòng vợ nên cũng không thể thấy nàng sầu lo cái này cái kia. Lần này hắn cũng trả lời tỉ mỉ, "Biết rồi, nàng yên tâm đi, trong nhà có khách nàng đến phòng bếp hỗ trợ mẫu thân, đừng để bà làm hết mọi việc."

Triệu Quế Đào vừa nghe mới nhớ tới trong phòng bếp có việc phải làm. Nàng ta không dám chậm trễ nữa mà nhìn bọn họ đi xa rồi đóng cửa lại nhanh chóng đi vào.

Tiếng đóng cửa vang lên, Tiểu Lão Hổ quay đầu nhìn cửa nhà mình rồi lại cảm thán với cậu cả, "Đại cữu, cháu thấy buổi sáng mái cháu đi học đại cữu mẫu sợ là sẽ lại khóc một hồi. Người lớn mang thai hài tử trong bụng thật đúng là không dễ chọc."

"Cháu biết không dễ chọc là được rồi, phải ngoan ngoãn nghe lời đó." Trương Tiểu Bảo ha ha cười rồi bế Tiểu Lão Hổ lên ngựa, "Cháu thử xem, nếu con ngựa nhỏ không nghe lời thì sẽ xuống ngay nhé, được không?"

Vừa ngồi lên lưng ngựa Uông Hoài Thiện đã ngay lập tức ngẩng cao đầu kiêu ngạo nói, "Cháu biết cưỡi ngựa, sao nó lại không nghe lời chứ?"

Nói xong hắn cúi đầu hỏi con ngựa nhỏ, "Ngươi nói có đúng không?"

Con ngựa nhỏ kia là Uông Vĩnh Chiêu đặc biệt giúp đỡ đám Uông Vĩnh An chọn lựa để tặng cho hắn. Nó cũng bị nhốt chung với những con ngựa bị thuần dưỡng một thời gian nên tính tình cũng coi như không dữ dằn. Sau khi nghe xong Tiểu Lão Hổ nói, lại thấy Tiểu Lão Hổ cười nhìn mình thì nó cũng hà một hơi vào mặt hắn, sau đó nhích gần Tiểu Lão Hổ, vươn đầu lưỡi liếm liếm mặt hắn.

Tiểu Lão Hổ lập tức cao hứng đến oa oa kêu to, ôm đầu nó không bỏ được. Hắn ở trên ngựa quơ chân múa tay, vui đến điên rồi. Trương Tiểu Bảo ở bên cạnh nghe được hắn cười khanh khách lại oa

oa kêu, trên mặt cũng tràn đầy ý cười thì trong lòng cũng bớt khó chịu hơn với việc nhận đồ của Uông gia.

****

Sau khi mời anh em Uông gia ngồi xuống, Trương Tiểu Oản lấy giấy ra tinh tế nói với bọn họ, "Những thứ lặt vặt trên này ngươi bảo quản gia chuẩn bị cho tốt. Phải chuẩn bị trước thì đến lúc đó mới không có sai lầm."

Uông Vĩnh An đón lấy nhìn nhìn rồi lại chắp tay cảm ơn Trương Tiểu Oản, "Cảm tạ tẩu tử."

Nói xong hắn do dự một chút lại hỏi, "Ngày ấy tẩu tử có tới không?"

"Tới," Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười, "Ngài cứ yên tâm."

Nàng sẽ tự ăn mặc thỏa đáng, Uông Vĩnh Chiêu muốn nàng làm thì nàng sẽ làm tốt. Như thế đổi lại an tĩnh cho một nhà bọn họ thì cũng không phải không tốt.

"Vậy quá tốt." Uông Vĩnh An xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng Uông Vĩnh Trọng liếc nhau sau đó lại nói với Trương Tiểu Oản, "Tẩu tử không trở về nhà ở cùng mọi người sao?"

Trương Tiểu Oản không nghĩ đến hắn lại hỏi trực tiếp như thế. Nàng ngây người một lát mới nhàn nhạt nói, "Ta mang theo Hoài Thiện ở đây quen rồi. Ta lại là người tay chân thô kệch, rất nhiều quy củ ta không hiểu cũng không có phúc sống những ngày phú quý. Hiện giờ có thể ở chỗ này đã là chuyện may mắn, ta cũng không trở về khiến lão gia và phu nhân thêm phiền toái."

Dứt lời nàng cười với hai người họ, "Những thứ ghi trên giấy ta đều đã hỏi qua người già, nếu có gì không đúng thì các ngươi bảo Thính quản gia đi hỏi lại một lần. Ta thấy ông ta hẳn là có thể hiểu nhiều hơn một nữ nhân như ta."

Uông Vĩnh An thấy mình nói lỡ lời khiến Trương Tiểu Oản khách khí hơn hẳn vì thế hắn nhanh chóng đổi đề tài, hỏi đến việc hàng ngày của Hoài Thiện.

Nói xong vài câu Trương Tiểu Oản đã đứng dậy tiễn khách, hai người bị tiễn ra cửa thì ngẩn người nhìn cửa nhà đóng chặt phía sau. Hai người hai mặt nhìn nhau, một hồi sau Uông Vĩnh Trọng không nhịn được nói với Uông Vĩnh An, "Đại ca đã sớm dặn dò lời không nên nói thì đừng nói, nếu không đến ly trà nóng đều không có mà uống."

Uông Vĩnh An thở ngắn than dài một câu, "Tẩu tử mà trở về thì tốt, ta thấy nàng quản gia lợi hại vô cùng. Đệ nhìn trong viện này xem, mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp và sạch sẽ."

"Huynh chớ lại xằng bậy……" Uông Vĩnh Trọng kéo hắn đi đến chỗ buộc ngựa sau đó nhìn quanh thấy không có người mới nhỏ giọng nói, "Đệ nghe thấy ý đại ca là để nàng dâu của huynh quản gia đó."

"Nàng dâu của ta sao?" Uông Vĩnh An kinh ngạc hỏi.

"Trong nhà nàng dâu của huynh nghe nói có chủ mẫu là người cực kỳ lợi hại. Trong nhà họ ba đời làm tú tài nhưng trong nhà lại nghèo đến độ nồi cũng không có gì nhưng sau khi bà ta gả vào thì trong nhà dần dần có của nả rồi dần dần tốt lên. Hiện nay nhà bọn họ có mấy trăm mẫu ruộng tốt, sợ là của hồi môn sẽ không ít. Nàng dâu kia của huynh nghe nói cũng có một tay thêu thùa rất tốt, tính tình và tướng mạo đều tốt, có thể đặt lên bàn……" Uông Vĩnh Trọng nói hết tin tình báo mà hắn cho người đi hỏi được báo cho anh trai mình sau đó thở dài nói, "Nếu để Tam ca biết được, thấy huynh cưới được nàng dâu tốt thì không chừng sẽ nói xấu đại tẩu cho xem."

"Hắn có mặt mũi để nói sao?" Uông Vĩnh An vừa nghe đã trừng mắt, "Là nhà kia phẩm tính không tốt, thấy đại ca bị tước chức quan, trong nhà xuống dốc không phanh mới khinh thường chúng ta mà từ

hôn. Chuyện này liên quan gì tới tẩu tử."

"Tính tình huynh ấy như thế nên đừng nói nữa." Uông Vĩnh Trọng xoay người lên ngựa, sắc mặt trầm ổn nói, "Phải xem đại ca an trí cả nhà chúng ta thế nào. Đệ thấy tẩu tử này sẽ không về Uông gia đâu."

****

Lúc này đã đến cuối tháng 11, cách ăn tết chỉ còn một tháng. Tiên sinh của Uông Hoài Thiện đột nhiên sinh bệnh nặng. Hoài Thiện có tình cảm tốt với ông ta nên lúc này hai mắt đẫm lệ cầu mẹ mình đón tiên sinh về nhà chữa bệnh.

Mạnh tiên sinh là nền tảng không tốt, đại phu nói bệnh này không trị hết được mà chỉ có thể kéo dài mệnh. Người thì chắc không chết nhưng rất phí tiền chữa trị.

Người Trương gia cũng thật lòng yêu thương Tiểu Lão Hổ. Ngày đó ở trên bàn cơm hắn mới vừa cầu mẹ hắn, đôi mắt mới đỏ lên thì Quế Đào đã khóc lóc tháo vòng bạc trên tay đặt lên bàn sướt mướt nói với Trương Tiểu Oản, "Đại tỷ, ngài theo lời hắn đi thôi……"

Nói xong nàng ta sờ sờ đầu Tiểu Lão Hổ, an ủi hắn nói, "Cháu đừng khóc, tất cả đều theo ý cháu, tiên sinh của cháu chúng ta sẽ đón về chữa bệnh."

Tiểu Lão Hổ nhìn mợ cả còn mau nước mắt hơn mình thì trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn khóc không được, nước mắt đã đến nơi lại không rơi xuống nữa. Hắn cũng nghĩ thầm mợ cả của hắn chính là càng ngày càng thích khóc.

Trương Tiểu Oản cũng bị cô em dâu vừa mang thai đã đặc biệt mềm lòng lại thiện lương này làm cho dở khóc dở cười. Lúc này nàng gật đầu ôn hòa nói, "Ngày mai chúng ta sẽ đón người về. Ông ấy là tiên sinh của Hoài Thiện, không biết đã dạy hắn bao nhiêu kiến thức.

Hơn nữa, một ngày làm thầy cả đời làm cha, nhà ông ấy đã không còn ai thì nhà chúng ta phải dưỡng lão cho ông ấy là đúng."

Dứt lời nàng hỏi Trương A Phúc và Lưu Tam Nương, "Phụ thân, mẫu thân thấy thế nào?"

Nhà này từ trước đến nay đều là Trương Tiểu Oản làm chủ, Trương A Phúc cùng Lưu Tam Nương nào có ý kiến gì chỉ liên tục gật đầu.

Vì thế hôm sau Mạnh tiên sinh được Trương Tiểu Bảo cùng Trương Tiểu Đệ đánh xe bò đến đón về. Bọn họ cũng nói đợi ông ta khỏi bệnh có thể đi lại thì mỗi sáng sớm hai người sẽ thay phiên nhau đánh xe bò đưa ông ta và Hoài Thiện tới học đường, buổi tối lại đón bọn họ trở về. Như thế mọi việc sẽ không bị xáo trộn.

Mạnh tiên sinh và Hoài Thiện quả thật có cảm tình tốt. Ông ta lẻ loi một mình thật lâu, tuổi cũng già rồi mà Tiểu Lão Hổ lại là đứa nhỏ chí tình chí nghĩa nên ông ta cũng đặt kỳ vọng cao với hắn đồng thời cũng thiên vị hắn cực kỳ. Tiểu Lão Hổ thấy vào đông mà áo của tiên sinh mỏng nên về nhà cầu người nhà làm áo dày cho tiên sinh, sự quan tâm nhỏ nhặt này khiến ông ta không đành lòng cự tuyệt sự thiện lương của hắn vì thế Mạnh tiên sinh cũng vui mừng đến ở nhà họ Trương, để có nhiều thời gian ở bên dạy dỗ đứa nhỏ.

Ông ta từng tiếp xúc với Uông gia nương tử, biết nàng là người khoan dung, sẽ không để tâm đến phiền toái khi đón mình về nên cũng không có ý kiến gì mà đi theo về nhà họ Trương.

Người của Trương gia biết ông ta là người có học vấn thì cũng tôn trọng ông ta vô cùng. Mạnh tiên sinh ở nhà Trương cực kỳ thoải mái, lại có thuốc thang bồi bổ nên bệnh tình cũng ngày một tốt lên, không giống trước đó vài ngày còn không rời khỏi giường được.

Bên kia Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy vị đệ tử ẩn trong nhân gian của đế sư của tiên hoàng đã chuyển đến nhà phụ nhân kia thì lập tức nhẹ nhíu mày.

Trung Vương thế tử ngồi trên nghe thấy thế thì cười nói với hắn, "Quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử, ta thấy con ngươi ngày sau ắt có tiền đồ."

Chương 97

Lúc này xem như việc Trương Tiểu Oản vì Uông gia vất vả đã hết. Trong khoảng thời gian ngắn trước mặt, ít nhất quá tết năm nay nàng sẽ không cần phải lo lắng có nên chạy trốn hay không, gánh nặng trong lòng cũng coi như tạm thời vơi đi một chút.

Nhưng hiện tại tình thế còn chưa quá ổn định, cũng không biết ngày sau có thể xảy ra chuyện gì hay không. Nàng tạm thời không để Tiểu Bảo và Tiểu Đệ ra ngoài tìm cửa hàng.

Hiện tại tiền thuốc của Mạnh tiên sinh kỳ thật cũng không ít, nhưng cũng may Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đều là người chăm chỉ. Ngày mùa đông hai người thường ra ngoài bắt được cá hoặc vào trong núi săn thú vì thế thức ăn trong nhà cũng không quá lo.

Chỉ là bên ngoài trời giá rét, Trương Tiểu Oản cũng không muốn bọn họ thường xuyên đi ra ngoài. Nhưng hai anh em cần mẫn đã quen, để bọn họ ở nhà nghỉ ngơi thì bọn họ chỉ có thể ngồi xổm ở nhà chính, cào đầu ngơ ngẩn nhìn nhau, sau đó thở ngắn than dài.

Trương Tiểu Oản nhìn thấy thì không kiên nhẫn cầm đòn gánh đánh cho mỗi đứa một cái rồi nói, "Đi ra ngoài bắt cá với bắt thỏ của các ngươi nhanh, đừng có ở nhà nữa khiến người ta thêm phiền……"

Hai anh em vừa nghe thấy thế thì lại vui, tìm sọt tìm cung tiễn,sau đó ngây ngô cười rồi một trước một sau chạy nhanh như chớp. Triệu Quốc Đào ở sau lưng bọn họ cứ "Ai da, ai da" mà dậm chân, lớn tiếng hô lên với hai người, "Chạy chậm một chút, đừng ngã, quần áo nhớ kéo kín nhé, chân đừng để dính ướt sẽ bị lạnh đó."

Nhìn bộ dáng nàng ồn ào nhắc nhở, mặc kệ người đã đi xa vẫn nghiêm túc thì Tiểu Muội lắc đầu thở dài đi ra đóng cửa lớn lại. Sau đó nàng ta quay đầu lại than thở với Trương Tiểu Oản, "Muội còn tưởng cưới được một vị tẩu tẩu khôn khéo nhưng cướp về, hóa ra lại là kẻ ngốc giống đại ca."

Triệu Quế Đào vừa nghe thấy thì quay đầu lại ôn tồn giải thích với tiểu cô nhà mình, "Nói nhiều hai câu cũng tốt mà, như thế bọn họ sẽ ghi tạc trong lòng……"

"Nhưng đó là trong trường hợp bọn họ nghe thấy chứ……" Tiểu Muội một tay đỡ nàng đi vào trong, miệng cười hì hì nói, "Ta xem tẩu suốt ngày nhọc lòng này nọ, còn không bằng cùng ta đi luyện chữ……"

Trương Tiểu Oản đi theo phía sau các nàng, thấy Tiểu Muội muốn tính kế cả chị dâu mình thì không nhịn được cười. Đứa nhỏ này muốn nhân lúc có chị dâu ở đó mà trộm lười đây mà, cơ linh thật sự.

****

Mà bên này Uông Hoài Thiện đón Mạnh tiên sinh về nhà thì ngày lành lập tức ít đi. Mỗi ngày từ học đường về nhà nếu tiên sinh của hắn nhớ tới cái gì thì sẽ lập tức gọi hắn tới hỏi làm hại hắn muốn tìm con ngựa nhỏ của mình chơi một lúc cũng không được.

Hiện tại việc học của Uông Hoài Thiện vẫn rất nhiều. Sáng dậy hắn phải luyện chữ đủ hai từ, sau đó phải đứng tấn một nén hương, còn luyện kiếm nửa canh giờ. Sau đó hắn sẽ ăn sáng rồi đi học đường.

Đến tối hắn cũng phải bổ sung việc học, một ngày quả thực là rất mệt mỏi. Thường lúc hắn ra ngoài thư phòng thì cho dù bà ngoại hắn đút cho hắn ăn trứng bao đồ ăn thì hắn cũng đều nhắm mắt. Đến trên giường hắn sẽ lập tức ngủ như chết, đến giày cũng không cởi.

Cứ thế qua mấy ngày Lưu Tam Nương ở trước mặt Trương Tiểu Oản lau nước mắt ca thán. Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ rồi vẫn đi tìm Mạnh tiên sinh nói chuyện một chút.

Mạnh tiên sinh thức dậy muộn, cũng không biết hiện tại Uông Hoài Thiện gà vừa gáy đã phải đứng lên luyện kiếm và đứng tấn, sau khi đi học về còn phải học ở thư phòng nửa canh giờ nữa. Nghe Trương Tiểu Oản nói xong ông ta cảm thán đứa nhỏ cần cù nên cũng đồng ý bỏ đi nửa canh giờ học ở thư phòng vào buổi tối.

"Từ từ cũng được tiên sinh, trên đời này hiếm có việc gì có thể một bước lên trời," đối với sự cảm thán của Mạnh tiên sinh Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười, không nhanh không chậm mà nói, "Nói đến nói đi cũng vì lòng ta tham, hy vọng hắn sau này văn võ song toàn nên mới bắt hắn phải học nhiều như vậy. Nhưng tiên sinh cũng biết thế đạo này gian nan, ta chỉ cầu hắn tương lai có thể tự mình bảo hộ được bản thân."

Tự mình có bản lĩnh võ nghệ mới có thể cứu chính mình, có thế con nàng mới sống tốt và sống lâu. Cho nên dù sẽ chậm trễ việc học hành của hắn nhưng nàng vẫn muốn hắn luyện được một thân võ nghệ lợi hại.

Mạnh tiên sinh hơi nghĩ nghĩ thì cũng sáng tỏ ý Trương Tiểu Oản. Ông ta gật đầu đồng ý, "Ta biết, là ta lỗ mãng."

"Tiên sinh khách khí." Trương Tiểu Oản nói xong ý mình thì mỉm cười cáo lui.

Ngày hôm sau từ học đường về Mạnh tiên sinh ngồi với Uông Hoài Thiện thì có hỏi hắn chuyện ngày thường mẹ hắn nuôi dạy hắn thế nào.

Uông Hoài Thiện đã được Trương Tiểu Oản dặn dò, ở nhà bất kể hắn dính nàng bao nhiêu, bất kể hắn luôn ở bên cạnh nàng thế nào,

thì ở bên ngoài hắn cũng không thể nhắc tới nàng một chữ, đặc biệt là những lời hai mẹ con nói với nhau. Cho nên dù là Mạnh tiên sinh hỏi thì Tiểu Lão Hổ cũng có chút khó xử.

Hắn nghĩ nghĩ sau đó mới nói với Mạnh tiên sinh, "Mẫu thân dạy con là ở học đường phải nghe lời Mạnh tiên sinh nói, lại phải tôn kính chủ nhà như Đao thúc, một người kính yêu lo liệu trong nhà như Đao thẩm và yêu quý Đại Bảo đệ đệ. Bởi vì hắn còn nhỏ yếu nên cần phải bảo vệ hắn và đối xử tốt với hắn thì hắn mới có thể lớn lên. Trước kia con không hiểu nhưng sau khi học với tiên sinh, lại nghĩ tới những lời ngài nói phải tôn sư trọng đạo, tôn lão ái ấu thì con mới nghĩ hóa ra chính là như thế."

Mạnh tiên sinh nghe xong thì gật gật đầu, ánh mắt vui mừng mà nhìn Uông Hoài Thiện.

Thấy tiên sinh cũng không hỏi nhiều nữa Uông Hoài Thiện liền cười vái chào tiên sinh rồi nói tiếp, "Nhiều năm qua mẫu thân nuôi nấng con không dễ. Khi con còn nhỏ không hiểu gì hết, cho rằng mọi người đều yêu quý mình và những thứ mình thích đều là của mình. Nếu những thứ đó đều là của con thì có lấy cũng hẳn là không sai. Nhưng sau đó gặp thiệt thòi, bị giáo huấn, mà lúc đó tiên sinh chưa tới nên chính là mẫu thân đã dạy cho con rất nhiều để con chờ được tiên sinh tới dạy con nhiều hơn."

Cùng Mạnh tiên sinh nói chuyện xong trở về, đêm đó lúc đi ngủ Uông Hoài Thiện bảo Trương Tiểu Oản chờ hắn ngủ rồi hẵng về phòng. Lúc chuẩn bị thiếp đi, hắn hỏi Trương Tiểu Oản, "Mẫu thân, khi đó nếu vì con không hiểu chuyện mà bị người ta đánh chết, ngài lại không kịp cứu con thì ngài sẽ làm sao?"

Trương Tiểu Oản làm bộ nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu mới cười nói, "Nếu thực sự có khi đó thì sợ là ta sẽ thương tâm mà chết."

Sau đó nàng lại thấp giọng dỗ hắn, "Cho nên vì mẫu thân con phải sống lâu trăm tuổi. Con phải sống lâu hơn mẫu thân, còn phải tự

che chở mình cho tốt, đừng cùng người khác lấy cứng đối cứng, con có hiểu không?"

"Con hiểu, mẫu thân, con sẽ sống thật lâu dài, trở nên nổi bật để ngài không phải làm lụng vất vả, vui vẻ hưởng phúc." Uông Hoài Thiện cầm lấy tay mẹ đặt lên bụng mình sau đó nhắm mắt lại đảm bảo với nnagf và với bản thân lần nữa, "Mẫu thân cứ chờ xem, Tiểu Lão Hổ của ngài, Hoài Thiện của ngài sẽ cho ngài những ngày tốt nhất."

Trương Tiểu Oản nghe được thì cười nhẹ, đến nước mắt cũng ướt mi. Nói đi nói lại thì nếu lúc đó hắn không còn nữa vậy nàng hẳn là sẽ thương tâm đến chết. Nhưng trước đó nàng sẽ giết hết những người có liên quan.

Chẳng qua vì không muốn làm tăng sát khí trên người con nàng mà mấy năm nay nàng đã chậm rãi có ý thức thu lại sắc bén của bản thân. Nàng để bản thân trở nên ôn nhu, chỉ hy vọng sự bình thản của mình có thể ảnh hưởng đến hắn, làm hắn bởi thế mà áp được những bạo ngược trong lòng.

Mà kết quả cũng quả thật đáng mừng. Tiểu Lão Hổ của nàng quả thật dần dần hiểu chuyện, cho dù hiện tại hắn vẫn có sự kiêu ngạo ít ai bì nổi nhưng đó là vì hắn quả thực kiệt xuất.

Một người mỗi ngày giành nhiều thời gian như thế để luyện công và học võ rồi lại luyện chữ học bài thì quả thật có thể kiêu ngạo. Nàng chỉ cần bảo đảm những kiêu ngạo đó sẽ không nhiều đến mức tổn thương hắn là được.

****

Tiểu Bảo và Tiểu Đệ đều không quá lý giải vì sao Trương Tiểu Oản còn phải giấu lương thực đi. Trương Tiểu Oản cũng biết hành động này của mình cho dù ở trong mắt hai đứa em trai coi nàng là thần thì cũng quá bất thường.

Nàng nghĩ nghĩ sau đó vẫn nói chút chuyện với bọn họ để hai đứa có sự chuẩn bị. Nếu ngày tháng thái bình thì qua một năm có thể đổi lương cũ lấy mới, đem chỗ lương thực cũ kia về ăn, bọn họ cũng không cần trữ nhiều. Nhưng nếu mắt thấy không ổn thì phải trữ nhiều chút để đủ một nhà ấm no.

Hiện nay người một nhà nhiều lên, chờ đến năm sau Uông gia định xong việc hôn nhân cho mấy đứa con trai thì việc hôn sự của Tiểu Đệ cũng phải làm. Đến lúc đó một nhà già trẻ nhiều người như thế, thời đại này lại không phải quá tốt, cứ ba bốn năm lại có thiên tai nên nếu không có lương thực tồn lại thì cuộc sống quá khổ.

Trương Tiểu Oản vừa nói như thế thì những đứa trẻ lớn lên trong đói nghèo như Tiểu Bảo và Tiểu Đệ tức khắc cảm thấy đây là ý kiến hay. Đứa nhỏ đói quen rồi sẽ hiểu có lương thực trong tay là cảm giác thiết thực thế nào cho nên không đợi Trương Tiểu Oản nhiều lời, hai anh em đã đề ra ý tưởng muốn xây một cái hầm rắn chắc.

Nói đến đây Trương Tiểu Oản cũng thay mặt cả nhà nhờ Hồ Cửu Đao tìm một chỗ cách kinh giao 500 dặm có núi có sông suối. Nơi đó dân cư ít, thôn trang gần đó nhất cũng cách hai mươi dặm, Hồ Cửu Đao nói hắn đã nói chuyện với quan phủ mua nơi đó.

Vì đất muốn mua lớn nên dù nơi đó cực kỳ hẻo lánh không đáng bao nhiêu tiền thì cuối cùng vẫn mất một khoản mới làm xong công văn.

Trương Tiểu Oản tính toán đợi đến đầu xuân việc trong nhà ngoài ruộng xong thì sẽ để hai anh em lấy cớ đi buôn bán mà qua nơi đó xây nhà. Việc này Trương Tiểu Oản cũng nói tốt với vợ chồng Hồ gia là phải giữ kín. Hai vợ chồng Hồ Cửu Đao không biết vì sao nàng lại nói như thế nhưng từ khi trải qua năm đói kia bọn họ thật sự có chút tin phục nàng nên Hồ Cửu Đao cũng cẩn mật làm xong công văn, nhờ người có thể tin cậy hoàn thành giúp.

Chỗ đất kia cũng có một phần là của Hồ gia, bọn họ đã thương

lượng với Trương Tiểu Oản đến đầu xuân xong việc trồng trọt thì Hồ Cửu Đao sẽ mang theo vài người của Hồ gia và hai anh em Trương gia đi đến đó xây phòng ở.

Vì việc này có chút lớn nên Hồ Cửu Đao cũng nói với tộc trưởng nhà mình để Hồ gia trích tiền đến đó mua một mảnh. Về sau lương thực cũng sẽ giấu một nửa đến chỗ kia giống như Trương gia.

Trương Tiểu Oản cảm thấy hành vi này của nàng có chút "Động đào sâu, lương tích nhiều", dù làm xong việc này sẽ khiến bạc trong nhà không còn bao nhiêu nhưng nàng vẫn làm. Nàng không vì cái gì khác, chỉ vì những ý tứ nghe được từ trong lời của Uông Vĩnh Chiêu.

Mấy năm nay, Uông gia không chỉ phải ẩn mình, che giấu ánh sáng mà về sau sợ là còn phải nhẫn nhục chịu đựng. Uông Vĩnh Chiêu vì để bò được lên trên nên con thuyền hắn đang ngồi mà có lật thì sẽ lật đầu nguồn chứ chẳng chơi.

Những hung hiểm trên đường này Trương Tiểu Oản không rõ nhưng nàng phải lưu lại đường sống cho người nhà. Còn chỗ Uông Vĩnh Chiêu kia thì theo như hắn nếu có một ngày Uông gia diệt môn, Uông Hoài Thiện còn phải nói dõi tông đường cho nhà bọn họ. Nghĩ như vậy thì hắn là hắn sẽ không để người một nhà nàng thua thiệt.

****

Bên này Trương Tiểu Oản âm thầm làm rất nhiều việc. Có một số việc ngoài hai đứa em trai nàng không nói cho ai. Hồ gia bên kia cũng nghe lời nàng dặn dò mà làm việc cẩn thận, bề ngoài nhìn mọi người vẫn bình tĩnh như thường.

Đại Phượng triều năm thứ hai mươi, Uông Hoài Thiện sắp ăn sinh nhật mười một tuổi. Một năm này Uông gia bên kia ngoài việc thành thân của hai huynh đệ có mời Trương Tiểu Oản đến lễ mừng thì Uông gia còn mời nàng qua phủ một lần nữa.

Hôm đó Trương Tiểu Oản mạc một bộ xiêm y tốt nhất của mình, vẽ mày, trang điểm rồi ngồi kiệu của Uông gia đi qua.

Bộ dạng của nàng kỳ thật không tồi, chỉ cần không lộ tay chân ra lại trang điểm khéo léo thì cũng coi như thanh tú.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, mà mấu chốt là nàng trấn trụ được đại cục. Lúc Uông Vĩnh An và Uông Vĩnh Trọng thành thân thì hậu viện cũng không có việc ầm ĩ gì. Đó là do nàng vẫn trấn ở đó, nên đánh thì đánh, nên bán thì bán, ai làm sai cũng bị phạt thế nên sóng gió trong đó mới ngừng lại.

Lần này là nhị thiếu phu nhân Uông Đỗ thị đang chưởng gia mời nàng qua, nguyên nhân là vì thiếp thị thứ ba của Uông Vĩnh Chiêu là Văn di nương đã sinh hài tử.

Sinh đứa nhỏ là việc lớn nhưng trước mắt có chuyện lớn hơn là có người bỏ thạch tín vào canh gà của Văn di nương. Nàng ta khóc sướt mướt yêu cầu đại phu nhân làm chủ cho mình.

Chính vì lẽ này mà nhị thiếu phu nhân không thể không cho người tới mời nàng. Trương Tiểu Oản chỉ đành phải sửa soạn đi qua xem cái nhà này lại có việc xấu gì mà còn muốn kéo một người không màng chuyện nhà họ như nàng xuống nước.

Hoặc là mỹ nhân mới nạp kia sinh được đứa con trai nên gọi nàng qua để khoe khoang. Trương Tiểu Oản hy vọng không phải lý do sau nếu không một đám di nương của Uông Vĩnh Chiêu này đúng là chẳng có kẻ nào ra gì. Nếu thế thì ánh mắt chọn nữ nhân của nam nhân này cũng quá tệ đi.

Chương 98

Trương Tiểu Oản bị Uông Đỗ thị mời vài lần mới tới. Nàng cũng muốn cho Uông Đỗ thị chút mặt mũi nhưng đương nhiên không cho không. Vừa đến cửa nàng đã thấy Uông Đỗ thị ra đón thì miệng cũng nói giỡn, "Muội mời ta vài lần sợ là có chuyện lớn gì nên mới gấp gáp như thế. Ta cũng không dám trì hoãn mà phải nhanh chóng chạy tới."

Uông Đỗ thị biết hôn sự của mình là do nàng làm chủ nên cũng không dám chậm trễ. Nàng ta ra hiệu cho nha hoàn bà tử đi ở phía sau rồi mới cười khổ nói với Trương Tiểu Oản, "Nàng kia còn ở cữ thế mà đến trước mặt muội khóc lóc, nói thế nào thì nàng ta cũng mới sinh con lại xảy ra chuyện này. Vì thế muội cũng đành phải thay nàng ta ra mặt, đại tẩu đừng trách."

"Muội thiện lương nên khen sao có thể trách." Trương Tiểu Oản cười đạm mạc, lời nên nói thì nói sau đó nàng cũng không nhiều lời.

Nàng cũng không muốn cùng Uông Đỗ thị này giao hảo, có thể duy trì khách sáo bề ngoài này đã đủ. Một nhà càng lớn thì nữ bên trong không còn chỉ nghĩ tới củi gạo mắm muối đơn thuần nữa. mà một khi tâm tư phức tạp hơn thì chỉ có thể biết mặt chứ chẳng thể biết lòng.

Vẫn nên giữ khoảng cách mới tốt.

Hai người ngồi xuống rồi Trương Tiểu Oản cười mở miệng trước, "Đại công tử đâu? Việc này ngài ấy cũng biết chứ?"

“Đại ca nghe nói muội mới mời tẩu thì nói để tẩu làm chủ.” Uông Đỗ thị dùng khăn che miệng, mỉm cười nói.

“Ừ.” Chờ nha hoàn bưng trà lên Trương Tiểu Oản đón lấy uống một ngụm thì hỏi, “Người nọ đâu?” Để nàng làm chủ thì cũng nên xuất hiện đi chứ.

“Cái này……” Uông Đỗ thị có chút chần chờ.

Trương Tiểu Oản không nhìn nàng ta chỉ cười nói, “Không phải mời ta tới làm chủ sao? Còn muốn ta phải đi tới chỗ nàng ta ư? Nếu là như vậy thì ta còn tưởng ta mới là người tới bái kiến đương gia chủ mẫu đấy.” Nói xong nàng cầm khăn cười khẽ.

Nàng cười đến vui vẻ, Uông Đỗ thị cũng cười khan vài tiếng mới căng mặt nói với bà tử bên người, “Còn không mời Văn di nương lại đây? Có sức tới trước cửa phòng ta khóc lóc kể lể thì làm sao đại thiếu phu nhân đã tới nàng ta lại không thể tới đây nói chuyện chứ?”

Bà tử kia hoảng hốt lĩnh mệnh mà đi, Uông Đỗ thị lúc này mới xoay đầu cười khổ với Trương Tiểu Oản, “Tẩu tử chớ trách, Văn di nương lúc trước bảo gã sai vặt của đại ca tới nói mình bị kinh hách, không thể xuống được giường.”

“À, thế hả?” Lúc này có người chạy từ hậu viện đến nơi này. Trương Tiểu Oản nghe được bước chân càng lúc càng gần thì mặt mày vẫn đạm nhiên nói, “Năm đó biểu di nương cũng như thế, cũng bắt chính thê như ta phải tới trong phòng bái kiến một kẻ làm di nương như nàng. Ta vốn còn tưởng nàng không hiểu chuyện, hiện tại xem ra sợ là di nương của Đại công tử đều là tính tình thế này rồi……”

Trương Tiểu Oản nói một lời này thì kéo vài nữ nhân xuống ngựa, lúc này mấy nam nhân Uông gia cũng lần lượt đi vào.

Uông Đỗ thị vội vàng đứng lên hành lễ, “Đại ca, phu quân, tam đệ,

tứ đệ……”

“Đại tẩu.” Uông Vĩnh An, Uông Vĩnh Trọng lần lượt ôm quyền gọi, mà Uông Vĩnh Trang thì chậm hơn một chút.

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười hành lễ với bọn họ, “Nhị công tử, Tam công tử, Tứ công tử……” Sau đó nàng mới uốn gối hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu nói, “Đại công tử, chúc mừng ngài có được quý tử.”

Lời này của nàng khiến Uông Vĩnh Chiêu dựng thẳng lông mày, ngay sau đó hắn hất áo bài ngồi lên ghế hỏi nàng, “Ngươi muốn xem một cái không?”

Trương Tiểu Oản ngồi phía bên dưới hắn mỉm cười nói, “Không được, đợi lát nữa ta sẽ về, trong nhà còn có việc đang chờ.”

Uông Vĩnh Chiêu không nói gì nhưng hàn băng trong đôi mắt lại dày lên, hắn nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản một cái. Trương Tiểu Oản thì đã quen bị hắn nhìn như thế nên đã sớm không đau không ngứa, chỉ khẽ mỉm cười ngồi ở kia bất động không nói.

Nhà chính đột nhiên yên tĩnh, trong nháy mắt cũng chỉ có thể nghe được tiếng người hít thở. Sau một hồi Trương Tiểu Oản đứng lên, nhìn nhìn sắc trời rồi nhàn nhạt nói, “Xem ra di nương không đến được nhỉ?”

Uông Vĩnh Chiêu nhíu mày, trách mắng người hầu đang đứng thẳng bên cạnh, “Còn không mau đi gọi.”

Trương Tiểu Oản nhìn người hầu kia bị Uông Vĩnh Chiêu dọa sợ đến té lộn nhào mà đi. Sau đó nàng xoay người nhìn Uông Vĩnh Chiêu cười nói, “Ta không chờ được, trong nhà còn có việc, nếu Đại công tử đã ở đây thì thỉnh Đại công tử ra mặt thay di nương chủ trì công đạo. Nói gì đi nữa thì người chưởng gia hiện tại là nhị thiếu phu nhân. Ta tới đây một chuyến cũng coi như cho di nương ngài thấy một hai phần tâm ý của ta, nếu nàng không tới được thì ta đành đi

thôi……”

Nàng tới nhưng di nương lại cậy mình sinh được con trai mà không gặp nàng, ngược lại muốn nàng đi gặp nàng ta. Nếu việc này truyền ra thì không biết có bao nhiêu người đứng về phía nàng. Nghĩ tới đây Trương Tiểu Oản cười càng sâu hơn.

Nàng tới đây một chuyến vốn là nghĩ muốn lấy cớ đẩy cục diện rối rắm này cho người khác rồi sớm trở về. Hiện giờ di nương này của Đại công tử cũng không biết cố gắng, mắt thấy nàng cũng chẳng cần lấy cớ nữa mà có thể dễ dàng thoát thân.

Nàng nói xong thì không đợi Uông Vĩnh Chiêu nói chuyện đã cười nói với Uông Đỗ thị “Nhị thiếu phu nhân nếu có rảnh thì có thể đưa ta ra cửa không?”

“Ngươi……” Uông Vĩnh Chiêu thoạt nhìn chuẩn bị lại đập bàn.

Nhưng ở kia một khắc hắn đột nhiên nhìn thấy Trương Tiểu Oản cũng đang nhìn mình. Trong một khoảng thời gian ngắn hắn nhớ tới Trương Tiểu Oản từng nói hắn cưới bao nhiêu người thiếp, sinh bao nhiêu đứa con cũng chẳng liên quan đến nàng, tốt nhất đừng phiền toái đến nàng……

Ở một khắc kia hắn phải dùng sức toàn thân mới thu cái tay về được. Hắn để tay lên đầu, sau đó khôi phục lạnh nhạt thường ngày, “Phải về thì về đi, nhị đệ muội, đưa nàng lên kiệu.”

Cứ thế Trương Tiểu Oản không tới bao lâu đã trở về. Nàng đi rồi, Uông Vĩnh Chiêu ôm con trai đến cho bà vú nuôi, quay đầu lại đi tới phòng Văn di nương. Hắn nhìn nữ tử hai mắt đẫm lệ lại có vẻ mặt quật cường kia thì thật sự không hiểu được. Những nữ nhân hắn yêu thích có ôn nhu, hiểu ý người và có kẻ trong xương cốt là quật cường. Nhưng bất kể là thế nào thì không hiểu vì sao một đám đều cho rằng có thể dựa vào yêu thích của hắn để muốn làm gì thì làm nhỉ?

****

Vào tháng 10 là lúc thu hoạch, đám Tiểu Bảo và Tiểu Đệ đều trở lại.

Bởi vì xây nhà ở sơn cốc, người ít mà việc nhiều nên bọn họ đi một hơi nửa năm mới về nhà một chuyến. Bọn họ chỉ ở nhà vài ngày rồi lại đi, đến Quế Đào mới sinh con được vài ngày, vừa xuống giường được đã ôm con đi qua nấu cơm cho bọn hắn.

Thừa dịp ngày mùa, lần này người một nhà lại cùng nhau xuống ruộng. Nhân thời cơ này Trương Tiểu Oản muốn xắp xếp hôn sự cho Tiểu Đệ nhưng hắn vẫn lắc đầu cự tuyệt, "Chờ sang năm lại nói, đợi công việc bên kia làm xong rồi nói."

Trương Tiểu Oản đau đầu, "Đệ chờ được nhưng cô nương tốt không chờ được."

Tiểu Đệ vẫn chậm rì rì lắc đầu, "Vậy cũng đợi tìm thêm cũng được."

Trương Tiểu Oản nhìn Tiểu Đệ hoàn toàn không nóng nảy thì thật không biết phải nói gì mới tốt. Nhưng nàng không thể bức bách hắn như khi luyện chữ, cho nên cũng chỉ đành đợi thời cơ lại nói thêm vài câu với hắn để hắn sửa lại chủ ý.

Nhưng Tiểu Đệ đã quyết tâm, chờ Tiểu Lão Hổ sinh nhật xong, công việc trong nhà ít đi, lương thực cũng xong thì hắn lập tức đánh xe ngựa ngày đêm đưa lương thực qua chỗ kia.

Bọn họ đã thương lượng tốt với ba người của Hồ gia, năm nay bọn họ sẽ ở lại bên kia săn thú, chờ đến tết mới có thể về nhà.

Hồ gia bên kia cũng đồng ý theo bọn họ, đều lấy cớ ra ngoài làm ăn. Chính vì thế trong nửa năm nay bọn họ đi ra ngoài, tới lúc trở về mang theo hàng hóa và tiền thì chẳng ai hoài nghi gì. Lần này bọn họ đi một chuyến cũng lấy cớ đi làm ăn, đợi đến tết mới về, khẳng

định cũng sẽ không có ai nghi ngờ chuyện này.

Lần này Hồ Cửu Đao ở lại cùng Hồ nương tử. Hồ nương tử trước đó ở nhà chăm sóc đứa nhỏ đi học nên hai vợ chồng có nửa năm không ở bên nhau.

Quế Đào của nhà Trương Tiểu Oản cũng không đi mà mang theo béo nhi tử cùng cả nhà chờ cha hắn về.

Cũng may lúc này tết sắp tới, qua tầm một tháng Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ đã trở lại, trên lưng cõng thịt để ăn tết lại trả cho Trương Tiểu Oản hơn ba mươi tấm da thỏ tốt nhất.

Thấy da thỏ Trương Tiểu Oản vui sướng cực kỳ. Nàng gọi Tiểu Muội và Quế Đào cùng mình làm mấy đêm được vài tấm áo mang đi tiệm may đổi chút bạc trước khi ăn tết.

Người nhà họ Trương đều là những người quan tâm đến lợi ích kinh tế thiết thực. Màn đêm buông xuống mọi người ở bên bàn đếm một lần, mọi người đều duỗi tay chạm vào bạc để dính chút tài vận sau đó mới để Trương Tiểu Oản thu bạc lại.

Tiểu Lão Hổ càng tính từng khoản một cách cực kỳ rõ ràng, xem tiền bạc này có thể mua được bao nhiêu mẫu ruộng tốt, mua được bao nhiêu kẹo mạch nha cho đệ đệ béo tròn nhà hắn. Tất cả hắn đều tính rõ ràng, thực sự khiến dì nhỏ và mợ cả nhà hắn cười đến không khép được miệng. Bọn họ nói nhà mình có cái bàn tính, dựa vào hắn thì trong nhà chẳng mấy chốc sẽ không cần sầu lo chuyện ăn mặc.

Tết một năm này người nhà họ Trương trải qua cực kỳ tốt đẹp……

Nhưng Uông gia bên kia đã xảy ra chuyện: Uông gia Tam công tử, cũng chính là Uông Vĩnh Trang ở ngày năm mới này ở bên ngoài uống rượu lại đoạt hoa nương với con một vị quan viên rồi bị bảy tám gia đinh vây lại đánh. Hắn bị đánh gãy một chân không tính lại còn bị người nhà bên kia bẩm báo lên nha môn tố cáo hắn đánh con

nhà họ. Trong nháy mắt vị Tam công tử này đã đem Uông gia vốn lặng lẽ giấu tài đẩy lên đầu sóng.

Uông Vĩnh Chiêu lập tức gấp đến độ trực tiếp đuổi ngựa đến đập cửa nhà Trương Tiểu Oản, sôi máu nói, "Một nhà các ngươi nhanh chóng thu thập đồ, nửa canh giờ sau cuốn gói đi ngay cho ta!"

"Xảy ra chuyện gì thế?" Trương Tiểu Oản vừa gấp gáp chạy vào cửa gọi đám Đại Bảo vừa hỏi Uông Vĩnh Chiêu.

"Vĩnh Trang trúng bẫy của kẻ khác, sợ là có người đang muốn xuống tay với Uông gia, các ngươi mau chạy ngay cho ta." Uông Vĩnh Chiêu hiển nhiên là tức giận đến tàn nhẫn, sắc mặt hắn lúc này đã xanh mét.

"Đại tỷ, sao lại thế này?" Bên này Đại Bảo và Tiểu Đệ cùng Tiểu Muội như ong vỡ tổ chạy ra. Bọn họ tưởng Uông Vĩnh Chiêu đang bắt nạt chị bọn họ, lúc này còn đang chuẩn bị tổng tấn công……

"Trừng mắt làm gì?" Trương Tiểu Oản rống to, "Thu thập đồ đạc chạy nhanh cho ta."

Rống xong nàng tàn nhẫn trừng mắt nhìn cả đám, thấy bọn họ chỉ sửng sốt một chút sau đó như bị dã thú đuổi mà lập tức xoay người chuẩn bị đồ đạc. Đến Tiểu Lão Hổ đang nhảy truyền cành đến định cứu mẹ hắn nghe được lời này cũng hiểu có chuyện nên nhanh chóng quay ngược lại chạy như bay về phòng thu dọn đồ của mình. Lúc này Trương Tiểu Oản mới khôi phục thần sắc bình thường mà xoay mặt lại nói cảm tạ Uông Vĩnh Chiêu, "Tạ đại công tử đã tới báo tin."

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng một cái đã xoay người muốn đi. Nhưng mới vừa xoay người thì đã thấy Giang Tiểu Sơn thở hồng hộc cưỡi ngựa tới. Vừa thấy hắn thì tên gia nô kia đã quỳ xuống dập đầu đủ 5,6 cái thật vang mới ngẩng đầu rưng rưng hai mắt nói, "Đại công tử, Đại công tử, hoàng…… Hoàng

Thượng băng hà……”

Chương 99

Trương Tiểu Oản nhìn Giang Tiểu Sơn một cái rồi lại nhìn nhìn Uông Vĩnh Chiêu.

Chỉ thấy nam nhân kia xanh mét mặt, sau đó liếc nhìn Giang Tiểu Sơn lúc này đang khóc sướt mướt mà liếc mắt một cái.

Nàng lại nhìn nhìn Uông Vĩnh Chiêu, thấy hắn không mở miệng nói chuyện thì thật sự không thể nhịn được nữa mà cố giữ vững bình tĩnh hỏi Uông Vĩnh Chiêu, "Đại công tử, giờ nên đi hay không?"

Uông Vĩnh Chiêu vẫn xanh mặt quét nàng một cái sau đó không nói một lời mà vung tay áo rời đi. Giang Tiểu Sơn cũng ngã lộn nhào mà đi theo.

Trương Tiểu Oản nhẹ cau mày đứng tại chỗ, mới vừa đứng một hồi nàng đã nghe thấy có tiếng bước chân phía sau. Nàng quay lại thì thấy Tiểu Muội cầm trên tay bốn cái tay nải, sau lưng cõng một cái sọt còn Quế Đào thì cõng béo oa oa nhà mình trên lưng, trên tay cũng là bốn cái tay nải thật lớn. Trương Tiểu Oản cũng không biết các nàng làm sao mà đeo được một đống đồ lên người như thế.

Hai người kia vừa đứng lại thì thở hồng hộc mà nhìn nàng. Tiểu Muội thở phì phò nói, "Đại tỷ, đại ca nói huynh ấy đi lấy xe bò, lập tức đuổi tới trước cửa lớn. Tỷ mau đi thu dọn đồ trong phòng mình đi, để muội để những thứ này đến phòng trước rồi sẽ đến giúp tỷ."

Nàng nói xong thì Trương A Phúc cùng Lưu Tam Nương cũng chạy chậm thở phì phò đi tới. Trương A Phúc nói với Trương Tiểu Oản,

“Đại khuê nữ, đại khuê nữ, ta và mẫu thân con đi nhà bếp tìm hai cây gậy rồi lên đường……”

Nói xong với nàng lời này ông lập tức lôi kéo tay Lưu Tam Nương chạy chậm đến nhà bếp. Nhìn hai vợ chồng già khẩn trương hề hề, Trương Tiểu Oản bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

“Tạm thời buông tay nải đã.” Trương Tiểu Oản chỉ vào bọn họ để bọn họ buông đồ trong tay, “Hiện tại không vội, mọi người đi hậu viện gọi Tiểu Bảo nói đừng vội, để ta nghĩ trước đã……”

Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ đến cái nhíu mày của Uông Vĩnh Chiêu trước khi đi, còn có khuôn mặt xanh mét của hắn. Nhưng hắn không nói cả nhà nàng phải đi nữa, có điều cũng chẳng nói có thể ở lại. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, quyết định không sợ nhất vạn, chỉ sợ nhất vạn, cả nhà họ vẫn nên trốn đi mới tốt.

Nói gì đi nữa thì hoàng đế băng hà rồi, nếu Uông gia đổ thì nàng chạy xa một chút, nghe được tin sẽ chạy xa hơn……

Nếu Uông gia không đổ thì càng tốt, đến lúc đó bọn họ cần thì tới tìm Uông gia là được. Vả lại Uông gia không có việc gì thì đồng ruộng và nhà ở vẫn là của nàng, không chạy đi được. Đợi tình thế ổn định lại thì trở về cũng được.

Hiện tại bọn họ đi chẳng qua đơn giản thay đổi chỗ kiếm ăn mà thôi.

Nghĩ như thế nên Trương Tiểu Oản cũng suy nghĩ rõ ràng sau đó nói với Tiểu Muội, “Đem hết những thứ thu thập được mang đi,chúng ta không vội, những gì có thể sử dụng được đều kéo theo.”

Lúc này phía trước đã có tiếng bò gọi, Trương Tiểu Oản bước nhanh đến trước cửa nói với Tiểu Bảo, “Trước mắt không vội, đệ cầm tiền này mua hai con ngựa khỏe, bánh xe cũng tìm thợ giỏi làm một cái xe ngựa. Nếu đã chuyển nhà thì chúng ta làm cho đàng hoàng.”

****

Người nhà họ Trương hành động cực kỳ nhanh, đồ đạc trong nhà bao gồm cả nồi sắt đều được thu thập đóng gói tốt. Sau khi xe và ngựa được mua về, đến nửa đêm bọn họ đem lương thực, thịt dọn hết lên xe ngựa. Đến sáng sớm người một nhà khóa kỹ cửa chính sau đó khua xe bò và xe ngựa rời đi.

Sau khi mua xong ngựa và làm xe thì bọn họ kỳ thật chẳng còn bạc gì. Trương A Phúc cùng Lưu Tam Nương lại ôm cháu đích tôn trong lòng, ngồi chen chúc trên xe ngựa vui tươi hớn hở, trên mặt không chut phiền muộn.

Mạnh tiên sinh lần này cũng đi theo bọn họ. Vốn dĩ lúc ăn tết vì sức khỏe không tốt nên ông ấy xin từ chức không dạy học cho Hồ gia nữa. Hiện tại Uông Hoài Thiện đi đâu thì vị lão tiên sinh này cũng đi theo hắn. Hiện tại coi như ông ấy cũng là một thành viên của Trương gia.

Lão tiên sinh ngồi trên xe cùng với vợ chồng Trương gia, mới vừa nghe được Trương Tiểu Oản ở bên người mình nhẹ giọng nói một câu "Hoàng đế băng hà". Sau đó Trương Tiểu Oản đưa đệm giường và nệm lưng cho bọn họ, ông ta cũng nhân lúc đó há mồm nói với nàng một câu: "Đi cũng tốt, trong kinh sợ là cũng sẽ loạn một hồi."

Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng cười, gật gật đầu. Một nguyên nhân khác mà nàng phải đi chính là nếu có đại loạn thì Uông gia khẳng định cũng sẽ không an ổn. Nếu cái sự không an ổn này nhỏ thôi thì người chưởng quản là nhị phu nhân còn giải quyết được nhưng nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có đại loạn thì khẳng định nàng cũng sẽ bị vạ lây.

Đến lúc đó nàng mà bị liên lụy thì sợ là không dứt ra khỏi Uông gia được.

Nàng không thể làm tình thế này khiến nàng dính vào Uông gia

được. Nàng vẫn luôn không thích nơi đó, biết một khi rơi vào sẽ bị vây khốn. Cho dù hiện tại nàng cũng bị nhốt trụ nhưng nếu bị nhốt ở nơi kia thì đối với nàng đúng là như tra tấn.

Hiện tại nàng sống phải rất cố gắng, cũng xác thật cần phải làm việc mới sống sót được nhưng cách sống này so với việc cả ngày lục đục với một đám nữ nhân thì tốt hơn.

Mà đối với nàng thì hiện tại cuộc sống có người nhà ở bên cạnh này là thứ nàng phải nỗ lực mới có. Vì để có được ngày này nàng đã từng nhẫn nhịn, chảy máu và nước mắt. Hiện giờ không dễ dàng mà có được ngày này cho nên dù chỉ có chút khả năng sẽ xảy ra chuyện kia thì nàng cũng phải đoạn tuyệt ngay.

Vào lúc này nghĩ tới nghĩ lui thì trốn vẫn là tốt nhất, sẽ không thiệt thòi. Đứng ở xa quan sát so với ở gần sẽ an toàn hơn nhiều.

Người một nhà đi ba ngày cuối cùng cũng tới chỗ sơn cốc kia. Nhà ở kia Trương Tiểu Oản chưa bao giờ tới mà chỉ nghe bọn đệ đệ cùng Hồ Cửu Đao nói qua. Hiện tại vừa thấy thì nàng cảm thấy sung sướng vài phần.

Nhà chính đúng như nàng yêu cầu, nóc nhà cao, phòng lớn, bên trong rộng mở. Ba cái sân ở phía sau cũng đều có giếng trời, con đường thoát nước cũng được lát đá cực kỳ vững chắc.

Vào ngày đầu tiên sau khi dàn xếp xong cho mấy người già, Trương Tiểu Oản mang theo em trai em gái đem lương thực để vào kho lúa sau đó đốt lửa, mang chậu than vào các phòng để xua tan hàn ý.

Bởi vì chị cả làm việc nhanh nhẹn nên mặc kệ là em nàng, em dâu hay con trai nàng đều dùng toàn bộ sức lực mà đi theo nàng làm việc. Từ dọn dẹp phòng đến lên núi đốn củi bọn họ đều nhanh tay làm tốt.

Trương Tiểu Oản nhìn thấy thì trong lòng cũng vui mừng. Nếu không

phải có thân phận và quy tắc của thế tục này kìm kẹp như gông cùm thì dựa vào sự cần mẫn của một nhà bọn họ sao có thể không có cuộc sống tốt chứ?

Đáng tiếc, trên đời này chuyện tốt đẹp chỉ luôn ở trong tưởng tượng, sẽ không có trong hiện thực. Bọn họ không thể sống cả đời này trong sơn cốc, dù thế nào cũng phải ra ngoài sống, Hoài Thiện muốn làm gì cũng cần có một thân phận……

Bọn họ muốn tồn tại ở thời đại này thì phải tuân theo quy tắc của nó, phải chịu gông xiềng của nó trói buộc. Cho nên hiện nay như thế kỳ thật cũng không tồi. Nếu có tồi tệ thì cùng lắm cả nhà đào tẩu, vẫn còn cái mạng nhỏ có thể tồn tại. Ngày nào đó cho dù chết thì có người thân bên cạnh cũng coi như có người khóc, có người đào hố chôn mình. Kỳ thật đó cũng là việc tốt, so với lẻ loi hiu quạnh thì tốt hơn nhiều. Mà nếu Uông gia ổn định, đến khi Hoài Thiện tới tuổi muốn lang bạt và cần một thân phận để làm việc hắn muốn thì bọn họ cũng sẽ không mang lại xấu hổ gì cho Uông gia. Nàng và Uông Vĩnh Chiêu đã thỏa thuận việc hai bên cùng có lợi, đến lúc đó cũng sẽ không có sai lầm gì quá lớn.

Còn việc có thể có thêm nhiều điều ngoài ý muốn thì dù thế nào cũng không tránh được. Con người ta tồn tại phần lớn dưới tình huống không ai biết trước tương lai, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Mà hiện tại vẫn cần nỗ lực rồi mới nói.

****

Lần này Trương gia trốn thực sự khiến Uông Vĩnh Chiêu tức giận đến không nhẹ nhưng sau khi hắn biết tình hình cụ thể thì đã là nửa tháng sau.

Hắn ở Tam vương phủ tắm máu chiến đấu hăng hái, giúp đỡ Tam vương gia giết ra một đường đến điện thánh rồi thành công đăng

cơ. Lúc đó hắn ở trên giường bệnh cửu tử nhất sinh.

Lúc sống lại, mới vừa thở hổn hển hai hơi thì đương kim Hoàng đế bệ hạ đã muốn phong cáo mệnh cho thể tử kia của hắn. Uông Vĩnh Chiêu phái người muốn đến báo nàng thu thập đến nhận thụ phong ai ngờ lại nhận được tin khiến hắn thiếu chút nữa tức đến tắc thở.

Chức quan nhị phẩm hắn dùng mệnh đổi lấy, được hoàng đế chủ động ban thưởng thế mà nữ nhân kia lại chạy mất?

Uông Vĩnh Chiêu tức giận đến mức đấm giường vài cái, Giang Tiểu Sơn nhìn thấy thì sợ đến run như cầy sấy, cũng thực sự không hiểu đại thiếu phu nhân nhà hắn nghĩ cái gì, sao lại chạy trốn chứ?

Người một nhà bọn họ hiện tại ở đâu không ai hỏi được.

"Đi Hồ gia thôn, tìm Hồ Cửu Đao." Uông Vĩnh Chiêu thật sự là phải cố gắng lắm mới nói được vài lời này.

Nàng không hiếm lạ ngôi vị đương gia chủ mẫu của Uông gia, cũng ngại Uông gia liên lụy thì có thể nhưng hắn muốn xem nàng có cái gan không lĩnh cáo mệnh thụ phong hay không.

Bảy ngày sau, vào ngày hoàng đế muốn phong cáo mệnh, Trương Tiểu Oản kịp thời trở về phủ Tổng Binh để nhận. Nàng ăn mặc cực kỳ thể diện, ở trước mặt một nhà già trẻ của Uông gia mà lĩnh cáo mệnh. Nhưng lúc Uông Vĩnh Chiêu từ hoàng cung về thì nghe nói nàng lại chạy rồi.

"Chạy rồi ư?" Uông Vĩnh Chiêu nhìn Giang Tiểu Sơn, cực kỳ khó hiểu hỏi.

"Vâng, phu nhân nói trong nhà có việc, ra cửa đã không thấy tăm hơi. Vừa nãy tiểu nhân đến trong thôn thì ngôi nhà kia cũng không có ai." Giang Tiểu Sơn căng da đầu đáp.

"Chạy trốn cũng nhanh nhẹn quá ha?" Một hồi lâu sau Uông Vĩnh Chiêu mới cười lạnh ra tiếng, "Đi Hồ gia thôn báo tin để nàng ta trở về. Nhận được cáo mệnh nhờ Uông gia nhưng lại trốn xa như thế, nàng ta nghĩ cũng dễ quá nhỉ?"

"Đại công tử……"

"Cứ nói năm nay có mở khảo thí, con trai nàng cũng nên thử xem thế nào. Còn nữa, nếu nàng không xuất hiện thì ngươi mời một nhà Hồ Cửu Đao đến trong phủ làm khách mấy ngày. Ta cũng không tin mới có nửa ngày nàng ta đã có thể chạy xa rồi." Uông Vĩnh Chiêu nói xong câu đó thì phất tay gọi Giang Tiểu Sơn đi xuống làm việc.

Đám người lui ra, cửa vừa đóng lại hắn đã thở một hơi dài. Cuộc sống này thật sự là lao lực nhưng vẫn phải cố gắng. Hiện tại phụ nhân kia muốn chạy thì cũng phải xem hắn có nguyện ý để nàng ta chạy hay không đã. Cửa Uông gia không phải nàng ta muốn đến là đến muốn đi là đi.

Nhớ đến chuyện Thế Tử gia 'coi trọng' đứa nhỏ kia là Uông Vĩnh Chiêu lại nghĩ thầm không biết lúc phụ nhân kia biết được thì có chĩa mũi tên vào ngực hắn không.

"Giết phu sao? Nàng ta dám làm lắm." Uông Vĩnh Chiêu sờ sờ chỗ ngực, nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo của nàng và đôi tay giết người không chút run rẩy kia thì không nhịn được khẽ cười ra tiếng.

Nàng quả thật đã nuôi được một đứa con giỏi nhưng phụ nhân ngu xuẩn này không biết có khi nuôi quá tốt, ánh sáng quá rực rỡ thì dù hắn có không quan tâm đến đứa con này thì cũng sẽ không thiếu kẻ muốn nắm lấy đứa nhỏ để áp chế hắn.

Phụ nhân ngu xuẩn tự cho mình là thông minh. Hắn cũng muốn biết gương mặt của nàng ta sau khi biết thực tế thì có còn giả cười với hắn được nữa không……

Chương 100

Trương Tiểu Oản ngồi trên xe ngựa do Trương Tiểu Bảo điều khiển đuổi đến một thôn làng, vừa nghỉ chân thì nửa đêm đã bị người của Hồ gia thôn tìm được. Vì thế không đến một luc sau nàng đã ngồi xe của người kia quay lại kinh thành.

Nàng bảo Tiểu Bảo chờ tin để xem Uông Hoài Thiện có cần tới kinh thành hay không.

Đầu tiên Trương Tiểu Bảo không chịu, kể cả Trương Tiểu Oản cầm gậy đánh hắn thì hắn cũng không chịu để chị mình đi một mình. Cuối cùng nàng phải khóc lóc thì nam tử hán này mới đỏ mắt đứng ở đầu đường tiễn chị lên xe ngựa.

Sáng sớm nàng đuổi đến kinh thành, trên tay còn bao quần áo trong đó có trang phụ của Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân.

Chờ đến khi nàng tiến vào phủ Tổng Binh thì vẫn là Uông Đỗ thị nghênh đón nàng. Trương Tiểu Oản cười đi tới phòng đã được chuẩn bị, buông đồ xuống thì thấy vợ chồng Hồ Cửu Đao.

Nhìn thấy nàng, Hồ nương tử ôm Đại Bảo đi tới cười nói, "Thỉnh an tỷ tỷ phu nhân, Đại Bảo mau dập đầu với thẩm thẩm……"

Vừa nghe thấy nàng ấy không dùng xưng hô thân mật thì Trương Tiểu Oản tức khắc bật cười nói, "Nào có tỷ tỷ phu nhân gì chứ, chỉ có mỗi muội là gọi được như thế……" Nói xong nàng lắc đầu, nâng Đại Bảo đang quỳ dưới đất dập đầu với nàng lên sau đó "Ai nha" một tiếng nói, "Sao lại thế này nhỉ? Sao mới có mấy ngày không gặp

mà lại nặng hơn rồi?”

Đại Bảo ôm Tiểu Oản thẩm thẩm của hắn mà cười khanh khách, đặc biệt cao giọng nói, “Quả lê ở chỗ này ăn ngon, còn có rất nhiều kẹo. Lão Hổ ca ca nói cứ thấy ăn ngon thì phải ăn no. Vừa rồi cháu mới ăn ba quả lê. thẩm thẩm, cháu còn để dành một quả cho ngài đó……” Nói xong hắn móc từ trong lồng ngực be bé của mình ra một quả lên vừa to vừa trắng, để đến bên miệng Trương Tiểu Oản.

“Thích ăn sao?” Trương Tiểu Oản tức khắc cười đến cong mắt hỏi khiến Đại Bảo không ngừng gật đầu thừa nhận.

Uông Đỗ thị ở bên cạnh hé miệng cười, nói với nha hoàn bên người: “Còn không mau mang một mâm lên cho Hồ tiểu công tử ăn……”

Trương Tiểu Oản cười cười, ôm đứa nhỏ hỏi Hồ nương tử, “Đao gia đâu?”

“Ở bên cạnh nhà. Ở chỗ này toàn là cô nương gia nên muội để chàng ngồi trong phòng không được đi loạn. Đây cũng không phải giống trong thôn chúng ta, cũng không thể quá tùy tiện……” Hồ nương tử cười nói sau đó lại bế Đại Bảo.

Trương Tiểu Oản mỉm cười nhìn nàng ôm đứa nhỏ sau đó quay qua cười nói với Uông Đỗ thị, “Ta bảo, nhà bọn họ nhiều việc, một ngày không thể thiếu chủ nhân, để họ về đi thôi.”

“Cái này……” Uông Đỗ thị có chút do dự.

Trương Tiểu Oản cũng không nói nhiều với nàng ta mà quay đầu nói với Hồ nương tử, “Về đi, lúc nào rảnh rỗi ta sẽ tới thăm muội.”

Nói xong nàng đi tới trước bàn nhìn nhìn đống kẹo và trái cây để trên bàn thì liếc mắt nhìn khắp nơi. Thấy không có mảnh khăn lớn nào thì quay đầu cười nói với Uông Đỗ thị, “Mau đi tìm cho ta một miếng khăn vải……”

“A?” Uông Đỗ thị chưa thấy trường hợp này bao giờ nên nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

“Khăn vải……” Trương Tiểu Oản lại cười lặp lại câu này.

“Mau đi, mau đi……” Uông Đỗ thị sửng sốt một lúc lâu mới lấy lại tinh thần vung khăn sai bảo nha hoàn.

Nha hoàn nhanh tay nhanh chân lấy từ nơi nào không biết đến một cái khăn vải để đóng gói. Trương Tiểu Oản đem kẹo và đống trái cây ở nông thôn ít gặp đều đổ vào cái khăn rồi buộc lại. Mà Đại Bảo là lớn lên với Lõa Hổ ca ca từ nhỏ nên tâm nhãn nhiều hơn cha hắn vài phần. Thấy Tiểu Oản thẩm thẩm giúp hắn cướp đoạt đồ ăn ngon thì hắn lập tức nhảy lên, ngón tay chỉ vào nhà bên cạnh nói, “Thẩm thẩm, thẩm thẩm, phòng kia cũng có.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười nói, “Được, để ta đi lấy cho cháu.” Nói xong nàng cũng mặc kệ Uông Đỗ thị cùng nha hoàn bà tử thấy thế nào mà cứ thế đóng gói hết đồ ăn. Ở trong căn phòng cách vách, Hồ Cửu Đao nhìn thấy nàng thì hắc hắc cười gãi đầu nhìn nàng đổ hết đống đồ ăn kia vào tay nải buộc chặt. Lúc này nàng mới khom lưng nói với Đại Bảo, “Lấy về ăn dần, không thể ăn nhiều vì Đại Bảo đang thay răng nếu ăn nhiều kẹo thì răng lớn lên sẽ khó coi.”

“Đại Bảo biết, cảm ơn thẩm thẩm.” Đại Bảo nuốt nước miếng cười, cười đến nỗi nước miếng không cẩn thận rớt ra, tí tách rơi trên áo hắn. Trương Tiểu Oản thấy thế thì bật cười móc khăn ra lau miệng và áo cho hắn rồi mới đứng dậy nói với hai vợ chồng Hồ Cửu Đao, “Về đi, ta đưa các ngươi tới cửa.”

Nàng đưa bọn họ một đường đến cửa, cũng không ai tiến lên ngăn cản nàng. Đến Thính quản gia cũng đứng từ xa vừa bước khom lưng với nàng không dám tiến lên.

Lúc người hầu mở cửa, Trương Tiểu Oản vươn tay sửa sang lại xiêm y cho Hồ nương tử rồi rũ mắt nhẹ giọng nói, "Hai mẫu tử chúng ta thêm không ít phiền toái cho các ngươi, mong hai người đường trách móc."

Hồ nương tử biết nàng đi theo tiễn là muốn xin lỗi nên duỗi tay nắm lấy tay nàng nhẹ giọng cười nói, "Tỷ đừng nói mấy lời khách sáo này với chúng ta, năm đó nếu không có tỷ thì một nhà chúng ta sợ là đã chẳng còn. Cái này tính là gì."

Nói xong nàng ta lại nhéo tay Trương Tiểu Oản hai cái sau đó ra ám hiệu nói nếu có việc gì thì tìm bọn họ.

Hồ Cửu Đao đứng gần bọn họ nhưng cũng không nghe thấy lời bọn họ nói và càng không thấy động tác của hai người. Lúc này Đại Bảo ở trên lưng hắn hỏi, "Mẫu thân và thẩm thẩm đang nói thầm cái gì với nhau thế?"

Hồ Cửu Đao nghĩ nghĩ sau đó nói với con trai, "Thẩm thẩm nói nàng cũng muốn ở lại đây một ngày, chúng ta không phải nhọc lòng."

Hồ Đại Bảo nghe xong thì lập tức hiến kế cho Trương Tiểu Oản, "Thẩm thẩm cứ yên tâm ở lại, đợi ngài ăn no cháu sẽ tìm Lão Hổ ca ca tới đón ngài về nhé."

Trương Tiểu Oản vừa nghe thấy thế thì đã buông tay Hồ nương tử,quay mặt lại cho hắn một nụ cười rõ tươi, "Biết rồi, cháu mau theo cha mẹ về đi, bánh kẹo kia nhớ chia cho các bạn một chút, đừng đánh nhau nhé."

"Đã biết, đã biết." Đại Bảo theo cha hắn xoay người nhưng vẫn quay đầu lại dặn dò Trương Tiểu Oản, "Thẩm thẩm nhất định phải ăn thật no nhé, còn phải để dành lại một ít đợi ngày mai Lão Hổ ca ca và cháu tới đón ngài thì ngài lại cho chúng ta ăn……"

Trương Tiểu Oản gật đầu, mỉm cười vẫy vẫy tay với hắn sau đó nhìn

theo bọn họ rời đi. Chờ bọn họ thật sự đi rồi, nàng quay đầu lại nói với Uông Đỗ thị đang cười nhìn mình, "Đại công tử đâu rồi?"

Lúc này nàng đã thu lại nụ cười trên mặt, sắc mặt lạnh băng, cả người làm gì còn hơi thở ấm áp bình thản như vừa rồi. Uông Đỗ thị chỉ liếc nhìn nàng một cái, tức khắc kinh hãi uốn gối nhẹ giọng nói, "Đại ca nói buổi trưa sẽ quay về."

"Vậy chờ một chút đi." Trương Tiểu Oản nói đến đây thì nhìn về phía Thính Quản gia bên kia. Ông ta vừa thấy nàng nhìn qua thì đã nhanh chóng tiến lên.

Trương Tiểu Oản từng quản gia hai năm, nàng lợi hại thế nào ông ta hoàn toàn biết được, cũng có sự kính trọng với nàng nên tuyệt đối không dám chậm trễ.

"Nhị thiếu phu nhân bận nên đừng làm phiền nàng, để nàng đi làm việc của mình, ông tìm một nha hoàn đưa ta về phòng để ta nghỉ ngơi một chút." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói.

"Đại thiếu phu nhân có muốn ăn sáng không?" Thính quản gia cẩn thận hỏi.

"Đợi Đại công tử về rồi nói, cứ nói là ta không gặp ngài ấy thì ăn không ngon. Đợi Đại công tử về mà có rảnh thì để ta đi gặp." Trương Tiểu Oản nói xong thì quay mặt đi khiến những người ở đó đều đồng thời dạt ra, để nàng bước nhanh qua bọn họ.

"Ngài chờ một bước, ta sẽ mang nha hoàn dẫn đường cho ngài." Thính quản gia vừa thấy nàng mang theo sát khí đùng đùng bỏ đi thì vội hành lễ với nhị thiếu phu nhân sau đó tức khắc hô một tiếng rồi chạy lên trước nàng nửa bước và gọi một nha hoàn tới đưa nàng về phòng.

Uông gia nhị thiếu phu nhân ở phía sau và đám nô tài giống như bị á khẩu, không ai mở miệng nói được gì.

****

Uông Vĩnh Chiêu vừa xuống ngựa thì Thính quản gia đã vội tiến lên nhẹ giọng bẩm báo, "Đại thiếu phu nhân ở trong phòng nghỉ ngơi, đến đồ ăn sáng cũng chưa dùng."

"Sao? Muốn đói chết ở Uông gia để người nhà họ Uông bị ngàn người chỉ trỏ hả?" Uông Vĩnh Chiêu ném roi ngựa không chút để ý nói.

"Lão nô thấy là không có tâm trạng ăn uống." Thính quản gia nghe thấy thế vẫn cố trả lời, trong lòng thì kêu khổ không thôi nhưng ngoài miệng ông ta vẫn nói đâu vào đấy, "Ngài có muốn mời đại thiếu phu nhân tới Hắc Yến Các cùng dùng cơm trưa không?"

Uông Vĩnh Chiêu liếc mắt nhìn ông ta, "Ngươi được chút chỗ tốt từ nàng ta mà vẫn nhớ rõ nhỉ?"

Thính quản gia khom người sát đất nói, "Lão nô không dám."

"Hừ." Uông Vĩnh Chiêu hừ lạnh một tiếng, bước đi xa vài bước mới vứt lại một câu, "Gọi nàng ta tới đi."

Chờ hắn đi xa rồi Thính quản gia mới đứng thẳng, cười khổ lắc đầu gian nan cảm thán, "Đây nào phải phu thê, quả thực chính là……" Những lời sau đó ông ta kiêng kị nên không nói. Sau khi nuốt lời vào trong bụng ông ta mới cất bước vội vàng đi tới chỗ Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản nhận được tin từ Thính quản gia thì cũng đi theo. Trên đường lão quản gia này vài lần muốn nói lại thôi. Trước khi bước qua một cái cổng vòm ông ta dừng lại, quay đầu hành lễ với nàng sau đó nhẹ giọng nói, "Có một lời lão nô không biết có nên nói không."

"Nói đi." Trương Tiểu Oản liếc hắn một cái, Uông Thính là gia nô theo Uông Quan Kỳ gần như cả đời. Hai năm kia nàng tự nhận là đối xử với ông ta không tệ, cũng giúp vài phen nhưng không mong ông ta sẽ giúp lại mình cái gì.

Hiện nay nhìn thần sắc này thì sợ là ông ta thật sự có điều gì đó phải nói với nàng.

"Đại công tử không đến mười tuổi đã đi theo lão gia hành quân đánh giặc, tính tình tự nhiên là có chút ngang ngạnh," Thính quản gia nhìn Trương Tiểu Oản một cái, nhỏ giọng nói, "Có khi nếu ngài mềm mại chút thì không chừng có thể lấy nhu thắng cương……"

Dưới cái nhìn chăm chú và nụ cười như có như không của Trương Tiểu Oản, lão nô này càng nói càng nhỏ, đến một chữ cuối cùng gần như không nghe thấy.

Chờ ông ta nói xong Trương Tiểu Oản lại cười cười nói, "Cảm ơn ngài đã chỉ điểm, mau dẫn đường thôi."

Lấy nhu thắng cương sao? Nếu hữu dụng thì nàng khẳng định sẽ dùng. Nhưng nếu vô dụng thì nàng dùng làm gì?

****

Trương Tiểu Oản bị đưa đến một căn gác mái khí phải, ở trong căn phòng cực kỳ rộng đó nàng thấy Uông Vĩnh Chiêu đang ngồi ở giữa bàn. Hắn ngồi kia đôi mắt yên lặng nhìn nàng, Trương Tiểu Oản không hề nháy mắt mà đi qua hành lễ với hắn, "Thỉnh an Đại công tử……"

"Thỉnh an đại thiếu phu nhân." Mấy nha hoàn đứng ở một bên cùng mấy gã sai vặt đều hành lễ với nàng, giọng của mười mấy người lồng vào nhau, nữ mềm mại, nam hồn hậu khiến cả căn phòng rung lên.

Trương Tiểu Oản ngước mặt, nhìn qua bọn họ, cũng không cười mà chỉ gật đầu thật nhẹ sau đó nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Thiếp thân có thể ngồi xuống không?"

"Ngồi đi." Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng một cái rồi phun ra một câu này.

Trương Tiểu Oản ngồi xuống trước mặt hắn, thấy hắn cầm khăn lông lau tay, dùng trà súc miệng thì đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Nàng hy vọng nam nhân này không cố ý khoe khoang trước mặt nàng, bởi vì nếu thế thì hắn cũng quá ngây thơ rồi.

Căn phòng khí phái, trang sức quý giá thì có thể là bộ dáng hàng ngày không có gì lạ. Nhưng hắn ăn cơm một mình mà phải có bốn nha hoàn xinh đẹp, tám gã sai vặt xuất thân võ binh là sao? Không sợ bị bọn họ nhìn đến sặc cơm à?

Trương Tiểu Oản bật cười trong lòng nhưng bề ngoài vẫn nhìn Uông Vĩnh Chiêu đùa nghịch những nghi lễ trước khi ăn cơm sau đó cầm đãu lên. Nàng mới vừa thấy hắn động tay gắp thức ăn thì nàng đã cầm lấy đũa, bưng chén lên nhanh chóng gắp đồ ăn cơm.

Nàng ăn không thất lễ, cũng không nhe răng nhưng tốc độ rất nhanh. Lúc Uông Vĩnh Chiêu mới ăn xong nửa bát cơm thì nàng đã ăn xong một bát cơm sau đó duỗi tay qua một bên, mặt cũng không nâng mà nói với nha hoàn đứng ở bên đó nói, "Thêm cơm."

Nàng vừa dứt lời thì Uông Vĩnh Chiêu đã nặng nề buông đũa trong tay rồi nhìn nàng với đôi mắt lạnh lẽo nảy lửa giận, "Phụ nhân như ngươi không có ai dạy ngươi cái gì là ra dáng hả?"

"Ta thất lễ chỗ nào?" Trương Tiểu Oản ngước mắt, nhẹ nhàng nói. Sau đó nàng không nhanh không chậm nói, "Đại công tử thấy ta rơi cơm hay ăn phát ra tiếng, hoặc lộ răng? Nếu như có chỗ không đúng thì mong Đại công tử chỉ giáo."

Nàng thật ra muốn nghe xem Uông Vĩnh Chiêu có thể oán trách nàng ăn nhanh hơn hắn không.

Chương 101

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng, trong ánh mắt có tức giận dâng lên. Nhưng cảm xúc đó biến mất cũng nhanh, hắn nhìn Trương Tiểu Oản nói với người bên cạnh, "Thêm cơm."

Có nha hoàn bước nhanh lên, thêm cơm rồi bưng tới.

"Các ngươi đi xuống đi." Uông Vĩnh Chiêu nói một câu này, khuôn mặt bình tĩnh.

Hắn lại đang thăm dò thái độ của nàng ư? Trương Tiểu Oản nhớ tới lời Thính quản gia nói lấy nhu thắng cương mà bất đắc dĩ cười khổ trong lòng. Nàng cũng muốn nhu, kính cẩn nghe theo. Nhưng nhiều năm nay nàng đã giả vờ kính cẩn nghe theo, chỉ cần ngày qua tốt một chút thì giả vờ cũng chẳng sao.

Nhưng thực tế là có vài thời điểm nếu nàng không cứng rắn thì chỉ có thể mềm yếu để kẻ khác khinh thường.

Nếu nàng không kiên định thì không ai chống lưng cho nàng, không ai bảo vệ mẹ con họ an toàn. Nếu thế bọn họ đã sớm không còn, làm gì còn đợi được tới lúc người ta nói lấy nhu thắng cương.

Trương Tiểu Oản tự giễu mà nhếch khóe miệng cười, ăn xong bát cơm thứ hai. Uông Vĩnh Chiêu cũng không nhanh không chậm mà ăn xong cơm và bắt bẻ, "Ăn cơm không nói chuyện, ngươi chính là phạm vào điều này."

"Công tử hỏi chuyện thì ta cũng không dám không đáp." Trương

Tiểu Oản nhìn hắn, bình tĩnhnói.

Uông Vĩnh Chiêu lộ ý cười trong mắt nói, "Ngươi có biết cái gì gọi là dịu ngoan hay không?"

Trương Tiểu Oản im lặng rũ mắt.

"Ngươi gọi Hoài Thiện trở về đi, lần này khảo thí hắn sẽ tham gia."

"Đại công tử, mong ngài thứ tội nhưng có một lời ta muốn hỏi ngài……"

"Nói."

"Vì sao bỗng nhiên nhớ tới Hoài Thiện?"

"A, hắn cũng là con ta, có gì mà bỗng nhiên chứ?" Uông Vĩnh Chiêu cười khẽ lên, bộ mặt như vẽ, bên miệng là ý cười nhìn Trương Tiểu Oản nói, "Ngươi muốn biết tình hình thực tế thì cũng được. Không phải ngươi trông cậy hắn thăng chức nhanh hay sao? Hiện nay thời cơ của các ngươi đã tới, Tĩnh thế tử thấy hắn thiên tư thông minh nên muốn gặp hắn. Ngày sau ngài ấy sẽ nhận hắn làm môn đồ cũng không biết chừng."

"Tĩnh Thế Tử sao?" Trong lòng Trương Tiểu Oản không ngừng run lên, sắc mặt cũng dần dần trắng bệch, "Trung Vương Thế Tử ư?"

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu nâng chung trà nóng trong tay lên uống một ngụm.

"Đại công tử, có chuyện gì thì ngài nói một lần cho xong đi." Trương Tiểu Oản sầu thảm mà cười cười.

"Trương thị, ngươi biết ngươi gả cho ai không?"

"Biết."

"Ngươi biết," Uông Vĩnh Chiêu lạnh mặt nói, "Vậy đừng nghĩ có thể nương bóng Uông gia, nhưng lại muốn thoát ly không dính dáng gì."

"Là phụ nhân lúc trước nói lời to gan lớn mật kia khiến Đại công tử bị mạo phạm sao?" Trương Tiểu Oản duỗi tay vào trong tay áo, nắm chặt lòng bàn tay để mình không run lên.

Uông Vĩnh Chiêu không nói gì mà chỉ nhếch khóe miệng cười nhạt nói, "Phụ nhân ngu ngốc tự cho mình là thông minh."

Hắn nhẹ nhàng bâng quơ nói xong thì tiếp tục, "Để hắn trở về trong vòng bảy ngày, ta muốn cùng hắn tới Thế Tử phủ. Tốt nhất ngươi để hắn về gấp trong mấy ngày này, nếu không đừng tưởng Trương gia các ngươi ở xa mà ta không túm được các ngươi về."

"Đại công tử biết…… Chúng ta ở chỗ nào sao?" Trương Tiểu Oản nuốt nuốt nước miếng, lúc này đôi mắt nàng đã không ngước lên nổi, trong lòng là một mảnh kinh hãi.

"Ta không biết," Uông Vĩnh Chiêu đan tay lại, nhéo nhéo khớp xương khiến chúng lách cách rung động. Sau một hồi hắn mới chậm rãi nói, "Nhưng cữu cữu của ngươi biết. Hiện tại ông ta là thủ hạ của ta, nếu để ông ta tới đón một nhà các ngươi thì chính là quá thỏa đáng."

Trương Tiểu Oản nhắm mắt, nhịn rồi lại nhịn nhưng vẫn chảy nước mắt. Nàng đỡ ghế, quỳ xuống trước mặt Uông Vĩnh Chiêu nói, "Cầu ngài tha thứ cho thiếp thân trước kia vọng ngôn với ngài."

Từ lâu trước kia nàng nên sớm bắn mũi tên kia ra chứ không phải chờ tới hôm nay Uông Vĩnh Chiêu tới tính sổ. Đi vào thế đạo này nhiều năm như vậy nhưng nàng vẫn ngây thơ đến buồn cười. Nàng cho rằng dựa vào lực của bản thân là có thể ngăn cơn sóng dữ, cho rằng dựa vào thanh danh là có thể nhiều ít chấn áp Uông gia. Nàng cũng cho rằng chỉ cần nàng cố gắng thì có thể hoặc nhiều hoặc ít

đối kháng được với thế đạo này……

Nhưng nàng hoàn toàn đã quên dưới cường quyền thì nàng tính là gì?

"Ngươi biết thì tốt, đứng lên đi." Uông Vĩnh Chiêu nhìn Trương Tiểu Oản, "Về sau muốn nói lời gì thì tốt nhất là nghĩ cho kỹ. Ngươi là ai, ta là ai, suy nghĩ cẩn thận rồi hẵng nói."

Dứt lời hắn nhìn cái ly trên bàn trầm tư một hồi rồi mới đạm nhiên nói, "Dẫn hắn về đi, Trung Vương Thế Tử Phi muốn gặp hắn. Lần này không phải ta muốn đẩy hắn vào sóng dữ mà là do ngươi tìm giúp cho con mình một vị tiên sinh quá giỏi."

"Mong Đại công tử giảng cụ thể." Trương Tiểu Oản đỡ ghế đứng lên, nước mắt vẫn chưa dứt, trên mặt là một mảnh buồn bã.

"Mạnh tiên sinh là đệ tử của đế sư của tiên đế, ông ta vẫn luôn ẩn thân trong dân gian. Thế Tử vốn muốn tìm ông ta, xem ông ta có bản lĩnh dạy dỗ tiểu công tử nhà mình hay không. Vốn dĩ việc tìm tiên sinh cho tiểu công tử cũng không hẳn cứ phải là ông ta nhưng Thế Tử vì chuyện này mà sờ soạng ra mẫu tử các ngươi," Uông Vĩnh Chiêu nói đến đây thì trào phúng mà cười hai tiếng, "Ngươi đúng là suốt ngày đánh nhạn cuối cùng bị nhạn mổ mắt. Ngươi dạy ra một đứa nhỏ bất phàm, tránh xa tổ phụ và phụ thân, ai ngờ ngày sau hắn có thể sống sót mà thi triển bản lĩnh hay không còn phụ thuộc vào người phụ thân là ta đây."

Nói đến đây hắn cũng đã nói xong những gì cần nói với phụ nhân này. Lúc này hắn phất phất tay với Trương Tiểu Oản, "Cơm cũng ăn xong rồi, ngươi về thôn làm nông phụ của ngươi đi, bảo đứa nhỏ kia vài ngày nữa tới gặp ta là được."

Nàng có lẽ có thể ở nội trạch dọa sợ mấy nô tài chưa hiểu việc đời nhưng tốt nhất nàng phải hiểu ở Uông gia thì theo hắn mới là đạo làm vợ của nàng.

Hắn mới là người nói cái gì là cái đó còn nàng chẳng qua chỉ là một phụ nhân thô tục ngu ngốc mà thôi.

****

Trương Tiểu Oản mang theo tay nải của nàng xuống kiệu. Lúc này nàng vẫn không ngừng dùng khăn tay lau nước mắt, Giang Tiểu Sơn thấy nàng còn đang khóc thì trong lòng thương hại nhưng cũng không dám nhiều lời. Hắn cong eo nói với nàng, "Đại thiếu phu nhân, ngài nghỉ ngơi cho tốt, có việc thì phái người đến trong phủ là được."

Nói xong hắn thét to kiệu phu nâng cỗ kiệu trở về. Chờ hắn đi được một đoạn đường quay đầu lại nhìn thấy đại thiếu phu nhân còn đang réo rắt thảm thiết nhìn bọn họ bên này thì không biết làm sao. Hốc mắt hắn đột nhiên đau xót, hắn ngẩng đầu lau nước mắt lẩm bẩm nói, "Đây mới chính là tàn nhẫn, ngài ấy có thể bỏ ra mấy trăm lượng bạc mua một gốc mai về cho Văn di nương nhưng lại đuổi chính thê là cáo mệnh phu nhân của mình về nông thôn……"

Nói đến đây hắn lại nhớ đến trong hai năm hạn hán kia, Trương Tiểu Oản nhịn ăn cho hắn mấy cái màn thầu. Trong lòng hắn càng thêm thương tâm, nước mắt càng lau càng nhiều.

Bên này Giang Tiểu Sơn khóc lóc đi rồi, cỗ kiệu cũng không thấy bóng dáng Trương Tiểu Oản lập tức đặt mông ngồi xuống trước cửa phòng, cầm khăn lau mặt, tay rũ xuống cứ thế ngồi trên mặt đất lạnh lẽo.

Nàng ngồi ở trước cửa phòng suy nghĩ một hồi mới chống tay đứng lên móc chìa khóa giấu ở ven tường mở cửa. Sau khi vào cửa nàng dùng nước lạnh rửa mặt sau đó đến nhà bếp làm chút đồ ăn. Chờ đến đêm nàng mới bước nhanh đến thư phòng, lấy ra giấy mực giấu tốt viết hai phong thư.

Sáng sớm ngày thứ hai nàng đi Hồ gia thôn đem tin giao cho Hồ Cửu Đao nhờ hắn đưa tin đi. Hồ Cửu Đao nghe nói trong vòng 7 ngày phải đưa người về thì lập tức đi luôn.

Cùng ngày, một người khác của Hồ gia thôn cũng cầm một phong thư khác đến một hộ gia đình ở trên trấn mang phong thư này đi, trước sau chậm hơn Hồ Cửu Đao nửa ngày.

****

Ở tối ngày thứ sáu Tiểu Lão Hổ trở về thôn Phiến Diệp Tử. Lúc cách nhà mấy chục trượng, Trương Tiểu Oản ở phòng trong đã nghe thấy hắn gọi mẹ một tiếng lại một tiếng. Đợi nàng chạy ra tới cạnh cửa thì đứa con trai ngồi trên lưng ngựa, cả người tro bụi đã cười toét với nàng, gọi nàng rõ to: "Mẫu thân."

Kêu xong cả người hắn nhào về trước, ngã xuống trong lòng Trương Tiểu Oản đang đứng dưới con ngựa.

Trong một khắc đó Trương Tiểu Oản sợ run lên, mất một lúc nàng mới ôm chặt con trong lòng, sức lực lúc này mới dần trở lại với nàng. Nàng cố nở nụ cười cứng còng với Hồ Cửu Đao đang ngồi trên ngựa phía sau với vẻ mặt đầy tang thương rồi nói, "Làm phiền Đao gia ngài."

Hồ Cửu Đao lắc đầu sau đó lau mặt cười nói với nàng, "Không có gì, đã hai ngày nay hắn không ngủ, phu nhân ngài để hắn ngủ một đêm này thật ngon, ngày mai sẽ tốt hơn."

"Đã biết." Trương Tiểu Oản lặng người vài ngày, đến nay mới biết cười là thế nào. Nàng nghe Hồ Cửu Đao nói thế này thì tươi cười trên mặt mới rõ ràng hơn.

"Ta về nhà trước, sáng sớm mai ta và nương tử nhà ta sẽ tới." Hồ Cửu Đao chắp tay hành lễ với nàng sau đó không nói nhiều mà xoay người lên ngựa trở về.

Một đêm này Uông Hoài Thiện ngủ thật sự an ổn, Trương Tiểu Oản thấy hắn không hề xoay người, đến ngày thứ hai khi mặt trời dâng lên cao nàng cắn răng tàn nhẫn dùng khăn lạnh dấp lên mặt hắn.

Lúc này Uông Hoài Thiện bị khăn lạnh đánh thức, mắt hắn trợn tròn, tay đồng thời duỗi đến chỗ hắn để cung tiễn hàng ngày……

"Mũi tên đặt trên bàn, đợi lát nữa lấy." Trương Tiểu Oản cầm khăn lạnh bỏ vào chậy nước ấm để một bên sau đó kấy khăn ấm ra lau mặt cho hắn.

"Mẫu thân……" Uông Hoài Thiện vừa thấy là nàng thì choáng váng một hồi, đợi mẹ hắn lau mặt cho hắn xong thì hắn ngây ngô cười nói, "Con và Đao thúc đánh đố ba ngày là tới nhưng thúc ấy không tin. Hắc hắc, ai bảo thúc ấy coi thường con, giờ con thắng được đồ nhắm rượu về ăn rồi."

"Đánh cuộc đồ nhắm rượu sao?" Trương Tiểu Oản cũng chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt ấm áp nhu hòa.

"Còn không phải thế sao……" Uông Hoài Thiện đĩnh đạc ngồi xuống, vươn tay để mẹ hắn mặc áo cho hắn. Hắn mở miệng nói với mẹ mình, "Là ba con thỏ hun khói, mẫu thân, ngài nhớ rõ nhắc con đòi Đao thúc."

"Nhớ rõ." Trương Tiểu Oản cười nói rồi buộc dây lưng áo cho hắn, lại cầm quần mặc cho hắn, lúc hắn xuống đất nàng lại ngồi xuống đi đôi giày mới mấy ngày nay nàng tự tay làm cho hắn.

Uông Hoài Thiện đứng lên, Trương Tiểu Oản mặc quần áo tinh tươm cho hắn xong thì nhìn bộ dáng hắn khí vũ hiên ngang rồi nhịn không được cười. Trong nụ cười của nàng có nước mắt, "Từ hôm nay trở đi con phải tự mình chăm sóc bản thân rồi."

"Ha hả," Uông Hoài Thiện cười hai tiếng, một chân nâng lên đạp lên

đứng lên cái ghế bên cạnh. Lúc này hắn đứng cao hơn Trương Tiểu Oản. hắn ôm chặt lấy mẹ mình ấn đầu nàng vào ngực hắn rồi nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng, ngoài miệng thì chẳng hề để ý nói, "Cái này tính là gì? Mẫu thân đừng sợ, con cũng không sợ. Con không tin trên thế gian này không có một con đường sống cho chúng ta. Mẫu thân, kỳ thật hiện tại con rất vui vẻ, con có thể ra ngoài đánh giặc, chỉ một thời gian nữa là con có thể kiếm bạc về ngài tiêu. Ngài cứ chờ đi, mẫu thân của người khác có thì con sẽ đều cho ngài hết."

Chương 102

Lúc một nhà ba người nhà Hồ Cửu Đao đuổi tới thì mọi người cùng ăn sáng sau đó tiễn Uông Hoài Thiện tới ngã rẽ ở cửa thôn.

"Mọi người về đi, đến tối ta sẽ về." Uông Hoài Thiện giơ tay lên vẫy tay với mẹ hắn và mấy người nhà họ Hồ. Trên mặt hắn là một nụ cười tươi, cưỡi con ngựa đen nhỏ, giơ roi phóng đi.

Mẹ hắn nói thế gian này ai cũng thích gương mặt tươi cười chứ không thích mặt khóc lóc vì thế hắn muốn cười cho người nhà xem. Nếu trong lòng khổ thì về nhà đóng cửa lại trốn trong lòng mẹ hắn khóc mới tốt.

Uông Hoài Thiện đã đồng ý với nàng, về sau ra ngoài hắn sẽ chỉ cười chứ không khóc.

Uông Hoài Thiện chạy một đường theo lời mẹ hắn dặn tới phủ Tổng Binh. Đến nơi hắn dừng ngựa, làm mặt quỷ với con ngựa nhỏ rồi nói với nó, "Ngươi chính là thứ duy nhất của Uông gia mà ta thích."

Nói xong hắn cột con ngựa đến cột đá bên cạnh, vỗ vỗ mông nó rồi cười ha ha kéo bờm nó nói nhỏ bên tai, "Ngươi ở bên ngoài chờ ta trong chốc lát, lúc quay lại ta sẽ cho ngươi ăn kẹo."

Tiểu Hắc nghe thấy hắn nói thì phì phì vài cái, duỗi đầu đến cọ mặt hắn, chọc cho Uông Hoài Thiện càng cười ha ha. Hắn vừa cười vừa bước nhanh lên thềm đá, đập cửa nói, "Mở cửa mở cửa."

Cửa kia lập tức mở ra, một người hầu tầm 40 tuổi nhìn thấy mặt hắn

thì ngẩn ra một chút.

"Ngươi đi nói với Đại công tử là Uông Hoài Thiện tới, xin cho ta gặp mặt." Uông Hoài Thiện vươn ngón tay chà xát, lúc không nói chuyện thì trên mặt đều là ý cười, trong ánh mắt cũng thế.

Hắn lớn lên giống Uông Vĩnh Chiêu như đúc nhưng lúc này biểu tình của hắn lại hoàn toàn khác cha mình. Hiện tại hắn sáng lấp lánh như ánh mặt trời trên cao, trong mắt và đuôi lông mày đều là ý cười, không giống khuôn mặt lạnh băng đầy sát khí của Uông Vĩnh Chiêu, quả thật khiến người ta thích vô cùng.

"Tiểu nhân đi ngay, ngài chờ một chút, a, không, tiểu công tử, mời ngài vào cửa, mau vào, mau vào……" Người hầu kia vội mời hắn vào cửa, lại được Uông Hoài Thiện cười nói "Làm phiền".

Người hầu kia thụ sủng nhược kinh mà cung kính cong eo rồi liên thanh kêu lên với người hầu cách đó không xa, "Mau đi mời Thính quản gia, nói tiểu công tử tới, mau mau đi, mau mau đi."

Người hầu kia vừa nghe tiếng thì đã như con thỏ bị đuổi mà chạy. Uông Hoài Thiện cùng người gác cổng đi được vài bước thì Thính quản gia đã vội vàng chạy chậm đến. Vừa thấy Uông Hoài Thiện ông ta đã khom người, cung kính nói, "Tiểu công tử, ngài đã tới."

"Tới, tới, ngươi giúp ta truyền lời nói ta tới đây để bái kiến phụ thân đại nhân……" Uông Hoài Thiện cười nói, sau đó móc từ trong ngực ra hai khối bánh nướng áp chảo bọc trong giấy dầu đưa cho Thính quản gia nói, "Đây là bánh nhân thịt, sáng sớm ta ăn cái này. Biết ông thích ăn cái này nên ta nhân tiện tới gặp phụ thân đại nhân thì tiện tay mang tới cho ông."

Thính quản gia cực kỳ sửng sốt sau đó cùi đầu nhận lấy bao giấy dầu trong tay hắn, miễn cưỡng cười với Uông Hoài Thiện rồi nói, "Mệt ngài còn nhớ rõ tới lão nô."

"Ai nha, sao có thể không nhớ rõ chứ? Khi đó một tháng ông mới có một khối bánh ăn, ta vì muốn ngài them nên không thiếu những lần đi đến trước mặt ông khoe khoang khiến ông bị tội……" Uông Hoài Thiện nói đến đây thì nhún vai nói, "Khi đó ta nhỏ, đối xử với ông không tốt, ông đừng để bụng nhé?"

Thính quản gia "Ai" "Ai" "Ai" mà nói liên tục sau đó không trả lời mà chỉ cúi người dẫn hắn đi phía trước.

Trên đường người hầu đều dừng việc đang làm mà nhìn bọn họ. Đợi đi qua một cái cầu hình vòm, trên đường cũng không còn người hầu nào Thính quản gia đi phía trước mới chậm bước chân tới gần Uông Hoài Thiện nhẹ giọng nói, "Đại công tử mới vừa hạ triều trở về không lâu, nhìn dáng vẻ có vẻ không tồi, nhưng……"

Uông Hoài Thiện "Ừ" một tiếng, thấy Thính quản gia do dự nhìn mình thì cười gật đầu nói "Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không rối rắm. Ta theo một vị tiến sinh tốt và học được nhiều học vấn, cũng biết không ít đạo lý. Ta biết trước kia có nhiều việc ta không đúng, đối với phụ thân đại nhân có nhiều điều bất kính. Ta sẽ không ngây ngốc nữa, nếu thấy phụ thân đại nhân ta sẽ bồi tội."

Thính quản gia nghe thấy hắn mở miệng là gọi "Phụ thân đại nhân" thì trong lòng hơi kinh hoảng nhưng cũng có chút cao hứng. Hai cha con này có thể ở chung thật tốt thì ông ta nghĩ Đại công tử chắc sẽ thích đứa con trai thông minh phi phàm này. Huống chi hai cha con lớn lên giống nhau thế này, làm gì có người cha nào trong thiên hạ không thích con trai lớn lên giống mình cơ chứ.

****

Thính quản gia dẫn Uông Hoài Thiện vào. Thấy được người ngồi trên ghế chủ vị, Uông Hoài Thiện quỳ xuống dập đầu rồi cao giọng nói, "Hài nhi Hoài Thiện bái kiến phụ thân đại nhân."

Nói xong hắn ngẩng đầu, tươi cười đầy mặt nói, "Phụ thân đại nhân

có khỏe không?”

Người ngồi trên ghế chủ vị thấy cảnh này thì hai hàng lông mày hơi nhíu lại. Nhưng chỉ rất nhanh hắn đã khôi phục lại bộ dáng ngày thường, khuôn mặt trầm tình nói, “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn phụ thân đại nhân.” Uông Hoài Thiện lưu loát đứng dậy, sau đó chắp tay với Thính quản gia đang đứng cạnh cửa nói, “Cảm tạ quản gia đã dẫn đường.”

Thính quản gia khom người cung kính hành lễ với hắn rồi lại nhìn Uông Vĩnh Chiêu thấy hắn gật đầu mới rời nói, “Lão nô xin đi xuống trước.”

“Mẫu thân ngươi đã nói với ngươi chưa?” Chờ hạ nhân đều lui ra Uông Vĩnh Chiêu nhìn đứa nhỏ khóe mắt mang ý cười thì nhàn nhạt nói.

“Vâng.”

“Nói như thế nào?”

“Mẫu thân nói phụ thân muốn đích thân dạy dỗ hài tử, để ta đi theo phụ thân ngoan ngoãn học hỏi, không được bướng bỉnh không hiểu chuyện nữa.” Uông Hoài Thiện nghiêng nghiêng đầu, nghĩ nghĩ rồi nói như thế.

Bộ dáng nghiêng đầu kia của hắn mang theo vài phần thiên chân. Nói xong hắn còn cười với Uông Vĩnh Chiêu.

“Chính ngươi không muốn sao?” Uông Vĩnh Chiêu liếc hắn một cái, nâng chén trà nhẹ nhấp một ngụm, không chút để ý hỏi.

“Có một chút,” Uông Hoài Thiện nhún vai, khuôn mặt nhỏ cũng không tươi cười như lúc mới đến, “Nhưng mẫu thân nói ngài có nhiều bản lĩnh có thể dạy ta, có thể cho ta biết nhiều điều. Về sau

ngài cũng thể giúp ta làm quan lớn. Ta nghĩ tới nghĩ lui thấy đây cũng là chuyện tốt. Hơn nữa tiên sinh cũng nói làm nhi tử thì phải cung kính với ngươi trên, có thế mới học sinh của ông ấy."

Mẹ hắn nói loại người giống cha hắn quả là không thể lừa gạt, nhất dịnh phải dựa theo bản tính mà nói chút lời hắn nghe lọt thì hắn mới có thể tin tưởng một chút.

Nhưng vĩnh viễn đừng nghĩ rằng hắn sẽ tin tưởng người khác bởi vì loại người giống cha hắn cực kỳ am hiểu nhẫn nại. Hắn đã đạp kẻ nào dưới chân thì kẻ đó đừng hòng ngoi lên đầu hắn, nếu không sớm hay muộn cũng sẽ thu thập hết.

Uông Vĩnh Chiêu vừa nghe những lời đứa nhỏ nói thì biết ngay hắn vẫn là đứa nhỏ bướng bỉnh trước kia, trong lòng cũng mất đi chút cảnh giác. Lúc này hắn nghiêm mặt nói, "Vậy thì tốt, hôm nay ta thấy ngươi cũng coi như có lễ, ngày sau cũng phải như thế. Ta mang ngươi ra ngoài gặp người thì vạn lần không được phát thất lễ, hiểu chưa?"

"Đã biết, ngài yên tâm." Uông Hoài Thiện chắp tay nói với hắn, "Ta đi theo tiên sinh học được học vấn thì cũng biết trước kia có nhiều điều không đúng, mong ngài nhiều thông cảm cho ta lúc trước tuổi nhỏ không hiểu chuyện."

"Những lời này là do tiên sinh dạy ngươi sao?"

"Là do hài nhi tự mình nghĩ ra."

"Hử?"

"Được rồi, là do tiên sinh." Uông Hoài Thiện chán nản thở dài, gãi gãi đầu nói, "Ngài đã nhìn thấy thì cũng đừng vạch trần ta."

"Về sau không thể tái phạm, cũng không thể nói chuyện với ta bằng giọng điệu đó. Nếu đi theo tiên sinh học được lễ phép thì phải chân

chính hiểu lễ.” Uông Vĩnh Chiêu lạnh băng mà nhìn thẳng vào Uông Hoài Thiện nói.

Dưới ánh mắt của hắn Uông Hoài Thiện rụt rụt vai, gật đầu nhỏ giọng đáp lời: “Vâng.”

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu mới hơi có chút vừa lòng mà nhẹ gật đầu, ánh mắt cũng không lạnh như sương nữa.

Chờ đến sau giờ ngọ, Uông Vĩnh Chiêu dùng cơm trưa với Uông Hoài Thiện, thấy hắn ăn không nói, ăn uống coi như văn nhã thì mới vừa lòng hơn một chút.

Cơm trưa ăn xong thấy trên người hắn quần áo khéo léo nên Uông Vĩnh Chiêu cũng không cho người thay quần áo cho hắn mà lập tức mang theo hắn cưỡi ngựa đến phủ Thế Tử.

****

Đến tối Uông Hoài Thiện vẫn chưa về, mặt trời đã xuống núi, đêm lạnh xuống. Trương Tiểu Oản đứng ở cửa thôn chờ người về không được cũng đành chậm rãi trở về. Đến trong nhà nàng thấy canh gà trên bếp đã tỏa hương bốn phía.

Nàng cảm thấy có chút lạnh vì thế bắc thêm một nồi nước ở lò bên cạnh. Sau khi uống hai chén nước sôi để nguội nàng mới thấy thân thể tốt hơn một chút. Để tránh bản thân suy nghĩ quá nhiều rồi không chịu được nên nàng đi thắp đèn.

Nàng đốt đèn ở tiền viện và hậu viện, thậm chí bắc thang treo đèn lên. Cứ thế leo tới leo lui, phí sức thật lớn mới đốt xong mọi đèn trong nhà.

Nhìn những ngọn đèn này dù trong lòng nàng vẫn lạnh nhưng bề ngoài xem ra vẫn mạnh hơn một chút. Chờ đến giờ Hợi, lúc nàng đang thêu thùa may vá thì nghe được tiếng vó ngựa. Nàng đột

nhiên đứng lên, cầm lấy đèn lồng đặt trước mặt, chạy vội ra mở cửa rồi chạy nhanh về phía trước.

Đã trở lại sao? Con trai của nàng đã trở lại sao? Trương Tiểu Oản bước nhanh về phía trước, tim đập đến sắp nhảy ra khỏi ngực.

Tiếng vó ngựa gần hơn, nàng thật sự nghe được tiếng vang. Lúc này tay nàng đặt trên ngực, khom lưng thở hổn hển. Sau khi hít vài hơi thật sâu nàng mới khôi phục thong dong ngày thường, khóe miệng chứa nụ cười, tay cầm đèn lồng đứng ở giao lộ chờ đứa nhỏ của mình về nhà.

Cách thật xa Uông Hoài Thiện đã thấy ánh đèn lồng, còn cách vài chục trượng hắn đã lớn tiếng vui mừng gọi, "Mẫu thân, mẫu thân, con về rồi, ngài chờ sốt ruột rồi phải không?"

Nói xong hắn mạnh mẽ quất roi để tiểu Hắc chạy càng nhanh hơn. Không đến nửa khắc hắn đã chạy tới trước mặt nàng, tay hắn thít chặt cổ tiểu Hắc để dừng lại. Mắt hắn nhìn Trương Tiểu Oản đứng bên dưới rồi cười hắc hắc nói, "Mẫu thân lên ngồi đi để tiểu Hắc đưa chúng ta về nhà."

Trương Tiểu Oản không do dự mà vươn tay nắm lấy tay hắn rồi nhảy lên ngựa ngồi phía trước hắn.

Lúc này cách nhà không còn xa nữa, tiểu Hắc thông linh tính nên bước càng nhanh hơn, một hồi sau bọn họ đã về tới nhà.

Vừa đến nhà Trương Tiểu Oản mang theo Uông Hoài Thiện xuống ngựa. Uông Hoài Thiện xoay người đóng cửa lớn sau đó tươi cười trên mặt không còn nữa. Hắn bước đến chỗ Trương Tiểu Oản đang đứng đợi mình sau đó quỳ xuôgns trước mặt nàng, vùi mặt vào đầu gối nàng.

"Sao…… Làm sao vậy?" Trương Tiểu Oản đột nhiên rùng mình một cái, lời nói cũng lắp bắp.

“Không, không có việc gì,” Uông Hoài Thiện lúc này vội ngẩng đầu, hắn còn nhỏ nhưng trong ánh mắt là một mảnh mệt mỏi, “Con chỉ mệt thôi, mẫu thân, dập đầu cũng mệt, cười cũng mệt, mẫu thân ôm con một cái thì tốt rồi.”

Chương 103

5 ngày sau Uông Hoài Thiện thu thập tay nải đến vương phủ ở. Ngày đó Trương Tiểu Oản đưa hắn đến cửa thôn, mỉm cười nhìn hắn rời đi. Đợi hắn đi rồi, nàng mới ngẩng đầu nhìn không trung một lúc lâu rồi cúi đầu chậm rãi đi về.

Ngày đó, Tĩnh thế tử hỏi Uông Hoài Thiện, "Mẫu thân ngươi là người như thế nào?"

"Là người mẫu thân luôn muốn tiểu nhân sống thật tốt." Uông Hoài Thiện rất nghiêm túc trả lời.

"Ngươi có thể nói với ta những tính toán thật sự trong lòng ngươi không?" Thế tử cười hỏi lại.

Uông Hoài Thiện cũng cười, hắn giảo hoạt mà chớp chớp mắt, "Đương nhiên tiểu nhân có tính toán, tiểu nhân còn muốn kiếm bạc cho mẫu thân dùng."

Nói xong hắn quay đầu lại nhìn về phía cửa phủ, giống như hắn thấy mẹ hắn đang đứng chờ hắn trên đường về nhà, nàng đứng đó ngóng trông hắn trở về. Lúc hắn quay đầu thì trịnh trọng nói với thế tử, "Ngài yên tâm, ngài cứ chờ mà xem."

Tĩnh thế tử cười ha ha rồi vỗ nhẹ vai Uông Hoài Thiện và gật đầu nói, "Ta đương nhiên tin, ngươi là một đứa nhỏ có bản lĩnh."

Uông Hoài Thiện đi rồi, ngày ngày Hồ nương tử đều tới nhưng Trương Tiểu Oản chỉ cười nói không có việc gì. Có điều ngày ngày

Hồ nương tử vẫn đến chơi với Trương Tiểu Oản hai canh giờ.

Hôm nay hai người đều vội việc may vá trên tay, Hồ nương tử vẫn nhịn không được hỏi nàng, "Một khi đã như vậy sao tỷ không trở về? Nếu tỷ ở Uông gia thì tốt xấu gì cũng có thể thấy Hoài Thiện vài lần."

Trương Tiểu Oản suy nghĩ nửa ngày mới bình tĩnh nói, "Ta không về được."

"Vì sao?" Hồ nương tử ngừng động tác trên tay nhìn Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản nâng mặt cười cười, "Đại công tử từng mời ta hai lần nhưng ta cũng không về. Khi đó không về thì lúc này hắn phạt không cho ta về."

"Hắn nhẫn tâm như thế sao?"

"Chỉ trách ta lúc ấy không thức thời." Trương Tiểu Oản cười lắc lắc đầu, "Con người ấy mà, sẽ luôn phạm một ít sai lầm mà quay đầu lại sẽ hối hận. Ta cho rằng dựa vào chính mình thì dù hai mẹ con có khổ một chút cũng có thể sống ngày tự tại, ai ngờ……"

Ai ngờ thế sự biến ảo vô thường, thế đạo này làm sao dễ dàng như nàng nghĩ chứ? Nàng ấy à, cứ tự cho mình là đúng nên bây giờ mới phải trả giá đắt cho những sai lầm của mình. Mỗi ngày nàng sẽ phải lo lắng cho con mình, nghĩ hắn ăn mặc có tốt không rồi hắn có phải chịu tủi thân gì mà không dám lộ ra chỉ dám trốn vào góc khóc hay không.

Vô số những lo lắng này chính là trừng phạt nàng lúc trước không chịu nhận mệnh. Khóe miệng nàng có ý cười nhưng vào trong mắt Hồ nương tử thì khóe miệng kia lại run rẩy cực kỳ.

Hồ nương tử thật sự không nhìn được mà âm thầm đỏ hốc mắt. Vị Tổng Binh đại nhân của Uông gia kia đúng là nhẫn tâm, đây là vợ

con hắn chứ có phải kẻ thù đâu? Sao lại phải có thù tất báo thế này chứ?

****

Hôm nay Uông Hoài Thiện đã đi được nửa tháng. Vào giờ Tuất, Trương Tiểu Oản mới vừa gội đầu xong, đang xõa tóc nằm trên ghế trong viện ngẩng đầu nhìn ánh trăng, trong tay lúc có lúc không mà đóng đế giày.

Đột nhiên nàng mơ hồ nghe thấy có tiếng vó ngựa. Lúc này đế giày và kim trong tay nàng đều rơi xuống đất. Nàng không dám tin tưởng mà ghé vào trên đất nghe một hồi sau đó lập tức vui vẻ đứng lên chạy tới cửa lớn mở ra và ngóng nhìn trong bóng đêm……

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, hờ hững trên khuôn mặt thanh tú của phụ nhân kia lúc này tan hết, ánh mắt nàng mừng rỡ như điên, sáng rạng rỡ như ngôi sao trên bầu trời. Nàng liếc mắt nhìn trong bóng đêm một cái rồi lập tức quay đầu lấy đèn lồng đi nhanh đến đầu kia của con đường, muốn đứng ở giao lộ đón con mình.

Nàng chạy rất nhanh, tiếng vó ngựa cũng càng ngày càng gần. Hai mắt Trương Tiểu Oản dâng lên vui sướng, đợi con ngựa kia đến gần nàng dừng bước chân, ngước gương mặt tươi cười nhìn người đang tới……

Lúc này người kia cũng đang dùng đôi mắt như hàn tinh mà yên lặng nhìn nàng. Đôi mắt hắn giống con nàng đến thế nhưng hắn lại không phải người nàng đang chờ.

Trương Tiểu Oản chậm rãi thu lại tươi cười, ánh sáng trong mắt nàng cũng ảm đạm xuống. Nàng nhìn bóng đêm phía sau hắn, sau đó chậm rãi nhắm mắt.

Nàng không chờ được người muốn chờ.

“Đại công tử……” Trương Tiểu Oản chỉ để bản thân thương tâm nhắm mắt một chút sau đó nàng mở bừng mắt, lập tức hành lễ với người tới.

Uông Vĩnh Chiêu không nói một lời mà chỉ xoay người xuống ngựa rồi dắt ngựa đi về phía trước. Đi được hai bước thấy phụ nhân kia vẫn nhìn về phía con đường thì hắn bình tĩnh nói, “Đi về đi.”

“Vâng.” Trương Tiểu Oản hành lễ với hắn.

Có lẽ ánh sáng trong mắt nàng mất đi quá nhanh, hơn nữa ánh mắt nàng lúc đó quá bi thương nên Uông Vĩnh Chiêu đột nhiên cảm thấy nàng có chút đáng thương. Đợi đi vào trong nhà, Trương Tiểu Oản nhìn thoáng qua Uông Vĩnh Chiêu cả người đầy mùi rượu sau đó chần chừ hỏi, “Đại công tử đến vì chuyện gì thế?”

“Không có việc gì thì ta không thể tới sao?”

“Là phụ nhân lắm miệng.” Trương Tiểu Oản nhìn Uông Vĩnh Chiêu rồi rũ mắt khẽ thở dài.

Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng thuận theo thì khẩu khí lạnh lẽo mới ôn nhu hơn một chút, “Một mình ngươi ở đây không tốt, ngày mai ta sẽ phái hai nha hoàn tới đây.”

Trương Tiểu Oản lắc lắc đầu, “Một mình ta ở quen rồi, hơn nữa ngài cũng biết ta có thể tự bảo vệ mình.”

“Ngươi……”

“Đại công tử, ta nói thật, ta ở một mình quen rồi……” Trương Tiểu Oản cười khổ ngẩng đầu nói.

“Ta nói sẽ phái người tới thì ta sẽ phái người tới, ngươi muốn cho người bên ngoài truyền ra Uông gia ta đối xử ác độc với con dâu trưởng sao?” Uông Vĩnh Chiêu lại lạnh giọng nói.

Trương Tiểu Oản chỉ đành ngẩng đầu nói lời cảm tạ, "Đây là ý tốt của Đại công tử, phụ nhân xin nhận."

Thấy ánh mắt nàng ảm đạm còn cất giấu vài phần ưu thương thì không hiểu sao Uông Vĩnh Chiêu cảm thấy phiền lòng vô cùng. Nhưng rồi hắn cũng không muốn vào lúc này còn uy hiếp nàng nên chỉ đành nói, "Cho ta một chén trà."

"Cái này……"

"Sao? Vẫn không có trà hả?"

"Không phải, thế thì phải nổi lửa nấu nước."

"Vậy đi đun đi."

"Sẽ mất …… Một chút thời gian."

"Bảo ngươi đi đun thì đi đi, sao lắm miệng thế?!"

Trương Tiểu Oản chỉ đành đứng dậy đi đến nhà bếp. Lúc nàng đi đến cửa bếp thì nhịn không được duỗi tay đỡ cửa, lộ ra một nụ cười khổ chân thật. Giả vờ mềm mại thuận theo thật đúng là không biết phải giả vờ tới khi nào. Nhưng đã tới nước này thì nàng có thể làm gì? Đứa nhỏ mới chưa tới 12 tuổi của nàng còn phải ngươi lừa ta gạt với một đám người lớn, sao nàng có thể kéo chân sau của hắn chứ?

Hắn bị nàng sinh ra, rõ ràng là người nhà họ Uông nhưng lại không được bọn họ thích, mà nguyên nhân đều do nàng còn gì? Một khi đã như vậy thì dù có phải hư tình giả ý nhưng chỉ cần có thể ứng phó với Uông Vĩnh Chiêu là nàng vẫn phải làm.

Trương Tiểu Oản nhóm lửa được một nửa thì sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Nàng quay đầu lại thì vừa thấy được Uông Vĩnh Chiêu. Nàng nhấp miệng đứng dậy hành lễ với hắn, "Đại công tử."

Trong ánh lửa, có lẽ vì nàng xõa mái tóc dài nên khuôn mặt trầm tĩnh của nàng nhu hòa hơn hoặc có lẽ giọng điệu của nàng mang theo vài phần nhu nhược nên lúc này Uông Vĩnh Chiêu cũng cảm thấy nàng có một chút dễ thân cận hơn. Hắn đi đến bên người nàng ngồi xổm xuống, thêm củi vào trong lò.

Trương Tiểu Oản đứng một hồi rồi cũng ngồi xổm xuống. Mới vừa ngồi xổm xuống thì người bên cạnh đã vươn tay đưa cái ghế lùn cho nàng.

Trương Tiểu Oản nhìn hắn một cái sau đó nàng cũng ngồi xuống cái ghế kia. Một hồi lâu sau Trương Tiểu Oản nhìn ánh lửa trong bếp rồi nhẹ nhàng mở miệng, "Đại công tử, quân tử nên xa nhà bếp."

"Quân tử? Ta thì quân tử quái gì?" Khóe miệng Uông Vĩnh Chiêu hơi cong lên, hắn cười nói, "Ta là võ tướng, sát sinh là lành nghề nhất."

Trương Tiểu Oản nhẹ nhíu mày không nói nữa.

"Ngươi còn biết không ít nhỉ? Mau nói cho ta nghe xem ngươi biết những gì." Uông Vĩnh Chiêu như rất hứng thú, giọng điệu thế nhưng khá tốt chứ không lạnh băng như bình thường.

"Thì cũng chỉ mấy thứ ngài đã biết." Trương Tiểu Oản rảnh rỗi không có việc gì thì cầm dao chẻ củi.

"Để ta……" Uông Vĩnh Chiêu lại đoạt dao và củi trong tay nàng, miệng còn tự nhiên nói, "Về sau loại việc nặng này để hạ nhân làm, ngươi dưỡng tay cho tốt."

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì nhìn nhìn đôi tay thô ráp như bà già của mình, sau đó duỗi ra giấu vào ống tay áo.

"Cũng không khó coi như thế," Uông Vĩnh Chiêu chẻ củi trong tay, lại chọn một cây khác mà chẻ. Vì cách khá gần nên Trương Tiểu Oản

còn có thể ngửi được mùi rượu trên người hắn. Hắn lại nói "Ngươi không vì thể diện của Uông gia mà ngẫm lại thì cũng nên vì nhi tử mà ngẫm lại. Về sau nếu hắn có tiền đồ thì đám phụ nhân quyền quý thấy ngươi sẽ khinh thường, đương nhiên hắn cũng sẽ mất thể diện."

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì ngẩn ra, suy nghĩ một hồi mới chua xót nói, "Hắn……"

"Hắn không có việc gì, tạm thời sẽ không xảy ra chuyện." Uông Vĩnh Chiêu nói đến đây thì ném con dao vào đống củi. Con dao vững vàng chém vào nửa cây củi thô to khiến nó ngã ngửa ra sau. Lúc này hắn quay mặt lại nhìn Trương Tiểu Oản chậm rãi nói, "Có lẽ ngươi nghĩ ta vô lương tâm đến cực điểm đúng không? Ta chưa từng đối xử tốt với các ngươi nhưng lại đẩy các ngươi vào hang hổ phải không? Nhưng ngươi nghĩ xem nếu Tĩnh thế tử không phát hiện ra thì ta làm sao tự động nguyện ý đưa con vợ cả của mình vào nơi đó chứ?"

Trương Tiểu Oản không nói gì, mà Uông Vĩnh Chiêu cũng không đợi nàng trả lời. Hắn đứng lên nhìn nhìn nồi nước đã sôi rồi nói với nàng, "Nước sôi rồi đó."

Trương Tiểu Oản đứng dậy, cầm chén lớn, cầm trà rồi đổ nước sôi vào nói, "Chỉ có thế này thôi."

"Ngày mai ta sẽ cho người mang chút trà và chén trà qua." Uông Vĩnh Chiêu cười cười rồi nhấp một ngụm trà nói, "Ta đói bụng, ngươi nướng hai cái bánh cho ta."

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì dừng một chút, sau đó nàng xoay người đi đến bệ bếp cầm một cái bồn qua, lấy thùng gỗ nhỏ đổ ít bột ra. Uông Vĩnh Chiêu thấy thế thì cầm bát trà lui ra phía sau vài bước, dựa vào cạnh cửa nhìn nàng bận rộn.

Hắn nhìn nàng cầm chày cán bột dùng sức mà quấy bột trong bồn,

mắt nàng rũ xuống nghiêm túc làm việc. Lúc này thoạt nhìn nàng có vẻ đẹp hơn một chút. Hắn nghĩ kỳ thật nàng cũng không quá kém.

"Ta sẽ che chở hắn, bằng mọi khả năng mà ta có," Uông Vĩnh Chiêu cầm bát trà uống một ngụm nữa. Hắn liếm liếm miệng, cảm thấy tà này cũng không tệ vì thế lại uống một ngụm nữa mới nói tiếp, "Nhiều hơn nữa thì ta không quản được, chỉ có thể dựa vào bản thân hắn. Nếu ngươi cảm thấy lòng ta tàn nhẫn thì cứ thế đi."

Chương 104

Uông Vĩnh Chiêu uống trà, ăn bánh nướng áp chảo sau đó vẫn dẫn ngựa rời đi trong đêm khuya. Đợi đi đến cuối còn đường nhỏ hắn quay đầu lại thấy trong bóng đêm mơ hồ có bóng dáng phụ nhân kia vẫn đứng bên cửa. Khóe miệng hắn không nhịn được hơi nhếch lên.

Rốt cuộc, hắn là phu quân của nàng phải không? Trên đời này làm gì có phụ nhân nào không thuận theo phu quân của mình chứ?

****

Ngày thứ hai vào giờ ngọ, nha hoàn mang theo hai xe ngựa đồ lặt vặt tới: có những thứ lớn như chăn, vải vóc, nhỏ thì có kim chỉ, toàn bộ đều được chuẩn bị đầy đủ.

Hai nha hoàn kia cũng không lớn, tầm 12,13 tuổi. Đợi Trương Tiểu Oản hỏi qua thì quả nhiên một người 13 và một người 12.

Lúc này Hồ nương tử đã đi, Trương Tiểu Oản nhận được bức thư Uông Hoài Thiện gửi cho nàng và đốt đi sau đó dội nước trôi đến bùn đất trong hậu viện, biến thành đất trồng rau.

Lúc này nàng nhìn hai tiểu nha đầu diện mạo xinh đẹp trước mặt, một người tên là Liễu Lục, một người tên là Liễu Hồng.

Hai cái tên này đều dễ nghe, tuổi nhìn thì nhỏ nhưng bản lĩnh lại không nhỏ. Từ vẩy nước quét nhà đến bổ củi nhóm lửa, giặt quần áo nấu cơm, không gì bọn họ không biết. Uông Vĩnh Chiêu thật là

quá chu đáo với con trai của nàng.

Trong lòng Trương Tiểu Oản hờ hững nhưng bề ngoài vẫn cười nhìn hai tiểu nha đầu nhìn có vẻ cực kỳ hiểu lễ này.

Các nàng cong gối hành lễ với Trương Tiểu Oản, thấy nàng chưa lên tiếng thì vẫn giữ tư thế kia chưa lên tiếng, thoạt nhìn rất dịu ngoan khiến người ta thương. Trương Tiểu Oản cũng không biết hai nha đầu này Uông Vĩnh Chiêu tìm được ở đâu. Chắc hẳn đã phí sức thật lớn mới tìm được hai người này.

"Được, đều đứng dậy đi, nhìn có vẻ mềm mại thế này liệu có làm được việc không?" Trương Tiểu Oản hơi hơi híp mắt, khóe miệng mang theo tươi cười nhưng trong mắt vẫn có chút nghi hoặc.

"Nếu phu nhân không tin thì chỉ cần xem tiểu nhân và Liễu Hồng muội muội làm việc là được." Nha đầu Liễu Lục kia nói chuyện thì đỏ mặt nhưng thái độ vẫn tự nhiên hào phóng.

Trương Tiểu Oản không nhịn được cười ra tiếng, "Được, đúng là nha đầu sảng khoái, ta thích người thế này."

Nói xong nàng đứng lên dắt tay bọn họ nói, "Mau mau đi theo ta thu dọn mọi thứu cho tốt. Ta còn ít vải tốt muốn chọn làm cho tiểu công tử của các ngươi vài món y phục mới."

Bên kia Uông Vĩnh Chiêu nhận được hồi báo của hạ nhân, biết Trương Tiểu Oản thích hai nha đầu tay chân lanh lẹ kia thì khóe miệng hơi nhếch lên.

Đợi hạ nhân lui ra, Hứa sư gia cũng ngồi trong phòng nghĩ một lát mới mở miệng, "Nghe như lời ngài thì vị phu nhân này cực kỳ thông tuệ, sợ là……"

"Cho dù biết được ý đồ của ta thì sao?" Uông Vĩnh Chiêu không cho là đúng nói, "Cho dù đứa nhỏ kia có khả năng sẽ không thích các

nàng thì ta cũng chỉ thử một chút. Nếu hắn thích thì đó chính là theo ý hắn."

Sư gia nghe xong thì vuốt râu hỏi, "Ngài muốn cùng hắn thân cận, chẳng nhẽ không còn cách khác?"

"Có biện pháp nào tốt hơn sao?" Uông Vĩnh Chiêu đặt bút luyện chữ, đợi viết được non nửa tờ giấy hắn mới ngẩng đầu nhàn nhạt nói, "Mỗi ngày hắn đều làm bạn với Tĩnh thế tử, ta muốn thấy hắn cũng khó, sao có thể thân cận?"

"Cái này……"

"Đừng có cái này cái kia, sư gia, đây chỉ là chút ý tốt của người làm phụ thân như ta. Ngày sau nếu hắn thích thì tất nhiên là tốt, nếu không thích thì cho mẹ hắn thêm hai người giúp việc là được. Nếu hắn thật sự theo vị tiên sinh kia đọc sách thánh hiền, hiểu chút đạo lý thì sẽ tự biết đây là ý tốt của ta." Uông Vĩnh Chiêu vung tay lên, ý bảo sư gia đừng nói nữa. Sau đó hắn lập tức chuyên chú luyện chữ của mình.

****

Buổi chiều cách một ngày Lưu Nhị Lang đại giá quang lâm, đưa ngân lượng và gạo thóc dầu muối tới. Ông ta ôn hòa nói với Trương Tiểu Oản, "Còn một phần ta đã cho người đưa đến chỗ phụ mẫu ngươi, cứ yên tâm."

Lúc này nha hoàn bưng trà lên, Lưu Nhị Lang uống một ngụm rồi thở dài nói, "Trà ngon!"

Trương Tiểu Oản cười cười chẳng nói gì. Lưu Nhị Lang cũng không lắm để ý, chỉ uống xong trà rồi mang người đi luôn, để lại Liễu Hồng và Liễu Lục cảm thán với Trương Tiểu Oản, "Cữu lão gia đưa đến nhiều đồ quá, thật là hào phóng."

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười nói với các nàng, "Cái này lại khiến các ngươi bận hơn rồi."

"Phu nhân đừng nói thế, đây không phải việc bọn tiểu nhân nên làm sao?" Nói xong hai người đã nhanh tay nhanh chân dọn đồ đạc.

Trương Tiểu Oản đứng dưới cửa hiên nhìn bọn họ bận rộn, ánh mắt vẫn nhu hòa.

Đợi qua mấy ngày, lúc trời chiều Liễu Lục đang kho thịt nấu cơm thì Uông Vĩnh Chiêu lại cưỡi ngựa tới, lần này mang theo cả Giang Tiểu Sơn.

Giang Tiểu Sơn là kẻ ngốc, hắn cầm tay nải đi tới cửa đã liên thanh gọi Trương Tiểu Oản, "Đại thiếu phu nhân, đại thiếu phu nhân, Đại công tử tới thăm ngài."

Nhìn vẻ mặt tươi cười của hắn, Trương Tiểu Oản đứng dưới mái hiên của nhà chính mỉm cười hỏi, "Đã ăn cơm chưa?"

"Còn chưa." Giang Tiểu Sơn vò đầu, quay đầu lại nhìn Đại công tử vẫn dừng phía sau rồi lại nhìn Trương Tiểu Oản cười hắc hắc nói, "Đây là Đại công tử thay ngài tìm thuốc thoa tay, nghe nói thật sự rất linh nghiệm, chỉ bôi nửa tháng thì tay kia sẽ, sẽ……"

"Sẽ làm sao?" Trương Tiểu Oản tiến lên đón lấy đồ trong tay hắn rồi cười hỏi.

"Chính là da thịt non mịn." Giang Tiểu Sơn nhỏ giọng nói xong thì cúi thấp đầu.

Trương Tiểu Oản cười nhìn hắn một cái sau đó hành lễ với người phía sau, "Đại công tử."

"Ừ."

“Đại công tử đã dùng bữa tối chưa?” Trương Tiểu Oản mỉm cười hỏi. Nụ cười kia Giang Tiểu Sơn tự nhận là có chút quan tâm vui sướng.

“Chưa.”

“Vậy cùng ăn luôn nhé?” Trương Tiểu Oản ôn hòa cười nhìn hắn nói, ánh mắt nàng cũng nhu hòa đón ánh mắt Uông Vĩnh Chiêu nhìn lại, không tránh không lui, cực kỳ bình tĩnh.

“Ừ.” Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái sau đó đi vào chính phòng.

Sau bữa tối Uông Vĩnh Chiêu chưa đi mà lệnh cho Giang Tiểu Sơn nấu nước trà mang ra. Hắn ngồi với Trương Tiểu Oản ở trong viện nhìn một tia sáng hoàng hôn cuối cùng biến mất nơi chân trời. Chờ đến đêm tối buông xuống Uông Vĩnh Chiêu mới nói, “Đốt đèn.”

Giang Tiểu Sơn ở phía sau lập tức đốt sáng đèn của nhà trước và ngoài cửa. Uông Vĩnh Chiêu ngẩng đầu nhìn nhìn không trung, lúc này hắn chưa nhìn thấy ngôi sao nên nghiêng đầu tìm lời nói với phụ nhân kia, “Đợi đến ngày được nghỉ tắm gội là hắn sẽ được về nhà.”

“A?” lúc này Trương Tiểu Oản đang nhìn bầu trời, vừa nghe được lời này thì đầu tiên ngơ ngác nghiêng người nhìn về phía hắn.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc có chút đáng yêu khó có được này của nàng thì cũng hòa hoãn biểu tình trên mặt, ngữ khí cũng ôn hòa hơn, “Qua mấy ngày nữa Hoài Thiện sẽ có thể về nhà thăm ngươi. Thế tử nói từ nay cứ nửa tháng là hắn có thể về nhà vấn an ngươi một lần.”

“Cái…… Cái gì?” Trương Tiểu Oản thật sự không thấy thư từ nói gì, miệng nàng lúc này không nhịn được lắp bắp. Nếu không phải Uông Vĩnh Chiêu bình thường không thích nói đùa thì nàng còn cho rằng hắn đang dỗ dành nàng.

“Qua mấy ngày nữa hắn có thể về nhà.” Uông Vĩnh Chiêu nói xong thì cho rằng sẽ nhìn thấy biểu tình mừng rỡ như điên của nàng nhưng đợi một lúc rồi lại chỉ thấy nàng chậm rãi trầm xuống, gương mặt bình tĩnh không gợn sóng.

“Sao nào? Hắn có thể trở về thăm ngươi mà ngươi không vui sao?” Ánh mắt Uông Vĩnh Chiêu dần lạnh xuống.

“Không,” Trương Tiểu Oản nằm ở trên ghế, chậm rãi lắc lắc đầu, “Quá vui nên không vui nổi nữa.”

Nói xong nàng xoay lưng về phía Uông Vĩnh Chiêu, lấy khăn trong tay áo ra cẩn thận lau nước mắt.

Uông Vĩnh Chiêu thấy vậy thì thu lại ánh mắt, miệng đạm mạc nói, “Có gì mà khóc.”

Trương Tiểu Oản nghe được thì thân thể cứng đờ, lại bị Uông Vĩnh Chiêu liếc mắt nhìn thấy, trong lòng hắn không nhịn được buồn cười. Phụ nhân này tính tình ngoan cố thật, đến khóc cũng không thích bị người ta nói. Ngẫm lại thì tính tình đứa nhỏ kia cũng có ba bốn phần giống nàng bằng không sao hắn lại gàn bướng hồ đồ một hai không chịu thân cận với người cha như hắn thế chứ.

****

Biết được ngày Uông Hoài Thiện sẽ về nên sáng sớm hôm ấy Trương Tiểu Oản đã dậy thật sớm, chuẩn bị giết gà nấu canh và làm bánh nướng áp chảo.

Liễu Lục và Liễu Hồng cũng dậy thật sớm muốn giúp nàng.

Tối hôm qua Trương Tiểu Oản đã nói với bọn họ là hôm nay trong nhà có việc, ngoài vẩy nước quét nhà thì không cần các nàng đụng tay. Nhưng giờ các nàng lại coi lời nàng như gió thổi bên tai, cứ thế tranh nhóm lửa, tranh bồn đựng bột khiến nàng không nhịn được

trầm mặt nói, "Đi ra ngoài hết cho ta."

Nàng nói không nhẹ không nặng nhưng mỗi chữ đều mang theo mệnh lệnh. Cái này khiến hai tiểu nha đầu kia cứng đờ, hai mặt nhìn nhau một cái sau đó chậm rãi lui đến cạnh cửa.

"Các ngươi phải biết nơi này ai mới là phu nhân, ai mới là người nói gì thì là cái đó." Thấy các nàng đi đến cạnh cửa, Trương Tiểu Oản cũng đi theo các nàng tới cạnh cửa sau đó nhàn nhạt cười một chút nói, "Nếu ai không chịu nghe lời thì ta sẽ bán kẻ đó đi, biết chưa?"

Liễu Lục và Liễu Hồng đồng thời thất thanh "A" một tiếng, không thể tưởng tượng mà nhìn vị phu nhân Tổng Binh tối qua còn hiền lành dễ thân này.

"Tốt nhất là biết điều cho ta. Phải biết rằng Đại công tử đã đưa khế ước bán thân của các ngươi cho ta, nếu ta muốn bán hai nha hoàn không nghe lời thì chẳng ai nói được gì đâu." Trương Tiểu Oản nói xong lại nhìn thoáng qua hai người, thấy trong mắt bọn họ có kinh ngạc thì cũng không muốn uy hiếp nữa mà chỉ cười nói, "Được rồi, hiện giờ đi làm việc của các ngươi đi, nếu không thì có thể về phòng ngủ bù."

Nói xong nàng khép hờ cửa nhà bếp, không lo chuyện ngoài cửa nữa mà chuyên tâm làm việc của mình.

Lúc này nàng mới vừa nấu xong canh gà trên bếp, mặt trời cũng vừa mới dâng lên thì đã nghe thấy một loạt tiếng vó ngựa truyền tới. Trương Tiểu Oản lắng tai nghe thì thấy tiếng vó ngựa cuồng loạn chạy vội. Nàng biết lần này hẳn không sai được nên nàng lập tức bước nhanh về phía cửa lớn. Vừa mở cửa ra, không đến nửa khắc thì đã thấy thiếu niên khoác ánh sáng buổi sớm mang theo hào quang vạn trượng chạy về phía mình……

"Mẫu thân, mẫu thân……" Uông Hoài Thiện cưỡi tiểu Hắc, từ xa hắn đã thấy mẹ mình. Hắn không thể chờ thêm một khắc mà nhảy lên,

nhanh chóng chạm đất rồi chạy không ngừng về phía phụ nhân lúc này đang đứng ở cổng lớn, trên mặt là tươi cười, hai tay dang ra đón hắn.

"Mẫu thân, mẫu thân!" Uông Hoài Thiện kêu to rồi bổ nhào vào ngực nàng, hai tay treo trên cổ, mặt cọ lên mặt nàng vài cái rồi mới ngước mặt lên cười to hỏi, "Mẫu thân nhớ con lắm phải không?"

Trương Tiểu Oản nghe được thì "phốc" một cái bật, ý cười lan tới tận đáy mắt, "Còn không phải sao? Mẫu thân nhớ con vô cùng."

Chương 105

“Mẫu thân đang làm gì thế?” Uông Hoài Thiện lập tức quay lưng vòng tay cong chân khiến Trương Tiểu Oản không khỏi cười lên tiếng.

“Tới, tới……” Uông Hoài Thiện vẫy tay với nàng nói, “Mẫu thân mau đi lên để con cõng ngài vào nhà.”

Trương Tiểu Oản cười đến mắt đều cong lên, “Sao con cõng được?”

“Cõng được, cõng được, ngài mau đi lên đi.” Uông Hoài Thiện thúc giục.

“Chờ sang năm đi, sang năm con cao hơn chút thì ta sẽ cho con cõng.” Trương Tiểu Oản kéo tay hắn để hắn đứng thẳng dậy rồi lại thay hắn sửa sang lại tóc mái rơi xuống và hỏi hắn, “Ai búi tóc cho con thế?”

“Tự con.”

“Rất có khuông có dạng.” Trương Tiểu Oản khen hắn, lại giúp hắn vén tóc ra sau.

“Chải không tốt lắm, lát nữa mẫu thân chải lại cho con nhé!” Uông Hoài Thiện lại lôi kéo Trương Tiểu Oản đi vào cửa lớn, ngửa đầu cười tươi nhìn mẹ mình.

Đi được hai bước hắn lại không nhịn được hỏi lại, “Mẫu thân nhớ con lắm hả?”

"Ừ, nhớ lắm, nhớ kinh lên được." Trương Tiểu Oản nở nụ cười, nàng hoàn toàn không che giấu được vui mừng. Lúc này là thời điểm nàng thấy hạnh phúc nhất trong khoảng thời gian này.

"Liễu Hồng bái kiến tiểu công tử."

"Liễu Lục bái kiến tiểu công tử."

Hai mẹ con vừa vào cửa được vài bước thì có hai giọng nói thanh thúy vang lên trước mặt họ. Liễu Lục và Liễu Hồng đều hành lễ với Uông Hoài Thiện. Uông Hoài Thiện dừng bước, đánh giá các nàng một cái rồi quay đầu lại kinh ngạc hỏi Trương Tiểu Oản, "Đây là hai vị tiểu thư nhà ai mà lại ở nhà chúng ta thế?"

Trương Tiểu Oản nhàn nhạt cười nói, "Tiểu thư gì đâu? Là nha hoàn phụ thân con đưa tới hỗ trợ ta. Hai người tay chân nhanh nhẹn giúp ta làm không ít việc."

Uông Hoài Thiện nghe xong thì "À" một tiếng rồi vẫy tay với các nàng, "Vậy đi làm việc đi, đừng đứng đây chặn đường ta."

Hai nha hoàn vừa nghe xong thì cả người cứng đờ. Thấy các nàng không đi, Uông Hoài Thiện mất kiên nhẫn gắt, "Còn chờ ta mời các ngươi chắc?"

Hai nha hoàn lập tức lui xuống, Uông Hoài Thiện thấy thế thì lắc đầu, nói với mẹ mình, "Bọn họ phải thành thật hơn mới tốt, nha hoàn phải có bộ dạng của nha hoàn. Con ở Trung Vương phủ lâu như vậy nhưng chưa từng thấy nha hoàn chặn đường chủ tử bao giờ."

Trương Tiểu Oản cười cười mà "Ừ" một tiếng không nói nữa mà chỉ nắm tay đưa hắn vào bếp. Hai mẹ con bưng bữa sáng ra, cùng nhau ngồi xuống bàn cười cười nói nói mà ăn.

Mới ăn được một lát thì cách đó không xa truyền đến tiếng vó ngựa. Hai mẹ con tức khắc ngừng nói chuyện. Trương Tiểu Oản dựng tai nghe xong một chút thì hơi quay đầu đi cầm tay con trai nhẹ nhàng nói, "Con phải nhịn nhé, có hiểu không?"

"Hiểu được." Uông Hoài Thiện gật gật đầu, cười an ủi Trương Tiểu Oản, "Ngài không cần lo lắng cho con. Con hiểu mà." Hắn biết bọn họ đều phải nhẫn nhịn, có thế bọn họ mới không phải chịu càng nhiều khuất nhục. Chung quy sẽ có một ngày cánh chim của hắn đầy đặn thì bọn họ mới có thể chân chính tự tại.

Hiện nay đến tiên sinh còn kéo một thân bệnh tật lâu ngày vì hắn gắng sức thì có gì mà hắn không thể nhịn chứ?

Nhìn ánh mắt cứng cỏi của con trai, Trương Tiểu Oản cười cười, nhắm mắt lại rồi đứng lên, trên người là cảm giác bình tĩnh ôn hòa như thường. Nàng lại dắt tay Uông Hoài Thiện, ở trước mặt hai nha hoàn đang tới gần mà cúi đầu cười nói với hắn, "Đi ra đón phụ thân con nhé?"

"Được." Uông Hoài Thiện đĩnh đạc mà gật đầu một cái.

Không đợi dứt lời hắn đã nhanh chóng lôi kéo Trương Tiểu Oản chạy tới bên cửa, vừa đi vừa nói chuyện, "Con muốn đi xem hắn có cưỡi con ngựa màu mận chín tới không."

****

Chờ Uông Vĩnh Chiêu xuống ngựa hai mẹ con nhà kia vẫn đứng ở cửa. Mẹ thì ôn hòa nhìn hắn, trên mặt là ý cười nhàn nhạt, con thì nhìn hắn một cái sau đó dán mắt nhìn con ngựa của hắn. Nhưng mới nhìn hai cái đã thấy tiểu tử kia bất mãn nói với hắn, "Lần trước ngài cưỡi con ngựa màu mận chín cơ mà, nó đâu rồi?"

"Đó là chiến mã," Uông Vĩnh Chiêu vứt roi ngựa cho Giang Tiểu Sơn sau đó nhàn nhạt trả lời, "Chỉ được cưỡi ở nơi đóng quân thôi."

"Nơi đóng quân?" Trương Tiểu Oản vừa nghe xong thì có chút ngây ra, cúi đầu hỏi con trai, "Con đi đến nơi đóng quân sao?"

"Đi," Uông Hoài Thiện nói đến đây thì xoa xoa cái mũi, không tình nguyện đáp, "Thế Tử gia nói Bạch Hổ doanh của phụ thân đại nhân là một nhánh quân tốt nhất của Đại phượng triều ta nên trước đó vài ngày đã mang con đi đến đó để mở rộng tầm mắt."

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì hơi hơi mỉm cười nhìn thoáng qua phụ nhân kia sau đó cất bước đi nhanh vào trong viện. Trương Tiểu Oản mang theo Uông Hoài Thiện đi ở phía sau hắn hai bước nhẹ giọng nói với con trai, "Nghe nói thì có vẻ lợi hại quá."

"Cũng không tệ……" Uông Vĩnh Chiêu ở phía trước nghe được đứa nhỏ kia hơi bất mãn nói nói, sau đó còn bổ sung thêm, "Chỉ lợi hại một chút thôi."

Phụ nhân kia cười nói, "Chỉ có một chút thì cũng phải học, tiên sinh của con có nói qua bể học là vô bờ không?"

"Mẫu thân, con đã biết, hiện tại con có thể không nói không?"

Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy đứa nhỏ nói câu này rồi thì thấy hắn lén đi tới bên người mình ngẩng đầu hỏi, "Lần sau nếu Thế Tử gia mang ta đến Bạch Hổ doanh của ngài thì có thể cho ta cưỡi con ngựa màu mận chín của ngài không?"

"Đợi ngươi cưỡi được thì tự nhiên sẽ cho ngươi cưỡi." Uông Vĩnh Chiêu nhìn khuôn mặt lớn lên giống mình như đúc kia rồi nhàn nhạt trả lời, ngay sau đó đôi mắt xẹt qua bàn ăn trước mặt rồi quay đầu nói với phụ nhân kia, "Còn đồ ăn sáng không?"

Phụ nhân kia nao nao nhưng lát sau vẫn nói, "Còn một ít."

"Thế thì ta cũng ăn." Uông Vĩnh Chiêu nói xong thì nhận lấy ghế nha

hoàn bưng tới, hất áo bào lưu loát ngồi xuống.

"Đi lấy một bộ chén đũa mới đến đây." Thấy thế Trương Tiểu Oản mỉm cười nói với nha hoàn.

"Không cần, ta dùng cái này là được." Uông Vĩnh Chiêu nhìn lướt qua chén bát nàng đã dùng trên bàn. Nhìn khó coi nhưng đủ lớn.

Trương Tiểu Oản nghe xong thì nói với nha hoàn, "Đi tủ chén lấy thêm một bộ lại đây."

Liễu Hồng đáp lời rồi đi, lúc này Trương Tiểu Oản mới hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu và ngồi xuống nhẹ giọng nói với hắn, "Sáng nay ta cán một chậu mì sợi nấu với canh gà, Đại công tử có muốn nếm thử không?"

Uông Hoài Thiện ở một bên nghe được thì nhịn không được nghiến răng nhìn chậu mỳ mẹ hắn làm cho hắn. Hắn mới ăn có một bát, chỗ dư lại hắn định đợi lát nữa đứng tấn xong sẽ ăn tiếp.

Khóe mắt Uông Vĩnh Chiêu liếc thấy động tác nhỏ này của hắn thì đồng thời nhe gật đầu với Trương Tiểu Oản coi như đồng ý. Đợi bát mới được mang tới Trương Tiểu Oản múc hơn phân nửa mỳ cho hắn thì Uông Hoài Thiện thật sự cảm thấy đau hết cả người, hắn nhịn không được thở nhẹ một tiếng, "Mẫu thân……"

Trương Tiểu Oản dừng lại động tác mà nhìn hắn. Uông Hoài Thiện chỉ đành nói, "Để cho con một ít, con chưa no."

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong lời này thì không hài lòng, nhẹ nhíu mi. Trương Tiểu Oản dừng một chút, đợi đến đũa tiếp theo cũng gắp ít đi thật. Nhưng nàng vẫn gắp đầy một bát mỳ lớn để trước mặt Uông Vĩnh Chiêu, ôn hòa nói, "Đại công tử dùng từ từ."

"Mẫu thân……" Uông Hoài Thiện vội và hết đống mỳ trong bát rồi đưa chén cho Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản cười đón lấy còn không quên dặn dò hắn, "Đừng ăn nhanh quá, phải chậm một chút mới được."

"Con đã biết, ngài mau gắp cho con đi." Uông Hoài Thiện thúc giục nói, đôi mắt nhìn chằm chằm chậu mỳ.

Vì sợ mì sợi lạnh sẽ dính vào nhau nên Trương Tiểu Oản đổ nhiều nước, mì thực ra không nhiều. Tuy nhìn cả một chậu mỳ to nhưng cũng chỉ có bốn năm bát. Trừ lúc trước đã ăn, vừa rồi lại gắp một bát to nên chỗ dư lại……

Đợi Trương Tiểu Oản đem toàn bộ mỳ gắp vào bát hắn thì Uông Hoài Thiện lúc này mới mặt mày hớn hở. Tuy hắn cảm thấy thế này bất công với mẹ hắn nhưng lúc này hắn vẫn híp mắt ăn bữa sáng của mình. Uông Vĩnh Chiêu ngồi ở chủ vị thấy thế thì mặt mày lạnh lùng xuống.

Chẳng để ý đến phản ứng của hai người, Trương Tiểu Oản thấy còn thừa một ít canh gà thì ngẩng đầu cười nói với Giang Tiểu Sơn lúc này đang đứng phía sau Uông Vĩnh Chiêu nuốt nước miếng, "Còn thừa không nhiều lắm, ngươi đến nhà bếp lấy cái bát, ta múc cho ngươi ít canh ăn với bánh tạm lót dạ được không?"

"Được, được." Giang Tiểu Sơn tức khắc cảm động đến rơi nước mắt sau đó xoay người chạy đến nhà bếp. Nhưng cái chân mới nâng nửa bước đã đột nhiên thu lại, cứng người quay đầu lại nhìn chủ tử nhà mình nhỏ giọng hỏi, "Đại công tử……"

"Đi đi." Uông Vĩnh Chiêu nói xong câu này thì không nói nữa mà bưng bát lên ăn.

Thấy hắn ăn không nói gì thì Trương Tiểu Oản cũng không nói gì nữa. Đợi Giang Tiểu Sơn lấy bát đến, nàng múc cho hắn một bát canh, lại chọn hai khối bánh nướng áp chảo cho hắn. Giang Tiểu Sơn nhận canh và bánh thì cảm kích hành lễ với Trương Tiểu Oản mấy

lần rồi mới cầm đồ ăn đi đến một đầu khác của hành lang ngồi xổm ăn cơm.

Uông Hoài Thiện thấy thế thì vội buông đũa, đem ba khối bánh nhân thịt dư lại lấy hết về tay mình. Lấy xong hắn mới nhìn mẹ mình rồi chia một khối cho nàng. Trương Tiểu Oản bật cười lắc đầu, đón lấy khối bánh hắn đưa rồi tinh tế xé nhỏ để lên một cái đĩa đặt trước mặt Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn cái đĩa kia không nói gì. Qua một hồi hắn ăn xong mì sợi thì dùng đũa gắp bánh nhân thịt chậm rãi ăn.

Lúc này, Uông Hoài Thiện lén trợn mắt, nhanh chóng ăn xong mì, bất chấp mình đã no đến ợ mà vươn tay trút hết đống canh gà vào bát mình và mẹ mình, không để lại cho ai cái gì.

****

"Không đúng," Uông Hoài Thiện luyện kiếm pháp được một nửa thì Uông Vĩnh Chiêu nhân thể cắm môt chiêu vào, hung hăng dùng gậy trên tay hất kiếm của hắn ra nói, "Dùng lực."

Uông Hoài Thiện xoay người bắt đầu lại từ đầu mà tập. Hắn luyện chính là chiêu thức, mỗi chiêu đều đoạt mệnh, tốc độ nhanh hơn sẽ mang theo sát khí mạnh mẽ oai phong. Hai tiểu nha hoàn chỉ dám lén liếc mắt nhìn ở xa chứ không dám lại gần. Đến Giang Tiểu Sơn hầu hạ Uông Vĩnh Chiêu cũng cách rất xa, sợ tiểu công tử vừa lơ đãng sẽ đâm kiếm vào người hắn.

Trương Tiểu Oản lại không sợ, nàng dọn cái ghế dựa ngồi trước hành lang, tay vội vàng làm ủng, mắt thường ngước lên nhìn con mình.

Lần này luyện lại Uông Hoài Thiện không tái phạm sai lầm nên Uông Vĩnh Chiêu lại dạy hắn chiêu thức mới. Sau đó hắn không đứng bên cạnh nữa mà để tùy đứa nhỏ luyện tập.

Lúc này, hắn đứng ở Trương Tiểu Oản bên người, trên cao nhìn xuống mà nhìn này phụ nhân trong mắt giày.

"Đây là da hổ?" Uông Vĩnh Chiêu nhìn nhìn thứ để trong rổ rồi hỏi.

"Vâng." Trương Tiểu Oản cười cười, quay đầu thấy hắn đứng đó thì nói, "Có cần người mang ghế tới đây không?"

Uông Vĩnh Chiêu không đáp, chỉ nhìn nhìn khối da hổ lớn ở trong cái rổ sau đó mắt lạnh nhìn nàng. Trong lòng Trương Tiểu Oản cứng lại nhưng trên mặt không hiện ra biểu tình gì. Sau một hồi trầm mặc nàng lại cầm kim lên để so chỉ, cảm giác hơi thở phía sau lưng càng ngày càng lạnh nên nàng đành nhận mệnh chậm rãi nói, "Đây là để làm giày mùa đông cho Hoài Thiện."

"Hổ này ngươi bắt được sao?" Uông Vĩnh Chiêu mở miệng hỏi.

"Vâng."

Uông Vĩnh Chiêu không nói gì, đợi một lúc sau thấy Trương Tiểu Oản cũng không nói tiếp thì trong lòng hắn hơi hơi tức giận nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh nói, "Nếu còn dư thì cũng làm cho ta một đôi."

Chương 106

Người ở bên kia luyện kiếm nháy mắt, xoay người nhảy lên không trung, kiếm chiêu dần dần thao luyện từ đầu đến cuối.

Bên này Trương Tiểu Oản cũng chưa dừng, cũng không nháy mắt mà chỉ hờ hững bình tĩnh nói, "Không có thừa, khối này chỉ đủ làm một đôi ủng nhỏ."

Nàng nói xong thì hơi thở lạnh lẽo phía sau hơi ngưng. Trương Tiểu Oản không nhanh không chậm cầm kim cọ cọ trên da hổ sau đó tiếp tục khâu.

Đứa nhỏ ngày càng lớn, chân cũng thế, vì để hắn mặc thoải mái nên Trương Tiểu Oản phải làm mấy đôi giày mỗi năm cho hắn thay đổi. Hiện tại hắn ở bên ngoài, không biết sẽ phải đi bao nhiêu đường, chạy qua bao nhiêu nơi nên Trương Tiểu Oản càng phí nhiều công sức làm giày cho hắn hơn. Giày bình thường chỉ cần 5 tầng đế đã là giày tốt nhưng nàng phải nạp bảy tầng.

Ủng da hổ là cho hắn mặc mùa đông, cũng chỉ thừa non nửa tấm da để làm, còn phần còn lại nàng đã dùng làm áo cho hắn giữ ấm, làm gì còn gì. Mà nếu có dư thì nàng vẫn muốn làm thêm chút đồ cho con nàng. Cả ngọn núi này cũng không có bao nhiêu con hổ nàng có thể bắt được, cực kỳ khó có được nên làm sao có thể để cho người khác chứ.

Nhưng lời này nàng chỉ nghĩ trong lòng, còn bề ngoài nàng vẫn hòa nhã nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Lần sau nếu đánh được lão hổ ta sẽ làm cho ngài một đôi có được không?"

Uông Vĩnh Chiêu lạnh lùng liếc nàng một cái nhưng không nói có đồng ý hay không. Đêm đó hắn chưa ăn tối đã đi rồi. Uông Hoài Thiện thở phào một hơi, để hai nha hoàn ở lại tiền viện giữ nhà còn hắn lôi kéo mẹ hắn đến hậu viện của bọn họ.

Buổi tối Uông Hoài Thiện nằm ở trên giường thao thao bất tuyệt mà nói về những người và việc hắn gặp qua với mẹ hắn. Trương Tiểu Oản ngồi ở mép giường nhìn hắn và lắng nghe một cách nghiêm túc. Ngẫu nhiên có chỗ nghe không hiểu nàng sẽ nhẹ giọng hỏi hắn cụ thể hơn, Uông Hoài Thiện cũng nói đến cẩn thận.

Lúc nói đến chuyện Thế Tử gia cực kỳ tán thưởng hắn, Trương Tiểu Oản vuốt vết thương do thích khách chém lên tay hắn hỏi, "Còn đau không?"

"Cái này tính gì," Uông Hoài Thiện bắt lấy ống tay áo nàng vừa vén lên rồi nghiêm túc nói với Trương Tiểu Oản, "Con không sợ đau, mẫu thân quên rồi sao?"

Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Mấy ngày này, Uông Hoài Thiện kỳ thật thấy không ít tinh phong huyết vũ ở chỗ Tĩnh thế tử. Những cái đó hắn giấu diếm Trương Tiểu Oản không ít. Hắn biết mẹ hắn đau lòng hắn, nàng chỉ thấy một vết thương đã đau lòng như thế, nếu biết nhiều hơn thì sợ là nàng sẽ thương tâm đến vỡ vụn mất.

Trong lòng Uông Hoài Thiện ảm đạm, quyết định giấu thật chặt những việc đó, ngoài miệng thì thoải mái nói, "Mẫu thân biết con sẽ tự bảo vệ mình thật tốt đúng không?"

"Biết chứ." Trương Tiểu Oản cười cười, trong lòng thở dài. Nàng sờ trán hắn, mãi sau mới bình tĩnh nói với hắn, "Về sau con làm việc gì đều phải nghĩ nếu mẫu thân không có con thì sẽ thế nào, biết không?"

Uông Hoài Thiện nghe được những lời này thì ngẩn ra. Một hồi lâu sau hắn chảy nước mắt, lẩm bẩm hỏi Trương Tiểu Oản, "Nếu con chết thì ngài sẽ không sống nữa à?"

"Thật sự sẽ không sống nổi đâu……" Trương Tiểu Oản cười cười, vươn tay lau nước mắt cho hắn nói, "Hiện nay mỗi ngày ở nhà ta đều muốn gặp con một chút, nghĩ đến lúc vui vẻ được gặp con, rồi ngày sau con có thể cưới người mình âu yếm mà nàng cũng thích con. Ta còn nghĩ về sau con sinh con có phải đứa nhỏ sẽ giống con bây giờ khiến ta bực mình, lại chọc phiền toái hay không. Chỉ có nghĩ đến những điều này thì ngày tháng của mẫu thân mới thoáng tốt hơn một chút. Nếu con không còn nữa thì những thứ đó sẽ không có. Mẫu thân sợ là sẽ không sống nổi rồi đi theo tìm con xem kiếp sau có thể đối xử với con tốt hơn một chút không, có thể để con chịu ít khổ hơn không."

Uông Hoài Thiện nghe đến đây thì choáng váng. Hắn thật sự thống khổ đến cực điểm, không thể nhẫn nại mà vùi đầu vào gối oa oa khóc rống lên.

"Khóc đi, khóc cho thoải mái. Một khi khóc xong thì những khổ sở và tủi thân sẽ không còn nữa." Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, chậm rãi dỗ dành hắn, "Ở trước mặt mẫu thân con không cần nhẫn nại, chúng ta thương tâm bao nhiêu thì phải khóc ra. Con không cần phải nhẫn nhịn trước mặt mẫu thân."

Hắn ở bên ngoài đều phải nhẫn nhịn hơn người thường có thể nhịn ấy vậy mà khi về nhà còn phải dỗ nàng vui vẻ.

Con trai nàng mới chưa tới 12 tuổi, con nhà người ta còn đang chơi đùa mà hắn đã phải đi theo một đám người lớn tranh đấu, lục đục rồi còn phải thận trọng từng bước, sống trong cảnh đao kiếm thường trực.

Cuộc sống tàn nhẫn như thế mà người kia lại nói với nàng rằng đây

là trách nhiệm của hắn khi sinh ra làm con cháu của Uông gia.

****

Nửa đêm ngày thứ hai, gà còn chưa gáy Trương Tiểu Oản lại tiến đến phòng Uông Hoài Thiện. Lúc này hắn mới mơ mơ màng màng mở mắt ngáp một cái nói, "Mẫu thân cõng con một chút đi."

Trương Tiểu Oản cười, con trai nàng vẫn nhõng nhẽo, hôm qua còn muốn cõng nàng để nàng vui vẻ nhưng bây giờ lại làm nũng.

Nàng cười ngồi xổm xuống cõng đứa con trai còn đang mơ màng lên rồi đến nhà bếp nấu cơm cho hắn.

Nấu cháo xong nàng lại cán bột làm bánh nướng áp chảo rồi nướng bánh. Sau đó nàng cõng hắn đến bên cạnh giếng để rửa mặt cho hắn.

Chờ nàng đi giày cho hắn xong, Uông Hoài Thiện nặng nề nhắm mắt, đợi hắn mở ra thì trong mắt đã là một mảnh sáng trong, con ngươi sáng ngời mang theo ý cười.

"Mẫu thân, đi thôi. Con phải đi đây." Uông Hoài Thiện đứng dậy dậm dậm chân, thử thử cảm giác đạp lên mặt đất rồi không quay đầu đi ra cửa. Sau đó hắn vùi đầu ăn cơm sáng, cất kỹ 20 khối bánh vào bao quần áo sau đó không nhìn Trương Tiểu Oản một cái đã kéo tiểu Hắc ra khỏi cửa, dẫm lên ánh sáng ngày mới mà đi.

Lúc đầu Trương Tiểu Oản mỉm cười tiễn hắn đi xa, mãi đến khi không nhìn thấy bóng người nàng mới nhũn người. Nàng phải đỡ khung cửa rồi chậm rãi ngồi trên mặt đất, đầu dựa vào cạnh cửa chậm rãi khóc.

Con trai nàng lại muốn giống một người lớn mà đi chiến đấu. Nếu trên đời này thực sự có ông trời, thật sự có thần linh thì nàng thật sự muốn cầu xin ông ta đừng đối xử tàn nhẫn với con nàng như thế.

****

Cả ngày hôm đó Trương Tiểu Oản nằm ở ghế trên không uống một giọt nước. Đợi mặt trời ngả về tây, sắp tắt nắng thì nơi xa có tiếng vó ngựa truyền đến.

Nàng lười nhác mà nằm ở kia không động đậy. Đợi tiếng vó ngựa gần hơn nàng mới đỡ ghế cưỡng bách chính mình đứng lên. Nàng đứng ở kia hít sâu một hơi, treo tươi cười lên mặt.

Nàng không nhanh không chậm đi đến cửa lớn, đợi nàng mở cửa ra thì người kia cũng vừa vặn xoay người xuống ngựa. Nhìn thấy nàng hắn cũng chỉ quét mắt liếc một cái sau đó lấy tay nải, ném roi ngựa cho người sau rồi nói với nàng, "Vào đi."

Trương Tiểu Oản hành lễ với hắn rồi đáp, "Vâng."

Đợi vào nhà chính rồi Uông Vĩnh Chiêu mới đặt tay nải lên bàn. Trương Tiểu Oản liếc mắt một cái đã nói, "Ta đi nấu nước pha trà, ngài chờ chút nhé."

"Nha hoàn đâu?"

"Hôm nay trồng đồ ăn nên ta để các nàng làm xong mới về, sợ là còn phải một lát nữa mới xong."

"Ừ, vậy ngươi không cần vội." Uông Vĩnh Chiêu không quan tâm hai nha hoàn kia đang làm gì. Hắn hỏi xong thì nhìn thoáng qua Trương Tiểu Oản sau đó nhìn tay nải kia bảo nàng, "Mở ra."

Trương Tiểu Oản cười hỏi, "Là gì thế?"

Lúc này Giang Tiểu Sơn buộc ngựa xong đã tiến vào nghe được lời này thì cười nói, "Phu nhân, ngài xem một chút là biết mà."

Trương Tiểu Oản cười nhìn hắn một cái rồi mở tay nải trên bàn và thấy ba tấm da hổ.

"Đây đều là do Đại công tử săn được, nghe nói ngài làm ủng cho thiếu gia nên Đại công tử để tiểu nhân đến nhà kho của binh doanh tìm nửa ngày mới thấy ba tấm da hổ trước kia công tử săn được. Ngài xem xem, da này ngài có vừa ý không?" Giang Tiểu Sơn vô cùng vui vẻ tiến lên nói với Trương Tiểu Oản.

"Rất tốt." Trương Tiểu Oản gật đầu cười nói rồi nhìn Uông Vĩnh Chiêu nói, "Chỉ là ba tấm da hổ thì hơi nhiều rồi."

"Nhiều thì ngươi tự xử lý." Uông Vĩnh Chiêu ngồi ở ghế nhìn phụ nhân kia cười nhàn nhạt. Hắn cảm thấy nàng thuận mắt hơn mấy ngày trước nhiều. Hắn lại nhìn nàng thêm một lúc mới thu tầm mắt nói, "Không cần pha trà, nấu cơm đi."

"Đại công tử muốn ăn bữa tối ở đây sao?" Trương Tiểu Oản nhìn hắn ôn hòa hỏi.

"Ừ."

"Vậy được, ngài đợi một chút." Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười hành lễ với hắn rồi xoay người rời đi.

Chờ nàng đi được hai bước thì nghe thấy người sau nói với Giang Tiểu Sơn, "Ngươi đi đằng sau giúp hai nha hoàn kia làm xong việc trong ruộng rồi mau trở lại."

****

Uông Vĩnh Chiêu bước vào nhà bếp thì thấy phụ nhân kia đang nhanh tay thái rau xanh. Không đến một lúc thì đống rau đã bị thái xong, sau đó nàng cũng đã nhìn thấy hắn. Đầu tiên nàng sửng sốt nhưng sau đó lại cười.

Uông Vĩnh Chiêu thích nàng cười như vậy chứ không lạnh mặt giấu sắc bén như trước, càng không cười đến giả dối như mấy ngày trước. Nụ cười lúc này của nàng ôn hòa hơn nhiều, có chút giống với nụ cười khi nhìn đứa nhỏ kia.

"Còn mất chút thời gian nữa, Đại công tử mà nhàm chán thì có thể luyện kiếm, lát nữa là sẽ xong đồ ăn." Phụ nhân kia nói lời này xong thì xách bồn rau xanh, nở nụ cười đi về phía hắn.

Trong lòng Uông Vĩnh Chiêu lập tức cứng lại, đợi nàng dừng lại nhìn hắn thì ánh mắt hắn không tự chủ được nhìn về phía nàng. Nàng lớn lên không tính khó coi, nhưng làn da không đủ trắng, gương mặt không đủ nhu thuận, thân thể gầy thì gầy nhưng lại không cho người ta cảm giác tinh tế……

Nàng không phải người có thể gợi hứng thú cho người khác nhưng lúc này đôi mắt hắn không biết sao lại không thể rời khỏi nàng. Thậm chí hắn vì nàng tạm dừng lại mà thấy hơi kinh hãi.

"Đại công tử, ta đi rửa rau." Phụ nhân kia hơi cong eo hành lễ với hắn rồi bước nhanh đến chỗ giếng nước.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn bóng dáng của nàng, hơi nhíu mày rồi cất bước đuổi theo. Đợi đến bên giếng nước thì hắn bước nhanh hơn, cầm lấy thùng gỗ múc nước nhanh chóng lấy đầy rồi đổ vào chậu rau xanh.

Phụ nhân kia lại cười với hắn, trong ánh hoàng hôn nụ cười của nàng khiến hắn thấy hơi chói mắt. Uông Vĩnh Chiêu lui ra phía sau hai bước, ôm cánh tay nhìn phu nhân lúc này đã cúi đầu rửa rau, đôi mắt dừng trên mái tóc hơi hỗn độn của nàng.

Không biết trước khi mở cửa nàng đang làm gì.

Chương 107

Lần này cứ cách vài ngày Uông Vĩnh Chiêu đều tới, có một ngày hắn đột nhiên không tới nữa khiến Trương Tiểu Oản cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đợi Uông Hoài Thiện lại trở về, hai mẹ con thực sự mới vui vẻ được một ngày. Hai người mang theo thức ăn ra bờ sông chơi một ngày, cho dù chỉ bắt được hai con cá không lớn không bé nhưng không có người ngoài quấy rầy nên ngày qua thật sự vui vẻ.

Uông Vĩnh Chiêu bên kia cũng nạp thêm một người thiếp nữa sau khi mới có con trai không bao lâu. Nghe nói người thiếp kia quốc sắc thiên hương nhưng xuất thân không tốt, có cha là tội quan. Sau khi được rửa oan trong nhà nàng ta cũng không có bao nhiêu người. Nghe nói Uông Vĩnh Chiêu thật sự khuynh tâm với nàng ta nên thậm chí dành riêng nửa sân của mình cho nàng ta ở rồi ngày ngày ở trong phòng nàng ta nghỉ tạm, ân ái vô cùng.

Nhưng đêm đó lúc hai mẹ con thì thầm nói chuyện, Uông Hoài Thiện cười nói với mẹ hắn, "Nếu hắn còn đến làm phiền mẫu thân thì con sẽ cầu Thế Tử lại thưởng thêm hai mỹ nhân cho hắn."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì buồn cười không thôi. Sau khi cười nàng sờ sờ đầu hắn, cảm thán nói, "Như vậy rất tốt."

Nàng cùng Uông gia đại công tử qua nhiều năm như vậy đã sớm không còn là vợ chồng bình thường nữa rồi. Nàng không hận hắn, nhưng cũng không thích hắn, cùng lắm là ôn nhu đối xử với hắn thôi. Nàng có thể thành toàn cho dục vọng khống chế và giữ mặt

mũi cho hắn thôi. Còn chuyện thân mật hơn thì Trương Tiểu Oản cảm thấy khả năng này không cao.

Uông Vĩnh Chiêu đối với nàng không có dục vọng, Trương Tiểu Oản cũng biết điều này. Nàng có thể nhìn thấy từ ánh mắt hắn, nếu không hắn đã qua đêm ở đây. Nhưng có hứng thú với nàng, điều này là không thể phủ nhận và nàng không thể để loại hứng thú này duy trì lâu dài. Nếu dài quá nó sẽ biến chất thành một thứ khác.

Lần này Thế Tử ban cho hắn mỹ nhân mà hắn đã từng liếc mắt vài lần, cứ thế nàng bên này cũng rảnh rang hơn. Uông Hoài Thiện nói nếu Uông Vĩnh Chiêu lại đến lẩm bẩm làm phiền nàng thì hắn sẽ lại cầu Thế Tử thưởng thêm mỹ nhân cho cha hắn.

Lời hắn nói chỉ là lời vô tri, nhưng Trương Tiểu Oản cảm thấy chỉ cần không phải cố tình thì kỳ thật đây cũng là biện pháp tốt. Nam nhân ấy mà, có người trong lòng rồi sẽ khác. Có mỹ nhân ở trong lòng thì người ta sẽ có nhiều việc để làm, thời gian và tâm tư đều dành ở đó nên sẽ không để ý tới những nơi khác.

****

Sau khi Uông Vĩnh Chiêu không tới nữa thì Trương Tiểu Oản cũng không bị làm khó, ngày trôi qua càng ngày càng tốt. Mạnh tiên sinh cũng ra khỏi sơn cốc đến gặp Thế Tử gia. Sau khi gặp gỡ Thế Tử vốn muốn đón ông ta đến trong phủ nhưng Mạnh tiên sinh nói tuổi tác ông đã cao, nói không chừng ngày nào đó sẽ đi luôn nên không muốn khiến phủ Thế Tử thêm đen đủi. Ông muốn về thôn Phiến Diệp Tử ở.

Vì thế Thế Tử gia hôm nay gọi riêng Trương Tiểu Oản đến. Sau khi gặp người hắn mới phái người đưa Mạnh tiên sinh đến nhà Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản đi rồi, Thế Tử nhìn tiểu tử đang cười xấu xa ở bên cạnh, hơi buồn bực hỏi hắn, "Mẫu thân ngươi thật sự không nghĩ tới

chuyện về Uông gia sao?”

“Trở về làm gì? Cùng một đám nữ nhân lục đục với nhau sao?” Uông Hoài Thiện đĩnh đạc mà vung tay lên, không cho là đúng mà nói.

“Ta thấy phụ thân ngươi cũng không tồi, không khác ngươi chút nào mà sao mẫu thân ngươi lại không động tâm chứ?” Lúc này Thế Tử gia ngồi xuống và để Uông Hoài Thiện cũng ngồi theo.

Uông Hoài Thiện chắp tay với hắn sau đó ngồi xuống nói, “Cái này sao có thể so thế được? Tiểu nhân là con nàng nên nàng yêu thương tiểu nhân là đương nhiên. Còn phụ thân của tiểu nhân thì có quá nhiều nữ nhân rồi, nàng có thích hay không cũng chẳng quan trọng. Ngài thấy nàng lớn lên cũng khó coi, lại xuất thân nhà nghèo, nếu nàng thích phụ thân của tiểu nhân thì có khi hắn đang ngủ còn phải bật dậy nôn hết cơm ra ấy chứ.”

Thế Tử gia nghe xong thì cười ha ha, cười xong mới nói, “Dù sao thì cũng sinh ra người cơ mà?”

“Đó là do cữu lão gia của tiểu nhân bức. Ngài cũng không biết đâu mẫu thân tiểu thân từng nói đêm đó sợ là vừa ra cửa phụ thân của ta sợ là đã nôn hết cơm ra.”

“Nào có ai nói mẹ mình như thế chứ?” Thế Tử gia cầm lấy một viên đậu phộng bắn lên đầu hắn cười mắng.

Uông Hoài Thiện lập tức trốn, tránh thoát tập kích. Ngay sau đó, hắn nghiêm túc nói với Thế Tử gia, “Nói đến đây thì ngài cũng đã gặp mẫu thân của tiểu nhân, biết người nuôi nấng tiểu nhân lớn lên là ai. Như vậy tiểu nhân cũng yên tâm, sau khi đi biên cương, tiên sinh và mẫu thân phải nhờ ngài chăm sóc.”

Tĩnh thế tử nghe xong thì thu lại ý cười, lột mấy viên đậu phộng ăn sau đó hắn như suy tư mà ngước mặt lên hỏi, “Ngươi thật sự muốn đi sao?”

“Tiểu nhân nhất định phải đi một chuyến,” Khuôn mặt nhỏ của Uông Hoài Thiện cực kỳ nghiêm túc, “Mạnh tiên sinh nói tận dụng thời cơ khi nó tới. Thế Tử gia, lúc trước tiểu nhân nói những lời đó với ngài không phải nói suông. Ngài bảo vệ chúng ta thì tiểu nhân nhất định sẽ toàn lực phụ tá ngài.”

“Ngươi vẫn còn quá nhỏ.” Tĩnh thế tử nhàn nhạt nói.

“Vậy ngài phái vài người đi giúp tiểu nhân là được……” Nói đến đây Uông Hoài Thiện giảo hoạt cười sau đó vươn ba ngón tay nói, “Người cũng không cần nhiều, ba người là được.”

“Ba người nào?” Tĩnh thế tử thấy thú vị mà cười.

“Binh Tiểu Thất, Binh Tiểu Bát, Binh Tiểu Cửu.”

“Đó đều là tâm phúc của ta.” Tĩnh thế tử lạnh mặt.

“Ngài cho tiểu nhân thôi.” Uông Hoài Thiện cười đến xoa bụng.

Tĩnh thế tử lúc này cũng vui vẻ lên tiếng, “Chưa thấy ai lại ngáng đường chính phụ thân mình như ngươi.”

Uông Vĩnh Chiêu chưởng quản Bạch Hổ doanh, Binh Cửu suất lĩnh 9 đệ tử thống lĩnh Hắc Lang doanh. Hai doanh này trước đền tranh quân công như nước với lửa nhưng vì Uông Vĩnh Chiêu nổi tiếng anh minh còn Binh Cửu lại nổi tiếng âm ngoan nên trên triều Uông Vĩnh Chiêu được lòng mọi người hơn. Hai doanh có cùng quân công thì người được lợi phía trước thường là Uông Vĩnh Chiêu, còn Binh Cửu ở phía sau.

Bởi vậy, hai doanh tuy cùng thuộc Trung Vương phủ, nhưng lại lén bất hòa. Tuy phụ thân hắn là Trung Vương gia trọng dụng Bạch Hổ doanh nhưng Hắc Lang doanh lại do hắn nắm trong tay. Hiện nay thấy Uông Hoài Thiện dùng người đều chỉ dùng người của hắn thì

Tĩnh thế tử xác thật là vui mừng.

Cho dù Uông Hoài Thiện không có được tin tình báo hắn muốn thì hắn cũng không tính toán mai một đứa nhỏ khác thường này.

****

Mạnh tiên sinh vì bảo vệ ưu thế của đệ tử nên đem bí văn che giấu nhiều năm giao cho Thế Tử, đồng thời quy phục. Việc này khiến Trương Tiểu Oản vô cùng cảm kích.

Đối với vị tiên sinh này, Trương Tiểu Oản kính trọng có thêm, hiện giờ vì con trai của nàng được đến tín nhiệm ông ta thậm chí chủ động thượng kinh diện kiến Thế Tử. Trong lòng cũng có thẹn với ông ta.

Mạnh tiên sinh lại là người rộng rãi, chuyện cần làm là làm, chẳng sợ thẹn với ân sư khi lén giao bí văn kai ra nhưng ông ấy cũng chỉ nói báo ứng là của riêng ông ấy, không liên quan đến người khác.

Vì Mạnh tiên sinh vào ở nên Trương Tiểu Oản mang theo nha hoàn dọn về hậu viện ở, đem tiền viện để lại cho tiên sinh. Nhưng mỗi ngày nàng vẫn về tiền viện nấu cơm, ngồi ở nhà chính xử lý việc nhà. Như thế lúc rảnh rỗi Mạnh tiên sinh sẽ dạy nàng chơi cờ để giết thời gian.

Hai người cũng không thường nói chuyện với nhau, có chăng cũng chỉ là vài chuyện vụn vặt hàng ngày. Mấy lão nô Thế Tử phái tới chăm sóc Mạnh tiên sinh cũng rất kỳ quái, nhưng thời gian qua đi thì mọi người cũng quen.

Bên này Trương Tiểu Oản qua ngày cực kỳ bình yên nhưng ở Uông gia lại nháo thành một nồi cháo. Nhưng vì nhị phu nhân Uông gia quản gia đắc lực nên người ngoài không thể nào biết được tỉ mỉ. Có điều Uông Hoài Thiện vẫn nhiều ít có thể biết được một chút tin tức.

Cho nên lúc hắn nghe được hai mỹ thiếp của cha hắn vì tranh giành tình cảm mà cào cả mặt cha hắn khiến Uông Vĩnh Chiêu mất mặt đến nỗi vài ngày không dám ra cửa thì hắn lập tức ôm bụng cười lăn lộn trên giường. Hắn nắm chặt tay đấm lên giường nói, "Ta nhất định phải trở về nói cho tiên sinh và mẹ ta nghe một chút, để bọn họ cũng vui vẻ."

Binh Cửu ngồi ở một đầu kia nghe được thì sờ sờ cái bướu thịt trên mặt, nhàn nhạt nói với đứa nhỏ, "Ngươi đừng càn rỡ như thế, để người ngoài nhìn thấy thì không tốt đâu."

Uông Hoài Thiện cười đến đau cả bụng. Hắn nghe thấy lời này thì bò dậy, xoa nhẹ bụng rồi cười nói, "Chỗ này làm gì có người ngoài."

Hắn vừa dứt lời thì mấy đệ tử diện mạo xấu xí của Binh Cửu ở trong phòng lập tức sôi nổi cười, trong đó có một kẻ còn đứng lên nói, "Tiểu công tử, đi đi, nghe xong chê cười ta dẫn ngươi đi săn thú chơi."

"Được, ta đang muốn chạy vài vòng." Uông Hoài Thiện vừa nghe đã túm lấy roi ngựa trên bàn, nhảy khỏi giường rồi hành lễ với Binh Cửu sau đó đi ra cửa.

Chờ Binh Tiểu Bát dẫn Uông Hoài Thiện rời khỏi đó, đại đệ tử Binh Tiểu Nhất mới nói với sư phụ của mình, "Nếu tiểu công tử vui khi nghe những lời này thì con sẽ bảo thám tử nghe ngóng nhiều chuyện khác."

"Không cần," Binh Cửu nhàn nhạt nói, "Hắn cũng chỉ là nghe chút chuyện vui, đừng phí thời gian vì hắn, Thế Tử gia không thích đâu."

Binh Tiểu Nhất nghe xong thì gật đầu đáp vâng, lại nhìn sư phụ như đang suy nghĩ gì thì không quấy rầy nữa mà dẫn đám sư đệ ra cửa.

****

Đầu mùa đông năm nay thời tiết đặc biệt lạnh. Từ lần cuối Trương Tiểu Oản nhận được tin của con trai đã là ba tháng, nàng ngẫu nhiên hỏi Mạnh tiên sinh vài câu về thời tiết ở Tái Bắc nhưng thời trẻ ông ta chỉ tới đó một lần, đã qua hơn 30 năm nên ông ta cũng không nhớ rõ lắm. Ông ta cho người tìm về một ít sách sau đó đọc cho nàng nghe.

Trương Tiểu Bảo và Trương Tiểu Đệ có qua một chuyến, đưa lương thực và thịt cho chị mình. Nghe nói cháu ngoại vài tháng chưa về nhà, hỏi chị gái hắn đi đâu thì nàng lại không nói. Sau khi hai huynh đệ trở về cũng chỉ đành dỗ người trong nhà rằng lần này đến thăm chị cả và Hoài Thiện đều tốt nhưng sau đó hai người đều mất ngủ.

Trương Tiểu Đệ không nhẫn nại được nên lại trở về thôn Phiến Diệp Tử. Hắn nói trong nhà có Tiểu Bảo rồi, hiện tại hắn còn độc thân nên một mình hắn sẽ đi hỗ trợ Hoài Thiện.

Trương Tiểu Oản chẳng thèm để ý tới lời hắn, mà Trương Tiểu Đệ lúc này cũng không ngây ngốc mà đi gặp Mạnh tiên sinh. Đêm đó nói chuyện xong thì ngày hôm sau Mạnh tiên sinh đi tìm Trương Tiểu Oản nói với nàng, "Để hắn đi thôi, thêm một người hỗ trợ thì cũng thêm một đường lui cho Hoài Thiện."

Trương Tiểu Đệ cùng Uông Hoài Thiện lớn lên không hề giống nhau, đặc biệt là khuôn mặt Trương Tiểu Đệ bình thường, nhưng bộ dáng cao lớn, giống người Tái Bắc. Có hắn đi theo đội buôn bán lên Tái Bắc, lại ở đó chờ ám hiệu thì nếu có sự tình phát sinh hắn là lựa chọn tốt nhất để bảo toàn Uông Hoài Thiện rút lui.

"Ta thấy đệ đệ ngươi đầu óc rõ ràng, nếu thêm chòm râu thì không khác gì người Tái Bắc, cũng coi như một cách hay." Thấy Trương Tiểu Oản cúi đầu không nói, Mạnh tiên sinh chỉ đành nói thêm, "Đến lúc đó nếu Hoài Thiện kịp thời rút về thì hắn có thể mang cái tin về là được. Chuyến này tiện thể để hắn mang theo hàng hóa kiếm chút tiền, cũng là chuyện tốt."

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì cười khổ, "Trong nhà có một người rơi vào hung hiểm mà lòng ta đã như nấu trên dầu sôi, nếu lại thêm một người nữa thì phụ nhân sợ là chịu không nổi."

Dứt lời, nàng tìm Hồ Cửu Đao định nhờ hắn áp tải Tiểu Đệ về để Tiểu Bảo canh giữ hắn cho tốt. Nhưng ai ngờ vào ngày thứ hai Tiểu Đệ đã không thấy tăm hơi đâu. Hắn để lại tin cho Trương Tiểu Oản, trên đó chỉ có một hàng chữ nói: Đệ đi tìm cháu trai, đại tỷ tìm một nàng dâu thật tốt cho đệ, khi nào đón được Hoài Thiện về đệ sẽ thành hôn luôn.

Chương 108

Trương Tiểu Đệ vừa đi thì mấy ngày liền Trương Tiểu Oản đều ăn uống không được. Trương Tiểu Bảo tri kỷ tới thăm nàng nhưng vừa thấy hắn Trương Tiểu Oản đã phát hỏa, cầm gậy gộc đánh hắn.

Trương Tiểu Bảo né tránh nhưng cũng bị đánh vài gậy tàn nhẫn, đau cực kỳ. Triệu Quế Đào cũng cõng con trai tới, nhưng chỉ dám ở một bên "Ai da" "Ai da" mà đau thay chồng mình chứ không dám mở miệng xin tha câu nào.

Thằng nhóc Trương An Bình của nhà bọn họ mới được 1 tuổi, nhìn thấy cảnh này thì tưởng đại cô đang chơi đuổi bắt với cha hắn vì thế vỗ bàn tay nhỏ cười khanh khách cổ vũ cho cô và cha mình.

Trương Tiểu Oản đánh vài cái thì đánh không nổi nữa, Triệu Quế Đào lập tức đi qua nhét nhóc béo vào tay nàng rồi kéo Trương Tiểu Bảo chạy đến bếp nói, "Đại tỷ, để bọn muội nấu cơm cho ngài nhé."

Nói xong nàng đã chạy, đổi thành Trương Tiểu Oản ôm Trương An Bình. Nhìn đôi mắt đứa nhỏ đang nhìn chằm chằm mình, trong lòng nàng dần bình tĩnh lại.

Sao nàng có thể không sợ chứ? Đệ đệ cũng là đứa nhỏ nàng nuôi lớn, nếu hắn xảy ra chuyện gì thì nàng phải làm sao mới tốt đây? Nhưng sợ thì thế nào, người đã đi rồi, nàng cũng chỉ có thể mặc cho số phận.

Trương Tiểu Bảo mang theo vợ và con trai đến ở mấy ngày nhưng lại bị Trương Tiểu Oản đuổi về. Bọn họ đi đêm, mang theo một ngàn

lượng tùy thân mà Trương Tiểu Oản đưa. Trương Tiểu Bảo cũng được Trương Tiểu Oản dặn dò làm vài việc nên tự nhiên cũng nguyện ý rời đi. Trương Tiểu Oản đuổi một cái là hắn mang theo người nhà trở về.

Trương Tiểu Oản cũng dặn Tiểu Muội nói một nữ hài tử như nàng sám lần mò về thì lập tức sẽ bị mang về thôn Ngô Đồng gả ngay. Lời này nàng để Trương Tiểu Bảo về nói. Tiểu Muội tức giận đến dậm chân, "Chỉ biết ngày ngày nói muội, nói muội. Muội thèm vào gả ở chỗ này?"

Nói xong nàng ta lại khóc, "Muội đến nấu cơm cho đại tỷ thôi cũng không được à?"

Trương A Phúc ở một bên thấy con gái khóc thfi trong lòng cũng khó chịu. Ông ta không thể nói gì, chỉ chắp tay, còng lưng đi ra ngoài. Lưu Tam Nương thì ngồi ở kia yên lặng mà rớt nước mắt, nếu có thể bà cũng muốn đến nấu cơm cho con gái cả. Nhưng mà đến đó thì chỉ thêm phiền toái nên bọn họ làm sao dám đi?

Bọn họ chỉ đành canh giữ ở nơi này để Trương Tiểu Oản có thể yên tâm.

****

Năm nay vào cuối mùa đông thì ăn tết, Thế Tử phủ bên kia đưa tới không ít đồ lặt vặt, bao gồm cả ngân lượng.

Trong lúc đó Uông Vĩnh Chiêu có tới một lần, được mấy lão nô Thế Tử phủ phái tới dẫn vào nhà chính. Trương Tiểu Oản nhìn thấy hắn thì mỉm cười hành lễ, ôn nhu không khác gì thời gian trước. Nhưng lúc đó Uông Vĩnh Chiêu chỉ ngồi một lát, đợi dùng cơm trưa xong hắn đã rừi đi sau đó không tới nữa.

Nhưng đến trước ngày 30 tết Uông Đỗ thị mang theo Thính quản gia tới mời Trương Tiểu Oản hồi phủ ăn tết.

“Không có đạo lý nào để ngài một mình ăn tết bên ngoài. Đại tẩu, mẫu thân cũng không ở trong nhà, ngài là trưởng tẩu, nếu ngài cũng không trở về thì bên ngoài không biết sẽ nói Uông gia chúng ta thế nào. Một nhà già trẻ lúc đó thật sự sẽ khó coi.” Uông Đỗ thị vừa dứt lời thì mặt đã lộ vẻ khó xử.

Trương Tiểu Oản có chút do dự nhưng Uông Đỗ thị vừa thấy đã nói tiếp, “Chúng ta biết trong nhà còn có tiên sinh của Hoài Thiện. Đại ca nói nếu ông ấy không chê thì có thể mời cả ông ấy vào phủ ăn tết luôn.”

“Cái này……” Trương Tiểu Oản ngây ra một lúc mới nói, “Chuyện của tiên sinh ta không làm chủ được, phải để ta thương lượng với ông ấy đã rồi nói.”

Uông Đỗ thị lại cười nói, “Ông ấy là tiên sinh của Hoài Thiện thì tự nhiên cũng là tiên sinh của Uông gia chúng ta. Mong đại tẩu chuyển lời này cho tiên sinh.”

Trương Tiểu Oản cười gật đầu nói được sau đó thương lượng với nàng ta chuyện cho người đến đón bọn họ ngày mai.

Vào lúc ban đêm, Thế Tử phủ bên kia cho người tới đón Mạnh tiên sinh ra ngoài. Đến ngày thứ hai Uông Đỗ thị dẫn người tới đón Trương Tiểu Oản về Uông gia thì không nhìn thấy Mạnh tiên sinh.

Uông Đỗ thị nghe Trương Tiểu Oản nói Mạnh tiên sinh đi Thế Tử phủ thì lập tức ngậm miệng, nụ cười trên mặt cũng có vẻ gượng ép.

Đợi Trương Tiểu Oản tới Uông gia thì được tạm thời đưa tới phòng khách. Nàng vừa ngồi xuống không lâu thì Liễu Lục đã đến gõ cửa, sau khi nàng đáp lời thì nàng ta mới đi vào, hành lễ với nàng rồi sợ sệt nói, “Tổng Binh đại nhân cho người tới mời phu nhân đi qua đó một chuyến.”

Non nửa năm nay Liễu Hồng và Liễu Lục bị mấy lão nhân của Thế Tử phủ dạy dỗ. Trương Tiểu Oản cũng không tùy ý như phía trước nữa, ngày thường ở nhà Trương Tiểu Oản cũng bảo các nàng đứng cách xa mà các nàng cũng không dám tới gần để tránh bị mấy lão nhân của Thế Tử phủ trách phạt.

Bọn họ bị phạt vài lần thì không bao giờ dám nói chuyện tùy tiện với Trương Tiểu Oản như trước.

Hiện nay cũng là Trương Tiểu Oản để bọn họ đứng gác bên ngoài rồi Đại công tử lại cho người tới thì Liễu Lục mới vào cửa nói chuyện.

"Bây giờ sao?"

"Vâng."

Trương Tiểu Oản sửa sang lại xiêm y rồi ra cửa. Vừa ra khỏi cửa nàng đã thấy Giang Tiểu Sơn đứng dưới hành lễ. Hắn thấy nàng thì lập tức hành lễ, "Bái kiến nhân an."

"Đa lễ rồi, mau dẫn đường đi." Trương Tiểu Oản cười nói với hắn.

Một đường đi tới đại viện, đợi vào đến đại sảnh, Trương Tiểu Oản hành lễ với nam nhân ngồi ở vị trí chủ vị rồi hòa nhã nói, "Bái kiến Đại công tử."

"Ngồi đi." Uông Vĩnh Chiêu chậm rãi quét mắt nhìn nàng một cái.

Trương Tiểu Oản ngước mắt cười với hắn sau đó nhìn sang vị trí chủ vị ở bên còn lại. Nàng lại nhìn Uông Vĩnh Chiêu, thấy hắn không nói chuyện nàng mới đi tới ngồi ở bên còn lại.

Mới vừa ngồi xuống nàng đã nghe Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói, "Gọi các di nương tiến vào."

Lúc Trương Tiểu Oản vào cửa đã thấy mấy nữ tử tuyệt sắc đứng

ngoài cửa. Trong lòng nàng đại khái đã hiểu chuyện gì, lúc này nghe thấy lời hắn thì nàng cũng chưa động đậy mắt.

Uông Vĩnh Chiêu nói xong thì ở cửa đã có tiếng đáp, "Đại công tử mời các vị di nương vào cửa bái kiến phu nhân."

Lời vừa dứt thì mấy nữ tử kia đã uốn vòng eo dương liễu đi vào. Trương Tiểu Oản vừa thấy đã nhìn lướt qua và nhận ra bốn người đi vào đều là quốc sắc. Khẩu vị của Uông Vĩnh Chiêu cũng thật sự thống nhất, mỗi người nhìn lên đều nhu nhược đáng thương. Nếu nói có điểm nào khác thì chính là vị di nương thứ ba có sắc mặt hơi lạnh lùng, có chút giống băng mỹ nhân.

"Bái kiến phu nhân." Bên này Trương Tiểu Oản chỉ quét liếc các nàng một cái thì bốn người kia đã cong eo hành lễ với nàng.

Tư thế của mấy người này đại khái đều tương đồng nhưng một cái cong eo này mỗi người lại có một hương vị riêng. Trương Tiểu Oản nhìn biểu di nương thì thấy trên khóe miệng nàng ta có ý cười nhợt nhạt. Nàng thầm nghĩ ngần ấy năm có lẽ vị biểu di nương này đã thông minh hơn chút, ít nhất đã biết cho nàng chút mặt mũi bề ngoài.

Trương Tiểu Oản không phải không có trào phúng trong lòng nhưng trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa nói, "Có hai vị là ta chưa từng gặp mặt nên ta đã chuẩn bị lễ gặp mặt cho các ngươi để ở trong phòng. Các ngươi chờ một lát ta sẽ để nha hoàn đi lấy cho các ngươi."

Dứt lời nàng nhàn nhạt nói với Liễu Hồng và Liễu Lục đứng đối diện, "Đi đem đồ ta chuẩn bị tặng cho các di nương lấy đến đây."

Lúc này Liễu Hồng và Liễu Lục mới phản ứng lại. Các nàng không nhanh nhạy mà đi lấy đồ trước khi phu nhân nói nên lúc này vội vàng đi lấy đồ, hai người âm thầm kêu khổ trong lòng. Không biết nếu quản sự biết được việc này thì bọn họ sẽ bị phạt thế nào.

“Vất vả cho phu nhân còn nhớ đến……”

“Tạ phu nhân.”

Bốn người này lại liên tiếp nói chuyện, trong mấy câu đó có câu Trương Tiểu Oản nghe được hết, có câu nghe không hiểu. Nghe xong nàng cũng chỉ cười, không nói gì nữa mà ngồi yên chờ nha hoàn đi tới.

Trong đại sảnh lặng im một chút, qua một hồi Uông Vĩnh Chiêu không nhanh không chậm mà mở miệng, “Tối nay ngươi dẫn theo các nàng ngồi một bàn cùng ăn cơm.”

“Vâng?” Trương Tiểu Oản nghe thấy thì sửng sốt quay đầu lại nhìn hắn, trong mắt có hoang mang, giọng nói lại vẫn nhu thuận, “Ta và các di nương ngồi cùng bàn sao?”

Nàng kinh ngạc đến cực điểm, Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì nhìn nàng, nhìn thấy đôi mắt hoang mang của nàng thì ánh mắt lạnh lùng của hắn càng có vẻ thâm trầm.

Hắn không nói chuyện thì Trương Tiểu Oản cũng không nói chuyện. Nàng chỉ mang chút hoang mang mà nghiêng đầu nhìn hắn, nhưng chưa đến một hồi Giang Tiểu Sơn đã vội vàng vào cửa nói với Uông Vĩnh Chiêu, “Đại công tử, Thế Tử phủ cho người tới, nói là Thế Tử Phi biết mẹ đẻ của tiểu công tử nhập phủ ăn tết nên đưa lễ vật tới, mời phu nhân ra đón chính lễ của Thế Tử Phi.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì hơi kinh ngạc, cầm khăn tay chắn miệng, kính cẩn nghe theo mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu hy vọng được hắn đáp lời.

“Đi đi.” Uông Vĩnh Chiêu hơi hơi ngẩn ra, sau đó hắn thu lại ánh mắt, giống như không có việc gì mà đạm mạc nói.

Trương Tiểu Oản đứng lên hành lễ với hắn rồi không thèm liếc đám

di nương xinh đẹp kia một cái nào đã đi ra cửa lớn. Dợi đi tới cửa nàng mới đột nhiên nhớ tới một chuyện vì thế mới hỏi Giang Tiểu Sơn, "Lễ gặp mặt của ta cho các di nương đều là hai cái vòng bạc, đợi lát nữa nha hoàn mang đồ tới ngươi giúp ta phân phát xuống cho các nàng. Còn đồ các nàng cho ta thì ngươi thu lại đưa cho Liễu Hồng và Liễu Lục là được."

Giang Tiểu Sơn đáp vâng, đầu hơi hơi nhìn về phái sau thì thấy mặt Đại công tử lạnh tanh thì thở dài một tiếng trong lòng rồi bước nhanh theo Trương Tiểu Oản, dẫn nàng đến phòng cho khách.

Nói gì đi nữa thì hắn cũng không hiểu tâm tư Đại công tử là gì. Rõ ràng ngài ấy muốn đại phu nhân đến ở chính phòng nhưng lại sắp xếp nàng tới phòng khách. Bây giờ các di nương vốn phải quỳ lạy hành lễ với phu nhân thế mà lại chỉ uốn gối, hạ eo. Điều này khiến hắn thật sự thấy khó hiểu.

Trước mắt, Thế Tử Phi đã tặng lễ tới giúp đại phu nhân chống lưng sao Đại công tử còn để nàng đi một mình chứ? Cho dù không thích nàng thì cũng không thể khiến đại phu nhân mất mặt thế chứ.

Đại công tử ăn nhiều cơm của đại phu nhân thế mà chút ân tình này còn không cho thì thật alf nhẫn tâm. Tối hôm qua Lệ di nương làm nũng một hồi lại khiến ngài ấy vui mừng thế sao? Để ngài ấy đổi chỗ ở của đại thiếu phu nhân từ chính phòng sang khách phòng, còn miễn việc quỳ lạy cho các nàng sao?

****

Trương Tiểu Oản nhận quà xong thì vào phòng nghỉ ngơi tạm. Lúc này Uông Đỗ thị cuống quít lại đây nói với nàng, "Đại tẩu, ngài mau tới hậu viện xem sao."

"Làm sao vậy?" Trương Tiểu Oản thấy nàng ta kinh hoảng thì không khỏi nghi hoặc.

“Nha hoàn của ngài, không biết là Liễu Lục hay Liễu Hồng vừa rồi đẩy nhị công tử vào trong hồ nước……” Uông Đỗ thị nói xong thì rớt nước mắt nói tiếp, “Hắn chính là tâm can của đại ca, bây giờ phải làm sao? Đại tẩu mau đi xem thế nào.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì lập tức mắt lạnh nhìn phụ nhân này một cái sau đó đạm nhiên nói, “Là nha hoàn của ta phạm sai sao? Đó là người Đại công tử cho ta, ngươi đi hỏi Đại công tử xem muốn xử lý thế nào thì xử lý, còn nữa, nhị phu nhân……”

Trương Tiểu Oản khẽ ngẩng mặt, lạnh lùng mà nhìn Uông Đỗ thị nói, “Một đứa con vợ lẽ xảy ra chuyện, ngươi làm chưởng gia phu nhân lại không chịu đi xem thế nào mà chạy tới chỗ ta khóc sướt mướt là làm sao? Người không rõ còn tưởng con trai ruột của ta đã chết nên ngươi mới tới chỗ ta khóc tang đấy.”

Chương 109

Sắc mặt Uông Đỗ thị lập tức trắng bệch, tay nắm khăn dừng ở khóe mắt quên cả động đậy. Trương Tiểu Oản lạnh lùng nhìn nàng ta nghĩ hậu viện của Uông gia muốn nháo thế nào cũng được nhưng đã đụng tới nàng là không xong.

"Em dâu biết sai rồi, mong đại tẩu thông cảm." Uông Đỗ thị chỉ dừng một chút đã hành lễ với nàng nói.

Trương Tiểu Oản không nói lời nào mà chỉ mắt lạnh nhìn nàng ta.

"Vậy em dâu sẽ đi xem sao?" Uông Đỗ thị lúc này nói rất nhẹ nhàng.

"Đi đi." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt mở miệng.

Nàng ở trong phòng chỉnh sửa lại lễ vật cho tốt, trong lòng đã nhẩm qua danh sách. Vừa ngồi xuống uống một ngụm trà nàng đã nghe thấy tiếng bước chân nhanh chóng đi tới.

Nàng nâng chung trà lên uống thêm một ngụm trà nữa thì chủ nhân tiếng bước chân kia đã mở cửa, lạnh lùng đứng đó nhìn nàng.

"Đại công tử." Trương Tiểu Oản đứng lên hành lễ với hắn.

"Trương thị, ngươi thật to gan."

"Phụ nhân không hiểu, mong Đại công tử nói rõ."

Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy thế thì lạnh lùng nhếch khóe miệng sau

đó đi nhanh vào cửa, đá một cái khiến cánh cửa đóng lại. Hắn nhìn Trương Tiểu Oản gằn từng câu một, "Xem ra chúng ta phải nói rõ một phen."

Trương Tiểu Oản cười nhạt hành lễ với hắn. Uông Vĩnh Chiêu ngồi trước bàn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn nàng hỏi, "Con ta thì không phải con ngươi sao?"

"Sao Đại công tử lại nói lời này?" Trương Tiểu Oản lắc lắc đầu trong lòng trách Uông Đỗ thị lắm mồm.

"Ngươi mới vừa nói đã quên sao?"

"Ngài nói việc vừa rồi nhị phu nhân tới phòng ta khóc tang sao?" Trương Tiểu Oản chậm rãi ngồi xuống đối diện, không nhanh không chậm nói, "Nếu như là chuyện đó thì ta quả thật có nói nàng ta khóc giống như con trai ruột của ta chết vậy chứ đâu có nói đứa con vợ lẽ kia không phải con ta hay không phải con cháu Uông gia. Đại công tử hiểu lầm rồi."

"Ý của ngươi là con vợ lẽ có chết thì cũng không đang để người ta khóc một tiếng sao?" Uông Vĩnh Chiêu chê cười mà nhếch miệng.

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười nói, "Cái đó có gì phải khóc? Năm đó con ta bị ngài xách lên ném một cái sau đó sốt cao mấy ngày thiếu chút nữa là chết nhưng làm gì có ai rớt một giọt nước mắt nào. Phụ nhân thi khổ đến nỗi một giọt nước mắt đều không rơi nổi, hiện tại con vợ lẽ rơi vào hồ nước cũng chưa biết có việc gì hay không mà Đại công tử lại muốn ta phải khóc rống một hồi mới coi như không làm ngài thất vọng sao?"

"Ngươi đều nhớ rõ." Uông Vĩnh Chiêu nghe được lời này thì nửa ngày không nói gì, chỉ thu lại ánh mắt sau đó nhắm lại.

"Nhớ mang máng mà thôi," nói đến đây Trương Tiểu Oản thở dài, "Chuyện hậu viện của ngài hà tất phải lôi ta vào? Ta sẽ hại con vợ lẽ

của ngài sao? Đại công tử, trước đây ta đã nói với ngài ta là người thô bỉ không có phong phạm của nhà cao cửa rộng. Đời này ta sẽ chết bên ngoài, ngài muốn ta vì thể diện của Uông gia mà làm việc thì ta đều làm theo ngài rồi, ngài cần gì phải……"

Nàng nói đến đây thì không nói nữa, Uông Vĩnh Chiêu nghe xong chỉ rũ mắt một hồi rồi nhàn nhạt nói, "Hoài Thiện đi đâu?"

"Không biết."

"Không biết?" Uông Vĩnh Chiêu ngẩng đầu nhìn về phía Trương Tiểu Oản, ánh mắt hờ hững, "Ta đã quên mất trong lòng ngươi không có Uông gia."

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì cười khổ ra tiếng. Nàng đứng dậy quỳ gối trước mặt Uông Vĩnh Chiêu sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt ươn ướt nói, "Trong lòng ta không có Uông gia sao? Đại công tử, nếu trong lòng ta không có Uông gia thì hôm nay ta còn tới đây làm gì? Ta vừa mới tới nửa ngày đã có bao nhiêu việc xảy ra khiến trong lòng ta khổ không nói nổi. Nếu Đại công tử thật sự có chút kính trọng ta là thê tử của ngài thì cũng xin ngẫm lại chỗ khó xử của ta……"

Nàng nhẫn nhịn mà nén nước mắt trở về nhưng vẫn khó nén nức nở nói, "Chuyện của Hoài thiện thật sự ta không biết, chỉ biết Thế Tử phái người tới nói hắn sẽ không thể về nhà trong một thời gian, còn thưởng cho ta không ít ngân lượng cùng đồ đạc. Còn các khác thì phụ nhân ta thật sự không biết."

Nói xong nàng nằm rạp xuống, khóc rống lên, "Ta cũng nhớ hắn, ta cũng muốn biết con ta đi đâu. Hắn chưa bao giờ rời xa ta lâu như thế. Ta đêm nhớ ngày mong, tâm cũng nát ra rồi……"

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong lời này thì thật lâu không lên tiếng. Một lúc sau hắn đứng dậy rời đi. Đi đến ngoài cửa rồi hắn vẫn nghe thấy tiếng khóc rống thất thanh của phụ nhân kia, mày hắn cũng theo đó

mà nhíu chặt lại.

Hắn trở về thư phòng, Hứa sư gia đã sớm chờ ở kia, nhìn thấy hắn thì hành lễ hỏi, "Ngài có hỏi được tin tức gì không?"

Đầu tiên Uông Vĩnh Chiêu không nói gì mà chỉ ngồi trên ghế trầm tư hồi lâu. Sau đó hắn mới ngước mặt nhìn Hứa sư gia nói, "Sư gia, ta không nhìn ra phụ thân kia nói thật hay giả."

Hứa sư gia nghe xong thì vuốt râu chậm rãi nói, "Việc này chắc phải tìm Mạnh tiên sinh hỏi một hai."

"Vương gia bên kia không cho nhiều thời gian." Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói.

"Nếu không ngài lại tìm Thế Tử xem sao. Nói là thê tử nhớ con ốm nằm trên giường. Có lẽ ngài ấy ít nhiều sẽ nói cho ngài một hai……" Hứa sư phụ cẩn thận hỏi thử.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn sư gia cười ra tiếng sau đó lắc đầu thở dài nói, "Hứa tiên sinh, ngươi vẫn không hiểu Thế Tử rồi. Trung Vương còn không hỏi được gì thì một phụ nhân hèn mọn có thể giúp ta lấy cớ hỏi được sao?"

"Vậy……" Hứa sư gia chỉ đành đưa ra giải pháp, "Đợi qua tết Mạnh tiên sinh về thôn thì ngài đến Phiến Diệp Tử thôn cùng phu nhân giao tiếp nhiều hơn. Người ngoài sẽ cho rằng ngài săn sóc phu nhân xuất thân nhà nông không ở quen nhà cao cửa rộng nên mới để nàng ẩn cư nơi thôn dã và phu thê hai người tình thâm. Đêm lạnh có ngài bầu bạn thì phụ nhân kia có lẽ sẽ nói cho ngài ít nhiều."

Uông Vĩnh Chiêu nghe được chuyện này thì lại cười nói, "Hứa sư gia, ngươi nói cũng coi như một cách nhưng trong nhà hiện nay đều là người của Thế Tử."

"Cho nên phải để phu nhân hướng về ngài, có nàng giúp thì Thế Tử

cài người đến trong viện cũng không phải vấn đề.” Hứa sư gia nhíu mày chậm rãi nói, “Chỉ cần nàng hướng về ngài thì tiểu công tử cũng sẽ quy củ hành lễ gọi ngài một tiếng phụ thân đại nhân dù ở trước mặt hay sau lưng ngài.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì cười to ra tiếng, một một tiếng cười qua đi hắn lại lắc đầu nói với Hứa sư gia, “Sư gia ơi sư gia, ta thấy ngài cũng già đến hồ đồ rồi……”

Dứt lời hắn cũng mặc kệ ông ta nghĩ thế nào mà hất tay cho ông ta lui.

Làm phụ nhân kia hướng về hắn sao? Thật là quá vớ vẩn. Nếu nàng muốn hướng về hắn thì sẽ không nói ra chuyện hắn có bao nhiêu nữ nhân và con cái đều không liên quan tới nàng. Nàng càng sẽ không cười nhẹ nhàng lúc hắn gặp nàng sau khi vừa nạp mỹ thiếp về nhà.

Tâm của phụ nhân kia lạnh lẽo cứng rắn cực kỳ, trong mắt nàng sợ là chỉ có đứa nhỏ kia thôi.

****

Màn đêm buông xuống, trong sảnh đường mọi người đang ăn bữa cơm đoàn viên. Trương Tiểu Oản dẫn ba vị chính thê của Uông gia ngồi vào bàn.

Nàng dâu mới của Uông Vĩnh Trang mới gả tới năm trước. Lúc ấy Trương Tiểu Oản mượn cớ ốm không tới, hiện nay thấy được vị Tam phu nhân này thì nàng trực tiếp tặng lễ là một tráp bạc sau đó cười nói, “Ta tới vội vàng, cũng không chuẩn bị được lễ tốt gì. Hộp bạc này muội cứ cầm lấy muốn đánh vòng tay hay trâm cài đầu thì tự nhiên mà dùng.”

Ngày thường Uông Vĩnh Trang thường có lời bất mãn với Trương Tiểu Oản mà vị phu nhân này của hắn cũng biết được. Nhưng trước mắt được một hộp bạc thì trên khuôn mặt trứng ngỗng của nàng kia

vẫn hiện ra nụ cười vui vẻ chân thành nói, "Đa tạ đại tẩu thưởng."

Nàng ta hạ eo hành lễ rồi đón lấy cái hộp trong tay Trương Tiểu Oản.

Hai người còn lại trang điểm khéo léo, không phải minh diễm thì chính là kiều diễm. Nhị phu nhân và tứ phu nhân nhìn thấy thế thì vội lấy khăn che miệng cười sau đó vui vẻ đi vào phòng.

"Của các muội thì trước kia ta đã cho rồi nên cũng không chuẩn bị nữa……" Trương Tiểu Oản cũng cười khẽ vài tiếng. Nói đến đây nàng như đột nhiên nhớ tới một việc gì đó nên vội cầm lấy cái vòng ngọc Thế Tử Phi thưởng cho mình rồi nói với tứ phu nhân Uông Dư thị, "Nói đến đây thì vẫn có một thứ muốn cho muội. Đây là Thế Tử Phi thưởng nên ta không định tặng cho người ta nhưng ta vừa nhìn thấy cái vòng màu xanh này thì đã nhớ tới muội. Muội xinh đẹp thế này, trong khuê danh lại có chữ ngọc nên đeo vòng này vào là không thể chê. Muội mau cầm đi."

Nói xong nàng cong người, ý cười không tắt mà đưa vòng tay cho Uông Dư thị.

Uông Dư thị hôm nay vốn mặc một kiện xiêm y màu xanh, nhìn thấy cái vòng xanh biếc cực kỳ hợp với quần áo của mình thì trong lòng rất là vui vẻ có điều trên mặt nàng ta vẫn do dự nói, "Sao muội có thể không biết xấu hổ thế chứ?"

"Không chê thì cứ cầm lấy." Trương Tiểu Oản cười nhìn khuôn mặt kiều diễm của nàng kia nói, "Ta nhớ mấy tháng trước Vĩnh Trọng còn mang đến một cái chân bò cùng ăn với thằng cháu bướng bỉnh kia của hắn. Ta còn chưa cảm ơn hắn đâu, cái này coi như ta thay Hoài Thiện cảm ơn tiểu thúc của hắn."

"Đại tẩu nói lời này……" Uông Dư thị vội đứng dậy hành lễ nhận cái vòng ngọc kia rồi đeo vào tay. Vòng ngọc khiến cổ tay nàng ta càng thêm nhỏ dài, trắng tinh tế. Nàng ta vui vẻ miệng cười không dứt,

sau khi giấu vòng tay đi mới hơi cảm kích nói với Trương Tiểu Oản, "Đa tạ ngài thưởng, lại còn đem vòng ngọc thượng đẳng thế này cho muội."

Lúc này Trương Tiểu Oản mới ngồi trở lại ghế, vừa nghe thế thì đạm mạc cười nói, "Đây còn không phải vì Vĩnh Trọng và muội đều nhớ tới mẫu tử chúng ta sao? Ta cũng nên quan tâm đến muội mới phải."

Dứt lời nàng lại như không có việc gì mà chuyển qua nói với Uông Đỗ thị, "Ta thấy nhà chúng ta hòa hợp êm ấm, đúng là nhị phu nhân làm đương gia giỏi giang, làm phiền ngươi rồi."

Uông Đỗ thị không được tặng gì thì tươi cười trên mặt có chút miễn cưỡng, "Đại tẩu quá khen."

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười, quét mắt liếc nàng ta một cái rồi không nói nữa. Dù nàng không quản được việc gì thì nàng vẫn là chính thê của Uông Vĩnh Chiêu. Nếu Uông Đỗ thị không nể mặt nàng thì nàng cũng sẽ không cho nàng ta mặt mũi. Việc khiến nàng ta mất mặt chỉ là một việc dễ như trở bàn tay.

Tối đó lúc ăn cơm Uông Vĩnh Chiêu lên tiếng để các di nương ăn ở trong viện của mình, vì thế đám mỹ nhân đã tiến vào gần sảnh lại lãnh nha hoàn đi về.

Trương Tiểu Oản ngồi ở chủ vị tại hậu đường, mặt mang mỉm cười nhìn các nàng tiến vào rồi lại đi ra…… Nhìn dáng vẻ này thì Uông Vĩnh Chiêu cũng không phải thật sự coi trọng những nữ nhân này. Đáng tiếc quá, đám nữ nhân này cưới vào cửa nhưng không có một kẻ nào chịu an phận. Bọn họ sẽ không chấp nhận việc ngươi gọi tới thì tới, đuổi đi thì đi.

Quả nhiên, lúc Uông Quan Kỳ cũng vào nhà chính, vừa nâng đũa cùng ăn một bữa cơm đoàn viên với mọi người thì trước phòng đã có nha hoàn của Văn di nương tới báo là tiểu công tử sốt cao, hiện

tại sắp không thở được.

Chương 110

Lúc này Uông Đỗ thị ngồi ở bàn của nữ quyến liếc nhìn Trương Tiểu Oản một cái, do dự một chút rồi vẫn ra hiệu cho nhà hoàn phía sau tới nói vài câu.

Trương Tiểu Oản không quan tâm nàng ta nói cái gì mà chỉ rũ mắt gắp đồ ăn chậm rãi nhai, bất động như núi.

Ở bên kia Uông Vĩnh Chiêu được báo thì trầm mặc một hồi rồi đứng dậy đi ra ngoài. Uông Đỗ thị thấy phản ứng của hắn thì giống như nhẹ nhàng thở ra rồi đứng dậy cong eo với Trương Tiểu Oản rồi hỏi, "Đại tẩu, ta đi xem một chút xem đại ca có gì cần dặn dò không."

Trương Tiểu Oản "Ừ" một tiếng nhưng đôi mắt chẳng thèm nhìn nàng ta một cái.

Uông Đỗ thị nhìn nàng sau đó mang nha hoàn ra ngoài, đến lúc cách bình phong nàng ta còn hất khăn một cái tỏ vẻ bất mãn. Khăn của nàng ta là khăn lụa, bay trong không trung thật sự xinh đẹp nên lập tức đập vào mắt Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản nhẹ liếc mắt một cái, hơi hơi mỉm cười nhưng không nói chuyện. Uông Đỗ thị đến trước bàn Uông Quan Kỳ tố cáo trước rồi mới mang nha hoàn ra cửa. Đúng lúc này Uông Vĩnh Chiêu lại đi vào, nhìn thấy nàng ta thì nhàn nhạt nói, "Cũng được, ngươi đi xem một chút xem thế nào."

Nói xong hắn đi vào phòng, hất vạt áo ngồi xuống lại cầm đũa tiếp tục ăn.

****

Trước khi Uông Đỗ thị đi thì thân thể hơi cứng lại. Uông Dư thị, vợ của Uông Vĩnh Trọng không bỏ sót biểu tình cứng đờ của nàng kia. Đợi sau khi ăn cơm xúc miệng bằng trà xong và có thể nói chuyện thì nàng ta mới ngồi gần Trương Tiểu Oản và cười nói, "Tẩu tử năm nay cùng chúng ta thức đêm chứ?"

"Các ngươi có tinh lực thức đêm sao?" Trương Tiểu Oản cười nói.

"Có chứ, có mà." Tứ phu nhân Uông Dư thị cười rồi liên tục gật đầu, Tam phu nhân thấy thế cũng hàm súc cười gật đầu.

Đợi hành lễ với Uông Quan Kỳ và Uông Vĩnh Chiêu xong, Trương Tiểu Oản mang các nàng đến tiểu thính làm may vá và đón giao thừa. Trong lúc đó nàng thường cùng các nàng trò chuyện vài câu với nhau, chờ tới giờ Hợi thì nhị phu nhân tới.

Nàng ta hành lễ với Trương Tiểu Oản. Nàng nhẹ "Ừ" một tiếng nói, "Đừng đa lễ." Nàng nói rất ôn hòa, Uông Đỗ thị thấy sắc mặt nàng tốt thì mới coi như nhẹ nhàng một chút.

Nàng ta nghĩ dù sao thì dù sao đây cũng là vị phu nhân ở bên ngoài, cho dù có thể không thích mình thì cũng chẳng thể làm gì. Nàng ta đương gia nhiều năm như thế nên cũng không tin vì đại tẩu này sẽ không cho nàng chút thể diện. Kể cả đại ca cũng sẽ không khiến nàng ta mất mặt.

Uông Đỗ thị an tĩnh ngồi xuống một cái ghế khác, Trương Tiểu Oản cũng không nói nhiều mà vội vàng làm việc của mình, một câu cũng không hỏi.

Gần đến giờ Tý, Giang Tiểu Sơn tiến vào mời vài vị phu nhân đi qua. Bọn họ muốn đốt pháo ở cổng lớn để ngăn Thái Tuế nên lúc này mọi người đang tụ tập ở cổng trước. Gia phó cũng đi theo sau, di nương

các phòng đều tới. Trong một đêm mùa đông lạnh lẽo thế này, bởi vì mùi son phấn trên người các nàng và xiêm y diễm lệ nên đêm khuya rét lạnh này cũng như được nhuộm ra vài phần tươi sáng, lòe loẹt.

Chỉ một cái quét mắt Trương Tiểu Oản cũng cảm thấy chất lượng các di nương của Uông gia cũng coi như cao, nhưng đẹp nhất vẫn là mấy người trong phòng của Đại công tử. Đêm nay các nàng nhìn càng có vẻ nhu nhượng động lòng người.

Đợi đoàn người đều tới cổng lớn thì cách giờ Tý cũng không còn bao lâu. Cách đó không xe đều nghe thấy nhà khác cũng mở cửa phủ, tiếng nói cười ríu rít vang lên, náo nhiệt vô cùng.

Lúc này Uông Quan Kỳ quay đầu sang nói với con trưởng, "Năm nay con đốt cây pháo đầu tiên đi, về sau nhà này do con gánh vác rồi."

Uông Vĩnh Chiêu nhẹ gật đầu, lúc hắn quay đầu thì ánh đèn lồng đỏ bị gió thôi lay động vừa kịp hắt lên sườn mặt hắn khiến cho gương mặt vốn đã xuất sắc của hắn càng thêm anh tuấn. Lúc này hắn nhìn lướt qua đám nữ quyến, môi mỏng nhếch lên nói, "Trương thị……"

Trương Tiểu Oản bước hai bước về phía trước rồi nhún eo hành lễ đáp, "Vâng."

"Lại đây." Uông Vĩnh Chiêu nói xong câu này thì xoay người.

Trương Tiểu Oản chạy chậm đến chỗ hắn rồi hành lễ với Uông Quan Kỳ, "Lão gia."

"Ừ."

"Đại công tử."

Uông Vĩnh Chiêu không để ý tới nàng mà nhìn thoáng qua Thính quản gia. Thính quản gia nhìn đồng hồ nước rồi ra hiệu bảo hắn thời điểm đã không sai biệt lắm vì thế hắn thổi cho mồi lửa cháy lên rồi

nói, “Lại đây.”

Trương Tiểu Oản đi qua chỗ hắn.

“Nắm lấy đầu này.” Uông Vĩnh Chiêu nhìn mồi lửa phía sau.

Trương Tiểu Oản duỗi tay cầm lấy còn Uông Vĩnh Chiêu thì cầm tay nàng duỗi qua đốt ngòi pháo. Trong một khắc đó tiếng pháo rung trời, ánh lửa bắn ra bốn phía. Thời khắc đó ánh lửa sáng lạn, không khí lại sặc mùi thuốc, tiếng động đinh tai nhức óc. Trương Tiểu Oản nhìn thấy Uông Vĩnh Chiêu lẳng lặng nhìn mình.

Nàng mỉm cười đón ánh mắt hắn nhưng không nhìn ra cảm xúc gì, sau đó nàng quay đầu. Ở thời khắc nào đó, lúc tiếng pháo ở bốn phương tám hướng đã hơi yếu đi, Uông Vĩnh Chiêu ghé sát vào tai Trương Tiểu Oản, dùng giọng nói nhẹ nhàng nhưng khiến nàng không thể xem nhẹ mà nói, “Ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ mình đã là con dâu Uông gia.”

Nàng là con dâu Uông gia nên thân phận và địa vị hiện tại là hắn cho nàng. Tốt nhất đừng để hắn biết nàng và đứa con trai bướng bỉnh kia của mình dám làm ra chuyện gì có lỗi với hắn.

****

Vào sáng sớm ngày thứ tư Trương Tiểu Oản trở về thôn Phiến Diệp Tử, nhưng mới vừa về thì phủ Thế Tử đã cho người đến đón nàng đi qua đó.

Lúc Thế Tử Phi gặp nàng thì trong phòng không có người khác. Trương Tiểu Oản còn chưa kịp hành lễ thì bà ta đã vội đỡ tay, khuôn mặt uy nghiêm kia hơi trầm xuống, nói, “Ta sẽ nói với ngươi một việc, ngươi nhất định phải đồng ý với ta là cố nhẫn nhịn chịu đựng.”

Trương Tiểu Oản không phải người ngu ngốc, vừa nghe lời này của bà ta nàng đã tức khắc mềm nhũn chân, cuống quít đỡ bàn mới ngồi

xuống ghế thở hổn hển sau đó hỏi Thế Tử Phi, "Ngài nói đi."

Thế Tử Phi ngồi xuống bên người nàng, kéo tay nàng ra để nàng thở hai hơi mới lấy giọng điệu trầm ổn để nói, "Phía trước đã có người tới báo nói con trai ngươi gặp thích khách trên đường về. Hắn bị một kiếm mà trên đó có độc, lúc này hắn đang hôn mê……"

Trương Tiểu Oản cảm thấy không thở nổi nữa, nàng cắn lưỡi đến khi đau không chịu nổi mới có thể nói ra một câu, "Khi nào thì hắn về tới đây?"

"Đêm nay vào giờ Tý, đại phu nói trong lúc hôn mê hắn chỉ luôn mồm gọi mẫu thân. Đến lúc đó ngươi phải cho hắn uống thuốc."

"Không có gì đáng ngại chứ? Uống thuốc xong không có gì đáng ngại chứ?"

"Thế Tử đã chuẩn bị mãnh dược."

Thế Tử Phi nói xong lời này thì Trương Tiểu Oản đã rớt nước mắt. Nàng lặng người lặp lại hai chữ kia, "Mãnh dược ư?"

"Thế Tử đã tìm đại phu tốt nhất, thuốc cũng là tốt nhất, mãnh thì mãnh nhưng có thể cứu hắn một mạng."

"Là mãnh dược gì chứ?"

Thế Tử Phi lắc lắc đầu, lấy khăn lau nước mắt cho nàng nói, "Ta không biết, Thế Tử chỉ để ta báo cho ngươi. Tiểu công tử nhà ngươi lập công lớn nên ngài ấy chắc chắn sẽ cứu hắn. Ngươi không cần tin ta, chỉ cần tin Thế Tử là được."

"Dân phụ tin." Trương Tiểu Oản thốt ra những lời này. Đợi nha hoàn dẫn nàng đến phòng cho khách thì Thế Tử Phi thấy mắt nàng mơ hồ giống như không nhìn thấy gì. Nàng không nhìn thấy bậc cửa nên bị vướng chân ngã một cái thật mạnh đập xuống đất.

Đám nha hoàn hô lên nhưng Thế Tử Phi lại thấy nàng giống như không có gì mà đứng lên, còn quay đầu lại hành lễ với mình, cáo tội mà cười cười. Lúc này máu mũi của nàng đã rơi trên xiêm y nhưng nàng hồn nhiên không phát hiện ra.

"Dẫn đường cho Uông phu nhân, đỡ tay nàng ấy." Thế Tử Phi nhẹ lắc đầu, chờ nàng đi rồi bà ta mới cảm khái một câu, "Đáng thương cho tấm lòng của mẫu thân trong thiên hạ."

Trương Tiểu Oản đi rồi thì Thế Tử Phi cũng vội vàng đi gặp Thế Tử nói mình đã đón mẹ của Uông Hoài Thiện đến. Thế Tử nghe xong biểu hiện của phụ nhân kia thì thở dài nói, "Xem ra lời hắn nói không giả. Hắn muốn giúp ta mang kim khố về là chắc chắn sẽ mang về. Hắn nói mẫu thân hắn mà không có hắn thì chắc chắn sẽ không sống nổi, nghe lời nàng nói thì quả nhiên là như thế. Trên đời này thế nhưng vẫn có người thật sự không nói dối một câu nào với ta."

Thế Tử Phi nghe xong cũng thở dài, "Ngài không biết đâu, một người ý chí sắt đá như ta vừa thấy khuôn mặt thê thảm của Trương thị thì tâm cũng chua xót."

****

Đến đêm, cửa sau của phủ Thế Tử lặng yên không tiếng động mà mở rộng ra, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi vào, sau đó cánh cửa lại lặng yên không một tiếng động đóng vào. Cửa kia mở ra và đóng lại nhanh đến nỗi người ta có cảm giác nó chưa bao giờ mở ra vậy.

Hậu viện lúc này đèn đuốc sáng trưng, người tới lui đều cực kỳ nhanh chóng. Đợi đến khi một võ phu cao lớn ôm một đứa nhỏ từ trên xe ngựa cẩn thận bước xuống thì hai đội người hầu đi ở hai bên hắn mới cúi đầu đi theo phía sau. Bọn họ nhanh chóng đến nội viện.

Trương Tiểu Oản đứng ở cửa viện sáng ánh đèn nhìn thấy cảnh này thì trong một khắc nàng chỉ nhìn chằm chằm thân thể bé bỏng trên

tay người kia. Nàng nhìn từ đầu đến chân hắn, rồi lại từ chân đến đầu, lúc đám người lại gần nàng nhìn thấy khuôn mặt đỏ đến kỳ dị của hắn……

Nàng không lên tiếng, càng không nhào qua gọi hắn mà chỉ đi theo vào trong phòng, nhìn người nọ đặt con nàng xuống giường đệm.

"Thuốc ta bảo chuẩn bị đâu?" Trong phòng lúc này có một lão nhân râu tóc bạc phơ cất tiếng nói với trong phòng.

"Ở đây……" Ngoài phòng đã có người đem thuốc mới sắc xong đổ vào chén bước nhanh tới trước mặt ông ta.

Ông lão râu bạc kia dùng thay thử lại nếm một chút rồi nói, "Cho đứa nhỏ uống đi."

Trương Tiểu Oản không lên tiếng, nàng đón lấy chén thuốc sau đó cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai Tiểu Lão Hổ, "Mẫu thân đã nếm thuốc này, nó vừa đắng vừa gây đau đớn nhưng con phải uống cho hết biết không? Con phải uống hết mới còn sống mà về gặp mẫu thân."

Nói xong lời này nàng đứng thẳng lên, nén nước mắt vào lòng sau đó cầm chén thuốc bóp cằm hắn, cùng hai người khác chặn chân và bả vai hắn mà cắn răng đút thuốc cho hắn uống.

Kỳ lạ là người nằm kia dường như có ý thức, hắn chậm rãi uống từng ngụm thuốc. Vị đại phu râu bạc kia thấy thế thì lẩm bẩm một tiếng, "Kỳ quái."

"Cái gì mà kỳ quái?" Lúc này Tĩnh thế tử đã đứng ở cửa.

"Đây là lang hổ dược, uống vào cổ sẽ có cảm giác như dao cắt, sao đứa nhỏ này có thể bình tĩnh đến thế chứ?"

"Ngươi đã xem thường tiểu tướng của ta rồi." Tĩnh thế tử nói đến đây thì ngoài miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, "Hắn chính là

đạp lên xác trăm người mà vội vàng trở về. Sau này hắc chắc chắn chính là hổ tướng của Lưu Tĩnh ta, sao có chút đau này mà cũng không nhịn được chứ?"

Một chén thuốc cứ thế an ổn được đút cho hắn. Lão giả kia đi tới bắt mạch thì nói với Thế Tử, "Nếu giờ Thìn mà hắn tỉnh thì sẽ không có việc gì nữa."

"Như thế thì tốt." Tĩnh thế tử nhẹ gật đầu với ông ta sau đó nói với phụ nhân kia, "Trương thị, ngươi ở đây đi."

Dứt lời ông ta dẫn người đi chỉ để lại người hầu.

Vào lúc trời sáng, tầm khoảng giờ thìn, Trương Tiểu Oản thấy người trên giường chớp chớp mắt. Nàng nín thở, qua hồi lâu mới thấy con nàng mở mắt.

Uông Hoài Thiện vừa mở mắt ra đã nhìn thấy mẹ hắn. Đứa nhỏ còn non nớt lúc này lại thở dài cười nói, "Con biết ngay là vừa mở mắt ra đã thấy mẫu thân ngay. Ở trong mộng mẫu thân nói nếu con bình an trở về ngài chắc chắn sẽ nương bánh cho con, cõng con đi lên núi săn thú, còn mang theo Cẩu Tử đi tìm đám khỉ con kia."

Chương 111

Ừ.” Trương Tiểu Oản cười với hắn.

“Mẫu thân đừng khóc.” Uông Hoài Thiện vươn tay lau nước mắt uốn lượn trên mặt nàng nhưng càng lau càng nhiều.

Trương Tiểu Oản gật đầu nức nở, “Mẫu thân không khóc, con đừng nói nữa nhé?”

Nàng vươn tay để ở miệng hắn sau đó hít sâu hai hơi mới không nhanh không chậm nói, “Đại phu nói cổ của con phải dưỡng nửa tháng mới tốt, trong nửa tháng này con đừng mở miệng được không?”

Uông Hoài Thiện nhìn gương mặt tràn đầy nước mắt của nàng sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu. Hắn rất mệt mỏi cầm tay Trương Tiểu Oản dán bên mặt mình giống như làm thế thì có thể chống đỡ tiếp được.

****

Dưỡng bệnh ở phủ Thế Tử gần mười ngày, sau khi bái kiến Thế Tử, Trương Tiểu Oản cõng Uông Hoài Thiện chuẩn bị về nhà trong thôn. Đi theo bọn họ còn có người của Thế Tử nói là thủ hạ của Hoài Thiện tên là Binh Tiểu Thất, Binh Tiểu Bát, Binh Tiểu Cửu.

Ba người thân hình cao lớn, tướng mạo xấu xí. Binh Tiểu Thất chỉ có một bàn tay, trên mặt tràn đầy nốt rỗ, suốt ngày mặc áo đen bao cả người đến kín mít. Binh Tiểu Bác thì có một vết sẹo hung ác trên

mặt, thường xuyên đội mũ trùm để che nửa người trên. Còn Binh Tiểu Cửu thì có một cái cổ thon dài quá thể, không kém đầu hắn là mấy, quả thực là kỳ quái.

Uông Hoài Thiện đã nói qua với Trương Tiểu Oản về người của Hắc Lang doanh. Đa số bọn họ đều có thân thế nhấp nhô, thêm bề ngoài không giống người thường nên không được người ngoài thích, người bình thường thấy bọn họ cũng bị dọa đến nhảy dựng lên.

Nhưng hắn lại rất hợp với bọn họ, mà mấy người kia cũng rất săn sóc hắn.

Trương Tiểu Oản cũng không ít lần làm bánh nướng áp chảo để hắn mang cho bọn họ ăn, coi như giao lưu tình cảm. Hiện nay nhìn thấy bọn họ thì nàng cũng ôn hòa cười. Tuy nàng không nói gì nhưng biểu tình bình tĩnh ôn hòa của nàng chứng tỏ đã chấp nhận bọn họ.

Ba người kia đi theo nhìn thấy biểu tình của nàng thì đều ôm quyền khom lưng gọi nàng "Phu nhân".

Nhìn thấy cảnh này, Uông Hoài Thiện nằm trên lưng mẹ hắn yên lặng cười, tay hắn còn vui đùa mà kéo tóc Binh Tiểu Thất đứng gần hắn nhất.

Binh Tiểu Thất bị hắn kéo thì hoảng sợ nhưng lại thấy hắn tác quái thì cười khổ nói, "Tiểu công tử đừng hồ nháo, ngoan ngoãn để mẫu thân ngài cõng đi."

Uông Hoài Thiện lại toét miệng cười, cũng không cho là đúng mà xoay người viết chữ trên lưng mẹ hắn để báo cho nàng lúc trở về bọn họ sẽ làm gì.

Trương Tiểu Oản khẽ mỉm cười. Sau khi rời khỏi chỗ của Thế Tử nàng mang theo ba người này đến chỗ Thế Tử Phi để cáo biệt. Thế Tử Phi thấy mẹ con bọn họ thì không để bọn họ hành lễ. Đầu tiên bà ta sờ mặt Uông Hoài Thiện rồi khích lệ nói, "Thật là tiểu anh

hùng.”

Uông Hoài Thiện cười đắc ý, móc một cái khăn tay từ trong ngực mẹ hắn đưa cho Thế Tử Phi.

“Đây là mấy ngày nay dân phụ thêu, Hoài Thiện nói cảm ơn ngài mấy ngày nay đã chăm sóc dân phụ. Hắn đặc biệt đề nghị dân phụ thêu một cái khăn cho ngài. Dân phụ cũng chỉ biết có mỗi việc này, mong ngài đừng ghét bỏ.” Trương Tiểu Oản hơi thẹn thùng cười cười nói, “Đợi hắn có thể nói chuyện bình thường, dân phụ sẽ để hắn tới dập đầu cảm tạ ngài.”

Thế Tử Phi nghe xong thì buồn cười lấy khăn che miệng cười vài tiếng mới nói, “Ta nói vị Uông gia tiểu công tử này còn nhỏ thế mà đã biết đối nhân xử thế, không biết là học ai. Hiện giờ xem ra chình là từ trong bụng ngươi ra đã như thế. Hắn còn nhỏ vậy nhưng đã thông hiểu nhân tình, lõi đời, từ trên xuống dưới không có ai không thích hắn.”

Trương Tiểu Oản nghe được thì cười một chút, Uông Hoài Thiện lúc này đã tụt xuống, được sự đồng ý của Thế Tử Phi, hắn cầm giấy bút viết: Đợi tiểu nhân khỏe hơn sẽ về hầu cận ngài và Thế Tử gia, còn mang y phục mới mẫu thân tiểu nhân làm cho ngài.

Thế Tử Phi thấy thế thì cười vài tiếng sau đó gọi bà tử và nha hoàn đến thu thập ít đồ tặng đưa đến trên xe ngựa cho bọn họ. Uông Hoài Thiện thấy có thật nhiều thứ tốt thì lại hành lễ với Thế Tử Phi chọc nàng cười đến che miệng rồi than thở, “Miệng ta bị ngươi chọc cười đến đau quá.”

Dứt lời bà ta nhìn Trương Tiểu oản đang mỉm cười đứng bên cạnh nhìn hắn thì dừng một chút sau đó đi tới trước mặt nàng nhẹ giọng nói, “Về sau nếu có chỗ khó xử thì cứ đến hậu viện tìm người gác cổng báo tin cho ta là được.”

Trương Tiểu Oản cảm kích mà hành lễ nói, “Làm phiền ngài đã nhớ.”

Thế Tử Phi nghe xong thì hơi mỉm cười nói, "Ngươi nuôi được một đứa con ngoan."

Uông Hoài Thiện nghe được lời này thì lại khom lưng với Thế Tử Phi rồi mới kéo tay Trương Tiểu Oản để mẹ hắn cõng hắn. Hai mẹ con cùng cáo biệt Thế Tử Phi rồi đi ra cửa.

Bọn họ đi rồi thì không đến một lúc sau Thế Tử cũng tới tìm Thế Tử Phi đi Trung Vương phủ dùng bữa. Đến lúc lên xe ngựa Thế Tử Phi nhỏ giọng nói với Tĩnh thế tử, "Ta thấy Trương thị kia cũng không phải phụ nhân bình thường."

"Sao thế?"

"Ta nhìn thấy trong tay nàng ta có chỗ bị thiếu hẳn miếng thịt, nhưng mặt nàng lại không giống như có việc gì, không hề có chút khổ sở."

"Ừ." Tĩnh thế tử trầm ngâm một chút mới nói, "Cái này ta có nghe Hoài Thiện nói. Lúc trước có người tới bắt nạt bọn họ, mẫu thân hắn một hơi cầm chày đuổi người đến."

Thế Tử Phi nghe xong thì suy nghĩ một hồi lâu mới nhỏ giọng thở dài nói, "Phụ nhân này cũng không dễ dàng."

"Đừng chỉ nói người khác……" Tĩnh thế tử duỗi tay ôm lấy eo vợ, để bà dựa đầu vào vai mình rồi mới đạm mạc nói, "Nàng cũng không dễ dàng. Trước tiên nghỉ ngơi chút, đợi lát nữa nàng sẽ phải nhẫn nhịn."

Thế Tử Phi nghe thế thì cười ra tiếng, dựa vào vai ông ta, tay cầm lấy tay ông ta, để đôi tay thô to của nam nhân bao lấy tay mình rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đúng vậy, bà ta cũng không dễ dàng gì. Đáng thương cho nữ tử

trên đời này nếu không vì chồng thì chính là vì con, chẳng mấy khi được một lát yên bình chân chính.

****

Xe ngựa dừng lại, Mạnh tiên sinh đã đỡ cửa lớn đứng ở kia chờ. Uông Hoài Thiện vừa xuống xe ngựa đã quỳ gối trước mặt ông ấy dập đầu ba cái. Mạnh tiên sinh đỡ hắn lên, nhìn khuôn mặt mang mặt cười của hắn, nghe hắn dùng giọng nói có chút khàn khàn gọi, "Tiên sinh."

"Trở về nhà rồi." Một lúc sau Mạnh tiên sinh chỉ nói những lời này.

"Đúng vậy, trở về nhà rồi. Hoài Thiện đỡ tiên sinh vào nhà đi." Trương Tiểu Oản ở phía sau ôn hòa nói, đồng thời nàng để lão bộc trong nhà đi giúp đỡ đám Binh Tiểu Thất bọn họ đem ngựa dắt đến hậu viện.

Chờ mọi thứ sắp xếp xong Trương Tiểu Oản lại mang theo hai lão bộc đi nấu cơm. Liễu Lục và Liễu Hồng nàng cũng không mang theo về, Uông Vĩnh Chiêu cũng không cưỡng bách nhét người cho nàng nữa. Trương Tiểu Oản cũng chuẩn bị chờ hắn có động tác khác. Nam nhân này tốt hay xấu đều có mục đích, nàng chỉ cần chờ hắn có động tác thì không cần đoán quá nhiều bởi vì thứ nên đến thì trốn cũng không được.

Nấu xong đồ ăn cho cả nhà, vào buổi tối Trương Tiểu Oản rảnh rỗi đi đón Uông Hoài Thiện đang luyện kiếm về nhà tắm rửa đi ngủ.

Gần mười ngày hắn không thể nói chuyện và không thể xuống giường nên thực sự khiến Uông Hoài Thiện nghẹn hỏng rồi. Hắn về nhà luyện kiếm một hồi mới coi như phát tiết bớt đè nén trong lòng. Đợi tắm rửa xong, lúc mẹ hắn chải đầu cho hắn thì hắn đã mơ màng sắp ngủ.

Chờ Trương Tiểu Oản giúp hắn lau khô tóc thì hắn đã ngủ. Trương

Tiểu Oản không nhịn được bật cười, đang muốn bế đứa nhỏ đến trên giường thì nàng phát hiện tay hắn đang nắm chặt lấy góc áo của nàng.

Nàng kéo hai cái không được mà đứa nhỏ lúc này đã chìm trong mộng lại tự giác dựa trên vai nàng, trong miệng gọi một tiếng "Mẫu thân".

Trương Tiểu Oản ngẩng đầu cố nhịn nước mắt đang trào ra, nhưng cho dù không khóc thì tâm nàng vẫn như đao cắt.

Cách ngày người nhà họ Uông tới. Uông Vĩnh Trọng mang đến một ít dược liệu bổ thân.

"Nghe nói Hoài Thiện bị thương nên phụ thân và đại ca bảo đệ mang chút dược liệu tới." Sau khi hành lễ xong, Uông Vĩnh Trọng ngồi ở nhà chính nói, "Nhiều ngày nay đại ca ở binh doanh thao luyện không về nhà. Huynh ấy bảo đệ tới truyền tin nói chờ bận xong việc huynh ấy sẽ tới thăm hai người."

"Cảm ơn lão gia và Đại công tử lo lắng." Trương Tiểu Oản rất là cảm kích nói.

Uông Vĩnh Trọng nhìn khuôn mặt cảm kích của đại tẩu thì dừng một chút mới căng da đầu nói, "Phụ thân nói nếu ở trong thôn không tiện thì ngài và Hoài Thiện có thể về trong nhà dưỡng thương."

"Không cần phải phiền toái như thế," Trương Tiểu Oản đạm mạc cười một chút, sau đó vẫn giữ giọng điệu hòa khí mà nói, "Thế Tử gia đã phái người tới chăm sóc Hoài Thiện, mắt thấy mấy ngày nay hắn đã đỡ nhiều rồi, không cần về đâu."

"Phụ thân nói ở nhà có tổ phụ và phụ thân trông giữ thì bệnh tình có lẽ sẽ……" Uông Vĩnh Trọng do dự mà dừng lại.

Trương Tiểu Oản cười cười nhìn hắn, không nhanh không chậm nói,

“Nói đến đây thì đúng là không cần. Là Hoài Thiện nhất định muốn ở trong thôn này nên Thế Tử gia mới để hắn về nhà dưỡng bệnh, nếu không theo ý của ngài ấy thì hắn phải ở Thế Tử phủ dưỡng thương mới đúng.”

Uông Vĩnh Trọng nghe vậy thì nhíu mày, hắn biết vị đại tẩu này không có ý định về Uông gia nên mới lấy cớ Thế Tử gia. Lời tiếp theo làm thế nào hắn cũng không nói được nữa nên đành cáo từ ra về.

Trương Tiểu Oản đưa hắn ra cửa chính rồi gọi Binh Tiểu Bát tới đưa hắn đến cửa thôn. Binh Tiểu Bát vừa thấy là người Uông gia tới thì đã trừng mắt giơ tay nói, “Mời.”

Nghe câu “mời” nghiến răng nghiến lợi của hắn, Uông Vĩnh Trọng cười một chút, đợi đến cửa thôn Binh Tiểu Bát không đi theo nữa thì hắn mới phi ngựa sang hướng khác, đi tới Bạch Hổ doanh của anh hắn.

Uông Vĩnh Chiêu được hắn báo tin, đồng thời biết được những ai đang ở trong viện thì chỉ cười khẽ mấy tiếng rồi lại tiếp tục thao luyện binh lính. Uông Vĩnh Trọng báo tin xong thì về nhà bẩm báo lại với phụ thân hắn.

Trước mắt đứa cháu kia của hắn nghiễm nhiên được Thế Tử coi trọng, gia nhập Hắc Lang doanh, tính toán đối chọi với Bạch Hổ doanh của bọn họ.

Uông Vĩnh Trọng lúc này cũng mới sáng tỏ tại sao khi ăn tết, đại ca hắn lại muốn cùng đại tẩu cùng nhau đốt pháo. Nàng là con dâu của Uông gia, còn đứa cháu kia cũng là người của Uông gia. Hắn thế nhưng lại gia nhập Hắc Lang doanh cạnh tranh với Bạch Hổ doanh của cha hắn. Nếu người ngoài nghe nói thì nhà bọn họ sẽ không bị chỉ trích gì.

****

Bên này Uông Vĩnh Chiêu thao luyện binh lính xong, lúc màn đêm buông xuống hắn nghị sự với đám tướng lĩnh thủ hạ rồi thay đổi thường phục, không mang theo ai mà cưỡi ngựa chạy đến thôn Phiến Diệp Tử.

Lúc hắn đến đó đã là giờ Tý, hắn giơ tay gõ cửa thì thấy có lão bộc chạy đến mở cửa.

"Phu nhân đâu?" Uông Vĩnh Chiêu dẫn ngựa đi vào, thổi mồi lửa nhìn nhìn. Đợi đến khi nhìn thấy cọc gỗ mà đứa nhỏ dùng để luyện võ thì hắn dắt ngựa qua buộc vào đó.

"Là Uông đại nhân ư?" Lão bộc gác đêm kia già cả mắt mờ, nhìn vài lần mới thấy rõ người đang quen thuộc lưu loát làm một loạt động tác kia là ai. Lúc này ông ta nhanh chóng trả lời, "Lúc này phu nhân đã đi ngủ."

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu vừa nói vừa đi về phía hậu viện.

Lão bộc thấy hắn quen cửa quen nẻo thì kinh hãi không thôi. Ông ta vội đóng cửa rồi đi theo phía sau hắn nhưng sức lực của hắn lớn nên ông ta quả thật không theo nổi vị tổng binh đại nhân này. Cho dù ông ta cầm đèn chạy chậm theo thì cũng không theo kịp. Chờ ông ta đến hậu viện, còn chưa vào cửa đã nghe thấy một tiếng rống to khàn khàn của tiểu công tử vang lên như long trời lở đất trong bóng đêm: "Kẻ cướp to gan ở đâu ra, đêm hôm dám lẻn vào nhà lão tử……"

Chương 112

Nghe được tiếng la, Uông Vĩnh Chiêu chưa vội lên tiếng chỉ đi nhanh đến nhà chính, trên đường tránh được mũi tên mang theo sát khí của Tiểu Lão Hổ. Hắn đẩy cửa đi vào, lấy mồi lửa bật đèn dầu.

Bóng tối lập tức bị ánh đèn xua tan, đứa nhỏ vừa nhìn thấy hắn thì đã kinh ngạc lên tiếng, "Hóa ra là phụ thân đại nhân……" Dứt lời hắn thu mũi tên trong tay, khom lưng cúi đầu nói, "Hài nhi bái kiến phụ thân đại nhân, không biết ngài đại giá đến đây, mong ngài thứ tội."

Uông Vĩnh Chiêu quét mắt nhìn hắn, buông đèn trong tay rồi ngồi ngay ngắn trên ghế. Từ khi đứa nhỏ này tiến vào Trung Vương phủ, hơn nửa năm nay mọi hành động của hắn đều chứng tỏ hắn bằng mặt mà không bằng lòng với minh. Điều này hắn biết và hắn cũng không ngốc.

Lão bộc kia cũng mang theo đèn lồng tới, nhìn thấy cảnh này thì ông ta nói với Uông Hoài Thiện lúc này còn đi chân trần, "Tiểu công tử, Tổng Binh đại nhân tới, ngài mau mặc xong quần áo rồi ra ngoài bái kiến."

Uông Hoài Thiện nghe xong thì cười, đôi mắt nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu đang im lặng. Uông Vĩnh Chiêu không nói gì, một khắc sau thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Theo đó là Trương Tiểu Oản đã ăn mặc chỉnh tề đi tới hành lễ, "Đại công tử."

"Miễn." Uông Vĩnh Chiêu lúc này mới ngước mắt nhìn Uông Hoài Thiện, nhàn nhạt nói, "Mặc xong quần áo rồi ra đây."

Uông Hoài Thiện đáp "Vâng" nhưng không rời đi mà chỉ ngước mặt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ……

Uông Vĩnh Chiêu thấy thế thì cong cong khóe miệng. Thế mà hắn còn dám trách cha mình đêm khuya mới tới sao? Đúng là đứa nhỏ to gan.

"Đi mựac xong rồi qua đây thỉnh an phụ thân." Lúc này phụ nhân kia mở miệng, giọng nói dịu dàng cực kỳ. Đứa nhỏ nghe xong thì lui ra, mà lão bộc nhìn thấy nàng tới cũng đã cầm đèn lồng đi xuống.

"Ngươi có biết vì sao ta đến không?"

"Mong Đại công tử nói rõ."

Nhìn nụ cười đạm mạc trên môi Trương thị, Uông Vĩnh Chiêu bình tĩnh nói, "Hắn đã đi chỗ nào? Sao lại bị thương? Ta là phụ thân hắn thì hắn nên được biết những chuyện này. Nhưng Thế Tử không báo cho ta, ngươi là mẫu thân của hắn có phải cũng nên giải thích cho ta không?"

"Phụ nhân quả thật không biết."

"Không biết?" Uông Vĩnh Chiêu hừ lạnh một tiếng, "Dám nói không biết? Trương thị, hắn gia nhập quân doanh đối địch chứ không vào dưới trướng của ta mà ta cũng chẳng nói gì. Có điều người khác vẫn sẽ có đánh giá, ngươi thật sự cho rằng hắn dựa vào Thế Tử thì có thể kê cao gối mà ngủ sao? Ngươi cho rằng người khác đều mù mắt rồi chắc?!"

Uông Vĩnh Chiêu đập bàn khiến nó run rẩy, Trương Tiểu Oản nghe xong thì chỉ bình tĩnh suy nghĩ một hồi mới nhìn thẳng Uông Vĩnh Chiêu nói, "Phụ nhân ngu dốt, mong Đại công tử nói rõ hơn một chút."

"Cho dù hắn bất hòa với ta thì ít nhất cũng phải giữ mặt ngoài cho

tốt.” Uông Vĩnh Chiêu nhẫn nhịn, đứng lên đi đến cạnh cửa, xác định lão nô kia đứng ở ngoài cửa, bên cạnh không có ai mới quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Oản, ánh mắt lạnh băng, giọng nói nhẹ đến khônng thể nhẹ hơn, “Quay đầu lại đợi bệ hạ hỏi ta con mình đi đâu làm gì, Trung Vương cũng hỏi ta mà ta một chữ không đáp được thì Trương thị, ngươi đặt ngươi, ta và Uông gia ở chỗ nào? Việc này Thế Tử giấu diếm Hoàng Thượng, đến phụ vương mình ông ta cũng giấu, ngươi nói xem có phải việc tốt không?”

“Ngươi cho rằng chỉ cần ngươi ôm được gốc đại thụ này thì các ngươi có thể bén rễ nảy mầm chắc?” Uông Vĩnh Chiêu lại đi vài bước, đến gần nàng nhẹ nói bên tai nàng, “Ngươi cũng đừng quê vì sao hắn đến Trung Vương phủ.”

Trương Tiểu Oản không cười nữa mà hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu nói, “Mong Đại công tử nói rõ.”

“Ngươi không cần mở miệng là Đại công tử,” Uông Vĩnh Chiêu ngồi xuống, xoa trán, chống đầu nhàn nhạt nói, “Khoảng cách này ngươi có kéo xa đến mấy thì ngươi cũng vẫn là con dâu Uông gia, hắn vẫn alf người của Uông gia. Nếu ta có việc thì các ngươi thoát làm sao được? Nhưng nếu hắn xảy ra việc thì ta lại có cách đẻ thaots được. Hiện nay chính là ta tồn tại thì các ngươi mới có thể sống, ngươi cứ nghĩ lại cho kỹ đi.”

“Thế Tử…… Vì sao không nói với ngài?” Dưới ánh đèn cô liêu, gió lạnh thổi vào khiến ánh đèn lay động. Trương Tiểu Oản cúi đầu, cả người lạnh lẽo nhưng vẫn nhẹ nhàng hỏi.

“Các ngươi không thể không thắt cổ trên cái cây Thế Tử hả? Nguyện trung thành với ông ta nhưng lại bất kính với ta phải không?”

“Đó là đường sống.”

“Đường sống?” Uông Vĩnh Chiêu cười lạnh nói, “Các ngươi cho dù có đường sống thì cũng là do ta che chở ở phía trước để lại đường sống

cho các ngươi.”

“Đại công tử nói đùa,” Trương Tiểu Oản nghe vậy thì ngẩng đầu, nhẹ nhàng trả lời, “Không biết có bao nhiêu hồi mẫu tử chúng ta xém chút nữa là chẳng còn, hẳn trong lòng Đại công tử cũng hiểu rõ. Chỉ sợ ngài còn đang kỳ quái không hiểu vì sao chúng ta còn sống được tới bây giờ ấy chứ?”

Đôi mắt Uông Vĩnh Chiêu mãnh liệt co lại, nhìn thẳng vào Trương Tiểu Oản.

“Đường sống trước kia làm thế nào có được thì sau này cũng cứ thế đi. Sống được một ngày thì là một ngày……” Trương Tiểu Oản quỳ trước mặt hắn dập đầu, mỏi mệt đến cực điểm mà nói, “Đại công tử, ta không quên mình là con dâu Uông gia, Hoài Thiện là cháu của Uông gia nhưng việc này Thế Tử không cho nói thì chúng ta lấy bản lĩnh đâu ra mà nói?”

Nàng vừa dứt lời này thì cạnh cửa vang lên tiếng cười. Uông Hoài Thiện lúc này vừa cười vừa đi đến bên cạnh mẹ hắn rồi nói với Uông Vĩnh Chiêu, “Hóa ra phụ thân đại nhân tới đây là để hỏi ta đã đi giúp Thế Tử làm việc gì sao?”

Uông Vĩnh Chiêu lạnh lùng mà nhìn hắn. Uông Hoài Thiện nhìn khuôn mặt giống hệt mình kia rồi thở dài nói, “Nhưng Thế Tử đã dặn dò là không thể nói ra chuyện này. Phụ thân đại nhân nếu không thể không biết thì ngày mai cùng đi Thế Tử gia xin chỉ thị là xong.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì nhếch khóe miệng cười nói, “Thật là có gan tày trời.”

“Phụ thân đại nhân tán thưởng.” Uông Hoài Thiện nói xong thì kéo tay Trương Tiểu Oản nói, “Mẫu thân đứng lên đi, trên mặt đất lạnh hơn nữa ngài có làm sai gì đâu. Ngài chỉ nghe theo lời Thế Tử dặn dò, phụ thân đại nhân sẽ không nhẫn tâm phạt ngài quỳ đâu. Ngài

nhanh đứng lên đi, có phải hay không? Phụ thân đại nhân……”

Một câu này hắn cười hỏi Uông Vĩnh Chiêu. Uông Vĩnh Chiêu dùng ánh mắt lạnh băng nhìn vào ánh mắt con trai mình. Ánh mắt lạnh băng, giống nhau như đúc của hai cha con vào giờ phút này chém giết đối phương. Cuối cùng Uông Vĩnh Chiêu nhẹ gật đầu để Uông Hoài Thiện kéo nàng lên.

“Mẫu thân, con đói bụng, phụ thân đại nhân hẳn cũng đói. Ngài đến phòng bếp làm cho chúng ta chút gì đó ăn đi. Để con và phụ thân tâm sự một chút.” Uông Hoài Thiện nói đến đây thì nhìn thoáng qua Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản nhìn ánh mắt chắc chắn của con thì nhắm mắt, không nói gì nữa mà chỉ thi lễ rồi xoay người đi ra ngoài.

****

Trương Tiểu Oản bưng bánh nướng áp chảo cùng canh thịt đến thì thấy hai cha con vẫn ngồi trên ghế dựa căng thẳng đối mặt không nói một lời. Nàng đi qua chỉnh đèn dầu cho sáng rồi ôn hòa nói, “Ăn trước đã.”

Nói xong nàng mang ghế dựa đến ngồi giữa bọn họ, cầm muỗng múc canh cho hai người sau đó lại thả bánh nướng trước mặt bọn họ. Hai người vẫn không nhúc nhích, nàng thì cầm lấy bánh cắn một miếng, lại uống canh.

Chờ nàng ăn rồi Uông Hoài Thiện mới cầm bánh cắn một miếng, uống ngụm canh. Chờ bụng ấm lên hắn mới uống hết canh thịt với gừng rồi cầm bát đưa cho mẹ mình nói, “Mẫu thân, cho con một bát nữa.”

Trương Tiểu Oản vừa cười vừa đi múc một bát to cho hắn. Uông Vĩnh Chiêu thấy thế thì cũng cầm bánh nướng áp chảo lên ăn với canh thịt.

Đãi bọn họ sắp ăn được đến cuối thì Trương Tiểu Oản mới mở miệng nhẹ nhàng nói, "Ta nghĩ tới nghĩ lui thì thấy lời vừa rồi lời Hoài Thiện nói cũng là một biện pháp. Ngày mai phụ tử hai người đi bái kiến Thế Tử gia một chuyến, trước mặt Hoài Thiện, Đại công tử có gì muốn hỏi thì cứ hỏi Thế Tử."

Lúc này Uông Hoài Thiện trừng mắt, Trương Tiểu Oản thì nhẹ nhàng lắc đầu với hắn ôn hòa nói, "Đại công tử là phụ thân của con, quan tâm đến con là việc nên làm. Hoài Thiện, con phải hiểu lễ."

Uông Hoài Thiện nghe xong thì miễn cưỡng cười nói, "Con đã biết."

Trương Tiểu Oản sờ sờ đầu hắn sau đó ngẩng đầu thê lương mà cười với Uông Vĩnh Chiêu, "Đại công tử, mẫu tử chúng ta chỉ có thể làm như thế. Mặc kệ ngài đối xử với chúng ta thế nào thì coi như vì hắn thật sự có bản lĩnh nên mong ngài coi chừng hắn nhiều hơn. Rốt cuộc hắn cũng là huyết mạch, là hài nhi của ngài."

"Mẫu thân……"

Trương Tiểu Oản nắm chặt lấy tay hắn ở dưới bàn, để hắn đè bất mãn xuống. Trên mặt nàng vẫn là vẻ thê lương như cũ mà nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đại công tử, ngài nói như thế nào?"

"Cứ thế đi." Uông Vĩnh Chiêu uống xong một ngụm canh cuối cùng thì nói câu này.

Sau đó hắn để Trương Tiểu Oản sửa sang lại ra một gian phòng rồi đi ngủ.

Chờ bố trí xong cho hắn nàng tới phòng Uông Hoài Thiện. Hắn đang nằm bò hỏi mẹ hắn đang ngồi ở mép giường sửa sang lại ống đựng tên, "Mẫu thân biết con và hắn đàm phán thất bại sao?"

"Ừ."

“Sao ngài lại biết?”

Trương Tiểu Oản cầm vải mềm lau mũi tên sắc bén, nhạt nhạt nói, “Nghe được giọng điệu kia của hắn thì biết. Hai người hiện tại đều vì chủ tử của mình, mà con đi theo Thế Tử gia thì dù bí mật hay quang minh cũng đều là con đường nguy hiểm. Con trai, hắn chỉ muốn xác định con đường con đi dù thuận lợi hay có hại thì hắn đều có được chỗ tốt.”

“Mẫu thân nói kỹ xem nào.”

“Nếu Thế Tử thắng và ngồi được lên vị trí kia, chỉ cần có con ở đó thì hắn sẽ không thiệt thòi. Trên đời này không có chuyện nhi tử lập công lại giết phụ thân. Nhưng nếu Thế Tử không thắng thì đến lúc đó hắn có ra tay giết con cũng chỉ là chuyện thanh lý môn hộ.” Trương Tiểu Oản nói xong cái này thì lạnh lùng cười nói, “Thiên hạ này có bao nhiêu lợi ích thì phụ thân của con sợ là một mình muốn chiếm hết rồi.”

“Hắn muốn chiếm thì để hắn chiếm.” Uông Hoài Thiện chắc là đã nghĩ đến choáng váng, cuối cùng lẩm bẩm mà nói ra câu này. Dứt lời hắn quay đầu nhìn về phía mẹ mình nói, “Mẫu thân, Thế Tử nhất định phải có được vị trí kia.”

“Ừ.”

“Mẫu thân không sợ sao?”

“Sợ gì?”

“Thế Tử mà bại nếu là bại thì ngài sẽ phải đi theo con. Hắn có biện pháp dẫm lên thi thể con để tranh công nhưng mẫu thân thì không.” Uông Hoài Thiện bò lên đùi mẹ mình, lật người nằm ngửa ra, nhìn mẹ hắn từ dưới.

“Đi thì đi,” Trương Tiểu Oản cười cúi đầu dùng mặt chạm chạm mặt hắn, tiện đà đứng dậy tiếp tục xoa mũi tên, nhàn nhạt nói, “Có thể cùng đi thì tốt.”

Uông Hoài Thiện ngây ra mà nhìn khuôn mặt bình yên của mẹ hắn. Nhìn lâu quá hắn ngây người ra quên cả rời mắt.

Trương Tiểu Oản cọ xong hai mũi tên thấy mắt hắn vẫn mở to thì vươn tay che mắt cho hắn, sau đó mỉm cười nhẹ nhàng nói, “Ngủ đi, gối lên đùi mẫu thân mà ngủ. Chờ con tỉnh lại vẫn sẽ thấy mẫu thân, bất kể ở đây cũng sẽ thấy. Mẫu thân sẽ luôn ở đây.”

Chương 113

Sáng sớm ngày hôm sau Trương Tiểu Oản thức dậy nấu cháo, nướng bánh, ba người ở hậu viện ăn một bữa cơm sáng cùng nhau.

Sau khi ăn xong, tiễn bọn họ ra ngoài nàng quay người đi tới bên cạnh Mạnh tiên sinh đang đứng trước cửa. Lão bộc thấy thế thì theo bản năng lui ra phía sau mấy bước, cách xa một chút để bọn họ tiện nói chuyện.

Hạ nhân từ phủ Thế Tử ra rất khác những chỗ khác, cực kỳ có chừng mực. Đó là một nguyên nhân vì sao lúc Tiểu Lão Hổ muốn đặt cược lên người Thế Tử thì Trương Tiểu Oản cũng không mở miệng ngăn cản.

Từ chi tiết nhỏ có thể nhìn ra phương hướng lớn. Thế Tử kia không đơn thuần chỉ muốn ngồi lên bảo tọa kia mà qua thời gian Trương Tiểu Oản đã có thể nhìn thấy sự bất đồng.

Nhưng chỉ có như thế thì chưa đủ, nàng đồng thời cũng là một người mẹ, nếu có thể thì bất luận thế nào nàng đều muốn tận sức bảo vệ con mình.

"Không ngại, để lại chút đường lui cũng tốt." Mạnh tiên sinh nhỏ giọng mở miệng nói.

Trương Tiểu Oản quay đầu, hơi hơi mở miệng hỏi, "Tiên sinh, ta không nhìn thấu Đại công tử này, ngài có thể nhìn thấu không?"

Nàng biết quá ít về thời cuộc này, càng không biết Uông Vĩnh Chiêu

ở chiều dã thể hiện ra sao. Nhưng mấy năm nay Uông Vĩnh Chiêu ở trước mặt nàng luôn là người có ý chí sắt đá, lá mặt lá trái, có thể nâng lên cũng có thể đặt xuống. Hắn có thể tàn nhẫn đến mức ngươi chết trước mặt hắn cũng không chớp mắt nhưng lúc cần thiết hắn cũng có thể diễn trò để ngươi hạ thấp cảnh giác.

Hắn nâng quá cao, hạ quá thấp, Trương Tiểu Oản không dám coi khinh hắn mà chỉ có thể tận lực hạ thấp bản thân để bản thân lộ ra yếu ớt để mong hắn có thể bớt cảnh giác với mẹ con nàng.

Nhưng cho dù như thế nàng cũng hoàn toàn không cảm thấy Uông Vĩnh Chiêu thật sự tin mình. Chẳng qua nàng rớt vài giọt nước mắt thì hắn cũng cho nàng vài phần thể diện, giống như đang khen ngợi nàng thức thời.

"Thứ ta biết cũng rất ít, nhưng……" Mạnh tiên sinh nói xong câu này thì không nói tiếp nữa. Trương Tiểu Oản cách ông ta gần nhưng chỉ cần không lắng nghe cẩn thận thì sẽ không nghe ra tiếng ông ta nói chuyện, "Mấy ngày trước, ta nghe được một người bạn cũ nói không ít người từng ở dưới trướng vị Tổng Binh đại nhân này được đề bạt. Trong triều này không biết có bao nhiêu người là của hắn, nói đến hành động này của Thế Tử, sợ là cũng có vài phần lấy Hoài Thiện ra để áp chế hắn."

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì cúi đầu, nhìn mặt đất nhẹ nhàng nói, "Những thứ này mong tiên sinh chỉ bảo Hoài Thiện thêm một hai. Hắn còn nhỏ dại, có rất nhiều chuyện còn phải dạy dỗ mới có thể nhớ kỹ trong lòng."

"Ừ." Mạnh tiên sinh vuốt râu gật đầu, chậm rì rì mà đi về phía trước. Trương Tiểu Oản cũng chậm rãi đi theo phía sau, dòng máu nóng trong cơ thể càng ngày càng lạnh đi.

****

Ngày ấy sau khi trở về thì trong một khoảng thời gian Uông Vĩnh

Chiêu ngày ngày nghỉ ở hậu viện, Uông Hoài Thiện cũng rất là đề phòng hắn nhưng thấy hắn căn bản không thèm liếc nhìn mẹ mình nhiều lắm nên hắn mới yên tâm.

Qua mấy ngày thì có tin tức truyền tới nói Trung Vuong sắp không được. Ngay trong ngày đó Trung Vương chết trên giường bệnh, Uông Vĩnh Chiêu mang theo Uông Hoài Thiện vào Trung Vương phủ, 5 ngày sau thì Hoài Thiện về nhà.

Lưu Tĩnh kế thừa Vương phủ, được đương kim hoàng đế phong làm Tĩnh Vương.

Từ ngày đó Uông Vĩnh Chiêu không tới nữa, mà Uông Hoài Thiện cũng ở trong nhà ngày ngày được Mạnh tiên sinh dạy dỗ. Lúc này thời cuộc đã hoàn toàn thay đổi, hiện tại Tĩnh Vương bị hoàng đế lấy cớ phải giữ đạo hiếu nên đặc chuẩn cho ông ta ở nhà giữ tang ba năm.

Nói là giữ đạo hiếu nhưng kỳ thật là tước binh quyền của ông ta. Thế lực trước kia của Trung Vương một nửa giao cho Binh Bộ Thượng Thư Lăng Lan, một nửa giao cho Dư Tổng Binh Uông Vĩnh Chiêu.

Hắc Lang doanh từ đây nhập vào Bạch Hổ doanh, chịu sự chỉ huy của Bạch Hổ Doanh.

Hoàng đế ra chiếu lệnh thì tình hình cũng rõ hơn: Tĩnh Vương đã bị giam lỏng, binh quyền toàn bộ nắm ở trong tay người của đương kim hoàng đế.

Theo tin tức tiền triều mà Mạnh tiên sinh để lộ ra thì sau khi Tĩnh Vương đoạt được 50 vạn lượng vàng bạc chôn ở biên cương tái bắc đã dùng phương thức bí mật sung vào quốc khố, coi như bạc của quốc gia.

Hai tháng sau Uông Vĩnh Chiêu áp giải vàng bạc hồi triều, đêm đó

được người của Hắc Lang doanh đưa tin, Uông Hoài Thiện lén lút nói với Trương Tiểu Oản, "Đó chính là con cáo già, mẫu thân, về sau hắn nói cái gì ngài cũng không được tin, Vương gia chính là bị hắn lừa đến khổ."

Ngày đó không biết Thế Tử gia cùng hắn ở trong phòng nói gì đó nhưng Uông Hoài Thiện chỉ biết sau lúc đó số tiền bạc bọn họ tìm được đều đưa cho Uông Vĩnh Chiêu. Vừa xong việc đó thì Thế Tử, lúc ấy đã là Vương gia lập tức bị giam lỏng. Uông Hoài Thiện cảm thấy phụ thân đại nhân của hắn quả thật là xấu đến không thể xấu hơn.

Trương Tiểu Oản cười, suy nghĩ một hồi mới thở dài nói, "Những việc này mẫu thân đều không biết, còn phải nghe Mạnh tiên sinh nói, còn phải cẩn thận từng bước. Ở chỗ mẫu thân thì ta tự nhiên sẽ có tính toán và ra chủ ý, con đường lo lắng."

"Cũng phải," Uông Hoài Thiện ngẫm lại, thở dài nói, "Tiên sinh từng không dưới vài lân khen ngợi ngài cẩn thận hơn con nhiều."

Mấy ngày sau Uông Hoài Thiện lại được tin nói hoàng đế giải tán binh quyền của Uông Vĩnh Chiêu, thu ấn triện của hắn lại giao cho đương kim quốc cữu gia, Binh Bộ Thượng Thư Lăng Lan.

Trương Tiểu Oản nghe được tin này thì kinh hãi không thôi, vội mang theo Hoài Thiện đi gặp Mạnh tiên sinh. Mạnh tiên sinh biết được thì lão nhân gia nằm liệt trên giường, sau một lúc lâu mới nói, "Lại đi tới bước này, mỗi triều đại đều chạy không thoát một bước này."

Dùng xong thì ném, các hoàng đế đều thích làm chuyện này. Trương Tiểu Oản cười khổ nói với ông, "Ngài tính xem Hoàng đế bệ hạ còn có thể có động tác gì khác không?" Nếu có liên quan tới con nàng thì nàng không thể không có quyết định khác.

"Chỉ dừng ở đây thôi," Mạnh tiên sinh lắc đầu thở dài, "Tước binh

quyền rồi thì Uông tổng binh cũng thành kẻ có tiếng mà không có miếng. Tướng quân không có binh quyền thì có cái gì để làm? Cũng chỉ có thể thảm đến thế mà thôi."

Trương Tiểu Oản nghe được thì thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng vẫn còn lo lắng. Nam nhân kia nóng vội chuyện sự nghiệp nhưng lại thua dưới tâm tư của kẻ độc tài ngồi trên chốc khiến hắn có tiến nhanh cũng chỉ có thể dừng ở đây.

Uông Hoài Thiện ở một bên nghe thấy mẹ hắn thở dài thì không cho là đúng nói, "Mẫu thân đáng thương hắn làm chi? Hắn không binh quyền chẳng phải vẫn còn cả viện toàn di nương xinh đẹp đó sao?"

Trương Tiểu Oản nghe được thì cười ra tiếng, nhưng vẫn gọi hắn đến nhẹ giọng nói với hắn, "Mẫu thân không đáng thương hắn mà chỉ cảm thán thế sự vô thường. Ngày sau nếu con cũng thế thì chớ nên so đo được mất, nếu không sau khi ngã xuống sẽ khó khăn hơn bình thường nhiều."

****

Đúng theo lời Trương Tiểu Oản nói, những ngày này Uông Vĩnh Chiêu không phải khó khăn bình thường. Sau khi hắn bị tước binh quyền thì những người trước kia từng dưới trướng hắn cũng bị điều tra rồi bãi miễn chức, bất kể là đang làm ở đâu, dù chỉ là kẻ nha dịch cũng bị tống cổ về quê.

Những người này trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, thời đại lại khó khăn khi mà củi gạo mắm muối đều đắt đỏ. Sau khi bọn họ bị bãi miễn thì trong thời gian ngắn đều gặp khó khăn trong việc nuôi gia đình. Uông Vĩnh Chiêu lén tặng 50 lương cho mỗi nhà, nhà nào có hơn 9 người thì sẽ tặng 100 lượng. Đường xá xa xôi nhưng chỉ cần hắn nhận được tin thì sẽ tặng tiền qua.

Vì thế mà tiền bạc kiếm được do đánh giặc mấy năm nay cùng với tiền thưởng cứ vậy bị tiêu phí non nửa. Một già nhà trẻ của hắn còn

phải chi tiêu, còn có gia binh hơn trăm người phải nuôi dưỡng. Uông phủ cứ thế cũng trở nên khó khăn hơn.

Có một ngày di nương được Uông Vĩnh Trang chuyên sủng khóc lóc nháo lên muốn đánh một bộ trang sức để về nhà mẹ đẻ khiến hậu viện gà bay chó sủa. Các nữ nhân khác cũng không quá quen với tình trạng thiếu ăn thiếu mặc này nên đồng loạt khóc lóc náo loạn.

Uông Vĩnh Chiêu tâm phiền ý loạn về thôn Phiến Diệp Tử muốn Trương Tiểu Oản trở về giải quyết. Trương Tiểu Oản vội một ngày, đem nha hoàn của các di nương bán ra 20 người, các bà tử lớn tuổi thì không bán được. Các di nương tới khóc lóc với nàng thì nàng chỉ cười nói, "Cũng được, nghe nói nhà mẹ đẻ các ngươi đều tốt, ta sẽ thưởng mấy nha hoàn này cho các ngươi để các ngươi mang về nhà mẹ đẻ mà sống cho vui vẻ."

Về nhà mẹ đẻ thì vui vẻ ở chỗ nào? Đây không phải bị tống cổ về sao? Như thế thì làm gì còn ngày lành nào nữa. Bọn họ đã gả đi, làm gì có nhà nào nuôi không một đứa con gái gả ra làm di nương chứ?

Vì thế các di nương chỉ đành câm miệng. Trương Tiểu Oản ở Uông gia mấy ngày xử lý lý, tính toán, ai bán được thì bán nhưng gia tướng và binh lính thì không thể bán, cũng không thể tống cổ đi.

Hôm nay nàng chỉ đành tìm Uông Vĩnh Chiêu cùng hắn thương lượng, "Tạm thời để quản gia đưa bọn họ tới thôn trang, để bọn họ làm ruộng trước, sống những ngày bình thường rồi thuận tiện sinh vài đứa con nối dõi tông đường."

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì hồ nghi mà xem nàng. Trương Tiểu Oản tùy ý để hắn đánh giá, chỉ tiếp tục nhàn nhạt nói, "Thôn trang này là mấy năm trước ta mua được, tổng cộng có ba chỗ, đất đai cũng có thể trồng trọt lương thực, coi như đủ chỗ bố trí trăm người. Trước cứ để bọn họ tới đó đã."

Uông Vĩnh Chiêu không nói gì, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo cố gắng xuyên thấu qua người nàng. Bị hắn nhìn một lúc lâu thì Trương Tiểu Oản mới thở dài nói, "Ngài cũng đừng nhìn ta, trước đây ta đã nói với ngài ta là con dâu Uông gia mà mấy thôn trang đó cũng là tiền ngài đưa mấy năm nay, còn có một ít tiền tài Thế Tử cho .Ta là một người xuất thân bần nông, cầm tiền bạc trong tay thì không yên tâm bằng việc có ruộng đất. Vì thế ta cũng bỏ tiền ra mua, mà ngài cũng đừng nghĩ nghĩ nhiều về viện này."

Uông Vĩnh Chiêu sau khi nghe xong thì khinh thường bĩu môi, "Ta nào có nghĩ nhiều, là ngươi nghĩ nhiều."

Trương Tiểu Oản cười cười, quay lại chủ đề chính, giọng điệu vẫn ôn hòa nói "An trí xong cho những người này thì chi tiêu trong nhà có thể giảm rất nhiều, hẳn là Nhị phu nhân có thể chống đỡ được."

"Ừ."

Như thế coi như mang hơn nửa người trong phủ Tổng Binh ra ngoài, chi phí trong nhà xác thật cũng đủ dùng, các di nương cũng không hề ngày nào cũng nhớ thương trang sức và y phục mới. Uông gia cứ thế mà bình an lại.

****

Đám gia binh của Uông Vĩnh Chiêu mang con cái tới thôn trang, thấy nhà cửa chỗ đó cũng tốt, đất đai cũng không tệ, lại được xử lý đâu ra đó thì cũng vui vẻ ở lại. Hai mươi mấy người của Hồ gia thôn được mời đến cùng với anh em họ Trương dẫn bọn họ đi làm quen với hoàn cảnh, xem kho lúa, khiến bọn họ cảm thấy đây không phải quá tệ, bọn họ sau này cũng có thể sống được tốt và Tổng Binh đại nhân không phải đang vứt bỏ bọn họ.

Hôm nay vất vả một ngày, buổi tối đi nghỉ Hồ nương tử nhẹ giọng hỏi Hồ Cửu Đao, "Tiểu Oản tỷ tỷ có ý gì? Nuôi nhiều người rảnh rỗi như thế làm gì?"

“Sao lại rảnh rỗi?” Hồ Cửu Đao ôm lấy nàng, để nàng nằm trên người mình thoải mái dễ chịu rồi mới nhẹ giọng nói, “Nàng không thấy Hoài Thiện cả ngày chào hỏi người ta sao? Bọn họ đến đây ở, cày cấy trên mảnh đất này, mọi thứ đều là danh nghĩa của tỷ tỷ. Những người này là gia binh của Tổng Binh đại nhân nhưng qua một thời gian nữa bọn họ ăn quen lương thực nhà Tiểu Lão Hổ vậy chẳng phải sẽ thành binh lính của hắn sao? Vào thời đại này nàng nói xem biên cương sẽ thiếu đánh nhau sao? Trong vòng 20 năm nay đừng nhìn Đại Phượng triều lâu lâu lại có thiên tai là khổ, ta nghe người từ phía bắc đến nói người Hạ còn khổ hơn. Chúng ta hiện tại trời nóng nhưng giếng còn có nước, còn bọn họ ở kia vì thiếu nước mà mỗi ngày có không ít người khát chết. Có người uống nước bùn bẩn đến khi chết ruột còn có mùi thối, chờ đến khi bọn họ lại có tân hoàng ngồi lên bảo tọa thì ta thấy không lâu nữa sợ là sẽ lại có đánh nhau thôi. Đến lúc đó nếu Hoài Thiện của chúng ta phải ra chiến trường thì những người này sẽ che ở phía trước và đi theo bên người hắn, nàng có hiểu không?”

“Còn đánh nữa sao? Hoài thiện cũng phải đi sao?” Hồ nương tử kinh ngạc.

“Phải đi.” Hồ Cửu Đao sờ sờ mặt vợ mình, lại vỗ lưng nàng nhẹ giọng nói, “Những việc này để nam nhân chúng ta quản là được, nàng đừng nhọc lòng, mau ngủ đi.”

“Chàng không đi chứ?” Hồ nương tử vẫn không an tâm.

“Ta không đi.” Hồ Cửu Đao cười nói, “Ta còn phải cùng nàng quản mấy tòa nhà của Uông phu nhân đó, nàng nghĩ tỷ ấy yên tâm giao cho người khác chắc?”

Hồ nương nghe xong thì quả nhiên yên tâm. Mấy thôn trang này đều là Uông nương tử để Trương Đại Bảo cùng Hồ Cửu Đao nhà nàng quản lý. Trước đây nàng ấy cũng nói để bọn họ giúp Hoài Thiện quản lý, có người ở hay không cũng lén để bọn họ quản, gạo

thóc dược liệu giấu ở đó cũng đều có người canh. Ngoài bọn họ nàng cũng chẳng tin ai, hẳn là nếu Cửu Đao mà đi thì sẽ thiếu một người có thể tin tưởng.

Chương 114

An trí xong cho đám gia binh đó, Trương Tiểu Oản lại lấy vàng Thế Tử Phi cho nàng đưa cho Uông Vĩnh Chiêu. Uông Vĩnh Chiêu nhận lấy mở ra vừa thấy thì tròng mắt một khắc thiếu chút nữa lòi ra. Lúc này Trương Tiểu Oản đã đi xa, Uông Vĩnh Chiêu như trúng tà mà nhìn chằm chằm bóng dáng nàng, không biết rốt cuộc nàng biết được bao nhiêu việc của hắn.

Hắn lại cực kỳ không yên tâm, gọi thám tử được phái đến theo dõi nàng hỏi tinh tế nhưng vẫn không hỏi ra cái gì. Phụ nhân kia ngày thường ngoài trồng rau, làm chút việc may vá hoặc đánh cờ với Mạnh tiên sinh thì không làm gì cả, cũng không gặp người nào.

Uông Vĩnh Chiêu hồ nghi thật sự, chỉ thấy đứa nhỏ kia không tới mấy ngày đã quen thuộc gia tướng của hắn như người nhà, lại nghĩ đến những lời phụ nhân kia nói trước đây thì cuối cùng chỉ thở dài một hơi.

Phụ nhân này chung quy cũng có chỗ khác người. Khác không chỉ ở chỗ nàng chưa từng khuất phục lại tàn nhẫn hơn người mà còn ở chỗ nàng biết thu mua nhân tâm. Một phụ nhân như thế, biết co được dãn được thì đứa con nàng nuôi nấng sao có thể là vật trong ao?

Nhận được chỗ tốt của nàng nên Uông Vĩnh Chiêu cũng ngầm đồng ý cho đám gia tướng của mình gọi Uông Hoài Thiện là tiểu chủ tử. Kể từ đó, hắn cũng không đi suy đoán chuyện phụ nhân kia có thể biết hắn lén dưỡng một đường khác. Hắn tinh tế nghĩ rằng có lẽ phụ nhân kia chỉ đang lót đường cho con nàng, biết hiện tại Uông gia

thiếu cái gì nên đưa tới đổ miệng hắn.

Nhiều năm nay trông gà hoá cuốc, đến một phụ nhân trước mặt này mà hắn cũng đề phòng đến lợi hại. Uông Vĩnh Chiêu cũng có chút cho rằng thái độ cẩn thận quá mức của mình có hơi quá.

Ngờ vực của Uông Vĩnh Chiêu đối với nàng thì Trương Tiểu Oản cũng biết ít nhiều, nhưng nàng chẳng quan tâm nhiều thế được. Tĩnh Vương Phi bên kia lại phái người đưa tới lời nhắn để nàng dọn về ở với Uông Vĩnh Chiêu mà nàng có thể nói không sao?

Cho dù Tĩnh Vương bên kia không nói rõ nhưng nàng nhiều ít cũng có thể đoán được một chút. Những người này lén làm việc quỷ, mà Mạnh tiên sinh cũng nói Tĩnh Vương bị giam cầm, Uông Vĩnh Chiêu bị đoạt quyền nhưng bọn họ không có khả năng không biết được và cũng không có khả năng không có ứng phó.

Trương Tiểu Oản tự nhận là không hiểu được ý đồ của bọn họ nhưng có chút việc nàng vẫn biết, đó chính là việc nên làm thì phải làm, lời nên nói thì phải nói, ai cũng không đắc tội, làm tốt vai trò một kẻ mù mờ không biết gì.

Trương Tiểu Oản bên này dốc hết sức lực, Uông Hoài Thiện thì lại cực khoái hoạt. Mấy ngày nay hắn giơ roi phóng ngựa, mang theo đám Binh Tiểu Thất xuyên qua đồng ruộng ở các thôn trang, trong bao quần áo mang theo bánh nướng áp chảo và kẹo để làm thân với đám võ binh, cũng mang theo đám nhỏ đi vui đùa. Đám trẻ con bị dỗ dành đến mức coi hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Thoạt nhìn hăn có vẻ vô ưu vô lự, đến cả Giang Tiểu Sơn đến đưa tin cho Trương Tiểu Oản còn cực kỳ hâm mộ nói, "Tiểu công tử thật đúng là khoái hoạt……"

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì cười nói, "Còn không phải thế sao."

Chỉ là đợi đến đêm khuya, chỉ có Trương Tiểu Oản biết được con

nàng có bao nhiêu mệt mỏi nằm trên giường. Tĩnh Vương ngủ đông, Uông Vĩnh Chiêu cũng ngủ đông, còn một đứa nhỏ như hắn cũng không thể không ngủ đông.

Hiện thực chính là tàn nhẫn như thế, nàng lựa chọn sinh hắn ra, rời khỏi nông thôn, dẫn hắn vào kinh thành thì đã chấp nhận hắn sẽ phải rơi vào từng vũng bùn. Hiện giờ thân là tâm can của nàng hắn nhất định phải thay bọn họ gánh vác những gì vận mệnh đưa tới cho bọn họ.

Tâm Trương Tiểu Oản lúc này đã chết lặng, nhưng vào ban đêm khi Tiểu Lão Hổ của nàng ngủ say thì cả người nàng vẫn không tránh khỏi cảm thấy đau đớn vô cùng. Nàng cần phải nhịn cơn hiếu thắng xuống mới có thể không uể oải, không phủ nhận hết mọi thứ.

Chuyện tới nước này thì nnagf có đau đến mức muốn khóc rống cũng không còn sức mà làm. Đến ngày mai nàng vẫn sẽ phải bày ra khuôn mặt cười với mọi người, phải nói cho con nàng tiếp tục ruổi ngựa vui vẻ, giả vờ không màng thế sự.

Chuyện đã tới nước này thì ngoài dũng cảm tiến tới bọn họ cũng không còn biện pháp nào.

****

Chờ đến khi đám gia binh của Uông gia được bố trí ổn thỏa hết rồi thì đến chuyện thành thân của Trương Tiểu Đệ phải tiến hành. Vị cô nương kia tổng cộng có năm anh chị em, nàng là người nhỏ nhất trong nhà.

Nhà này nghèo vô cùng, trong nhà chỉ có năm mẫu đất cằn, lúc Trương Tiểu Oản nhờ người làm mai thì đương gia trong nhà căn bản không tin, tưởng bà mối kia thấy nhà ông ta nghèo nên tới chế nhạo khiến ông ta tí nữa thì cầm gậy đuổi đánh người ta.

Còn may Hồ nương tử cũng theo tới, lúc này người nhà họ Hồ kia

mới tin việc này là thật.

Đương gia nhà này không hiểu Uông phu nhân kia làm sao lại coi trọng con gái nhà mình. Hồ nương tử lúc ấy cũng nói rõ với ông ta, "Bảo Lãnh thúc, nói đến khuê nữ nhà ngài thì cũng là người có phúc. Năm ấy đói khổ chính là ngài tới giúp đào hầm ngầm cho nhà nàng đúng không?"

Hồ Bảo Lãnh gật đầu.

"Lúc ấy nàng cho ngài ba cái bánh nướng áp chảo làm tiền công. Sau khi ngài trở về thì không ăn một miếng mà cho con hết đúng không?"

Hồ Bảo Lãnh lại gật đầu.

"Khuê nữ của ngài có phải cũng để dành phần của mình, nhân lúc ngài ngủ nhét vào miệng ngài không?"

Hồ Bảo Lãnh không lên tiếng mà chỉ gật đầu, lại cúi thấp khuôn mặt tang thương, khóe mắt ngấn lệ.

Hồ nương tử nhìn thấy thì cũng chua xót, nhưng vẫn cười nói tiếp, "Việc này khi đó ta nghe Tam nãi nãi nói thì cũng rớt nước mắt. Uông Đại phu nhân nghe ta kể việc này thì để ta nói với ngài nàng nhìn trúng một mảnh hiếu tâm này. Cũng không dối gạt ngài, đệ đệ của nàng đã đứng từ xa nhìn khuê nữ nhà ngài, đối với nàng cực kỳ vừa lòng. Uông phu nhân nói nếu ngài không chê nhị đệ của nàng trì độn thì mong ngài có thể đồng ý hôn sự này."

Hồ Bảo Lãnh từng gặp Trương Tiểu Oản, cũng giúp nàng làm không ít việc nên biết nàng là dạng người gì, cũng biết nhà nàng là thế nào. Vì thế ông ta cũng chẳng có gì để nói mà lập tức gật đầu nói, "Nếu đại phu nhân không chê khuê nữ nhà ta thì một phân sinh lễ ta cũng không cần. Chỉ cần chọn xong ngày thì có thể trực tiếp tới nhà ta đón người về."

Ông ta nói thì nói thế nhưng Trương Tiểu Oản vẫn lệnh cho Trương Tiểu Đệ đuổi mấy xe bò sính lễ tặng qua. Nhưng người nhà kia quả thật nói một không hai. Hôm thành thân ông ta để mấy đứa con trai mang đến hết, lại đánh một bộ tủ mang tới.

Hôm thành thân, Uông Vĩnh Chiêu cũng ngồi thưu phòng, đợi đến hoàng hôn, tân nương tử sắp vào cửa và giờ lành bái đường sắp tới thì Trương Tiểu Oản mới tự mình tới đón hắn. Trên đường đi Uông Vĩnh Chiêu nhíu mày nói với nàng, "Ngươi không thể chọn cho bọn hắn người nào trong sạch có nền tảng tốt hơn à? Chuyện này là thế nào?"

Trương Tiểu Oản chỉ cười coi như hắn nói cho vui chứ không thể hiện thái độ gì.

"Cho dù ngươi nhìn chúng thế lực của Hồ gia thôn nhưng không phải cưới nữ nhi của tộc trưởng Hồ Định sẽ tốt hơn sao?" Đoạn thời gian này, phụ nhân này nhìn thấy hắn đã tim cách chạy. Uông Vĩnh Chiêu thật vất vả mới bắt được cơ hội nói vài câu với nàng vì thế hắn không nhịn được dài dòng vài câu, "Nhà ông ta không phải cũng có khuê nữ sắp cập kê sao? Huống chi nhà bọn họ có sáu huynh đệ, so với gia đình kia thì mạnh hơn nhiều."

Phụ nhân này ham nền tảng vững chắc của nhà người ta thì sao không chọn nhà có nhiều người hơn? Nhà kia còn là tộc trưởng của cả tộc cơ mà? Cái này so với một nhà chỉ có vài mẫu ruộng cằn thì mạnh hơn bao nhiêu.

Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng cười mà không nói thì bực mình quát, "Đáp lời!"

Trương Tiểu Oản vừa nghe đã lập tức uốn gối với hắn, nhu thuận nói, "Hôn sự này sao có thể tính như thế? Cưới thê tử thì phải cưới người tương đồng, nhị đệ của ta ngài cũng gặp rồi, trì độn cực kỳ. Cô nương gia ta nghe nói cũng là kẻ ngốc, đói đến không thở nổi

còn không quên để dành đồ ăn cho phụ thân. Ta thấy hai người này quả thực xứng đôi, rất giống người một nhà."

Uông Vĩnh Chiêu nghe được lời này thì một lúc lâu không nói gì. Chờ đến khi tới tiền viện hắn mới phất tay áo, quay đầu lạnh lùng nói với Trương Tiểu Oản, "Ngươi chọn em dâu cũng biết chọn người tốt, thế mà không biết dạy con mình sao? Ngươi xem hắn hiện giờ thành cái dạng gì rồi?!"

Dứt lời hắn phất tay áo bước nhanh vào, để lại Trương Tiểu Oản đứng ở phía sau không biết nên khóc hay cười.

****

Lúc này ở tiền viện Uông Hoài Thiện đang ngồi trên vai cái người còn cao hơn người thường một cái đầu là Binh Tiểu Cửu để thăm dò xem kiệu hoa của tân nương tử đã tới chưa. Hắn trùng hợp thấy được Uông Vĩnh Chiêu tới vì thế hi hi ha ha mà ngồi y nguyên đó chắp tay từ trên cao vái chào nói, "Phụ thân đại nhân, ngài đã tới, hài nhi thỉnh ai ngài."

Cái chắp tay kia xiêu xiêu vẹo vẹo, không hề có chút cung kính nào. Mọi người tới làm khách sớm đã quen với sự bướng bỉnh của hắn nên có thấy cũng chỉ cho rằng hắn cũng bướng bỉnh với cha mình là Uông Vĩnh Chiêu. Ai nấy đều cười to ồn ào vào tiếng, cũng không thấy cổ quái.

Uông Vĩnh Chiêu lạnh lùng liếc hắn một cái, thấy hắn vẫn cười nham nhở nhìn mình thì lập tức lướt qua, nhấc chân đi tới nhà chính.

Sau khi tiến vào hắn hành lễ với vợ chồng Trương thị. Hai người vừa thấy hắn thì đã sợ rúm vào, còn hắn hành lễ xong thì mắt nhìn thẳng ngồi xuống ghế đầu tiên bên dưới.

Bên này hắn ngồi xuống thì Uông Hoài Thiện ở bên ngoài nói nhẹ bên tai Binh Tiểu Cửu, "Hắn không có bệnh chứ? Nhà ta không thích

hắn tới nhưng hắn cứ tới, sáng sớm đã đến rồi. Ta lúc trước có cho người hắt một thùng máu chó để đuổi hắn đi rồi mà không ăn thua."

Binh Tiểu Cửu vừa mới ra ngoài làm việc trở về cũng không biết chuyện này. Vừa nghe xong hắn đã nhíu mày vội hỏi, "Không để mẫu thân ngài biết chứ?"

"Biết, ta còn bị nàng xách tai đi xin lỗi con rùa đen kia." Dứt lời Uông Hoài Thiện có chút thương tâm quệt miệng, ôm đầu Binh Tiểu Cửu đầu hỏi hắn, "Tiểu Cửu ca, ngươi phải xả giận cho ta đấy."

Binh Tiểu Vửu vừa nghe thì trong lòng tức khắc cảm thấy kính sợ Trương Tiểu Oản nhưng nghe ngữ khí của Uông Hoài Thiện thì hắn vẫn vỗ ngực nói, "Ngài yên tâm, lát nữa hắn về ta sẽ dẫn người đi đánh ngã ngựa của hắn, để hắn ngã chổng vó chơi."

Chương 115

Binh Tiểu Cửu thề son sắt, cũng bàn với đám anh em của mình về kế hoạch mai phục, ai ngờ cuối cùng lại công cốc vì đêm đó Uông Vĩnh Chiêu căn bản không trở về.

Vì thế nửa đêm Uông Hoài Thiện còn thức dậy đi tới cửa phòng Uông Vĩnh Chiêu xem xét, sợ hắn đánh chủ ý lên mẹ mình. Uông Vĩnh Chiêu biết hắn tới nên nửa dựa trên đầu giường nhìn lướt qua cửa sau đó cầm đai lưng quất một cái rồi kéo thanh giữ cửa. Hắn nhanh chóng cầm chén trà trên bàn nhỏ ở đầu giường ném về phía Uông Hoài Thiện.

Uông Hoài Thiện khó khăn lắm mới tránh thoát, đồng thời thuận thế lộn mèo đón được chén trà kia không cho nó rơi xuống vỡ. Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đợi tới khi bò lên hắn nhỏ giọng nói với người bên trong cánh cửa, "Xem như ngươi lợi hại."

Như thế hắn mới chịu ôm chén trà vào trong ngực, ngáp một cái rồi đi về ngủ. Uông Vĩnh Chiêu thì hừ lạnh một tiếng, dùng đai lưng đóng cửa lại xoay người ngủ tiếp.

****

Ngày hôm sau lúc ăn cơm sáng không ai muốn ngồi cùng bàn với Uông Vĩnh Chiêu. Vợ chồng Trương A Phúc và Lưu Tam Nương nhìn nhau sau đó bưng bát cơm đi theo ngồi với con trai và con dâu.

Một cái bàn có tám người gồm một nhà ba người của Trương Tiểu Bảo và Triệu Quế Đào cùng với vợ chồng Trương Tiểu Đệ, còn có ba

người nhà họ Hồ đến giúp đỡ và Trương Tiểu Muội nên vốn đã tràn đầy. Nhưng thấy hai vợ chồng già đi qua thì mọi người đều yên lặng không một tiếng động dịch mông ra cho hai người ngồi.

Lúc này Trương Tiểu Oản không biết, chờ nàng bưng một chậu canh thịt cuối cùng lên thì phát hiện trên bàn ở nhà chính chỉ có mình Uông Vĩnh Chiêu mặt lạnh. Nàng quét mắt nhìn người nhà nhưng không ai dám đón nhận ánh mắt nàng.

Nàng than nhỏ một hơi trong lòng rồi gọi Tiểu muội, "Cầm chén lại đây."

Nàng phần canh thịt xong thì mới ngồi xuống cái bàn của Uông Vĩnh Chiêu gắp bánh cho hắn rồi nhẹ nhàng nói, "Ngài mau ăn thôi."

Uông Vĩnh Chiêu không nói gì mà chỉ cầm đũa lên. Trương Tiểu Oản vẫn luôn cẩn thận gắp bánh, thêm cháo cho hắn. Uông Hoài Thiện bên kia ném một ánh mắt bất mãn đến nhưng nàng cũng làm như không thấy. Chờ ăn sáng xong, Uông Vĩnh Chiêu uống ngụm trà súc miệng rồi quay đầu lạnh lùng nói với đứa nhỏ vô pháp vô thiên, "Đi cầm roi ngựa, ta mang ngươi đi ra ngoài."

Uông Hoài Thiện vừa nghe thấy thì lập tức đứng lên, khó chịu biến mất trên mặt hắn thay vào đó là nụ cười. Hắn chắp tay nói, "Đã biết, phụ thân đại nhân."

Dứt lời hắn xoau người đi lấy roi ngựa, Trương Tiểu Oản ở sau lưng hắn cao giọng dặn, "Đổi giày đã."

Lúc này Tiểu Muội vội vàng lau miệng đứng dậy nói, "Đại tỷ, để muội giúp hắn đổi." Nói xong không đợi Trương Tiểu Oản đáp lại nàng đã xách váy chạy theo cháu mình.

Uông Vĩnh Chiêu ngồi ở chủ vị lạnh lùng nhìn theo bọn họ, chờ Trương Tiểu Oản lại ngồi xuống bên cạnh hắn mới há mồm nói một câu, "Còn thể thống gì."

Trương Tiểu Oản cười mà không nói, làm như không nghe được rồi tập trung dọn dẹp chén đũa trên bàn. Uông Vĩnh Chiêu thấy thế thì mặt mang theo sắc lạnh xốc áo đứng lên đi ra cửa.

Hắn vừa đi thì cả cái bàn đầy người kia mới nhẹ nhàng thở ra, động tác ăn cơm cũng nhanh hơn. Trương Tiểu Oản đi qua bế Trương An Bình lên đùi rồi cùng người nhà ăn sáng.

"Thật là khổ thân." Trương Tiểu Bảo lầm bầm ở trong miệng nhưng lại sợ chị mình nên chỉ dám lén lút nói một chút chứ chưa dám thêm cái gì.

Nhưng hắn là do một tay Trương Tiểu Oản nuôi lớn nên tính tình hắn thế nào nàng rất rõ. Sao nàng có thể không nghe thấy câu nói thầm này của hắn? Nhưng nàng cũng không để trong lòng, chỉ như cười như không quét mắt nhìn hắn khiến hắn sợ tới mức lập tức cúi thấp đầu.

Triệu Quế Đào thấy thì vội nhéo hắn ở dưới bàn, sau đó đi qua nhỏ giọng nói, "Chàng chừa chưa? Nói bậy cái gì đó. Nếu ai đó nghe được thì đại tỷ còn phải đi thu thập."

Trương Tiểu Bảo vừa nghe xong thì trừng mắt nói, "Vậy nàng đây là đang nói cái gì?"

"Ta chỉ tốt bụng nhắc nhở……" Triệu Quế Đào nóng nảy.

Mắt thấy hai vợ chồng nhỏ cứ thế sắp cãi nhau, Trương Tiểu Oản ho nhẹ một tiếng rồi lạnh lùng mà nhìn về phía bọn họ mới khiến hai người dừng lại.

Ở ngoài cửa Uông Vĩnh Chiêu chờ Uông Hoài Thiện đến thì mang hắn ra cửa, cưỡi ngựa chạy tới nông trang.

Tiểu Bảo khó hiểu, đợi người đi rồi mới hỏi Trương Tiểu Oản, "Hắn

mang Hoài Thiện đi làm gì thế?”

Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ rồi nói, “Chắc là dẫn hắn đi gặp những gia đình kia.”

“Sao hắn lại tốt bụng thế?” Trương Tiểu Bảo khó hiểu.

“Hắn ăn cơm nhà chúng ta thì tự nhiên sẽ phải làm chút việc.” Trương Tiểu Oản cười với em trai, vốn định nói thêm vài câu nhưng ngẫm lại thì vẫn từ bỏ. Những việc này nói không rõ được. Nếu nàng để bọn họ tận lực khách khí với Uông Vĩnh Chiêu thì sẽ khiến bọn họ càng nghĩ nhiều, cho rằng nàng và Uông Vĩnh Chiêu có cái gì mà phu thê tình thâm. Đến lúc đó sợ là vì nàng không được hắn thích nên bọn họ sẽ lo lắng.

Cứ thế này đi, xong xuôi việc hỉ này thì người nhà nàng cũng sẽ đi, sẽ không gặp người này quá nhiều.

****

Uông Vĩnh Chiêu dùng phương thức của hắn để huấn luyện Uông Hoài Thiện, cũng không tức giận mấy hành động ngông nghênh của đứa nhỏ, cùng lắm là răn dạy vài câu thôi.

Hắn sinh ra bất mãn trong lòng với Uông Hoài Thiện, cái này Trương Tiểu Oản cũng nhìn ra được nhưng nàng cũng chẳng bảo Hoài Thiện nhẫn nại hơn, để hắn kính cẩn nghe lời hơn.

Bởi vì nàng luyến tiếc.

Cho nên nàng dùng cách của mình để đề bù cho hắn. Nàng lé mắt ước lượng đánh giá mà thấy lửa giận của Uông Vĩnh Chiêu không sai lắm thì lúc hắn tới, không đợi hắn lên tiếng nàng sẽ dâng trà. Nếu Hoài Thiện làm sai lớn một chút, giả dụ như có lần nàng thấy hắn chọc Uông Vĩnh Chiêu tức giận đến mặt đều xanh mét, vài ngày không mang hắn đi luyện võ thì nàng sẽ làm một cái áo ngoài để

Giang Tiểu Sơn tặng qua. Ngay trong ngày Uông Vĩnh Chiêu sẽ tới mang theo Uông Hoài Thiện đi binh doanh của hắn.

Uông Vĩnh Chiêu cũng cả giận nói "Mẹ hiền chiều hư con", nhưng Trương Tiểu Oản chỉ nhu thuận mà mỉm cười lắng nghe. Có điều quay đầu nàng nên làm thế nào thì vẫn làm thế. Thời gian dài hơn Uông Vĩnh Chiêu nhìn thấy Trương Tiểu Oản thì đều phải hít mấy hơi, sợ chính mình không bị nghiệt tử kia làm tức chết thì đã bị phụ nhân trong ngoài bất nhất này làm cho tức chết rồi.

Một ngày này trong giày Uông Vĩnh Chiêu có một con chuột chết. Hắn căm tức ghì chặt Uông Hoài Thiện ở trên ngựa sau đó phóng đến. Đến đại môn hắn vẫn không dừng ngựa, vào trong cửa lớn hắn thuận tiện ném đứa con trai từ trên ngựa xuống đất sau đó xoay người xuống ngựa lớn tiếng cả giận nói với phụ nhân đang phơi đồ ăn khô trong viện, "Ngươi còn ngu xuẩn dung túng hắn thì ta sẽ thay ngươi thu thập hắn."

Uông Hoài Thiện lập tức lăn một cái đến bên chân Trương Tiểu Oản. Bên kia Uông Vĩnh Chiêu cáu tiết mắng thì bên này hắn cũng ôm chân mẹ hắn, nước mắt nước mũi tèm lem mà khóc kêu, "Mẫu thân, mẫu thân, phụ thân đại nhân muốn giết con. Hắn nói hắn phải giết con ngay trước mặt ngài, mẫu thân ơi, ngài phải vì con làm chủ nhé! Lần này con không đắc tội hắn, con chuột chết trong giày hắn đâu phải do con bỏ vào, nhưng mà con làm thế để làm gì? Đây chính là đại đại oan uổng mà……"

Lúc này Mạnh tiên sinh nghe tiếng cũng đi ra từ trong phòng. Uông Hoài Thiện vừa nhìn thấy ông ta thì lập tức cao giọng khóc gọi tiên sinh, "Tiên sinh, tiên sinh, ngài phải làm chủ cho đồ nhi, phụ thân đại nhân muốn tự tay giết con……"

Uông Vĩnh Chiêu chỉ nói một câu mà thằng nhóc này đã lăn long lóc nói một tràng dài, mỗi chữ đều nói hắn muốn giết người. Cái này khiến hắn tức đến thở hổn hển, roi ngựa kia giơ lên tàn nhẫn quất về phía đứa nhỏ.

"Ai da, thật muốn giết người này, đúng là muốn giết người kìa, mọi người nhìn đi, tiên sinh, mẫu thân……" Uông Hoài Thiện lập tức nhảy bật lên khỏi mặt đất sau đó lùi về sau vài bước, khó khăn lắm mới tránh thoát được ngọn roi kia. Nhưng tuy hắn linh hoạt nhanh nhẹn, Uông Vĩnh Chiêu lúc này cũng đã tức đến lợi hại. Tay hắn không ngừng vung roi lên, có vài roi cũng đúng là quất được lên người đứa nhỏ khiến hắn đau kêu oai oái.

Trương Tiểu Oản thấy thế thì khuôn mặt ôn hòa lạnh xuống, nhanh chóng chạy tới chắn cho hắn. Ngọn roi kia mắt thấy sắp đánh lên mặt nàng thì Uông Vĩnh Chiêu gấp gáp kéo lại khiến nó dừng ở bên chân nàng. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu đã nổi trận lôi đình, cầm roi ngựa chỉ vào nàng nói, "Ngươi cái đồ ngu xuẩn, nhìn con ngươi dạy thế nào đi, còn không mau cút sang một bên cho ta!"

Hắn đã nộ khí đằng đằng, bên kia Uông Hoài Thiện vừa nghe hắn mắng mẹ mình thì tức khắc trừng mắt thật lớn, không né tránh nữa là lấy dao nhỏ cắt dây thừng trói cổ tay mình, mắt thấy muốn chạy lên trước……

Nhưng hắn chỉ vừa mới có ý tưởng kia thì mẹ hắn đứng ở phía trước đã thình lình quay đầu lại, lạnh lùng mà liếc hắn một cái. Uông Hoài Thiện tức khắc dừng động tác, chậm rãi cất con dao nhỏ vào tay áo.

Trương Tiểu Oản lại nhanh chóng quay đầu lại thấy sắc mặt Uông Vĩnh Chiêu hoàn toàn không ổn thì nàng bước nhanh lên kéo ống tay hắn rồi thi lễ sau đó nhanh chóng nói, "Là ta quá mức dung túng, ngài đừng nóng giận. Là ta lòng dạ đàn bà, ngài nên dạy thì dạy nhưng ngàn vạn đừng nóng giận."

Nàng nói cực nhanh, giọng nói lại ôn nhu cực kỳ. Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì cười lạnh ra tiếng, nhìn phụ nhân thủ đoạn cực kỳ lợi hại này một cái rồi nổi giận đùng đùng đi vào trong phòng.

Trương Tiểu Oản thấy hắn đi đến nhà chính thì cũng nhẹ nhàng thở

ra. Sau đó mặt nàng trầm xuống, lôi kéo Uông Hoài Thiện lúc này đang cúi đầu đưa tới trước mặt Mạnh tiên sinh nói, "Con đi theo tiên sinh để tiên sinh dạy con xem vừa rồi con sai những cái gì!"

Nàng nói rất nặng nề, Uông Hoài Thiện thì tủi thân không thôi. Hắn không dám cãi lại, chỉ ngước đầu tủi thân nhìn mẹ mình. Trương Tiểu Oản thấy thế thì tức giận đến cười lạnh một tiếng, tay chọc lên trán hắn cáu, "Đối với ta mà cũng dám như thế? Con nói đi, trong thời gian này con đã làm bao nhiêu việc xấu?"

"Con chuột chết kia thật sự không phải do con để vào." Uông Hoài Thiện vẫn tủi thân, lúc này hắn duỗi tay qua đỡ Mạnh tiên sinh, lại thỉnh cầu chi viện, "Tiên sinh, lần này thật sự không phải con làm."

"Thế ai làm?" Trương Tiểu Oản nghe vậy thì cũng không vội vàng đi nhà chính mà dừng lại nhìn đứa con nhanh mồm nhanh miệng của mình.

Uông Hoài Thiện thấy mặt mẹ hắn giống như đang rất muốn thu thập hắn thì không tình nguyện nói, "Thật không phải con, là một ca ca trong doanh làm, thật là oan uổng cho con."

Hắn chỉ là thấy được mà không nói thôi.

"Con có dám nói không phải huynh đệ trong Hắc Lang doanh mượn cớ giúp con hả giận mà làm thế không?" Trương Tiểu Oản đau đầu, đánh hắn một cái nhè nhẹ để giáo huấn rồi lại quay đầu cười khổ với Mạnh, "Còn phải nhờ ngài dạy hắn nhiều một chút."

"Đi đi, để ta nói chuyện với hắn." Mạnh tiên sinh đã thấy mới vừa rồi mặt vị Tổng Binh trẻ tuổi kia giống như tức giận mà không phát ra được thì cũng buồn cười. Nhưng đệ tử của ông cũng quá mức làm bậy, ông cũng đang có ý răn dạy nên lúc này lập tức đồng ý với Trương Tiểu Oản sau đó nghiêm túc để Uông Hoài Thiện đỡ mình vào cửa.

Ở nhà chính Uông Vĩnh Chiêu vừa thấy nàng vào cửa đã chế nhạo nhếch khóe miệng nói, "Làm sao, lần này ngươi bưng trà, làm áo bào hay cho ta vàng đây?"

Chương 116

"Ủng ta làm cho ngài còn mặc được không?" Trương Tiểu Oản tiến lên lấy ấm sức rót nước cho hắn rồi dịu dàng cười nói.

Uông Vĩnh Chiêu mắt lạnh nhìn nàng không nói gì.

"Ta lại làm cho ngài một đôi nữa nhé?" Trương Tiểu Oản cười cười, cầm chén nước bằng hai tay đưa đến trước mặt hắn.

Uông Vĩnh Chiêu rũ mắt đón bằng một tay sau đó uống nước trắng. Trương Tiểu Oản ngồi ở bên cạnh, cầm lấy kim chỉ mới vừa khâu được hai kim thì chợt nhớ đến bây giờ vẫn là giờ Thìn nên ngẩng đầu nói với hắn, "Ta làm cho ngài chén mì nhé?"

Uông Vĩnh Chiêu không nói gì, Trương Tiểu Oản thì liếc nhìn hắn một cái sau đó buông kim chỉ đi nổi lửa làm ba chén mì sợi, đưa hai chén đến thư phòng còn một chén đưa tới nhà chính.

Uông Vĩnh Chiêu ăn xong bát mỳ thì lên ngựa đi rồi. Hắn vừa đi thì Uông Hoài Thiện đã ở trong phòng lộn nhào một cái, sau đó đứng trong nhà cười vui liên tục.

****

Trở lại phủ Tổng Binh, mới vào cửa Uông Vĩnh Chiêu đã nghe Thính quản gia tiến lên nói nhỏ, "Tiểu công tử tối hôm qua lại sốt, khóc nỉ non mãi không thôi."

Uông Vĩnh Chiêu "Ừ" một tiếng nói, "Ta đi qua xem." Dứt lời hắn đi

vào sân, vừa mới ôm đứa nhỏ vào lòng thì hắn đã lại khóc nhỉ non. Ngay sau đó Văn Nhi đã đến đón lấy, ngước khuôn mặt hi vọng nhìn hắn. Uông Vĩnh Chiêu thấy thế thì cũng dừng một chút rồi ngồi xuống.

Ăn xong cơm trưa hắn trở lại thư phòng cùng sư gia thương nghị chính sự. Đến buổi tối, Lệ di nương bên kia tới, bộ dáng nàng ta nhu thuận mà Uông Vĩnh Chiêu cũng đi qua đó dùng bữa và qua đêm.

Ngày hôm say hắn đi binh doanh luyện binh không đến nửa ngày thì trời đổ mưa to. Hắn mang binh thao luyện trong mưa nửa ngày nữa khiến ban đêm vết thương cũ tái phát làm hắn sốt cao không ngừng.

Đại phu trong doanh xin nghỉ, ngày hôm sau Uông Vĩnh Chiêu trở về gọi đại phu tới, ăn hai thang thuốc thì vết thương cũ kia mới đỡ hơn. Lúc này Lệ di nương đến tìm hắn khóc nháo nói anh mình bị một nhà tú tài đánh gãy chân, cầu hắn làm chủ.

Uông Vĩnh Chiêu ôm nàng ta vào lòng mà dỗ dành vài câu khiến nàng ta vui vẻ cười lên sau đó lại qua đêm chỗ nàng ta. Ngày hôm sau hắn cho thám tử đi tìm hiểu tình huống về báo: Đúng là anh của Linh Lệ bị người ta đánh gãy chân nhưng đó là vì hắn hiếu thắng muốn cưới con gái nhà tú tài này nên mới bị nam đinh nhà họ đánh gãyc hân.

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì nhẹ nhàng cười một tiếng và để thám tử đi xuống.

Hắn quả thực đã đánh giá sai vết thương cũ này, hơn nữa đêm qua hắn còn náo loạn nên lúc này màn đêm vừa buông xuống vai hắn đã đau đến mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hắn nằm trong phòng ngủ nghỉ tạm nhưng cứ một lúc lại có nữ nhân này rồi nữ nhân khác tới gặp. Uông Vĩnh Chiêu sinh ra phiền chán mà cầm roi ngựa, cưỡi ngựa đi tới thôn Phiến Diệp Tử. Hắn

mới vừa xuống ngựa thì phụ nhân kia đã nhìn thấy hắn, biểu tình kinh ngạc tiến lên hỏi, "Ngài làm sao thế?"

Uông Vĩnh Chiêu nhìn khuôn mặt căn bản không có biểu tình của nàng thì càng thêm phiền chán liếc nàng một cái rồi bước qua, đi vào nhà chính.

Mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi thì đã nghe thấy tiếng bước chân của phụ nhân kia. Hắn trợn mắt nhìn thấy trong tay nàng có một chậu nước sau đó đảo mắt qua bàn tay thô ráp của nàng, sau đó nghĩ tới phụ nhân bằng mặt không bằng lòng toàn thân trên dưới không chỗ nào tinh xảo này là vợ mình thì hắn lại nhíu lông mày lại.

Lúc phụ nhân kia vắt khăn đi về phía hắn thì hắn không vui lùi về sau, nhưng đợi khăn lạnh đắp lên mặt khiến hắn thoải mái hơn thì hắn mới dừng lại, để mặc nàng làm.

"Vào trong phòng nghỉ tạm đi." Phụ nhân kia mở miệng, Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy giọng nàng lúc này còn coi là dễ nghe thì cũng "Ừ" một tiếng.

Đợi đến khi nằm xuống, nghe được phụ thân kia cho người mời đại phu thì Uông Vĩnh Chiêu đã hôn mê.

****

"Sao không để mặc hắn chứ?" Uông Hoài Thiện thò đầu qua nhìn Giang Tiểu Sơn đang đút thuốc cho phụ thân đại nhân của hắn sau đó nhỏ giọng nói bên tai mẹ hắn.

Trương Tiểu Oản dọn ghế ngồi cách giường nửa trượng, nghe thấy con nói thế thì kéo tay hắn đứng ở trước mặt mình sau đó nửa ôm hắn không nói gì. Chờ đến khi nhìn thấy Giang Tiểu Sơn lại phí một chén thuốc thì nàng mới lắc lắc đầu đứng lên.

Mới vừa đi một bước đã bị con trai kéo tay lại. Nhìn thấy hắn lắc lắc

đầu, Trương Tiểu Oản bất đắc dĩ cười, duỗi tay sờ sờ tóc hắn sau đó nhẹ giọng nói với hắn, "Hắn hiện nay không thể bị làm sao được."

"Thế về sau thì sao? Hắn có việc mẫu thân cũng cứu hắn sao?" Uông Hoài Thiện khó hiểu, nhẹ nhàng thì thầm với mẹ mình.

"Xem tình huống đã." Trương Tiểu Oản mỉm cười.

Nhìn nàng cười, Uông Hoài Thiện lúc này mới không khó xử nàng, buông lỏng tay nàng ra. Lúc này Trương Tiểu Oản tiến lên, bưng lên một chén thuốc khác sau đó bps cằm Uông Vĩnh Chiêu rót vào nửa ngụm thuốc sau đó lại mạnh mẽ đẩy cằm hắn vào bóp chặt buộc hắn phải nuốt thuốc mới buông tay. Cứ thế nàng đút thuốc hết bát thuốc cho hắn nhưng tư thế vừa kéo vừa đẩy hung hãn kia đừng nói khiến Giang Tiểu Sơn xem đến khiếp sợ mà cả Uông Hoài Thiện cũng không nghĩ tới mẹ mình lại ra tay tàn nhẫn như vậy. Hắn cũng hơi hoảng sợ, trừng mắt nhìn người mẹ thoạt nhìn như thiên tiên hạ phàm của mình.

Một chén thuốc này Trương Tiểu Oản không mất bao nhiêu thời gian đã rót xong, cũng không gặp bao nhiêu phiền toái. Nàng chỉ dùng biện pháp như khi đút thuốc cho con mình và căn cứ theo kinh nghiệm để dùng thôi. Có thể nói thủ pháp dành cho Uông Vĩnh Chiêu của nàng càng ngắn gọn và thô bạo hơn một chút. Nàng dùng lực đạo mạnh hơn một chút, không cẩn thận giống như đối với con trai. Dù sao Uông Vĩnh Chiêu cũng không phải trẻ con, một khi tiềm thức phối hợp thì thuốc cũng không rớt một giọt.

"Có nhìn thấy không?" Trương Tiểu Oản để chén không lên bàn sau đó nhìn Giang Tiểu Sơn nhẹ giọng hỏi.

Giang Tiểu Sơn "A" một tiếng, há miệng, trong thời gian ngắn không hiểu được.

"Có nhìn thấy cách ta vừa đút thuốc không? Buổi tối cứ thế mà đút." Trương Tiểu Oản dịu dàng nói.

Giang Tiểu Sơn trợn tròn mắt, nói lắp bắp, "Đại…… Đại phu nhân, ta…… Ta không dám……" Cho hắn ăn gan hùm mật gấu hắn cũng không dám! Hắn mà dám véo cằm Đại công tử như thế thì lúc sau Đại công tử sẽ dám nhéo đầu hắn như thế, rồi đầu và mình hắn đôi ngả chia đôi ngay.

Đại phu nhân thật đúng là quá thích nói đùa.

Đừng nói Giang Tiểu Sơn không dám, đến Uông Hoài Thiện đứng bên cạnh nghe mẹ hắn nói thế cũng nuốt nuốt nước miếng, hơi không đành lòng nhìn Giang Tiểu Sơn. Thật là đáng thương, nam nhân này táo bạo như thế nếu biết một hạ nhân dám cho hắn uống thuốc kiểu ấy thì tuyệt đối sẽ cầm roi ngựa quật rơi đầu kẻ kia xuống.

****

Uông Vĩnh Chiêu tỉnh lại, xuyên qua cửa sổ dán giấy nhìn ra ngoài thì không nhìn ra được giờ nào. Hắn xuống đất, đổ một chén nước rồi mới mở cửa. Lúc này sắc trời đã là hoàng hôn, đúng lúc vào giờ Dậu.

Hắn tiến lên hai bước mới phát hiện trên người mình là quần áo ở nhà, đường cắt may không khác gì võ phục của đứa nhỏ kia, đều là di phụ nhân kia làm.

Vết thương cũ đã đỡ đau, Uông Vĩnh Chiêu cũng không bực bội như lúc trước và cũng không cảm thấy phụ nhân kia không đúng chỗ nào. Đi tiếp về phía trước, vòng qua tiền viện hắn đã nghe được tiếng phụ nhân kia ẩn ẩn mang theo ý cười nói, "Con không nên làm sai trước mặt tiên sinh, nếu con lộn nhào hỏng làm tiên sinh bị thương thì xem ta có đánh gãy chân con không."

"Không sao, không sao……" Lão giả kia cười nói.

“Không thế đâu, mẫu thân xem này, xem này……”

Uông Vĩnh Chiêu đi đến tận đây thì vừa lúc nhìn thấy đứa nhỏ kia đang lộn nhào hai vòng ở trong không trung sau đó nhẹ nhàng đứng vững bên người Mạnh tiên sinh. Sau đó hắn nhìn thấy phụ nhân kia cười lớn kéo tay đứa nhỏ ôm hắn đến trước mặt rồi lấy khăn lau mồ hôi cho hắn. Nàng cười nói, “Sao bướng bỉnh thế chứ? Tiên sinh dạy con nhiều lễ nghĩa như thế nhưng không thấy con nghe mẫu thân được mấy lần.”

“Con nghe lời mà, ngài nhìn đi, con có ngã đâu.” Đứa nhỏ kia hắc hắc cười nói, mới vừa nói xong đã há miệng ngao ngao nói, “Mẫu thân, con khát.”

Phụ nhân kia nghe thế thì duỗi tay cầm bát nước trên bàn kề bên miệng hắn. Uông Vĩnh Chiêu nhìn thấy cảnh này thì mày nhíu chặt lại. Cưng chiều thế này thì sao mà thành châu báu được?

Đúng lúc này đứa nhỏ kia nhìn qua chỗ hắn thì nụ cười trên mặt biến mất vô tung, biểu tình bỗng chốc mang theo nhơn nhơn. Uông Vĩnh Chiêu không thèm nhìn hắn mà mắt liếc qua nhìn phụ nhân kia. Nụ cười trên mặt nàng không mất đi, nhưng ánh sáng trong đôi mắt thì chậm rãi trầm xuống.

Mọi thứ đều thay đổi, tâm Uông Vĩnh Chiêu lúc này đột nhiên như bị người ta hung hăng đấm một quyền, hắn đứng tại chỗ nửa khắc sau đó là như không có việc gì mà đi về phía trước.

Bọn họ không thích hắn thì sao? Một người là vợ một người là con hắn, bọn họ có không thích hắn thì hắn vẫn là trời của bọn họ.

Nhìn thấy hắn đến gần, Trương Tiểu Oản mỉm cười đứng lên nói với hắn, “Đại công tử đã tỉnh sao? Có cảm thấy khá hơn không?”

Nam nhân kia liếc mắt một cái nhưng cũng không để ý tới nàng mà chỉ chắp tay với Mạnh tiên sinh chào hỏi, “Mạnh tiên sinh.”

Mạnh tiên sinh cũng đã đứng dậy trả lễ, khom người chắp tay nói, "Uông Tổng Binh đại nhân."

"Mạnh tiên sinh đa lễ." Uông Vĩnh Chiêu phất tay để ông ta ngồi xuống.

Lúc này phụ nhân kia chuyển ghế qua, Uông Vĩnh Chiêu ngồi xuống sau đó mới nói với nàng, "Chuẩn bị mang cơm tối lên đi."

Phụ nhân kia đáp "vâng" sau đó lui ra còn đứa nhỏ kia thì liếc hắn một cái, Uông Vĩnh Chiêu nhìn lướt qua hắn, rồi chẳng thèm để ý mà ngẩng đầu nhìn rặng mây đỏ ở một bên nói, "Đúng là cảnh đẹp, tiên sinh cũng thật là có nhã hứng."

Mạnh tiên sinh cầm ấm trà nói với Hoài Thiện, "Đi đi, pha một ấm trà thô lại đây để ta với phụ thân con uống trà thưởng cảnh."

"Vâng." Đối với tiên sinh Uông Hoài Thiện luôn cung kính. Hắn đón lấy ấm trà, sau đó đi đến nhà bếp.

Đợi hắn đi xa rồi Mạnh tiên sinh mới nói với Uông Vĩnh Chiêu "Hoài Thiện tuy hơi ngang ngạnh nhưng thiên tư thông minh, nói ra đúng là hổ phụ vô khuyển tử."

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì hơi hơi mỉm cười, xoay mặt nhìn về phía Mạnh tiên sinh, "Tiên sinh cũng cùng tại hạ nói lời này thì hắn cũng cho rằng ta bạc đãi mẫu tử họ."

Mạnh tiên sinh lắc đầu, thấy hắn nói thẳng như thế thì xoa xoa râu thở dài nói, "Tổng binh đại nhân cần gì nói ra lời này, người thiên tư thông minh đương nhiên tự tôn cao. Đứa nhỏ đối với ngài đề phòng như thế cũng là vì ngài đối với hắn không thích. Nhưng hai người không phải người xa lạ, ngài cần gì so đo với con đẻ của mình?"

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì không lên tiếng, chờ đứa nhỏ cầm

ấm trà đến, cung kính đổ trà cho bọn họ thì hắn mới giãn mặt mày.

Đợi đến tối Uông Vĩnh Chiêu tắm gội xong thì đi tới thư phòng viết thư cho Giang Tiểu Sơn đưa đi trong nhà. Đợi ra khỏi thư phòng trở về phòng ngủ hắn mới cầm kiếm muốn đi tới bãi đất trống ở hậu viện luyện kiếm. Mới vừa đi đến cổng vòm chỗ thông với hậu viện, đi lên khúc cong thì hắn nghe thấy chỗ đất trống cách đó không xa có tiếng phụ nhân kia truyền đến.

Chỉ nghe phụ nhân kia nhẹ nhàng nói, "Không phải mẫu thân muốn giữ hắn lại nhưng không nói tới chuyện hắn là phụ thân con, theo lễ nghĩa không thể đuổi hắn đi được thì mặt khác phải công nhận hắn cũng dạy con võ nghệ, nói thế nào cũng là sư phụ của con. Ngày sau cho dù con và hắn ở vào thế đối chọi buộc phải ngươi chết ta sống thì trước đó con vẫn phải kính hắn vài phần."

"Hắn sao mà gọi là sư phụ của con được?" Lúc Uông Vĩnh Chiêu trốn đến chỗ tối nghe được đứa nhỏ kia khinh thường nói.

"Lão Hổ……" Dưới ánh trăng, ở nơi tối tăm dưới mái hiên, Uông Vĩnh Chiêu thấy phụ nhân kia ngồi xổm xuống cầm kiếm của đứa nhỏ để qua một bên sau đó hai tay ôm lấy cả người hắn, mặt cực kỳ nghiêm túc nói, "Mười hai đạo kiếm pháp mà con vừa luyện là do ai dạy?"

"Con……" Đứa nhỏ kia nói được một từ này rồi im.

"Có lẽ hắn không phải phụ thân tốt nhưng hắn có một thân võ nghệ, không chỉ dạy con mà chỉ bằng thực lực này con đã nên kính hắn vài phần. Trong lòng con đều là xem thường hắn nhưng con biết vì sao Tĩnh Vương gia còn phải kiêng kị hắn ba phần không? Có biết vì sao hắn thích binh quyên và thủ hạ của hắn còn……" Phụ nhân kia nói tới đó thì đôi mắt nhìn thẳng vào Uông Vĩnh Chiêu đang ẩn nấp bên này.

Uông Vĩnh Chiêu theo bản năng lại lùi nửa bước, thu lại tầm mắt.

Lúc này hắn lại nghe thấy phụ nhân kia bước qua bên này, chỉ vài bước hắn đã nghe thấy nàng nhẹ giọng nói, "Đại công tử tới sao?"

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên trên, tính toán khả năng nhảy lên ngọn cây cao trăm trượng trơn tuột kia mà không bị phát hiện thì có khả thi không. Tính xong hắn phát hiện mình không có cái khả năng đó, sơ hở quá lớn mà hơi thở của phụ nhân kia cũng không tiến lại gần nữa. Nàng đang đứng tại chỗ.

Uông Vĩnh Chiêu tức giận thầm hừ một tiếng, từ trong góc âm thầm đi ra, sắc mặt giận dữ trách mắng, "Một nữ nhân như ngươi sao lại miệng lưỡi không sạch sẽ thế? Dám vọng ngôn nói những lời này, ngươi lấy gan ở đâu ra?"

Câu này của hắn chỉ có chút chột dạ, Trương Tiểu Oản không nhìn thấy giận dữ trong mắt hắn vì thế cũng to gan nói, "Là phụ nhân vọng ngôn, mong Đại công tử thứ tội."

Dứt lời nàng nhìn Hoài Thiện ý bảo hắn lui ra để nàng làm cho xong việc. Nhưng Uông Hoài Thiện lại không theo ý nàng mà lô ra vẻ mặt kỳ quái nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đường đường Tổng Binh đại nhân, thống soái thiên quân vạn mã lại lén lút trốn trong góc nghe lén ta và mẫu thân nói chuyện làm chi?"

Chương 117

"Ngươi nhìn thấy ta nghe lén hả?" Uông Vĩnh Chiêu cười tiến lên vài bước, nắm lấy cổ Uông Hoài Thiện ném lên không trung cả giận nói, "Luyện tập mạnh hơn."

"Luyện thì luyện……" Uông Hoài Thiện khom lưng nhảy một cái sau đó rơi xuống mặt đất, cầm lấy kiếm luyện kiếm pháp.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn hắn một cái sau đó cũng cầm kiếm bắt đầu múa. Trương Tiểu Oản thấy thế thì hơi hơi mỉm cười đi đến bếp tính làm chút đồ ăn khuya. Trên đường nàng nhìn thấy một lão nô đang đi uống nước uống thì đi lên đỡ ông ta, lại rót cho ông ta ly chén nước mang vào.

Chờ ông ta uống xong Trương Tiểu Oản lại lấy cho ông ta một cái chăn mỏng rồi đi ra ngoài. Nhưng lão nô kia lại gãi gãi tay nàng, nhắm mắt lại hàm hồ nói, "Đại phu nhân làm rất tốt, tiểu công tử đi theo hắn mới là con đường."

Ông ta lật người cứ thế ngủ mất. Trương Tiểu Oản cười cười, nhẹ nhàng đóng cửa đi về nhà bếp.

Vào giờ Tý, Trương Tiểu Oản nấu cháo, xào hai món một thịt một rau xanh đưa đến hậu viện, bày lên bàn. Lúc này hai người đang rửa mặt bên giếng đi tới, không đợi nàng nói gì thì mỗi người đã chiếm một bên cầm lấy đũa mà gắp đồ ăn.

Uông Hoài Thiện ăn nhanh cực kỳ, giống như ngấu nghiến. Trương Tiểu Oản thấy thế thì sờ sờ đầu hắn cười nói, "Ăn chậm một chút,

nếu không bụng đau đó.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì bất mãn mà nhìn nàng một cái, chờ nuốt xong cơm trong miệng hắn mới không nhanh không chậm nói, “Chậm cái gì mà chậm? Ngày sau trong quân có quân tình thì làm gì có thời giờ cho hắn ăn chậm một chút? Cái bụng này kiều quý như thế thì cả đời ngươi cứ chuẩn bị mà nuôi hắn đi.”

Hắn nói chuyện cực kỳ khó nghe, Trương Tiểu Oản chỉ hơi hơi mỉm cười nghe vào tai nọ rồi bỏ qua tai kia. Chờ cơm nước xong Uông Vĩnh Chiêu đi tiền viện thì Uông Hoài Thiện mới nhe răng nhếch miệng với cái bóng của hắn sau đó nhảy lên lưng mẹ hắn hỏi, “Mẫu thân có cõng được con nữa không?”

“Cõng không được nữa rồi.” Trương Tiểu Oản cười nói sau đó vững vàng mà cõng hắn thu dọn chén đũa trên bàn.

“Ai, cuối cùng con vẫn phải trưởng thành.” Uông Hoài Thiện nhanh nhẹn bò xuống, bưng chén bồn trên tay nàng đi đến bên giếng nước. Tới bên giếng rồi Trương Tiểu Oản ngồi ở bên giếng mỉm cười nhìn hắn múc nước rửa chén bát.

Uông Hoài Thiện vội vàng rửa chén, trong lúc ngẩng đầu thì thấy mẹ hắn nhìn hắn cười khiến hắn cũng cười theo sau đó hỏi nàng, “Ngài thấy con tốt lắm hả?”

“Ừ.” Trương Tiểu Oản cười gật gật đầu.

“Cái này thì tính là gì,” Uông Hoài Thiện rung đùi đắc ý nói, “Chờ thêm mấy năm nữa còn sẽ mua cho ngài một tòa nhà lớn, mua mấy nha hoàn để ngài hưởng phúc.”

“Ừ.”

“Mẫu thân có thích cái gì không?”

“Để mẫu thân ngẫm lại đã……”

“Lần trước ngài cũng nói thế. Ngài mau nghĩ nhanh đi, con gấp sắp chết rồi.”

“Mẫu thân phải nghĩ cẩn thận đã.” Trương Tiểu Oản cười nói, thấy hắn sắp rửa xong chén bát thì đứng dậy cùng hắn đi qua nhà bếp.

Uông Hoài Thiện cầm chén bồn dọn xong mới nói với Trương Tiểu Oản, “Sáng mai con sẽ mang mấy cái này đến tiền viện, ngài cũng đừng động.”

Hiện nhà bếp ở hậu viện không nổi lửa mà đều nấu ở tiền viện. Có khi bọn họ sẽ ăn cơm ở hậu viện nhưng cũng đều mang đồ ăn từ bên kia sang. Hiện nay nhà bếp ở hậu viện cũng để không, ngẫu nhiên sẽ đặt đồ ở đây nhưng hôm sau vẫn phải mang đến tiền viện để dùng. Uông Hoài Thiện sợ Trương Tiểu Oản tranh làm việc nên dặn dò riêng.

“Đã biết.” Trương Tiểu Oản gật gật đầu, dắt tay hắn đưa hắn đến phòng ngủ.

“Mẫu thân,” vừa đến trên giường, Uông Hoài Thiện đã ngáp một cái, “Ban đêm ngài uống nước thì cứ gọi con là được, để con dậy rót nước cho ngài.”

“Biết rồi.” Trương Tiểu Oản ôn nhu nói sau đó đắp cho hắn cái chăn mỏng, lại đợi hắn ngủ đến khò khè.

Nàng không nhịn được bật cười, đứng dậy sửa sang lại quần áo hắn mặc ngày mai rồi để lên mép giường sau đó mới thổi tắt đèn rồi đóng cửa đi đến phòng mình.

****

Tháng 9 năm Vĩnh Duyên thứ ba của Đại Phượng triều, Uông Hoài

Thiện tròn 13 tuổi.

Sinh nhật hắn ngày đó náo nhiệt hơn bất kỳ sinh nhật nào khác. Cả Trương gia đều tới, mấy anh em nhà họ Uông cũng tới, người của Bạch Hổ và Hắc Lang doanh cũng tới không ít. Trong nhà quá nhiều người nên Uông Vĩnh Chiêu dẫn những người này đến một chỗ khác của tòa nhà để Uông Hoài Thiện một người chạy đi kính rượu hai nơi mới coi như tạm sắp xếp ổn.

Đợi sinh nhật của hắn qua đi thì thời tiết Đại Phượng triều cũng lạnh hơn. Lúc này không chỉ thời tiết mà tình thế trong triều cũng lạnh đi. Tân hoàng của triều Hạ mới đăng cơ một tháng đã tấn công, đoạt được hai thành Vân Châu và Thương Châu ở tây bắc.

Vĩnh Duyên hoàng đế phong lão tướng Trần Vân Phi là Định Quốc tướng quân, ban cho binh phù đưa quân đến thu phụ Vân và Thương Châu. Đáng tiếc Trần Vân Phi thành cũng khi đã già mà bại cũng khi đã có tuổi. Ông ta hành quân được nửa đường thì đi đời nhà ma.

Phía dưới giục ngựa tám trăm dặm bẩm báo, mà Uông Vĩnh Chiêu đang trốn ở thôn Phiến Diệp Tử, lấy cớ bệnh cũ tái phát trốn tránh hoàng đế thì lúc này cười lạnh nói với phụ nhân bên người, "Chết đúng lúc quá."

Vẻ mặt của hắn có chế nhạo nói không nên lời. Trương Tiểu Oản cười không nói gì. Uông Vĩnh Chiêu cũng chỉ nói một câu này, không trông cậy nàng có thể hiểu cái gì. Hắn nói xong thì tiếp tục đọc binh thư trong tay.

Người báo tin còn đứng ở trong phòng, có chút quẫn bách nhìn Trương Tiểu Oản đã ngừng việc may vá trong tay mìm cười nhìn mình.

"Đi xuống đi, nhà bếp có canh dê, ngươi đi uống mấy ngụm cho ấm dạ rồi lại rót một túi mà mang đi." Trương Tiểu Oản mỉm cười nói với

hắn.

Người báo tin kia đã mấy ngày liên tiếp báo tin cho Tổng Binh đại nhân trước mặt nàng nên cũng có chút quen thuộc. Sau khi nghe xong hắn cảm kích cười với nàng sau đó ôm quyền hành lễ rồi lui xuống.

Lúc này Uông Hoài Thiện sải bước lớn đi vào nói với mẹ mình, "Vương gia để con chờ thêm một thời gian."

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì nhíu mi, "Đã bảo con đừng nhắc đến việc này nữa."

Uông Hoài Thiện thấy nàng trầm mặt thì không dám đến gần mà ngồi xuống một bên Uông Vĩnh Chiêu.

"Vương gia còn nói cái gì?" Uông Vĩnh Chiêu lật qua một tờ, không chút để ý mở miệng nói.

"Nói Hoàng Thượng không định đem binh phù giao cho ngài ấy hoặc giao cho phụ thân đại nhân……" Uông Hoài Thiện nói đến đây thì sắc mặt cũng trầm xuống, "Sợ là phải đến khi trong quân tổn hao quá nhiều ông ta mới chịu nhả ra."

Hắn dứt lời nhưng Uông Vĩnh Chiêu cũng chưa nói gì, vẫn ung dung đọc binh thư như cũ. Thấy hắn không nói gì, Uông Hoài Thiện lại đợi chờ nhưng thấy hắn vẫn không định nói thì sốt ruột mở miệng, "Nếu vào sâu trong Đại Đông, Thương Tây cũng thất thủ thì ngài cũng ngồi chờ sao?"

"Ta có thể làm gì?" Uông Vĩnh Chiêu lại lật một tờ, nhàn nhạt nói.

"Đến lúc đó người Hạ vừa vào chiếm thêm thành thị khiến dân chúng trôi dạt khắp nơi, không nhà để về thì ngài vẫn chờ sao?" Uông Hoài Thiện nói đến đâythì lửa giận bốc lên, lớn tiếng chất vấn.

“Ta không có binh quyền, cũng không phải thống soái, cái này liên quan gì tới ta?” Uông Vĩnh Chiêu ngẩng đầu nhẹ liếc mắt nhìn hắn sau đó nhàn nhạt nói, “Hoàng Thượng còn không vội thì ngươi vội cái gì?”

“Ngài……” Uông Hoài Thiện nghe xong thì tức đến trừng mắt nhìn hắn một cái sau đó quay đầu nói với Trương Tiểu Oản, “Con đi tìm tiên sinh.” Nói xong không đợi nàng trả lời hắn đã đi nhanh ra ngoài cửa.

Hắn đi rồi Trương Tiểu Oản cũng không còn tâm trạng làm việc may vá nữa. Nàng cười khổ một tiếng, nhỏ giọng nói với Uông Vĩnh Chiêu, “Có thể nhờ ngài một chuyện không?”

“Nói.” Uông Vĩnh Chiêu lại lật một tờ binh thư.

“Đến lúc đó nếu hắn một hai phải lên chiến trường thì có thể cầu ngài ngăn hắn lại không?”

“Lý do là gì? Nói rõ ràng đi.” Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì không đọc sách nữa mà ném sách lên bàn. Cuốn sách “bá” một tiếng đập lên bàn, còn Trương Tiểu Oản thì nhảy dựng lên, lòng trầm xuống sau đó mới nhẹ nhàng nói, “Hắn rốt cuộc còn nhỏ.”

“Còn nhỏ? Qua mười ba chính là mười bốn, thế mà còn nhỏ hả?” Uông Vĩnh Chiêu mặt lạnh xuống nói, “Ngươi vì hắn dốc hết sức lực ngần ấy năm là để chắn tiền đồ của hắn khi hắn có thể lập công hả?”

“Đợi thêm hai năm nữa cũng không muộn……”

“Lại qua hai năm nữa thì thiên hạ này đã đổi triều đại rồi, còn chờ hắn ở đó mà lập công chắc?” Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy thế thì cười lạnh nói, “Nói ngươi lòng dạ đàn bà ngươi đúng là như thế. Thật là mẹ hiền chiều hư con, cổ nhân nói cấm có sai.”

Người này mở miệng nói không được mấy câu dễ nghe, Trương Tiểu Oản cúi đầu trầm mặc, không nói nữa. Dù sao hắn có nói đến khó nghe thì cũng vẫn không nói sai. Hoài Thiện đã lớn, chính hắn cũng muốn bay đi. Chỉ có nàng là trong lòng vẫn còn luyến tiếc……

Chờ đến cuối năm, sắp qua Tết Âm Lịch thì Đại Phượng lại mất thêm Đại Đông. Hoàng đế triệu Tổng Binh Uông Vĩnh Chiêu vào cung. Đêm đó Uông Vĩnh Chiêu được kiệu nâng về, cả người hôn mê. Nghe người đi theo nói với Trương Tiểu Oản thì chính là bệnh cũ tái phát, mệnh ở sớm tối.

Qua mấy ngày, được thái y chăm sóc Uông Vĩnh Chiêu hôn mê mới tỉnh lại nhưng nhất thời không xuống được giường. Lúc này tiền tuyến lại phái tin tám trăm dặm đến cấp báo: Đại quân lúc này đã lui đến Thương Tây, đã không thể lui nữa bởi vì nếu lại lui thì chính là Quan Tây và đằng sau đó chính là kinh thành của Đại Phượng triều.

Ngày hôm sau Vĩnh Duyên hoàng đế phong con vợ cả của Trung Vương, hổ tướng Tĩnh Vương là Binh Mã đại nguyên soái, ngay trong ngày phải lên đường chinh phạt người Hạ.

Ngày đó Uông Hoài Thiện đi đến trước phòng ngủ của Uông Vĩnh Chiêu nghiêm túc dập đầu ba cái trước mặt hắn rồi lại đi đến trước cửa phòng mẹ hắn dập đầu mười mấy cái, đến khi trán đều chảy máu. Phụ nhân ở trong phòng nhịn không được khóc lớn, còn hắn thì nhịn nước mắt lên ngựa, lĩnh quân của Bạch Hổ và Hắc Lang doanh đi tiên phong cho Tĩnh Vương.

Quân đi như nước, đợi tới khi không nghe được tiếng động nào nữa Trương Tiểu Oản mới ra khỏi phòng đi từng bước đến tiền viện. Trên người nàng không còn sức lực gìm chỉ dựa vào cửa lớn chậm rãi ngồi xuống nhìn bụi đất cuốn lên nơi cuối đường dần tan đi. Không biết đến khi nào nàng mới lại nhìn thấy đứa nhỏ nàng ôm trong lòng, cõng trên lưng lớn lên.

Nàng ngồi ở kia nửa ngày, nô bộc trong nhà không một ai dám đến gọi nàng. Đợi tới khi mặt trời chiều ngả về tây, rặng mây đỏ nhuộm hồng khuôn mặt tang thương của nàng, kéo bóng dáng của nàng ra thật dài, giống như một sợi chỉ có thể đứt bất kỳ khi nào.

Năm này là năm thứ 23 của Đại Phượng triều, cuối năm Vĩnh Duyên thứ ba. Trương Tiểu Oản 29 tuổi, xuyên qua triều đại này hai mươi năm.

Cuối năm này nàng bắt đầu trải qua những ngày chờ đợi đứa con rời tổ của mình trở về.

Chương 118

Sau khi Uông Hoài Thiện rời đi, vài ngày sau Trương Tiểu Oản đến nước cũng không uống. Mỗi ngày nàng đều nằm trên ghế dựa trong viện, ngơ ngẩn nhìn cửa như dây tử đằng héo úa, không chút sức sống.

Mạnh tiên sinh tới khuyên nàng cũng chỉ đổi được mấy nụ cười nhạt của nàng.

Tĩnh Vương đi rồi, thái y cũng đi rồi, Uông Vĩnh Chiêu giả bệnh cũng nên xuống giường. Hôm nay hắn xuống giường, ngồi bên cạnh Trương Tiểu Oản nửa ngày. Đến bữa tối hắn cho người hầu bưng bàn ăn đặt giữa hai người, trên đó là cháo trắng và rau xào.

"Ăn chút đi." Đợi đồ ăn được bưng lên hết, Uông Vĩnh Chiêu ôn hòa mở miệng nói, lại gắp một đũa nhỏ đồ ăn để vào trong bát của nàng.

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì quay đầu cười với hắn sau đó nhẹ lắc đầu.

"Ăn đi," Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói, "Ngươi dù sao cũng phải giữ cái mạng mới đợi được hắn về chứ."

Trương Tiểu Oản lại cười, xoay mặt nhìn cửa lớn một hồi. Lúc này mặt trời lặn xuống phía tây, nàng nhắm đôi mắt chua xót sau đó quay đầu lại ngồi ngay ngắn và bưng bát đũa lên.

Nàng chậm rãi ăn, Uông Vĩnh Chiêu thấy thế thì không nhanh không

chậm nói, "Ăn xong ngươi đi với ta một chút."

Trương Tiểu Oản hơi sửng sốt sau đó lại gật gật đầu.

Đợi đến khi ăn xong, dùng xong trà, Uông Vĩnh Chiêu đứng lên không động đậy. Trương Tiểu Oản đứng dậy một lúc lâu mới cảm thấy chân có sức lực. Nàng cười với Uông Vĩnh Chiêu mà hắn lúc này mới nâng bước chậm rãi đi về hậu viện.

Đợi đến lúc đi xa, xuyên qua hậu viện đi tới bờ sông thì màn trời cũng tối. Giang Tiểu Sơn cầm theo đèn lồng đi phía trước dẫn đường cho bọn họ.

"Qua một thời gian nữa bên trên sẽ còn cho người tới tuyên ta vào cung. Nếu đã xảy ra chuyện thì ngươi đến phủ Tổng Binh chủ trì việc sắp xếp mọi người sơ tán." Giang Tiểu Sơn đi cách khá xa, cạnh bờ sông trống trải, Uông Vĩnh Chiêu nhẹ giọng mở miệng nói.

"Đã biết." Trương Tiểu Oản nhẹ giọng lên tiếng.

Thấy nàng chỉ đồng ý mà không nói gì nữa thì Uông Vĩnh Chiêu cười sau đó cảm khái nói, "Nói đến sống chết mà ngươi chưa bao giờ lộ chút kinh ngạc nào."

Trương Tiểu Oản không đáp lời mà chỉ nửa cúi đầu trầm mặc.

Uông Vĩnh Chiêu nghĩ tới đám tiểu thiếp trong nhà chỉ cần có gió thổi cỏ lay đã khóc nháo thì đau đầu lắc lắc nói, "Khoảng thời gian này ta còn ở lại đây."

"Vâng."

"Không đuổi ta à?"

Nghe thấy Uông Vĩnh Chiêu hơi trào phúng hỏi, Trương Tiểu Oản lại lắc lắc đầu.

“Trả lời.”

Nghe được mệnh lệnh của hắn nàng ngẩng đầu cười khổ nói, “Có cái gì mà đuổi? Ngài có khó xử của ngài, cũng đã giúp ta rất nhiều. Ta cảm kích ngài còn không kịp ấy chứ?”

“Cảm kích?” Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì nở nụ cười sau đó tiếng cười lạnh xuống. Hắn dừng bước chân, nhìn phụ nhân trước mắt sau đó lại nhìn sâu vào mắt nàng hỏi, “Trương thị, ngươi chưa bao giờ coi ta trở thành phu quân của ngươi đúng không?”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì khẽ thở dài một tiếng. Nàng nhìn vị Đại công tử đôi khi nói quá thẳng này, mắt thấy khuôn mặt giống hệt con nàng thì lẳng lặng nói, “Đại công tử, cứ thế này có tốt không?”

Cứ thế này, nàng canh giữ tòa nhà này, giữ trưởng tôn của Uông gia, cũng coi sóc những việc mà đám nữ nhân kia của hắn không gánh được.

Nàng và Uông Vĩnh Chiêu cũng cứ thế này đi.

“Ngươi thật sự muốn như thế?” Uông Vĩnh Chiêu thâm trầm mà nhìn nàng một cái hỏi.

“Vâng.” Trương Tiểu Oản hành lễ đáp.

“Vậy cứ thế đi.” Uông Vĩnh Chiêu cũng nhàn nhạt trả lời sau đó nhấc chân đi. Bước chân hắn không nhanh không chậm, trước mặt lại không có khác thường, giống như đề nghị vừa rồi không phải do hắn nói ra.

Tính ra loại nam nhân này có dũng có mưu, cũng có đảm lược nếu đổi lại là kiếp trước của nàng thì quả nhiên không tồi. Chỉ tiếc Trương Tiểu Oản đối với hắn là vô tình, cũng không thể có tình gì.

****

Năm Vĩnh Duyên thứ ba, đến cuối năm Uông Vĩnh Chiêu cùng Trương Tiểu Oản vào Uông phủ ăn tết.

Năm nay nhà Uông gia Tam công tử cùng Tứ công tử đều thêm người, Nhị công tử Uông Vĩnh An thì bất kể phu nhân hay di nương đều không không có tin tức.

Uông Đỗ thị sốt ruột không thôi, Uông Dư thị ôm con đến chỗ Trương Tiểu Oản thỉnh an thì cười nói với nàng, "Đại tẩu, ta sợ là nhị tẩu lo liệu chuyện trong nhà lao tâm vất vả quá nên bụng mới không có động tĩnh. Ngài vẫn nên mau mau về chưởng gia thôi, để nàng được nhẹ nhàng, không biết chừng lập tức sẽ mang thai."

"Con cái là duyên phận, có lẽ còn chưa đến lúc." Trương Tiểu Oản lập tức khẽ mỉm cười đáp. Chờ Uông Dư thị đi rồi, Uông Đỗ thị được tin lại chạy tới chỗ Trương Tiểu Oản khóc lóc kể lể, nói không phải mỗi bụng nàng ta không biết cố gắng mà hai cái di nương năm nay mới nạp vào cửa cũng không có tin tức gì, cái này nàng ta cũng không biết phải làm thế nào.

Lời này ám chỉ chính là Uông Vĩnh An có vấn đề. Trương Tiểu Oản giả vờ không hiểu, đợi qua năm trở về thôn nàng sẽ nói đến việc này với Uông Vĩnh Chiêu, để hắn cho đại phu tới khám cho Uông Vĩnh An xem sao.

Uông Vĩnh Chiêu nghe được lời này thì kỳ quái mà nhìn phụ nhân cái kiểu lời gì cũng dám nói với hắn này sau đó quay đầu vẫn tìm đại phu khám cho Uông Vĩnh An. Đại phu kia cũng nói vấn đề không lớn, uống mấy thang thuốc là tốt. Vĩnh An uống thuốc một tháng sau đó không đến hai tháng thì bụng vợ hắn cũng hai di nương đều đồng loạt phồng lên.

Trương Tiểu Oản nghe thấy Uông Vĩnh Chiêu kể lại thì cười đến chảy

nước mắt sau đó nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Ngài nhìn xem, mấy năm không có đứa nào bây giờ mới có hai tháng đã có bốn đứa."

Thấy dáng vẻ cười to không ra thể thống gì của nàng, Uông Vĩnh Chiêu nhíu nhíu mày nuốt lời răn dạy xuống để mặc nàng không quy củ mà cười.

Tháng tư cùng năm công việc ngoài ruộng lại bắt đầu. Thấy Trương Tiểu Oản muốn tìm cái cuốc muốn xuống ruộng, Uông Vĩnh Chiêu lập tức để Giang Tiểu Sơn đem cuốc, đòn gánh, sọt trong nhà vứt hết vào kho sau đó khóa lại. Sau đó không đến hai ngày hắn đã gọi người tới làm theo ý Trương Tiểu Oản, xử lý ruộng đất đâu ra đấy.

Trương Tiểu Oản muốn cõng cung tiễn đi vào núi thì Uông Vĩnh Chiêu chỉ nói một câu "Không ra thể thống", sau đó tịch thu cung tiễn của nàng luôn.

Trương Tiểu Oản lúc này mới cảm nhận được Uông Vĩnh Chiêu ở đây lâu không tiện. Trong nhà này lại thành hắn nói cái gì là cái gì, nàng chẳng có quyền gì hết. Nàng cũng không phải người không có tâm tư gì, thấy Uông Vĩnh Chiêu nhàn đến lợi hại, mọi chuyện đều quản lên đầu nàng thì nàng lập tức dùng biện pháp. Dưỡng thân thể Uông Vĩnh Chiêu tốt hơn một chút sau đó tìm người đưa tin đến Uông trạch.

Vì thế không đến mấy ngày Văn di nương kia đã ôm con trai tới trong thôn. Trương Tiểu Oản lấy cớ muốn đi thăm mọt nhà Hồ Cửu Đao đang ở nông trang cách đó 50 dặm, từ sáng sớm đã không có nhà.

Đêm đó nàng ở lại thôn trang qua đêm, sáng sớm ngày hôm sau đang lúc nàng muốn đi tới chỗ Trương gia cách đó vài trăm dặm thì thân binh của Uông Vĩnh Chiêu chắn đường của nàng sau đó nàng được một lão bà tử mà Tĩnh Vương phái đến trong nhà mời lên xe, áp tải về.

Vừa thấy nàng vào tiền viện, Uông Vĩnh Chiêu đang chơi cờ với Mạnh tiên sinh nhếch miệng hỏi, "Một nhà Hồ gia có tốt không?"

"Tốt." Trương Tiểu Oản chỉ phải hành lễ đáp.

"Nhà ngươi thì sao?" Uông Vĩnh Chiêu nhướng mày lại hỏi.

"Không biết." Trương Tiểu Oản lại hành lễ.

"Ngài xem, phụ nhân này còn có một chỗ tốt đó là miệng nàng sẽ không nói dối……" Uông Vĩnh Chiêu đạm mạc cười nói với Mạnh tiên sinh.

Mạnh tiên sinh vuốt râu, chăm chú nhìn ván cờ, làm như không nghe thấy hắn nói gì.

"Đi nghỉ ngơi đi." Uông Vĩnh Chiêu dứt lời cũng chuyên tâm đánh cờ.

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì hành lễ với bọn họ sau đó xoay người đi. Nàng vừa đi thì Uông Vĩnh Chiêu đã nói, "Tiên sinh có từng gặp phụ nhân nào da mặt dày thế này chưa?"

Nói nàng bằng mặt không bằng lòng, nàng không chỉ không đỏ mặt mà còn giống như không nghe thấy gì.

Mạnh tiên sinh nghe được lời này thì "A" một tiếng, mờ mịt mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu hỏi, "Ngài nói cái gì?"

Nhìn Mạnh tiên sinh cũng giờ hồ đồ trước mắt, Uông Vĩnh Chiêu lắc đầu, hừ cười một tiếng nói, "Rắn chuột một ổ."

Nói xong hắn cầm một quân cờ ăn ngay một quân đối diện. Mạnh tiên sinh vừa thấy hắn bố trí ám cờ thình lình tấn công thì trong khoảnh khắc lông mày dựng ngược, đôi mắt lóe ánh sáng, hăng hái gấp trăm lần mà nhìn chằm chằm bàn cờ, tiện đà suy tư cách bài bố thế trận.

Uông Vĩnh Chiêu liếc mắt nhìn ông ta một cái nhưng cũng không nhiều lời mà cầm lấy chén trà uống một ngụm trà lạnh rồi đứng dậy đi đến chỗ thân binh.

Thân binh thì thầm bên tai hắn, báo cáo hết chuyện của phụ nhân kia. Cùng với hắn suy đoán không sai biệt lắm, Uông Vĩnh Chiêu buồn cười mà nhếch khóe miệng, thầm nghĩ phụ nhân kia quả nhiên là can đảm, không ngờ dám tính kế hắn sau đó trốn thật xa.

****

Tháng bảy cùng năm biên quan đại thắng, Tĩnh Vương gia giết quân Hạ đến máu chảy thành sông, đoạt lại Vân Thương hai châu.

Bên kia biên quan truyền đến tin chiến thắng thì bên này lại có người truyền Uông Vĩnh Chiêu vào cung. Qua mấy ngày trong kinh thành có người nói Tĩnh Vương gia lập công lớn, sắp khải hoàn hồi triều. Dân chúng tức khắc vui mừng, vội vàng truyền tin.

Nhưng vào lúc này Uông gia trong kinh thành lại bị một đội cấm vệ quân đến vây lại, ẩn ẩn giống như muốn xét nhà. Ngày hôm đó Trương Tiểu Oản mua mấy sọt đồ ăn để Giang Tiểu Sơn đánh xe ngựa đưa mình tới Uông gia.

Người Uông gia vừa thấy nàng thì đám phụ nhân lập tức khóc nháo không thôi. Lúc này Trương Tiểu Oản cũng không tiện nói đến chuyện phân nhà, chỉ có thể nghe các nàng khóc nháo, mà nàng cũng chẳng ngăn được.

Nỗi sợ hãi trước khi bị xét nhà này cho dù có đánh chết mấy người để cảnh cáo cũng không ngăn được nỗi sợ của bọn họ mà chỉ càng khiến bọn họ kinh hoảng hơn. Để các nàng khóc khóc nháo nháo có lẽ trong lòng còn có thể dễ chịu chút.

Lại quamấy ngày, Uông Quan Kỳ bệnh đến thở không nổi, mắt thấy

một chân đã đạp lên quỷ môn quan thì cấm vệ quân trước cửa lớn mới rút. Lúc này Uông Vĩnh Trang và Uông Vĩnh Trọng trốn bên ngoài nhiều ngày đưa tin tới nói Hạ quân lại tiến binh quy mô, đoạt lại Vân Châu sau đó từ đây bức thẳng đến Đại Đông. Mắt thấy bọn chúng có ý tiếng công từ Đại Đông đến Thương Tây và đạp qua Quan Tây.

Hai bên lại đánh nhau, lúc này trong cung truyền đến tin tức nói nhị phẩm Tổng Binh Uông Vĩnh Chiêu ở trong cung bị bệnh cũ tái phát, Hoàng Thượng nể tình hắn có công mà đặc biệt để hắn ở trong cung tĩnh dưỡng, nay bệnh đã đỡ nên cho về nhà.

Ba anh em Uông Vĩnh An đi đến cửa cung đón người về. Trương Tiểu Oản vừa thấy người mới biết lúc trước Uông Vĩnh Chiêu nói hắn mà xảy ra chuyện thì nàng phải chìa nhà là ý gì. Lúc ấy hắn ý chỉ nếu hắn chết chứ không phải lại bị chèn ép như nàng nghĩ.

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu hơi thở thoi thóp, khác hẳn hoàn toàn bệnh trạng lúc trước. Mà tay phải cầm kiếm của hắn cũng bị đứt một sợi gân, miệng vết thương xấu xí dữ tợn.

Chương 119

Uông Vĩnh Chiêu như thế khiến trên dưới Uông gia khóc thành một đoàn. Nhưng Trương Tiểu Oản nghe trong tiếng khóc đó thì phần nhiều là vui mừng vì sống sót sau tai nạn chứ không hẳn là khóc cho Uông Vĩnh Chiêu.

Đại phu mời về thăm bệnh cho Uông Vĩnh Chiêu cũng chỉ nói vài câu kiểu nếu chịu đựng được thì qua, không chịu được thì chính là chết. Sau đó ông ta bị Uông Vĩnh Trọng hung ác nhìn vài lần thì cũng bị hù dọa mà nói sẽ cố hết sức.

Sau đó Uông gia lại mời mấy đại phu, lúc này Trương Tiểu Oản cũng giúp đỡ nhị phu nhân vội vàng an bài xử lý việc trong nội trạch. Đa phần nàng cũng chỉ nhẹ nhàng chỉ bảo vài câu, còn lại thì để nàng kia tự làm.

Mấy ngày trôi qua, Uông Đỗ thị cũng hiểu Trương Tiểu Oản căn bản không có ý tưởng trở về chưởng quản, cũng không có ý phân quyền của nàng ta. Ngày này Trương Tiểu Oản thấy Uông Vĩnh Chiêu đã ổn định, bệnh tình Uông Quan Kỳ cũng không còn trở ngại thì muốn về trong thôn. Uông Đỗ thị còn đỏ mắt tiễn Trương Tiểu Oản sau đó đỡ bụng cảm kích mà uốn gối hành lễ với Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản cũng không nhiều lời với nàng ta mà chỉ hơi hơi mỉm cười sau đó lên xe ngựa về thôn. Uông gia này đã có không ít nữ nhân, các nàng ở bên trong tranh giành đấu đá và tồn tại, tất cả đều không liên quan gì tới nàng.

Nàng vì Uông gia trả giá và trước mắt cũng được lợi từ Uông Vĩnh

Chiêu. Còn nội trạch này không phải của nàng. Trương Tiểu Oản cũng không muốn chia sẻ nam nhân với những nữ nhân kia thế nên tự nhiên là không cần thiết cột vào cùng nhau tranh tranh đấu đấu.

Lúc Uông Vĩnh Chiêu tỉnh lại thì nghỉ tạm hai ngày, lại nghe nói phụ nhân kia đã về thôn Phiến Diệp Tử thì cũng chẳng cảm thấy kỳ quái. Nàng kia cực kỳ am hiểu việc thỏa thuận trả tiền, sau khi làm xong việc sẽ cực kỳ nhanh nhẹn mà đi mất.

Uông Vĩnh Chiêu nghĩ nếu một ngày kia hắn và con nàng đối địch thì nàng cũng sẽ nhanh chóng qua cầu rút ván. Nàng không có thái độ mềm mỏng, tâm địa cũng có thể nói là tàn nhẫn. Nếu như không phải lúc làm việc nàng vẫn chú ý đến công bằng, tôn trọng tín nhiệm thì Uông Vĩnh Chiêu là người đầu tiên không tha.

Hiện giờ nghịch tử kia đã chọn một con đường mà nếu thành công thì sẽ một bước lên trời. Nể mặt hắn nên Uông Vĩnh Chiêu cũng chỉ có thể mặc kệ nàng.

Nói gì đi nữa thì hắn cũng có sự nể phục với phụ nhân có thể bình tĩnh ung dung đối mặt với sống chết này.

Tháng mười năm Vĩnh Duyên thứ ba, chiến sự ở tiền tuyến tạm nghỉ, nhưng Vân Châu còn ở trong tay người Hạ, hai bên giằng co. Tĩnh Vương dâng tấu xin chủ ý, hoàng đế hạ hạ chỉ lúc nào huyết tẩy triều Hạ thì lúc ấy Tĩnh Vương có thể khải hoàn hồi triều.

Mấy ngày sau Trương Tiểu Oản nghe được tin này thì không nhịn được thóa mạ hoàng đế một hồi. Ông ta cũng quá độc ác, chẳng nhẽ không đánh được triều Hạ thì không cho người ta trở lại sao?

Nếu đánh 10-20 năm, chiến tuyến kéo dài, sau đó lương thảo không đủ thì chẳng phải sẽ đói chết Tĩnh quân sao? Tĩnh Vương lúc này trước có hạ quân, sau có ý chỉ của hoàng đế nên nếu khởi nghĩa thì chỉ có đường chết.

Liên tiếp vài ngày Trương Tiểu Oản đều nghĩ đến việc Tĩnh Vương sẽ có phải ứng nào với ý chỉ này của Tĩnh Vương. Trương Tiểu Oản ngày đêm khó an, đến Giang Tiểu Sơn tới báo Lệ di nương có thai nàng cũng chỉ vẫy vẫy tay, cầm thỏi bạc đưa cho hắn rồi tống cổ hắn đi rồi.

Giang Tiểu Sơn cầm bạc, vẻ mặt đưa đám trở về. Lúc nói với Đại công tử thì Đại công tử lập tức ước lượng thỏi bạc trong tay sau đó ném cho hắn nói, "Đi đưa cho Lệ di nương, nói là phu nhân thưởng."

Giang Tiểu Sơn khó hiểu nhưng cũng không nghĩ ra được những cong cong vẹo vẹo trong đầu chủ tử vì vậy cũng không nghĩ nữa mà gãi gãi đầu đi đưa bạc. Nhưng hắn mới đi được hai bước thì Đại công tử lại gọi lại hắn, nhàn nhạt nói, "Phu nhân cho ngân lượng là tâm ý của nàng, còn có của ta. Ngươi đi chướng phòng lấy 50 lượng đưa qua đi."

Phụ nhân kia quả là bủn xỉn, chỉ cho một thỏi bạc 10 lượng là quá keo kiệt.

Trong nhà Lệ di nương mang thai nhưng Uông Vĩnh Chiêu cũng không kích động như lần trước Văn di nương mang thai. Con của di nương thì chỉ là con thứ, không có tiền đồ gì lớn. Giống đứa con vợ lẽ tên Hoài Giác của hắn, bây giờ sắp 3 tuổi rồi nhưng vừa thấy hắn thì hoặc khóc hoặc trốn, quả thực lãng phí cái tên hay hắn đặt cho.

****

Khi bàn tay bị đứt gân cốt cầm nắm lại được thì đã đến đầu tháng 10. Uông Vĩnh Chiêu giao việc quản lý phủ cho Nhị đệ Uông Vĩnh An sau đó chạy đến thôn Phiến Diệp Tử tĩnh dưỡng cùng đại phu nhân.

Hắn tới khiến Trương Tiểu Oản có chút kỳ quái, "Không phải Lệ di nương đang có thai sao?"

Uông Vĩnh Chiêu quét nàng một cái sau đó để Giang Tiểu Sơn vác

một thùng sách của hắn đến phòng ngủ chứ không phải thư phòng. Lúc này hắn mới quay đầu mang theo phụ nhân kia đi tới nhà chính. Vừa đi hắn vừa nói, "Có thai là chuyện tốt, cũng tiện cho ta lấy cớ tới bên này."

Nói xong hắn quay đầu nhìn Trương Tiểu Oản một cái. Nàng thì lại nghe thấy ý khác trong lời hắn nên mới khó hiểu nhìn hắn.

"Một phủ có thai phụ và trẻ con, cả Uông gia gồm già trẻ lớn bé đều ở đó, phụ thân cũng nằm bệnh trong nhà nên người bên trên sẽ không cần lo lắng Tổng Binh hữu danh vô thực như ta bỏ chạy làm phản đúng không?" Thấy nàng hiểu được ý hắn, Uông Vĩnh Chiêu ngồi xuống nói lời này. Chờ phụ nhân kia rót một chén nước hắn mới uống một ngụm rồi nhìn nàng nói, "Ngươi ngược lại chạy rất nhanh nhỉ?"

Trương Tiểu Oản hành lễ với hắn để tạ lỗi nhưng sau đó nàng chọn cái ghế cách bàn ngồi xuống nhẹ nhàng nói với hắn, "Ngài nói xem cục diện hiện tại phải giải thế nào đây?"

"Cục diện nào?" Uông Vĩnh Chiêu liếc nàng một cái, "Một nữ nhân như ngươi không cần lo mấy cái này làm gì."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cúi thấp đầu. Uông Vĩnh Chiêu mà muốn nói với nàng thì sẽ nói rất nhiều, khi không muốn nói thì sẽ chê nàng nữ nhân không cần nghĩ nhiều. Thời gian dài trôi qua nàng cũng đã quen.

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ngươi không cần lo lắng."

"Vâng."

Nhìn nàng cúi đầu, trong lòng Uông Vĩnh Chiêu có chút không vui cũng không đành lòng nói, "Nếu ngươi không yên tâm thì ta sẽ lại phái một đội người đến bảo hộ hắn."

“Thật sự?” Lúc này nàng ngẩng phắt đầu lên kinh ngạc vui mừng hỏi hắn.

Trong lòng Uông Vĩnh Chiêu càng không thoải mái. Hắn quay đầu, mặt đối diện cửa chính, nửa khép mắt nghỉ tạm. Nhưng mới vừa nhắm mắt lại thì đôi mắt sáng ngời của phụ nhân kia đã hiện ra trước mặt hắn. Lúc này hắn lại mở mắt, thấy nàng vẫn đang nhìn mình thì hơi dừng lại sau đó không nhanh không chậm nói, “Trương thị, ngươi cũng hiểu thiên hạ này không có cuộc mua bán nào không làm được.”

Hắn nhìn chằm chằm nàng, mắt thấy ánh sáng trong mắt nàng chậm rãi tan đi thì vừa lòng nhếch miệng cười. Lần này hắn nhắm chặt mắt lại.

Phụ nhân này thông minh thì thông minh nhưng nàng tốt nhất nên hiểu rằng hắn mới là người nói cái gì là cái gì.

****

Đương kim hoàng thượng kiêng kị Tĩnh Vương và hắn không phải một ngày hai ngày. Lúc Uông Vĩnh Chiêu đồng ý với chủ cũ là Trung Vương sẽ bảo vệ Tĩnh Vương thì đã suy nghĩ hết thảy. Lúc đầu hắn chỉ muốn bảo vệ Tĩnh Vương nên mới làm theo ý của hoàng đế thuyết phục Tĩnh Vương giao vàng bạc ra sau đó để ông ta ở trong Vương phủ giữ đạo hiếu ba năm không được ra ngoài. Những gì tân hoàng muốn hắn làm thì hắn đã làm.

Lúc ấy hai bên đều bị hạn chế, tân hoàng không có binh quyền, Tĩnh Vương chỉ là hoàng tộc nên không thể danh chính ngôn thuận đoạt quyền. Hoàng đế cũng không thể nhân lúc Trung Vương mới qua đời đã hại con ông ta nên tình hình cứ thế được hắn hóa giải.

Nhưng ngắn ngủi không đến ba tháng sau tân hoàng lại tước binh quyền trong tay hắn. Thế nên lúc ông ta cần những tướng lĩnh cũ đi lãnh binh thì hắn và Tĩnh Vương liên thủ. Hắn giả bệnh nhường

đường cho Tĩnh Vương có cơ hội ngóc đầu.

Lúc ấy trong triều có bốn viên đại tướng, ngoài một lão nhân bệnh nặng thì người còn lại chính là cánh tay đắc lực của Tĩnh Vương, hai người còn lại chính là hắn và Tĩnh Vương.

Lúc trước bởi vì trong triều bất lợi với tân hoàng nên dù hắn là thủ hạ cũ của Trung Vương thì hắn vẫn cho rằng hoàng đế sẽ không xuống tay với mình. Phải biết rằng lúc trước tuy hắn đi theo Trung Vương nhưng đồng thời cũng nguyện trung thành với tân hoàng và cũng coi như thuộc hạ của ông ta.

Đáng tiếc, tân hoàng không tin hắn.

Lăng quốc cữu nói với tân hoàng là dã tâm của hắn quá lớn. Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy lời này thì cũng hơi buồn cười. Nếu hắn không có dã tâm lớn thì sao lúc trước lại đầu nhập bán mạng dưới trướng Tam Vương gia mà hiện này là hoàng đế? Còn cầm cả gia tộc để đổi lấy tiền đồ nữa chứ? Nhưng cho dù dã tâm hắn có lớn thế nào thì cũng có thể lớn hơn trời sao? Dã tâm của hắn có lớn thì nhiều nhất cũng chỉ ngồi lên được cái chức Binh Bộ Thượng Thư mà thôi.

Đáng tiếc vị trí này đã có Lăng quốc cữu ngồi rồi, hoàng đế cũng không có ý để một thủ hạ cũ của Trung Vương như hắn ngồi. Uông Vĩnh Chiêu bị buộc đến không thể làm khác, không thể không thuận theo Trung Vương mà chọn phò tá Tĩnh Vương.

Chuyện triều đình hắn không phải đứa nhỏ, đã nhiều năm qua hắn lăn lộn nên sẽ không để hoàng đế mặc sức chém giết. Hắn tính toán nhẫn nhịn nhiều như thế không phải để hoàng đế muốn làm gì hắn thì làm.

Uông Vĩnh Chiêu lớn lên trong cảnh chém giết trên chiến trường, hắn hiểu nếu muốn sống sót và sống đến nổi bật thì phải tranh đua, đoạt lấy cũng phải tính toán tỉ mỉ và nhẫn nại. Tất cả những cái này thiếu một cái đều không được.

Đường này không thể thì hắn sẽ chọn đường khác. Hắn không tin chỉ có mỗi vị trí Binh Bộ Thượng Thư mà hắn lại không có được.

****

Từ sau khi Uông Vĩnh Chiêu nói lời kia, Trương Tiểu Oản suy nghĩ mấy ngày, lại thấy Uông Vĩnh Chiêu không khác gì lúc trước nên cho rằng những lời hắn nói có ngụ ý khác chứ không phải có ý tứ với nàng.

Lại qua mấy ngày, Uông Vĩnh Chiêu không phải đọc sách thì mang theo Giang Tiểu Sơn đi ra ngoài đi dạo một chút hoặc cùng Mạnh tiên sinh chơi cờ. Hắn chỉ tiếp xúc với nàng vào ba bữa cơm một ngày, đến liếc mắt cũng không thèm liếc nàng thì nàng cũng yên tâm hơn.

Sau khi thả lỏng nàng cũng thuận thế tự giễu mình một chút vì đã nghĩ quá nhiều. Một thôn phụ như nàng làm sao phù hợp với thẩm mỹ của Uông Đại công tử? Cần gì phải "Lấy sắc lừa người", thay con trai nàng hỏi mượn binh chứ?

Nhưng nàng cũng thở phào quá sớm rồi. Đêm nay vào giờ Tý, nàng mới rửa mặt xong, đổ nước đang muốn đi vào phòng đóng cửa nghỉ ngơi thì hậu viện đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Lúc này trong hậu viện chỉ có Trương Tiểu Oản ở một mình. Nàng nghe thấy tiếng động này thì thật sự sửng sốt. Đợi nàng đi tới cạnh cửa hỏi ai thì tấy tiếng Uông Vĩnh Chiêu đáp "Ta" mà nàng cũng ngẩn ra không nói được lời nào.

"Mở cửa." Lúc này hắn lại lên tiếng, Trương Tiểu Oản cũng chỉ đành lắc lắc đầu, mở cửa.

Uông Vĩnh Chiêu đứng ở ngoài cửa nhàn nhạt nói, "Một đội ám binh của ta đã tiến đến Đại Đông."

Trương Tiểu Oản liếc hắn một cái, trong lòng thở dài. Đợi hắn tiến vào nàng lập tức đóng cửa. Nàng múc một chậu nước ấm để hắn rửa mặt và chân sau đó trải giường nệm chậm rãi nói với hắn, "Ngài ấy, đã không thích ta thì tội gì khó xử chính mình?"

"Khó xử chính mình?" Uông Vĩnh Chiêu cười nhạo một tiếng.

"Chẳng lẽ không phải?" Trương Tiểu Oản trải giường đệm sau đó mở chăn, cười nhìn Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu hừ một tiếng, cũng không chui vào cái chăn kia. Trương Tiểu Oản thấy thế thì xốc một cái chăn khác sau đó quay đầu nhìn Uông Vĩnh Chiêu cười đạm mạc nói, "Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng cho rằng ngài là chính nhân quân tử. Ta không có tình cảm với ngài mà ngày cũng chẳng ưa ta, nếu như một hai phải ngủ cùng nhau chắc là có nguyên nhân."

Uông Vĩnh Chiêu hừ lạnh một tiếng. Trương Tiểu Oản cười nhìn hắn, thấy hắn vẫn không nói thì chuẩn bị xuống giường thổi tắt đèn.

Nàng chỉ vừa cử động chân Uông Vĩnh Chiêu đã đột nhiên vươn tay lấy cây trâm bạc trên tóc nàng bắn qua ngọn đèn, trong chốc lát đèn đã tắt.

"Đồ phụ nhân không biết e lệ." Trong bóng đêm, Trương Tiểu Oản nghe thấy giọng nói khinh thường của hắn.

Mặc cho hắn cởi áo lên giường nàng vẫn bình tĩnh nở nụ cười sau đó đợi một lúc mới dần dần thu tươi cười lại. Dần dần hơi thở của người nằm bên cạnh trở nên nặng hơn, nhưng dù thế tâm Trương Tiểu Oản vẫn lặng như nước không chút dao động. Lúc này nàng cũng đã mệ mỏi, vì thế nhắm mắt chuẩn bị chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Nàng vừa mới nhắm mắt thì nam nhân bên cạnh đã lên tiếng nhỏ nhẹ nói, "Ngươi là chính thê của ta vậy ta không ngủ bên cạnh

ngươi thì ngủ chỗ nào? Ám binh là của nhà ta, nhưng càng là người có bản lĩnh thì càng không phải kẻ ngu. Trong lòng bọn họ đều có tính toán của mình. Bọn họ cần phải tin rằng đám tiểu chủ tử này về sau cũng chính là chủ của bọn họ, ngày sau sẽ không bạc đãi những kẻ vì chúng bán mạng như bọn họ. Chỉ có như thế bọn họ mới dốc sức làm việc."

Ý của hắn chính là nàng là vợ hắn, mà con nàng là tiểu chủ nhân chân chính của những ám binh kia. Chỉ có như thế thì những người kia mới tin tưởng và tận lực làm việc sao? Nếu Uông gia khinh thường hai mẹ con nàng thì đám ám binh này cũng biết, cho nên Uông Vĩnh Chiêu không thể không ngủ ở bên người nàng cho bọn họ xem ư?

Nghĩ đến thì cũng thật buồn cười. Bất kể là năm tháng nào, bất kể ngươi là hoàng đế, đại thần hay dân chúng bình thường thì đều có chỗ bất đắc dĩ. Trương Tiểu Oản cong khóe miệng cười sau đó mới nhẹ nhàng trả lời, "Ta đã biết, ngài ngủ đi."

Chương 120

Hoài Thiện đi một thời gian lâu như thế, ngoài nhớ hắn đang ở biên cương thì Trương Tiểu Oản vẫn ngày ngày trải qua ngày tháng tĩnh lặng.

Uông Vĩnh Chiêu đến phòng nàng ngủ mấy buổi sau đó Trương Tiểu Oản cho rằng hắn sẽ về phòng mình nhưng ngày ngày hắn đều đến phòng nàng ngủ mà nàng cũng không mở miệng đuổi hắn.

Đuổi thì không đuổi được, nếu nàng dám nói nhiều một câu làm trái lời thì trong lòng Uông Vĩnh Chiêu sợ là sẽ không vui. Trương Tiểu Oản đã ăn đủ khổ vì cái sự lòng dạ hẹp hòi của hắn nên tự nhiên sẽ không dám nói cái gì đắc tội khiến hắn quay lại cắn ngược.

Với lại hai người chẳng qua chỉ ngủ cùng gian phòng, còn lại thì mỗi người một ổ chăn. Tuy nhiên vì ngủ cùng phòng nên sáng sớm nàng cũng phải hầu hạ hắn rửa mặt dùng bữa. Thời gian qua lâu nàng cũng coi như không có Hoài Thiện thì nàng phải chăm sóc một người khác thôi.

Thêm nữa, Uông Vĩnh Chiêu xác thật lớn lên giống Tiểu Lão Hổ của nàng nên dù có kiêng kị nhưng Trương Tiểu Oản ngẫu nhiên vẫn sẽ nhìn Uông Vĩnh Chiêu vài lần. Xuyên qua hắn nàng nghĩ tới đứa con ở phương xa của nàng lúc trưởng thành, thân hình chắc sẽ tương tự với người nam nhân trước mặt.

Nghĩ như thế nhưng nàng vẫn tinh tường biết người này không phải Tiểu Lão Hổ của nàng. Nàng không chán ghét hắn nhưng cũng chẳng yêu thương, ngày thường nên giữ khoảng cách nàng vẫn giữ.

Ngoại trừ ban đêm hai người ngủ chung giường thì những lúc khác Uông Vĩnh Chiêu cũng không để ý quá nhiều đến Trương Tiểu Oản. Từ khi hắn đến hậu viện, thư phòng ở tiền viện cũng được dọn tới hậu viện. Hai thân binh của hắn và Giang Tiểu Sơn cũng vào ở hậu viện. Cả buổi sáng Uông Vĩnh Chiêu sẽ đóng ở hậu viện để tập võ. Khi ăn xong cơm trưa hắn mới trở về tiền viện dùng cơm trưa với Mạnh tiên sinh sau đó chơi cờ hoặc lại đi loanh quanh, rồi về hậu viện dùng bữa tối.

Đám nô bộc của Tĩnh Vưởng tiền viện chỉ cho rằng sau khi Uông Tổng Binh bị bệnh nặng thì thức dậy muộn, đồ ăn sáng cũng là đại phu nhân làm ở phía sau và hai người cùng ăn ở đó nên cũng không nghi ngờ gì.

Hậu viện là nơi Trương Tiểu Oản ở nên đám nô bộc này bình thường không có việc sẽ không tới quấy rầy. Cái này đối với Uông Vĩnh Chiêu là một việc tốt. Dù hiện tại Tĩnh Vương và hắn đang ở cùng một thuyền nhưng có một số việc có thể không bị người ta biết thì vẫn tốt hơn.

Trương Tiểu Oản biết chuyện võ nghệ của Uông Vĩnh Chiêu vẫn không bị ảnh hưởng, tay phải bị hủy nhưng tay trái vẫn dùng nhuần nhuyễn. Nàng cũng biết buổi sáng hắn luyện võ thế nên cũng ở hậu viện nổi lửa. Rất nhiều lần làm đồ ăn sáng nàng thường làm thêm điểm tâm đặt trên bàn rồi mới tới tiền viện.

Đối với sự quan tâm của nàng Uông Vĩnh Chiêu cũng hưởng thụ. Dưới sự chăm sóc của Trương thị hắn cũng được hai tháng yên ổn, ngoại trừ việc tay phải không còn nhanh nhạy thì thân thủ của hắn cũng đã khôi phục bảy phần.

Lúc này đã tới gần cuối năm, phía trước đưa tin tới Uông Hoài Thiện nói hắn tự mình lấy đầu hai viên tiểu tướng của đối phương nên được Tĩnh Vương cực kỳ khen ngợi thưởng cho hắn một kiện lông cáo. Lần này gửi thư về hắn không tiện gửi về nhưng hắn sẽ tìm

thương nhân kinh thành ở vùng biên ải gửi về cho nàng.

Uông Vĩnh Chiêu đọc xong tin, Trương Tiểu Oản mới cẩn thận cầm tin đi tiền viện để Mạnh tiên sinh đọc lại hai lần cho nàng nghe. Thấy con trai nói bản thân hắn khỏe mạnh thì nàng tủm tỉm cười.

Ban đêm nàng không nhịn được lại cầm tin đọc dưới đèn dầu, Uông Vĩnh Chiêu ở bên kia khinh thường nói, "Không hiểu gì còn xem?"

Trương Tiểu Oản đương nhiên xem hiểu, thế nên nàng chỉ mỉm cười nhìn chữ viết quen thuộc của con mình, từng chữ một giống như luyến tiếc rời mắt.

"Đưa đây." Uông Vĩnh Chiêu nhìn không nổi mới vươn tay.

Trương Tiểu Oản cười đưa cho hắn, nghe hắn đọc lại một lần cho nàng. Kỳ thật nàng xem hiểu, không cần người khác đọc cho. Nhưng nghe qua miệng người khác thì giống như con nàng đang đọc cho nàng, và hắn thật sự anh dũng khỏe mạnh đến nỗi ngày có thể ăn hai mươi cái bánh vậy.

Lần này lúc Uông Vĩnh Chiêu đọc đến một câu cuối "Mẫu thân yêu dấu, hài nhi dừng bút, nhớ ngài muôn ngàn, mong ngài bảo trọng" thì lông mày nhịn không được nhíu lại nói, "Đều là do ngươi dạy, mấy lời này mà hắn cũng viết ra được, làm gì có tí khí phách nam nhi nào! Lời nói bực này là do ai dạy hắn? Thật không quy không củ!"

Trương Tiểu Oản cười duỗi tay lấy lại tin sau đó cẩn thận mở ra nhìn lại một lần sau đó mới có chút vừa lòng mà thở dài, duỗi tay vỗ vỗ ngực nhu thuận nói với hắn, "Ngài là nghe không quen thôi chứ ta nghe được lời này thì trong lòng vẫn vui đến muốn cười liên tục."

Nói xong nàng lại nhịn không được nhấp miệng cười hai tiếng, trong mắt mang theo nước mắt mà lại mở tin ra xem một lần nữa sau đó mới cẩn thận gấp lại, lấy chìa khóa mở ngăn tủ, cầm lấy một cái hộp

gỗ bỏ tin vào.

Sau khi cất ký nàng mới xoay người nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Ta đi nấu nước cho ngài ngâm chân."

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng tươi cười sau đó buông cuốn sách trong tay rồi đứng lên nói, "Đi thôi."

Trương Tiểu Oản cũng không nói gì nhiều mà cùng hắn đi nhà bếp, để hắn nhóm lửa còn nàng ở một bên giã gạo.

"Đã bảo là dùng gạo trắng nấu cháo rồi mà?" Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng cầm gạo lức đi giã thì nói.

Đêm nay tâm tình Trương Tiểu Oản tốt nên không cười cho có như ngày thường mà ôn hòa giải thích với hắn, "Ngài ăn hai bữa gạo trắng, buổi sáng ăn một bữa gạo lức cũng tốt. Đợi sáng mai ta dùng xương nấu cháo gạo lức thì ngài sẽ thấy cực kỳ thơm, ăn cực kỳ thoải mái."

Tình hình thực tế chính là như thế, sau khi dùng xong cháo này Uông Vĩnh Chiêu không hề nói cháo này không tốt. Còn lúc này hắn chỉ nói, "Để Tiểu Sơn giúp ngươi làm chút việc nhà đi."

"Để ta làm thôi, ta đã nhàn đến hoảng hốt, nếu chút việc này cũng không được làm thì trong lòng ta sẽ hoảng hốt thật sự." Trương Tiểu Oản tiện đà ôn nhu nói, vẻ mặt dịu dàng thân thiện.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn một cái rồi khẽ hừ một tiếng sau đó không nói gì nữa. Chờ đến khi nước nấu sôi hắn mới múc một thùng nước ấm một thùng nước lạnh đi ra ngoài. Nhìn phụ nhân kia đổ xong nước, vắt khăn cho hắn thì hắn nhận lấy lau mặt.

Chờ rửa mặt xong, tay cũng rửa xong, Trương Tiểu Oản cũng đổ xong nước rửa chân. Uông Vĩnh Chiêu cởi giày vớ ngâm chân vào chậu chờ nàng đi hắt nước trở về mới nói, "Người truyền tin hai

ngày nữa sẽ đi qua đó, ngày mai ngươi muốn mang gì cho hắn thì thu thập tay nải giao cho hắn."

"Thật có thể?" Phụ nhân kia nghe xong thì quên cả phải gác chậu lên giá.

Uông Vĩnh Chiêu liếc mắt nhìn nàng sau đó khẽ nhíu mày, "Ta nói cái gì ngươi đều phải hỏi lại một câu mới được hả?"

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì nở nụ cười, lúc này mới buông cái chậu rửa trong tay sau đó múc một chậu nước khác rửa mặt. Xong đâu đó nàng đi tới bên người Uông Vĩnh Chiêu, bỏ thêm chút nước ấm vào chậu của hắn sau đó ngồi xuống bên cạnh cười nói, "Ngài đừng nóng giận, ngày sau ta nhất định sẽ không hỏi lại."

Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái sau đó "Ừ" một tiếng mới nói, "Ngâm xong rồi."

Trương Tiểu Oản vừa nghe thì đi cầm khăn tới cho hắn sau đó cầm chậu đi ra ngoài đổ nước. Đợi trở về nàng lại đi trải chăn nệm, chờ Uông Vĩnh Chiêu nằm lên giường.

Vốn chờ phụ nhân này lau chân cho mình nhưng không được nên lúc này mặt Uông Vĩnh Chiêu lạnh đến khó coi. Trương Tiểu Oản khó hiểu mà liếc hắn một cái, nhìn thấy hắn nằm xuống ổ chăn rồi mới thổi tắt đèn, bò tới chỗ mình sau đó xoay người về phía tường mà ngủ.

Lúc trước vốn nàng ngủ ngoài, nhưng Uông Vĩnh Chiêu muốn ngủ ở bên ngoài nên Trương Tiểu Oản cũng tùy hắn. Dù sao hai người đều đưa lưng về phía đối phương nên ai ngủ trong ai ngủ ngoài đều không quan trọng.

Nửa đêm Uông Vĩnh Chiêu dịch qua phía nàng xem xét, còn ngửi ngửi tóc nàng. Trương Tiểu Oản cũng coi như không biết, hô hấp cũng không thay đổi.

Đi vào thế đạo này không biết có bao nhiêu đêm nàng không ngủ được vì thế nàng đã sớm học được cách khống chế hô hấp. Lúc này chỉ cần Uông Vĩnh Chiêu không đột nhiên chui vào ổ chăn của nàng thì nàng có thể giả bộ ngủ giống như đúc.

Hiện tại nàng chỉ mong Tĩnh Vương bên kia sớm giải khốn cục để con nàng có thể sớm về nhà. Mà nàng và Uông Vĩnh Chiêu lúc đó sẽ không cần phải tiếp tục giả vờ vợ chồng ân ái nữa.

Nàng sớm biết nếu hứng thú trong lòng nam nhân lớn lên thì sẽ biến thành thứ khác. Cho dù không có hứng thú thì đối với nam nhân, chỉ cần nữ nhân nằm bên cạnh không quá tệ hại thì bọn họ vẫn sẽ muốn duỗi tay qua.

Một ải này nàng chỉ có thể giả ngu vượt qua, vì bất kỳ nguyên nhân nào nàng xác thật cũng không muốn cùng Uông Vĩnh Chiêu có dây dưa sâu sắc đến mức lên giường với nhau.

Bất kể là thế nào, dù về lý trí nàng có thể lý giải lập trường của Uông Vĩnh Chiêu nhưng nàng cũng sẽ không quên nếu nàng và con nàng mềm yếu một chút thì sợ là đã sớm chết dưới tay người này vài lần.

Nàng không hận nhưng để ý, càng không muốn cùng hắn thân mật.

Nếu không thể trêu vào vậy trốn tránh trước vậy.

Chương 121

Sắp ăn tết nên Uông phủ bên kia đã cho người tới mời Uông Vĩnh Chiêu hồi phủ. Trương Tiểu Oản lại không đi mà ôn tồn nói với hắn nàng muốn ở lại nhà này với Mạnh tiên sinh.

Uông Vĩnh Chiêu trầm mặt hai ngày, vào ngày 30 tết hắn mới xụ mặt mang theo Giang Tiểu Sơn đi mất.

Trương Tiểu Oản đưa hắn đến cổng lớn còn vẫy khăn với hắn nhưng hắn chẳng thèm nhìn nàng một chút, cứ thế đi luôn.

Đợi hắn vừa đi khuất, Trương Tiểu Oản mới thở một hơi thật dài sau đó xắn tay áo nới với lão bộc bên người, "Đi, chúng ta làm cơm tất niên đi."

Thiếu một người mỗi ngày giận dỗi bắt nàng phải nhìn sắc mặt, lại có thư Tiểu Lão Hổ gửi về khiến tâm tình Trương Tiểu Oản khó có được nhẹ nhàng. Nàng vội vàng nấu ăn, làm điểm tâm, chỉ huy năm sáu lão nô bộc đem mọi thứ trong nhà sửa soạn lau chùi, dịch chuyển tạo ra một không khí mới mẻ, tăng thêm vui mừng khi ăn tết.

Đêm đó, Trương Tiểu Oản cũng không để đám lão bộc ngồi riêng mà nàng cùng với Mạnh tiên sinh và mấy người này ngồi quây quanh một bàn lớn cùng nhau ăn cơm. Ăn cơm xong nàng bưng hạt dưa và đậu phộng lênđể mọi người vừa nói chuyện vừa cắn ăn.

Người già thì thành tinh, trong những người ngồi đây ngoài Trương Tiểu Oản, những người khác đều đã có tuổi, trong bụng đều có

chuyện xưa. Cứ thế mỗi người nói một chuyện nên đêm dài cũng qua mau. Không bao lâu đã tới đêm khuya, mấy lão bộc đỡ nhau, còn Trương Tiểu Oản đỡ Mạnh tiên sinh đi đến bên cửa đốt pháo. Mọi người chưa đã thèm nên đi lên nhà chính ngồi nói chuyện đến khi buồn ngủ quá mới lục tục trở về phòng nghỉ ngơi.

Trương Tiểu Oản mang theo lão bà tử dọn dẹp nhà chính xong mới đi tới hậu viện ngủ. Khi đó đã là giờ sửu vì thế ngày thứ hai nàng thức dậy so với ngày thường muộn hơn một chút. Giờ mão nàng vẫn còn nằm trên giường, lúc này cửa hậu viện bị người ta gõ vang.

Nàng vừa mở cửa đã thấy là lão bà tử kia và Giang Tiểu Sơn. Lão bà tử là một lão phụ nghiêm khắc, nhìn thấy Trương Tiểu Oản thì bà ta lập tức hành lễ với nàng sau đó trầm mặt nói Giang Tiểu Sơn không phải, "Giang tiểu ca mới sáng mùng một đã gõ vang cửa nhà, tiếng động to đến nỗi lão bà tử ta còn tưởng có người tới làm phiền phủ chúng ta."

Giang Tiểu Sơn vẻ mặt đau khổ chắp tay với lão bà tử này nói, "Ôn bà bà, lại phải xin lỗi ngài nhưng ngài đừng mắng ta nữa. Tết nhất ngài cho ta chút mặt mũi đi."

Lão bà tử hừ một tiếng, nhưng lúc này đối mặt với Trương Tiểu Oản thì sắc mặt cũng đẹp hơn nhiều. Bà ta nói, "Đại phu nhân, lão nô có nấu cháo ở phía trước, ngài nghỉ một lát rồi tới uống cháo nhé?"

"Đã biết, bà đi đi." Trương Tiểu Oản cười nói rồi lại dặn dò một tiếng, "Bà đi đường chậm một chút, ta thấy hôm nay có sương, đường trơn lắm đó."

"Đã biết, lão nô đi đây." Bà tử kia cười cười hành lễ với nàng rồi mới đi.

Đợi bà ta đi rồi Giang Tiểu Sơn lại hành lễ với Trương Tiểu Oản sau đó theo nàng vào trong. Hắn lúc này mới bày ra vẻ mặt đưa đám nói với nàng, "Không phải tiểu nhân muốn tới phiền ngài nhưng Đại

công tử nói cái mũ trùm của ngài ấy phải lấy về bởi vì ngài ấy muốn ra cửa nên mới để tiểu nhân tới đây lấy."

"Mũ trùm à? Cái nào?" Trương Tiểu Oản "A" một tiếng sau đó đến ngăn tủ trong phòng tìm một khối giấy đỏ lại tìm thỏi bạc bao giấy đỏ lại đưa cho Giang Tiểu Sơn.

Giang Tiểu Sơn mặt mày hớn hở đón lấy nói, "Đa tạ đại phu nhân thưởng bạc, ngài ăn tết đại cát đại lợi."

Nói xong hắn cất bao lì xì vào ngực rồi lại vẻ mặt đau khổ nói với nàng, "Chính là cái mũ trùm màu đen tháng trước ngài làm cho Đại công tử ấy."

Trương Tiểu Oản cười nói, "Cái đó hả? Ta đặt trong rương, để ta đi lấy cho ngươi." Nói xong nàng lại cười lắc lắc đầu, "Cũng đâu phải ngày có tuyết đâu."

"Đúng vậy, nhưng ngài cũng biết lời này tiểu nhân nào dám nói với Đại công tử. Ngài ấy nói muốn đội thì tiểu nhân chỉ có thể đến lấy." Giang Tiểu Sơn đi theo bên người nàng oán giận nói. Sau đó hắn tố khổ với nàng, "Tối hôm qua ngài ấy khó hầu hạ thực sự, nói là nước tiểu nhân pha cho ngài ấy ngâm chân không vừa khiến tiểu nhân phải thay ba lần vẫn không ưng. Ngài không biết chứ ngài ấy vừa về phủ đã tắm gội, chân có thể không rửa mà? Ngài ấy muốn rửa chân thì tiểu nhân cũng sẽ chuẩn bị nhưng sao lại khó hầu hạ như thế? Sau đó tiểu nhân còn tưởng ngài ấy thích Lệ di nương nên còn cho người đi mời Lệ di nương tới rửa chân cho ngài ấy. Tiểu nhân còn tốn 3 đồng mới nhờ Tam Cẩu đi mời người tới được. Nhưng ngài ấy còn đá tiểu nhân, Tết nhất mà ngài ấy lại đá tiểu nhân. Tiểu nhân từ nhỏ đã đi theo hầu hạ ngài ấy thế mà giờ ngài ấy còn đá tiểu nhân. Không giống ngài, sáng sớm tới ngài còn nhớ thưởng bạc cho tiểu nhân nhưng ngài ấy nào có nhớ. Uổng công tiểu nhân theo hầu ngài ấy nhiều năm như thế, cái gì cũng thiên vị ngài ấy, cũng không ít lần nửa đêm còn đi phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho ngài ấy."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười nhìn hắn một cái sau đó không nhịn được ý cười nói, "Ngươi mời Lệ di nương đến mới chính là mưu ma chước quỷ ấy……"

Giang Tiểu Sơn vừa nghe thì biết đại phu nhân biết hết. Hắn hắc hắc cười, ngượng ngùng nói, "Thì chẳng phải tiểu nhân muốn về sớm một chút sao? Phụ mẫu tiểu nhân còn đang chờ tiểu nhân về ăn cùng một bữa cơm đoàn viên, hơn nữa tiểu nhân nghĩ trong bụng Lệ di nương có tiểu chủ tử nên dù Đại công tử có muốn giận cũng phải cố kỵ chút phải không?"

Nói đến đây hắn gãi gãi đầu nói, "Vẫn là ngài tốt, nếu ngài ở đó thì không đến vài câu đã có thể dỗ ngài ấy xong rồi……"

"Kệ Đại công tử đi, hắn vốn như thế." Trương Tiểu Oản cười cười rồi lấy mũ trùm ra rồi lại tới tiền viện bao một bao điểm tâm đưa cho Giang Tiểu Sơn nói với hắn, "Đưa cho Đại công tử nói ta hôm qua cố ý làm để phần cho hắn."

Giang Tiểu Sơn "Ai" một tiếng, cầm mũ và điểm tâm rời đi. Bên này lão bà tử đứng bên người Trương Tiểu Oản nhìn nàng nhưng chỉ đổi được một nụ cười của nàng thì "hứ" một tiếng với nàng.

Lão bà tử cũng có chút buồn cười, trong miệng còn nói, "Ngài ấy, đúng là biết dỗ người." Làm gì có chuyện cố ý làm, chẳng qua đó là tối qua ăn thừa, thế mà nàng cũng dám cầm đi lừa vị Uông Tổng Binh khôn khéo xảo trá muốn chết kia.

"Thì cũng là hôm qua làm, nhìn còn mới mẻ. Ngươi không nói thì ai mà biết được." Trương Tiểu Oản cười nói sau đó mang theo lão bà tử đến phòng bếp làm cơm.

Lão bà tử này trước kia làm việc trong cung nên đã thấy không ít mưa gió. Lúc này bà ta vẫn không quên khuyên bảo Trương Tiểu Oản hai câu, "Ngài ấy, nếu đã làm việc thì phải chu toàn, không được để lại nhược điểm cho người ta nói. Như thế người khác mới không

dám nói ngài nửa chữ.”

“Ta cũng là vội quá nên lúc đó không nghĩ ra……” Trương Tiểu Oản gật đầu cười nói, “Đợi lát nữa ta sẽ tự làm cho hắn một phần là được.”

Bên này Trương Tiểu Oản lâm thời muốn lừa gạt Uông Vĩnh Chiêu, mà Uông Vĩnh Chiêu bên kia nhận được điểm tâm nàng “Cố ý” làm cho hắn thì cất vào trong ngực. Trên đường đi chúc tết đồng liêu hắn còn dừng ngựa lấy ra một khối nhét vào miệng. Giang Tiểu Sơn ở một bên trợn mắt há hốc mồm, không biết điểm tâm này đại phu nhân làm ăn ngon bao nhiêu mới khiến Đại công tử đi nửa đường còn phải dừng lại ăn một miếng mới chịu.

****

Mãi cho đến mười lăm tháng giêng, ra tết rồi mà Uông Vĩnh Chiêu cũng chưa tới. Trương Tiểu Oản thực sự là thở phào, nghĩ hắn là Lệ di nương ki cũng có thai gần ba tháng, tiền tuyến lúc này không có tin tức nên Uông Vĩnh Chiêu cũng nên ở nhà cùng ái thiếp.

Nhưng phải nói là vận khí của Trương Tiểu Oản chả ra làm sao cả. Nàng vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi thì vào 20 tháng giêng, Uông Vĩnh Chiêu lại tới, lần này mang theo một cái rương còn to hơn cái lần trước khiến sân tiền viện bị ních chật cứng. Giang Tiểu Sơn mang theo người vội vã một buổi sáng mới chỉnh xong đồ đạc để vào hậu viện.

Trong thùng lần này không chỉ có sách mà còn có quần áo, bình hoa. Trương Tiểu Oản ở tiền viện nhìn bọn họ vội vàng buổi sáng, đến buổi chiều đi tới hậu viện nhìn bọn họ đem mấy cái bình lớn đặt khắp nơi.

Hậu viện thì nhỏ lại mang tính thực dụng nên một khi đặt mấy cái đồ trang trí kia vào thì khó coi muốn chết. Nàng nhẫn nhịn đi tới trước mặt Uông Vĩnh Chiêu nhỏ giọng nói, “Ta thấy hậu viện không

chứa được nhiều đồ lặt vặt thế đâu. Trong viện này ngày thường ngài hay vận động, nếu để quá nhiều thì sợ vướng chân vướng tay vô cùng."

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì đi đến trong viện một chuyến, nhìn trái nhìn phải thấy quả thật khó coi nên rống lên với Giang Tiểu Sơn: "Ai bảo ngươi sắp xếp thế này?"

Giang Tiểu Sơn sắp khóc đến nơi rồi, "Không phải ngài nói phải đem đồ đáng giá đều đặt trước mặt phu nhân hay sao?"

Uông Vĩnh Chiêu làm gì chịu được hắn nói trắng ra như thế vì vậy đôi mắt kia đâm thẳng vào người Giang Tiểu Sơn khiến hắn sợ tới mức vội chạy chậm đến phía sau Trương Tiểu Oản trốn. Lúc này Trương Tiểu Oản cũng hơi xấu hổ nhưng vẫn cười nói, "Để ở tiền viện đi, nếu ngài có tiếp khách thì cũng coi như phù hợp."

Uông Vĩnh Chiêu lạnh mắt liếc nàng một cái, lúc này mới thấy Giang Tiểu Sơn đang hé mắt nhìn mình thì lại khiển trách, "Còn không mau làm đi."

Dứt lời hắn vung tay áo bỏ lại một câu "Ngươi xem mà làm" rồi nhanh chóng đi tới thư phòng. Màn đêm buông xuống, vẫn là Trương Tiểu Oản đi mời hắn đến tiền viện ăn cơm tối với Mạnh tiên sinh. Giang Tiểu Sơn lúc trước có đến mời nhưng hắn không thèm đi, còn cầm bút lông ném vào mặt gã người hầu.

Lần này Uông Vĩnh Chiêu tới Trương Tiểu Oản lại trải qua cuộc sống của bảo mẫu, sáng sớm tối mịt đều phải hầu hạ hắn. Tuy nàng hầu hạ thật sự là cẩn thận nhưng đêm nay khi vào phòng nàng phát hiện chăn trên giường ít đi một bộ.

Nàng quay đầu lại nhìn Uông Vĩnh Chiêu không sợ lạnh, đang mùa đông mà còn định cởi cả áo trong ra thì nhẫn nhịn không lên tiếng mà đi tới tủ tìm chăn dự phòng. Nhưng nàng vừa mở tủ thì thấy chăn bên trong đã không cánh mà bay.

Nàng lại nhẫn nhịn đi vào phòng Tiểu Lão Hổ tìm nhưng vừa mở ngăn tủ ra đã thấy bên trong cũng không có cái chăn nào.

Chẳng nhẽ chăn mọc chân chạy hết rồi à?!

Trương Tiểu Oản thật sự không thể nhịn được nữa mà trở lại trong phòng nhẹ giọng hỏi Uông Vĩnh Chiêu: "Ngài biết chăn đi đâu hết rồi không?"

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng, vẻ mặt hờ hững nói, "Chăn hả? Ừ, hôm qua mấy thuộc hạ của ta tới nói buổi tối lạnh vô cùng nên ta để Tiểu Sơn đưa chăn cho bọn họ, mỗi người hai chăn."

Mỗi người hai chăn? Cho dù có lạnh đến đâu thì cũng không thể một người hai chăn được. Bên dưới giường còn đốt than củi, thế mà vẫn lạnh vậy tức là than củi kia đốt vô ích sao?

Trương Tiểu Oản cố nhịn xuống xúc động muốn trào phúng, miễn cưỡng cười cười nói, "Làm sao lại mang cả chăn của mình mang cho bọn họ chứ? Đây há là thứ có thể để người khác dùng?"

Nói xong không đợi Uông Vĩnh Chiêu nói cái gì nàng đã bước nhanh đi ra cửa tìm Giang Tiểu Sơn đòi chăn đệm.

Chương 122

Trương Tiểu Oản đi ra ngoài một chuyến, gõ cửa phòng Giang Tiểu Sơn nhưng bên trong chẳng có ai. Lúc đi qua phòng của đám thuộc hạ đến bái kiến Uông Vĩnh Chiêu nàng cũng không gặp được ai.

Trên đường trở về nàng gặp lão nô cầm đèn gác đêm lại nghe ông ta hỏi nàng sao còn chưa ngủ thì nàng đành cười nói đã quên lấy rổ kim chỉ nên qua lấy. Dứt lời nàng đưa cái rổ trong tay cho ông ta nhìn.

Trước đó nàng đã đi nhà chính cầm lấy cái rổ trên bàn để lấy cớ cho bản thân. Tất nhiên nàng không muốn nháo chuyện cho mọi người đều biết bởi vì như thế sẽ khiến Uông Vĩnh Chiêu mất mặt mà nàng cũng sẽ chẳng có được chỗ tốt nào.

Nàng lại hỏi Giang Tiểu Sơn nhưng vẫn chẳng có ai trả lời, mà nàng cũng đành vậy. Ở trong cái nhà này bất kể là hắn hay nàng thì có ai dám thật sự cãi lời Uông Vĩnh Chiêu chứ?

Trương Tiểu Oản cầm rổ đi về, đẩy cửa ra thấy Uông Vĩnh Chiêu để trần nửa người trên đang dựa vào đầu giường cầm sách ghé vào dưới đèn đọc……

Trương Tiểu Oản buông rổ nhìn nhìn phía trước, làm như không nhìn thấy sách kia là cầm ngược mà chỉ cười cười nói với Uông Vĩnh Chiêu, “Ngài nằm xuống đắp chăn đi, thời tiết rất lạnh.”

Sách này đúng là không lấy còn hơn, nội dung này hôm qua hắn đã đọc rồi. Uông Vĩnh Chiêu giương mắt, thấy phụ nhân kia nhìn hắn

không có gì khác ngày thường thì thật sâu mà nhíu mày lại.

Trương Tiểu Oản chuẩn bị gối đầu, hư nhược đỡ hắn nằm xuống rồi mới cười nói, "Đêm nay ta phải cùng ngài đắp chung một chăn rồi, ngài xem có được không?"

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì quay mặt qua nói với nàng, "Đành vậy."

"Đa tạ ngài." Trương Tiểu Oản cười dém chăn cho hắn rồi lại hỏi: "Ta vẫn ngủ bên trong sao?"

"Ngủ bên trong thì ngủ bên trong, sao hỏi nhiều thế?" Uông Vĩnh Chiêu không kiên nhẫn nói câu này, vẻ mặt như ghét bỏ Trương Tiểu Oản lắm miệng.

Trương Tiểu Oản mỉm cười đứng lên, xoay người muốn đi thổi đèn.

"Ngươi đi lên trước đi, ta sẽ thổi đèn." Phía sau, Uông Vĩnh Chiêu lên tiếng.

Trương Tiểu Oản chỉ đành quay người, cởi áo ngoài, mặc áo trong bò vào trong giường. Nàng vừa chui vào chăn đã thấy nóng hầm hập. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu nhìn chằm chằm nàng mà nàng cũng cười nhìn hắn. Nàng quá trấn định, Uông Vĩnh Chiêu nhìn vài lần thấy nàng hoàn toàn không có phản ứng dư thừa, lại còn xoay người làm bộ sắp ngủ thì hừ lạnh một tiếng, vươn tay kéo châm trên đầu nàng xuống bắn ra tắt đèn.

Đến nửa đêm nam nhân ngủ bên cạnh quàng tay qua eo nàng, Trương Tiểu Oản nhắm mắt lại đợi một hồi thấy hắn không có phản ứng gì thì cũng ngủ tiếp. Sáng sớm hôm sau nàng tỉnh lại thì thấy nam nhân kia ngủ sát bên người mình, nửa khuôn mặt đè nặng lên tóc nàng khiến nàng không thể xoay người nên đành đẩy hắn.

"Làm sao?" Nam nhân lập tức mở bừng mắt, trong đó là một mảnh

thanh tỉnh.

Trương Tiểu Oản thoáng mỉm cười một chút, nhỏ giọng nói, "Ta muốn đứng dậy chuẩn bị đồ ăn cho ngài."

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu vừa nghe thì cả người thả lỏng, sau đó nhắm mắt lại lười nhác lên tiếng.

"Ngài dậy đi." Trương Tiểu Oản thấy hắn căn bản không thèm động thì bất đắc dĩ nhỏ giọng nói câu này.

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì trợn mắt trừng nàng, sau đó lại lướt đến tóc nàng…… Liếc một cái này hắn lập tức quay đầu đi, thuận thế giải phóng mái tóc của nàng. Trương Tiểu Oản cứ thế được thoát sau đó đứng lên mặc quần áo. Lúc này nàng cũng thấy Uông Vĩnh Chiêu xuống giường, giang hai tay cánh tay nói với nàng, "Đem xiêm y của ta mang đến."

Trương Tiểu Oản im lặng, chỉ đành hành lễ với hắn sau đó cầm quần áo tới. Lúc nàng mặc áo cho hắn thì sờ được cơ bắp trên người Uông Vĩnh Chiêu. Phải nói là dáng người hắn cực kỳ tốt, Trương Tiểu Oản cũng không thiệt thòi khi nhìn nhưng chỉ vừa mới mặc xong áo cho hắn, đánh nút thắt thì phía dưới quần lụa của Uông Vĩnh Chiêu đã nổi lên một cái lều nho nhỏ.

Trương Tiểu Oản bình tĩnh làm như không thấy mà mặc áo cho hắn sau đó ngồi xổm xuống đi giày cho hắn. Sau khi hoàn thành nàng còn mỉm cười nói với hắn, "Ta nấu cháo gạo lức cho ngài nhé? Hay là ngài muốn ăn mì sợi?"

Uông Vĩnh Chiêu vừa nghe thế thì không chút suy nghĩ mà hung hăng trừng nàng một cái sau đó không thèm quay đầu đi mất. Hắn đi đến tiền viện lấy roi ngựa đi đến đánh thức đám thuộc hạ sau đó mang cả đám người vội đến mức quần áo còn chưa mặc đi ra bờ sông thao luyện.

Ngày mùa đông, đám thuộc hạ của hắn vốn bị hắn buộc đến đây bái kiến cứ thế ngâm mình trong sông băng run bần bật. Mà Uông Vĩnh Chiêu cũng nhảy xuống theo để nêu cao tinh thần làm gương.

****

Giang Tiểu Sơn té ngã lộn nhào tới cấp báo với nàng về những gì Uông Vĩnh Chiêu đang làm ở trong sông. Trương Tiểu Oản đưa tay che miệng kinh ngạc nói, "Lạnh lắm đó? Sẽ bị phong hàn rồi sinh bệnh."

Nói xong nàng lập tức lo lắng mà nhíu mi, "Bây giờ làm thế nào mới tốt?"

Giang Tiểu Sơn nghe được thì sầu mặt, thấy đại phu nhân thật sự không hiểu gì thì cũng đành cười gượng mấy tiếng nói, "Ngài cho người nấu canh gừng đi, đợi bọn họ về có lẽ phải uống vài bát mới được."

"Còn không phải thế sao." Trương Tiểu Oản vừa nghe thì lập tức nói với Giang Tiểu Sơn, "Ngươi mau đi tiền viện bảo Ôn bà bà nấu canh gừng, còn ta thì nấu cháo."

Giang Tiểu Sơn chỉ phải lĩnh mệnh mà đi, bóng dáng xiêu vẹo. Hắn đi rồi Trương Tiểu Oản mới bật cười lắc lắc đầu, sau đó trầm trọng thở dài. Hiện nay ngủ cùng ổ chăn thì nàng không chắn một cách quang minh chính đại được. Qua một thời gian nữa chẳng lẽ nàng vẫn có thể giả ngủ sao?

Hiện giờ đúng là đành bịt tai trộm chuông, trốn được ngày nào hay ngày đó. Nghĩ xong Trương Tiểu Oản tự giễu mà cười cười, sau đó không hề nghĩ nhiều mà tiếp tục lo liệu công việc trong tay. Cuộc sống này dù khó thế nào cũng không thể khó hơn những quyết định sống chết trước kia.

Buổi sáng hôm đó một đám hán tử đông lạnh đến chết khiếp trở về,

đến chiều Uông Vĩnh Chiêu ngứa mắt bọn họ vô dụng nên đá ra khỏi cửa. Trương Tiểu Oản thở dài, gọi Giang Tiểu Sơn tìm bọn họ trở về đưa cho mỗi người một tay nải.

Trong tay nải có mười lượng bạc, năm cân thịt khô, còn có một rổ đậu phộng hạt dưa. Cái rổ kia là Trương Tiểu Oản mua của sư phó quen biết trong thôn, vừa chắc lại lớn. Một rổ đậu phộng hạt dưa tràn đầy cũng tốn không ít tiền. Mọi người được đồ thì lúc từ biệt Uông Vĩnh Chiêu lần thứ hai đã hoàn toàn không ủ rũ cụp đuôi như lần đầu mà mỗi người trên mặt đều có không khí vui mừng.

Lúc này sắc mặt, Uông Vĩnh Chiêu cũng không quá khó coi nữa, thậm chí còn nói, "Nếu trong nhà có việc thì tới tìm ta, nếu ta không có ở đây thì tìm phu nhân."

"Đã biết." Mọi người từ biệt hắn sau đó rời đi.

****

Ngày ấy Uông Vĩnh Chiêu ngâm nước lạnh, rốt cuộc tuổi cũng không phải quá trẻ nên một khi nhiễm phong hàn thì bệnh cũ lại tái phát. Trương Tiểu Oản nấu thuốc vài ngày đút cho hắn uống, sau gần bảy ngày Uông Vĩnh Chiêu lúc này mới không đau đến cả đêm đều ướt mồ hôi.

Đã nhiều ngày nay hắn toát mồ hôi nhưng không cho Giang Tiểu Sơn tới giúp hắn chà lau, càng không cho người hầu khác đến giúp hắn tắm gội, tất cả đều do Trương Tiểu Oản làm.

Lau người cho hắn vài lần, lại tắm lại gội nên mọi chỗ có thể sờ trên người hắn Trương Tiểu Oản cũng đã sờ hết. Có việc này nên nửa đêm nay Uông Vĩnh Chiêu đột nhiên áp lên người nàng thì nàng cũng không cự tuyệt.

Việc này xong thì mấy ngày đầu Trương Tiểu Oản đều cảm thấy không khỏe. Tới thế đạo này lâu rồi, cuộc sống mệt nhọc đã khiến

nàng trở nên kiên cường, nếu bình tĩnh mà xem xét thì cái tên Uông Vĩnh Chiêu thân kinh bách chiến kia cũng coi như thỏa mãn. Chỉ có nàng là đau mất mấy ngày, mỗi ngày đều phải nhẫn nại.

Nàng thân như cá chết, cho rằng chỉ vài lần là Uông Vĩnh Chiêu nếm không đến thú vị sẽ buông tha cho nàng. Ai biết liên tiếp mười mấy buổi hắn đều quấn lấy nàng, qua thời gian Trương Tiểu Oản cũng có chút quen thuộc rồi cũng không thấy khổ sở nữa.

Đãi nàng chịu đựng qua, không còn khó chịu, tươi cười cũng không miễn cưỡng nữa thì sắc mặt Uông Vĩnh Chiêu cũng đẹp lên.

Ngày này hắn ra cửa trở về còn mang cho Trương Tiểu Oản một hộp trâm cài đầu về, bên trong có vàng có bạc. Trương Tiểu Oản mở ra vừa thấy chừng hơn mười cây trâm thì thực sự ngẩn người. Nàng ngẩng đầu vừa thấy Uông Vĩnh Chiêu đang nhìn mình thì khẽ nhúc nhích nhịn không được hỏi, "Cái này chắc tốn không ít tiền?"

Uông Vĩnh Chiêu vừa nghe thì nháy mắt đã lạnh mặt. Trương Tiểu Oản ho nhẹ rồi nhẹ nhàng nói, "Ngài còn đủ bạc dùng không?"

Uông Vĩnh Chiêu càng lạnh mặt hơn, mắt cũng lạnh xuống. Trương Tiểu Oản vẫn không ngừng cố gắng, "Ta còn một ít, ta sẽ đưa cho ngài coi như tiền mấy cái trâm này."

Nàng vừa dứt lời thì Uông Vĩnh Chiêu đã vươn tay hung hăng đập lên bàn phát ra tiếng vang lớn đến nỗi nàng cũng nhẹ nhảy dựng lên. Giang Tiểu Sơn đứng ở cạnh cửa thì càng sợ tới mức tay lấp kín tai, mặt mũi trắng bệch.

"Ngươi, cái đồ ngu xuẩn này." Uông Vĩnh Chiêu gằn từng câu trong miệng sau đó hung tợn nói với Trương Tiểu Oản một câu này rồi nhấc chân đi mất.

Hắn đi nhanh mà mặt Giang Tiểu Sơn thì như khóc tang. Đầu tiên hắn nhìn Trương Tiểu Oản liếc mắt một cái sau đó cong eo, hai tay

bịt tai sợ hãi mà bước nhanh theo sau Uông Vĩnh Chiêu.

Bọn họ đi rồi, Trương Tiểu Oản mới thở một hơi dài, nhìn hộp trâm kia rồi bất đắc dĩ đóng hộp lại.

Màn đêm buông xuống, Uông Vĩnh Chiêu chưa về. Khó có lúc được ngủ một mình, trên người cũng không bị ai đè nên Trương Tiểu Oản xem như được ngủ một giấc ngon lành. Sáng sớm ngày hôm sau nàng cũng không thấy Uông Vĩnh Chiêu trở về. Nghe người hầu nói hắn ra cửa làm việc thì nàng cũng không hiểu ý hắn là gì, có phải đã tức quá mà về Uông phủ hay không. Nàng chỉ đành lấy bất biến ứng vạn biến.

Dù sao việc này chỉ có thể là Uông Vĩnh Chiêu chủ động về Uông phủ chứ không thể là nàng đuổi hắn về. Nếu không nàng sẽ biến thành kẻ vô lý mà việc đó thì nàng không làm được.

Đêm đó Uông Vĩnh Chiêu cũng không về, Trương Tiểu Oản cảm thấy nam nhân có ngạo khí như Uông Vĩnh Chiêu không có khả năng lại đến bên người một kẻ "ngu xuẩn" như nàng nữa nên nàng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhưng nàng nghĩ quá tốt rồi, hơn nửa đêm hôm sau nàng nghe thấy có người đạp cửa lớn của hậu viện. Nàng vội mặc áo khoác, đốt đèn lồng đi tới trong viện thì thấy được cửa lớn kia bị một người đá văng ra.

Lúc này ở cạnh cửa là mấy lão bộc trên mặt kinh hách, tay cầm đèn đứng chờ một bên, còn đứng giữa chính là Uông Vĩnh Chiêu. Hắn vừa thấy nàng thì cửa cũng chưa vào đã cầm một tấm da hổ còn nhỏ máu trên tay ném về phía nàng, miệng lạnh lẽo nói, "Cái này ngươi thích rồi chứ? Cầm đi làm ủng cho đứa con tâm can bảo bối của ngươi đi!"

Chương 123

Tấm da hổ kia rơi xuống trước mặt Trương Tiểu Oản, những giọt máu còn sót lại bay múa trên không trung, cuối cùng rơi xuống đất.

Da hổ không chạm vào nàng, đến máu kia cũng không hề bắn lên người nàng. Trương Tiểu Oản trầm mặc mà nhìn tấm da hổ nằm trên mặt đất cách nàng vài bước xa sau đó nuốt xuống tiếng thở dài, lẳng lặng đi lên lấy khăn tay lau vết máu trên tay cho Uông Vĩnh Chiêu.

"Đi nấu mấy nồi nước nóng đi." Trương Tiểu Oản quay đầu nhàn nhạt nói với Giang Tiểu Sơn lúc này cũng mỏi mệt, ánh mắt cầu xin nhìn mình. Nói xong nàng lại quay đầu nhẹ giọng hỏi Uông Vĩnh Chiêu, "Ngài có bị thương không? Làm sao tay lại toàn máu thế này."

Lúc này cả người Uông Vĩnh Chiêu cứng đờ. Hắn nhìn chằm chằm vẻ mặt ôn hòa của nàng, sau đó mới cứng đờ người quay mặt đi, không rên một tiếng.

Trương Tiểu Oản cẩn thận lau bàn tay lạnh như đá của hắn, lại cẩn thận nhìn nhìn không thấy vết thương nào thì mới cầm một cái tay khác cẩn thận lau chùi một hồi mới ngẩng đầu nhẹ nhàng thở ra nói, "Còn may không bị thương. Ngài đi tắm gội trước đã."

Nói xong không đợi Uông Vĩnh Chiêu trả lời nàng đã nói với mấy lão nô bộc bằng giọng ôn hòa, "Đại công tử nhà ta có mang đồ lặt vặt về phải không? Làm phiền các ngươi giúp sắp xếp, ngày mai ta sẽ

tới tiền viện xem qua.”

Mấy lão bộc nhìn nàng lo lắng nhưng thấy nàng cười điềm tĩnh với mình thì bọn họ cũng an tâm mang theo đèn lồng rồi hành lễ cáo lui.

Đợi bọn họ vừa đi, Trương Tiểu Oản quay đầu nhìn nhìn cánh cửa bị đá hỏng rồi giống như không có gì mà nói, “Cửa lớn hỏng rồi, ngày mai phải tìm người làm mộc trong thôn đến sửa mới được.”

Lúc này nàng kéo tay hắn vào cửa, Uông Vĩnh Chiêu lại không nhìn nàng mà đôi mắt đảo qua cánh cửa kia, sau đó cứng đờ mà mở miệng nói, “Không cần, đám A Sam sẽ sửa lại.”

Đám A Sam là chỉ mấy thân binh đi theo Uông Vĩnh Chiêu, lúc này đang đứng ở cửa. Bọn họ nghe được hắn nói thì người tên A Sam lập tức mở miệng, chắp tay nói với bọn họ, “Hiện tại thuộc hạ sẽ sửa ngay, mong phu nhân yên tâm.”

Trương Tiểu Oản vừa nghe thấy thì quay đầu ôn hòa cười với bọn họ nói, “Ngày mai cũng không vội, trước đi nghỉ ngơi đi.”

Ba thân binh đồng thanh đáp: “Vâng.”

Trương Tiểu Oản kéo Uông Vĩnh Chiêu vào phòng tắm, lúc nàng dọn thùng gỗ thì Uông Vĩnh Chiêu vẫn lạnh mặt nãy giờ đi tới giúp, không để nàng phải động tay. Trương Tiểu Oản ngẩng đầu yên lặng nhìn thoáng qua hắn sau đó nhẹ giọng nói, “Ngài khát không? Ta đi lấy cho ngài áo để thay và rót cho ngài chét nước lọc. Nhưng nước lọc lạnh, có cần ta đun nước nóng cho ngài không?”

“Nước lọc.” Uông Vĩnh Chiêu lúc này mới mở miệng sau đó nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản nói, “Ngươi có thích tấm da kia không?”

“Thích,” Trương Tiểu Oản đau hết cả đầu, nhưng vẫn kiềm chế cảm

giác không kiên nhẫn trong lòng, trên mặt cũng không lộ ra vẻ miễn cưỡng mà vẫn ôn hòa nói, "Không vội, trước tiên cứ đặt ở kia đi, ngày mai ta sẽ dọn dẹp sau. Trước tiên ngài thay quần áo sạch sẽ rồi uống một bát canh nóng cho ấm bụng đã rồi nói."

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì sắc mặt hòa hoãn nhiều. Hắn nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản, ánh mắt cũng không hùng hổ dọa người giống như muốn đẩy người ta vào chỗ chết nữa.

Trương Tiểu Oản nhìn hắn một cái sau đó hành lễ nói, "Ta sẽ vào phòng một chuyến, ngài nghỉ một chút đi."

Uông Vĩnh Chiêu không nói chuyện, chỉ là đợi nàng đi được hai bước thì hắn cũng đi theo bên người nàng, rõ ràng muốn cùng nàng đi vào trong phòng. Trương Tiểu Oản không nhìn hắn, đầu cúi càng thấp. Lúc này nếu không cúi đầu thì nàng không thể che giấu được mệt mỏi và phiền chán trong mắt.

****

Uông Vĩnh Chiêu tắm rửa xong, đổi quần áo sạch sẽ. Trương Tiểu Oản lau khô tóc cho hắn sau đó hỏi: "Ta đi nấu cho ngài chút cháo và canh nóng ăn lót dạ nhé?"

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì gật đầu nói, "Ừ."

Vì tâm tình tốt nên hắn đi đến tiền viện dẫm dẫm hai cái lên tấm da hổ vẫn để đó sau đó đi tới cửa lớn nhìn đám thuộc hạ đang ở trong nắng sớm sửa cửa. Hắn cảm thấy gỗ bọn hắn đang làm không tốt nên nói, "Lên suối trên núi chặt mấy cây gỗ bưởi về làm cửa."

"Vâng?"

"Không hiểu sao?" Uông Vĩnh Chiêu nhìn bọn họ một cái.

Đám thuộc hạ lập tức cung kính khom người, "Tuân lệnh." Nói xong

bọn họ đi đến tiền viện dắt ngựa phóng đi.

Trương Tiểu Oản làm xong đồ ăn sáng, hầu hạ Uông Vĩnh Chiêu ăn xong lại để hắn lên giường nghỉ tạm. Lúc nằm lên giường Uông Vĩnh Chiêu cũng đuổi nàng lên giường cùng mà nàng thì không nói gì, chỉ ôn hòa cười nhìn hắn.

Uông Vĩnh Chiêu chắc là mệt lắm rồi, vừa ôm lấy eo nàng hắn đã ngủ, nửa khuôn mặt lại đè lên tóc nàng. Đợi hắn ngủ say Trương Tiểu Oản mở bừng mắt, hờ hững mà nhìn nóc giường nửa ngày sau đó mới mệt mỏi nhắm mắt lại.

Có một số việc cho dù nàng không muốn nghĩ thì hiện thực thô ráp sẽ nói với nàng người nam nhân này là cha của con nàng, mà con nàng không chỉ lớn lên giống hắn như đúc mà đến tính cách cũng không hề sai biệt chút nào. Đối với những thứ bọn họ coi trọng, tình cảm của bọn họ đều bá đạo như thế, ham muốn chiếm hữu cuồng nhiệt đến mức có thể thiêu đốt chính mình và đối phương mới cam tâm.

Uông Vĩnh Chiêu muốn nàng cười với hắn, muốn nàng đối tốt với hắn, nếu nàng không cho thì hắn sẽ nháo đến long trời lở đất, dù không có được kết quả hắn mong muốn hắn cũng sẽ không thu tay lại.

Giống nhau như đúc…… Trương Tiểu Oản cảm thấy cực kỳ chua xót, lúc này khó khăn lắm mới nuốt được một ngụm nước miếng.

Đáng tiếc chính là dù hai người giống nhau như đúc, không khác nhau mấy thì hắn cũng không phải con nàng mà nàng cũng không sao yêu thương hắn được. Thứ nàng có thể cho hắn chỉ là thái độ lá mặt lá trái vì thân phận của hắn khiến nàng không thể làm khác. Nàng chỉ có thể vuốt ve cơn giận dữ của hắn nhưng không thể khiến hắn càng chú ý nhiều hơn đến mình.

Chỉ mong thời gian lâu rồi hắn sẽ không còn hứng thú với nàng, mà

nàng có thể được giải thoát từ sự chú ý của hắn. Nàng sớm đã mệt mỏi, nếu Uông Vĩnh Chiêu muốn cùng nàng nói chuyện tình cảm thì nàng làm gì còn cái gì mà nói, cũng làm sao có thể nảy sinh tình cảm với hắn?

Cẩu Tử còn chôn ở hậu viện đang nhìn nàng đó, ngày ngày đêm đêm nó vẫn là tra tấn nặng nề nhất mà Tiểu Lão Hổ của nàng phải mang theo, mà nàng cũng có khác gì?

Những thương tổn đó theo năm tháng lớn lên theo tuổi của bọn họ, thấm vào máu. Là người thì ai có thể quên mất những đau xót đó? Ngày thường để không đụng vào nó bọn họ đã phải cố hết sức nhẫn nại rồi.

****

Hôm nay Uông Vĩnh Chiêu ngủ cả ngày, đến đêm hắn lại mạnh mẽ muốn Trương Tiểu Oản hơn nửa buổi tối. Trương Tiểu Oản không có tinh lực tốt như vậy nên nửa đường đã hôn mê. Sau giờ ngọ ngày thứ hai nàng mới tỉnh lại. Nàng cố chịu đựng nhức mỏi trên người, vẻ mặt không có việc gì mà đi tới tiền viện xử lý việc nhà.

Nàng vẫn giống thường ngày, cười đúng lúc đúng chỗ với mọi người, thái độ vẫn dịu dàng nên Uông Vĩnh Chiên nhìn thấy thì cho rằng nàng đang cực kỳ vui mừng. Thế là hắn cũng cảm thấy sảng khoái, đợi thủ hạ đem gỗ bưởi về hắn cũng tươi cười với cả đám, cho bọn họ bạc để bọn họ về nhà nghỉ mấy ngày.

Hắn gọi sư phụ làm mộc trong thôn tới sau đó hai người cũng nhau làm cửa. Ngày thứ ba thì làm xong cửa gỗ, sau khi phết dầu lên hắn kéo Trương Tiểu Oản tới nhìn mình tự tay lắp cửa.

Trương Tiểu Oản cười nhìn hắn, đợi hắn làm xong nàng cười nói, "Cơm trưa ta làm cho ngài một chén canh trứng, ngài xem có được không?"

Uông Vĩnh Chiêu vừa lòng gật gật đầu nói, "Được."

Vào giờ ngọ Trương Tiểu Oản vào nhà bếp còn hắn thì cầm sách ngồi ở cửa bếp, dưới mái hiên đọc sách. Xem được vài tờ hắn lại nhìn lướt qua nhà bếp một cái. Đãi Trương Tiểu Oản chưng xong canh trứng bưng tới hắn mới ăn từng ngụm đến khi thấy đáy, một ngụm cũng không thừa.

Canh trứng này trước kia hắn đã thấy đứa nhỏ kia ăn qua, cảm thấy hương vị chẳng qua cũng chỉ thế. Nhưng hiện tại ăn được hắn vẫn cảm thấy nó quả nhiên khác biệt. Lần sau rảnh rỗi phải để nàng làm thêm cho hắn ăn vài lần nữa.

****

Tâm tinh Uông Vĩnh Chiêu rất tốt, hắn về Tổng Binh phủ mấy ngày thăm lão cha sau đó lại mang một ít đồ lặt vặt đến thôn. Giang Tiểu Sơn đi trước đem đồ đến nên có lén lút nói với Trương Tiểu Oản, "Đại công tử đánh giặc được mấy món đồ lặt vặt, tất cả đều mang đến chỗ ngài."

Trương Tiểu Oản cầm khăn che miệng, thầm nghĩ phải lấy biểu tình gì đối mặt mới tốt. Nghĩ tới nghĩ lui nàng chỉ đành phải cầm khăn che miệng làm bộ kinh ngạc. Giang Tiểu Sơn thấy nàng phản ứng một cách bình đạm thì hơi bất mãn. Hắn lại cong eo tiến đến bên người nàng nhẹ nhàng nói, "Hiện tại Đại công tử tâm tâm niệm niệm chỉ có ngài, trước kia đã cho ngài trâm cài, đó là ngài ấy cầm hai tòa tượng phật nhỏ bằng vàng và bạc nấu chảy đúc ra đó."

"A di đà Phật." Trương Tiểu Oản nghe vậy thì không diễn kịch được nữa, nàng lập tức chắp tay niệm phật hiệu, lông mày thì nhíu lại thở dài nói, "Thế này không được, sao có thể nấu chảy tượng phật chứ?"

Đêm đó Uông Vĩnh Chiêu trở về, Trương Tiểu Oản nói với hắn, "Ta nghe Tiểu Sơn nói ngài nấu chảy tượng phật làm trâm cho ta. Cái

này làm sao được? Ngài thường xuyên phải ra chiến trường, cần phải kính phật. Đợi ngày mai ta sẽ đổi trâm thành tiền quyên cho chùa miếu, ngài xem có được không?”

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì nhìn nàng một cái, tĩnh tọa ở kia suy nghĩ nửa ngày sau đó thấy nàng vẫn người dịu dàng nhìn mình, trong mắt còn có ánh sáng thì hắn mới gật đầu nói, “Tùy ngươi.”

Sáng hôm sau Uông Vĩnh Chiêu cùng Trương Tiểu Oản đi tới ngôi chùa cách thôn 50 dặm dâng hương. Suốt một ngày này trên mặt Uông Vĩnh Chiêu luôn mang theo nụ cười nhạt. Buổi tối khi đi ngủ hắn ở hôn lên tóc Trương Tiểu Oản hai cái sau đó ý cười đầy mặt mà nhìn nnagf, trong ánh mắt có ánh sáng rực rỡ lung linh.

Trương Tiểu Oản bị hắn nhìn như thế thì không chịu nổi đôi mắt quá giống Tiểu Lão Hổ của hắn. Nàng vươn tay khép mắt hắn lại. Uông Vĩnh Chiêu lại rất vui mừng vùi đầu vào ngực nàng yên lặng nở nụ cười. Trương Tiểu Oản thuận thế ôm lấy đầu hắn, trong mắt đều là thở dài.

Sáng hôm sau hai người rời giường, một người ở nhà bếp làm cơm sáng, một người ở trong viện múa kiếm. Nam nhân múa kiếm uyển chuyển nhẹ nhàng vui sướng, mà nữ nhân trong nhà bếp lại nấu một bát thuốc, đợi nó nguội nàng mới uống từng ngụm.

Chương 124

Đợi đến tháng tư Lệ di nương mang thai bảy tháng, phủ Tổng Binh cho người đến mời Uông Vĩnh Chiêu hồi phủ nhưng hắn lại đuổi người về nói đợi đến lúc sinh thì Nhị phu nhân chăm sóc là được.

Mỹ thiếp này hắn từng rất sủng ái. Năm kia ăn tết trong phủ Trương Tiểu Oản từng nghe hạ nhân nói Uông Vĩnh Chiêu từng vì nàng ta mà vào núi bắt hơn trăm con chim quý, thế mà hiện giờ hắn chỉ được một câu: Nhị phu nhân chăm sóc là được.

Tình yêu của nam nhân như hoa trong gương, trăng trong nước. Hắn đã có được thứ mình muốn thì lập tức sẽ quên ngay, nữ nhân cũng nên dễ từ bỏ như nam nhân mới tốt. Nếu không một khi lầm lỡ thì sẽ lầm lỡ cả đời.

Trương Tiểu Oản đại khái cũng đã sớm chết lặng nên sau khi nghe Uông Vĩnh Chiêu nói lời này nàng cũng chỉ có chút châm chọc, sau đó lại gợn sóng vô lo, trong lòng cực kỳ bình tĩnh.

Bên này Uông Vĩnh Chiêu mặc kệ mỹ thiếp trong phủ có bao nhiêu trông mong hắn trở về, hôm nay hắn cũng vì chuyện này mà tìm đại phu tới bắt mạch cho Trương Tiểu Oản.

Hôm nay đại phu tới Trương Tiểu Oản hoàn toàn không biết. Chờ đến khi đại phu được Uông Vĩnh Chiêu dẫn vào hậu viện nàng mới hỏi ai đây. Sau khi biết đó là ai, cả người nàng thiếu chút nữa cứng lại.

Nàng cố nén cảm xúc, lập tức căng thẳng thần kinh, phải cố gắng

lắm mới không kích động lên.

"Ngươi mau ngồi để đại phu nhìn xem." Lúc Uông Vĩnh Chiêu nói lời này thì ánh mắt nhu hòa, vươn tay vén lọn tóc bên tai cho nàng ra sau tai.

Trương Tiểu Oản cười cười, nuốt tiếng cự tuyệt xuống, không nói nữa. Vào loại thời điểm này nói nhiều cũng chỉ sai nhiều mà thôi. Đại phu kia bắt mạch cho nàng từ tay trái sang tay phải, mất nửa canh giờ mới xong.

Lúc sau đại phu kia đứng lên, cong eo nói với Uông Vĩnh Chiêu nãy giờ không thèm hé răng, "Uông Tổng Binh đại nhân, mời ngài ra ngoài nói chuyện một lát."

Trương Tiểu Oản biết nàng đại khái là xong rồi. Nàng bình tĩnh nhìn Uông Vĩnh Chiêu hồ nghi liếc đại phu kia một cái rồi lại nhìn thoáng qua nàng, thậm chí còn cười cười trấn an nàng.

Nàng không cười đáp lại hắn mà chỉ bình tĩnh nhìn hắn mang theo đại phu kia ra khỏi cửa nhà chính, chuyển qua cửa hiên, biến mất trước mặt nàng. Một khắc kia nàng nhắm mắt, không biết cái gì đang chờ đợi mình.

Nàng hy vọng đây là một lang băm, nhưng ánh mắt đại phu kia nhìn nàng đã viết rõ mọi thứ.

****

"Mạch của nàng hư hàn không dễ thụ thai sao?" Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì cười.

Nụ cười tàn bạo mang theo huyết tinh của hắn khiến đại phu sợ đến mức lùi một bước, căng da đầu nói, "Đại nhân, thật là như thế, còn có một lời lão hủ không biết có nên nói không."

“A,” Uông Vĩnh Chiêu cười khẽ một tiếng, nhắm mắt lại, đại thể cũng biết ý ông ta là gì, “Nói đi, nói đi.”

“Mạch của phu nhân không giống nữ tử vốn có thân thể hàn, mà giống như trong thời gian ngắn……”

“Giống như trong thời gian ngắn ăn hàn dược mà thành đúng không?” Sau khi nghe được lời này Uông Vĩnh Chiêu vươn ngón tay từng kiểm tra thuốc kia lên mũi ngửi, tựa như vẫn ngửi được cái mùi kia.

Tiểu Sơn tới báo nói bọn A Sam thấy buổi sáng phu nhân đổ rác thấy có bã thuốc. Hắn đã xem qua bã thuốc kia, không biết là cái gì, còn tưởng hắn quá ra sức khiến nàng bị đau nên không thể không lén uống thuốc.

Đợi mang đến hiệu thuốc hỏi thì lại nghe là hàn dược, sau khi uống xong cơ thể sẽ càng lạnh hơn. Nhưng lúc đó hắn vẫn không tin. Hiện nay đại phu chuyên khám phụ khoa tới, hắn có muốn lừa mình cũng không được nữa rồi.

Hắn thích nàng như thế, nhưng nàng thì sao? Hết thảy đều là giả, nàng ôn nhu săn sóc, nàng ấm áp, dùng sức ôm hắn đều là giả. Cũng phải thôi, đến con hắn nàng còn không muốn sinh thì có cái gì là thật?

Uông Vĩnh Chiêu nghĩ đến đây thì buồn rầu mà nở nụ cười, cười cười một lát trong mắt hắn lại có ánh nước.

Giang Tiểu Sơn đứng ở sau lưng cũng lau nước mắt, cẩn thận mà kéo góc áo đại phu kia, dẫn ông ta ra ngoài, để lại mình Uông Vĩnh Chiêu đứng ở trước cổng vòm. Tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn, hắn ngửa đầu cười ha ha, sau đó lắc đầu thở dài, “Thật là vớ vẩn, ta tính kế người khác nửa đời thế nhưng không nhìn thấu một nông phụ, không nhìn thấu mà……”

Cười xong hắn đi tới tiền viện, cản đại phu đang cõng hòm thuốc đi về sau đó mời ông ta tới nhà chính, để Giang Tiểu Sơn đóng cửa còn mình ở bên trong hỏi vài chuyện sau đó mới để Giang Tiểu Sơn theo ông ta đi bốc thuốc.

Đợi đại phu đi rồi hắn ngồi ở nhà chính nửa ngày mới chậm rãi đứng lên, đi về hậu viện. Trong phòng ở hậu viện, phụ nhân kia đang ngồi trong nhà chính, thấy hắn vào cửa nàng cũng chỉ lẳng lặng nhìn hắn, trên mặt là một mảnh trầm tĩnh, trong mắt là một mảnh nước lặng.

Nàng vẫn luôn có bộ dáng này. Giờ khắc này Uông Vĩnh Chiêu mới thấy rõ mặt nàng và biểu tình trong mắt nàng…… Hắn không thể không thừa nhận với bản thân, ở trong mắt phụ nhân này sợ là hắn vẫn chẳng là cái gì hết.

Không, không phải thế, hắn là phu quân, là trời là mọi thứ của nàng…… Nghĩ đến đây, Uông Vĩnh Chiêu không cam lòng bước nhanh vào trong nhà chính sau đó cười nhìn phụ nhân kia. Hắn giơ tay lên, muốn xé nát nàng, đánh nàng sống không bằng chết, hung hăng tra tấn nàng để nàng biết kết cục khi làm trái lời hắn.

Nhưng cuối cùng hắn lại chỉ hung hăng đập lên mặt bàn trước mặt nàng. Tiếng động đinh tai nhức óc kia khiến phụ nhân trước mặt nhắm mắt. Thấy lông mi của nàng nhảy lên, giống như một con bướm thất kinh, giờ khắc này Uông Vĩnh Chiêu nghĩ sao nàng lại có thể đẹp như thế?

Hắn nghĩ nàng đẹp như thế, hắn thích nàng như thế, hắn lại là phu quân của nàng, hắn còn phái người che chở đứa con của nàng. Sao nàng lại không sinh con cho hắn chứ? Nếu nàng chịu sinh con thì hắn sẽ cho nàng tất cả. Hắn cũng sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ, cho hắn hết thảy, sẽ không giống như khi đối xử với nàng và Uông Hoài Thiện lúc trước.

Hắn sẽ cho con của nàng mọi thứ hắn có.

“Ta muốn hài tử, ta muốn hài tử……” Trái tim Uông Vĩnh Chiêu xoắn thành một đoàn, hắn lôi nàng lên ôm chặt vào lòng, cắn răng nói ra từng câu từng chữ, “Ngươi phải sinh con cho ta, nếu ngươi không sinh ta sẽ giết hắn, ta sẽ giết Tiểu Lão Hổ của ngươi. Ta sẽ giết con của ngươi, ta chắc chắn sẽ giết hắn.”

Trương Tiểu Oản ngẩng đầu, nuốt nước mắt vào lòng. Đầu vai nàng ướt nước, nam nhân kia đang chôn mặt vào vai nàng mà khóc không nên lời.

Nàng không thể làm gì khác là vươn tay ôm lấy đầu hắn, nghẹn ngào nói, “Ngài đừng nói như vậy, ngài đừng nói thế.”

Nàng đi từng bước đến bây giờ vậy nhưng nàng còn phải làm thế nào nữa? Trên chiến trường còn có con của nàng.

“Ta sinh con cho ngài,” Trương Tiểu Oản khóc nức nở, vùi đầu vào cổ Uông Vĩnh Chiêu, khóc nấc lên nói, “Ta sinh con cho ngài.”

Nếu như có thể nàng thật sự muốn chết. Nàng quá tuyệt vọng, cũng quá mệt mỏi, một năm nay nàng cực khổ không có điểm cuối, cuộc sống này quá vất vả. Không ai biết đi tới nước này nnagf đã sắp sống không nổi nữa rồi.

Nàng không tiếng động mà khóc đến cuồng loạn, Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì ngẩng đầu lên, trong mắt lại không có ánh nước. Hắn nâng mặt nàng lên, nhìn thấy vẻ thống khổ trên mặt nàng thì nhẹ nhàng nói, “Ta tha thứ ngươi lần này, ngươi đừng có lại gạt ta. Nếu không ta sẽ chém hắn ngay trước mặt ngươi, đến lúc đó ta muốn nhìn xem ngươi sẽ làm thế nào.”

Dứt lời hắn nhìn nước mắt nàng rơi như mưa, trên môi là nụ cười tàn nhẫn. Hắn hôn lên nước mắt của nàng, đợi nếm được chua xót hắn mới ôm nàng vào lòng.

Tim hắn cũng đau, đau cực kỳ nhưng có ai biết? Hắn gôm chặt lấy nàng, muốn khảm phụ nhân luôn làm trái ý hắn này vào trong xương cốt của mình……

Lúc này nàng thế nhưng cũng ôm hắn. Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy nàng nức nở nói bên tai mình, "Phu quân, ta cũng khổ, lòng ta cũng khổ sở không thôi. Ngài đối xử với con ta như thế thì ta làm sao dám sinh thêm con cho ngài, ta làm sao dám?"

Nói xong nàng lại khóc rống lên, Uông Vĩnh Chiêu vừa nghe nàng gọi một tiếng phu quân kia thì trong khoảnh khắc đôi mắt hắn như một tấm màn đen lập tức sáng chưng. Hắn khẽ buông lỏng tay đỡ lấy đầu vai nàng, nhịn không được có chút vội vàng giải thích với nàng, "Sẽ không, sẽ không, ngươi sinh con cho ta, sinh một đứa nhỏ giống ngươi như đúc. Ta chắc chắn sẽ bảo vệ hắn trong lòng bàn tay, không bao giờ đối xử tệ với hắn. Hắn muốn gì ta sẽ cho hắn."

Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì lại khóc. Nàng nhắm mắt, vươn một tay che mắt hắn lại, một tay che mắt mình lại, mơn trớn dòng nước mắt nóng bỏng chảy ra sau đó lại nói dối hắn, "Ngài chớ có gạt ta."

"Làm sao?" Uông Vĩnh Chiêu lại cười, giờ khắc này trong lòng hắn thật sự vui mừng vô cùng. Hắn cầm lấy tay nàng, nhịn không được kéo tới bên miệng hôn. Hắn không nhịn được muốn cười, lại hôn lên bàn tay không xinh đẹp trắng nõn kia sau đó mới chậm rãi nói với nàng, "Ngươi đừng sợ, ngươi ăn thuốc kia chỉ khiến thân thể lạnh hơn chứ không tổn hại. Chỉ cần điều dưỡng hai tháng là được, đến lúc đó ngươi sẽ có con của chúng ta."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười rưng rưng gật gật đầu. Lúc này nàng rốt cuộc không chống nổi nữa mà mềm chân, ngã vào trong lòng Uông Vĩnh Chiêu. Uông Vĩnh Chiêu cho rằng nàng bị hắn dọa, vì hắn từng giết nhiều người nên mùi máu trên người quá nặng, hiện tại thân thể nàng còn thể hàn vì thế không chịu được dọa. Lúc này hắn tức khắc ôm nàng lên, đi vào phòng ngủ.

Hắn vừa đi vừa nhìn nàng, ở bên tai nàng đảm bảo, "Ta chắc chắn sẽ đối xử tốt với hắn, ngươi cứ nhìn mà xem."

Trương Tiểu Oản nhắm mắt lại gật gật đầu, sau đó vùi đầu vào ngực hắn, nghe tiếng trái tim hắn kích động đập. Nàng chậm rãi nín khóc, trong lòng đơn giản không có cảm xúc.

Chuyện tới hiện giờ, hắn còn đang uy hiếp muốn giết đứa con cùng nàng nương tựa lẫn nhau, vậy làm sao lòng nàng không lạnh cho được?

Dù khóc nàng vẫn phải chiến đấu tiếp.

Chương 125

Liên tiếp mấy ngày, Uông Vĩnh Chiêu đều rất trầm mặc. Hắn luôn nhìn Trương Tiểu Oản, nếu thấy nàng đang cười nhìn hắn thì hắn cũng sẽ hơi nhếch khóe miệng.

Nhưng Trương Tiểu Oản cũng không phải luôn cười, có khi mệt cực kỳ nàng cũng không muốn gượng cười nữa. Ngày hôm nay nàng ngồi ở nhà chính may vá thêu thùa. Uông Vĩnh Chiêu ngồi ở một bên đọc sách lại nghiêng đầu nhìn nàng, thấy nàng nhìn qua cũng không cười với hắn.

Thời khắc này khóe miệng hắn chắc là sẽ lạnh. Ngay sau đó Trương Tiểu Oản buông công việc trong tay, cẩn thận vươn tay tìm được tay hắn. Thấy hắn không nhúc nhích nàng lại cầm lấy tay hắn sau đó nhẹ nhàng hỏi hắn, "Tay của ta có phải rất thô ráp không?"

Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái.

"Nắm tay ngài khiến ngài đau sao?"

"Tay ta cũng thô." Uông Vĩnh Chiêu lúc này mới lên tiếng, sau đó nhìn nàng một cái rồi mới đứng lên.

Lúc hắn quay lại thì trong tay có thêm một lọ thuốc mỡ. Hắn mở nắp lọ lấy thuốc mỡ màu trắng ra bôi lên tay Trương Tiểu Oản, không nói một lời mà xoa cho nàng. Trương Tiểu Oản cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng mà nhìn hắn trầm mặc rồi nghĩ có lẽ lâu rồi, sau khi có được "Yêu" của nàng hắn cũng sẽ nhàm chán.

Có được cũng chỉ như thế mà thôi. Hiện giờ nàng đối với hắn tốt một chút, được đến vài phần ân ái thì cho dù đến một ngày hắn chán nàng chắc cũng sẽ nể mặt chút tình nghĩa này mà không bạc đãi nàng.

Dù sao nam nhân này vẫn có chút đảm đương này.

Trương Tiểu Oản nghĩ mấy ngày mới lại ra quyết định. Khóc cũng đã khóc, ngày vẫn phải trôi qua, cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

"Ngài chớ có trách ta." Ở vài ngày sau Trương Tiểu Oản rốt cuộc mới mở miệng nói câu đầu tiên về sự việc ngày đó.

Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái đáp "Ừ".

"Ta biết ngài cũng không muốn đối xử tệ với Hoài Thiện," Trương Tiểu Oản vươn ngón tay được hắn bôi thuốc, sờ đôi mắt từng chảy nước mắt của hắn, sau đó dùng giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng nói, "Ngài cũng không dễ dàng, là ta không đúng."

Nói đến đây thì xác thật nàng cũng không đúng. Vợ hắn lại không muốn sinh con cho hắn, cái này khiến người ta tức giận đến thế nào chứ? Tuy thế hắn vẫn không giáng cái tát kia xuống mặt nàng, như thế đã coi như không tồi rồi.

Uông Vĩnh Chiêu nghe lời này thì bôi xong thuốc lên tay nàng rồi mới nhàn nhạt mở miệng nói, "Ngươi uống thuốc đầy đủ là được."

Trương Tiểu Oản gật gật đầu. Hiện nay Uông Vĩnh Chiêu đã không cho nàng vào bếp, thuốc điều dưỡng thân thể kia đều là Giang Tiểu Sơn tự tay sắc còn nàng uống. Hắn vẫn không tin nàng.

Như thế cũng không sao, Trương Tiểu Oản đã hạ quyết định nên cũng không sợ những cái này. Sáng ngày hôm sau nàng mặc xong xiêm y cho Uông Vĩnh Chiêu rồi nói với hắn, "Ta muốn đi làm đồ ăn sáng, ngài giúp ta nhóm lửa nhé?"

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng, đợi Trương Tiểu Oản ngồi xổm xuống đi ủng cho hắn, lại nhón chân lên sửa lại dây cột tóc cho hắn. Nàng nhìn dây buộc tóc màu đen nàng tự làm, trong đó có thêu ám văn bằng chỉ đen, ở trong nắng sớm phải cẩn thận nhìn mới thấy rõ bản vẽ……

Đôi mắt hắn đuổi theo sợi tóc mai nàng vén ra sau tai, rồi lại xoay mặt nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng sau đó gật gật đầu.

Theo nàng đi vào bếp, đốt lò xong hắn lại lấy chày đi giã gạo. Trương Tiểu Oản thấy áo choàng của hắn rũ trên mặt đất thì cong lưng phía sau vắt áo choàng của hắn lên đầu gối cho hắn.

Thấy hắn nhìn mình, nàng cười nhạt nói, "Đừng làm bẩn."

Uông Vĩnh Chiêu lại nhìn nàng một cái sau đó quay đầu chuyên tâm giã gạo lức.

****

Buổi sáng hôm nay Trương Tiểu Bảo tới chỗ chị hắn. Hắn ở nhà chính bái kiến Uông Vĩnh Chiêu sau đó ngồi xuống. Thấy Uông Vĩnh Chiêu cũng không đi thì hắn có chút xấu hổ mà nhìn chị mình.

Trương Tiểu Oản cười nhìn hắn một cái sau đó nói, "Có chuyện gì thì nói đi."

Trương Tiểu Bảo không nói lời nào, chỉ cẩn thận nhìn Uông Vĩnh Chiêu. Nhưng người sau vẫn không chịu đi. Trương Tiểu Bảo thấy thế thì ho nhẹ một tiếng, đôi mắt khát vọng mà nhìn chị mình, hy vọng có được một chủ ý.

"Nói đi." Trương Tiểu Oản lắc đầu, mở miệng nói, "Là chuyện trong nhà sao?"

Thấy nàng đã hỏi thì hắn Trương Tiểu Bảo do dự một chút rồi cũng gật đầu nói, "Phải."

"Chuyện gì?"

"Chuyện thành thân của Tiểu Muội." Trương Tiểu Bảo gãi gãi đầu nói.

Nghe được lời này, Trương Tiểu Oản ngừng kim chỉ trong tay, lông mày nhẹ nhíu lại nói, "Nói đến việc này, ở chỗ ta hiện tại cũng có mấy người nhưng……"

Lúc trước nàng thay Tiểu Muội tìm vài người nhưng con bé không ưng. Hiện nay Tiểu Muội đã cập kê nhiều năm, nếu không gả thì sẽ thành gái lỡ thì……

Trương Tiểu Oản cắn răng, đang muốn bảo Trương Tiểu Bảo mang Tiểu Muội tới cho nàng quản giáo thì Tiểu Bảo lại bày ra vẻ mặt đau khổ nhìn nàng nói, "Tiểu Muội khó lường, cứ thế dẫn một nam nhân về nói phải gả cho hắn."

"Dẫn một nam nhân về sao?" Trương Tiểu Oản khẽ nhếch miệng, kinh ngạc nhìn hắn hỏi, "Dẫn từ đâu về?"

"Ven đường." Trương Tiểu Bảo lại khẩn trương mà gãi gãi đầu.

"Ven đường?" Trương Tiểu Oản dứt khoát buông bản vẽ áo choàng đang cầm trong tay ra, mặt cũng nghiêm túc lên hỏi, "Là dạng nam nhân gì?"

"Là một kẻ ăn mày." Trương Tiểu Bảo xê dịch mông, nói xong thì ngẩng đầu nhìn chị cả, lại nhìn Uông Vĩnh Chiêu thấy hắn không thèm liếc nhìn mình thì mím mím môi lấy hết can đảm nhỏ giọng nói, "Tỷ trách đệ đi, là đệ không canh giữ nàng kỹ. Nhưng việc thành thân này phải có tỷ trở về làm chủ nếu không sợ là hỏng hết. Nha đầu ngốc nhà chúng ta mấy ngày trước còn cầm đòn gánh đến

gõ cửa nhà người nọ, sống chết đòi gả cho hắn, còn bò lên giường hắn. Đại tỷ, ngài mau về xem một cái nếu không nhà chúng ta đều bị nàng ném hết mặt mũi."

Trương Tiểu Oản nghe được thì nửa ngày không nói gì. Lúc này nàng nhìn thấy mông Trương Tiểu Bảo mông đã dịch từ trên ghế xuống dưới, hiện tại đang ngồi xổm trên đất, hai tay ôm đầu nhìn nàng, bày ra bộ dáng sợ nàng đánh thì đúng là dở khóc dở cười.

"Loại ăn mày gì?" Trương Tiểu Oản xoa xoa đầu hỏi, "Trước kia nhà hắn ở đâu? Hiện tại tuổi tác bao nhiêu rồi?"

"Trước kia hắn ở thôn bên, Đao đại ca đã hỏi qua người ta, xác thật không giả, tuổi thì 23……" Trương Tiểu Bảo trộm nhìn chị mình.

Trương Tiểu Oản không để ý tới bộ dáng cẩn thận này của hắn mà nghĩ nghĩ hỏi, "Làm sao nàng lại coi trọng một tên ăn mày? Dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ?"

Trương Tiểu Bảo nghe thấy lời này của nàng thì bất an xê dịch vị trí sau đó mới nhỏ giọng nói, "Tiểu Muội nói hắn dễ bắt nạt nên mới gả cho hắn."

Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì nửa ngày yên lặng không biết nói gì mới tốt. Nàng nhìn Uông Vĩnh Chiêu đang ngồi bên cạnh. Thấy vẻ mặt hắn vẫn hờ hững như cũ, bộ dáng đọc sách bất động như núi thì trong lòng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi sau đó quay đầu lại nói với Trương Tiểu Bảo, "Đệ xem có gả được không?"

"Không phải gả được hay không mà là nàng muốn gả," Trương Tiểu Bảo thấy sắc mặt chị hắn không khó coi như hắn tưởng thì dịch vài bước về trước, đến trước mặt nàng hắn mới nỏ giọng nói với nàng, "Tiểu Muội nói hán tử kia sức lớn, có thể đánh nhau. Có lần nàng ra ngoài ruộng đưa cơm cho chúng ta, trên đường gặp mấy tiểu tử hư hỏng, chính hắn đã giúp đuổi người đi. Đệ cũng đã nhìn thấy, quả thật là người có thể đánh nhau, đại tỷ ngẫm lại xem khó lắm Tiểu

Muội mới chọn được người nàng muốn gả cho. Ai thèm quản hắn là mồ côi hay ăn mày, chúng ta cũng chẳng so đo, chỉ cần sống với nhau thật tốt là được. Hiện tại nhà ta không đến nỗi không nuôi nổi một người nữa."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì liếc hắn một cái hỏi, "Người nọ có nguyện ý không?"

"Ăn mày kia sao?" Trương Tiểu Bảo sửng sốt, ngay sau đó vỗ đùi than dài nói, "Ai da, chúng ta đã quên hỏi hắn, chỉ để ý Tiểu Muội nói như thế nào."

Hắn bị đứa em gái to gan lớn mật của mình làm cho sợ không nhẹ. Đợi hỏi được sơ sơ là hắn đã chạy thẳng đến cấp báo cho chị cả.

"Làm sao bây giờ? Đệ trở về hỏi hắn nhé?" Trương Tiểu Bảo nhìn chị mình hỏi.

"Hỏi cái gì mà hỏi, hắn chỉ là một kẻ ăn mày thì có gì phải hỏi?" Lúc này Uông Vĩnh Chiêu đột nhiên mở miệng. Đầu tiên hắn quát Trương Tiểu Bảo sau đó liếc mắt một cái nói, "Thân là huynh trưởng, thay tiểu muội trong nhà chọn một hôn sự như thế thì ngươi làm huynh trưởng làm quái gì nữa?"

Trách cứ xong hắn quay đầu qua nói với Trương Tiểu Oản, "Trong doanh của ta có vài nhi lang rất tốt, nếu thích ta để Tiểu Sơn kể cho ngươi nghe về tình hình bọn họ."

Trương Tiểu Oản nghe thấy thế thì bất đắc dĩ mà cười cười rồi nhẹ giọng nói, "Ngài cũng đừng chê cười ta. Ngài nhìn xem theo tính tình của Tiểu Muội nhà ta thì có thể trái ý nguyện của nàng sao? Hiện tại đã thế này thì vẫn để ta đi qua nhìn người xem thế nào đã."

"Còn ra thể thống gì," nghĩ tới hai đứa em trai và đứa em gái chướng mắt của Trương Tiểu Oản, Uông Vĩnh Chiêu cũng mất kiên nhẫn, "Nghe nói bọn họ đều là do ngươi một tay nuôi lớn hả?"

Trương Tiểu Oản không lên tiếng.

"Ngươi nhìn xem ngươi nuôi lớn một đám người thế nào? Một nữ tử mà lại kén cá chọn canh với hôn sự, tuổi như thế còn nhặt về một người không đứng đắn. Gia môn đều bị nàng làm cho bại hoại rồi còn gì." Uông Vĩnh Chiêu lại trách cứ nàng.

Lúc này, Trương Tiểu Bảo đã đứng lên trừng mắt nhìn hắn. Uông Vĩnh Chiêu cũng liếc mắt một cái nhìn thẳng qua. Đôi mắt lãnh khốc kia như hai thanh kiếm chém qua. Nhưng Trương Tiểu Bảo cũng không chút nào yếu thế, nỗ lực mà trừng to đôi mắt trâu.

Mắt thấy bọn họ lập tức lao vào đánh nhau, Trương Tiểu Oản chỉ đành vươn tay kéo ống tay áo Uông Vĩnh Chiêu rồi nói với hắn, "Ngài cũng đừng oán trách ta mang theo những ai. Mau giúp ta dặn dò Tiểu Sơn chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi xem một chút."

"Ngày mai hẵng đi." Uông Vĩnh Chiêu không chút nghĩ ngợi đáp.

"Bây giờ mới buổi sáng, đi cũng là vừa lúc. Nếu đợi ở trong nhà thì lòng ta rất bất an, chỉ có đi xem một chuyến thì ta mới đỡ tâm phiền ý loạn."

"Ngươi làm sao biết cái gì mà tâm phiền ý loạn?" Uông Vĩnh Chiêu quét nàng một cái sau đó đứng lên gọi to ra cửa, "Giang Tiểu Sơn, lại đây."

Giang Tiểu Sơn đang ở trong viện ăn đậu tằm phu nhân cho hắn nghe thấy thế thì vội nhét đậu vào trong túi, nhỏ giọng nói với Mạnh tiên sinh, "Đại công tử nhà ta gọi ta, tiên sinh ngài xem chẳng lẽ Đại công tử lại gọi ta qua giết người chắc, sao phải rống to thế?"

Nói xong không đợi Mạnh tiên sinh trả lời hắn đã há miệng đáp, "Tới, tiểu nhân đang tới rồi, Đại công tử."

Sau đó hắn tức khắc phóng đến, đợi nghe dặn dò phải đi chuẩn bị xe ngựa, Giang Tiểu Sơn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười hì hì đáp "Vâng" sau đó đi mất.

Bên này Trương Tiểu Oản ở trong phòng nghe được hắn nói với Giang Tiểu Sơn là hắn muốn cùng nàng ra ngoài một chuyến thì cả người ngây ra. Đợi Uông Vĩnh Chiêu tiến vào, nàng lập tức lắc đầu nói, "Ngài cũng không thể cùng ta đi được, trong nhà phải có người làm chủ."

"Mạnh tiên sinh ở đây có việc gì để ông ấy làm chủ là được."

"Nhưng còn phủ bên kia……"

"Ta tự có tính toán, sao ngươi phải lắm lời thế?" Uông Vĩnh Chiêu liếc Trương Tiểu Oản một cái sau đó đạm mạc nói, "Còn không mau đi thu thập, cọ tới cọ lui làm chi?"

Đợi Trương Tiểu Oản dẫn Trương Tiểu Bảo ra khỏi cửa thì Trương Tiểu Bảo mới giật mình hỏi chị mình, "Đại tỷ, tỷ và hắn…… Hắn……" Chị hắn và người này hòa thuận từ bao giờ thế?

Trương Tiểu Oản nghe xong thì không lên tiếng vội, đợi đi tới hậu viện, bên người không có ai nàng mới nói, "Hắn là phụ thân của Hoài Thiện."

Dứt lời, không đợi em trai nói gì nàng đã hỏi tình hình sức khỏe của Trương A Phúc và Lưu Tam Nương.

Trương Tiểu Bảo đáp xong vẫn không nhịn được nói với chị mình, "Đại tỷ thật sự muốn để hắn đi xem nhà chúng ta sao? Phụ mẫu khẳng định sẽ bị hắn dọa đến không dám ra khỏi cửa. Bọn họ nói trên người hắn quá nhiều sát khí không tốt cho tỷ. Chúng ta đều tưởng rằng chỉ cần Hoài Thiện từ chiến trường trở về cưới nàng dâu là có thể đón tỷ trở về ở cùng với mọi người."

Chương 126

Trương Tiểu Oản biết trong lòng Uông Vĩnh Chiêu cực kỳ rõ ràng thái độ của Trương gia đối với hắn, nhưng hắn muốn đi thì nàng cũng không nói được gì, nàng cũng không thể bày ra cảm xúc không kiên nhẫn.

Phải biết rằng một trường hợp là tốt là xấu thì phải xem đương sự xử lý thế nào. Lần này là lần đầu tiên Uông Vĩnh Chiêu cùng Trương Tiểu Oản đi xa nhà một chuyến. Đêm nay nàng mổ bụng con gà rừng hắn và Trương Tiểu Bảo bắt được, không đến nửa ném hương đã sát muối gác lên đống lửa nướng. Động tác lưu loát sạch sẽ kia khiến hắn nhìn không chớp mắt.

Nói cũng phải, năm đó hắn gặp nàng thì cũng không nhìn ra chút mềm mại nào của nữ nhi gia trên người nàng. Lúc đó nàng cõng sọt lớn trên vai, tay kéo cung còn mạnh hơn nam nhân, những việc khó đó nàng làm được hết. Lúc làm việc nàng vẫn luôn trầm mặc nhưng tay chân lại cực nhanh.

Hắn và thuộc hạ nói chuyện, nàng cũng chỉ an tĩnh nghe không nói bậy một câu, ánh mắt cũng không nhìn loạn, cả người ngồi ở kia an tĩnh cực kỳ.

Trương Tiểu Oản nướng xong gà thì cầm dao mổ ra, một nửa để trước mặt Uông Vĩnh Chiêu, một nửa để trước mặt Trương Tiểu Bảo. Thấy gà trên tay mấy thuộc hạ của hắn cũng đã nướng xong nàng mới múc canh từ trong nồi đặt trên đống lửa ra bát.

Đợi thức ăn đều được chia cho mọi người, Trương Tiểu Oản thấy

không sai biệt lắm mới bắt đầu gặm chân gà.

"Đại tỷ, đệ ăn cái này, phần còn lại tỷ ăn đi." Trương Tiểu Bảo thấy thế thì vội chia cho chị mình cái đùi gà của mình sau đó duỗi tay đoạt móng gà trên tay nàng.

"Không cần, đệ ăn đi." Trương Tiểu Oản cười, ánh mắt nhu hòa mà đẩy đùi gà lại cho hắn, nàng cũng không đoạt lại móng gà trong tay hắn mà cầm bát canh uống.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn Trương Tiểu Bảo, lại nhìn Trương Tiểu Oản vài lần sau đó hơi uống canh trong bát mình mới cầm dao trong tay chia non nửa thịt trong tay mình đến trong bát rồi đặt bát trước mặt Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản nhìn cái bát kia một cái, ngẩng đầu nhìn thoáng qua hắn sau đó bật cười lắc đầu rồi cầm chén lên ăn. Nam nhân ấy mà, nếu đã tốt với ngươi thì đúng là tốt không giới hạn thế nên cũng khó trách nữ nhân vì thế mà si cuồng.

Thấy cử chỉ này của hắn thì Trương Tiểu Bảo kỳ quái mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu vài cái. Chờ đến khi Uông Vĩnh Chiêu để Trương Tiểu Oản lên xe ngựa nghỉ tạm còn hắn cũng theo mọi người giải chiếu ngủ dưới đất thì cũng chủ động đi qua giúp Uông Vĩnh Chiêu mấy tay.

Hắn không biết chị mình nghĩ thế nào nhưng nhìn người này đối xử không tồi với nàng thì hắn cũng thoáng thân cận một chút. Chị hắn đã nói trên đời này kẻ thù là dễ có nhất nhưng có quá nhiều kẻ thù thì sẽ không có đường sống nữa. Vì thế nếu có thể không làm kẻ thù thì dù không thích cũng vẫn phải có khách khí.

Hiện nay hắn vì chị mình mà cố gắng khách khí, hắn không muốn nợ người khác cái gì.

****

Gấp gáp đi trong hai ngày mới tới chỗ sơn cốc nơi Trương gia ở. Trương Tiểu Oản vừa xuống xe ngựa thì đã thấy người Trương gia đang chờ bên cạnh. Trong đó còn có không ít người của thôn Hồ gia, vừa nhìn thấy bọn họ thì mọi người đã hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu sau đó mới gọi Trương Tiểu Oản.

Trương A Phúc già rồi, đôi mắt không tốt nên lập tức duỗi tay kéo tay áo Trương Tiểu Oản, cái lưng còng vì năm tháng khổ cực nay không đứng lên nổi, miệng lại nhỏ giọng gọi từng tiếng, "Đại khuê nữ, đại khuê nữ……"

"Con ở đây." Trương Tiểu Oản bước nhanh đến trước mặt ông, duỗi ống tay áo đến trong tầm tay để ông túm lấy. Đợi ông ta an ổn xuống nàng mới nhìn thấy Lưu Tam Nương cũng đang cẩn thận đi theo phía sau, kéo ống tay áo ông ta. Lúc này nàng mới liếc Tiểu Muội, nhàn nhạt nói, "Tiểu Bảo nói hôn sự của muội đã định rồi nên ta và Đại công tử tới nhìn một cái."

Tiểu Muội cúi đầu thấp đến mức gần chôn trước ngực, lúc này nghe nàng nói thì chỉ nhỏ giọng "A" một tiếng. Nàng ta vừa đáp thì nam nhân mặc áo vải xanh, diện mạo cực kỳ thanh tú, dáng người cao to đứng bên cạnh nàng đã lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu với Uông Vĩnh Chiêu nói, "Tiểu nhân bái kiến Uông đại nhân." Sau đó hắn quay qua dập đầu với Trương Tiểu Oản, "Triệu Đại Cường dập đầu với đại tỷ."

Dứt lời hắn ngẩng đầu cười sáng lạn với Trương Tiểu Oản, nụ cười kia sang sảng, nào có chỗ nào giống một tên ăn mày, mà ngược lại giống một công tử gia khí phái.

Tuy Trương Tiểu Oản bản tính trầm ổn nhưng thấy một kẻ ăn mày không có tí khí chất nào của ăn mày này thì nàng vẫn cực kỳ sửng sốt mà quay đầu nhỏ giọng nói với Uông Vĩnh Chiêu ở bên cạnh, "Ta thấy quả là Tiểu Muội nhà ta chiếm tiện nghi của người ta rồi. Ngài xem chẳng lẽ người là nàng lừa được?"

Uông Vĩnh Chiêu thấy tên Triệu Đại Cường này quả thật cực kỳ xuất sắc, hơi duỗi chân ra đá đá chân hwans còn thấy cơ bắp rắn chắc thì "Ừ" một tiếng với Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Muội thấy thế thì đột nhiên ngẩng đầu, lấy hết can đảm nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đại nhân ngài đừng bắt nạt Đại Cường nhà ta." Dứt lời nàng còn nhìn nhìn cái chân Uông Vĩnh Chiêu lúc này còn đang dẫm lên chân Triệu Đại Cường.

Nàng ta vừa dứt lời, Uông Vĩnh Chiêu lại chẳng thèm nhìn nàng một cái đã thu chân lại, nghiêng đầu nói với Trương Tiểu Oản, "Ngươi xem mà làm."

****

Trương Tiểu Oản nói chuyện với Trương Tiểu Muội trước sau đó mới gọi Triệu Đại Cường tiến vào nói chuyện. Đợi hỏi xong tình huống của hắn nàng mình nàng ngồi ở kia thật lâu không nói gì.

Lưu Tam Nương bưng một chén nước đường trên tay đi vào gian phòng nhỏ nàng đang ngồi. Bà nhét cái chén vào tay nàng rồi lại ngồi xuống trước mặt nàng cúi đầu ngắm nàng hỏi, "Có chỗ nào khó xử sao?"

Trương Tiểu Oản cười cười, uống nước đường sau đó để lên bàn vươn tay ra sửa đai lưng cho bà rồi cười nói, "Không phải, con chỉ nghĩ tới Tiểu Muội sợ là không tránh được bị người ta nói này nọ."

Lưu Tam Nương nghe thế thì trầm mặc, một lát sau bà mới thở dài nói, "Nàng xứng đáng, con đường là do nàng chọn thì chớ trách người khác." Mang theo nam nhân trở về, ầm ĩ muốn gả cho người ta, những việc không có khuê nữ nhà ai dám làm này nàng đã làm được hết. Nếu đã dám làm thì cũng nên dám chịu bị người chỉ trỏ.

Dù sao đi nữa nếu không phải trong nhà có anh trai dung túng, chị

gái chống đỡ thì nàng đã sớm bị nhấn nước vì làm chuyện đồi phong bại tục bực này. Lưu Tam Nương ngẫm lại thì mặt cũng trầm xuống, nhỏ giọng nói với Trương Tiểu Oản, "Mau làm cho xong việc này thôi, đợi thành thân thì tốt rồi."

"Vâng." Trương Tiểu Oản cười gật đầu, trong lòng thở dài.

Đợi đến khi ăn xong bữa tối, cùng Uông Vĩnh Chiêu vào phòng hắn đã mở miệng hỏi nàng, "Có việc gì thì nói đi."

Phụ nhân này một đường đều trầm mặc cực kỳ, đôi mắt cũng an tĩnh dị thường. Nghĩ tới những lời nàng nói với người nhà ban ngày, lại thấy bộ dạng không giống ăn mày của Triệu Đại Cường thì Uông Vĩnh Chiêu đoán chắc bên trong đó có kỳ quặc.

"Triệu Đại Cường kia," Trương Tiểu Oản đỡ cái bàn ngồi lên ghê sau đó trầm mặc một hồi mới lại nói tiếp, "Theo hắn nói thì phụ thân hắn vốn họ Lôi, lúc hắn bảy tuổi mới được đưa tới Triệu gia nuôi."

"Họ Lôi?" Uông Vĩnh Chiêu gõ gõ ngón tay trên bàn, suy tư một hồi rồi mới nói, "Tên là gì?"

"Nói là Lôi Bản Minh."

"Lôi Bản Minh?" Uông Vĩnh Chiêu cẩn thận mà nghĩ nghĩ, nghĩ đến một hồi thì đứng lên, đi đến cửa gọi A Sam tới hỏi mấy câu rồi mới tiến vào nhàn nhạt nói với Trương Tiểu Oản, "Không ngại, Lôi Bản Minh chỉ là gặp chút hoạn nạn trên đường quan lộ, tội không liên quan tới gia quyến."

"Không liên quan?" Trương Tiểu Oản cười cười, ngẩng đầu nhìn hắn, "Nếu không liên quan thì sao phải đưa hắn cho người khác nuôi?" Một đứa con trai đang êm đẹp ai lại mang cho người khác làm gì?

"Lôi Bản Minh đã chết, Triệu Đại Cường hiện tại cũng không phải họ Lôi, mà là họ Triệu……" Uông Vĩnh Chiêu cầm lấy ấm trà trên bàn rót

một ly đặt đến trước mặt Trương Tiểu Oản sau đó nhàn nhạt nói, "Hắn sớm đã không có quan hệ với Lôi gia, ngươi cứ yên tâm. Hắn họ Triệu thì cả đời đều sẽ họ Triệu."

Trương Tiểu Oản trầm mặc mà gật đầu. Nửa đêm, nàng mở bừng mắt, không tiếng động mà thở dài, khẽ nhúc nhích người gối đầu lên cánh tay Uông Vĩnh Chiêu muốn ngủ tiếp. Nàng đã mệt cực kỳ nên ở trong cơn khó chịu vẫn ngủ thiếp đi.

Đợi nàng càng ngày càng thở sâu hơn, Uông Vĩnh Chiêu mở bừng mắt, trong bóng đêm hắn cúi đầu nhìn nhìn phụ nhân đang nửa gối lên tay hắn, nhẹ lắc đầu thấp giọng lầm bầm trào phúng, "Đến việc nhỏ này cũng không ngủ được, không biết dũng khí cầm mũi tên chỉ vào người ta đi đâu rồi?"

Hắn nghĩ đến thì buồn cười, nâng tay luồn qua mái tóc đen của nàng, cảm thụ ấm áp trong cơ thể nàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy mỹ mãn.

****

Ở sơn cốc nửa tháng, đợi Trương Tiểu Muội thành thân xong Trương Tiểu Oản mới cùng Uông Vĩnh Chiêu trở về thôn.

Mới vừa về thôn thì bên phủ Tổng Binh đã cho người tới nói Lệ di nương không tốt, bụng lại nhỏ thực sự. Đại phu nói nếu hiện tại không sinh ra thì tiểu công tử sợ là sẽ không ổn. Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì nhíu mi, Trương Tiểu Oản nói với hắn, "Ngài vẫn nên hồi phủ nhìn xem."

"Ngươi không trở về?" Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng.

"Việc này có nhị phu nhân là được." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói. Thực ra nàng không trở về cũng tốt, Uông Vĩnh Chiêu ở đây với nàng rồi lại mang nàng về thì sợ là di nương kia trong lòng sẽ khó chịu.

“Không trở về thì không về. Ta sẽ đi xem.” Uông Vĩnh Chiêu nghe xong cũng không khó xử nàng, ném xuống những lời này thì dẫn đám Giang Tiểu Sơn đi luôn.

Hắn vừa đi thì đi luôn 10 ngày. Sau khi hắn đi một ngày thì Giang Tiểu Sơn một mình trở lại, ngày ngày sắc thuốc cho nàng uống. Mười ngày sau, Uông Vĩnh Chiêu trở về. Buổi tối hai người ngủ ở trên giường, hắn nói với Trương Tiểu Oản, “Đứa nhỏ kia đã sống, chỉ lớn bằng hai bàn tay của ta, lớn lên không giống ta.”

“Đây là đứa con thứ ba của ngài, ngài lấy tên hắn là?” Trương Tiểu Oản ôn hòa đáp.

“Ta chưa đặt, sống được qua trăm ngày hẵng nói.” Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói, giống như không phải đang nói đến con trai mình.

Trương Tiểu Oản nghe xong thì không hé răng. Uông Vĩnh Chiêu lúc này mới quay đầu nhìn nàng đang gối đầu lên cánh tay hắn, lại vươn tay sờ sờ bụng nàng nói, “Con chúng ta về sau sẽ tên là Hoài Mộ, tự là Tử Trân.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười cười với hắn. Uông Vĩnh Chiêu nhìn hai mắt nàng, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh thì dùng ngón tay nghịch tóc nàng chơi một hồi thì nói, “Về sau ta sẽ dạy ngươi biết chữ.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì nhắm mắt sau đó lại mở mắt ra nói, “Ta có biết mấy chữ, nương ta là cháu gái tú tài, nàng có biết mấy chữ nên ta cũng biết được một hai chẳng qua không nhiều lắm.”

“Biết được mấy chữ?” Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì ngẩn ra hỏi.

Trương Tiểu Oản nói ra mấy chữ thường dùng, Uông Vĩnh Chiêu hỏi và thấy nàng không viết được tên hắn thì lập tức nói, “Ngày mai ta sẽ dạy ngươi thêm mấy chữ.”

Trương Tiểu Oản chỉ đành cười cười, sau đó nằm cả đêm suy nghĩ miên man không ngủ được.

Ngay trong ngày Uông Vĩnh Chiêu thật sự dạy nàng mấy chữ nhưng lúc nàng đang viết lại thì Uông Đỗ thị bên kia tiến đến bái kiến nói Lệ di nương nhảy từ Hắc Yến Lâu xuống, ngã gãy một chân, chỉ còn nửa cái mạng, trong miệng đều gọi tên hắn.

Chương 127

Uông Đỗ thị dứt lời xong thì lau nước mắt. Trương Tiểu Oản nửa cúi đầu ngồi kia, trên mặt không có biểu tình gì, trong lòng cũng không có sóng gió.

Ngày đó Uông Vĩnh Chiêu rời đi, nửa tháng sau cũng không trở về, đến Giang Tiểu Sơn mấy hôm sau cũng về Uông phủ.

Lại qua một thời gian, thời tiết tháng bảy nóng bức hơn, Uông Vĩnh Chiêu cũng đã một tháng không tới. Lúc này xiêm y trên người Trương Tiểu Oản thay đổi càng nhẹ nhàng hơn, tâm tình cũng thế.

Bên Tĩnh Vương Phi cũng cho người đưa tin tức tới, nói Tĩnh Vương đã thu phục được phần đất bị mất, chuẩn bị tiến công triều Hạ. Thế là tâm tình nhẹ nhàng không đến mấy ngày của Trương Tiểu Oản lại trầm trọng hơn.

Có khi nửa đêm đột nhiên tỉnh lại nàng cho rằng Tiểu Lão Hổ đang ở bên tai nàng gọi mẹ thế là nàng thậm chí không kịp đi giày mà đã lao ra ngoài tìm một hồi. Sau khi tìm không thấy người nàng mới buồn bã mất mát mà trở về, sau đó cũng không ngủ tiếp được nữa.

Vì thế không đến mấy ngày nàng đã gầy bớt một ít thịt khó khăn lắm mới dưỡng ra được.

Mạnh tiên sinh khuyên giải an ủi nàng, Trương Tiểu Oản nghe được vài câu nhưng vẫn không giải được lo âu trong lòng. Cứ thế qua mấy ngày nàng niệm vài cuốn kinh Phật thì mới coi như an tâm một chút, không còn mơ thấy Tiểu Lão Hổ hàng đêm nữa.

Đợi đến tháng chín, lúc thời tiết nóng bức nhất, lúc Trương Tiểu Oản sắp quên mất Uông Vĩnh Chiêu thì người này lại tới.

Một ngày này hắn đạp cửa mà đến, Trương Tiểu Oản nhìn vài lần mới thấy rõ người tới, nàng tức khắc kinh hỉ đứng lên, nhưng sau đó đôi mắt lại ảm đạm xuống. Người này không phải Tiểu Lão Hổ của nàng.

Nhưng dù thế nàng vẫn treo nụ cười trên mặt, nhìn hắn nói, "Ngài đã tới."

Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái, nhẹ "Ừ" một tiếng.

"Ngài ăn cơm chưa?" Trương Tiểu Oản cười nhạt hỏi.

"Chưa."

"Ta đi làm chút đồ cho ngài nhé?"

"Được."

"Tay đi làm ngay đây." Trương Tiểu Oản hành lễ với hắn sau đó đi xuống nhà bếp.

Bên này Uông Vĩnh Chiêu ngồi ở ghế trên, nhìn phụ nhân chưa nói được mấy câu đã bỏ đi kia mà chậm rãi nhắm hai mắt lại. Coi như hắn đã trở lại.

****

Uông Vĩnh Chiêu dành ra ba tháng, tự mình dẫn đầu mang theo người mới có thể đuổi tận giết tuyệt toàn bộ những kẻ có liên quan tới Dự Châu Lôi gia. Hắn cũng cho người gọi Triệu Đại Cường tới, nhìn chằm chằm người ta giáo huấn hắn một trận mới thả người về.

Ba tháng, bôn ba mấy ngàn dặm, giết hơn mười người để diệt khẩu, lại găm người ở chỗ tối làm chuẩn bị mới có thể che giấu chuyện của Lôi gia.

Triệu Đại Cường kia lại dám nghĩ tới chuyện đến báo thù hắn, nhưng hắn dám nghĩ thì Uông Vĩnh Chiêu cũng có biện pháp để khiến hắn ngoan ngoãn nghe lời.

Ngay từ đầu Uông Vĩnh Chiêu vốn định đốt hủy đơn kiện tên kia nộp lên sau đó lấy mạng chó của hắn nhưng vì phụ nhân kia quá yêu thương đám em trai em gái ngu ngốc của nàng nên hắn vẫn lựa chọn cách mất công hơn là giết hết những người có liên quan đến chuyện của Lôi gia, chỉ để lại mình Triệu Đại Cường để đứa em gái kia của nàng không phải làm quả phụ.

Sau khi trở về, Uông Vĩnh Chiêu thả lỏng, biếng nhác, không đến một ngày hắn lại sốt cao nằm trên giường. Hắn bị bệnh, mà đám thuộc hạ của hắn cũng thượng thổ hạ tả không ngừng. Đại phu được mời đến nói Uông Vĩnh Chiêu là do bệnh cũ tái phát nên sốt cao, còn mấy người kia là ăn đồ hỏng.

Trương Tiểu Oản gọi Giang Tiểu Sơn tới hỏi thì mới biết gần đây Đại công tử ra ngoài làm việc. Nghe vậy, Trương Tiểu Oản rất kinh ngạc, "Không phải ở trong nhà nghỉ tạm sao?"

Lúc trước nàng nghe người hầu tới báo, nói là Uông Vĩnh Chiêu sẽ ở phủ mấy tháng khiến nàng tưởng hắn muốn ở bên cạnh di nương kia nên không tới nữa.

"Là như thế," Giang Tiểu Sơn thò người đến nhẹ nhàng nói bên người nàng những lời không nên nói, "Tình hình nói ra ngoài thì là như thế, mọi người đều tưởng Đại công tử ở nhà tu thân dưỡng tính. Trên thực tế hôm nay ngài ấy trở lại là về chỗ ngài luôn."

Giang Tiểu Sơn vẫn luôn ở trong nhà diễn kịch với Đại công tử giả, hôm nay cũng là hơn ba tháng hắn mới trở về thôn Phiến Diệp Tử.

Ai biết Đại công tử mới vừa trở về đây, ngủ một đêm đã bệnh, chắc là hắn ở bên ngoài làm lụng vất vả thật sự.

"Ngài còn có việc gì nữa không?" Giang Tiểu Sơn dứt lời, cũng không dám nói nhiều hơn mà khom người hỏi.

"Đi đi." Trương Tiểu Oản không hỏi nhiều, chờ quay đầu lại nàng đi chuẩn bị lau người cho Uông Vĩnh Chiêu. Lúc này nàng để ý trên người hắn nhưng không thấy có vết thương mới mà chỉ toàn là vết thương cũ trước đây đã thấy. Chỉ là hai sườn đùi đỏ thẫm, hẳn là do cưỡi ngựa đường dài.

Nàng cũng không nghĩ nhiều, chăm sóc hắn được hai ngày thì Uông Vĩnh Chiêu cũng tốt hơn. Lúc mời đại phu đến hắn cũng nhân tiện để ông ta bắt mạch cho nàng. Biết được thân thể nàng khỏe mạnh thì hắn cũng vừa lòng gật đầu.

Cuối tháng 9 là sinh nhật 14 tuổi của Tiểu Lão Hổ. Ngày đó từ sáng sớm Trương Tiểu Oản đã làm một nồi mì trường thọ, mỗi người trong nhà đều được một bát. Bát mì của Tiểu Lão Hổ đầu tiên được đặt trước mặt nàng, chờ nàng nhìn xong mới đặt cái bát vào phòng hắn.

Phòng ngủ của Uông Hoài Thiện vẫn sạch sẽ như thế, giống khi hắn vừa đi. Buổi tối hôm nay Trương Tiểu Oản ngủ ở trên giường của hắn nhưng nửa đêm đã bị Uông Vĩnh Chiêu ôm trở về.

Có lẽ vì quá nhớ con nên đêm đó Trương Tiểu Oản mềm yếu hơn thường ngày. Nàng nằm trong ngực Uông Vĩnh Chiêu khóc lóc nói nàng rất nhớ Tiểu Lão Hổ của nàng……

Uông Vĩnh Chiêu mặc cho nàng khác, đợi nàng khóc xong hắn mới lấy khăn lau mặt cho nàng, nhàn nhạt nói, "Qua gần 2 năm nữa hắn sẽ trở lại."

"Hai năm?" Trương Tiểu Oản nói ra hai từ này, cả người ngây ngốc.

“Hắn sẽ không có chuyện gì.” Uông Vĩnh Chiêu không nhiều lời mà dém chăn cho nàng sau đó xuống giường thay áo ngủ rồi mới lên giường ôm nàng đi vào giấc ngủ.

Cuối năm đó Trương Tiểu Oản mang thai, đại phu bên này mới vừa khám ra hỉ mạch thì bên kia Uông Vĩnh Chiêu lại xảy ra chuyện – Trong cung triệu hắn vào.

Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhã ở nhà một năm nay lại lần nữa vào cung. Lần này hắn không bình tĩnh như lần trước nữa, Trương Tiểu Oản sớm chiều ở bên cạnh hắn cũng nhìn ra vài phần lãnh khốc từ trên mặt hắn. Nàng là người hàng đêm ngủ bên gối hắn nhưng nhìn thấy thế thì cũng có chút run sợ.

Lần này Uông Vĩnh Chiêu để tâm phúc của hắn lại cho Trương Tiểu Oản. Trước khi đi hắn đi qua đi lại trong phòng mấy vòng mới đưa một con dao nhỏ cho Trương Tiểu Oản và dặn nàng, “Chỉ cần chưa thấy Tiểu Sơn thì ngươi không cần động tới dao này. Nếu nhìn thấy hắn thì ngươi hãy mang con của chúng ta đi gặp ta.”

Trương Tiểu Oản bị sự tàn khốc trên mặt hắn làm cho chấn kinh. Nhưng lúc này nàng đã trấn định xuống, nghe xong thì gật gật đầu.

“Ngươi biết?” Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng trực tiếp gật đầu thì hơi ngẩn ra một chút hỏi.

“Ta biết, ta sẽ mang theo hắn tới gặp ngài.” Trương Tiểu Oản cười cười với hắn.

Uông Vĩnh Chiêu thở ra một hơi, khóe miệng mang ý cười sau đó dẫn người của mình rời khỏi tòa nhà. Trương Tiểu Oản đưa hắn tới cửa, đợi hắn đi rồi nàng mới vuốt bụng, nở nụ cười khổ. Dẫn hắn đi tìm chết sao? Nàng làm sao làm được? Còn chưa nhìn thấy đứa con còn đang đánh giặc của mình thì nàng không thể chết, cũng không muốn chết.

Bọn họ sống không nổi là chuyện của bọn họ, nàng muốn sống sót.

Đêm đó Uông Vĩnh Chiêu chưa về, Trương Tiểu Oản đưa đi một phong thư sau đó an tâm ngồi lau mũi tên. Cung tiễn của nàng đã lâu không dùng, lúc kéo dây cung thì phải hơi cố sức. Nàng ở trong viện thử vài lần mới dần dần tìm lại được cảm giác.

Ngày thứ hai Uông phủ cho người tới mời nàng về, Trương Tiểu Oản cũng mang theo người trở về Uông phủ. Nhìn trong phủ loạn thành một đoàn, nàng lập tức giương tên bắn vào kẻ đang khóc thảm thiết đến trời sụp đất nứt nhất.

Mũi tên kia xuyên qua đầu tên nô bộc, bắn về phía không trung đâm thẳng vào tường, cắm ngập nửa cây. Nó run lên trong không khí, máu nhỏ từ trên xuống.

Uông phủ cứ thế yên tĩnh xuống, Trương Tiểu Oản lúc này mới mở miệng, "Ai còn dám khóc thì khóc cho ta xem nào."

Cùng ngày, ngoài cung có người đồn hoàng đế muốn tru cửu tộc của Uông gia. Việc này khiến người của Uông gia sợ không nhẹ. Rất nhiều họ hàng có quan hệ với Uông gia đều kéo tới phủ Tổng Binh khóc tang. Trương Tiểu Oản cũng không hề nóng nảy mà an bài bọn họ ngồi ở nhà chính, khóc lóc chán chê.

Uông Đỗ thị lại rất sốt ruột đến khóc lóc vài lần với Trương Tiểu Oản. Cái này khiến Trương Tiểu Oản có bình tĩnh đến mấy cũng không nhẫn nhịn được. Nàng coi như đã tận tình tận nghĩa với Uông Đỗ thị nhưng nàng kia rõ ràng luôn đối đầu với nàng vài lần đều không cho nàng mặt mũi.

Lần trước nàng ta vì Lệ di nương mà khóc lóc trước mặt nàng thì cũng thôi nhưng hiện nay một kẻ chưởng quản gia đình như nàng ta không đi mà quản gia lại đến trước mặt nàng khóc lóc làm gì?

Lúc này Trương Tiểu Oản gọi A Sam mời Uông Vĩnh An đang ở tiền viện trấn an khách khứa về. Ngay trước mặt hắn nàng tát cho Uông Đỗ thị một cái sau đó quay đầu nhàn nhạt nói với hắn, "Đại tẩu mắt vụng về, thay đệ làm chủ cưới một thê tử quá thích khóc. Chờ sự tình ổn lại nếu đệ không hài lòng thì hưu nàng ta cưới người khác cũng được."

Nói tới đây Uông Đỗ thị đã cả kinh đến quên cả khóc, cả người như mất hết ba hồn sáu phách mà ngây ra nhìn Trương Tiểu Oản. Đợi Trương Tiểu Oản quay đầu nói chuyện với Uông Dư thị thì nàng ta mới quỳ xuống ôm lấy chân nàng gào khóc.

Trương Tiểu Oản không thèm để ý tới nàng ta mà nói với Uông Dư thị, "Nếu muội làm được thì nhà này do muội quản. Nhưng nếu muốn tốt thì đừng có ngốc như nhị phu nhân, ta sẽ không tha cho muội đâu."

"Em dâu lĩnh mệnh, mong đại tẩu yên tâm." Uông Dư thị chậm rãi cong eo với Trương Tiểu Oản, đôi mắt bình tĩnh mà đảo qua Uông Đỗ thị rồi cười nhạt.

"Đi đi, trước xuống sắp xếp việc vặt trong nhà, Đại công tử còn chưa chết, bảo mọi người đừng có vội khóc tang. Đợi hắn và ta chết thì hẵng khóc cũng không muộn." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói xong thì đi vào phòng Uông Quan Kỳ, đút cho ông ta uống thuốc sau đó ngồi bên cạnh ông ta làm may vá.

"Ngươi không sợ sao?" Uông Quan Kỳ nhắm đôi mắt đục, nằm ở trên giường hỏi.

"Sợ gì?" Trương Tiểu Oản không thèm để ý mà thuận miệng trả lời một câu, tay vẫn thuần thục làm việc để may áo cho đứa nhỏ. Nàng không biết hắn là nam hay là nữ, có thể ra đời hay không nhưng những gì có thể làm cho hắn nàng đều sẽ làm hết.

Chương 128

Cuối năm Vĩnh Duyên thứ tư, hoàng đế chết bất đắc kỳ tử trong cung, nội thị cầm chiếu đặc xá thiên hạ, phong trưởng tử là Lưu Lung mười tuổi kế vị.

Sau khi trong cung truyền đến chuông tang, các trưởng lão hòa thượng các chùa vào cung chịu tang, Uông Vĩnh Chiêu mang theo thủ hạ rút khỏi hoàng cung. Ở cửa hông của Thiên Điện hắn gặp vị quốc cữu gia và đương kim Binh Bộ Thượng Thư Lăng Lan.

Hắn khom lưng hành lễ với Lăng Lan, còn người kia chỉ liếc hắn một cái sau đó mang theo tùy tùng bước nhanh vào cửa điện. Đợi hắn hoàn toàn biến mất Uông Vĩnh Chiêu mới đứng thẳng người quay đầu rời khỏi.

Hiện nay hoàng cung thuộc về Hoàng Hậu cùng quốc cữu gia của Lăng gia. Uông Vĩnh Chiêu cũng không ham hố mà trở về làm nhị phẩm Tổng Binh tiêu dao nhàn nhã. Tạm thời hắn giúp Lăng gia có được thiên hạ, Lăng gia đảm bảo Uông gia bình an. Đối với hiện trạng này Uông Vĩnh Chiêu cũng coi như vừa lòng.

Hắn lao về nhà, mới vừa vào cửa đã thấy toàn bộ người của Uông gia. Liếc mắt đảo qua mọi người, hắn đi vào trong phòng cha già dập đầu với ông ta rồi nói một tiếng không có vấn đề gì.

Đợi đi tới phòng phụ nhân kia ở, thấy nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nhàn nhạt nói, "Ngài đã trở lại?"

Uông Vĩnh Chiêu nhìn thấy nàng cười thì quayd dầu đi đổi quần áo

dính máu.

****

Trong trận chiến này Trương Tiểu Oản không biết Uông Vĩnh Chiêu dính máu bao nhiều người nhưng nàng đã giết ba người trong 5 ngày ở Uông phủ.

Ba kẻ này đều là thám tử ẩn ở Uông gia. Uông Quan Kỳ còn bệnh nằm trên giường, Uông Vĩnh An mang theo hai đứa em trai quản tiền viện, chỉ có nàng ở hậu viện dùng mũi tên bắn chết từng kẻ lúc bọn họ khóc nháo gây rối loạn. Vì thế đã nhiều ngày qua Uông gia vẫn ổn định, chờ đến lúc Uông Vĩnh Chiêu trở về.

Uông Vĩnh Chiêu thay đổi quần áo, chuyện đầu tiên hắn làm là rửa sạch Uông gia. Có 8 người hầu bị bán đi xướng phường, có mười ba người bị chém đầu.

Ngày thứ hai tứ phu nhân Uông Dư thị chính thức tiếp quản Uông gia, còn Uông Vĩnh Chiêu thì cùng Trương Tiểu Oản rời khỏi phủ Tổng Binh tràn ngập máu kia trở về thôn dưỡng thai. Trương Tiểu Oản cuối cùng vẫ động thai khí, phải nằm trên giường nửa tháng mới bảo vệ được thai nhi. Chờ thân thể hơi khỏe một chút thì nàng lại then nghén khủng khiếp, ăn cái gì cũng không được. Mỗi ngày nàng đều mê mang, ngủ cũng không tốt. một hảo điểm, thai nghén bệnh trạng che trời lấp đất mà đến, ăn cũng ăn không được, mỗi ngày đều hôn hôn trầm trầm, ngủ cũng là không ngủ không tốt. Nàng còn chưa đợi qua được lúc này thì năm cũ đã qua, đến ăn tết nhưng nàng vẫn chỉ có thể nằm trên giường mê mang.

Đợi nàng có thể xuống đất hoạt động nhẹ nhàng chút thì đã là tháng tư, đứa nhỏ trong bụng cũng đã tầm 5 tháng. Mỗi ngày nàng vẫn chủ yếu ngủ, ăn rất ít. Nhưng dù thế thì mỗi ngày nàng đều bức chính mình ăn hết cơm canh, lúc tỉnh táo thì sẽ xuống đất đi lại vài vòng cho dù như thế sẽ khiến nàng mệt đến gân cốt đều đau.

Qua một tháng, đại phu lại đến thăm khám thì rất kinh ngạc. Ông ta vốn tưởng đứa nhỏ này có giữ thế nào cũng không giữ được. Nhìn ánh mắt kinh ngạc của đại phu, Uông Vĩnh Chiêu lại khẽ cười rộ lên, nắm lấy tay Trương Tiểu Oản sau đó nhàn nhạt nói với ông ta, "Như thế là tốt rồi, vất vả cho ông phải tới đây một chuyến. Tiểu Sơn, đưa đại phu đi ra ngoài."

Đại phu đi rồi, Uông Vĩnh Chiêu cầm tay Trương Tiểu Oản, hôn lên mặt nàng sau đó cực kỳ đắc ý nói, "Con của Uông Vĩnh Chiêu ta thì ai dám đoạt chứ?"

Trương Tiểu Oản nằm ở trên giường khẽ mỉm cười, vươn tay nhẹ phẩy sợi tóc khẽ rũ trước trán hắn. Nhưng chưa được mấy ngày sau khi Uông Vĩnh Chiêu nói mấy lời đó thì nàng lại mơ mơ màng màng mà hôn mê. Đứa nhỏ trong bụng giống như muốn hút khô nàng mà cha hắn thì một hai muốn hắn phải ra đời.

Trương Tiểu Oản chỉ có nghĩ tới đứa con ở phương xa của nàng mới cảm thấy chính mình nhất định sẽ sống sót.

****

Tuy Uông Vĩnh Chiêu cẩn thận chăm sóc nhưng đứa nhỏ này vẫn sinh sớm mấy ngày. Đứa nhỏ thì khỏe mạnh nhưng Trương Tiểu Oản lại cửu tử nhất sinh.

Nàng ở trong phòng rong huyết không ngừng, ở ngoài phòng Uông Vĩnh Chiêu thiếu chút nữa bóp chết tiểu đồ đệ ôm hòm thuốc cho đại phu.

Tháng 9 năm đó đứa con trai thứ tư của Uông Vĩnh Chiêu ra đời. Khi Uông Hoài Mộ được trăm ngày, Trương Tiểu Oản còn không thể xuống giường, những lúc nàng tỉnh cũng rất ít, có khi gọi nàng còn không tỉnh lại.

Nàng từ từ khô héo, mà một ngày này Uông Vĩnh Chiêu mạnh mẽ

đánh thức nàng dậy báo cho nàng chỉ cần nàng có thể xuống đất thì hắn sẽ mang Tiểu Lão Hổ của nàng về. Phải kích như thế thì Trương Tiểu Oản mới tìm được đường sống trong chỗ chết. Cho dù không mở nổi mắt, cho dù nước thuốc đắng đến đầu lưỡi tê dại, ghê tởm đến phun ra thì nàng vẫn mạnh mẽ uống từng bát một. Cứ thế đến khi gần hết năm nàng mới khỏe lại.

Đợi nàng có thể xuống đất mới nhìn thấy Uông Vĩnh Chiêu một cách rõ ràng. Trong lúc bất giác trên đầu hắn dã có chút tóc bạc, ánh mắt kiên định không ai bì nổi lại càng trầm ổn đến sâu không lường được.

"Sao ngài không đi?" Đêm đó Trương Tiểu Oản nhìn nam nhân bên người hỏi.

"Sao ta phải đi? Đi đến đâu?" Uông Vĩnh Chiêu đáp một câu này sau đó quay đầu nhìn đứa nhỏ đang nằm trong nôi cạnh giường bọn họ, ánh mắt nhu hòa, "Đợi ngươi có sức hơn thì ôm hắn một cái. Hắn lớn lên rất giống ngươi."

"Phải không?" Trương Tiểu Oản cũng ngỏng đầu lên nhìn nhưng nàng không nhìn thấy hắn mà chỉ nhìn thấy bộ quần áo hắn đang mặc trên người là do nàng làm.

"Ân, giống nhau." Uông Vĩnh Chiêu kéo nàng xuống, đắp chăn đàng hoàng sau đó ôm eo nàng nói, "Năm nay ăn tết chúng ta về Uông phủ, ngươi mang theo hắn dập đầu với tổ tông, để bọn họ phù hộ cả nhà chúng ta bình an."

"Vâng." Trương Tiểu Oản khẽ lên tiếng, không đến bao lâu lại đã ngủ.

Dưới ánh đèn Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng vài lần rồi mới tắt đèn. Nửa đêm đứa nhỏ khóc nháo, Uông Vĩnh Chiêu ôm hắn ra cửa giao cho bà vú rồi mới phát hiện Trương Tiểu Oản đã tỉnh, tay nắm lấy chăn ngơ ngẩn mà nhìn hắn.

“Giống như đã qua rất nhiều năm.” Nàng nhìn hắn, trong mắt có mệt mỏi sâu đậm.

“Đại phu nói ngươi bị tổn hại huyết khí thế nên mấy tháng này phải dưỡng nhiều hơn người khác. Hiện tại tinh thần đã phục hồi thì không đáng ngại.” Uông Vĩnh Chiêu cười đạm mạc sau đó đỡ nàng ngồi xuống, mở đèn dầu to hơn sau đó để xuống mép giường.

Hắn cũng tiến vào, nửa ôm vai nàng nói, “Chuyện trong nhà đều có Tiểu Sơn và Ôn bà tử giúp quản lý, nhưng thật là hỏng bét. Ngươi nghỉ ngơi vài ngày rồi mau dậy xử lý nhà cửa đi, chúng ta phải về phủ vào ngày cuối năm.”

“Vâng.” Trương Tiểu Oản khẽ lên tiếng.

“Còn có một chuyện……” Uông Vĩnh Chiêu trầm ngâm một chút.

“Chuyện gì?”

“Bệnh tình của mẫu thân đã tốt hơn nhiều, năm nay bà ấy sẽ được đón về cùng ăn tết. Ngươi và tứ đệ muội an bài một chút xem phải chăm sóc thế nào.”

“Đại công tử……”

“Ừ?”

“Phu quân,” Trương Tiểu Oản gọi xong thì cười khổ một chút, “Ngài đây là để ta muốn ngủ cũng không được.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì cười lạnh một tiếng, ngay sau đó lại chân thật cười lên, cúi đầu nhìn nàng nói, “Ngươi sẽ làm tốt, có cái gì ngươi không vượt qua được đâu?”

****

Trong khoảng thời gian Trương Tiểu Oản ở trên giường hôn mê, chỉ cần Hoài Mộ không khóc nháo thì Uông Vĩnh Chiêu sẽ đặt hắn bên cạnh nàng. Nói đến cũng lạ, Trương Tiểu Oản chưa từng ôm hắn, nhưng đứa nhỏ này lại quen thuộc với nàng cực kỳ. Tiểu Hoài Mộ mới 4 tháng nhưng vừa vào tay nàng đã không khóc nháo, chỉ mở to đôi mắt đen nhánh nhìn nàng.

Trương Tiểu Oản lại cẩn thận nhìn hắn một cái, thấy hắn kỳ thật cũng không có vài phần giống nàng. Dù hắn không giống cha như anh trai hắn nhưng cũng có bảy phần giống Uông Vĩnh Chiêu.

"Ta thấy vẫn giống ngài." Trương Tiểu Oản nhìn cẩn thận đứa nhỏ rồi mới trả lại hắn vào tay Uông Vĩnh Chiêu.

"Nói giống ngươi là giống ngươi." Uông Vĩnh Chiêu đón lấy Hoài Mộ, mà hắn vừa mới mở miệng thì đứa nhỏ đã cười, còn phun bong bóng với hắn. Uông Vĩnh Chiêu nhìn thấy thế thì mỉm cười, cúi đầu chạm mũi mình với mũi đứa nhỏ, sau đó ngẩng đầu nói với Trương Tiểu Oản đang ngồi đoan chính ở bên kia nói, "Đôi mắt này giống ngươi."

Trương Tiểu Oản lại nhìn vài lần, thấy quả thật có chút giống nhưng vẫn nói, "Hắn vẫn còn quá nhỏ, đợi lớn hơn mới biết được."

Lúc này bà vú tiến vào ôm đứa nhỏ đi cho ăn, Uông Vĩnh Chiêu nhìn hắn đi rồi mới quay đầu nói với nàng, "Người nhà ngươi đã tới vài lần, nhưng ta sợ khiến ngươi kích động nên không cho bọn họ gặp. Nếu ngươi muốn gặp thì mấy ngày nay ta sẽ cho người đón bọn họ tới đây ăn tết. Chờ qua mùng một ở trong phủ ngươi có thể trở về cùng họ ăn tết vài ngày."

Trương Tiểu Oản hơi ngẩn ra một chút, liền gật đầu.

Uông Vĩnh Chiêu nói là làm, ban ngày Trương Tiểu Oản chậm rì rì xử lí mọi việc thì hắn cũng phái thân binh đến đón người Trương gia về

đó.

Buổi tối hôm nay người Trương gia vừa đến thì Trương Tiểu Bảo đã kéo áo chị gái khóc thét. Hắn còn tưởng đời này sẽ không gặp được chị cả nữa. Bên ngoài có người nói chị cả hắn giết người nên trúng tà, hồn sớm bị Diêm Vương gia cướp đi, bây giờ chỉ còn cái vỏ rỗng tồn tại.

Trương gia có Trương Tiểu Bảo dẫn đầu thì những người khác đều rớt nước mắt. Bọn họ khóc đến nỗi Uông Vĩnh Chiêu phải đập bàn, mắng, "Mang các ngươi lại đây là để làm nàng vui, các ngươi chỉ biết khóc lóc khiến nàng bị đen đủi hả? Câm hết cho ta!"

Hắn rống to xong thì người Trương gia nín hết, Trương Tiểu Oản chỉ đành cười hòa giả, ôn nhu an bài lão bộc trong nhà mang theo người nhà đi tới phòng dành cho khách nghỉ ngơi, rửa mặt sau đó đi ra ăn tối. Trương Tiểu Oản chỉ có thể ăn cơm với người nhà một bữa, sau đó chính là 30 tết. Lúc này nàng mang theo Hoài Mộ cùng Uông Vĩnh Chiêu về phủ Tổng Binh.

Lúc ở trên xe ngựa, thấy Trương Tiểu Oản hơi hợp khép mi, Uông Vĩnh Chiêu cúi đầu nhẹ thì thầm bên tai nàng, "Tĩnh Vương đã sắp đánh vào triều đình người Hạ, đợi nửa năm sau quần thần trong kinh đô đứng lên lật đổ Lăng gia thì chính là ngày bọn họ đánh về. Ngươi chớ có sốt ruột, rất nhanh ngươi lại có thể gặp hắn."

Dứt lời hắn liếc nhìn Trương Tiểu Oản một cái thật sâu.

Chương 129

Uông Vĩnh Chiêu xuống xe ngựa trước sau đó đỡ Trương Tiểu Oản đang ôm con xuống dưới. Ở cửa Uông phủ, Uông Vĩnh An đã dẫn người có liên quan chờ đón bọn họ.

"Đi gặp phụ mẫu." Uông Vĩnh Chiêu miễn lễ cho bọn họ rồi ôm Hoài Mộ trên tay.

"Đại tẩu, có cần bà vú tới hầu hạ không?" Uông Dư thị lúc này đi vài bước tới trong tầm tay Trương Tiểu Oản, nhẹ giọng nói một câu.

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì mỉm cười một chút, quay đầu liếc Uông Dư thị một cái sau đó cười đạm mạc nói, "Không cần, để muội lo lắng rồi."

"Đại tẩu cát tường." Uông Dư thị thấy nàng nói thế thì nhấp môi, hơi hơi mỉm cười sau đó lui xuống.

Trương Tiểu Oản quay đầu lại, ở trước mặt mấy anh em nhà họ Uông và đám nô tài, nàng cười với Uông Vĩnh Chiêu nói, "Tứ đệ muội biết lễ thật sự."

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì "ừ" một tiếng sau đó quay đầu nói với Uông Vĩnh Trọng, "Nàng dâu của đệ quản gia vất vả, lát nữa đến nhà kho lấy 300 lượng đánh vài món trang sức cho nàng."

Uông Vĩnh Trọng khom người chắp tay, "Đa tạ đại ca, đa tạ đại tẩu."

Uông Vĩnh Chiêu liếc hắn một cái sau đó không nhiều lời mà dẫn

Trương Tiểu Oản đến sân của Uông Quan Kỳ.

Uông Quan Kỳ cùng Uông Hàn thị sớm chờ ở nhà chính. Trương Tiểu Oản hơi cúi đầu đi theo Uông Vĩnh Chiêu dập đầu, sau đó nghe thấy giọng nói vui sướng của Uông Hàn thị, "Chiêu nhi, đứa nhỏ trong ngực con chính là tiểu tôn nhi Hoài Mộ của ta sao?"

"Vâng."

"Mau ôm hắn tới cho ta xem."

"Vâng." Uông Vĩnh Chiêu ôm con đi lên, thấy Trương Tiểu Oản còn đang quỳ thì nhìn nhìn mẹ mình.

Uông Hàn thị chỉ cười nhìn đứa nhỏ trong ngực hắn, đôi mắt cũng không nhìn cái khác. Thấy thế Uông Vĩnh Chiêu cười cười nói, "Mẫu thân, để Tiểu Oản đứng lên đi, thân thể nàng không tốt."

Uông Hàn thị nghe được lời này thì tươi cười cũng lạnh xuống, bàn tay vươn ra muốn ôm đứa nhỏ cũng rụt về. Bà ta hơi ngây ra quay đầu nhìn thấy Uông Quan Kỳ đang không vui nhìn mình thì trong lòng lập tức căng thẳng mở miệng cười nói, "Con dâu cả mau, mau đứng lên, ngươi muốn quỳ gì nữa? Nhìn đến ngươi hiện tại quỳ trước mặt ta thì nhi tử này của ta cũng đau lòng đến không được." Dứt lời bà ta cầm khăn che miệng nở nụ cười.

Trương Tiểu Oản đứng lên, ngước mắt nhìn lão bà đang cười như hoa kia sau đó không buồn hé răng đứng bên người Uông Vĩnh Chiêu. Hắn liếc nhìn nàng một cái, cũng không nói gì mà ôm đứa nhỏ đi về phía Uông Hàn thị để bà ta nhìn nhìn Hoài Mộ.

"Để tổ mẫu ôm một cái đi." Uông Hàn thị lại duỗi tay ra.

"Hắn sợ người lạ, con bế hắn cho ngài xem là được." Uông Vĩnh Chiêu lúc này nhàn nhạt mở miệng nói.

“Ôm đều không được sao?” Uông Hàn thị chần chờ mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn bà ta một cái sau đó đặt hắn vào tay bà ta. Quả nhiên, Hoài Mộ vừa được đặt vào tay Uông Hàn thị thì đã oa oa khóc rống lên, giọng kia giống như hoảng sợ, kinh hách quá độ mà khóc ra.

“Mẫu thân, để con bế.” Uông Vĩnh Chiêu lại ôm con về, dỗ hắn vài tiếng, đợi hắn nín khóc mới đưa hắn cho Trương Tiểu Oản sau đó đạm mạc nói với nàng, “Ngồi xuống đi.”

Hắn mang theo Trương Tiểu Oản ngồi ngay bên dưới, sau đó bắt đầu nói chuyện với Uông Quan Kỳ chuyện tế tổ năm mới. Những việc này nữ nhân không thể chen miệng vì thế Uông Hàn thị cũng không nói gì, đôi mắt nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản. Trương Tiểu Oản chỉ lẳng lặng mà ôm đứa nhỏ trong lòng, chờ Uông Hàn thị nhìn nàng tới rõ ràng thì nàng mới ngẩng đầu lên, xinh đẹp mà cười với bà ta.

Nàng vừa cười đã khiến Uông Hàn thị hơi cả kinh mà hít một hơi. Thời khắc này bà ta hoàn toàn không cảm thấy phụ nhân thoạt nhìn có vài phần ốm yếu, thái độ mềm mại trước mặt là Trương Tiểu Oản. Nhưng lúc bà ta nhìn thấy đôi mắt Trương Tiểu Oản thì phần kinh ngạc kia lại phai nhạt đi.

Không sai, nàng ta vẫn là đứa con dâu muốn bà ta tức chết. Đôi mắt lạnh băng không chút cảm tình kia chỉ có phụ nhân này mới có.

Bà ta cắn răng đứng lên. Lần này bà ta phải nhờ người nhà mẹ đẻ đi tìm tộc trưởng của Uông gia mới được về nhà. Bà ta đã chịu không ít khổ và khuất nhục nên nhất định phải cho tiện nhân này nếm thử tư vị đó, thậm chí còn phải khiến nàng ta thảm hại hơn mấy phần.

****

Lần này, Uông Vĩnh Chiêu không để Trương Tiểu Oản ở hậu viện mà mang theo nàng về tiền viện, đến sân hắn ở là Vũ Các ở lại.

Trương Tiểu Oản mới vừa nghỉ ngơi, uống thuốc Giang Tiểu Sơn bưng tới thì Thính quản gia đã tới báo cáo, nói các di nương tới thỉnh an nàng. Trương Tiểu Oản nhìn Uông Vĩnh Chiêu lúc này đang chơi đùa với con nhưng chỉ thấy hắn không ngẩng đầu nói, "Muốn gặp thì gặp, nếu không thì để các nàng đi đi."

Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ sau đó ôn hòa nói với Thính quản gia, "Mang các nàng vào từ cửa sau, ta sẽ gặp bọn họ ở phòng bên."

Phòng bên chính là một cái phòng nhỏ, phòng chính là nơi Uông Vĩnh Chiêu xử lý công việc. Trương Tiểu Oản cho người đưa bình phong tới chặn lại, mở cửa nhỏ của phòng bên để người ra vào.

Không đến một lúc sau, bốn vị di nương đều đến. Có hai di nương đi cùng con mình, một người dắt tay một người ôm trong lòng. Đây là lần đầu tiên Trương Tiểu Oản thấy hai đứa nhỏ này. Có thể là vì nàng đã sinh hai đứa nhỏ nên cũng chú ý nhiều hơn tới trẻ con. Đối với mấy vị di nương thiên kiều bá mị này nàng không có hứng thú, đối với vị Lệ di nương nghe nói ngã gãy chân nhưng lúc này đi đường cũng không có vấn đề gì càng không có hứng thú.

Nàng nhìn kỹ hai đứa nhỏ kia thì trong lòng cảm thán: Khả năng di truyền của Uông Vĩnh Chiêu quả thật quá cường đại, hai đứa nhỏ này cũng có vài phần giống hắn. Nhưng chỉ là hình thức giống, còn về thần thái thì thua xa. Một đứa thì quá khiếp nhược, một đứa nhỏ khác thì cũng đã một tuổi hơn nhưng lúc thấy nàng lại trốn tránh, thiếu chút nữa bị nàng dọa khóc.

"Phu nhân," mấy người bọn họ lần này đã chịu quỳ lạnh Trương Tiểu Oản. Đợi Trương Tiểu Oản cho bọn họ ngồi xuống thì vị biểu di nương Chung Ngọc Vân lúc này mới mỉm cười mở miệng nói với nàng, "Đã lâu chưa từng thỉnh an phu nhân, hôm nay vừa thấy quả nhiên phu nhân càng trẻ và đẹp hơn."

Trương Tiểu Oản ở trong phòng dưỡng hơn một năm, làn da cũng trắng ra một chút, trên người xác thật cũng trở nên kiều nộn một chút nhưng dù thế nào thì nàng cũng kém mấy người trước mặt này. Vì thế lúc nghe được lời này nàng chỉ hơi mỉm cười, cũng không nói chuyện.

"Đúng vậy, phu nhân nhìn cực kỳ đẹp." Văn di nương cũng mở miệng, trên mặt không cười mà lôi kéo đứa nhỏ trong tay, ra lệnh cho hắn nói, "Còn không mau kêu mẫu thân."

Trương Tiểu Oản nhìn nàng ta, sau đó thấy Uông Hoài Giác nhìn nàng nhấp miệng không nói, đầu chỉ trốn phía sau mẹ mình.

"Mau kêu." Văn di nương lại mạnh mẽ mà lôi kéo tay hắn. Có lẽ là kéo đau hắn nên lúc này Uông Hoài Giác lập tức khóc rống lên.

"Ngươi khóc cái gì mà khóc? Ngươi thấy mẹ cả cũng không biết gọi người. Ngươi xem phụ thân ngươi nhìn thấy có hung hăng giáo huấn ngươi cái đồ không nên thân này không……" Văn di nương tức giận đến muốn khóc, mỗi lời đều bi thống.

"Tết nhất, đừng ầm ĩ." Ở trước mặt nàng nháo lớn như thế nhưng Trương Tiểu Oản chỉ thờ ơ lạnh nhạt mở miệng.

Nàng vừa dứt lời thì cạnh cửa có người đi đến gọi vào bên trong, "Đại phu nhân……"

Nghe được là Giang Tiểu Sơn, Trương Tiểu Oản hỏi, "Chuyện gì?"

"Đại phu nhân, Đại công tử có chuyện muốn cùng ngài nói."

"Vào đi."

"Tiểu nhân ở cạnh cửa nói là được: Đại công tử nói, thân thể ngài còn chưa khỏe hẳn, không cần quá mức mệt nhọc. Nếu có ai ở trước

mặt ngài khóc nháo thì kéo ra ngoài là được, không cần hao tâm tốn sức khiến thân thể mệt mỏi."

"Đã biết."

"Tiểu nhân xin lui."

"Ừ."

Giang Tiểu Sơn đi rồi, Trương Tiểu Oản nhìn thoáng qua hai vị di nương và hai đứa nhỏ đang im lặng kia nói, "Còn có cái gì muốn nói sao?"

Không có đáp lời, Trương Tiểu Oản lại quét mắt nhìn các nàng một cái rồi nói, "Muốn nháo thì nháo đi, nếu ăn tết mà nháo với ta thì ta cũng nói luôn: ta không quan tâm các ngươi là biểu muội của ai, hay là do ai tặng cho Đại công tử, cũng không quản các ngươi có sinh con hay chưa, tết nhất mà khiến trong phủ đen đủi thì ta sẽ kéo các ngươi ra ngoài đánh chết giữa phố."

Nghe được lời này, mấy di nương cũng chưa nói gì. Chỉ có Văn di nương quay mặt, cầm khăn lau mặt, nhỏ giọng nói, "Ngài không sợ báo ứng sao?"

"Ngươi nói cái gì?" Trương Tiểu Oản nghe được thì híp híp mắt.

"Ngài cũng làm mẫu thân, ngài không sợ báo ứng sao?" Văn di nương giống như một người rất có ngạo cốt, lúc này không chịu phục mà quay đầu khóc lóc nói với Trương Tiểu Oản, "Nghe nói tiểu công tử của ngài là trăm cay ngàn đắng vì đại công tử sinh hạ. Ngài không tích cho hắn chút phúc sao? Mỗi lần hồi phủ không phải đánh giết cái này chính là muốn đánh giết cái kia, hơi tí là hù dọa chúng ta. Ngài như thế thật quá hung ác, không vì tiểu công tử tích thiện tồn phúc cũng thôi, còn một hai phải cắt mất phúc phần của hắn thì mới được sao?"

Lời này nghe qua thì thật đúng là có lý, Trương Tiểu Oản nhìn Văn di nương nhanh mồm nhanh miệng này, nhìn đến vài lần lại thấy nàng ta không hề khiếp sợ nhìn lại. Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng mà cong cong khóe miệng, lắc đầu nói, "Ngươi cảm thấy nói lời này thì ta sẽ không thể trị ngươi à?"

"Thiếp thân không biết, thiếp tự cảm thấy lời mình không sai. Lời này nếu nói ra bên ngoài, đến tai những vị đại quan nhân đọc sách thánh hiền thì cũng là có lý……" Văn di nương càng khóc càng chảy nhiều nước mắt, một cái khăn cũng sắp chảy ra nước rồi.

"Phu nhân," lúc này Vân di nương nhẹ nhàng mở miệng gọi sau đó đứng lên cung kính hành lễ với Trương Tiểu Oản sau đó như là nhắc nhở mà nói, "Ngài xem, hiện nay lão phu nhân cũng đã hồi phủ, nếu có cái gì không đúng thì có cần gọi lão phu nhân tới phân xử công bằng cho ngài không?"

Nàng ta vừa dứt lời thì hai di nương còn lại thấy Trương Tiểu Oản nhìn mình. Bọn họ đều cúi đầu cầm khăn che miệng, không đón ánh mắt của nàng. Trương Tiểu Oản nhìn mấy nữ nhân có lẽ đã liên thủ để gây khó dễ cho mình này sau đó xoa xoa đầu. Nàng muốn bình an nhưng người khác không buông tha nàng.

"Gọi đi, gọi lão phu nhân tới đây." Trương Tiểu Oản nửa dựa vào ghế trên, nửa rũ mắt nhàn nhạt nói. Bọn họ muốn nhìn Uông Hàn thị xử trí nàng thế nào, thế thì nàng sẽ để bọn họ được mở rộng tầm mắt.

Lấy con nàng ra để mắng nàng ư? Còn uy hiếp nàng sẽ bị ngôn quan đàm luận, mấy người này quả thật đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Chương 130

Tình huống chỗ Trương Tiểu Oản được người báo cho Uông Vĩnh Chiêu nhưng hắn nghe xong chỉ người rồi vẫy người đi xuống. Giang Tiểu Sơn đang đang làm ngoáo ộp chọc tiểu công tử chơi, đợi đám người lui ra hắn mới nhỏ giọng hỏi: "Ngài không đi giúp sao?"

Uông Vĩnh Chiêu hơi hơi mỉm cười, "Nàng sẽ tự xử lý tốt, cần gì đến ta?" Khi nói chuyện, ánh mắt hắn là một mảnh nước chảy mây trôi thích ý.

Ở bên kia Trương Tiểu Oản ngồi ở phòng bên, đợi Thính quản gia đi mời người được một lúc nàng mới đứng dậy, đoan chính đứng ở cửa. Từ xa đã thấy Uông Hàn thị mang theo nha hoàn tới, nàng cũng hành lễ với bà ta.

Uông Hàn thị đến gần, nàng lại cong eo, cung kính nói, "Con dâu bái kiến bà bà."

"Miễn, miễn đừng để eo này cong lâu rồi lại có người đau lòng." Uông Hàn thị nhếch miệng, cười cười nói.

Trương Tiểu Oản cười ngẩng đầu sau đó gật đầu nói, "Bà bà xem xét, Đại công tử thương tiếc ta bị bệnh từ khi sinh Hoài Mộ nên tất nhiên có để bụng một hai. Đây cũng là Đại công tử có lòng, nói lúc Uông phủ có tai ương, ta mang thai còn phải xử lý, giết những thám tử người khác nhét vào trong phủ. Ngài ấy kinh ngạc cực kỳ, lại thấy ta dùng mệnh mà tranh đua sinh Hoài Mộ thì cho rằng ta đối với Uông gia có công. Mấy ngày nay tới giờ quả thật ta may mắn được ngài ấy thương tiếc, nếu không mệnh này của thiếp thân cũng đã

sớm không còn."

Nàng dứt lời xong lại cười với Uông Hàn thị sau đó nói với lão phu nhân đang đứng bất động, "Bà bà, xin mời."

Nàng lúc ấy mang thai còn tọa trấn Uông phủ, cho dù là Uông Quan Kỳ thì cũng phải cho nàng ba phần mặt mũi, nếu Uông Hàn thị không cho thì nàng muốn xem bà ta có thể làm gì?

Trương Tiểu Oản kiên cường khiến nụ cười trên mặt Uông Hàn thị tắt ngúm. Bà ta lạnh mắt ngồi trên ghế chủ vị, Trương Tiểu Oản đợi bà ta ngồi xuống mới thi lễ, lạnh băng nói với mấy phụ nhân đang đứng kia "Lão phu nhân đã tới, mấy di nương các ngươi có ai có cái gì thì mau nói cho rõ."

Nàng vừa nói xong lời này thì lại mạnh mẽ ngẩng đầu. Đừng nói mấy di nương kia, ngay cả Uông Hàn thị cũng đều kinh ngạc nhìn nàng.

Trương Tiểu Oản nhất nhất nhìn thẳng, khóe miệng nhếch lên, "Mau chóng nói cho rõ, cơm đoàn viên tối nay sắp bắt đầu rồi. Trước khi đó mau nói rõ mọi việc trước mặt lão phu nhân."

Nàng vừa dứt lời thì Uông Hàn thị đã đập bàn, lạnh lùng nói, "Tết nhất, có gì muốn nói thì nói mau!"

Lúc này cả người Văn di nương run lên, nàng ta hít một hơi thật dài sau đó đứng lên nhẹ nhàng nói, "Bọn nô tỳ vừa tiến đến thì phu nhân đã đòi đánh đòi giết. Nô tỳ nói như thế quá không tích phúc cho tiểu công tử, nhưng phu nhân lại cho là không đúng."

"Văn di nương……" Trương Tiểu Oản nghe được thì cười nhạt nói, "Ta sẽ không hỏi dòng họ của ngươi vì ta cũng thấy chẳng cần thiết, giờ ta chỉ hỏi ngươi: Ở trước mặt ta ngươi khóc sướt mướt, ta nói ngươi hai câu ngươi cãi 10 câu, Đại công tử bên kia lại để ta tùy ý xử trí thế nào cũng được. Ta dựa vào tình người nên không phạt

ngươi chuyện cãi ta mà chỉ giáo huấn các ngươi vài câu để giữ chút quy củ, tránh tết nhất còn khiến Uông phủ gặp đen đủi. Hiện nay đến lão phu nhân đều bị ngươi kinh động, nếu ngươi lại không phục vậy chẳng phải muốn ta vào cung mời Hoàng Hậu nương nương tới vì ngươi làm chủ sao?"

Dứt lời, nàng quay đầu thi lễ với Uông Hàn thị, sau đó thở dài nói, "Bà bà, năm trước ta lấy mệnh chống Uông phủ, không dám nói có thể giúp Uông gia có nửa phần an bình nưng ai cũng biết ta luôn sát cánh, chịu vinh nhục với Uông phủ. Văn di nương luôn miệng nói ta kêu đánh kêu giết, gần đây đừng nói người trong phủ mà người ngoài cũng biết vì sao ta phải kêu đánh kêu giết; thứ hai, ta không biết một di nương như nàng ta lấy lá gan từ đâu mà dám vọng ngôn nói một cáo mệnh nhị phẩm phu nhân như ta; thứu ba, Đại công tử cùng ta ăn chay niệm phật chỉ nguyện đứa nhỏ kia của ta thân thể khoẻ mạnh, nàng thế nhưng trù ẻo ta không vì con mình tích phúc, bà bà, ngài phải vì ta làm chủ, nếu không……"

Nói tới đây, Trương Tiểu Oản lấy khăn ra, vừa lau nước mắt vừa khóc ròng nói, "Bà bà, mong ngài vì con dâu làm chủ, bằng không con dâu thật sự là sống không nổi nữa." Dứt lời nàng quỳ xuống trước mặt Uông Hàn thị.

Uông Hàn thị cứng người ngồi trên chính vị, cuối cùng mới mở miệng, "Người đâu……"

"Có." Thính quản gia đứng ở cửa đáp.

"Tới…… Tới đem hai di nương chống đối đại phu nhân này kép ra ngoài đánh hai mươi gậy."

"A?" Trương Tiểu Oản làm như có chút kinh ngạc mà kêu lên.

Uông Hàn thị lãnh lệ nhìn nàng hỏi, "Con dâu, ngươi hình như có ý kiến với cách xử trí của ta sao?"

“Phạt nhẹ như thế sao?” Trương Tiểu Oản lại trừng mắt thật lớn, nhẹ nhàng nói, “Lúc trước đại công tử không biết gì còn để ta tùy ý xử lý các nàng, không nghĩ đến ngài chỉ phạt đánh 20 gậy.”

“Trương thị, nàng là mẹ đẻ của Uông phủ tiểu công tử.” Uông Hàn thị lạnh lùng mà nhìn Trương Tiểu Oản, đôi tay nắm chặt tay ghế tới lộ ra gân xanh.

“Mẹ đẻ?” Trương Tiểu Oản cầm khăn che miệng, rũ mắt nhàn nhạt nói, “Ta còn là chính thê của Đại công tử, cũng sinh cho ngài ấy con cả hiện đang ở sa trường vì Uông gia kiến công lập nghiệp. Hiện tại đứa con thứ hai của ta còn đang được Đại công tử ôm trong tay. Ý của bà bà là mẹ đẻ của ai vị đích công tử của Uông phủ như ta còn không so được với mẹ đẻ của một đứa con vợ lẽ sao?”

“Ngươi…… Muốn như thế nào mới vừa lòng?” Uông Hàn thị đã tức đến thở hổn hển.

“Tự nhiên là để ngài xử trí.” Trương Tiểu Oản rũ mắt, vẫn quỳ không đứng lên.

“Kéo đi ra ngoài, đánh chết.” Uông Hàn thị phun ra một câu này từ trong cổ họng, mỗi chữ đều lạnh lẽo khiến người ta tê dại.

“Chậm đã……” Trương Tiểu Oản lúc này lại giống như không có việc gì mà xoay người. Nàng nhìn hai nô tài tiến vào sau đó không nhanh không chậm nói, “Bà bà, Tết nhất, cũng đừng làm một di nương khiến trong phủ thêm đen đủi.”

“Không phải ngươi muốn ta xử trí sao?” Uông Hàn thị cười lạnh, “Nói thế này ngươi vẫn có ý kiến sao?”

“Bà bà, một lát nữa là qua năm mới, nếu chuyện đánh chết người trong phủ bị truyền ra ngoài thì sợ là……” Trương Tiểu Oản ngẩng đầu lạnh lùng mà nhìn Uông Hàn thị, “Ngài vẫn nên sai người đưa Văn di nương về nhà mẹ đẻ đi thôi. Ta nghĩ có nhà mẹ đẻ giáo huấn

thì nàng ta sẽ biết lễ, ngài xem thế nào?”

Uông Hàn thị tức giận đến đập bàn, một lúc lâu sau mới lại phun ra một từ “Được”. Văn di nương vốn đang khóc nháo nhưng bị Thính quản gia sai người cầm khăn nhét vào miệng. Lúc này mẹ chồng nàng dâu đã thương lượng xong việc xử trí nàng ta thế nào, nàng ta cũng chỉ có thể khóc lóc nhìn về phía con trai mình.

Uông Hoài Giác đã được 5 tuổi, đã hiểu một chút chuyện. Thấy mẹ mình khóc lóc nhìn mình thì hắn cố lấy dũng khí, một hơi chạy chậm đến bên người Trương Tiểu Oản lúc này đang quỳ sau đó vung bàn tay nhỏ đánh nàng mắng, “Ngươi đánh mẫu thân ta, ta đánh chết ngươi.”

Nắm tay nho nhỏ đánh không đau không ngứa, Trương Tiểu Oản thấy hắn bị người ta kéo xuống thì liếc nhìn Văn di nương lúc này đang hoảng sự đến trừng mắt thật lớn sau đó không thèm nhìn nữa.

Có khi, vận mệnh của nữ nhân là do mình tự tìm đường chết, đồng thời cũng liên lụy tới vận mệnh của con mình.

****

Uông Vĩnh Chiêu ở phía sau nghỉ ngơi lại nghe được Trương Tiểu Oản bị con vợ lẽ đánh một cái tát thì vội bước vòng qua, vừa lúc nhìn thấy Văn di nương giãy dụa bị người ta kéo ra ngoài. Nàng ta ô ô cầu xin, nước mắt rơi như mưa nhưng Uông Vĩnh Chiêu cũng chẳng thèm nhìn đã đi vào cửa. Một chân hắn đá văng cửa, chắp tay nói với Uông Hàn thị đang ngồi phía trên, “Mẫu thân.”

Ngay sau đó hắn nhìn Trương Tiểu Oản liếc mắt một cái, đạm mạc nói, “Đứng lên.”

Trương Tiểu Oản liếc hắn một cái, vẫn chưa đứng dậy mà chỉ nhìn Uông Hàn thị. Uông Hàn thị lúc này nhìn đôi mắt con trai đang nhìn mình thì trong lòng cũng cứng lại, thiếu chút nữa không thở được.

Sau khi điều chỉnh hô hấp, bà ta khàn khàn nói với Trương Tiểu Oản, "Ngươi lên đi."

Trương Tiểu Oản lúc này mới đứng dậy, cong cong eo với bà ta sau đó quay đầu hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu.

"Ngồi đi." Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái sau đó đi tới chỗ gã sai vặt đang kéo Uông Hoài Giác, nìn hắn một cái lại thấy hai chân hắn run rẩy không ngừng vì thế mới cười khẽ nói, "Ta còn tưởng ngươi không đủ dũng khí, ai ngờ ngươi lại có lá gan đánh mẹ cả."

Thấy hắn cười như thế, hai tay Uông Hàn thị run lên, vội vã chạy tới ôm Uông Hoài Giác vào lòng, lạnh giọng trách mắng Uông Vĩnh Chiêu, "Hắn cũng là con của ngươi, hắn cũng là cháu của Uông gia."

"Con không nói không phải." Uông Vĩnh Chiêu nghe xong lại cười cười, lạnh nhạt nói với Uông Hàn thị, "Nương, ngài đây là làm sao vậy? Ngài cho rằng ra sẽ làm gì hắn?"

"Không, không phải," Uông Hàn thị vội vàng lắc đầu phủ nhận, "Là nương nhất thời kích động, nghĩ sai rồi, nghĩ sai rồi……"

"Vâng, trên mặt đất lạnh, ngài đứng lên đi." Uông Vĩnh Chiêu cười cười, đỡ bà ta lên.

Uông Hàn thị thấy sắc mặt hắn còn tốt nên an tâm quay đầu nhìn Trương thị đang rũ mắt trầm mặc không lên tiếng sau đó mới nhỏ giọng hỏi Uông Vĩnh Chiêu, "Ngươi xem, chuyện Văn di nương……"

"Ngài đã để người kéo ra ngoài giết sao?" Uông Vĩnh Chiêu dò hỏi bà ta, cũng không đợi bà ta trả lời đã nói tiếp, "Vậy thì giết đi."

Uông Hàn thị tức khắc không nói nữa, lúc này mấy di nương quỳ trên mặt đất càng thấp eo hơn. Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn các nàng sau đó ôn hòa nói với Uông Hàn thị, "Để nha hoàn dẫn người về

nghỉ tạm đi."

"Thế còn đứa nhỏ này?" Uông Hàn thị nhìn Uông Hoài Giác đang ôm đùi mình run rẩy không ngừng hỏi.

"Ngài có thời gian chăm sóc hắn không?" Uông Vĩnh Chiêu trầm ngâm một chút mới hỏi.

"Có thời gian, ta sẽ chăm sóc hắn." Uông Hàn thị tức khắc nói đến chém đinh chặt sắt.

"Vậy ngài chăm sóc hắn, phải làm phiền ngài dạy dỗ hắn." Uông Vĩnh Chiêu lại cười với bà ta sau đó mới gọi Thính quản gia tới để ông ta đưa lão phu nhân về viện.

Lúc này Uông Hàn thị dẫn người vội vàng đi, không đợi dám di nương kia ngẩng đầu Uông Vĩnh Chiêu đã lôi kéo khuỷu tay Trương Tiểu Oản lên sau đó kéo nàng ra sau. Chờ trở về chỗ giường nghỉ hắn mới buông tay nàng hỏi, "Bị đánh chỗ nào?"

Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Đánh chỗ nào?" Uông Vĩnh Chiêu lạnh giọng hỏi lại.

Trương Tiểu Oản chỉ đành chỉ vào mặt phải. Uông Vĩnh Chiêu lập tức vươn tay xoa má phải của nàng, ha hả mà cười lạnh, "Ta đoạt mệnh ngươi từ tay Diêm La Vương, ngày đêm chăm sóc ngươi sợ ngươi lạc hồn. Thế mà một thằng nhãi con lại dám vung tay đánh lên mặt ngươi……"

"Không đáng ngại." Trương Tiểu Oản ngẩng đầu nhìn hắn, vuốt phẳng lạnh lẽo trên mặt hắn.

Uông Vĩnh Chiêu cầm lấy tay nàng để đến bên miệng khẽ hôn, trong lòng đã có quyết định. Trương Tiểu Oản nhìn thấy lạnh lẽo trong mắt hắn thì biết việc này đã kết thúc với nàng nhưng với Uông Vĩnh

Chiêu thì không.

Chương 131

Đến mùng ba tết, người nhà của Văn di nương gồm mẹ cả và huynh trưởng là một võ quan thất phẩm tới chúc tết và cũng để xin lỗi. Uông Vĩnh Trọng đi tiếp sau đó có hỏi qua Uông Vĩnh Chiêu nhưng người sau chỉ nói một câu rằng cửa cung còn thiếu chức canh cổng, nếu người kia muốn thì có thể đi nhậm chức ngay, không cần đợi qua tết.

Anh trai con vợ của của Văn di nương sẽ không vì một đứa em gái con vợ lẽ mà đi làm một kẻ trông cửa thành vì thế cũng rời khỏi Uông phủ.

Hôm nay Uông Vĩnh Chiêu mang theo Trương Tiểu Oản đi thỉnh an Uông Hàn thị. Mới vừa đứng ở cửa thì, Uông Hoài Giác đã chạy từ trong ra ôm chân Uông Vĩnh Chiêu sau đó ngước khuôn mặt nhỏ lên khóc lóc kêu, "Phụ thân, con muốn mẫu thân……"

Lúc này Uông Hàn thị cũng giương mắt nhìn Uông Vĩnh Chiêu. Trong tay hắn còn đang ôm Hoài Mộ, thấy đứa nhỏ nghe thấy tiếng khóc thì tò mò xoay tròng mắt nhưng không thấy người nên chỉ bĩu môi phun bọt.

"Mang đi." Uông Vĩnh Chiêu thấy thế không nhịn được xoay người nhàn nhạt nói với Giang Tiểu Sơn.

"Mẫu thân, hài nhi mang nàng dâu tới thỉnh an ngài." Uông Vĩnh Chiêu mang theo Trương Tiểu Oản hành lễ, uống qua chút trà sau đó ôm Hoài Mộ đi.

Chờ đến buổi chiều, Uông Hàn thị mới biết Uông Vĩnh Chiêu đã mang theo Trương Tiểu Oản trở về thôn Phiến Diệp Tử. Trở về trong thôn, Trương Tiểu Oản mới xem như tiếp quản việc trong nhà. Dù Hoài Mộ có bà vú chăm sóc, nàng cũng có Ôn bà tử hỗ trợ nhưng việc vẫn vội vàng đến mệt mỏi cực kỳ.

Mà mấy ngày nay Uông Vĩnh Chiêu mỗi ngày đều mang theo mấy thân binh của hắn ở tiền viện đi sớm về trễ, có khi buổi tối cũng không thấy về. Lúc này vì vội vàng nên nàng không biết cũng không tính hỏi hắn.

Đợi ra tháng giêng thân thể Trương Tiểu Oản mới tính ổn hơn, không còn đi một lát lại thở dốc, lúc ôm Hoài Mộ cũng không còn thấy mệt nữa.

Người nhà họ Trương cũng lưu luyến đến tháng giêng mới rời đi. Trước khi đi, trong lòng Trương Tiểu Oản bất an nên đem ngân lượng Tĩnh Vương phi và Uông Vĩnh Chiêu lén cho nàng đều đưa cho Trương Tiểu Bảo để hắn và Hồ Cửu Đao nghĩ mọi cách tồn lương thực. Nàng cũng truyền tin bảo Tiểu Đệ từ Đại Đông gấp gáp trở về, hoàn thành hết những việc này mới được.

"Sắp có chuyện lớn sao?" Trương Tiểu Bảo cầm túi bạc chị cả đưa mà bất an.

"Sợ là thế," Trương Tiểu Oản lại đặt quần áo làm cho người nhà trong một bao quần áo khác, cẩn thận nghĩ nghĩ mới nói với Tiểu Bảo, "Ta sẽ thương lượng với Đại công tử, để một ít người tín nhiệm đến sơn cốc ở đồng thời giúp chúng ta canh lương thực. Trước tiên đệ cứ bàn với Đao gia trước, để người trong thôn bọn họ cũng chuẩn bị tốt."

"Đã biết, tỷ yên tâm." Trương Tiểu Bảo nghe xong lời này thì sắc mặt nghiêm túc nói, "Trong non nửa năm nay đệ sẽ làm theo những lời tỷ nói một cách thỏa đáng."

Nghe thấy hắn nghiêm túc bảo đảm, Trương Tiểu Oản cười cười. Một lát sau nàng khẽ thở dài nói, "Còn may các ngươi tìm đến đây, nếu không phải có mọi người thì cuộc sống này của ta sợ là sẽ không thể tốt được."

"Đại tỷ……" Trương Tiểu Bảo nghe đến đây thì mắt cũng đỏ lên, "Ngài đừng nói lời này, nếu không có ngài thì nhà chúng ta sớm đã không còn."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì quay đầu, xua tay với hắn nói, "Mau đi đi."

Trương Tiểu Bảo lau mắt, cầm tay nải lớn nàng đưa cho hắn rồi đi ra cửa. Chờ hắn đi rồi, Trương Tiểu Oản mới yên lặng mà lau sạch nước mắt.

Bên này Trương Tiểu Bảo vừa mới ra cửa đã có người của Uông Vĩnh Chiêu đi tới mời hắn đến trước mặt Uông Vĩnh Chiêu.

"Đại nhân, có việc gì?" Trương Tiểu Bảo vừa vào cửa đã hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu xẹt qua tay nải lớn hắn đang đeo, sau đó lại đưa một cái tay nải còn lớn hơn cho hắn rồi không hỏi nhiều mà chỉ nói, "Triệu Đại Cường kia không thể tin, lúc ngươi làm việc đại tỷ ngươi dặn thì đề phòng hắn một chút."

"Ta đã biết." Trương Tiểu Bảo nghe được lời này thì miễn cưỡng cười. Triệu Đại Cường là người nào thì Uông Vĩnh Chiêu sớm đã nói với hắn mà hắn cũng không phải người vô tâm nên cũng tự biết sự việc thế nào.

Dứt lời Trương Tiểu Bảo cảm thấy có chút không thích hợp nên hỏi Uông Vĩnh Chiêu, "Ngài biết đại tỷ muốn ta làm chuyện gì sao?"

"Biết một chút."

“Nàng nói với ngài sao?”

“Không.”

“Thế làm sao ngài biết được?”

“Ngươi nói đi?” Uông Vĩnh Chiêu nhếch khóe miệng lạnh lùng cười nói, “Nàng là thê tử của ta, nàng muốn làm gì mà người làm phu quân như ta không biết được một hai chắc?”

“Vậy…… Chuyện đó ngài còn gạt nàng sao?” Trương Tiểu Bảo hỏi đến việc này thì có chút thấp thỏm bất an.

“Giấu, không chỉ có ta muốn giấu, ngươi cũng phải giấu thật chặt.” Uông Vĩnh Chiêu nói đến đây thì nghiêm khắc mà nhìn hắn nói, “Không cần cho nàng thêm việc, hiểu chưa?”

“Đã biết.” Trương Tiểu Bảo cũng thở phào, ôm tay nải nhìn Uông Vĩnh Chiêu như hung thần ác sát mà nói, “Ta càng không muốn nàng biết, ta cũng không sợ ngài……” Hắn vốn muốn nói Uông Vĩnh Chiêu không phải người đối xử tốt với chị hắn nhưng hơn một năm nay Uông Vĩnh Chiêu đã làm những gì hắn đều biết. Vì thế Trương Tiểu Bảo cũng không còn gì để nói.

Chị hắn nói đúng, người này dù thế nào cũng là cha của Hoài Thiện, đánh gãy xương còn có gân, dù thế nào bọn họ vẫn phải duy trì cung kính bên ngoài với người này. Như thế mới không để người ta tìm ra điểm yếu, sự tình cũng sẽ không hỏng.

****

Trong hai tháng, mỗi đêm Uông Vĩnh Chiêu trở về là ngủ luôn. Trương Tiểu Oản tháo giày, lau người cho hắn thì thấy có đôi khi giày của hắn lấy lội bùn đất, mặt trong của chân có đôi khi vì cưỡi ngựa nên có dấu ma sát. Tất cả những cái này đều khiến nàng hiểu

kinh đô sắp không xong rồi.

Nàng không có bản lĩnh gì lớn, cũng không đoán được tình thế nàng nhìn không thấu này. Đôi mắt nàng chỉ gói gọn trong thôn xóm cùng phủ Uông Tổng Binh, năng lực của nàng cũng không được nhiều hơn cho nên nàng chỉ có thể nắm giữ những gì mình am hiểu, cũng bắt đầu tích trữ lương thực, thịt, dầu và thuốc men.

Con người muốn sống thì phải có cơm ăn. Ngày nào đó Tiểu Lão Hổ của nàng ở chiến trường nơi phương xa không có cơm ăn thì ít nhất nàng còn có thể cứu hắn một hồi.

Trương Tiểu Oản chẳng tin cái gì, nàng chỉ tin chính mình. Nàng không muốn dựa vào ai, bởi vì dù là hoàng đế hay Vĩnh Duyên hoàng thì có một ngày nào đó cũng sẽ chết. Cho dù là người sống sót qua muôn ngàn nguy hiểm như Uông Vĩnh Chiêu thì khi hắn mệt mỏi cực kỳ nằm ở kia, ai đảm bảo không có kẻ sẽ cho hắn một đao? Cho nên chuyện trên đời này, bất kể là ai, cho dù có năng lực bằng trời thì đến một lúc nào đó cũng sẽ hao hết. Nếu dựa vào người khác mà một ngày kia người đó ngã xuống thì nàng tin chính mình có thể càng kiên định hơn.

Trương Tiểu Oản cũng biết Uông Vĩnh Chiêu nhiều ít cũng biết hành động của nàng, nhưng lúc này có vài chuyện bọn họ biết nhưng trong lòng đều không nói ra. Dù sao những việc nàng làm đều có lợi cho Uông Vĩnh Chiêu.

Hắn có không biết bao nhiêu thủ hạ, ám vệ, mỗi người đều phải ăn cơm, phải tiêu tiền.

Quả nhiên, đến tháng năm thì kinh thành bắt đầu canh gác nghiêm ngặt, trong vài ngày chỉ quân canh cửa thành chỉ cho phép vào không cho phép ra. Mấy ngày nay Uông Vĩnh Chiêu căn bản không trở về, nàng chỉ thu được dây cột tóc nàng tự tay làm cho hắn mà Giang Tiểu Sơn mang về đồng thời là yêu cầu nàng khẩn cấp đưa Giang Tiểu Sơn 1000 thạch lương thực.

Trương Tiểu Oản cười khổ trong lòng nghĩ chẳng lẽ Uông Vĩnh Chiêu coi nàng là cái tiệm lương thực chắc. Nhưng nàng vẫn tìm Hồ Cửu Đao tới, để hắn mang theo Giang Tiểu Sơn đi lấy lương thực.

Đây là lần đầu tiên Giang Tiểu Sơn biết Trương Tiểu Oản lại ẩn giấu nhiều lương thực đến thế. Hắn cũng phải lau mắt mà nhìn vị phu nhân xuất thân không cao quý này.

Cuối tháng 5 Uông Vĩnh Chiêu mới trở về. Lúc này Trương Tiểu Oản mới biết trong triều quan lại đều phản lại Lăng gia, muốn đuổi Lăng quốc cữu và người nhà ra khỏi triều đình.

Trương Tiểu Oản cũng từ lão bộc trong nhà biết được Tĩnh Vương phi ở trong phủ đã như trứng chọi đá. Vì thay Tĩnh Vương ở triều đình lôi kéo quan viên, nhà kho nhà họ đã rỗng không. Lúc này nàng cắn chặt răng nhỏ giọng cầu Uông Vĩnh Chiêu việc này sau đó mang những đồ quý hắn đoạt được khi mang binh đánh giặc đều đưa cho Tĩnh Vương phi.

Tuy Uông Vĩnh Chiêu đã đồng ý việc này nhưng Uông Quan Kỳ biết được lại đau lòng đến nỗi chạy tới trừng mắt nhìn Trương Tiểu Oản nửa ngày khiến nàng mệt mỏi cực kỳ nhưng chỉ có thể nửa cúi đầu, cầm khăn che miệng mà ngáp.

Lúc này Trương Tiểu Oản đã không còn sợ ai, nàng thật sự không quan tâm. Chỉ có Tĩnh Vương lên ngôi thì con nàng mới có thể tồn tại, vì thế nàng sẽ làm bất cứ giá nào.

Cuối tháng 6, Hoài Mộ đã 10 tháng nên đã có thể bò lên người Uông Vĩnh Chiêu, phun nước miếng lên người cha hắn, còn vui vẻ hôn đầy mặt cha hắn. Cái này khiến Uông Vĩnh Chiêu chỉ cần ở nhà sẽ ôm hắn trên tay, mặc kệ sẽ bị tiểu tử này đái ướt quần áo không biết bao nhiêu lần.

Đến tháng bảy, Uông Vĩnh Chiêu mang theo Trương Tiểu Oản rời

khỏi thôn Phiến Diệp Tử, giấu nàng ở một nhà trong núi sau đó mang ám binh đi.

Giữa tháng bảy, Giang Tiểu Sơn lại đem cho nàng thư của Tĩnh Vương phi, trong đó có hai lá thư nhà của Tiểu Lão Hổ gửi cho mẹ mình, còn một lá thư khác là Tĩnh Vương phi tự mình viết, muốn mượn Trương Tiểu Oản 3000 thạch lương thực.

Mấy năm nay Trương Tiểu Oản tích trữ lương thực cũng vất vả. Hai đứa em trai của nàng và Hồ Cửu Đao ở dân gian nghĩ mọi cách mới không dấu vết tích trữ lại được một ít. Nhiều năm dồn lại cũng chỉ có 3400 thạch lương thực. Lúc trước nàng đã cho Uông Vĩnh Chiêu 1000 thạch vì thế lương thực hiện tại không đủ 3000 thạch.

Nhưng lúc này Trương Tiểu Oản chỉ nguyện cho nhiều chứ không muốn cho thiếu. Nàng tự mình dẫn người của Tĩnh Vương phủ bên kia tới sơn cốc gặp tộc trưởng Hồ gia thôn bàn điều kiện. Sau khi bàn xong Hồ gia thôn dốc toàn lực cho nàng mượn 800 thạch lương thực. Lúc này nàng mới chuẩn bị đủ lương thực cần thiết giao cho người của Tĩnh Vương phủ.

Toàn bộ chuyện này từ khi nhận được thư cho tới khi giao lương thực vào tay người, kể cả thời gian di chuyển cũng chỉ mất có sáu ngày.

Cuối tháng bảy, lương thực được chuyển đến cho 5000 quân của Tĩnh Vương lúc này đang gấp rút hành quân. Thủ lĩnh tiểu tướng Uông Hoài Thiện cùng binh lính ăn một bữa cơm khô, đêm đó hắn quay về phía kinh đô mà dập đầu ba cái.

Lúc này Trương Tiểu Oản sốt nhẹ gần mười ngày, ở trên giường hôn mê bất tỉnh. Đây là kết quả của việc nàng bôn ba gặp mưa, lại bị ngã ngựa nhiều lần trên đường nên thân thể bị tổn hao.

Chương 132

Kinh thành thay đổi bất ngờ, Uông Vĩnh Chiêu đem việc bên tay giao cho phó tướng thân tín sau đó chạy gấp về sơn thôn nhỏ nơi Trương Tiểu Oản ở.

Trương Tiểu Oản sốt nhẹ không ngừng, uống không được thuốc vì thế hắn dùng biện pháp cũ tự mình ngậm thuốc đút cho nàng. Hắn mạnh mẽ tự mình đút thuốc cho nàng, cứ thế ba lần, đến đêm thứ hai sau khi hắn trở về Trương Tiểu Oản tỉnh lại.

Uông Vĩnh Chiêu trông đến khi nàng tỉnh lại thì vừa tức vừa vội, muốn duỗi tay đánh nàng nhưng chỉ giươ lên sau đó lại oán hận mà thu hồi.

"Ngài đã trở lại?" Trương Tiểu Oản nhìn thấy hắn thì vươn tay cầm khăn lau mồ hôi bên má cho hắn.

Uông Vĩnh Chiêu ngồi ở kia nhìn nàng một lúc lâu, thấy nàng chỉ lo duỗi cánh tay yếu ớt lau mồ hôi cho hắn, sửa lại xiêm y thì thê thảm mà hừ cười một tiếng. Thôi, thôi, tùy nàng thôi. Tim nàng chỉ một lòng một dạ với đứa con kia, vậy thì tùy nàng chỉ cần nàng còn sống là được.

Hoài Mộ của bọn họ còn chưa đến một tuổi.

Nghe thấy hơi thở của Uông Vĩnh Chiêu đã bình thường, Trương Tiểu Oản mới ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt gầy nhọn như kiếm sắc của hắn thì nhịn không được nở nụ cười khổ, nhỏ giọng hỏi hắn, "Ngài có thể ở nhà mấy ngày?"

“Hai ngày sau phải đi.” Uông Vĩnh Chiêu đút tay nàng vào chăn, lại kéo chăn qua bả vai cho nàng.

“Vậy là tốt rồi, đợi sáng mai ta xuống giường hầm canh gà cho ngài uống.” Trương Tiểu Oản nói xong nghiêng đầu nhìn Uông Vĩnh Chiêu, mí mắt nửa rũ xuống đất.

Uông Vĩnh Chiêu lại hừ cười một tiếng, nhưng hắn lại vẫn duỗi tay ra che mắt nàng lại nói, “Ngủ đi, chuyện ngày mai để ngày mai lại nói.”

Lúc Trương Tiểu Oản ngủ rồi, hắn cầm nước suối đi tắm gội, không đợi được tóc khô đã ghé vào bên người Trương Tiểu Oản nhắm mắt.

Hai tùy tùng của hắn ngoài cửa thấy hắn đi ngủ thì một người cũng ôm kiếm ngồi trên mặt đất ngủ gật, còn người còn lại thì nghiêm túc canh giữ.

Ngày hôm sau Trương Tiểu Oản đã đỡ hơn một chút nên cũng thật sự rời giường, giết hết bảy con gà lúc trước nàng bắt được, hầm ba con, xào bốn con để Uông Vĩnh Chiêu và thân binh của hắn ăn ngon một bữa.

Mấy ngày nay Hoài Mộ được bà vú ôm, hơn mười ngày không gần gũi Trương Tiểu Oản nên có chút lạ nàng. Nhưng đối với Uông Vĩnh Chiêu hắn lại không hề lạ lẫm, chỉ sau một buổi sáng chơi với cha mà hắn đã ôm cổ cha không bỏ, đến bà vú cũng không cần.

Uông Vĩnh Chiêu phải ăn cơm, Trương Tiểu Oản muốn ôm hắn để Uông Vĩnh Chiêu có thể rảnh tay ăn cơm cũng không được. Uông Hoài Mộ đã nhận định cha mình, cứ thế ngồi trên đùi cha vỗ đầu, vỗ tay vui tươi hớn hở mà nhìn cha mình ăn cơm.

Uông Vĩnh Chiêu uống mấy chén canh gà, gặm hai cái đùi gà lại thấy Hoài Mộ mở to đôi mắt đen lúng liếng vui mừng nhìn mình thì trong lòng lập tức trở nên ấm áp, sắc mặt cũng nhu hòa hơn. Lúc này hắn

quay đầu hỏi Trương Tiểu Oản, "Tiểu tử kia tuổi này cũng thông tuệ thế này sao?"

Trương Tiểu Oản nghe được thì thoáng sửng sốt, lại gắp mấy khối nhiều thịt ít xương để vào bát cho hắn sau đó mới gật đầu nói, "Hoài Thiện tuổi này cũng thông tuệ như thế."

"Ừ, cũng có chút bộ dạng." Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng một cái sau đó vùi đầu ăn cơm. Tốc độ ăn cơm của hắn nhanh nhưng cũng không tục tằng, hoàn toàn khác bộ dạng Hoài Thiện hận không thể vùi đầu vào bát cơm. Hắn cũng không giống bộ dạng Hoài Mộ lúc này đã ăn no, ngồi trên đùi cha hưng phấn nhìn bọn họ nói chuyện.

"Khi đó cũng không có bao nhiêu đồ ăn, thi thoảng mới bắt được con thỏ, con gà ở trong núi. Đó đã được coi là đồ ăn tốt nhất trong thôn nhưng ngày đó ngọn núi chúng ta ở không có nhiều động vật trên núi, muốn bắt được đồ phải vào sâu trong núi. Hắn lúc đó không rời được ta, ta lại không tiện mang hắn vào sâu trong núi nên chỉ đành đi dạo quanh rìa núi xem có thể mỗi ngày đều bắt được một hai con gà, thỏ cho hắn thêm đồ ăn……" Nói đến đây Trương Tiểu Oản cười cười hỏi Uông Vĩnh Chiêu lúc này đã thả chậm tốc độ ăn cơm, "Ngài còn nghe sao?"

Uông Vĩnh Chiêu phun xương trong miệng ra rồi gật đầu.

Trương Tiểu Oản lại iếp tục nhàn nhạt nói, "Lúc hắn một tuổi, bữa tối ăn sớm nhưng chỉ ăn cháo loãng nên không đủ no. Có hôm nửa đêm hắn đói tỉnh lại, ta lần đầu làm mẫu thân nên đầu tiên không biết vì sao hắn lại khóc nháo. Lúc đó ta chỉ đành thử nghiệm từng cái một rồi mới biết hắn không thể ăn cháo buổi tối được. Lúc đó ta nghĩ hắn mới một tuổi, răng còn chưa mọc đủ thì không thể nhai cơm khô nên cũng ăn cháo loãng như chúng ta cũng được rồi ai ngờ vì thế mà để hắn đói bụng vài ngày. May mà khi đó vẫn có thể đủ gạo mà ăn cơm khô vì thế mới có thể nuôi được hắn. Sau đó lúc hắn được 4 tuổi, một bữa phải ăn hai bát cơm lớn, bữa nào cũng ăn rất nhiều. Có lần người khác hỏi hắn vì sao thì hắn nói phải ăn nhiều

mới có thể mau chóng lớn nhanh, mới có thể bảo vệ ta cho tốt, không để người khác bắt nạt ta. Hắn cũng muốn mau lớn để vào núi bắt thỏ hoang cho ta ăn, để ta không phải rời khỏi hắn mà vào núi bận việc……”

Nói đến đây Trương Tiểu Oản quay mặt đi, chớp chớp mắt nén nước mắt lại rồi mới quay đầu xin lỗi Uông Vĩnh Chiêu, “Ngài đừng trách ta sao cứ toàn tâm vì hắn, vì khi đó chỉ có hai mẫu tử chúng ta nương tựa vào nhau.”

Con nàng mới hơn 1 tuổi, còn chưa biết phải nói chuyện thế nào nhưng nghe lão nhân trong thôn dỗ hắn nói phải ăn nhiều cơm mới mau lớn thì sẽ ngao ngao khóc lóc đòi ăn nhiều cơm hơn. Hắn không thể nhìn nàng vất vả, cứ thế khăng khăng muốn bảo vệ nàng.

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì hơi rũ mắt, nhìn đôi tay nàng để trên bàn không nói gì. Trương Tiểu Oản cũng cúi đầu tiếp tục gắp đồ ăn cho hắn.

Lúc này nàng kể chuyện xưa cho hắn là muốn Uông Vĩnh Chiêu biết được nàng vì con cả của mình dốc toàn lực là có nguyên nhân. Đồng thời nàng cũng muốn hắn hiểu con cả không thân với hắn là cũng có nguyên nhân.

Năm đó nàng bị đuổi về thôn Ngưu Quy, tất nhiên là do nàng giấu diếm chuyện có thai nhưng năm đó đích thực Uông gia muốn đuổi nàng tới nông thôn để nàng chờ chết. Mà nàng không tin trong lòng Uông Vĩnh Chiêu không biết gì.

Chuyện tới hiện giờ còn nói tới chuyện năm đó thì không có quá nhiều ý tứ, nhưng Trương Tiểu Oản không cho phép Uông Vĩnh Chiêu bạc đãi con nàng chỉ vì hắn không thân thiết với cha đẻ.

Sau khi Tiểu Lão Hổ về kinh, Uông Vĩnh Chiêu phải hỗ trợ cho con nàng, không thể vì không thích hắn nên không cho. Nàng biết Uông Vĩnh Chiêu trong xương cốt là loại người gì, nàng hiểu rõ nên biết

hắn rất bài xích đứa con cả này. Nàng cũng biết Uông Vĩnh Chiêu sẽ không gây bất lợi gì với Hoài Thiện nhưng nàng vẫn hy vọng hắn có thể làm tròn mọi việc trong khả năng, không để con nàng phải trải qua quá nhiều gập ghềnh.

Màn đêm buông xuống Trương Tiểu Oản ngủ đến nửa đêm thì bị Uông Vĩnh Chiêu đè lên người nên tỉnh lại. Hắn hỏi nàng: "Ngươi biết ngươi là con dâu của Uông gia?"

"Ta biết." Trương Tiểu Oản mê mang trả lời.

"Ngươi biết thì tốt." Uông Vĩnh Chiêu lúc này mới cởi cái yếm của nàng, cởi quần lót sau đó nhẹ tiến vào.

Có lẽ nghĩ tới cơ thể nàng chưa khỏe lắm nên động tác của hắn đêm nay rất nhẹ, tuy thế Trương Tiểu Oản cuối cùng vẫn đổ một thân mồ hôi. Vào lúc trời sắp sáng, Uông Vĩnh Chiêu đi nhà bếp đun nước mang tới đổ vào thùng tắm sau đó ôm nàng ở trước người để cả hai ngâm nước ấm.

Đợi ánh nắng mặt trời chuẩn bị bò dậy, Uông Vĩnh Chiêu mới nhẹ nhàng ở hỏi bên tai Trương Tiểu Oản, "Ngươi có bằng lòng đem ta đặt trong lòng ngươi hay không?"

Không có người trả lời hắn, phụ nhân trong ngực hắn đã mỏi mệt ngủ mất, còn hắn thì tự hỏi tự nói, "Như thế ta cũng sẽ đặt ngươi ở trong lòng ta."

****

Một ngày sau, Uông Vĩnh Chiêu rời đi, một tháng sau Trương Tiểu Oản mới gặp lại hắn khi hắn tới đón nàng về Thượng Thư phủ.

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu đã là Binh Bộ Thượng Thư của triều đình. Năm này Lưu Lung mới ngồi trên ngai vàng được 2 năm đã thoái vị, mà Tĩnh vương Lưu Tĩnh có nhiều chiến công hiển hách, tiêu diệt

quân Hạ được quần thần ủng hộ ngồi vào ngai vị kia.

Trương Tiểu Oản không biết nội tình như thế nào, cũng không biết sách sử sẽ đánh giá triều đại này như thế nào, nàng chỉ muốn biết khi nào thì con trai nàng mới về. Nhưng Uông Vĩnh Chiêu không nói, nàng cũng kiềm chế không hỏi. Nàng biết hắn sẽ về lúc nên về.

Uông Vĩnh Chiêu đã đồng ý với nàng trong vòng hai năm tất sẽ đảm bảo đưa hắn về. Người này nói là làm được, mà nàng cũng cần báo đáp và cho hắn sự tôn trọng đáng có vì những việc hắn đã làm.

Nàng không thể hỏi hắn loại câu hỏi này khi mỗi đêm hắn mệt mỏi trở về ngủ bên cạnh nàng bởi vì điều này sẽ khiến Uông Vĩnh Chiêu phẫn nộ, cũng sẽ bất lợi với con nàng.

Trương Tiểu Oản nhẫn nại, rốt cuộc đến cuối tháng 9 năm đó, trước sinh nhật của Tiểu Lão Hổ 2 ngày thì nàng cũng gặp được con trai nàng —— Thiện Vương Uông Hoài Thiện.

****

Thiện Vương tới Thượng Thư phủ, hạ nhân phía dưới cũng không biết. Hắn trộm trèo tường, ở ngay dưới mí mắt của đương kim Binh Bộ Thượng Thư Uông Vĩnh Chiêu lẻn vào viện của Thượng Thư phu nhân.

Hắn lặng lẽ đi tới chỗ đình viện nàng đang ngồi may vá, muốn lén lút tiến lên dọa nàng nhảy dựng lên. Vì thế hắn nghĩ biện pháp đi tới phía sau nàng, nhưng lúc nhìn thấy nàng hắn lại ngẩn ngơ. Xiêm y trên tay mẹ hắn nhìn giống như làm cho hắn.

Hắn nhìn xiêm y, lại nhìn nhìn dáng người mình, sau đó lại dò tới nhìn mặt mẹ mình, có chút buồn bực mà nói, "Sao mẫu thân biết hiện tại con đã cao như thế?"

Ngay khi hắn thăm dò tới nàng đã biết hơi thở của hắn, sau khoảnh

khắc kinh tâm động phách, Trương Tiểu Oản nghiêng đầu nhìn nhìn hắn, cười nói, "Con đứng trước mặt cho mẫu thân xem nào."

Uông Hoài Thiện lập tức ngoan ngoãn đứng ở trước mặt nàng. Trương Tiểu Oản cầm lấy áo choàng trong tay, đứng lên ướm thử lên người hắn sau đó gật gật đầu nói, "Xem ra là không sai."

"Con đã trở về, sao ngài lại như thế?" Uông Hoài Thiện đứng ở trước mặt nàng, đôi mắt kia không hề chớp. Hắn nhìn mắt nàng có ánh sáng, giống như cất giấu rất nhiều điều muốn nói nhưng không nói được nên lời.

"Như thế là thế nào?" Trương Tiểu Oản kéo hắn ngồi vào cái ghế nàng vừa ngồi, lại tháo búi tóc hắn tùy tiện búi rồi bỏ dây buộc tóc cũ sang một bên, cầm một dây cột tóc mới ở trong rổ may tới búi lại tóc cho hắn.

"Ngài giống như không hề muốn nhìn thấy con." Uông Hoài Thiện hít hít cái mũi, đôi mắt hoàn toàn đỏ, trong lòng tủi thân đến không được, "Vì tới gặp ngài mà con còn chẳng thèm liếc mắt nhìn Thiện Vương phủ mà Tĩnh Vương thưởng cho con. Chỉnh đốn binh sĩ xong còn đã chạy về gặp ngài."

"Sao mẫu thân lại không muốn gặp con?" Trương Tiểu Oản buồn cười mà nhếch khóe miệng.

"Mẫu thân nhìn thấy con nhưng không hề vui mừng!" Uông Hoài Thiện lớn tiếng mà nghẹn ngào nức nở nói, "Có lẽ là ngài cùng con rùa đen kia ở với nhau lâu, còn sinh đứa nhỏ nên không cần con nữa."

Chương 133

"Ai nói ta không cần con?" Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng chải tóc cho hắn rồi cười hỏi.

Uông Hoài Thiện ngoan ngoãn mà ngồi ở kia cho nàng chải đầu, không nhúc nhích. Lúc này hắn không đáp lời, chỉ nức nở mà hít cái mũi, giống như thương tâm đến không được.

"Những gì nương nói qua trước kia con có còn nhớ không?" Trương Tiểu Oản chậm rãi chải tóc cho hắn từng chút một, miệng cũng chậm rãi hỏi.

Nếu như không làm thế nàng sợ là chua xót khi nhìn thấy đứa con lâu ngày không gặp đã trưởng thành không ít sẽ nuốt cả người nàng khiến nàng khóc không ngừng được mất. Nàng chải vuốt tóc của hắn, cũng chậm rãi đem những cảm xúc che trời lấp đất đó chậm rãi che đi.

"Hừ……" Uông Hoài Thiện đầu tiên là không nói lời nào, sau đó lại oán hận mà hừ một tiếng. Đợi Trương Tiểu Oản chải xong tóc cho hắn mới vươn tay sờ sờ dây buộc tóc màu xanh kia, còn để bên mũi ngửi ngửi. Lúc này hắn quay đầu, ôm chặt eo nàng, chôn mặt vào bụng nàng, tận tình mà chảy nước mắt.

"Con rất nhớ mẫu thân." Hắn nói.

Trương Tiểu Oản ôm đầu của hắn, ngẩng đầu để nước mắt chảy xuống.

“Mẫu thân có nhớ con không?” Uông Hoài Thiện rầu rĩ cất giọng hỏi.

“Rất nhớ.” Trương Tiểu Oản cười đáp.

Cuối cùng Uông Hoài Thiện cũng ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình đang rớt nước mắt, để mặc nó rơi trên mặt hắn. Hắn duỗi tay sờ sờ rồi mới đứng lên, cầm tay áo lau nước mắt cho nàng.

“Mẫu thân thích con nhất có phải không?” Uông Hoài Thiện nhìn hai mắt nàng đẫm lệ thì cẩn thận, vô cùng thận trọng hỏi.

Trương Tiểu Oản không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy thì được, con tha thứ cho ngài.” Uông Hoài Thiện thở dài, dựa đầu lên vai nàng, giống như nhẫn nại nói, “Ngài có thêm nhi tử thì có thêm nhi tử, chỉ là ngài phải vĩnh viễn nhớ rõ không được để con thương tâm.”

Nói xong hắn nâng một tay Trương Tiểu Oản lên, để lên ngực mình để nàng cảm giác tiếng tim hắn đập, để nàng biết trong lòng hắn người hắn thích nhất cũng là nàng.

Thấy vậy Trương Tiểu Oản nhịn không được nở nụ cười. Nàng cúi đầu dán mặt mình vào mặt hắn để cảm nhận nhiệt độ cơ thể hắn, cũng nói cho bản thân biết con trai nàng đã thật sự trở lại. Hai mẹ con ôm nhau, còn ở cổng lớn không xa Uông Vĩnh Chiêu nhìn thấy cảnh này thì thiếu chút nữa siết chặt tay đến nát.

Hắn nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhìn được quay đầu đi. Vốn hắn muốn đi vào, nhưng hắn biết ở thời điểm này hắn không thể dồn nàng quá chặt. Nữ nhân kia quá tàn nhẫn, hắn mà bức nàng thì nàng sẽ cướp một trong những con đường hắn để lại cho nàng rồi chạy luôn.

Hiện nay là nàng còn thiếu hắn.

****

“Sao lại là Thiện Vương?” Trương Tiểu Oản mang theo Uông Hoài Thiện vào nhà bếp, trước ctiên múc nước cho hắn rửa tay rồi chuẩn bị lấy gạo xay bột.

Ở nơi chính viện này uông Vĩnh Chiêu dựa theo thói quen của nàng mà yêu cầu nha hoàn bà tử đúng giờ tới quét tước, còn lại thì cần gì nàng mới gọi người vào cửa. Hôm nay Uông Vĩnh Chiêu ở nhà, Hoài Mộ lúc này cũng ở tiền viện với hắn, đến giờ ngọ mới tới.

Hiện nay còn sớm, còn gần một canh giờ nữa hai cha con kia mới về vì thế Trương Tiểu Oản cũng muốn nói chuyện với con trai cả một hai.

Nghe xong câu hỏi của nàng, Uông Hoài Thiện duỗi tay đã rửa xong ra để mẹ hắn lau tay cho hắn, miệng đáp, “Con cũng không đòi hỏi, cho thì cho thôi. Lúc trước con đã nói tốt với Tĩnh Vương, nếu cần con đánh thì con sẽ đánh nhau vì ông ấy, nhưng đánh xong hoặc chờ tới khi con không đánh được nữa thì con sẽ mang mẫu thân về quê dưỡng lão, còn lại ông ấy muốn làm gì thì làm. Ông ấy cho con cái chức Thiện Vương này thì con cũng đồng ý ngày nào đó ông ấy cảm thấy không ổn muốn đòi lại thì cứ lấy nhưng đừng có lấy đầu con và mẫu thân là được.”

“Hai người nói chuyện này sao?” Trương Tiểu Oản lau tay cho hắn, mặt trầm xuống hỏi.

“Tĩnh Vương, không, hoàng đế hiện tại nhìn có vẻ tốt với con, cũng không có gì giấu diếm con. Ông ta không phải người tốt nhưng là người có chí hướng. Mẫu thân đã nói một người chỉ cần có chí hướng thì dù làm việc xấu thế nào cũng không phải người xấu từ bản chất. Ông ấy muốn con dân Đại Phượng triều đều có cơm ăn, muốn người dân dù có thiên tai thì cũng sẽ không duỗi tay ăn cả con mình. Mẫu thân, con cảm thấy có thể giúp ông ta, ngày nào đó nếu ông ta cảm thấy chướng mắt con thì con sẽ mang ngài đi. Con đã có

bản lĩnh, ở đâu chúng ta cũng có thể tồn tại.” Uông Hoài Thiện cười, khuôn mặt tuấn lãng của hắn sáng ngời như ánh mặt trời lóa mắt. Nói tới chỗ này hắn lại lén lút nói bên tai Trương Tiểu Oản, “Mẫu thân, hiện tại con có bản lĩnh, ngài biết phải không?”

Trương Tiểu Oản lại nở nụ cười, nàng vươn tay sờ sờ mặt hắn, thở dài nói, “Phải, con rốt cuộc đã trưởng thành.”

“Đúng vậy.” Uông Hoài Thiện nghiêm túc gật gật đầu, hắn lấy chày giã gạo, đảo gạo, mặt quay lại hỏi Trương Tiểu Oản, “Ngày nào đó ngài thu dọn một chú mang theo đệ đệ tới chỗ con ở đi?”

“Hử?” Trương Tiểu Oản xắn tay áo cho hắn, không để ý mà hỏi lại.

“Vào ở Thiện Vương phủ,” Uông Hoài Thiện ngừng cái chày trong tay, nghiêm túc nói với nàng, “Con đang bảo ngài mang theo đồ lặt vặt dọn về ở Thiện Vương phủ. Chờ ngài đi vào quản gia, sửa sang lại, muốn bao nhiêu nha hoàn bà tử cũng phải có ngài lên tiếng con mới làm.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì đau đầu, duỗi tay xoa trán không nói chuyện.

“Ngài không theo con sao?” Uông Hoài Thiện nóng nảy, giọng cũng cao hơn.

“Đệ đệ con còn nhỏ.” Trương Tiểu Oản chỉ đành phải nói lời này.

“Con cũng đâu nói không cần hắn, ngài có thể mang theo hắn.” Uông Hoài Thiện gấp đến độ mặt đều đỏ, “Ngài đừng sợ người kia không cho ngài đi, để con bảo Tĩnh Vương thưởng thêm cho ông ta mấy mỹ nhân đổi lại là được!”

Trương Tiểu Oản nghe thấy thì không cười khổ nổi, chỉ đành nhàn nhạt nói, “Con còn vô lý nữa thì ta sẽ đánh con. Con vừa về đã chọc ta, đây là không muốn mẫu thân con có ngày lành sao?”

“Ngài…… Ngài luyến tiếc ông ta.” Uông Hoài Thiện lấy cái chày ra, hung hăng ném vào tường.

Hắn tức giận đến nỗi đứng tại chỗ thở phì phò, Trương Tiểu Oản nhìn mà rớt nước mắt sau đó lẳng lặng nói, “Lúc con ở bên ngoài không có ngày nào ta không nghĩ tới con. Con về không hỏi han mẫu thaan xem những ngày không có con ta đã sống thế nào mà chỉ tùy hứng vô lý với ta. Chẳng lẽ con không biết đây là tự con đâm dao nhỏ vào lòng ta sao?”

“Con…… Con……” Uông Hoài Thiện nói lắp hai chữ, sau đó khóc, khó hiểu hỏi mẹ mình, “Sao còn vừa về mà mọi thứ đã thay đổi hết vậy?”

Trương Tiểu Oản tới gần hắn, ôm hắn vào trong lòng trấn an mà vỗ lưng hắn. Đợi hắn bình phục lại nàng mới thở dài nói bên tai hắn, “Không phải mẫu thân không muốn đi theo con, nếu có thể thì hiện tại ta sẽ đi theo con ngay. Nhưng hiện tại con là Thiện Vương, nếu con đón ta từ trong phủ của phụ thân con đi thì người ngoài sẽ nhìn con thế nào, rồi nhìn Đại công tử thế nào? Hiện tại mọi người đều ở trên một con thuyền, nếu nó không ổn thì sẽ lật, sao con không chịu hiểu chuyện thế chứ?”

Sao Uông Hoài Thiện lại không hiểu chuyện? Những việc này kỳ thật hắn đều hiểu, chẳng qua hắn chỉ muốn mẹ mình vào ở vương phủ hắn vì nành đánh hạ ra.

“Nhưng vương phủ kia là con vì ngài đánh hạ tới, nếu ngài không ở thì ai ở?” Uông Hoài Thiện oán hận mà cắn vai nàng. Cho dù hắn nói với bản thân mình rất nhiều lần là phải chăm sóc nàng nhưng hắn vẫn thấy tức vì nàng phản bội hắn.

Nàng không phải chỉ có mình hắn là con, vậy hắn phải làm sao bây giờ?

"Về sau tự nhiên sẽ có người ở." Trương Tiểu Oản bất đắc dĩ, ôn nhu mà trấn an hắn nói, "Đó là nhà của con về sau, con muốn cho ai ở thì tự nhiên người đó được ở, có hiểu không?"

"Hừ, đó cũng là việc về sau, hiện tại ngài không tới đó ở thì con ở đâu?" Uông Hoài Thiện nghe thế thì bực bội, lại cắn cắn vai nàng. Nhưng hắn lại sợ cắn đau nàng vì thế cách một tầng xiêm y hắn nhẹ liếm liếm chỗ đó.

Trương Tiểu Oản nhịn không được trấn an mà vỗ vỗ lưng hắn nói, "Nếu con nguyện ý thì tự nhiên ở lại đây với mẫu thân chứ còn ở chỗ nào nữa."

"Vậy thì tốt, để con đi nói với Uông đại nhân." Uông Hoài Thiện trầm mặc một hồi mới không tình nguyện mà phun ra những lời này.

Uông đại nhân? Rốt cuộc hắn có bao nhiêu cách gọi với cha hắn chứ? Trương Tiểu Oản bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu sau đó nâng hắn đứng thẳng, lại giặt khăn lau mặt cho hắn. Lúc lau mặt cho hắn nàng lại nhịn không được nói với hắn, "Đều đã là Thiện Vương rồi sao còn khóc lóc thế này?"

"Con chỉ khóc trước mặt ngài, người khác còn lâu mới thấy con khóc." Uông Hoài Thiện nghe thấy lời này thì chẳng hề để ý nói.

Quả thật là thế, hắn đi theo Tĩnh Vương đánh giặc, có trận nào không phải máu me đầm đìa? Hắn từng cưỡi ngựa qua vạn cỗ thi thể, nhưng không phải hắn vẫn ngồi trên ngựa đấy thôi? Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nô nê rồi hắn lại cầm mâu ra trận tiếp tục chém giết. Cho dù ngay sau đó bị địch nhân chém phải hắn cũng chưa từng sợ hãi, càng đừng nói tới rớt nước mắt.

Hắn cũng không khóc, hắn chỉ thích cười. Cho nên Tĩnh Vương mới gọi hắn là Thiện Vương, chữ Thiện này cũng có nghĩa hay cười. Lúc lương thảo của bọn họ bị gián đoạn, vạn binh rên rỉ khổ sở hắn vẫn cười. Hắn vẫnc có thể mang theo binh sĩ cười nói vài tiếng, chưa bao

giờ đem tới đen đủi cho Tĩnh Vương. Quay đầu hắn lại mang theo binh sĩ đoạt lương thảo của quân địch, qua bao nhiêu gian khổ đó hắn chỉ cười mà chưa từng khóc.

Chỉ có lúc này trở về, biết được mẹ mình không phải chỉ có mình hắn thì nước mắt khô cạn kia mới lại chảy xuống. Nhưng cho dù rơi nước mắt hắn vẫn vui, cũng không cảm thấy xấu hổ hay khó chịu gì.

"Lòng con khó chịu nên muốn khóc, ngài đừng cản con." Uông Hoài Thiện khóc lóc nhìn nàng, trên mặt không hề có ngượng ngùng, đôi mắt hồng hồng.

"Được, được, ta không ngăn con." Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì nhất thời không nhịn được nhẹ hôn lên trán hắn, mỉm cười nói, "Cho dù con lớn đến đâu cũng là con trai của ta, là Tiểu Lão Hổ của ta."

Uông Hoài Thiện nghe được lời này thì thoáng đắc ý mà nở nụ cười.

Sau khi Trương Tiểu Oản nói lời này thì cũng coi như dỗ được hắn. Nàng quay lại nấu cơm, cho dù nàng làm cho vài người ăn thì Uông Hoài Thiện cũng chỉ khinh thường mà hừ hừ, không nói gì khác.

****

Uông Hoài Thiện ở cổng lớn thấy được Uông Vĩnh Chiêu đang đi vào. Đầu tiên hắn trừng mắt thật lớn nhìn đứa nhỏ trong ngực người kia, nhìn một hồi hắn mới thu lại ánh mắt, giả vờ cười chắp tay nói, "Phụ thân đại nhân……"

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu không chút để ý mà lên tiếng, sau đó ôm Hoài Mộ đi qua người hắn.

"Ca ca, ca ca……" Hoài Mộ lúc này lại gọi được người. Đứa nhỏ mới hơn 1 tuổi lại kêu được hai tiếng ca ca cực kỳ rõ ràng.

Uông Hoài Thiện vừa nghe đã nhìn thẳng, bước lẻn tới bên người Uông Vĩnh Chiêu, nhìn đứa nhỏ lớn lên có vài phần giống hắn lúc này đang phun nước miếng, vỗ tay gọi hắn "Ca ca". Lòng hắn lập tức ngứa ngáy sau đó vươn tay.

Hoài Mộ thấy hắn vươn tay thì ha ha cười cũng duỗi tay với anh trai hắn. Trương Tiểu Oản đứng ở cửa nhà chính nhìn thấy thế thì cười khẽ sau đó nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Ngài để Hoài Thiện ôm Hoài Mộ một chút."

Uông Vĩnh Chiêu quét nàng một cái sau đó lại nghiêng đầu liếc Uông Hoài Thiện một cái. Uông Hoài Thiện vừa thấy đã lập tức cười, hét to một tiếng, "Phụ thân đại nhân."

Uông Vĩnh Chiêu lạnh lùng mà nhếch miệng sau đó đưa đứa nhỏ cho hắn. Uông Hoài Thiện đón lấy người thì ném lên không trung rồi đỡ lấy. Thấy Hoài Mộ vừa vỗ tay vừa cười ha ha thì hắn lập tức vui mừng, quay đầu hét lớn với mẹ mình, "Mẫu thân, đệ đệ này giống con, lá gan to như trộm."

"Nói vớ vẩn gì thế!" Uông Vĩnh Chiêu vừa nghe hắn nói lời thô bỉ thì mắt lập tức trừng lớn.

"Đồ ăn đều đã xong, chỉ chờ ngài tới là ăn cơm, mau ngồi xuống thôi." Trương Tiểu Oản duỗi tay nhẹ nhàng mà kéo ống tay áo hắn, sau đó cười nói.

Nàng vừa lôi kéo thì sắc mặt Uông Vĩnh Chiêu đã đẹp hơn, mà Uông Hoài Thiện bên kia nhìn thấy thế thì lặng lẽ mím môi.

Đến khi ngồi vào bàn, Hoài Mộ muốn Trương Tiểu Oản ôm. Trong một tháng này hắn đều được nàng tự tay chăm sóc thế nên tự nhiên cũng quấn lấy nàng, thức ăn cũng phải do nàng đút hắn mới mở miệng.

Hiện nay Hoài Mộ cũng không uống sữa nữa mà cùng ăn với bọn họ.

Trương Tiểu Oản cũng làm một ít mì sợi cùng cá tôm cho hắn ăn. Bởi vì Uông Vĩnh Chiêu cũng thích nên mỗi lần nàng đều làm một phần lớn.

Cá tôm nàng đều lột da, chỉ lấy thịt làm thành viên rồi chưng lên. Hôm nay nàng làm một phần cực lớn, phân làm hai bát, đợi người ngồi xuống rồi nàng mới đặt một bát trước mặt Uông Vĩnh Chiêu để hắn ăn với con trai nhỏ, còn một bát đặt trước mặt Hoài Thiện để hắn ăn.

Hoài Thiện thích ăn thịt, cũng kén ăn. Mấy năm nay hắn hành quân, quả thực chưa ăn được cái gì ngon thế nên vừa ngồi xuống hắn đã vục đầu vào ăn bát mì viên này. Hắn còn uống một nửa nồi canh gà, không đến một lúc hắn đã ăn được nửa bát mì.

"Ăn chậm một chút." Thấy hắn ăn nhanh như thế, Trương Tiểu Oản lúc này chỉ chú ý đến hắn, đến Hoài Mộ đang há miệng chờ nàng đút cơm nàng cũng không để ý đến mà đút cho hắn.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn thấy thế thì nhíu chặt mày, thấy nàng thậm chí còn không thèm để ý sắc mặt hắn thì mặt hắn lại xanh mét. Hắn tự mình bế Hoài Mộ đút cho hắn ăn một miếng thịt viên. Trương Tiểu Oản lúc này mới phản ứng lại sau đó ngượng ngùng cười cười với hắn nhưng Uông Vĩnh Chiêu rũ mắt, không thèm để ý tới nàng.

"Phụ thân……" Hoài mộ ăn được một miếng thì gọi cha hắn sau đó lại vươn tay với Trương Tiểu Oản gọi, "Mẫu thân……"

Trương Tiểu Oản nhìn Uông Vĩnh Chiêu, thấy hắn không có ý kiến gì mới ôm Hoài Mộ về, cầm khăn lau mặt cho hắn sau đó cười nhỏ giọng nói với hắn, "Hoài Mộ ngoan để mẫu thân ôm một cái nhé?"

Hoài Mộ nghe thấy thế thì dựa đầu vào ngực nàng, tỏ vẻ đồng ý. Trương Tiểu Oản lúc này nở nụ cười, Hoài Thiện đang gặm đùi gà thấy thế thì kỳ quái hỏi mẹ mình, "Mẫu thân, sao hắn nhận ra con? Hắn mới hơn một tuổi mà đã nhận người rồi ư?"

Trương Tiểu Oản cười cười, nhẹ nhàng bâng quơ mà nói, "Dạy."

"Dạy thế nào?" Uông Hoài Thiện rất có hứng thú hỏi, làm như không thấy Uông Vĩnh Chiêu ngồi ở chủ vị lúc này đang đen mặt thế nào.

"Dạy thì biết thôi……" Trương Tiểu Oản cong khóe miệng, cười nhìn con trai cả.

Uông Hoài Thiện vừa thấy nàng cười kiểu này thì đã biết hắn khôn hồn nên thu liễm lại. Nếu làm quá mức thì chờ sau đó nàng sẽ tới thu thập hắn. Uông Hoài Thiện cũng biết tốt nhất nên ngậm miệng lại. Hắn chỉ cầm ám chỉ một chút với phụ thân hắn, để người kia biết trong lòng mẹ hắn chỉ nghĩ tới hắn là được. Lúc này hắn lại thống khoái mà tiếp tục ăn cơm.

Đợi ăn cơm xong, Uông Vĩnh Chiêu cũng chưa ăn được bao nhiêu. Đến giờ ngọ, đợi Trương Tiểu Oản dọn dẹp xong trở về, hắn lập tức gọi bà vú tới bế Hoài Mộ đi ngủ trưa còn hắn thì lạnh mặt nói với nàng, "Ta đau bụng."

"Đau bụng? Đau chỗ nào?" Đang vội sửa lại xiêm y nghe thấy thế thì Trương Tiểu Oản vội buông công việc đi tới.

"Nơi này." Uông Vĩnh Chiêu sờ sờ bụng trái của mình.

"Thế nên ngài mới không ăn được?" Trương Tiểu Oản xoa xoa cho hắn, khẽ thở dài nói, "Mới vừa rồi thấy ngài cũng không ăn nhiều lắm."

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu lạnh mặt ừ một tiếng.

"Ta đi nấu chút cháo cho ngài ăn nhé."

"Không cần."

“Này……”

“Canh trứng là được.”

Nhìn Uông Vĩnh Chiêu mặt không đổi sắc, Trương Tiểu Oản cười nhạt gật gật đầu sau đó hành lễ với hắn rồi nói, “Ta đi ngay.”

Đợi nàng đi được vài bước Uông Vĩnh Chiêu lại đi tới, Trương Tiểu Oản nhẹ thở dài trong lòng. Làm canh trứng cho hắn ăn xong thì nàng dâu mới cưới của Giang Tiểu Sơn đi tới nấu thuốc bổ cho Trương Tiểu Oản. Nàng ta nhìn thấy bọn họ trong bếp thì nhỏ giọng a một tiếng, hành lễ xong mới hỏi Trương Tiểu Oản sao giờ này còn chưa đi nghỉ.

Trương Tiểu Oản chỉ đành cười nói “Hôm nay ta nghỉ muộn chút”, sau đó nàng đi theo Uông Vĩnh Chiêu lúc trước đã ăn hết canh trứng rồi vứt bát cho nàng rửa, cùng vào trong phòng.

Hoài Thiện còn ở một phòng khác nên Trương Tiểu Oản ngủ trưa cũng không được an bình. Qua một lúc nàng tỉnh lại, vừa đứng dậy thầm nghĩ đi nhìn Hoài Thiện thì thấy Uông Vĩnh Chiêu lập tức xuống giường, giày cũng chưa mặc đã nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài. Không đến bao lâu hắn đã ôm lấy Hoài Mộ, nổi giận đùng đùng mà nói với nàng, “Đây cũng là con của ngươi, ngươi cũng nên chăm sóc hắn cho tốt, chớ có nhất bên trọng nhất bên khinh.”

****

Hai cha con nhà họ Uông từ trưa đã thế, đến tối càng dính người hơn. Trên bàn cơm, Trương Tiểu Oản đã không dùng ánh mắt ngăn cản được Uông Hoài Thiện.

Uông Hoài Thiện cầm bát duỗi tới trước mặt mẹ mình để nàng gắp cho hắn nửa bát đồ ăn, sau đó lại cười nói với Uông Vĩnh Chiêu, “Phụ thân đại nhân ở kinh thành càng vất vả, công lao cũng lớn. Hoàng Thượng cũng biết rõ trong lòng là ngài không dễ. Ta thấy qua

mấy ngày nữa trong phủ của ngài sợ là sẽ náo nhiệt hơn, đến lúc đó ban thưởng sẽ cuồn cuộn tiến vào trong phủ."

Trương Tiểu Oản sau khi nghe xong thì cười nhạt mở miệng nói với hắn, "Được rồi, mau ăn cơm, dùng bữa không được nói chuyện. Những gì tiên sinh dạy con quên hết rồi sao?"

"Đó là những thứ người nhà nghèo mới cần chú ý, con và ngài thì cần gì phải để ý cái đó." Uông Hoài Thiện nghe xong thì cười làm mặt quỷ, lại nói với Trương Tiểu Oản, "Quay đầu lại con sẽ tới trong cốc đón tiên sinh về dưỡng lão, mẫu thân thì sao? Ngài cho một ngày đi, con cũng tới đón ngài."

Trương Tiểu Oản nghe được thì đầu to mấy lần, vươn chân đạp hắn ở dưới gầm bàn. Uông Hoài Thiện thấy nàng bày sắc mặt không tốt thì cúi đầu nhìn dưới gầm bàn, lúc thấy mẹ hắn đang giẫm người thì "Ai nha, ai nha" kêu lên sau đó ngẩng đầu nói với mẹ mình, "Mẫu thân, ngài giẫm nhầm lên chân phụ thân đại nhân rồi, ngài đúng là không hiền……"

Dứt lời hắn đoan chính, nghiêm túc chắp tay với Uông Vĩnh Chiêu và nói, "Phụ thân đại nhân, ta thấy mẫu thân này của ta xuất thân thấp hèn, lại không tri thư đạt lễ, không xứng với một nhân tài như Thượng Thư đại nhân đây. Ngày sau ta nhất định đón nàng ra ngoài để ngài đỡ mất mặt, cũng coi như hài nhi thể hiện lòng hiếu thảo với ngài."

Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì thật sự không thể nhịn được nữa, nàng tức khắc đứng lên nhét Hoài Mộ vào ngực Uông Vĩnh Chiêu…… Lúc này nàng thấy Uông Hoài Thiện muốn chạy thì lạnh mặt nói, "Con chạy cho ta xem."

Uông Hoài Thiện vừa nghe thì đã thu chân lại.

"Quỳ giữa sảnh cho ta." Trương Tiểu Oản quát một tiếng.

Uông Hoài Thiện ôm đầu, kêu thảm thiết một tiếng, "Mẫu thân……"

Trương Tiểu Oản không để ý tới hắn mà nhìn quanh để tìm đồ đánh người.

"Mẫu thân, ngài không thể đánh con trước mặt phụ thân đại nhân được……" Uông Hoài Thiện nuốt nuốt nước miếng, thật sự có chút sợ hãi.

"Ngoài cửa có treo roi ngựa đó." Uông Vĩnh Chiêu lúc này nhàn nhạt mà nói một câu, sau đó lại đút cho Hoài Mộ một miếng tôm viên.

Hoài Mộ thì tò mò đánh giá anh trai mình, lúc này thấy mặt anh mình nhăn thành một đoàn thì tưởng hắn đang chơi với mình nên cười khanh khách, còn kích động vỗ tay nhỏ. Đứa nhỏ không hiểu chuyện cứ thế hò hét trợ uy cho anh hắn.

Trương Tiểu Oản yên lặng đi ra ngoài cầm roi ngựa tiến vào, đứng trước mặt Uông Hoài Thiện, sau đó ngồi xổm xuống nghiêm túc hỏi hắn, "Còn dám không quy củ như thế nữa không?"

Uông Hoài Thiện vốn không phục nhưng nhìn thấy lo âu trong đáy mắt nàng nên trong lòng hắn cũng tê rần, không dám làm càn nữa mà nhẹ nhàng nói, "Không dám."

"Thật không dám không?"

"Không dám nữa."

"Đại công tử……" Trương Tiểu Oản quay đầu lại nhìn Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng liếc mắt thì thu lại ánh mắt không nói gì.

"Phu quân." Trương Tiểu Oản chỉ đành phải gọi hắn một tiếng.

“Đứng lên đi.” Uông Vĩnh Chiêu nhếch khóe miệng, nhìn Uông Hoài Thiện liếc mắt một cái sau đó mới nhàn nhạt nói.

Uông Hoài Thiện ngầm cắn răng, nhưng mặt ngoài vẫn chắp tay nói với hắn, “Tạ phụ thân đại nhân không trách tội.”

Trương Tiểu Oản lúc này đã mệt mỏi cực kỳ mà mang theo hắn đến ngồi bên bàn ăn. Chờ ăn xong nàng giao Hoài Mộ cho Uông Hoài Thiện rồi dặn dò hắn, “Con trông đệ đệ một lát được không?”

Uông Hoài Thiện cúi đầu nhìn đứa nhỏ có vài phần giống hắn kia, lại thấy đôi mắt giống mẹ hắn thì cũng nhu hòa nói, “Được.”

Trương Tiểu Oản cũng yên tâm. Đợi sắp xếp cho Hoài Thiện xong, đến đêm lại tới lượt Uông Vĩnh Chiêu giở trò. Vừa mới lên giường hắn đã cởi sạch nàng, hôn lên mỗi chỗ trên người sau đó đè nàng ra làm hết lần này đến lần khác. Động tĩnh trong phòng quá lớn, khiến một người có không ít kiến thức như Trương Tiểu Oản cũng phải xấu hổ.

May mà nàng cũng không phải người ngốc nên đã sớm an bài con cả ở nơi xa, chỉ cần Uông Vĩnh Chiêu không phá phòng ngủ thì bên kia đương nhiên sẽ không nghe thấy gì.

Hai người đàn ông nhà họ Uông, bất kể lớn nhỏ đều khiến nàng không bớt lo. May mà nhiều năm qua nàng đã nhân nại thành tính, nếu không ai chịu nổi dày vò này.

Đến lúc mấu chốt Uông Vĩnh Chiêu hung hăng há mồm cắn lên đầu vai nàng, đau đến nỗi Trương Tiểu Oản không nhịn được nghiêng đầu nhìn hắn. Đôi mắt nàng xẹt qua khuôn mặt hung ác của hắn, lại dừng trên vết răng Hoài Thiện cắn ra lúc buổi sáng.

Lúc này vết răng kia đã bị một vết răng lớn hơn đè lên, rốt cuộc không nhìn ra dấu vết ban đầu.

Chương 134

Ngày thứ hai, Uông Vĩnh Chiêu và Uông Hoài Thiện đều thượng triều, nhưng đợi đến sau giờ ngọ thì Uông Hoài Thiện về trước.

Trương Tiểu Oản chưa nói hai lời đã giao Hoài Mộ cho bà vú ôm hắn đến ngoại viện. Ở chính viện nàng lôi Uông Hoài Thiện đến trong phòng, đóng cửa lại rồi mới cởi áo ngoài nhìn thấy nội y thấm máu của hắn. Nàng khóc lóc hỏi hắn, "Có phải con muốn bức tử ta nên mới muốn đối đầu với mọi thứ phải không?"

Uông Hoài Thiện muốn cười nham nhở, nhưng vẫn không để nghĩ một đằng nói một nẻo với mẹ mình. Hắn chỉ quỳ trên mặt đất thương tâm mà khóc, giống như tim hắn đã nát hết. Trương Tiểu Oản không nhịn được mà tiến lên ôm lấy hắn, khóc lóc hỏi hắn, "Con có hiểu không? Đây không phải thiên hạ của con, đây cũng không phải chiến trường của mình con."

Uông Hoài Thiện thương tâm ngước khuôn mặt nước mắt đầm đìa lên hỏi mẹ mình, "Vì sao con nỗ lực như thế nhưng vẫn không có được thứ mình muốn? Con chỉ muốn đánh giặc cho tốt rồi cũng ngài ở bên nhau."

Hắn chỉ muốn nói với mọi người rằng mẹ hắn là người tốt nhất trên thế gian này nhưng vì sao không có ai hiểu được? Phụ thân đại nhân, tổ phụ đại nhân và cả Tĩnh Vương luôn thành thật với hắn đều không hiểu, đều không biết mẹ hắn là người tốt. Bọn họ không kính yêu, tôn trọng nàng giống hắn, cũng không vì nàng mà khổ sở, vì nàng mà chịu thương tích.

"Hoài Thiện……" Trương Tiểu Oản ôm hắn khóc đến mệt mỏi, nhưng cũng chỉ có thể nói cho hắn, "Bởi vì trên đời này, người khác đều không giống con. Chẳng ai giống ai, thế nên con yêu ta nhưng lại không thể bắt người khác cũng yêu ta. Giống như ta nguyện ý đối xử tốt với con nhưng không phải với ai ta cũng làm thế……"

Trên đời này ngàn ngàn vạn vạn đạo lý, nàng dạy hắn nhiều năm như vậy nhưng đến cuối cùng cũng chỉ có thể nói với hắn rằng đây là gông cùm xiềng xích của thế gian này, không gì có thể thoát khỏi sự khống chế của nó. Hắn cũng thế, hoàng đế cũng thế, có ai thật sự thoát được quy định của thế gian này?

Nếu hắn ngu xuẩn thì Trương Tiểu Oản cũng mặc kệ hắn tiêu dao tự tại chút, nhưng con nàng chỉ tâm tâm niệm niệm muốn nàng được thoát khổ nhưng khổ ải này có ai thoát được chứ? Nàng không muốn hắn mang theo nàng chạy trốn, sau đó đến cuối cùng bọn họ sẽ phải chết oan uổng, hai bàn tay trắng.

Quả thật nàng quá mức yếu đuối nhưng chỉ hy vọng nàng có thể giữ được mạng cho hắn, để hắn nhìn thấy cuộc đời rộng lớn hơn.

Hắn là đứa nhỏ nàng liều mình bảo vệ, nàng chỉ mong hắn sau này có càng nhiều lựa chọn cho cuộc sống của mình.

****

Buổi tối Uông Vĩnh Chiêu trở về, trong lúc ăn tối hắn không nói một lời. Uông Hoài Thiện nói vài câu cẩn thận nhưng hắn vẫn không nói gì.

Trương Tiểu Oản giúp hắn tắm gội, lau khô thân thể nhưng chưa kịp lau khô tóc hắn đã mệt mỏi đi vào giấc ngủ. Nửa đêm Trương Tiểu Oản tỉnh lại nghe thấy hô hấp nhợt nhạt của hắn trong bóng tối thì vẫn nuốt tiếng thở dài xuống.

Cách mấy ngày Uông Hoài Thiện tới nói chuyện với Trương Tiểu

Oản, không tình nguyện kể với nàng, "Ông ta giúp con nghĩ biện pháp xét nhà mấy kẻ không đồng ý để con làm Thiện Vương."

"Mấy nhà?"

"Vâng, mấy nhà, hơn một ngàn dân cư."

"Hoài Thiện……"

"Mẫu thân……"

"Con đã biết vì sao ta bảo con nhịn chưa?"

"Biết."

Uông Hoài Thiện nói đến đây thì cúi đầu. Trương Tiểu Oản yêu thương mà ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói, "Con bao nhiêu tuổi còn hắn bao nhiêu tuổi? Mấy tuổi con lên chiến trường mà mấy tuổi hắn đã lên chiến trường?"

"Ông ta sắp 40, còn con mới chưa 18. Ông ta bảy tuổi đã lên chiến trường mà còn thì 13." Uông Hoài Thiện chôn đầu trong lòng mẹ mình rầu rĩ nói.

"Hắn bảo vệ con là lý do ta còn ở phủ Thượng Thư." Trương Tiểu Oản lẳng lặng nói với hắn, "Nếu con không nhịn được thì hôm nay chúng ta sẽ cao chạy xa bay, dù sống hay chết mẫu thân cũng sẽ theo con. Nếu con nhịn được thì chúng ta cùng nhau sống đến già, đợi đến lúc ta không đi được đâu nữa thì con mang ta đến chỗ ta được sinh ra rồi cùng ta đi một đoạn đường. Vậy con muốn chọn đường nào?"

Uông Hoài Thiện lập tức không nói gì, chỉ vùi mặt vào vai nàng, một lúc sau mới thở dài nói, "Chọn cái sau đi, mẫu thân, con biết rồi."

Trương Tiểu Oản bi thương mà cười, "Con ấy, cho dù lớn thế này rồi

nhưng trong lòng ta con vẫn là người ta không muốn phải khổ nhất.”

Những thứ hắn không hiểu, hắn không muốn hiểu nàng đều hiểu cho hắn. Nàng không có biện pháp gì, ai bảo ngày đó nàng sinh hắn ra? Và ai bảo hắn trở thành vương vấn và tồn tại trong lòng nàng vĩnh viễn không bỏ được.

****

Uông Hoài Thiện cứ thế ở lại Thượng Thư phủ nhưng hắn bận quân vụ nên không đến ba ngày sau hắn đem chuyện trong Thiện Vương phủ giao cho Trương Tiểu Oản rồi về quân doanh.

Một đêm này Trương Tiểu Oản ghé vào trên ngực Uông Vĩnh Chiêu hỏi hắn, “Sao lại nhiều việc như thế chứ?”

Nàng kinh ngạc chuyện con mình sao lại bận rộn như thế còn Uông Vĩnh Chiêu lại im lặng một hồi mới tỉ mỉ nói cho nàng nghe, “Hiện nay hắn quản lý vạn quân, trong doanh có ba tướng, 6 Đô Thống, 12 Ngàn Tổng đều chờ lĩnh mệnh từ hắn. Nhiều người như thế thì làm gì có chuyện được nhàn hạ ở nhà?”

Trương Tiểu Oản nghĩ nghĩ sau đó cúi đầu vùi lên vai hắn, thở dài nói, “Con cái lớn lên thì không giống như con ta nữa rồi.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy thế thì buồn cười nói, “Hắn đã là vương gia khác họ mà ngươi còn muốn hắn chỉ là con ngươi chắc?”

Dứt lời hắn lại nói, “Hoài Mộ cũng là con ngươi đó.”

Trương Tiểu Oản nghe vậy thì cười, rũ mắt lại ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai nàng đi Thiện Vương phủ trở về nghe thấy phu quân của nàng được thưởng bốn đại mỹ nhân, đều là tiểu thư khuê các của các đại thần bị tội. Nàng lập tức cảm thấy bất đắc dĩ lại dở khóc dở cười. Thính quản gia báo xong thấy sắc mặt nàng thì chỉ đành

đứng kia không nói gì.

Suy nghĩ một hồi Trương Tiểu Oản chỉ phải thở dài, "Đều xếp ở đại viện thôi."

Thính quản gia lĩnh mệnh đi ra, đại viện kia đã có bốn vị di nương. Nhưng chỗ đó có 9 phòng, lại nhét thêm 4 người nữa cũng được.

Đêm đó Uông Vĩnh Chiêu trở về, Trương Tiểu Oản giống như không có việc gì nhưng kẻ được thưởng 4 mỹ nhân là hắn thì sắc mặt xanh mét. Hắn cũng lạnh mặt với nnagf, sau đó phẫn nộ ôm Hoài Mộ bỏ đi, đến thư phòng ôm con ngủ một đêm ở giường nhỏ. Đến sáng hôm say Thính quản gia tới báo với nàng việc này.

Trương Tiểu Oản lại có thể làm gì, chỉ chờ con cả tới nàng lập tức cầm chổi lông gà hung hăng đánh hắn đến nỗi lông gà rụng đầy đất. Nhưng dù thế Uông Hoài Thiện vẫn không phục mà nói, "Ông ta mới chỉ có 4 người, Thượng Đức tướng quân ở trên con còn được 12 người kia kìa. Ông ta còn phải xây thêm một viện nữa mới đủ chỗ chứa đó."

Trương Tiểu Oản lập tức giận đáng một cái, Uông Hoài Thiện vừa khóc vừa tố cáo, "Cũng không phải con cho ông ta, là hoàng đế cho đấy chứ, con thì làm được gì?"

Trương Tiểu Oản đau đầu với hắn, lúc này nàng mới chân chính cảm giác được việc mất khống chế khi con trẻ lớn lên và tự có chủ ý.

****

Tứ đại mỹ nhân kia cũng với mấy di nương còn lại được nhét vào một chỗ thế là Thượng Thư phủ lại náo nhiệt lên. Mỗi ngày Trương Tiểu Oản từ Thiện Vương phủ trở về nghe được những nữ nhân đó làm những gì thì đều trợn mắt há hốc mồm. Nàng quá bội phục đám nữ nhân này nhiều mưu mô, một người có thể khiến một người khác cứ thế hộc máu, mà đó là nam chính vẫn chưa xuất hiện lần nào

đâu đấy.

Nhưng nàng cũng không muốn ngăn cản bọn họ làm gì, nếu có người nào có thể lọt vào mắt Uông Vĩnh Chiêu thì nàng cũng có thể chấp nhận được. Nàng không yêu Uông Vĩnh Chiêu vậy nếu hắn cũng vô tình với nàng thì cũng là chuyện tốt. Những mỹ nhân này ai được hắn để ý cũng coi như giúp nàng việc tốt, khiến nàng được may mắn.

Nàng đã có hai đứa con trai nên cũng không quan tâm lắm đến cái gì mà tình cảm với không tình cảm. Nàng có con của mình là đủ rồi.

Mặc kệ là nữ nhân hay ai khác thì một đời này đều phải học cách thỏa mãn. Cho nên Trương Tiểu Oản căn bản không nghĩ tới hứng thú của Uông Vĩnh Chiêu đối với mình lại duy trì lâu như thế.

Nhưng có lẽ là không tiêu hóa nổi ân điển lớn lao này nên Uông Vĩnh Chiêu lúc nào cũng cáu giận. Đa phần lúc hắn bận rộn cả ngày về nhà thì sẽ có người vô tình té ngã trước mặt hắn, hoặc có một nữ tử hoàn toàn xa lạ chạy tới trước mặt hắn khóc lóc sướt mướt chuyện gì đó hắn không hiểu được. Những chuyện thình lình này khiến hắn luôn phát hỏa trước mặt Trương Tiểu oản, sau đó mắng nàng, "Nhi tử bất hiếu, phụ nhân chuyên làm bậy."

Kẻ chuyên làm bậy là Trương Tiểu Oản nghe thấy hắn mắng thế thì chỉ có thể cúi đầu không nói gì, cứ mặc cho hắn mắng. Nhưng một ngày này trở về Uông Vĩnh Chiêu mắng xong thì nằm trên ghế không rên một tiếng.

Nàng kinh hoảng đi qua xem trán hắn rồi gọi đại phu tới. Đại phu nói: "Suy nghĩ quá độ."

Trong lòng nàng kinh hoảng, ra lệnh cho người gọi Uông Hoài Thiện trở về mới biết nhiều ngày nay Uông Vĩnh Chiêu không có một khác nhàn hạ. Mỗi ngày hắn đều mang theo Uông Hoài Thiện ra bên ngoài bái kiến vô số quan viên.

Đêm đó Uông Vĩnh Chiêu vẫn chưa tỉnh lại, ở trong mộng hắn kêu lên vài tiếng sợ hãi, mỗi lần là một cái tên mà Trương Tiểu Oản nghe cũng không biết là ai.

Đợi nàng gọi Uông Hoài Thiện tới tra hỏi rồi hắn lại tìm người tra hỏi mới biết được những người này là những người đã hy sinh trên chiến trường và bọn họ đều là thủ hạ của Uông Vĩnh Chiêu. Có một số người là cha của binh lính đắc lực bên người Hoài Thiện bây giờ.

Những người đó biết Uông Vĩnh Chiêu ở trong mộng còn gọi tên cha mình thì cảm kích không thôi, đều quỳ rạp xuống trước mặt Uông Hoài Thiện, khóc nghẹn ngào nói sống chết đều sẽ đi theo hắn.

Mấy ngày sau Uông Vĩnh Chiêu cuối cùng cũng tỉnh lại, đợi hắn hoàn toàn tỉnh táo mới nói với Trương Tiểu Oản, "Ngươi đừng rời khỏi ta, ngươi còn thiếu ta thật nhiều."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì cười nhạt, lấy khăn tay xoa trán cho hắn, nhẹ giọng nói, "Đã biết."

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì nhắm mắt lại, thở nhẹ một hơi, dùng giọng nói không có sức lực tiếp lời, "Rất nhiều năm nay, Tiểu Oản, ngươi có biết ta chỉ mong thái bình mà trải qua một ngày yên ổn."

Chương 135

Uông Vĩnh Chiêu ở trong nhà nghỉ ngơi một thời gian mới thượng triều.

Ngày này, có người trong cung bí mật tới mời Trương Tiểu Oản vào cung. Nàng vội vàng tới thì thấy mẫu nghi thiên hạ đang nằm trên giường nhưng sắc mặt bà ta lúc này đã hoàn toàn lụn bại.

Tĩnh Vương phi trước kia hay Hoàng Hậu hiện nay nắm lấy tay Trương Tiểu Oản, đợi cung nhân lui ra hết mới nói với nàng, "Ta muốn cầu ngươi một chuyện."

Trương Tiểu Oản không nói gì mà chỉ rũ mi.

"Đồng ý với ta." Hoàng Hậu nhìn tay nàng, rớt nước mắt.

"Ngài nói đi." Trương Tiểu Oản dứt lời mới biết mình cũng quả thật quá tàn nhẫn.

"Đem Uyển Cùng của ta gả cho con ngươi, để nàng làm con dâu ngươi."

"Thiện Vương nói thế nào?" Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng nói.

"A, hắn nói cái này ta phải hỏi ngươi."

"Mà thiếp thân lại phải hỏi hắn." Trương Tiểu Oản quỳ gối trước người bà ta, dập đầu trên mặt đất.

“Để nàng gả cho hắn đi.” Hoàng Hậu cố ngồi dậy, tàn nhẫn siết tay nàng nói, “Đồng ý với ta.”

“Vì sao ngài không hạ chỉ?” Trương Tiểu Oản ngước mặt, bình tĩnh nhìn bà ta. Bà ta hoàn toàn có thể không cần hỏi mà chỉ cần hạ chỉ. Bà ta là Hoàng Hậu mà nàng chỉ là một thần phụ.

Hoàng Hậu nhìn nàng, chảy nước mắt, “Ai gia cầu ngươi cũng không được sao?”

Trương Tiểu Oản nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của bà ta rồi cúi đầu tiếp tục dập đầu. Đợi nàng rời đi, Hoàng Hậu mới ha hả mà cười nói, “Nữ tử trên đời này quả thật giống nhau mà!”

Nữ tử trên đời đều tàn nhẫn, đáng thương và ngu muội.

Màn đêm buông xuống giờ Tý, Tĩnh Phượng Hoàng Hậu qua đời, hưởng thọ 38 tuổi, cả nước bi thương.

Đêm đó hai cho con Uông gia vội vàng về nhà thay tang phục, Trương Tiểu Oản đóng cửa lại, không kịp kéo Uông Vĩnh Chiêu ra chỗ khác đã hỏi con nàng, “Vì sao Hoàng Hậu không hạ chỉ để con cưới công chúa?”

Uông Hoài Thiện lạnh lùng nhếch khóe miệng, lạnh như băng nói, “Vì công chúa có người trong lòng rồi. Hai người họ tình chàng ý thiếp, con không thích đoạt nhân duyên của người khác. Hoàng Hậu muốn con ra mặt lĩnh chỉ nhưng như thế tức là bà con muốn con thế nào? Con không muốn cưới cho Uông gia một người con dâu cho con đội nón xanh.”

“Ý của Hoàng Thượng là thế nào?” Trương Tiểu Oản hít một hơi, ngừng thở hỏi.

“Mẫu thân, người nọ tài mạo song toàn, là con trai của đương kim tướng gia, hoàng đế tất nhiên là vừa lòng hắn.” Uông Hoài Thiện

nghe vậy thì cười, "Muốn gả Uyển Cùng công chúa cho con cũng chỉ là ý tưởng của mình Hoàng Hậu mà thôi."

Lúc này Trương Tiểu Oản mới thở nhẹ ra, sau đó mới dứng dậy sửa sang trang phục cho Uông Hoài Thiện. Nàng vững vàng tiễn hai cha con ra cửa, lúc này nàng đã khôi phục biểu tinh bình tĩnh không gợn sóng hàng ngày.

Trên đường Uông Vĩnh Chiêu hỏi Uông Hoài Thiện, "Mẫu thân ngươi nghĩ thế nào?"

"Chuyện gì?"

"Hôn sự của ngươi?"

"Hôn sự của ta ư? Nàng có thể nghĩ thế nào?" Uông Hoài Thiện kỳ quái mà nhìn người cha đang ngồi cùng xe ngựa với hắn, sau đó cười hỏi, "Ngài thật sự muốn biết sao?"

"Nói." Uông Vĩnh Chiêu đơn giản mà ra lệnh.

"cho dù là Thiên Vương lão tử đặt kiếm lên cổ nàng thì nàng vẫn sẽ để ta cưới người mình thích……" Uông Hoài Thiện nhếch miệng nói với cha mình sau đó tiếp tục, "Nàng và ngài vĩnh viễn không giống nhau. Nàng chỉ mong ta đời này bình an vui vẻ, ai cũng đừng mong nàng bức bách ta, nếu ngài không tin thì cứ thử xem?"

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì tùy tay đánh hắn một cái, sau đó đẩy hắn ra xa, nhàn nhạt nói, "Ngươi nói quá nhiều."

Uông Hoài Thiện nghe thế thì ngồi trong góc cười ha ha, sau đó mới thở dài nói, "Uyển Cùng công chúa cũng thật đáng thương. Xưa nay tài tử đa tình, Giang công tử của nàng ta vì cưới được nàng ta mà dám giết nha hoàn đang mang thai con hắn để giệt khẩu. Loại nam nhân này làm sao làm phu quân tốt được chứ?"

Nói đến đây hắn lại nhẹ giọng lầm bầm lầu bầu, "Hoàng Hậu muốn dọa mẫu thân sao? Nhưng nàng há lại để người khác dọa?" Dứt lời, hắn ngọt ngào lại đắc ý mà cười, thấy Uông Vĩnh Chiêu lại vung tay qua nhỏ giọng trách mắng, "Quy củ một chút."

Uông Hoài Thiện lúc này mới thu liễm lại, trên mặt đều là bi ai. Trong lòng hắn không tránh khỏi than tiếc cho Hoàng Hậu, nhưng người hắn phải đau lòng, thương tiếc bà ta nhất là hoàng đế lại không thể làm được việc này thì hắn có lập trường gì mà thương tiếc bà ta đã dốc hết sức lực cả đời vì hoàng đế chứ.

****

Tĩnh Phượng Hoàng Hậu qua đời, hoàng đế ra lệnh cử quốc tang.

Lúc đóng cửa phòng, trong phòng chỉ còn hai mẹ con, Trương Tiểu Oản nghe thấy Uông Hoài Thiện kể về hoàng đế thì chỉ nhếch miệng khinh thường hừ lạnh một tiếng. Uông Hoài Thiện nằm bên người nàng, cũng nhếch miệng ăn đậu phộng trong tay hỏi mẹ hắn, "Mẫu thân, hoàng đế đã ba ngày không ăn gì, ngài nói đến khi nào ông ta mới thôi đau lòng."

"Mấy ngày nữa thôi." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói.

"Mấy ngày?"

"Thế con nghĩ là bao nhiêu ngày?"

"A……" Uông Hoài Thiện cười cười, nhưng ý cười chỉ nhàn nhạt, thay vào đó là khuôn mặt trầm ổn, "Lúc đánh giặc, Vương gia chỉ tâm tâm niệm niệm nhớ tới Vương phi. Mẫu thân, đây là chân tình đó."

"Ngày sau ông ta ôm mỹ nhân khác thì cũng là chân tình." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói.

"Mẫu thân……" Nói đến chỗ này Uông Hoài Thiện quay đầu đi hỏi

nàng, “Ngài thích Uông đại nhân sao?”

“Làm sao vậy?” Trương Tiểu Oản nhẹ nhíu mày.

“Con hỏi chút thôi.” Uông Hoài Thiện nói tới đây thì chần chờ một chút, lột mấy viên đậu phộng đặt ở trong miệng nhai nát mới nhẹ nhàng nói, “Ngài sinh con và đệ đệ cho ông ta mà.”

Trương Tiểu Oản cười không trả lời hắn. Uông Hoài Thiện nhìn nàng lại thấy nàng chỉ nhẹ nhàng nhìn cửa sổ bên kia cười đạm mạc không nói gì.

Nghĩ đến có lẽ tai vách mạch rừng nên Uông Hoài Thiện cũng không hỏi tiếp.

****

Trước đêm trừ tịch năm nay, hoàng đế cho truyền gia quyến của mấy đại thần tiến cung ăn bữa cơm chay. Uông Vĩnh Chiêu cũng nằm trong số này, Uông Hoài Thiện cũng ở trong đó. Thân là gia quyến của hai người nên Trương Tiểu Oản mặc trang phục nhị phẩm phu nhân đi theo bọn họ vào cung.

Cung yến yên tĩnh không tiếng động, thực phù hợp với không khí tang thương khi Hoàng Hậu mới mất. Nhưng có lẽ vì cung yến quá mức trầm tĩnh nên hoàng đế gọi cung nữ ra hát một bài. Trương Tiểu Oản vừa nghe được câu mở đầu đã khiếp sợ một lúc lâu không nói nên lời.

Âm điệu này không khác gì bài “Chỉ mong người được lâu dài” của một nữ ca sĩ ở thế giới trước kia của nàng. Đừng nói từ ngữ mà đến nhạc cũng giống nhau như đúc.

Nàng nghe đến ngây người, thậm chí không để ý Uông Hoài Thiện đang thò đầu qua nhỏ giọng hỏi, “Nghe hay thế sao?”

Trương Tiểu Oản cứng đờ mà nhìn con mình một cái. Hắn khó hiểu hỏi, "Đây là Uyển Cùng công chúa dạy nhạc sư trong cung hát, chẳng lẽ hay thế à? Tướng gia cũng nói tốt, con lại chỉ cảm thấy chả có vị gì. Nếu ngài cũng thấy hay thì hôm nào con bảo người ta tới hát cho ngài nghe."

Trương Tiểu Oản rũ mắt không nói gì. Thấy nàng quy củ như thế, mà Uông Vĩnh Chiêu cũng liếc ngang tới đây nên Uông Hoài Thiện không nói nữa mà ngồi kia uống trà xanh, chán chết mà nghe làn điệu thôi miên này.

Hắn đã gặp Uyển Cùng công chúa, người lớn lên thanh thuần mỹ lệ nhưng quá mức nũng nịu, cũng quá khiến người ta —— không muốn tiếp cận. Cưới trở về làm gì, cưới trở về làm Bồ Tát mà thờ sao? Xin miễn cho hắn bất tài.

Cũng may nàng ta không chịu gả cho ai ngoài Giang Dung Khôn, còn tự đính chung thân nên hắn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hoàng Hậu nương nương sắp chết còn nhớ thương chuyện muốn hắn bảo hộ đứa con này của bà ta. Nhưng hắn có tài đức gì, đến mẹ mình hắn còn không giải thoát được nàng khỏi cuộc hôn nhân trói buộc kia thì sao có thể bảo một một nữ tử không liên quan, trong lòng lại có người khác không phải hắn chứ?

Cuộc đời ai người đó đi mà gánh.

Nghĩ đến đây Uông Hoài Thiện nghiêng đầu nhìn mẹ mình đang lẳng lặng ngồi quỳ phía sau bọn họ, ánh mắt cũng ôn nhu. Giống như nhận thấy ánh mắt hắn, nàng cũng nhẹ ngước lên, thấy hắn một cái nàng lại rũ mắt xuống.

Được một ánh mắt, Uông Hoài Thiện cảm thấy mỹ mãn mà quay đầu lại thì thấy Uông Vĩnh Chiêu đang nhíu mày nhìn hắn. Hắn cũng nhướng mày lại, ngồi ngay ngắn nghe làn điệu dù phiền muộn vẫn quá mức nhu tình này.

****

Một đêm này Trương Tiểu Oản quá mức yên tĩnh, Uông Vĩnh Chiêu cũng thấy mấy phần không đúng nên đợi đến lúc rời khỏi cung hắn bước nhanh lên xe ngựa trở về Thượng Thư phủ. Vừa lên xe hắn nắm tay nàng hỏi, "Không khỏe chỗ nào sao?"

"Không." Trương Tiểu Oản nhẹ lắc đầu.

Lúc này Uông Hoài Thiện cũng huýt sáo thăm dò, thấy hai bên lính canh đều báo bình yên thì mới thu đầu lại bất an mà sờ trán nàng nói, "Trở về trong phủ phải tìm đại phu đến nhìn một chút, con thấy ngài không ăn nhiều lắm, đến miếng nước cũng chưa uống."

Tâm thần Trương Tiểu Oản không yên chỉ biết cười khổ. Nàng nhịn rồi lại nhịn mới nhẹ nhàng hỏi Uông Hoài Thiện, "Uyển Cùng công chúa kia là dạng người gì?"

"Mẫu thân……" Uông Hoài Thiện trừng lớn hai mắt hỏi, "Ngài thật sự coi trọng nàng ta sao?"

Nghe thấy câu hỏi không quy củ này của hắn, Uông Vĩnh Chiêu duỗi tay không lưu tình mà đập một phát lên lưng hắn. Uông Hoài Thiện cũng dựng mày trừng hắn nhưng sau đó lại khẩn trương nhìn Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản khẽ thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu, "Không phải."

Thôi, không hỏi nhiều nữa. Nàng ta là ai, không phải ai thì có liên quan gì tới nàng.

Uông Hoài Thiện nghe xong thì vẫn không yên tâm ghé vào bên người nàng nói, "Con không thích nàng ta, ngài cũng đừng thích nàng ta. Đó là nữ nhân không tuân quy củ."

"Người không tuân thủ quy củ sao?" Trương Tiểu Oản thoáng có

chút ngây người.

"Phải……" Uông Hoài Thiện nhìn nhìn Uông Vĩnh Chiêu một cái, thấy hắn không ngăn cản mới kề bên tai nàng nói, "Nàng ta cùng con trai của tướng gia tự định chung thân, nghe người của chúng ta ở trong cung nói nàng ta ở Thanh Phượng cung đòi chết đòi sống muốn gả cho con trai của Giang Tương là Giang Dung Khôn. Hoàng Hậu chết nhanh như thế hẳn cũng có liên quan đến nàng ta. Sau khi Hoàng Hậu mất nàng ta khóc lóc nỉ non, ngày ngày ở trước mặt hoàng thượng nói nàng ta có tình cảm sâu đậm với Hoàng Hậu. Thế sao lúc mẫu hậu của mình còn sống không cho nàng nhiều tôn trọng hơn? Nàng ta quá giả, con không thích mà ngài cũng không cần thích. Nàng ta không phải con dâu tốt, thế nên dù có tài cũng vô dụng."

Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì choáng áng, hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Nàng lắc đầu với hai người đang nhìn mình sau đó nhàn nhạt nói, "Nhìn ta làm chi? Ta cũng đâu nói muốn nàng làm con dâu ta."

Uông Hoài Thiện nghe được lời này thì hoàn toàn an tâm, trong lòng nhẹ nhàng nhưng ngoài miệng lại không cẩn thận nói với mẹ mình, "Ngài không thích nàng ta mà nàng ta cũng chướng mắt con, quá khéo."

"Sao nàng lại chướng mắt con?" Trương Tiểu Oản ngắm hắn một cái, không chút để ý hỏi.

"Hứ, còn sao nữa? Chê con là vũ phu, chê mẫu thân là thôn phụ đến từ nông thôn chỉ biết đánh nhau……" Uông Hoài Thiện nói đến đây thì nắm lấy tay mẹ hắn, khinh thường nói, "Nếu nàng ta mà biết mẫu hậu mình từng cầu ngài mà ngài còn chưa thèm đồng ý để con cưới nàng ta thì không biết nàng ta sẽ nghĩ thế nào."

Chương 136

Lại đến lễ trừ tịch một năm nữa. Uông Vĩnh Chiêu mang theo Uông Hoài Thiện, Uông Hoài Mộ cùng Trương Tiểu Oản trở về phủ Tổng Binh ban đầu mà hiện tại là Uông phủ để ăn tết. Hiện tại Uông phủ được hoàng đế thưởng xuống cho Uông gia.

Uông gia có một vị Vương khác họ, lại có Uông Vĩnh Chiêu là Binh Bộ Thượng Thư nên phong cảnh vô hạn. Lúc này hắn mang cả nhà đến đó khiến người qua đường đều dừng chân nhìn.

Bên trong xe ngựa, Trương Tiểu Oản cũng không nói chuyện. Đợi đến Uông phủ, ba em trai của Uông Vĩnh Chiêu đã mang teho người nhà tới bái kiến bọn họ. Lúc này bọn họ đi vào chủ viện của vợ chồng Uông Quan Kỳ. Uông Quan Kỳ nhìn thấy bọn họ, lại được Uông Hoài Thiện quỳ lạy thì trong mắt lộ ra vừa lòng. Uông Hàn thị thì cười rất miễn cưỡng, không ngừng nhìn về phía sau.

Có lẽ là không nhìn thấy người bà ta muốn thấy nên trong bữa cơm đoàn viên thái độ của bà ta với Trương Tiểu Oản không nóng không lạnh.

Sau khi ăn xong bữa tối, Uông Dư thị dắt nữ quyến cùng Trương Tiểu Oản náo nhiệt nói chuyện, Trương Tiểu Oản cũng có cười có đáp khiến không khí náo nhiệt cực kỳ.

Chỉ là đợi sau khi bắn pháo hoa xong, Uông Hàn thị bên kia vẫn bày trò tặng một nha hoàn qua hầu hạ Uông Vĩnh Chiêu. Lúc nha hoàn này được đưa qua Uông Hàn thị bảo nàng ta qua gặp Trương Tiểu Oản. Trương Tiểu Oản thấy nàng ta lớn lên nhu nhược động lòng

người vô cùng, cặp mắt kia chưa động đã chứa ba phần tình. Thực đúng là mỹ nhân.

Uông Hàn thị gọi nàng ta đến trước mặt Trương Tiểu Oản sau đó cười nói với Trương Tiểu Oản, "Đêm nay bọn họ sợ là sẽ uống nhiều rượu, ta muốn phái tiểu Sở qua đó hầu hạ, ngươi xem được không?"

"Cái này……" Trương Tiểu Oản chần chờ một chút.

"Hiện giờ ta phái cái nha hoàn mà cũng không được hả?" Uông Hàn thị nhàn nhạt tiếp lời.

"Y bà bà thế nào thì là thế ấy." Trương Tiểu Oản cười khổ ra tiếng.

Nàng nói xong Uông Hàn thị vừa lòng bảo nha hoàn đi xuống, nữ quyến trong phòng đều im lặng không ai lên tiếng. Trương Tiểu Oản rũ mắt ngồi ở kia khiến mấy người Uông Dư thị đều đồng tình nhìn nàng. Cho dù nàng là mẹ của Vương gia khác họ thì thế nào? Ở trong nhà này nàng vẫn không phải lớn nhất.

Uông Hàn thị bên này phái ra nha hoàn mỹ mạo, đợi nửa đêm Uông Vĩnh Chiêu uống say rượu thì nàng ta lập tức tiến lên đỡ hắn vào phòng nghỉ tạm. Uông Hoài Thiện cũng uống không ít nhẹ ngước mắt cười sau đó đẩy nha hoàn bên người ra, tìm một gã sai vặt tới dìu hắn đến chỗ mẹ hắn rồi ngủ dựa ở cửa phòng dành cho khách.

Đến giờ ngọ ngày thứ hai Uông Hoài Thiện lấy cớ Thiện Vương phủ cần xã giao cùng quan viên nên ôm Hoài Mộ và mang theo Trương Tiểu Oản cáo biệt với Uông Quan Kỳ sau đó cả ba trở về Thiện Vương phủ.

Hoài Mộ ở trên xe ngựa còn gọi "Phụ thân", Uông Hoài Thiện chọ hắn nói, "Phụ thân đệ còn đang say trong tay mỹ nhân, chờ ông ta rảnh rỗi sẽ đến ôm đệ."

Hoài Mộ nghe không hiểu nửa câu đầu nhưng nửa câu sau có từ ôm

nên hắn nghe hiểu. Lúc này hắn vui sướng mà vỗ tay, cười đến mắt đều cong lên, miệng hô to "Phụ thân ngoan, thương Hoài Mộ."

Trương Tiểu Oản nghe được thì dở khóc dở cười, nhưng cũng không rảnh nghĩ quá nhiều. Vừa đến Thiện Vương phủ nàng thấy quản gia đã chờ ở cửa để chờ nàng dặn dò. Trương Tiểu Oản bước nhanh đến xem xét nhà chính đãi khách ở tiền viện, lại đánh giá xung quanh thấy sạch sẽ, bài trí khéo léo thì mới yên tâm mang theo Hoài Mộ về hậu viện.

Bọn họ mới vừa về không lâu đã có binh sĩ dưới trướng Hoài Thiện đến bái kiến. Trương Tiểu Oản ở hậu viện thu lễ, nghe quản gia báo tên người đến, vị trí nào, nhà có mấy người để nàng nghe xong thì chuẩn bị quà đáp lễ.

Trong nhà có người già thì được một bao nhân sâm nhỏ, có trẻ nhỏ thì thêm một bao kẹo, ngân lượng không tiện đưa ngày tết nên nàng để người ta tặng năm thước vải bông trắng để vào trong giỏ.

Hôm nay Thiện vương phủ khách tới không dứt, may mà trong năm Trương Tiểu Oản đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ lặt vặt để ứng phó toàn lực. Thế nên người tới nhiều nhưng quà đáp lễ thì không ai thiếu.

Đợi tới ngày hôm sau Hoài Mộ đã nhớ cha. Trương Tiểu Oản do dự một chút mới gọi quản gia tới hỏi thì biết Uông Vĩnh Chiêu đã về Thượng Thư phủ. Sáng sớm nàng đã mang theo Hoài Mộ về phủ Thượng Thư, ở thư phòng thấy Uông Vĩnh Chiêu nàng xin lỗi mà nói với hắn, "Chỗ Hoài Thiện còn phải bận vài ngày nữa, ngài xem ta có thể ở bên kia vài ngày không?"

Trong thư phòng của Uông Vĩnh Chiêu, nha hoàn nhu nhược động lòng người kia đứng ở một bên. Sau khi nàng ta hành lễ, Trương Tiểu Oản chỉ cười nhàn nói một câu "Miễn lễ" rồi cũng chẳng để ý lắm. Thế nhưng nàng vừa dứt lời đã thấy nha hoàn kia lén lút nhìn nàng, Trương Tiểu Oản thấy kỳ nên sờ mặt mình hỏi, "Trên mặt ta

dính cái gì sao?”

Nha hoàn kia chấn kinh mà cúi đầu thật thấp, lại khom người thi lễ nói, “Không có, là nô tỳ vô lễ……”

Nàng ta còn muốn nói gì nữa nhưng Trương Tiểu Oản nghe xong thì vẫy tay nói, “Thế thì tốt.”

Nói xong nàng nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu. Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái, gác cuốn sách trong tay lên bàn sau đó nhìn Hoài Mộ đang ngủ gà ngủ gật trong lòng nàng hồi lâu mới nói, “Đi đi, bận rộn xong lại về.”

Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì do dự một chút, một hồi lâu sau nàng mới khom lưng đáp, “Đa tạ đại công tử.”

****

Trương Tiểu Oản suy đoán Uông Vĩnh Chiêu nói câu “Bận xong lại về” có phải đồng ý để nàng ở lại Thiện Vương phủ lâu ngày không. Đầu tiên nàng thử ở lại mấy ngày, nhưng Thượng Thư phủ cũng không cho người gọi nàng về, lúc này nàng mới xác định Uông Vĩnh Chiêu quả thật có ý này.

Lúc nàng nghiền ngẫm tâm tư Uông Vĩnh Chiêu thì có hai người vô cùng vui mừng là Uông Hoài Thiện cùng Uông Hàn thị. Mà hậu viện của Thượng Thư phủ quả thật cũng vui đến lật trời.

Trong mười ngày này Uông Vĩnh Chiêu đều nghỉ ở hậu viện, không giống đoạn thời gian trước hắn không thèm bước vào một bước.

Trương Tiểu Oản bên này ở đến qua 15 thì cũng nhớ Hoài Mộ vì thế Uông Hoài Thiện đến Thượng Thư phủ đón Hoài Mộ tới chơi hai ngày rồi lại đưa về. Hắn nói với Trương Tiểu Oản là cách vài ngày hắn sẽ đón Hoài Mộ tới chơi với nàng.

Lúc này Trương Tiểu Oản mới xem như chân chính thở ra một hơi. Thượng Thư phủ như thế nào, Uông Vĩnh Chiêu như thế nào cũng được, chỉ cần không nguy hiểm tới lợi ích của nàng thì thế nào cũng được. Cho nên toàn bộ Thượng Thư phủ từ trên xuống dưới chỉ có Hoài Mộ là nàng luyến tiếc.

Chỉ cần thấy Hoài Mộ thì nàng và Uông Vĩnh Chiêu ở tách hai phủ là tốt nhất. Uông Vĩnh Chiêu có kiều thiếp mỹ nha hoàn làm bạn, mà nàng thì cũng được mấy phần nhẹ nhàng tự tại, không cần phải hầu hạ hắn.

Thiện Vương phủ của con nàng xác thật cũng tốt hơn Thượng Thư phủ nhiều. Ở nơi này nàng nói cái gì là cái đó, không cần phải nói năng cẩn thận như ở nơi kia. Sau khi ở một thời gian, Hoài Mộ cũng tới vài lần, cả người Trương Tiểu Oản đều thả lỏng xuống, mặt mày cũng coi như có mấy phần vui vẻ.

Đến thế đạo này nhiều năm nay, chỉ có lúc này Trương Tiểu Oản mới cảm thấy không bị cuộc sống ép đến không thở nổi. Nàng nhàn hạ, không phải sầu lo quá nhiều, cũng có thể đọc sách hoặc đi dạo khắp nơi, chuẩn bị việc nhà.

Trương gia bên kia cũng do Trương Tiểu Bảo dẫn đầu tới đây ở một thời gian. Trương gia lại nhiều thêm hai người đều là con trai, một là con Tiểu Bảo, một người là đứa nhỏ chưa đến một tháng của Tiểu Đệ. Hiện tại xem như đã có nhà của mình nên Trương Tiểu Oản cũng giữ họ lại đến tháng tư bắt đầu trồng cấy mới để họ về.

Lần này Trương Tiểu Oản vẫn để bọn họ mang bao nhiêu là đồ lặt vặt về, dù sao cũng phải để lại đường lui cho chính mình.

****

Giữa tháng tư Uông Vĩnh Chiêu bệnh nặng nên để Thính quản gia mang theo Hoài Mộ tới mời Trương Tiểu Oản hồi phủ.

Hoài Mộ lúc này đã có một tháng rưỡi không gặp mẹ. Trương Tiểu Oản lúc này mới kinh hoảng phát hiện trong lúc người của Trương gia ở trong phủ nàng lại không nghĩ mấy đến hắn. Đợi hắn tới, đứa nhỏ không đến hai tuổi giống như tâm sự nặng nề nhìn Trương Tiểu Oản nhưng không gọi "Mẫu thân", cũng không muốn vươn tay để nàng ôm.

Trương Tiểu Oản ôm hắn thì hắn lại trốn tránh. Thính quản gia ở phía sau nhẹ giọng nói với hắn, "Tiểu công tử, đây là phu nhân, là mẫu thân ngài, ngài đi đón mẫu thân về đó……"

Lúc này Hoài Mộ mới mếu máo vươn tay, muốn khóc mà không khóc kêu, "Mẫu thân……"

Trương Tiểu Oản ôm hắn vào trong lòng, sau khi dặn quản gia trong nhà vài câu nàng mới lên xe của Thượng Thư phủ. Ở bên trong xe ngựa Hoài Mộ không muốn Trương Tiểu Oản ôm hắn mà rúc trong một góc xe ngựa, cúi đầu dựa vào vách xe.

Trương Tiểu Oản chua xót, lẳng lặng nhìn hắn một lúc mới vươn tay ôm chặt đứa nhỏ đang giãy dụa vào lòng.

Vừa xuống xe ngựa Thính quản gia đã mang theo Trương Tiểu Oản lúc này đang ôm Hoài Mộ đi vào chủ viện. Lúc này nàng xẹt nhìn qua cảnh trí trong viện, thấy bồn nguyệt quế lớn nàng đặt ở trên bàn đá lúc đi vẫn còn, lúc này là mùa xuân nên chậu cây hình như còn đang nở hoa.

Thính quản gia đi phía trước vài bước đã mở cửa chính phòng, Trương Tiểu Oản ôm đứa nhỏ vào, vừa tiến đến đã nghe thấy Hoài Mộ cất cao giọng gọi, "Phụ thân, phụ thân……"

"Đã trở lại." Một giọng nói trầm thấp hơi lạnh nhạt vang lên cùng vài tiếng ho nhẹ.

Trương Tiểu Oản ôm đứa nhỏ đang giãy giụa muốn thoát khỏi tay

nàng mà nhìn người trên giường. Lúc này nàng ngây người, thậm chí quên cả thi lễ. Hoài Mộ không ngừng giãy dụa trong ngực khiến nàng hồi thần. Đợi nàng buông hắn ra thì thấy hắn chạy vội đến bên người Uông Vĩnh Chiêu. Nàng miễn cưỡng cười cười hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu ốm bệnh gầy đến hai má hõm sâu nằm trên giường, "Đại công tử."

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu nằm trên đầu giường không nhìn nàng mà chỉ khẽ đáp, mắt chuyên chú nhìn Uông Hoài Mộ đang bò lên giường. Thấy hắn không bò lên được mới ôm hắn lên, nhàn nhạt hỏi, "Gọi mẫu thân chưa?"

Hoài Mộ không nói lời nào chỉ bĩu môi, vùi mặt vào ngực cha mình như đang trốn tránh cái gì. Nhìn thấy cảnh này, trong khoảng thời gian ngắn Trương Tiểu Oản cũng không biết nói gì cho đúng.

Chương 137

Đứa nhỏ vẫn còn quá nhỏ, cuối cùng cũng không thể xa nàng được. Mặc kệ hắn được Uông Vĩnh Chiêu yêu thương thế nào thì nàng cuối cùng vẫn là mẹ hắn. Trương Tiểu Oản thở dài trong lòng, an tĩnh đứng một bên bất đắc dĩ nhìn bóng dáng nho nhỏ ghé vào trong ngực Uông Vĩnh Chiêu.

"Để mẫu thân ôm một cái đi Hoài Mộ." Trương Tiểu Oản tới gần bọn họ, khom lưng nhỏ giọng nói.

Hoài Mộ cũng không để ý tới nàng, Trương Tiểu Oản chỉ phải gọi hắn thêm vài tiếng. Mãi một lúc sau hắn mới ngẩng đầu lên, đôi mắt ửng đỏ. Lần này Trương Tiểu Oản kéo hắn thì hắn không giãy dụa nữa mà để mặc nàng ôm.

"Mẫu thân đi làm đường bánh cho con ăn nhé, được không?" Trương Tiểu Oản hôn hôn đỉnh đầu hắn, dỗ dành hỏi. Hoài Mộ không đáp lời mà chỉ nhìn về phía Uông Vĩnh Chiêu đang dựa trên đầu giường nhìn bọn họ.

Trương Tiểu Oản lúc này không thể không nhìn về phía hắn, thấy đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của Uông Vĩnh Chiêu.

"Được." Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt gật đầu.

Bấy giờ Hoài Mộ mới quay đầu nhẹ nhàng gật đầu với Trương Tiểu Oản, sau đó tủi thân méo miệng rúc trong ngực nàng.

****

Hạ nhân nấu xong thuốc đưa tới Trương Tiểu Oản đều tự mình bưng đến cho Uông Vĩnh Chiêu. Ngày thường nàng ở nhà chính làm thêu thùa, nhìn Hoài Mộ chơi đùa với người ta.

Cách hai ngày Hoài Thiện tới một chuyến, mỗi lần sẽ đều ngồi với nàng một lát, thấy vẻ mặt bình yên tự tại của nàng hắn chỉ đành trở về Thiện Vương phủ. Mẹ hắn nói Hoài Mộ chung quy vẫn là con nàng nên nàng cũng phải nuôi hắn lớn lên để hắn không giống Tiểu Lão Hổ của nàng, có được người này lại mất người kia.

Uông Hoài Thiện nghe được lời này thì trong lòng chua xót, cũng không nói đến việc muốn nàng về, chỉ nhân lúc rảnh rỗi hắn sẽ tới ngồi với mẹ và chơi với em trai một lúc.

Hắn chung quy cũng không có tình cảm với Uông Vĩnh Chiêu nên thường chỉ hỏi qua loa, không nói chuyện công mà chỉ ngồi đó không nói gì. Vì thế mỗi lần hắn qua đây thỉnh an xong thì đều rời đến chỗ Trương Tiểu Oản ngồi.

Đối với Uông Vĩnh Chiêu, Trương Tiểu Oản nghĩ nàng hẳn phải ở lại Thượng Thư phủ lâu dài. Bởi vì cái lâu dài kia cũng tốt cho nàng. Trương Tiểu Oản không hề tự mình làm mọi việc như trong quá khứ mà đều giao cho hạ nhân làm. Thức đêm ở phòng bếp có hạ nhân, tắm rửa gội đầu, mặc quần áo có nha hoàn. Những việc hạ nhân nên làm thì nàng cũng để bọn họ làm. Nàng không muốn giống như trước đây, có người để sai nhưng lại không sai.

Đến tháng 5, thân thể Uông Vĩnh Chiêu tốt hơn nhưng hắn vẫn mượn cớ ốm nên không lên triều. Trương Tiểu Oản nghe thấy Uông Hoài Thiện nói Hoàng Thượng có người mới muốn bổ nhiệm nên quần thần mỗi ngày đều ầm ĩ cãi nhau trên triều. Người cha này của hắn đều quen biết không ít thế nên không thượng triều cũng coi như được an tĩnh.

Những cái này đều là Hoài Thiện báo cho nàng, Trương Tiểu Oản

cũng không hỏi nhiều.

Trong triều cãi nhau ngất trời, Uông Hoài Thiện lại rất có hứng thú. Mỗi ngày hắn đều cần mẫn thượng triều, bãi triều hắn cũng rời đi muộn nhất. Theo lời hắn nói với Trương Tiểu Oản thì hắn đang xem bọn họ tranh nhau như xem gà chọi, hắn sẽ luyến tiếc nếu để lỡ một màn nào.

****

Tháng năm năm nay mưa nhiều hơn bình thường. Phụ nhân kia lặng lẽ gửi tin ra ngoài, Uông Vĩnh Chiêu cho người chặn tin lại mang đến thì thấy nàng lại đang muốn tích cóp lương thực.

Tồn lương, tồn lương, phụ nhân này giống như nếu không có lương thực thì nàng không sống được vậy. Nhưng hôm nay con nàng đã là Vương gia, nàng lại vẫn không tin ai, không chịu nói với ai cái gì.

Nàng muốn tồn lương thì tùy nàng, Uông Vĩnh Chiêu cho người ngầm hỗ trợ người nhà mẹ đẻ nàng tồn trữ nhiều lương thực một chút. Nàng thích thế nào thì như thế đi.

Hắn lại đi hậu viện, nữ nhân trong hậu viên mềm mại, hiểu chuyện, ôm trong lòng cũng coi như ấm áp nhưng một khi hứng thú qua đi hắn vẫn cảm thấy lạnh. Hắn không chịu nổi cả đêm dài như thế mà đến nửa đêm đã đứng dậy đi về chủ viện.

Hắn nằm lại bên người phụ nhân kia, nghe tiếng hô hấp nhợt nhạt của nàng thì cảm thấy có vài phần bình yên. Hắn cứ thế ngủ thiếp đi, những phiền lòng cũng có vẻ không còn đau đến lợi hại như cũ nữa.

Hắn từng thử không có phụ nhân này xem thế nào. Tất nhiên sẽ có người mới thay thế nàng, nhưng đứa con hắn yêu thích là do nàng sinh ra, giường này cũng phải có nàng mới ấm. Không có nàng thì một ngày trôi qua thật vô vị, hai ngày cũng vẫn chịu được nhưng

thời gian lâu rồi hắn sẽ không nhẫn nại được.

Uông Vĩnh Chiêu nghĩ thầm chắc là hắn còn chưa vượt qua thời kỳ tình cảm nồng nhiệt, đợi hắn cũng lạnh lòng với nàng thì lúc ấy hắn sẽ lại trở về bình thường.

Hiện giờ chỉ đành thế này.

Giữa tháng năm, mưa vẫn không ngừng, phụ nhân kia ôm con đứng dưới hành lang nhìn mưa to. Lúc này nàng không cười vui như ngày thường mà nhìn hắn với ánh mắt sầu lo, hỏi hắn, "Ngài nhìn một cái xem mưa này sẽ còn rơi bao lâu nữa?"

Uông Vĩnh Chiêu giơ tay uống một ngụm rượu vàng ấm, phụ nhân kia thì ôm đứa nhỏ đi tới, đặt Hoài Mộ lên ghế rồi cúi đầu cười nói, "Hoài Mộ ngoan ngoãn, mẫu thân giúp phụ thân rót chén rượu nhé."

Nàng rót cho hắn một chén rượu sau đó bế con ngồi đó nhìn hắn cười. Hai tay nàng đều vòng trước người đứa nhỏ, tư thế bảo vệ này khiến trái tim lạnh băng của Uông Vĩnh Chiêu thoáng hòa hoãn lại.

Nàng rót rượu cho hắn thì hắn cũng cho nàng câu trả lời nàng muốn. Uông Vĩnh Chiêu mở miệng nhàn nhạt nói: "Quốc sư nói tháng tư và tháng năm đều mưa, tất có nạn úng ngập. Mưa này cũng chưa dừng ngay được đâu."

"Như thế sao?" Phụ nhân kia nở nụ cười khổ, nàng thất thần ăn một miếng kẹo vừng mà Hoài Mộ đút sau đó lại quay qua nhìn màn mưa, mày nhẹ nhíu lại.

Uông Vĩnh Chiêu lẳng lặng mà nhìn nàng, nhìn đến vài lần mới chuyển đầu đi chỗ khác. Mấy ngày nay hắn đã nhìn nàng thật gần, cảm thấy mặt mày nàng khong phải quá tinh xảo, nhưng lại vẫn rơi trong ngực hắn khiến hắn đau đớn.

"Phụ thân, ăn……" Hoài Mộ cầm lấy một cái kẹo, thân thể nhỏ bé

duỗi về phía hắn. Uông Vĩnh Chiêu không nhịn được cười nhạt, tới gần hắn để hắn nhét kẹo vào miệng mình.

"Mẫu thân, mẫu thân……" Đút xong kẹo cho cha hắn rồi Hoài Mộ lại kêu to mẹ hắn.

Phụ nhân kia nghe thấy thì vội thu lại ánh mắt, ôn nhu nhìn hắn hỏi, "Có cái gì sao?"

"Đi tiểu, đi tiểu……" Hoài Mộ còn chưa nói sõi nhưng lúc này lại kêu rõ to, sau đó ngước khuôn mặt nhỏ đầy sốt ruột mà nhìn nàng.

Nàng nở nụ cười, bế hắn lên, miệng nói, "Ngoan quá, còn biết gọi mẫu thân. Lần sau muốn đi tiểu cũng phải nhớ gọi mẫu thân nhé……"

Dứt lời nàng ôm đứa nhỏ tới cung phòng (nhà vệ sinh), Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng ôm đứa nhỏ bước nhanh mà đi cho đến khi bọn họ khuất tầm mắt. Hắn nghe mưa to tầm tã, một lát sau hắn cẩn thận mà phân biệt, cuối cùng mới nghe được tiếng phụ nhân kia quay lại, cũng nghe thây nàng nói chuyện với đứa nhỏ dưới hành lang, "Hoài Mộ phải ngoan, tối nay mẫu thân đưa con tới thư phòng của cha chơi có được không?"

Hoài Mộ vui vẻ vỗ tay, miệng gọi cha. Phụ nhân kia cười vui mà ôm hắn đi đến. Uông Vĩnh Chiêu duỗi tay ra đón hắn, nhìn tay hắn không thấy bị đỏ vì vỗ tay mới ôm càng chặt rồi nói với hắn "Muốn uống nước không?"

Hoài Mộ ôm lấy cổ hắn, cười híp mắt nói, "Phụ thân, nước, nước, uống nước……"

Uông Vĩnh Chiêu cầm chén rượu của mình kề bên miệng hắn. Hoài Mộ dúi người đến bên cạnh, có lẽ vì ngửi được mùi rượu nên hắn méo miệng quay ra duỗi tay với Trương Tiểu Oản. Nàng đón lấy hắn, cười trừng mắt nhìn Uông Vĩnh Chiêu rồi mới cầm chén nước đút

cho con.

Uông Vĩnh Chiêu hơi cong khóe miệng nhìn về phía màn mưa bên ngoài. Mưa này sợ là còn rơi nữa thì tân hoàng sẽ đau đầu lắm đây.

Mưa lại rơi mấy ngày, có hạ nhân đến báo có nữ nhân trong hậu viện có thai. Uông Vĩnh Chiêu đột nhiên sinh ra chán ghét, hắn ra lệnh cho người đưa di nương kia tới trong phòng rồi nhìn thủ hạ rót một chén nước thuốc cho nàng ta.

Nữ nhân kia nằm trên mặt đất không đến một hồi thì dưới thân đã có máu chảy ra. Uông Vĩnh Chiêu phất tay cho người kéo nàng ta xuống, sau đó nhàn nhạt nói với các nữ nhân đang yên lặng trong phòng, "Nghe cho rõ, ta cho các ngươi sinh thì các ngươi mới có thể sinh. Nếu không thì các ngươi ngoan ngoãn mà uống canh tránh thai kia. Ai còn tự chủ trương để ta biết được thì ta sẽ đào hố chôn sống các ngươi."

Xung quanh là một mảnh yên lặng, Uông Vĩnh Chiêu lúc này mới cất bước ra ngoài, vứt đám nữ nhân kia lại. Hắn cho các nàng cơm ăn, nuôi sống các nàng không phải để các nàng tới thêm phiền cho hắn.

Nếu đã dám làm thì cũng nên chịu được trách nhiệm này.

****

Di nương mang thai chưa đến hai tháng đã bị bắt bỏ thai kia là do tân hoàng thưởng xuống. Không đến mấy ngày đã có người trong cung gọi Uông Vĩnh Chiêu đi qua.

Uông Vĩnh Chiêu mặt không gợn sóng, cực kỳ bình tĩnh. Trương Tiểu Oản ôm Hoài Mộ đưa hắn đến cổng lớn, nhìn hắn dẫn người đi mới bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Tối hôm đó Uông Vĩnh Chiêu đã trở lại. Lúc Trương Tiểu Oản đi đến bên người hắn thì phát hiện xiêm y cả người hắn đều ướt sũng,

nồng đậm mùi mồ hôi. Nàng vội sai hạ nhân chuẩn bị nước ấm cho hắn tắm gội. Một lát sau hạ nhân tới báo Thượng Thư đại nhân ngủ gật trong thùng tắm.

Trương Tiểu Oản vội vàng đi qua thấy hắn ngủ thật thì gọi Giang Tiểu Sơn tới nâng hắn lên giường. Vốn dĩ nàng muốn gọi hạ nhân đến lau người cho hắn. Nhưng lúc này gã sai vặt kia đi theo Giang Tiểu Sơn đi đổ nước, nàng cũng không tiện gọi nha hoàn nên đành tự mình lau người cho hắn, sau đó bọc hắn vào trong chăn và lau tóc cho hắn.

Lúc tóc hắn sắp khô thì Hoài Mộ được nha hoàn ôm đến. Nhìn thấy cha hắn ở trên giường, hắn mở to mắt hỏi, "Phụ thân ngủ ngủ?"

Hắn gọi một tiếng này đã đánh thức Uông Vĩnh Chiêu đang ngủ. Đầu tiên hắn nhìn Hoài Mộ một cái rồi ngẩng đầu liếc Trương Tiểu Oản rồi nhắm mắt nhàn nhạt nói, "Ôm Hoài Mộ tới đây."

Trương Tiểu Oản đón lấy Hoài Mộ trong tay nha hoàn, nhét hắn vào ổ chăn của Uông Vĩnh Chiêu để hai cha con nằm chung ổ chăn.

"Hoài Mộ ngủ với phụ thân một hồi nhé?" Trong lòng ngực có con nhỏ, lúc này Uông Vĩnh Chiêu mới mở bừng mắt mệt mỏi nhìn con mình hỏi.

"Vâng, phụ thân, ngủ." Hoài Mộ hình như cảm nhận được cái gì, hắn vùi đầu trong ngực cha hắn, ngoan ngoãn nhắm mắt. Uông Vĩnh Chiêu yên lặng mỉm cười, ôm đứa nhỏ trong lòng bình yên đi vào giấc ngủ.

Tóm lại đứa nhỏ này hoàn toàn là của hắn.

Chương 138

Đêm nay Uông Hoài Thiện đến thì biết Uông Vĩnh Chiêu không dậy nổi. Hắn yên lặng dùng bữa tối, đợi hạ nhân lui ra hắn lập tức quỳ gối trước mặt Trương Tiểu Oản nói, "Mẫu thân trách con sao?"

"Mấy người trong hậu viện là con mở miệng để vị kia thưởng cho hắn sao?"

"Vâng."

Trương Tiểu Oản thật lâu không nói, sau đó nàng mệt mỏi thở dài, "Con cũng biết con có thể sống được thái bình thế này là vì con đang ở cùng trên một con thuyền với phụ thân con đúng không?"

"Vâng."

"Vậy bây giờ con nói cho ta biết về sau con định thế nào?"

"Con sẽ không cố ý chống đối ông ấy nữa."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì một lúc lâu lại không nói gì. Nàng chỉ nhìn Uông Hoài Thiện hồi lâu rồi mới nói với hắn, "Về sau hắn có bao nhiêu mỹ nhân là việc của hắn, con không cần vì mẫu thân, vì chính mình mà khiến hắn không thoải mái trong chuyện này. Hiện tại nếu hắn chết con có thể đảm bảo con và ta đều chắc chắn bình yên vô sự không?"

Đó là chuyện qua cầu rút ván, hắn vẫn luôn ngồi trên con thuyền của Uông gia, hắn sao có thể thoát được Uông Vĩnh Chiêu chứ?

"Trước kia ta đã nói với con, hiện tại ta lại nhắc thêm một lần nữa. Nếu con muốn trở nên nổi bật, muốn đánh giặc, muốn thể hiện khát vọng của mình thì phải có thân phận của Uông gia. Mà con cũng nhất định phải sống cho tương xứng với thân phận của mình. Nhiều năm như thế, chuyện con gặp cũng nhiều, chẳng lẽ con còn chưa học được khôn hay sao?" Trương Tiểu Oản rống lên một câu cuối cùng này. Ngực nàng kịch liệt phập phồng, nàng thở gấp mấy hơi mới giận dữ nói tiếp, "Còn chuyện Hoài Mộ ở trong nhà nhớ ta nữa vì sao con không nói với ta, vì sao cũng không tới đón hắn đến đây? Cữu cữu con nhắc tới hắn thì con chỉ nói hắn rất tốt. Hắn đã làm gì để con lừa gạt ta như thế? Nhiều năm như vậy, ta chờ con lớn lên để con khinh khi và giấu diếm ta như thế sao? Con cũng biết đại cữu và nhị cữu con nghĩ đến ta sống không dễ dàng nên ngàn dặm xa xôi tìm đến. Nhưng con hiện nay rốt cuộc có nghĩ đến khổ sở của ta không? Chẳng lẽ ta phải để con tùy hứng làm bậy thì con mới biết ta để ý đến con sao?"

Nàng thật sự tức giận đến tàn nhẫn. Vừa dứt lời nàng đã cầm roi ngựa đánh lên người hắn vài cái thật tàn nhẫn. Nhưng hắn chưa đau thì nàng đã đau, nhịn không được khóc rống lên.

Uông Hoài Thiện khó chịu cực kỳ, hắn quỳ xuống ôm lấy chân nàng lẩm bẩm nói, "Ngài đừng trách con. Sau khi con trở về mọi thứ đều thay đổi, con chỉ không muốn ngài rời xa con. Nếu không có ngài thì ai nghe con khóc lóc kể lể, ai an ủi con đây? Con sợ hãi, mẫu thân, con thật sự rất sợ hãi."

"Con đừng tưởng nói như thế thì ta sẽ mềm lòng. Hắn là đệ đệ ruột của con, Hoài Thiện, con cũng biết trên người hắn chảy chung dòng máu với con……" Trương Tiểu Oản ngẩng đầu, không sao bức được nước mắt đang rơi xuống trở về.

Rất nhiều lần nàng đã cho rằng bản thân đã chết lặng đến không thể khóc được nữa. Nhưng chỉ đến khi đau đớn đến tàn nhẫn nàng mới phát hiện những tra tấn trong lòng kỳ thật nàng vẫn không

quên được.

Nàng bị nhốt ở thế gian này, không thể động đậy một lát. Nàng buộc chính mình kiên cường lại kiên cường, nhưng cuộc sống này vẫn phải tiếp tục sống tiếp.

Nàng sinh hai đứa nhỏ, vì chúng nàng phải tồn tại. Nàng phải trả lại món nợ đời này, mà nàng cũng chẳng có lựa chọn nào khác, cũng không thể cả ngày đều rơi nước mắt?

Trương Tiểu Oản mất rất nhiều sức mới nín khóc. Nàng cúi đầu nhìn về phía Uông Hoài Thiện lúc này cũng đang đỏ mắt nhìn mình.

"Mẫu thân……"

"Nếu con còn hành động theo cảm tính, ích kỷ hẹp hòi, không yêu quý ấu đệ thì ta thấy con lần nào sẽ đánh lần đó." Dứt lời, Trương Tiểu Oản vô lực mà ngồi ở ghế trên, mờ mịt nhìn mặt đất.

Nàng đã dốc hết toàn lực nhưng cổ nhân vẫn ép nàng đến thật chặt. Chuyện trên đời này tám, chín phần là không như ý muốn.

****

Uông Hoài Thiện quỳ gối trước cửa phòng ngủ của bọn họ. Nửa đêm Uông Vĩnh Chiêu tỉnh lại, yên tĩnh nằm một lúc, lắng nghe tiếng hô hấp bên ngoài cửa sau đó hắn đứng lên.

Phụ nhân bên cạnh lúc này cũng đứng lên.

"Ngươi ngủ đi, ta đi ra ngoài một lúc." Hắn dịch chăn cho nàng sau đó mới xuống đất mở cửa.

Thấy đứa nhỏ kia, Uông Vĩnh Chiêu vừa muốn mở miệng đã nghe thấy phụ nhân kia xuống giường. Hắn hơi nghiêng mặt, thấy nàng cầm áo choàng của hắn đi tới.

Đợi nàng đi tới phủ thêm áo cho hắn rồi lui xuống, Uông Vĩnh Chiêu lắng nghe nàng quay về giường. Hắn không không tự chủ được mà nhắm mắt, trào phúng nhếch miệng cười.

Tươi cười kia lướt qua khóe miệng hắn, sau đó hắn nhìn người đang quỳ trên mặt đất nói, "Đứng lên đi."

"Phụ thân."

"Đừng để ta nói lần thứ hai."

Uông Hoài Thiện đứng lên, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn. Nhìn khuôn mặt trẻ trung giống hệt mình của thiếu niên lang trước mặt, Uông Vĩnh Chiêu không thể nhớ nổi lúc bằng tuổi này hắn đang làm gì?

Có lẽ là ở sa mạc Giai Mộc dẫn quân phá vây cho doanh địa của Tam Vương tử? Hay hắn mang binh đi lấy đầu tướng quân người Hạ nhỉ?

Đánh giặc nhiều năm như thế, những gì đã xảy ra hắn lại vẫn nhớ rõ nhưng thời gian cụ thể hắn lại không nhớ nữa. Những năm tháng đằng đẵng đó qua đi, hắn không còn là niên thiếu như ban đầu, phụ nhân trước kia phụ thân và Lưu Nhị Lang đính thân cho hắn mà lúc ấy hắn cho là không đúng thì hiện tại đã thành người bên gối của hắn. Đứa con đầu tiên của hắn thế mà đã trưởng thành như bộ dáng của hắn trước đây.

Thời gian thế mà đã đi qua rất nhiều năm.

"Nhớ kỹ, nếu muốn thấy ta sống không tốt thì chính ngươi phải sống lâu hơn ta mới được." Uông Vĩnh Chiêu nhìn đứa con trai lớn lúc này còn thấp hơn mình nửa cái đầu nhàn nhạt nói.

Nói xong hắn xoay người trở về phòng. Đứa con cả này của hắn cho dù có là kỳ tài ngút trời thì thế nào? Nếu không có mẹ hắn vì hắn thận trọng từng bước, không có nàng vì hắn khom lưng uốn gối thì

hắn đã sớm chết rồi.

Cho dù năm đó hắn chưa chết, trên chiến trường chưa chết thì nửa năm nay hắn trở về, biết bao đao quang kiếm ảnh cũng đủ để hắn chết vô số lần.

Hắn cho rằng triều đình này là tiểu sơn thôn hắn chơi đùa ngày xưa, để tùy hắn muốn làm loạn mà được sao?

****

Đã nhiều ngày nay Uông Hoài Thiện có rảnh là đến làm ngựa cho Hoài Mộ chơi, lại dẫn hắn đi khắp nơi rong chơi. Hoài Mộ không hiểu thế sự được anh trai yêu thương thì vui vẻ dính chặt, mỗi ngày vừa tỉnh dậy hắn đã hỏi Trương Tiểu Oản anh hắn đâu.

Thấy Uông Vĩnh Chiêu không có ý kiến, Trương Tiểu Oản cũng yên tâm nói với hắn về chuyện của Hoài Thiện, nói đợi anh hắn hạ triều rồi sẽ về chơi với hắn.

Tính tình Hoài Mộ khá hơn Hoài Thiện nhiều, cũng dễ dụ hơn. Nếu ban ngày Hoài Thiện có việc không về được thì hắn cũng không làm ầm ĩ, dù hắn không vui nhưng chỉ cần dỗ vài câu là hắn lại quên ngay.

Nhưng đến tháng năm năm đó nước mưa vẫn rơi, Trương Tiểu Bảo cùng Hồ Cửu Đao đưa tin tới nói trong nông trang sợ là không có thu hoạch, lúa gạo trong đất đều úng chết, mắt thấy không cao nổi.

Trương Tiểu Oản lo lắng không thôi, lại viết thư để bọn họ chuẩn bị dược thảo. Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng phiền lòng mấy ngày nay thì gọi Uông Dư thị tới để nàng ta đưa Trương Tiểu Oản đi theo dự tiệc.

Trương Tiểu Oản được cho biết bọn họ đang tới hội ngắm hoa của tướng gia phu nhân. Lúc biết tin này nàng trừng mắt thật lớn nhìn Uông Vĩnh Chiêu một cái. Hắn cũng nhìn lại nàng, khiến nàng không

có gì để nói, chỉ đành cam chịu.

Ngày thứ hai Uông Dư thị tới, nhìn thấy trang điểm của Trương Tiểu Oản thì cũng hơi kinh ngạc một chút. Vị đại tẩu này của nàng ta không nghĩ đến tuổi này rồi còn được quang cảnh thế này. Đôi mắt nàng đen, cái mũi thẳng, trên mặt có chút phấn, môi mỏng tô son. Mà màu da trắng nõn kia quả thật đúng là không thua kém mỹ nhân nào.

Uông Dư thị trước kia cũng ngầm nhìn kỹ Trương Tiểu Oản nên biết nàng không xấu, có điều không nghĩ được nàng lại không tồi thế này……

Dọc theo đường đi nàng ta không nhịn được cẩn thận đánh giá vài lần, Trương Tiểu Oản làm như không phát giác mà cứ như cũ cười mà không nói, ngồi rất ngay ngắn.

Hôm nay nàng trang điểm quả thật mang đến cho người ta cảm giác khác với khi để mặt mộc ngày thường. Người khác nhìn nhiều một chút, bản thân nàng nổi bật một chút cũng tốt, không uổng công nàng sáng sớm đã ngồi trước bàn trang điểm đùa nghịch đống phấn son đã lâu không đụng tới.

Vì không để Uông Thượng Thư và Thiện Vương mất mặt nên Trương Tiểu Oản không chỉ trang điểm mà còn kết hợp quần áo khiến cả người càng thêm khác biệt, nhìn qua xác thật giống một phụ nhân động lòng người. Đợi Uông Dư thị dẫ nàng vào hậu viện nhà kia thì tiếng oanh oanh yến yến trong đó đột nhiên yên lặng trong chốt lát. Chờ các nàng đến gần, gặp tướng gia phu nhân quý khí bức người kia thì bà ta mới mở miệng nói, "Đây là Uông Đại phu nhân sao? Lần đầu tiên gặp, không ngờ lại là một mỹ nhân thế này."

Trương Tiểu Oản hơi hơi mỉm cười, cong eo nói, "Giang phu nhân khen ngợi."

Thấy cử chỉ của nàng tự nhiên hào phóng, hoàn toàn không giống

với xuất thân bần nông như người ta đồn đại thì tướng gia phu nhân khong nhịn được cầm khăn che miệng cười nói, "Thật là trăm nghe không bằng một thấy. Ta đã sớm muốn đưa thiệp cho ngài nhưng không nghĩ hôm nay mới mời được ngài tới đây."

Trương Tiểu Oản nhìn năm ngón tay béo ú đang đeo đá quý của bà ta, hơi mỉm cười không nói gì.

Đợi xem qua toàn cảnh nàng mứi lặng yên tính toán trong lòng. Đám phu nhân này quả thật ăn mặc, trang sức đều dùng đồ tinh xảo phú quý. Trên đầu bọn họ đều là trâm vàng, cắm đến mười cái, cộng thêm các trang sức khác thì có đến cả một hai cân. Trương Tiểu Oản nhìn mà thấy đau đầu thay bọn họ, sao có thể đeo mấy cái nặng đầu thế này chứ?

Hội ngắm hoa này đúng là lòe loẹt rực rỡ, ngoài hoa ra còn có người. Trương Tiểu Oản được Uông Dư thị cùng tướng gia phu nhân dẫn đi chào hỏi mọi người. Nàng cẩn thận nhớ mặt bọn họ mới có thể phân biệt được những người đều bôi son trát phấn ăn mặt diêm dúa này với nhau, lại ghi nhớ cụ thể thân phận của bọn họ.

Nàng gặp người ta xong, nhẹ nhàng hỏi thăm vài câu rồi không hề lên tiếng nữa.

Mọi người đầu tiên cười nói với nàng, sau một hồi bọn họ tự nhiên là xem nhẹ nàng ở một bên, chỉ có Uông Dư thị còn cố kỵ thân phận của nàng, thường xuyên thăm dò nhìn lại vài lần.

Đợi kết thúc tiệc ngắm hoa này, từ trong miệng đám phu nhân quyền quý Trương Tiểu Oản cũng biết được một số việc. Nàng biết Uyển Cùng công chúa kia vì mẫu hậu của mình mà ngày ngày ăn chay chép kinh, ốm gầy thành bệnh ở trong cung. Hoàng Thượng cảm thán một mảnh hiếu tâm của nàng ta, lại nghĩ tới thân thể nàng ta ốm yếu nên đồng ý để nàng ta đến sơn trang tránh nóng và giải sầu.

Đám phu nhân quan lại sôi nổi tán thưởng công chúa có hiếu, lại hâm mộ tướng gia phu nhân có phúc khí. Giang phu nhân bị chọc đến cười liên tục, luôn phải lấy khăn che miệng sợ thất lễ.

Hội ngắm hoa này phải hai canh giờ mới tan, xe ngựa dừng trước phủ Thượng Thư. Trương Tiểu Oản tạm biệt Uông Dư thị sau đó mang theo bốn nha hoàn Uông Vĩnh Chiêu phái cho nàng đi về chủ viện. Nàng thấy Uông Vĩnh Chiêu đang cầm sách nhàn nhã nằm trên ghế đọc.

Đợi nàng tới gần Uông Vĩnh Chiêu mới ngước mắt lên quét nàng một cái rồi nhàn nhạt nói, "Đã trở về?"

"Vâng." Trương Tiểu Oản hành lễ với hắn.

"Vậy đi nghỉ ngơi đi." Uông Vĩnh Chiêu lại nói một câu sau đó quay lại với cuốn sách.

Trương Tiểu Oản lui ra vài bước lại dừng chân, quay trở về đứng bên người Uông Vĩnh Chiêu nhẹ thở dài nói với hắn, "Đa tạ ngài."

Sau đó nàng lại làm lễ rồi mới rời đi. Nàng đi rồi Uông Vĩnh Chiêu mới quay đầu nhìn bóng nàng, đợi bóng nàng biến mất hắn mới cầm lấy chén trà Giang Tiểu Sơn đưa tới rồi hỏi, "Ngươi xem nàng có thể cùng phu nhân nhà khác giống nhau mà qua ngày không?"

Giang Tiểu Sơn nghe được thì choáng váng, một hồi lâu sau mới nói, "Cái này tiểu nhân không hiểu. Đại công tử, chuyện của phu nhân tiểu nhân đoán không chuẩn, cũng không hiểu được tâm tư của nàng."

Hắn thực sự là không hiểu được đại phu nhân của bọn họ, nhìn nàng giống như có rất nhiều thương tâm khổ sở nhưng qua hồi lâu cẩn thận nghĩ lại thì kỳ thật phu nhân lại chẳng để bụng cái gì. Đến Đại công tử bệnh sắp chết mà nàng còn chẳng thèm nhăn mày. Hắn quả thực nhìn không rõ người này.

“Hừ……” Nghe Giang Tiểu Sơn nói thế Uông Vĩnh Chiêu hừ cười một tiếng sau đó lắc lắc đầu, phất tay cho hắn lui ra, “Đi xuống đi, đưa bộ trang sức mới đến, bảo Thính quản gia đưa cho nàng là được.”

Giang Tiểu Sơn tuân lệnh lui ra, sau đó lại quay đầu nhìn Đại công tử lúc này hai bên tóc mai đã có chút bạc, trong lòng bất đắc dĩ mà thở dài.

Đại công tử cũng thế, mà phu nhân của hắn cũng thế, dù hắn đã hầu hạ hai người này nhiều năm nhưng vẫn không hiểu được ngươi nào. Ai cũng không biết trong lòng bọn họ nghĩ cái gì, bọn họ đối với đối phương là giả vờ tốt hay thật lòng thật dạ. Cái này hắn hoàn toàn không hiểu.

Chương 139

Từ sau khi Trương Tiểu Oản tham dự tiệc ngắm hoa của tướng gia phu nhân thì cứ cách ngày lại nhận được không ít thiệp mời.

Lần này Uông Vĩnh Chiêu xem như thay nàng tìm tới không ít phiền toái. Tuy biết hắn có ý tốt nhưng ngoài khách khí với hắn thì trong lòng nàng quả thật chẳng thấy cảm ơn tí nào.

Nhưng dù không thích thì nàng vẫn nhẫn nại tham gia mấy tràng yến hội của các nhà khác. Ngẫu nhiên nàng cũng sẽ nghe được chút tin tức trong quá khứ nhưng nghĩ lại thì nàng quả thật không đảm đương nổi loại hoạt động này.

Các nữ nhân trong hậu viện có thể biết được bao nhiêu chứ? Mà cho dù biết thì từ miệng các nàng cũng có thể nghe được bao nhiêu đây?

Việc các nàng có thể làm được chính là thay phu quân làm chút giao dịch dưới mặt bàn để người khác không nhận ra. Tính ra thì đó là ý nghĩa duy nhất khi giao lưu với đám phụ nhân này. Ngoài ra đó cũng là dịp để bọn họ thuận tiện khoe sắc. Bất kể thời đại nào thì khoe khoang đều là ham thích của đám nữ nhân.

Trương Tiểu Oản đi đến mấy yến tiệc rồi không muốn đi nữa. Một là nàng không có khả năng thay Uông Vĩnh Chiêu và Thiện Vương làm bất kỳ giao dịch lén lút nào, chuyện của Uông gia không cho phép một phụ nhân cái gì cũng không biết như nàng nhúng tay. Hơn nữa triều đình nước sâu, nàng không dám cắm một chân vào. Hai là nàng quả thật phiền chán loại hoạt động này. Đám phu nhân kia

không phải thảo luận xiêm y của ai phú quý xinh đẹp thì lại đua đòi bàn tán trang sức của ai đó. Ba là đến tháng 6 mà trời vẫn mưa, Hoài Thiện đã mang theo binh sĩ của mình vâng lệnh hoàng thượng đi ra ngoài cứu tế. Nàng làm gì còn tâm tình mà đi theo đám phụ nhân này ăn ăn uống uống, ngâm gió hỏi trăng.

Thiệp đưa tới đều bị nàng trả lại với lý do bị bệnh. Biểu tình của nàng cũng héo rũ, ăn cũng không nhiều lắm. Ngoài những lúc nhìn Hoài Mộ nàng còn cười nói, những lúc khác nàng sẽ không tự chủ được mà nhìn nước mưa ngây người.

Thính quản gia mời đại phu tới, đại phu thăm mạch xong thì nói với Uông Vĩnh Chiêu là nàng suy nghĩ quá độ mới buồn bực không vui.

Uông Vĩnh Chiêu để ông ta viết phương thuốc bổ, cách hai ngày lại phát ám lệnh để gọi Uông Hoài Thiện trở về một chuyến.

Lần này Hoài Thiện trở về thì cung kính quỳ lạy Trương Tiểu Oản sau đó nói với nàng tình hình bên ngoài. Hắn nói cả nước có mười tám tỉnh lớn thì có đến bảy tỉnh gặp tai hoạ, vạn dặm dân đói, áo rách quần manh, không có cơm bỏ vào miệng. Nhưng vẫn có tham quan ô lại ăn chặn ngân lượng cứu tế và lương thực. Hôm nay hắn vừa giết đám tham quan này, sau đó lại phải ngàn dặm đi qua chỗ khác.

"Vị kia lần này muốn con làm thanh kiếm trong tay ông ta sao?" Trương Tiểu Oản nghe được một hồi lâu mới nói ra câu này.

Uông Hoài Thiện quỳ đến trước chân nàng thấp giọng nói, "Mẫu thân, con cũng nguyện ý. ngài không biết đâu, con về thôn Phiến Diệp Tử, những người chơi cùng con hồi còn nhỏ mười người chỉ còn lại năm. Mẫu thân, cứu một người chính là một người."

"Nhưng con chính là đang giết người ……" Trương Tiểu Oản cắn răng nói từng chữ một, "Bất kể kẻ chấp bút hay người trong dân gia cũng sẽ chỉ nhớ tội này của con chứ không biết đến công lao."

“Thì đã sao?” Uông Hoài Thiện ngẩng đầu, mặt mũi cứng cỏi nhìn nàng, “Con không thẹn với lương tâm là được.”

Trương Tiểu Oản nghe thấy thế thì trầm mặc lại, sau khi ăn tối xong nàng lại tiễn hắn đi, để hắn dầm mưa giục ngựa ngàn dặm. Đi cùng với Uông Hoài Thiện còn có một đội nhân mã Uông Vĩnh Chiêu đưa cho hắn.

Vì thế lúc Uông Vĩnh Chiêu muốn đi đến hậu viện, Trương Tiểu Oản duỗi tay kéo hắn lại. Lúc màn đêm buông xuống, nàng lẳng lặng nằm trong ngực Uông Vĩnh Chiêu hồi lâu mới lã chã rơi lệ nói: “Hắn vẫn còn quá trẻ, không biết trời cao đất dày.”

“Ngươi kệ hắn đi, bảo vệ mạng cho hắn là được. Có một số việc nếu hắn không trải qua thì sẽ không hiểu. Hiện nay ngươi nói quá nhiều cũng vô dụng, cũng không khuyên được hắn.” Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói sau đó vươn tay lấy khăn trên bàn lau nước mắt cho nàng.

“Ta không giúp được gì nhiều cho hắn.” Trương Tiểu Oản nức nở nói. Nàng quả thật không giúp được gì cho hắn, dù nàng có tồn lương cũng chỉ đủ cho mười người, trăm người chứ không đủ bao bọc cả thiên hạ này cho hắn.

Nàng chỉ có thể đưa hắn đến bước này, còn lại hắn phải tự mình đi. Cuối cùng hắn vẫn bay ra khỏi vòng tay nàng mà nàng chưa từng nghĩ tới đợi hắn bay xa rồi trong lòng nàng không hề nhẹ bớt gánh nặng. Nàng cho rằng nàng sẽ nhẹ nhõm hơn nhưng lại phát hiện các cụ nói con đi ngàn dặm mẹ lo lắng quả là không sai.

“Đừng khóc.” Uông Vĩnh Chiêu nói xong một câu này lại lau nước mắt cho nàng sau đó vô lực nhắm mắt. Phụ nhân này giữ hắn lại là để hắn nghe nàng tâm sự lo lắng về đứa nhỏ kia.

Thế này có khác gì cầm dao nhỏ đâm vào lòng hắn?

****

Lần này Hoài Thiện đi rồi Trương Tiểu Oản sa sút tinh thần mấy ngày. Hôm nay mưa đột nhiên ngừng, nàng cũng giống như bừng tỉnh mà ôm Hoài Mộ đi ra ngoài một chuyến.

Lần này nàng trở về thôn Phiến Diệp Tử lại phát hiện ruộng đất đều ngập nước một mảnh mênh mông. Trên mặt nước vẫn có chút màu xanh đang ngoi lên khỏi nước mênh mông, cực kỳ ngoan cường.

Nhưng cũng chỉ có chút xanh tươi đó thôi, chúng không nở được hoa, không kết được quả, không cho người ta lương thực mà họ muốn.

Trương Tiểu Bảo bên kia theo lời Trương Tiểu Oản mà đem hơn nửa lương thực quyên cho một vị quan huyện đáng tin cậy để ông ta cho người mở lều phát cháo. Như thế những người không có cơm ăn có thể sống được thêm một thời gian.

Lúc này cũng có thị tộc cùng hoàng thương ra mặt mở lều phát cháo. Có nạn hạn hán mấy năm trước làm bài học nên lần này những gia đình giàu có đều tồn lương nhiều hơn. Bây giờ coi như bọn họ cũng bỏ ra nhiều ít để cứu trợ dân thường.

Trên triều, hoàng đế hạ chỉ đợi nước rút, quốc khố sẽ mở kho để dân lấy hạt giống, mỗi nhà sẽ được nhận số lượng hạt giống tính theo đầu người.

Người dân của Đại Phượng triều không trồng trọt vào tháng 6 tháng 7 nhưng lúc này nghe nói phía trên có người sẽ tới dạy bọn họ cách trồng trọt, ươm mạ thì mọi người đều vui mừng, sôi nổi quỳ xuống đất hô to Hoàng Thượng thánh minh.

Việc này nàng nghe hạ nhân của Thượng Thư phủ nói, trên mặt bọn họ là sùng kính đối với tân hoàng, coi ông ta như Cửu Long chân quân được trời cao phái xuống giải cứu dân bị tai ương.

Đợi đến khi bá tánh thật sự đến lĩnh hạt giống thì tiếng ca tụng càng lớn hơn. Dù Trương Tiểu Oản chỉ ở trong nhà cũng thường thấy nô tài trong phủ của mình quỳ xuống đất dập đầu cho hoàng đế. Thâm trạch nội viện còn như thế thì không biết bên ngoài còn cuồng nhiệt đến thế nào.

Thấy trong khoảng thời gian này Trương Tiểu Oản bình tĩnh nhiều, đêm nay Uông Vĩnh Chiêu hỏi nàng, "Ngươi không cảm thấy phương pháp của Hoàng Thượng tốt sao?"

Trương Tiểu Oản kinh ngạc khi thấy hắn có thể nói một lời trúng đích. Nàng trầm mặc một hồi sau đó vẫn quyết định nói thật lời trong lòng, "Mấy năm nay ta đã thử ươm mạ trồng trọt ở những thời điểm khác nhau. Thí nghiệm qua lại thì thấy chỉ có gieo trồng vào tháng tư mới là tốt nhất, còn nếu trồng các tháng khác thì hạt kê không phát triển tốt, hạt giống không thích hợp trồng cho mùa sau. Phía bắc này nóng hơn phía nam, hạt kê đến đầu tháng 9 đã thu hoạch. Bây giờ ươm trồng vào tháng 6, cho dù dùng biện pháp thúc phát triển thì hạt kê thu được sẽ không nhiều. Hy vọng biện pháp của hoàng đế cao minh hơn ta, có lẽ ta cũng chưa nắm chắc được việc này cho lắm."

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì cười cười, vén tóc ra sau tai cho nàng nói, "Vậy ngươi nhìn xem biện pháp của ông ta có cao minh hơn so với ngươi không."

Thấy hắn nói có vẻ không cho là đúng, Trương Tiểu Oản do dự một chút rồi ngẩng đầu hỏi hắn, "Đây là biện pháp của ai dâng lên hoàng thượng vậy?"

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng một cái, hơi ngừng lại rồi nói, "Ngươi cũng có nghe qua người này rồi, là Uyển Cùng công chúa."

Trương Tiểu Oản nhẹ "A" một tiếng. Uông Vĩnh Chiêu siết chặt bàn tay đang ôm eo nàng, cúi đầu nhìn nàng nói, "Hối hận hả?"

“Hả?”

“Nếu còn muốn nàng ta làm con dâu mình thì cũng có biện pháp.”

Trương Tiểu Oản nghe được thì xấu hổ, nhanh chóng lắc đầu, “Không cần, không cần.” Nàng cũng không dám tìm đứa con dâu như thế. Một đứa con trai to gan lớn mật đã quá đủ, nếu lại thêm một đứa con dâu như thế thì nửa đời sau của nàng làm sao sống nổi.

Thấy nàng lắc đầu cực nhanh, trên mặt còn ửng đỏ khiến cả người thêm vài phần kiều diễm, ánh mắt Uông Vĩnh Chiêu cũng thâm trầm theo. Hắn tắt đèn, xoay người áp lên người nàng.

Từ sau đêm đó nàng giữ hắn lại, Uông Vĩnh Chiêu cũng ngày ngày ở lại đây. Đây cũng là lần đầu tiên từ khi nàng trở về nghĩ tới việc tiếp tục dây dưa với nam nhân này, vì Hoài Thiện và Hoài Mộ.

Lại một đêm quay cuồng, Trương Tiểu Oản mệt cực kỳ mà nằm bò ra thiếp đi, để mặc Uông Vĩnh Chiêu ở sau lưng nàng khẽ hôn.

Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng ngủ thì nửa đè lên người nàng, đầu dựa vào sườn mặt của nàng, dán lên cùng ngủ. Phụ nhân này dù không có quốc sắc thiên hương nhưng vẫn có thể làm ấm thân thể hắn.

Đó cũng là vì sao hắn chịu tốn sức lực trên người đứa nhỏ kia.

****

Hoài Mộ sắp hai tuổi, nói chuyện đã rất rõ ràng, bước chân cũng ổn thỏa nhiều. Bên ngoài trời cũng không mưa liên tục nữa, bây giờ lại là mùa hạ nên quần áo của đứa nhỏ cũng ít, cực kỳ tiện cho hắn đi nghịch ngợm khắp nơi.

Trương Tiểu Oản cũng phát hiện tính tình Hoài Mộ quả thật khác xa

Hoài Thiện. Hoài Thiện ở tuổi này làm gì cũng không sợ, hai tuổi đã có thể chỉ huy Cẩu Tử đi cắn người hắn không thích. Còn Hoài Mộ lại cực kỳ ôn nhu, cho dù có nha hoàn té ngã hắn đều sẽ đi qua dỗ dành, sau đó nói câu "Đau đau bay đi" giống như khi hắn ngã được Trương Tiểu Oản an ủi.

Hắn lúc này thật sự rất lương thiện.

Ngày này Trương Tiểu Oản cùng Uông Vĩnh Chiêu ngồi ở dưới hành lang uống trà nhìn hắn ở trong viện chơi đùa. Lúc này hắn tới trước bàn bọn họ muốn cầm kẹo vừng đưa cho gã sai vặt đang chơi đùa cùng hắn ăn.

Gã sai vặt được kẹo thì xa xa hành lễ với bọn họ. Hoài Mộ thấy thế thì cả người nho nhỏ cũng học gã sai vặt làm lễ cho bọn họ. Trương Tiểu Oản thấy thế thì nở nụ cười, quay đầu nói với Uông Vĩnh Chiêu vẫn cầm sách binh thư không buông, "Hoài Mộ đúng là trưởng thành rồi, còn biết hành lễ cho chúng ta."

Uông Vĩnh Chiêu cũng nhìn Uông Hoài Mộ với ánh mắt ôn nhu, nghe thấy nàng nói thế thì cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Trương Tiểu Oản rót thêm trà cho hắn, mới vừa buông ấm trà đã thấy Giang Tiểu Sơn bước nhanh đến, trên mặt mồ hôi đầm đìa. Vừa tới trước mặt bọn họ hắn đã quỳ xuống nói, "Không ổn rồi, Đại công tử, đại phu nhân, lão phu nhân bên kia lại nháo lên rồi."

"Làm sao vậy?" Trương Tiểu Oản vội đứng lên hỏi một câu.

"Lão gia muốn nạp tân di nương vào nhà, lão phu nhân nói sẽ thắt cổ cho xem. Tứ phu nhân vừa rồi cho người tới đây mời Đại công tử và ngài nhanh chóng trở về xem thế nào."

Chương 140

Sau khi ngồi ổn trên xe ngựa, Trương Tiểu Oản ngắm ngắm Uông Vĩnh Chiêu, thấy sắc mặt hắn bình tĩnh thì trong lòng nghĩ ngợi một lát xem chút nữa phải nói gì mới tốt.

Cha chồng muốn nạp di nương mới thì người làm con dâu như nàng chẳng quản được cái gì, cùng lắm là để hạ nhân hủy dây thừng đừng để bà bà thật sự thắt cổ chết là được.

Trong lòng nàng nghĩ thế thì cũng bình tĩnh lại, lưng thẳng hơn. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu ở bên cạnh đã mở miệng nhàn nhạt nói, "Ngươi đến đó khuyên mẫu thân nghỉ ngơi cho tốt, lại tìm đại phu tới xem cho bà ấy là được."

"Đã biết." Trương Tiểu Oản cúi đầu đồng ý.

"Đó không phải di nương mới mà là ngoại thất phụ thân nuôi ở ngoài đã mấy năm nay. Lần này chẳng qua ông ấy muốn đón người về nhà thôi, không có gì trở ngại."

Trương Tiểu Oản nghe được cái này thì hơi ngây ra, ngẩng đầy nhìn Uông Vĩnh Chiêu lúc này sắc mặt thật sự bình tĩnh. Hắn cũng liếc nàng một cái, sau đó đạm mạc nói, "Để nha hoàn, bà tử theo sát một chút."

Trương Tiểu Oản yên lặng gật đầu.

Đợi cho đến khi tới Uông phủ, Uông Vĩnh Chiêu đi tiền viện, Giang Tiểu Sơn được Uông Vĩnh Chiêu dặn dò mang theo nha hoàn bà tử

nhắm mắt theo đuôi mà đi theo Trương Tiểu Oản phía sau.

Uông Dư thị thấy nàng thì trên mặt vẫn còn chút hoảng hốt chưa tiêu. Sau khi hành lễ với Trương Tiểu Oản nàng ta mới nói, "Mẫu thân đang ngồi ở trong phòng, để ta dẫn tẩu tử đi qua."

Trương Tiểu Oản nhẹ gật đầu với nàng ta, đợi tới chỗ Uông Hàn thị, còn chưa vào cửa nàng đã nghe thấy bên trong vang lên những tiếng bùm bùm, giống như chai lọ bị đập nát.

Trương Tiểu Oản nhẹ liếc Uông Dư thị thì thấy nàng kia xấu hổ cười sau đó nhẹ giọng nói, "Đồ đáng giá đều đã thu lại, chỉ để lại mấy cái không đáng tiền, bên cạnh còn có nha hoàn trông chừng nữa."

Trương Tiểu Oản chưa nói gì mà chỉ xách váy đi vào. Trong sân thoạt nhìn có vẻ đã được quét tước một lần nhưng vẫn lộ ra một chút không hợp quy tắc, hẳn là Uông Hàn thị đã nháo không ít ở đây.

Nàng mới vừa đi vào gia nhà ngoài nơi Uông Hàn thị ở thì đã thấy bà ta đầu tóc rối bù đánh về phía này, trong miệng khóc kêu, "Con dâu cả, ngươi đã tới rồi. Ngươi mau nhìn cha chồng không biết xấu hổ của ngươi đi, đã 50-60 rồi, cháu nội đã sắp lấy vợ rồi mà ông ta còn muốn đón người mới vào cửa. Ông ta là muốn để Thiện Vương mất mặt đó, con dâu cả à……"

Còn may bà tử nha hoàn Trương Tiểu Oản mang tới đều nhanh nhẹn, Uông Hàn thị vừa đánh tới thì bọn họ đã tiến lên đón được, không để bà ta đến gần Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản nhìn đám bà tử nàng mang đến quy củ mà đỡ Uông Hàn thị ấn trở về ghế dựa, còn nàng thì ngồi xuống một cái ghế khác, sau đó nhàn nhạt nói với Uông Dư thị, "Bưng trà lên đi."

Dứt lời nàng lại lạnh lùng nhìn nha hoàn của Uông Hàn thị, "Còn không cầm khăn lại đây lau mặt cho lão phu nhân?"

Có lẽ là do ngữ khí của nàng quá lạnh lùng, lại mang theo uy nghiêm nên Uông Dư thị vội mang theo nha hoàn xuống chuẩn bị trà, lấy khăn.

Uông Hàn thị vốn khóc nháo lúc này lại duỗi tới kéo tay Trương Tiểu Oản. Nàng thoáng nhìn, không dấu vết mà nâng tay lên cầm khăn lau miệng đồng thời tránh thoát tay bà ta duỗi tới.

Uông Hàn thị thấy thế thì đôi mắt lạnh lùng, khóc lóc kể lể trên mặt cũng thiếu mất vài phần, thay vào đó là vài phần khắc nghiệt nói, "Trương thị, ngươi tới để xem lão thái bà ta bị chê cười sao?"

Trương Tiểu Oản giương mắt nhìn Uông Hoài thị lúc này vẫn không hề thay đổi mà dùng giọng điệu cường ngạnh như cũ thì đạm mạc cười nói, "Lời này của ngài con dâu không dám nhận, con dâu kính ngài còn không kịp kia kìa."

Giang Tiểu Sơn lúc này đang đứng cạnh cửa, Trương Tiểu Oản gọi hắn một tiếng, "Tiểu sơn, ngươi đi nói cho Đại công tử một tiếng là ta qua thỉnh an lão phu nhân bên này rồi sẽ đi qua phụng trà cho cha chồng."

Dứt lời nàng đứng lên cúi người với Uông Hàn thị nói, "Ngài nghỉ ngơi đi, con dâu sẽ cho người mời đại phu đến xem thân thể ngài có trở ngại gì không."

Mắt thấy nàng muốn đi, Uông Hàn thị đập bàn rống to, "Ngươi để mặc ông ta ném mặt mũi của phu quân và nhi tử mình như thế sao?"

"Lời này của bà bà sai rồi," Trương Tiểu Oản quay đầu, không nhanh không chậm nói, "Cha chồng cũng không phải nạp người mới mà là đón người xưa về tiếp tục nuôi dưỡng thôi. Người ngoài nhìn vào sẽ cảm kích nói ngài ấy nhớ tình cũ. Uông gia trọng tình trọng nghĩa, cha chồng là tấm gương tốt cho Uông gia, vậy ai dám nói gì chúng

ta chứ? Nhưng bà bà ngài, không biết cha chồng đối với ngài tình thâm ý trọng thì thôi, bây giờ lại……”

Trương Tiểu Oản cúi đầu, nhìn nhìn mảnh sứ bị vỡ nằm trong một góc, khóe miệng nhàn nhạt nhếch lên nói, “Đồ lặt vặt trong nhà đều tùy ngài đập phá nhưng hiện tại là năm thiên tai, ngay cả trong cung hoàng đế cũng chỉ ngày ăn hai bữa, còn ăn chay để tiết kiệm bạc cho lương dân bá tánh dùng. Ngài đập phá đồ thế này, chỉ một cái bình đã không biết tốn bao nhiêu tiền, cha chồng dung túng ngài như thế thì có gì phải xin lỗi ngài chứ?”

Nàng nói xong một đoạn dài nhưng Uông Hàn thị lại chỉ nghe được đến câu người không phải mới mà là đón người cũ về. Bà ta nghĩ tới cái gì đó, đôi mắt trở nên trắng dã sau đó ngất đi. Người hầu trong phòng kinh hô, Trương Tiểu Oản thấy bọn họ nâng bà ta tới trên giường thì gọi Uông Dư thị qua một bên nói, “Vĩnh Trọng năm nay ở Binh Bộ làm việc được bao lâu rồi?”

“Ba tháng, hiện tại là tháng bảy mà chàng bắt đầu từ tháng tư.”

“Ừ, vậy cứ làm cho tốt. Đầu năm nay đúng là lúc triều đình cần người, chớ để việc trong nhà kéo sau lưng.”

“Em dâu biết.” Uông Dư thị nghe lời này thì cấp tốc hành lễ với Trương Tiểu Oản nói, “Ngài yên tâm, bà bà nhất định sẽ không có việc gì.”

“Giám sát chặt chẽ một chút,” lúc này Trương Tiểu Oản cũng không ngại nói trắng ra, “Đừng để bà ta có chuyện gì. Hai người đứng đầu trong nhà vừa mới ngồi lên chức vị mới, còn chưa vững vàng. Bà ta không nghĩ tới người nhà thì các ngươi phải thay bà ấy suy nghĩ cẩn thận, đừng để tâm huyết của Đại công tử dành cho các ngươi bị uổng phí.”

“Em dâu biết.” Uông Dư thị lại hành lễ, trầm giọng đáp.

****

Trương Tiểu Oản đi đến tiền viện kính trà cho Uông Quan Kỳ.

Uông Quan Kỳ gọi một phụ nhân ra chào hỏi nàng. Trương Tiểu Oản thấy vị di nương kia không lớn hơn nàng bao nhiêu, mặt mày lại cực kỳ vũ mị, phong tình vạn chủng.

Trương Tiểu Oản thấy thế thì cười cười nhẹ nhàng gật đầu với nàng ta sau đó ôn tồn nói "Miễn lễ" rồi không nói gì nữa. Nàng nghĩ nếu Uông Hàn thị thấy vị di nương mỹ lệ phi phàm này, lại bị nàng ta lượn lờ trước mặt thì sợ là ngày sau của bà ta cũng không dễ chịu lắm đâu.

Uông Vĩnh Chiêu nói vài câu với Uông Quan Kỳ sau đó đứng dậy muốn mang Trương Tiểu Oản đi đến chỗ Uông Hàn thị thỉnh an rồi hồi phủ. Mới vừa đi tới ngoài cửa đã tháy quản gia hiện tại của Uông phủ là Vương quản gia chạy tới, mồ hôi ướt đầm đìa mà chào hỏi bọn họ sau đó nói, "Lão phu nhân mới vừa tỉnh lại đã chạy ra ngoài cửa muốn tìm giếng nhảy xuống."

Trương Tiểu Oản kinh "A" một tiếng, sau đó cầm khăn che miệng. Uông Vĩnh Chiêu nhíu mày nhìn nàng một cái sau đó nói với Uông Quan Kỳ nói, "Phụ thân, con đi xem một cái."

"Đi đi." Uông Quan Kỳ nhàn nhạt nói.

Trương Tiểu Oản nhẹ rũ mắt, khóe mắt nhìn đến trên mặt vị cha chồng của mình, chợt lóe ra một tia chán ghét.

Đi đến nửa đường Uông Vĩnh Chiêu ngừng bước, vẫy lui hạ nhân sau đó vươn tay túm lấy cái tay Trương Tiểu Oản đang đặt ở bên miệng. Lúc hắn nhìn thấy cả mặt nàng thì lãnh đạm nói, "Ta chỉ ở ngoài cửa ngồi một hồi, ngươi biết phải làm thế nào xử trí thỏa đáng chứ?"

Trương Tiểu Oản ngước mắt nhìn hắn, suy nghĩ một hồi rồi nhẹ nhàng nói, "Ngài tùy ý để ta làm gì thì làm sao?"

"Nói."

"Thiếp thân có một cách này có lẽ hữu dụng."

"Vô nghĩa."

Thấy Uông Vĩnh Chiêu khiển trách nàng, Trương Tiểu Oản không cho là đúng mà cười cười, sau đó nàng giơ tay gọi Giang Tiểu Sơn sau đó nói với hắn, "Đi mời di nương của lão gia tới đây, để ta mang nàng ta đi báo kiến lão phu nhân."

"Vâng?" Giang Tiểu Sơn nghe được thì choáng váng, ngây ra như phỗng mà nhìn đại phu nhân nhà hắn, không biết nàng muốn gì. Cái này rõ ràng là càng khiến lão phu nhân thêm hận không phải sao?

"Đi đi," Trương Tiểu Oản bình tĩnh mà phất phất tay để Giang Tiểu Sơn chạy nhanh đi mời người, "Đại công tử cùng ta chờ ở đây."

Giang Tiểu Sơn lĩnh mệnh, nhưng vẫn là nhìn thoáng qua Uông Vĩnh Chiêu, thấy hắn gật đầu thì hắn mới nhanh chóng chạy đi làm việc.

Trong lúc chờ đợi Trương Tiểu Oản nhìn phiến đá xanh bên chân mình, không đến một lúc sau tân di nương kia đi theo Giang Tiểu Sơn lại đây. Nàng ta nhanh chóng đi qua hành lễ với bọn họ, "Đại công tử, đại phu nhân……"

"Miễn lễ." Trương Tiểu Oản cười với nàng ta sau đó không hề nói nhiều mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng sau đó nhấc chân đi, không lâu sau đoàn người đi tới chỗ Uông Hàn thị ở.

"Ngài ở đây ngồi một lát, ta mang Hoa di nương đi vào trước." Tới

gian ngoài Trương Tiểu Oản hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu sau đó dẫn di nương kia đi vào nội phòng của Uông Hàn thị.

Mới vừa tiến vào cổng vòm nhỏ ở nội phòng Trương Tiểu Oản đã hơi cất giọng hỏi, "Bà bà, ngài có ở đây không? Ta mang theo Hoa di nương tới thỉnh an ngài."

Nàng vừa dứt lời thì đã thấy tiếng mắng chửi người truyền ra. Trương Tiểu Oản chỉ nghe được hai chữ thì giọng nói kia đã bị người ta che lại, nghe không rõ nữa.

Mặt mày nàng bất động, tiếp tục dẫn người đi vào trong phòng, nhưng vừa bước đến bậc thang đã thấy nha hoàn Tiểu Hồng bên người Uông Hàn thị đi tới trước mặt nàng hành lễ nhẹ giọng nói, "Lão phu nhân nói ngài chờ một chút."

"À……" Trương Tiểu Oản nghe được lời này thì nhướng mày, giọng hơi lớn một chút, "Không biết bà bà hiện tại đang làm gì? Lúc này tân di nương đi qua hành lễ sau đó ta sẽ cùng Đại công tử hồi phủ. Đại công tử còn đang chờ ở bên ngoài, chờ bà bà gặp người rồi ngài ấy sẽ đến thỉnh an rồi còn trở về."

"Ngươi là cái đồ ác phụ không hiểu lễ nghĩa," lúc này cửa phòng kia mở lớn, chỉ thấy Uông Hàn thị mới chải tóc được một nửa đứng ở cửa chửi ầm lên với Trương Tiểu Oản, "Làm gì có chỗ nào mà chủ tử phải chờ để một cái giày rách tiến vào cửa chứ?"

"Mẫu thân." Lúc này, Uông Vĩnh Chiêu từ bên ngoài cổng vòm đi vào, đợi lên tiếng rồi hắn lập tức đi tới bên người Trương Tiểu Oản, chắp tay khom lưng hành lễ. Đợi hành lễ xong hắn lại nhàn nhạt nói với Uông Hàn thị, "Trong phủ hài nhi còn có việc quan trọng cần xử lý. Trương thị cũng sẽ theo hài nhi trở về. Lúc này thỉnh an ngài xong con xin phép về trước."

"Bà bà," lúc này Trương Tiểu Oản mới xin lỗi mà cười với Uông Hàn thị sau đó hành lễ nói, "Con dâu phải đi rồi."

Uông Vĩnh Chiêu không chờ nàng xong một lời cuối đã xoay người bước đi. Bọn nô tài đều cung kính khom lưng chờ ở một bên, không dám nhìn hắn. Trương Tiểu Oản cũng vội vàng cất bước mới đuổi kịp vị Thượng Thư đại nhân khí thế quá lớn này.

Đợi nàng đi tới cạnh cửa thì nghe thấy có tiếng tát tai vang lên phía sau, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng di nương kia kêu đau. Tiếng kêu kia cực kỳ quyến rũ, người nào nghe vào cũng thấy đau lòng, nhưng nếu đổi lại là người không hiểu rõ chuyện nghe vào trong tai lại giống tiếng rên rỉ đêm xuân.

Trương Tiểu Oản nghe được thì ẩn ẩn có chút buồn cười, cũng không tự chủ được mà cầm khăn che giấu ý cười bên miệng. Nhưng nàng mới đưa khăn lên thì thấy Uông Vĩnh Chiêu quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng một cái. Trương Tiểu Oản thấy tầm mắt đầy trào phúng của hắn thì càng vội đưa khăn lên che miệng.

Bên này bọn họ vừa mới nhìn nhau thì trong nội viện đã truyền đến tiếng Uông Hàn thị gọi từng câu tiện nhân, giọng nói cực kỳ lớn. Trương Tiểu Oản nghe xong thì thực sự thở dài nhẹ nhõm một hơi, buông cái khăn bên miệng nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Ngài yên tâm đi, thân thể bà ấy rất tốt, một chốc một lát sẽ không sao đâu."

Trước mặt một di nương tuổi trẻ mỹ lệ như thế thì cho dù chỉ là người có chút lòng dạ cũng không nuốt được ngụm khí kia mà đi tìm chết.

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong lời này thì không nói gì nhưng đến trên xe ngựa hắn siết chặt lấy cằm Trương Tiểu Oản. Đôi mắt lãnh khốc của hắn nhìn chằm chằm môi, mũi rồi đôi mắt của nàng. Sau đó hắn nhìn thẳng nàng không bỏ, lúc Trương Tiểu Oản cho rằng hắn sẽ nhịn không được mà bóp chết nàng thì ai ngờ hắn lại cúi đầu mạnh mẽ hôn nàng.

Chương 141

Môi Trương Tiểu Oản sưng lên đi về phủ. Uông Vĩnh Chiêu thì cả người sương lạnh, hắn vừa xuống xe ngựa thì đám hạ nhân đã sôi nổi tránh xa hắn ba thước.

Trương Tiểu Oản mặt không biểu tình mà đi theo phía sau hắn, theo bước chân nhanh nhẹn của hắn nàng không nhanh không chậm đi phía sau.

Cho tới nay, nàng vẫn luôn kính cẩn nghe theo, giả vờ ôn nhu chăm sóc nhưng lúc nãy ở trên xe ngựa, lúc Uông Vĩnh Chiêu vươn đầu lưỡi cường ngạnh mà tìm được miệng nàng thì phản ứng của thân thể chân thật khiến nàng không thể tiếp tục lừa dối bản thân và hắn.

Nàng cắn chặt răng, hai mắt lạnh lẽo nhìn qua. Nàng không thích hắn hôn nàng như thế, lúc ở trên giường nàng đã tránh né hắn lâu nay, nhưng lúc này nàng không thể tránh, cũng không thể giấu.

Thời khắc đó nàng bị đánh về nguyên hình.

Uông Vĩnh Chiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó hắn cười lạnh vài tiếng rồi dựa vào thành xe ngựa mà nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người lạnh lẽo không nói lời nào. Trương Tiểu Oản cũng chỉ có thể trầm mặc mà gục đầu xuống, duy trì bộ dạng kính cẩn nghe theo.

Đêm đó Uông Vĩnh Chiêu lại đi hậu viện, nửa đêm trở về trên người dính mùi son phấn của nữ nhân nồng đến độ Trương Tiểu Oản không thể ngủ được. Nàng chỉ đành nhắm mắt chậm rãi đợi bình

minh.

Sáng sớm khi nàng thức dậy, mới vừa xuống đất phủ thêm áo, hơi nghiêng người qua đã thấy Uông Vĩnh Chiêu lạnh như băng nằm trên giường nhìn nàng. Nàng hành lễ với hắn sau đó xoay người sang chỗ khác mặc váy. Nhưng mới vừa kéo váy đến bên hông thì phía sau đã có người ôm lấy ngực nàng, một tay cởi bỏ quần lót của nàng rồi dò xét đi vào.

"Đại công tử, không còn sớm, ta muốn đi xem Hoài Mộ đã tỉnh chưa." Mặc hắn muốn làm gì thì làm, Trương Tiểu Oản chỉ nhàn nhạt nói.

Uông Vĩnh Chiêu không lên tiếng, nhưng hai ngón tay hắn vẫn hung hăn đâm vào bên dưới khiến nàng đau đớn. Trong nháy mắt đó Trương Tiểu Oản càng mặt không biểu tình, đôi mắt nhìn ngoài cửa sổ không lên tiếng nữa.

Uông Vĩnh Chiêu càn quấy vài cái sau đó rút tay ra, đè nàng lên bàn, mạnh mẽ xâm chiếm nàng. Sau một lúc lâu, hắn mới thở phì phò buông lỏng tay ra, lùi về sau vài bước rồi nằm ngã lên giường.

Trương Tiểu Oản mất một lúc mới phục hồi, đỡ bàn đứng thẳng người. Nàng đi tới phòng nhỏ dùng làm phòng tắm rửa bên cạnh, cầm khăn lau khô hỗn hợp máu huyết rồi tìm quần lót và váy mặc vào. Sau đó nàng ra cửa múc nước lạnh vào lau rửa rồi mới mặc lại quần áo.

Lúc đi qua phòng ngủ thấy người trên giường vẫn nằm ở kia không đắp chăn. Trương Tiểu Oản không có biểu tình gì đi qua, cầm chăn đắp cho hắn rồi đi ra cửa.

Lúc này Hoài Mộ còn chưa tỉnh lại, nàng ngồi ở mép giường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn mà cười nhạt. Trong phòng không có ai, lúc này nàng mới có thể thoáng thả lỏng thân thể đau nhức, dựa vào đầu giường hát khẽ làn điệu nàng vẫn hay hát cho Hoài Thiện

nghe.

Đó là làn điệu quê nhà của nàng, chỉ có lúc thế này nàng mới dám hát nó và nhớ tới ở cuộc đời kia nàng từng hạnh phúc thế nào.

****

Uông Vĩnh Chiêu đi ra ngoài mấy ngày, lúc trở về hắn mang cho Trương Tiểu Oản một lá thư của Hoài Thiện. Trương Tiểu Oản nhận tin, rũ mắt nhìn phong thư sau đó lại ngẩng đầu cười nhạt nói với hắn, "Ngài nghỉ tạm một hồi, để ta múc nước cho ngài rửa mặt rồi ăn cơm trưa nhé?"

Uông Vĩnh Chiêu không nhìn nàng mà chỉ nhẹ gật đầu coi như đồng ý. Trương Tiểu Oản ra cửa gọi gã sai vặt tới đổ nước ấm, lại để nha hoàn tiến vào hầu hạ. An bài xong nàng hành lễ với Uông Vĩnh Chiêu sau đó nói, "Ta đi xem Hoài Mộ."

Uông Vĩnh Chiêu "Ừ" một tiếng, vẫn không nhìn nàng.

Trương Tiểu Oản đi tìm Hoài Mộ đang ở trong viện chơi đùa rồi chơi với hắn một lúc. Nàng căn giờ đoán Uông Vĩnh Chiêu đã tắm rửa xong thì mang Hoài Mộ về nhà chính. Nhưng lúc bước lên bậc thang, sắp bước vào hành lang thì nàng vẫn hơi do dự nhìn vài lần thấy mọi thứ bình tĩnh nàng mới mang Hoài Mộ qua.

Hôm nay hai nha hoàn tới hầu hạ diện mạo đều tốt, Trương Tiểu Oản mắt lạnh nhìn hai nha hoàn không an phận này. Nàng không biết Uông Vĩnh Chiêu tắm rửa có xảy ra chuyện hoang đường gì không, lại sợ Hoài Mộ nhìn thấy nên vẫn muốn cẩn thận một chút.

Vào nhà chính, Uông Vĩnh Chiêu đã mặc tốt quần áo ngồi ở gian ngoài, bên trái cái bàn, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trương Tiểu Oản cười ôm Hoài Mộ đi qua thấy thế thì tức khắc cứng người. Chỗ cửa sổ này vừa lúc nhìn thấy còn đường nàng đi qua lúc nãy. Chỗ nàng dừng chân phán đoán động tĩnh vừa nãy đúng là cách cánh cửa sổ

không xa.

Có khung cửa sổ chống đỡ, bên ngoài nhìn không tới bên trong, nhưng người bên trong lại nhìn rõ ràng được bên ngoài.

"Phụ thân, phụ thân……" Hoài Mộ gọi một đường, vừa đến bên người Uông Vĩnh Chiêu hắn đã thò tay ra. Uông Vĩnh Chiêu lúc này cũng thu hồi ánh mắt ôm con vào trong ngực.

"Hoài Mộ có ngoan ngoãn ăn cơm không?" Vừa ôm hắn thì biểu tình rét lạnh vạn năm của Uông Vĩnh Chiêu đã hòa hoãn xuống, khóe miệng có ôn nhu.

"Có, Hoài Mộ có ngoan ngoãn……" Hoài Mộ hôn hôn lên mặt Uông Vĩnh Chiêu, làm nũng nói.

Khóe miệng Uông Vĩnh Chiêu chứa ý cười, ánh mắt cũng ôn nhu hẳn lên, "Vậy là tốt rồi, không uổng phí phụ thân ở bên ngoài còn lo lắng con ở nhà có nghe lời hay không."

Hắn vừa dứt lời này thì mặt sau đã có nha hoàn sợ hãi mà kêu, "Phu nhân……"

Trương Tiểu Oản quay mặt đi, nhìn nha hoàn kia e lệ mà nhìn nàng sau đó quỳ xuống nói, "Tiếu Nhi, Tiếu Nhi nàng……"

"Nàng làm sao?"

"Nàng còn ở phòng tắm?"

"Ở phòng tắm làm sao?"

"Nàng ngất đi."

"Sao lại ngất?"

“Đại công tử…… Đại công tử…… Đại công tử đánh.” Nha hoàn vừa nói xong thì khóc lóc dập đầu với nàng.

Trương Tiểu Oản liếc nhìn nàng ta một cái, lại đi tới bên người Uông Vĩnh Chiêu ngồi xuống bên cạnh sau đó ôn hòa thương lượng với hắn, “Ngài xem, nàng ta đã ký khế ước bán mình, hay là bán ra ngoài?”

Uông Vĩnh Chiêu không lên tiếng mà chỉ chuyên tâm cầm kẹo trên bàn đút cho Hoài Mộ.

Trương Tiểu Oản nói xong lời này thì đứng lên gọi Giang Tiểu Sơn tới nhẹ nhàng nói với hắn, “Kéo nha hoàn dám có ý định bò giường kia bán ra ngoài. Bán cho ai thì ngươi nhìn, cũng chọn nhà nào tốt mà bán luôn cái kẻ đang khóc sướt mướt này đi. Cũng bảo Thính quản gia truyền lời của ta nói ta không thích có người bò giường trong phòng ta, cũng không thích có kẻ ở trước mặt ta khóc lóc sướt mướt. Lần sau nếu ai phạm phải thì không phải chỉ bán đi dễ dàng như thế này đâu.”

Nàng nhẹ nhàng nói xong thì nhìn Giang Tiểu Sơn. Hắn bị đôi ,ắt lãnh đạm của nàng nhìn thì sợ đến khom lưng đáp “Vâng” sau đó sai người kéo nha hoàn kia xuống rồi mình cũng lui ra.

Trương Tiểu Oản xoay người đi về trước bàn nhìn thấy Hoài Mộ đang ôm tay Uông Vĩnh Chiêu rồi gặm kẹo cha hắn cầm cho hắn ăn. Trương Tiểu Oản đến gần thấy thế thì hỏi, “Đây là kẹo gì?”

“Hạt thông.” Uông Vĩnh Chiêu lên tiếng.

Trương Tiểu Oản cầm lấy một viên nếm thử thì quả thực là mùi hạt thông. Đây có lẽ cũng là thứ hiếm lạ, chắc Uông Vĩnh Chiêu nghĩ tới Hoài Mộ nên mới đặc biệt mang về.

Trương Tiểu Oản ở một bên thấy Hoài Mộ ăn xong kẹo trong tay cha hắn thì lại duỗi người muốn lấy một cái nữa. Nàng lắc đầu nói,

“Không thể ăn nữa, đến giờ cơm trưa rồi.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì ôm Hoài Mộ lên đi tới nhà chính, miệng cùng con hắn nói chuyện véo von. Đứa nhỏ tuổi này đúng là lúc thích hỏi lung tung, nhưng Uông Vĩnh Chiêu cũng không chê phiền. Hoài Mộ hỏi hắn vài câu giống nhau hắn cũng sẽ kiên nhẫn đáp y hệt.

Bữa cơm này cũng trải qua trong tiếng nói chuyện của hai cha con. Trương Tiểu Oản an tĩnh ngồi ở một bên gắp đồ ăn, thêm cơm cho hai bọn họ, ngẫu nhiên nàng cũng sẽ cười trả lời những câu Hoài Mộ hỏi nàng. Bữa trưa cứ thế mà qua đi.

Dùng cơm trưa xong Uông Vĩnh Chiêu ở trong phòng nghỉ tạm một buổi trưa. Buổi tối Trương Tiểu Oản không nhìn thấy hắn tới, cũng không thấy Giang Tiểu Sơn thì gọi Thính quản gia tới hỏi Đại công tử đi đâu. Lúc này nàng mới biết hắn đi ra ngoài. Là đi ra ngoài chứ không phải đi hậu viện, Trương Tiểu Oản lúc này mới đút cơm cho Hoài Mộ trước.

Uông Vĩnh Chiêu về đến nhà đã là giờ Hợi, Trương Tiểu Oản đang thêu thùa may vá dưới ánh đèn dầu. Vừa thấy hắn nàng đã đứng dậy nói, “Ngài đã dùng cơm chưa?”

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng một cái, không lên tiếng. Giang Tiểu Sơn ở phía sau hắn nhỏ giọng đáp, “Đại công tử cùng vài vị đại nhân uống rượu, uống không ít nhưng cơm thì không ăn được bao nhiêu.”

“Ta cũng chưa ăn, ngài ăn với ta một chút nhé?” Trương Tiểu Oản nhìn hắn nhẹ nhàng nói.

Uông Vĩnh Chiêu lại nhìn nàng vài lần, lúc Trương Tiểu Oản cho rằng hắn sẽ phất tay áo rời đi thì hắn lại gật gật đầu.

“Ta đi hâm nóng đồ ăn.” Trương Tiểu Oản dứt lời thì đi vài bước, đợi ra tới cửa nàng lại vòng về vươn tay lôi kéo tay áo của Uông Vĩnh

Chiêu nói, "Đêm đen, ngài cầm đèn soi giúp ta được không?"

****

Phụ nhân này lại dỗ hắn. Uông Vĩnh Chiêu biết rõ như thế nhưng vẫn thay nàng cầm đèn, nhóm lửa. Hắn còn ăn hết đồ ăn nàng gắp cho.

Buổi tối nay tay hắn vừa động nàng đã xoay người lại đây, hắn cũng ôm. Lúc hắn hung hăng xâm chiếm nàng lại nghe được tiếng nàng thở dốc thì tâm tình hắn mới thoáng tốt hơn một chút.

Xong việc nàng lại lau người cho hắn. Rõ ràng là nàng giả dối đến mức khiến hắn ghê tởm nhưng nhìn nàng lấy lòng mình, nhìn nàng thần phục dưới người mình hắn vẫn thấy thỏa mãn.

Nàng yếu thế, lấy lòng, tất cả đều là giả, nhưng hắn cũng để mặc nàng. Hắn biết hắn không có khả năng đánh chửi nàng, hoặc trừng phạt nàng.

Mà phụ nhân này cũng biết hắn không bỏ được hư tình giả ý của nàng. Nàng cực kỳ thông minh, lợi dụng hắn không chút nương tay.

Hắn đã thử qua rất nhiều phương pháp để thoát khỏi nàng nhưng không có cái nào dùng được nên đành phải nghĩ đợi một ngày kia nhiệt tình của hắn đối với nàng mất đi thì đến lúc đó hắn sẽ không thèm liếc nàng một cái.

Sáng sớm ngày thứ hai Uông Vĩnh Chiêu tỉnh lại thấy phụ nhân kia vẫn còn đang ngủ, đầu rúc vào cổ hắn. Cái chân nhỏ dài hữu lực của nàng cũng rũ trên chân hắn, nàng thì ngủ cực kỳ an ổn.

Hắn yên lặng nghe tiếng nàng hô hấp xong mới biết nàng vẫn đang ngủ rất say vì thế hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt nằm nghiêng của nàng. Nhìn một lúc hắn muốn cúi đầu hôn nàng nhưng lúc nhìn thấy miệng nàng hắn mới hồi thần, nằm lại lên gối, lạnh băng mà nhếch

khóe miệng.

Chương 142

Trương Tiểu Oản biết nếu nàng còn không cúi đầu thì với nàng mà nói vẫn có tổn hại. Vì thế sao không thả lỏng một chút, đối xử với hắn tốt một chút thì tình hình của nàng sẽ tốt hơn?

Nghĩ thông suốt rồi nàng cũng đối xử với Uông Vĩnh Chiêu tốt hơn một ít. Nếu điều này có thể khiến cuộc sống này không còn lạnh băng nữa thì nàng lui nửa bước, thuận theo hắn cũng có gì không được đâu?

Hiện tại nàng không chỉ có Hoài Thiện mà trong nhà còn có Hoài Mộ đang lớn lên. Hắn cũng là con nàng, nàng không thể vì chút kiên trì còn sót lại trong lòng mà đem cục diên vốn đang yên ổn biến thành không thể vãn hồi. Cứ thế ngồi chờ chết không phải là tính cách của nàng.

Sau giờ ngọ ngày hôm nay nàng tỉnh lại, chỉ thấy trong phòng im ắng. Nàng đỡ giường, chân còn chưa buông xuống đã thấy cả người đau nhức, phải nhẹ hít mấy hơi, đang muốn gọi người thì lại thấy cửa mở.

Người vào là Uông Vĩnh Chiêu, Trương Tiểu Oản cười khổ với hắn nói, "Ngài lại đây đỡ đỡ ta một cái."

Uông Vĩnh Chiêu thoáng sửng sốt sau đó lập tức đi tới một tay đỡ nàng lên. Trương Tiểu Oản nghiêng đầu nhìn hắn một cái sau dó nhẹ giọng hỏi, "Hoài Mộ đâu?"

"Đang chơi với Tiểu Sơn."

“Bây giờ là sau giờ ngọ đúng không? Ngài và hắn đã ăn cơm chưa?”

“Ừ.”

“Ta không ngủ được, ngài gọi nha hoàn vào giúp ta mặc quần áo. Ta muốn đến nhà chính ngồi, thuận tiện dùng chút cơm.” Trương Tiểu Oản nhẹ nhàng nói, lại để tay mình vào tay hắn, sau đó ngẩng đầu nhợt nhạt cười với hắn.

Nàng cười cực kỳ thật lòng, ánh mắt lại trong trẻo. Lúc này hầu kết của Uông Vĩnh Chiêu lăn lộn thật nhanh, ánh mắt chợt chuyển qua rồi đứng dậy đi tới tủ quần áo. Thấy hắn muốn đích thân lấy quần áo cho nàng, Trương Tiểu Oản vươn tay nghịch sợi tóc bên tai, vén chúng ra sau tai rồi mới ở phía sau chỉ huy hắn, “Ngài thay ta lấy cái áo trong màu trắng kia tới, bên ngoài thì dùng bộ màu nguyệt bạch, cái váy bên dưới cũng lấy ra.”

“Cái này?” Uông Vĩnh Chiêu cầm lấy một kiện xiêm y màu trắng, Trương Tiểu Oản nhìn thấy thì cười gật gật đầu.

Uông Vĩnh Chiêu lấy xiêm y tìm được đến, Trương Tiểu Oản nhìn nhìn thì thấy áo trong có chút mới, nếu mặt bên trong thì có chút không khớp với áo màu trắng ở bên ngoài nên lại nói với hắn, “Cái này quá mới, mặc ở bên trong không tốt, ngài đổi một cái cũ hơn cho ta đi.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy thế thì nhẹ nhíu mày, sau đó không nói một lời mà đi tới tìm một kiện áo cũ mang đến. Trương Tiểu Oản đón lấy, ở trên giường mặc áo trong và áo ngoài trước. Lúc nàng xuống đất khom lưng thì thấy cả người vẫn đau đến hít một ngụm.

“Quá vô dụng.” Uông Vĩnh Chiêu vẫn đứng bên cạnh nhìn nàng mặc quần áo nhịn không được mắng, sau đó hắn ngồi xuống trên giường, ôm nàng lên đùi sau đó duỗi tay dài xuống tìm giày cho nàng.

Trương Tiểu Oản cũng cầm một cái đã tìm thấy mặc vào rồi nghiêng đầu nói với hắn, "Cả người ta đau đớn vô cùng, sợ là phải nghỉ ngơi hai ngày mới tốt."

Uông Vĩnh Chiêu mắt lạnh nhìn nàng, đôi mắt nhìn thấy phần ngực nàng lộ ra vì dây lưng áo chưa cái hẳn. Thấy dấu vết trên đó, mắt hắn tối lại, lập tức quay đầu đi, mắt nhìn lên sợi tóc hỗn độn của nàng.

Lúc này Trương Tiểu Oản đã mặc xong giày, vỗ nhẹ cánh tay Uông Vĩnh Chiêu nói, "Ngài thả ta xuống đi, ta muốn mặc xong quần áo."

Uông Vĩnh Chiêu vừa ngẩng đầu đã dễ dàng bế nàng lên khiến Trương Tiểu Oản sợ tới mức ôm lấy cổ hắn. Lúc này hắn mới nhẹ nhàng thả nàng xuống.

"Ngài làm gì chứ?" Trương Tiểu Oản cười khổ lắc lắc đầu, tay cầm váy đến mặt vào, sau đó sửa sang xong áo quần trên người mới đi tới bàn trang điểm.

Lúc nàng chải đầu, Uông Vĩnh Chiêu đứng ở kia. Trương Tiểu Oản chải đầu xong thì tùy ý vấn một búi tóc cho phụ nhân đơn giản, lại cắm hai cây trâm ngọc là xong.

Sau khi đứng dậy nàng nhìn Uông Vĩnh Chiêu vẫn nhìn nàng không chớp mắt thì không khỏi cười nói, "Ngài đi gọi nha hoàn tới để các nàng múc nước cho ta rửa mặt."

Uông Vĩnh Chiêu giống như đang bực, trừng mắt nhìn nàng một cái sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng. Không đến một hồi Trương Tiểu Oản đã nghe được tiếng hắn gọi hạ nhân. Lúc này nàng mới thở ra một hơi.

Cứ như vậy thôi, tránh thoát không được thì còn có thể thế nào?

****

Chờ nhìn thấy đồng hồ nước trong nhà chính Trương Tiểu Oản mới biết đã là giờ Thân. Chờ nàng ngồi xong, mới vừa mở rổ kim chỉ đã thấy Giang Tiểu Sơn ôm một mâm trái cây tiến vào. Hắn cười hì hì nói với Trương Tiểu Oản, "Phu nhân, đây là hoa quả mới vớt từ giếng lên, ngài mau ăn."

Trương Tiểu Oản nhìn qua cư nhiên thấy có quả nho nàng chưa nhìn thấy bao giờ, lập tức hơi hoảng sợ hỏi, "Đây là từ đâu ra?"

"Đây là bồ đào, người Hạ bên kia tiến cống đến. Hoàng Thượng thưởng một ít cho Đại công tử của chúng ta, mà Đại công tử nói để xuống giếng một lúc cho lạnh ăn mới ngon. Lúc này ngài vừa tỉnh ngài ấy đã bảo tiểu nhân mang lên cho ngài. Đại phu nhân mau ăn mấy quả……"

"Cái này có chút lạnh, ta dùng cơm rồi sẽ ăn." Trương Tiểu Oản cười nói.

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu ôm Hoài Mộ vào cửa. Đứa nhỏ vừa thấy nàng đã giơ tay ra với nàng nói, "Mẫu thân, mẫu thân dậy rồi sao……"

Trương Tiểu Oản nghe thấy thì tươi cười cứng đờ, nhìn Uông Vĩnh Chiêu liếc mắt một cái. Không biết hắn nói gì với con, nàng chỉ đàng giữ nguyên nụ cười nói, "Mẫu thân hơi mệt nên ngủ quên."

Cho dù nàng ngủ muộn một chút cũng phải tìm lý do cho hạ nhân nghe ư? Làm nữ chủ nhân mà giấu kín được như nàng thì cũng quá không tồi. Uông Vĩnh Chiêu nhẹ nhếch khóe miệng, ôm Hoài mộ ngồi vào bên cạnh nàng sau đó nói với Hoài Mộ, "Đừng nhiễu mẫu thân, để phụ thân ôm con."

"Vâng." Hoài Mộ nghe thấy thế thì thu tay, nhưng vẫn duỗi người ra thổi thổi lên mặt Trương Tiểu Oản nói, "Hoài Mộ thổi thổi, mẫu thân

không mệt nữa.”

Trương Tiểu Oản cười ra tiếng, cúi đầu dùng môi khẽ chạm chạm lên mặt nhỏ của hắn. Lúc nàng ngẩng đầu thì thấy Uông Vĩnh Chiêu nhìn quả nho trên bàn. Nàng nói, “Dạ dày ta không tốt, không thể ăn quá lạnh nên ta muốn ăn chút cơm trước.”

Uông Vĩnh Chiêu thu lại tầm mắt, sau một hồi hắn mới thuận miệng “Ừ” một tiếng. Lúc này Trương Tiểu Oản duỗi tay cầm một quả nho cẩn thận lột vỏ, bỏ hạt rồi đưa đến bên miệng Hoài Mộ. Có lẽ quả nho hơi chua nên lúc đầu hắn há miệng ra như trứng gà. Sau khi kinh ngạc qua đi hắn mới nhai quả nho, Trương Tiểu Oản nhìn thấy thế thì không nhịn được cười ra tiếng, lúc này mới bóc một quả khác.

Đút cho Hoài Mộ vài quả thấy trong miệng hắn vẫn còn, Trương Tiểu Oản lại đưa quả nho đã bóc vỏ đến bên miệng Uông Vĩnh Chiêu. Hắn ngây ra nhìn nàng.

“Ngài ăn một quả.” Trương Tiểu Oản cười nói với hắn.

Uông Vĩnh Chiêu mở miệng để Trương Tiểu Oản nhét quả nho vào, sau đó nàng lại quay đầu lại lột vỏ bo. Hai cha con ngươi một miếng ta một miếng, cứ thế đã ăn xong đống nho để ở trên bàn. Một đĩa quả nho cứ thế sau một hồi bị ăn hết, Hoài Mộ thấy thế thì vỗ hai tay nhỏ vào nhau, thất vọng mà “A” một tiếng.

“Đừng ăn nhiều, ăn cái này nhiều bụng sẽ lạnh.” Thấy Uông Vĩnh Chiêu ngẩng đầu muốn gọi người thì nàng đã giành mở miệng trước hắn, cũng ngăn hắn lại.

“Mới mấy quả thì có vấn đề gì?” Uông Vĩnh Chiêu không nhịn được cằn nhằn sau đó gọi Giang Tiểu Sơn lấy thêm tới.

Trương Tiểu Oản bất đắc dĩ mà thở dài, Hoài Mộ thấy nàng thở dài thì xoay người gọi Uông Vĩnh Chiêu, “Phụ thân……”

Uông Vĩnh Chiêu nhíu mày, lại quay ra cửa không kiên nhẫn nói, "Người đâu……"

Không bao lâu lại có gã sai vặt chuyên canh cửa chạy vào.

"Bảo Giang Tiểu Sơn không cần lấy nữa." Uông Vĩnh Chiêu không nhanh không chậm nói một câu này sau đó thả Hoài Mộ lên đất, nói với hắn, "Con tự ra cửa chơi đi."

Hoài Mộ ngước mắt nhìn mẹ hắn, thấy Trương Tiểu Oản cười gật đầu với hắn thì lúc này mới chạy như bay đến cạnh cửa gọi gã sai vặt chuyên chơi đùa với hắn, "Thuận Tử, Thuận Tử……"

"Chờ hắn qua hai tuổi ngài vẫn nên nghiêm khắc với hắn hơn, để hắn học mấy chữ đi." Nhìn hắn chạy ra xa, ý cười bên miệng Trương Tiểu Oản nhạt đi. Nàng nghiêng đầu thương nghị với Uông Vĩnh Chiêu.

"Ừ, việc này ta tự có chủ trương." Uông Vĩnh Chiêu nửa nằm ở ghế trên, lười nhác nói.

Lúc này Thính quản gia mang theo nha hoàn bưng đồ ăn lên. Trương Tiểu Oản không để nha hoàn thêm cơm, chỉ ôn hòa bảo bọn họ đi xuống. Lúc này nàng mới tự động tay lấy cơm co mình rồi chậm rãi ăn.

Ăn đến một nửa, thấy Uông Vĩnh Chiêu vẫn luôn nhìn mình nàng mới hỏi, "Ngài có muốn ăn thêm không?"

Uông Vĩnh Chiêu lắc đầu nói, "Ăn của ngươi đi."

Trương Tiểu Oản lại quay đầu ăn cơm, vì thân thể nên hiện tại nàng ăn cơm chậm lại, cứ thế cũng mất gần nửa canh giờ. Uông Vĩnh Chiêu vẫn luôn ngồi ở kia không nói. Chờ nàng ăn xong ba bát cơm hắn mới nhìn thân thể thon gầy của nàng một cái sau đó mở miệng

nhàn nhạt nói, "Ngày sau bảo đại phu tới viết một đơn thuốc bổ mà uống."

"Vâng." Trương Tiểu Oản không cự tuyệt, chỉ gật đầu nói.

Sắp đến giờ Tý ngày hôm nay thấy Uông Vĩnh Chiêu chưa về, Trương Tiểu Oản cầm đèn lồng đi đến thư phòng ở tiền viện. Thấy nàng tới, thủ vệ hai bên đều ngây người ra, sau đó một người phục hồi lại chạy vào phòng thông báo.

Trương Tiểu Oản cầm đèn một đường này, thấy cửa thư phòng mở rộng thì nàng hơi dừng lại hỏi người bên trong, "Ngài có ở trong đó không? Ta vào được không?"

"Tiến vào đi."

Nghe giọng nói còn có chút lạnh nhạt kia, Trương Tiểu Oản xách váy đi vào phòng. Đến trong phòng nàng đánh giá thư phòng mình chưa bao giờ đến này. Xem qua vài lần nàng mới ôn nhu nói với Uông Vĩnh Chiêu lúc này đang ngồi chính giữa phía sau bàn, "Đã đêm rồi nên ta tới hỏi xem ngài có trở về ngủ không?"

Trong tay Uông Vĩnh Chiêu vẫn cầm bút, hắn nhìn nàng một cái rồi nhàn nhạt nói, "Trước ngồi xuống đi đã."

Thấy hắn còn có việc, Trương Tiểu Oản cũng giao đèn lồng cho thân binh bên cạnh sau đó đi qua một cái ghế ở bên sườn của chiếc bàn mà ngồi xuống.

"Đừng ngồi đó, ngồi lại đây" Lúc này Uông Vĩnh Chiêu lại há miệng nói.

Trương Tiểu Oản quay đầu nhìn lại thì thấy hắn không ngẩng đầu vì thế nàng chỉ đành ngó xem chỗ nào có thể ngồi.

"Nhanh dọn ghế lại đây cho phu nhân ngồi." Uông Vĩnh Chiêu lại ra

tiếng, ngoài cửa truyền đến một tiếng "Vâng" sau đó thư phòng lại có thêm người.

Trương Tiểu Oản thấy được một người tầm hơn hai mươi tuổi đi tới uốn gối, chắp tay với nàng nói, "Tiểu nhân bái kiến phu nhân."

"Không cần đa lễ, đứng lên đi."

Người kia lập tức đứng lên chuyển một cái ghế đặt ở bên trái cái bàn cho nàng ngồi. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu đang dùng tay trái để viết chữ, Trương Tiểu Oản thấy hắn cầm bút bay múa trên giấy thì quy củ ngồi ở kia, đầu không thò ra, người không nghiêng. Chỉ chờ người này viết xong tin, giao cho người vừa rồi mới dọn ghế cho nàng.

Lúc hắn đứng dậy nàng cũng đứng dậy theo rồi cùng hắn đi từ chủ viện về hậu viện. Một đường này lúc đầu Uông Vĩnh Chiêu đi cực nhanh, ở giữa giống như hắn lại nghĩ tới cái gì nên bước chậm lại, đi ở bên người nàng.

Đợi hắn đi qua bên người nàng được vài bước, Trương Tiểu Oản hơi nghĩ nghĩ đã vươn bàn tay không cầm đèn lồng nắm lấy tay hắn sau đó mở miệng tán gẫu, "Sinh nhật của Hoài Mộ ta muốn làm thêm hai bộ quần áo mới cho hắn. Ngày mai ta muốn Thính quản gia tới kho lấy vải đến chọn xem cái nào phù hợp."

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng một cái, tiếp nhận đèn lồng trong tay nàng.

Trương Tiểu Oản lúc này treo cả hai tay trên cánh tay đang cong cong của hắn. Trong bóng đêm tĩnh lặng nàng nhẹ nhàng nói, "Ta cũng muốn làm cho ngài và Hoài Thiện một bộ. Của ngài sẽ là màu tím còn của Hoài Thiện là màu xanh, ngài thấy được không?"

"Ừ."

“Nếu nhà kho không có vải tốt thì ta còn muốn để Thính quản gia ra ngoài tiệm vải tìm thêm, ngài thấy có được không?”

“Ừ,” nàng nói đến đây Uông Vĩnh Chiêu quay đầu lại nhìn nàng nhàn nhạt nói, “Nếu rảnh rỗi thì để hạ nhân an bài, ngươi đi phường nhuộm vải nhìn xem thích cái nào thì mua cái đó.”

Trương Tiểu Oản nghe xong thì lắc đầu, khẽ thở dài nói, “Lặng lẽ mua mấy cây vải cho phụ tử ngài làm quần áo là được. Trong tình cảnh này chúng ta vẫn nên khiêm tốn một chút. Nơi này trong ngoài đều có không biết bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm ngài.”

Uông Vĩnh Chiêu nghe được lời này thì chân lập tức ngừng lại, xoay người nhìn thật sâu vào Trương Tiểu Oản. Thấy ánh mắt nàng bình thản nhìn hắn thì hắn lập tức vung tay lên ném đèn lồng qua mọt bên sau đó ôm người bước nhanh về sân của bọn họ.

Không đến một lát sau hắn đã ôm người về chủ viện, vào nội phòng hắn cong chân đá văng cửa phòng ngủ. Trong bóng đêm, không biết là hạ nhân nào thấy người tiến vào thì lập tức hỏi ai. Thấy hắn quát một tiếng “cút” thì người kia vội lui ra, sau đó chính là lặng ngắt như tờ.

Lúc này, Uông Vĩnh Chiêu nửa ném Trương Tiểu Oản lên trên giường sau đó hắn đè lên. Nương theo chút ánh trăng mờ ảo, hắn nhìn sâu vào mắt nàng, khàn khàn hỏi: “Ngươi cũng biết ta bị nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm ư?”

Hắn còn tưởng cả đời này trong mắt, trong lòng nàng chỉ có đứa con trai cả kia thôi.

Chương 143

"Ngài ấy." Trương Tiểu Oản thở dài, vươn tay sờ sờ mặt hắn, sau đó cả hai tay nàng bám lên cổ hắn kéo Uông Vĩnh Chiêu gần với mình. Nàng ôm đầu của hắn, nghe hắn nặng nề thở hổn hển bên cổ mình.

Nàng cho rằng hắn sẽ bình tĩnh lại, ai ngờ hắn lại càng ngày càng thở nặng nhọc hơn. Trương Tiểu Oản nghe được không thích hợp thì không nhịn được cười khổ. Uông Vĩnh Chiêu cũng không nhúc nhích, qua một lúc hắn mới lẩm bẩm bên tai Trương Tiểu Oản, "Ngươi giúp ta sờ sờ một chút."

Nghe hắn nói thế Trương Tiểu Oản hơi sửng sốt một chút. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu đã quăng giày, đầu khé nhúc nhích nhưng lại luyến tiếc ngẩng lên. Hắn càng dán mặt về phía Trương Tiểu Oản, tay lại nhanh chóng lột quần áo trên người mình, kéo lưng quần ra rồi kéo tay Trương Tiểu Oản đặt ở chỗ đó của mình.

Trương Tiểu Oản chỉ đành phải cầm lấy, mãi đến khi tay nàng mỏi nhừ mà hắn vẫn không ra. Cuối cùng hắn vẫn ma sát bắp đùi của nàng khiến phần da bên trong đau đớn không thôi mới coi như phát tiết.

Tiếng thở nặng nhọc của nam nhân vang lên bên tai, Trương Tiểu Oản nghe được một lúc thì cũng mềm lòng. Nàng tự giễu mà cười cười nhưng vẫn nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hắn một chút.

Hắn vẫn luôn chịu đựng, có thể là bởi vì buổi sáng nàng nói phải nghỉ ngơi hai ngày nên dù hắn thở hổn hển dày đặc nhưng vẫn chịu đựng. Tim nàng dù vững như bàn thạch nhưng lúc này cũng vẫn

mềm hơn một chút.

Nhưng nàng mới ghé môi đến thì Uông Vĩnh Chiêu đã ngậm lấy không bỏ, sau đó hắn thăm dò đưa lưỡi vào, trêu chọc nàng.

Trương Tiểu Oản tùy ý hắn, cũng không giãy dụa.

****

Chìa khóa nhà kho vẫn do Thính quản gia cầm nhưng hôm nay ông ta lại mang tới nói với Trương Tiểu Oản, "Đại công tử nói chìa khóa bây giờ đặt ở chỗ ngài, không lấy về nữa."

Trương Tiểu Oản cười gật đầu rồi mang theo nha hoàn đi qua nhìn vải. Trong nhà kho có không ít vải tốt, đều là do bên trên thưởng xuống, đến màu sắc đều mang theo vài phần hoa lệ quý khí. Nhưng Trương Tiểu Oản chọn tới chọn lui cũng chưa chọn được loại thích hợp.

Vì thế nàng vẫn nói với Thính quản gia để ông ta ra ngoài tiệm vải mua mấy cây vải lót chất liệu tốt nhưng không quá bắt mắt như nàng miêu tả.

Thính quản gia nghe xong thì đi ra ngoài, Trương Tiểu Oản trở về nhà chính của chủ viện, mới vừa ngồi xuống sờ đến cây kim thì Uông Vĩnh Chiêu đã vào cửa. Trương Tiểu Oản thấy hắn đi từ cửa lớn vào nhà chính thì đứng dậy cười hỏi hắn: "Hôm nay ngài không vội sao?"

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu lên tiếng, ngồi ở cái ghế bên cạnh nàng.

Trương Tiểu Oản nghe được trầm ngâm trong giọng nói của hắn thì ngồi xuống đổ chén nước trắng cho hắn lại nhìn hắn uống xong mới hỏi, "Ngài có chuyện muốn nói với ta sao?"

Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái, nàng còn nhìn ra được là

hắn có chuyện muốn nói sao? Hắn mở miệng nhàn nhạt hỏi, "Còn có cái gì mà ngươi không hiểu được không?"

"Ngài nói thử xem." Trương Tiểu Oản cười, không nhiều lời với hắn.

Nàng không muốn nhiều lời, Uông Vĩnh Chiêu cũng không cùng nàng so đo cái này. Hăn mở miệng không nhanh không chậm nói, "Cữu cữu ngươi dâng tấu muốn từ chỗ đóng quân ở Đại Đông về kinh."

"Ông ta muốn về sao?" Trương Tiểu Oản thả kim chỉ trên tay về, nhìn hắn nói.

Uông Vĩnh Chiêu nhẹ gật đầu.

"Vậy……" Trương Tiểu Oản đắn đo lời nói ở trong lòng một hồi mới chậm rãi nói, "Có trở ngại với ngài không?"

Uông Vĩnh Chiêu lại nhìn nàng một cái, cầm lấy tay nàng thưởng thức một hồi mới nhàn nhạt nói, "Một chút, nhưng ngươi không cần lo lắng cái này. Chỉ cần ông ta tới gặp ngươi thì đừng đồng ý cái gì là được."

"Đã biết."

"Nếu có chỗ khó xử mà ta không ở nhà thì cho người gọi ta về."

"Đã biết." Trương Tiểu Oản nghe vậy thì cười cười sau đó ngẩng đầu, ánh mắt nhu hòa nói, "Ngài cũng không cần lo lắng, ta sẽ tận lực làm được những gì ngài nói."

Uông Vĩnh Chiêu hơi nhếch miệng, không nói gì nữa.

Trương Tiểu Oản thì cầm lấy quần áo lên tiếp tục khâu, Uông Vĩnh Chiêu ở bên xem một lúc lâu, lại dò người qua dựa vào trên vai nàng nhìn tấm vải trên tay nàng. Qua một hồi hắn mới làm như không để

ý mà nói bên tai nàng, "Ta cũng không phải sợ ông ta đưa cái gì tới mà chỉ sợ tới lúc đó ngươi cầu tình giúp ông ta."

"Hả?" Trương Tiểu Oản có chút khó hiểu hỏi nhưng ngón tay vẫn không ngừng.

"Ngươi cầu tình thì ta phải đáp ứng." Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói ở bên tai nàng.

Trương Tiểu Oản nghe thấy thế thì bàn tay dừng lại, nghiêng đầu qua nhìn hắn nhưng lại bị Uông Vĩnh Chiêu mổ một miếng lên môi. Đôi mắt nàng mang theo ý cười mà liếc nhìn hắn, sau đó lại quay đầu tiếp tục làm việc trên tay mình.

Nhìn nàng bình tĩnh như thế Uông Vĩnh Chiêu cũng không hề có thêm hành động gì. Thấy nàng bận rộn, tiền viện lại có người gọi hắn nên hắn cũng vội vàng đi phía trước.

****

Đầu tháng tám, trên dưới Đại Phượng triều đều bận rộn, thời tiết cũng rất là nóng bức. Một mình Hoài Mộ ăn hết số nho được thưởng trong hai ngày. Thế là Uông Vĩnh Chiêu lập tức nghĩ biện pháp trấn lột đống nho của Hộ Bộ Thượng Thư đem về nhà.

Hộ Bộ Thượng Thư là kẻ luôn đối đầu với Uông Vĩnh Chiêu mà còn bị hắn lừa hết nho thế nên Hình Bộ Thượng Thư vốn có giao tình tốt với Uông Vĩnh Chiêu cũng tự động mang nho nhà hắn tặng đến cửa.

Có được hai phần nho, còn đều là ướp lạnh nên Uông Vĩnh Chiêu phân một phần cho Hoài Mộ, một phần cho Trương Tiểu Oản.

Trương Tiểu Oản nghe được hắn kể nho này ở đâu ra thì thở dài phân chỗ nho của nàng cho hai lão phu phụ của Uông gia. Mặt khác nàng cũng đưa quà cho hai nhà kia: Hộ Bộ tặng sách, Hình Bộ tặng kiếm, tất cả đều lấy từ nhà kho của Uông Vĩnh Chiêu.

Trước khi hạ nhân mang lễ đi nàng có mang tới cho Uông Vĩnh Chiêu xem qua. Hắn xem xong thì cực kỳ không cho là đúng mà càu nhàu, "Có mỗi chút bồ đào tím mà tặng lễ nặng như thế ngươi không sợ dọa bọn họ buổi tối ngủ không yên hả?"

Nói thì nói thế nhưng hắn vẫn gọi Giang Tiểu Sơn đến để hắn tự mình mang lễ qua, còn dặn, "Thấy người thì nói là phu nhân bảo mang qua, đa tạ bọn họ cho bồ đào."

Quả nho Đại Phượng triều vốn cũng có nhưng loại nho tím này chỉ có Đại Hạ mới có. Bên này chỉ có nho xanh nhỏ, hẳn là nàng cũng không thích. Lần này chỉ có lục bộ thượng thư mới được thưởng, trùng hợp là hai vị kia thượng thư kia hình như đều có việc muốn cầu hắn nên mới nhường hắn một chút. Chỉ chút chuyện như hạt vừng này mà nàng cũng muốn tặng quà qua đó, quả là cẩn thận quá mức.

Tuy là như thế nhưng niệm nàng cũng vì nghĩ cho trong nhà nên hắn cũng tùy nàng. Nghĩ xong Uông Vĩnh Chiêu nghiêng đầu nhìn phụ nhân đang đút nho cho con ăn, lông mày hơi nhíu lại hỏi, "Lạnh như thế ăn nhiều có tốt không?"

Phụ nhân kia nghe thế thì cười, cũng không sợ hắn mà đẩy cái đĩa để quả nho đã bóc vỏ đến trước mặt hắn nói, "Vậy ngài giúp Hoài Mộ ăn một chút đi."

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì nhíu nhíu mày, thấy thịt quả nho trong suốt sáng bóng thì cũng ăn một miếng. Ăn xong hắn thấy nàng cười nhìn mình thì đẩy cái đĩa kia qua, "Ngươi cũng ăn chút đi, đừng chỉ đút cho hắn ăn."

Nói xong hắn bế Hoài Mộ vào trong lòng, để hắn ngồi lên cánh tay mình nói, "Phụ thân mang con đi chơi."

Hoài Mộ nghe thấy được cha mang đi chơi thì không mê đắm quả

nho chua chua ngọt ngọt nữa, "Đi trong viện chơi, phụ thân, con còn muốn đi xem con ngựa……"

"Trong viện nóng lắm, đi chuồng ngựa nhé."

"Vâng, xem con ngựa……"

Hai cha con vừa nói chuyện vừa đi, Trương Tiểu Oản một mình ngồi ở kia, nhìn quả nho còn hơn một nửa mà bật cười lắc lắc đầu.

****

Giữa tháng 8, Uông Vĩnh Chiêu ra khỏi cửa một chuyến, đến sinh nhật của Hoài Mộ hắn cũng không về.

Mỗi ngày buổi sáng Hoài Mộ tỉnh lại đều hỏi cha hắn đâu rồi. Vào ngày sinh nhật đó hắn mặc một bộ quần áo mới màu xanh, mong từ sớm đến tối cũng không thấy Uông Hoài Chiêu về. Buổi tối hắn thất vọng mà rớt nước mắt nhưng trước khi đi ngủ còn nói với Trương Tiểu Oản, "Không trách phụ thân, phụ thân nói xong việc sẽ cùng Hoài Mộ chơi."

Trương Tiểu Oản cười với hắn, miệng thì nhẹ giọng an ủi nhưng trong lòng lại cực kỳ lo lắng. Sinh nhật Hoài Mộ còn không về thì chứng tỏ hắn không thoát thân được.

Hiện tại trong triều đình nhìn như trên dưới đồng lòng nhưng kỳ thật nội bộ lại có rung chuyển lớn. Quốc gia không có lương thực, bá tánh không có ăn, một vương triều mà ăn còn không no thì làm sao có thể thái bình được?

Hiện tại Uông Vĩnh Chiêu là người có binh quyền, nếu việc trong tay hắn khó giải quyết, đến sinh nhật con hắn cũng không thể trở về thì chứng tỏ sự tình rất lớn.

Trong lòng Trương Tiểu Oản suy đoán vô số khả năng. Đợi đến cuối

tháng mới thấy Uông Vĩnh Chiêu mang theo gia tướng của hắn và tùy tùng về phủ. Đi theo còn có Uông Hoài Thiện tóc bết dính máu, cả người bị trói chặt, miệng còn bị nhét vải.

Lúc nhìn thấy nàng Uông Hoài Thiện ngây ra, mà Trương Tiểu Oản cũng choáng váng.

Uông Vĩnh Chiêu gọi người báo Trương Tiểu Oản tới tiền viện, nhìn thấy nàng ngây ngốc nhìn về phía hắn, trong mắt chỉ có nghi hoặc không có trách cứ thì hắn mới coi như hòa hoãn một chút khắc nghiệt trên mặt. Hắn nói với nàng, "A Sam vì cứu hắn mà đã chết, đi theo còn có 15 người khác cũng chết. Buổi ta đưa cho ngươi danh sách, ngươi dựa theo đó mà cấp ngân lượng trợ cấp cho người nhà bọn họ."

"Sao…… Sao lại chết nhiều người thế?" Trương Tiểu Oản nói lắp.

"Vì cứu một mình hắn mà ám vệ ta nuôi 10 năm đã chết mất 15 người." Nói đến đây Uông Vĩnh Chiêu lãnh khốc mà cười nói, "Hắn cho rằng đây là chiến trường, thấy người thì rút kiếm chém đầu. Ai ngờ hắn chém đầu người ta nhưng kẻ khác đã kịp chém 5,6 cái đầu của hắn, ngu xuẩn."

Nói đến đây hắn đi tới trước mặt người lúc này đang rúc trên mặt đất, hung hăng đá hắn một cái, mặt mày nghiêm khắc đến cực điểm, "Làm việc không cần đầu óc thì cho dù ngươi có mười mẫu thân như nàng cũng không cứu được một mạng của ngươi."

"Hắn rốt cuộc đã làm chuyện gì?" Trương Tiểu Oản nỗ lực bình tĩnh nhưng vẫn cảm thấy khó mà nén giận. Nàng lảo đảo vài bước đi tới bên người Uông Vĩnh Chiêu, đỡ lấy cánh tay hắn. Trong khoảnh khắc cái tay kia thuận thế vịn eo nàng mới khiến nàng ổn định thân thể.

Trên tay nặng hơn, Uông Vĩnh Chiêu trở tay đỡ nàng, giọng lại lạnh lẽo nói, "Hắn giết ba quan viên của Kinh Châu huyện phủ. Đó là địa bàn của lão Hoài Vương. Hắn không chào hỏi đã giết người, cho dù

là Hoàng đế cũng phải kính trọng gọi lão Hoài Vương là Hoàng thái thúc thế mà tên súc sinh không hiểu chuyện này lại dám giết người ở địa bàn của ông ta. Ngươi nói xem ông ta có buông tha hắn không?"

"Vì sao hắn phải giết mấy quan viên đó?" Trương Tiểu Oản chống cánh tay hắn hỏi.

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì sắc mặt lập tức lạnh lẽo, ánh mắt cũng lạnh băng mà nhìn nàng.

"Phu quân." Trương Tiểu Oản cầu xin mà nhìn hắn.

Uông Vĩnh Chiêu bùng nổ, chỉ trừng mắt nhìn nàng sau đó xoay đầu nhìn về phía Giang Tiểu Sơn. Người sau tiến lên, khom lưng dùng giọng nói khàn khàn mỏi mệt trả lời nàng, "Đây không phải lỗi của Thiện Vương mà là do hoàng thượng hạ lệnh để ngài ấy tru sát mấy quan viên ăn hối lộ của Kinh Châu Huyện phủ."

"Đây nếu là do hoàng đế bệ hạ ra lệnh……" Trương Tiểu Oản nặng nề mà thở phì phò, dồn dập hỏi, "Vậy có liên quan gì tới con ta?"

"Lúc này ngươi đúng là ngu xuẩn như nhi tử của ngươi." Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy lời này thì tức muốn hộc máu mà quát Trương Tiểu Oản, "Cho dù là hoàng đế tự mình đi thì cũng không khiến Hoài Vương sợ và cũng sẽ không giết được người của Hoài Vương. Vậy một Vương gia khác họ như hắn lại có bản lĩnh lật trời có giết người của Hoài Vương trong khi không được ông ta đồng ý sao? Ta đã sớm nói với hắn cho dù hoàng đế ra lệnh thì cũng phải nghĩ kỹ mà làm nhưng ngươi nhìn xem bây giờ hắn làm thế nào?"

Lúc này Hoài Thiện đã phun miếng vải trong miệng ra. Hắn nằm trên mặt đất suy yếu mà nhìn Trương Tiểu Oản nói, "Mẫu thân, con không sai, con không làm gì sai hết. Mấy kẻ kia, bọn họ đem vài trăm dân đói đẩy xuống hố chôn. Đó là người sống sờ sờ, thế mà chỉ vì mấy đồng bạc bọn chúng lại dám chôn sống tất cả."

Dứt lời, cả người hắn run rẩy kịch liệt, cứ thế ngất đi.

Chương 144

Nếu như không có Uông Vĩnh Chiêu đỡ thì Trương Tiểu Oản đã mềm chân ngã trên mặt đất. Nàng khóc không ra nước mắt, nhìn đứa con trai chật vật đang nằm dưới đất, nàng tóm chặt lấy tay Uông Vĩnh Chiêu, liên tục thở hổn hển mấy hơi mới nghiêng đầu ôm lấy hắn nói, "Gọi, gọi……"

Cổ nàng nghẹn lại, đợi mấy hơi mới ép được nước mắt trở về sau đó nói, "Gọi Thính quản gia mang gã sai vặt cõng hắn vè, lại gọi đại phu."

"Đi đi." Uông Vĩnh Chiêu vừa quay đầu đã phun ra mệnh lệnh.

Giang Tiểu Sơn ôm quyền, vội vàng lui ra.

"Trên người hắn không bị thương." Thấy nàng giống như thương tâm muốn chết, Uông Vĩnh Chiêu không nhịn được duỗi tay qua vuốt ve mặt nàng.

Ở trong lòng bàn tay hắn, Trương Tiểu Oản nhẹ lắc đầu nhưng vẫn chảy nước mắt, "Nếu hắn vẫn không hiểu chuyện như thế thì kể cả ngài có giúp đỡ cũng không bảo hộ được hắn cả đời."

Nước mắt nóng bỏng vẫn chảy xuống, nàng hít một hơi thật sâu rồi mới đứng thẳng người miễn cưỡng cười với Uông Vĩnh Chiêu nói, "Ngài yên tâm đi làm việc, ta đi dặn gã sai vặt và bọn nha đầu làm việc."

Uông Vĩnh Chiêu mới vừa về nên còn nhiều việc gấp phải xử lý. Lúc

hắn duỗi tay cọ qua nước mắt của nàng thì cẩn thận nhìn nàng sau đó mới buông lỏng tay ra.

"Hắn sẽ không có việc gì." Vì trấn an nàng hắn vẫn nói ra lời này.

"Ta biết." Trương Tiểu Oản cười đạm mạc với hắn sau đó hành lễ rồi bước nhanh theo gã sai vặt đang cõng Uông Hoài Thiện rời đi.

Nhìn bóng dáng gấp gáp của nàng, Uông Vĩnh Chiêu vươn ngón tay giúp nàng gạt lệ đưa lên miệng nếm nếm sau đó cũng không quay đầu mà đi vào thư phòng giải quyết công việc.

Màn đêm buông xuống, Uông Vĩnh Chiêu chưa về. Trương Tiểu Oản trắng đêm không ngủ, trước tiên nàng ngồi trong phòng Uông Hoài Thiện tới nửa đêm, nghe tiếng hô hấp của hắn. Rất nhiều lần nàng lén lút đi đến bên người hắn, duỗi tay thăm dò hơi thở của hắn rồi lại vuốt ve bàn tay ấm áp của hắn để xác định hắn còn sống.

Nửa đêm về sáng nàng đi phòng bếp nấu cháo, nấu canh bí đao nhuận phổi. Lúc này nàng lệnh cho gã sai vặt đi đến nhà đồ tể mua thịt heo mới giết. Nàng xào một món ăn sau đó bưng mấy thứ đó đến tiền viện.

Một đường này nàng đi rất thuận lợi, không bị ai ngăn cản. Đến thư phòng, nhìn thấy nàng tới thì Uông Vĩnh Chiêu đứng sau bàn, tay cầm bút nhìn cái khay trong tay nàng nhẹ nhíu mày.

"Ta đi chuẩn bị nước cho ngài." Trương Tiểu Oản đặt cái khay lên bàn sau đó hành lễ với hắn rồi đi ra ngoài.

Nàng tìm võ tướng ngoài cửa để hắn chỉ đường tới phòng ngủ phụ của Uông Vĩnh Chiêu ngày thường sau đó cầm chậu nước và khăn vải đến. Lúc này võ tướng kia đã múc nước vào phòng, nàng đổ nước ra thấm ướt khăn vải sau đó tiến lên lau mặt cho Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu có vẻ không kiên nhẫn, Trương Tiểu Oản lại có mắt không tròng. Lúc nàng lau mặt cho hắn thì hắn không trốn, nàng cứ thế nhẹ nhàng nói, "Không phải ta tới cầu ngài cái gì, ta chỉ muốn ngài ăn chút đồ ăn lót dạ, đồng thời xin danh sách để sắp xếp việc trợ cấp cho thỏa đáng."

Dứt lời nàng lại lau mặt cho hắn sau đó đi vắt khăn rồi lau đến tay. Vết mực trên tay trái của Uông Vĩnh Chiêu rất đậm, lau vài cái không sạch nên Trương Tiểu Oản dứt khoát bưng chậu nước đến đặt tay hắn vào đó mà nhẹ nhàng cọ sạch. Một lúc sau vết mực mới hết, lúc này nàng tiếp tục lau khô tay cho hắn rồi đặt đũa vào tay hắn.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng một cái mới uống một ít cháo. Uống vài ngụm hắn mới thấy mình cũng đói bụng, cứ thế một lúc đã ăn hết đồ ăn trên bàn.

Lúc này có người tiến đến bẩm báo việc quan trọng, Trương Tiểu Oản cũng đứng lên thu thập bát đũa sau đó ôn nhu nói, "Danh sách kia lát nữa ngài cho người mang tới chỗ ta nhé?"

"Không cần, có đây rồi." Uông Vĩnh Chiêu lấy từ trong một chồng giấy Tuyên Thành một cuốn sổ nhỏ đưa cho nàng. Đôi mắt hắn nhìn nàng nhu hòa một chút nói, "Không cần gấp gáp, trong nửa tháng làm là được."

Trương Tiểu Oản cười cười, khẽ lên tiếng rồi bưng khay đi ra. Đợi vừa ra đến cửa thì nụ cười trên mặt nàng đã không có. Nàng bình tĩnh bước nhanh rời đi, vừa ra đến tiền viện đã nói với nha hoàn chờ ở cửa, "Tìm Thính quản qua tới cho ta."

Bên này nàng mới vào trong viện thì Thính quản gia cũng đã vội vã bước nhanh tới. Thấy nàng ông ta lập tức khom người nói, "Phu nhân."

"Vào đi……" Trương Tiểu Oản nhìn nha hoàn và gã sai vặt trong viện sau đó lạnh lẽo nói, "Tất cả ra ngoài cho ta, không có ta gọi thì

không ai được tiến vào."

Chuyện nàng bán nha hoàn lúc trước còn mới mẻ nên lúc này không ai dám lắm miệng, tất cả đều hành lễ rồi lùi xuống.

Trương Tiểu Oản ngồi trở lại chủ vị, lấy ra danh sách mới có được rồi mở ra cho Thính quản gai xem, "Ta biết ông là người của Đại công tử, những người này trong nhà còn có những ai ông nói hết cho ta nghe một chút."

Lúc này nàng lại đứng lên nói thêm, "Ông nhìn qua đi, ta đi lấy bút mực."

Nàng đi vào trong phòng Hoài Mộ, thấy hắn còn đang ngủ nàng mới đứng đó nhìn hắn một lúc rồi mới nhắm mắt xoay người đi tới bàn nhỏ của hắn lấy giấy bút.

Lúc trở về nhà chính, Thính quản gia nói còn nàng viết. Ở giữa lúc đó có hạ nhân chăm sóc Hoài Thiện sợ hãi đến báo là hắn đã tỉnh. Trương Tiểu Oản bảo người để hắn tự ăn sáng rồi chờ nàng tới. Đợi liệt kê xong toàn bộ số người Trương Tiểu Oản mới cầm danh sách đi đến phòng Uông Hoài Thiện.

Thấy nàng tới, Hoài Thiện lập tức quỳ trên mặt đất gọi, "Mẫu thân."

Trương Tiểu Oản không đi đỡ hắn mà bảo gã sai vặt đi xuống, chờ Thính quản gia tới báo nói trong viện không có người rồi ông ta cũng lui ra thì nàng mới tự dọn ghế ra ngồi trước mặt Uông Hoài Thiện mà bắt đầu đọc: "Hà Sam, 30 tuổi, trong nhà có cô mẫu 57 tuổi, dưới gối có ba nhi tử,h hai nữ nhi, trưởng tử mười bảy tuổi, ấu nữ một tuổi. Vu Khỏa, 30 tuổi, phụ mẫu đều mất hết, có một đệ đệ và một muội muội, hai chân không lành lặn cần hắn nuôi dưỡng, dưới gối có hai nhitử một nữ nhi, trưởng tử mười hai, ấu tử ba tuổi. Lương Thượng Thông, 28 tuổi, một nhi tử mới nửa tuổi. Ninh Quy Hương, không có con, dưới gối thu dưỡng mười bảy đứa nhỏ mồ côi trong tộc…."

Nàng đọc từng chữ một, Uông Hoài Thiện quỳ trên mặt đất rơi lệ đầy mặt, sau đó hắn gào khóc thành tiếng.

Trương Tiểu Oản đọc xong mới mạnh mẽ nhét cuốn sổ kia vào tay hắn sau đó nhìn chằm chằm hắn nói từng câu một, "Đây cũng là mấy trăm người, Hoài Thiện, con nói cho ta, lúc con hành sự không nghĩ trước sau có nghĩ đến phải đối mặt với mấy trăm người này thế nào không? Chẳng lẽ bọn họ không phải người sống sao? Con nói đi đi!"

"Mẫu thân……" Hoài Thiện vùi đầu vào đầu gối nàng, thống khổ tuyệt vọng mà khóc lóc, "Là con sai rồi, con quá xúc động."

"Không, con không xúc động, con chỉ biết được mà không lo mất." Trương Tiểu Oản lạnh lùng mà nhìn hắn, không dao động nói, "Con biết phụ thân con sẽ giúp con gánh vác, nếu con tổn hại thì hắn cũng tổn hại. Con cũng biết được ta sẽ không trơ mắt nhìn con có việc gì. Con biết được quá nhiều nên mới không sợ trời không sợ đất như thế. Nhưng con không nghĩ tới con giúp hoàng đế kéo kẻ địch xuống ngựa rồi mà con còn có thể an bình sao? Phải, chờ hoàng đế không cần con nữa thì con sẽ mang ta xa chạy cao bay nhưng con có nghĩ tới đệ đệ con sẽ thế nào không? Con có nghĩ tới những người có ơn trọng như núi với con như Đao thúc, Hồ gia thôn, cữu cữu con sẽ thế nào không? Ông bà ngoại của con chẳng lẽ cũng phải chết dưới khoái ý trả thù của con sao? Hay là con cũng muốn mang bọn họ xa chạy cao bay theo con? Dù ta có đồng ý đi theo con thì những người đó chắc gì đã nguyện ý?"

Nói đến đây Trương Tiểu Oản giơ tay lên. Cho dù là lúc này nàng vẫn luyến tiếc đánh hắn, sợ hắn sẽ tan nát cõi lòng. Nàng không thể phát tiết phẫn nộ trong lòng, chỉ có thể nặng nề đánh lên tay ghế, thống khổ mà chảy nước mắt, "Đều do ta, dạy con nhiều năm như thế nhưng vẫn để con tùy hứng, ánh mắt nông cạn như thế. Ta xứng đáng mà, xứng đáng quá mà……"

Nói đến lúc này nàng đã không thở nổi, trước mắt tối sầm, đầu cũng nghiêng qua một bên ngã trên đất. Đầu nàng trong khoảng khắc đập xuống chảy máu.

"Mẫu thân," lúc Trương Tiểu Oản ngã thì Hoài Thiện mới phản ứng lại. Hắn ngây ra rồi hét lớn, vội nâng nàng dậy, bế nàng ngồi vào ghế rồi khẩn trương cầm lấy tay nàng dán lên mặt hắn. Hắn vừa đỡ nàng vừa chảy nước mắt nói, "Ngài đánh con đi, đánh chết con đi. Là con không nghĩ đến ngài, không nghĩ đến mọi người mới ra tay. Là con tùy hứng, ngài đừng nóng giận, mẫu thân đừng nóng giận, về sau con không dám nữa……"

Nói đến đây hắn khóc không thành tiếng, nhìn thấy trên trán Trương Tiểu Oản có vết máu thì hắn lập tức nhảy dựng lên. Trong chớp mắt kia hắn cầm lấy bội đao ở một bên, mắt thấy hắn sắp đâm lên người để tự trừng phạt mình.

"Con dám?!" Trương Tiểu Oản cất giọng thét to khi thấy hắn cầm đao. Uông Hoài Thiện nghe thấy thì hơi ngừng lại, đúng lúc ngoài cửa có người tiến vào. Người kia vừa vào đã đá cây đao trên tay hắn đi khiến nó bay ra xa. Lúc này chân Uông Vĩnh Chiêu vừa rơi xuống đất thì tay đã không nể tình mà tát cho hắn một cái.

"Ngươi cái đồ ngu xuẩn này." Uông Vĩnh Chiêu đánh một chưởng sau đó xốc Uông Hoài Thiện lên, tàn nhẫn đá vào mông hắn. Sau đó Uông Vĩnh Chiêu mới quay đầu nhìn vệt đỏ trên trán Trương Tiểu Oản, cả người đều là sát khí hỏi: "Hắn đánh ngươi?"

"Không phải……" Trương Tiểu Oản thấy hắn đỏ bừng mắt thì vội thở hổn hển cả giận nói, "Là ta tự mình ngã."

Nàng quá sợ hắn sẽ hạ tay tàn nhẫn nên vội chạy qua kéo tay hắn, "Ta tự mình không cẩn thận ngã đập đầu, Thính quản gia, Thính quản gia……"

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, Thính quản gia lúc trước

đã lui xuống lúc này lại nhanh chóng chạy vào phòng nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Không phải Thiện Vương đánh đâu chủ tử."

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì vẫn hất tay phẫn nộ, giận dữ mà mắng nàng, "Ngu muội đến cực điểm."

Dứt lời hắn đi lên kéo Uông Hoài Thiện đi ra cửa. Động tác thô lỗ kia khiến Trương Tiểu Oản kinh hãi đến mức tim cũng sắp nhảy ra. Nàng không nhịn được tiến lên hai bước nhưng lại bị Thính quản gia nhỏ giọng gọi lại, "Ngài đừng đi, để Đại công tử nói chuyện phải trái với Thiện Vương đi."

"Thế này……" Trương Tiểu Oản nghiêng đầu nhìn ông ta, trên mặt là hoang mang cực độ.

"Việc này cũng không phải lỗi của mình tiểu Thiện Vương, cái này Đại công tử hiểu được nên ngài đừng hoảng hốt." Thính quản gai nhịn không được giải thích với nàng, "Nội bộ chuyện này cũng giống như ngài nói, có lỗi của tiểu Thiện Vương nhưng cũng quả thật là do người khác giở trò. Đại công tử dạy dỗ ngài ấy nhiều một chút thì ngài ấy sẽ biết. Rốt cuộc tiểu Thiện Vương cũng còn quá trẻ không phải sao?"

Chương 145

Một đường này Hoài Thiện kêu thảm thiết, Trương Tiểu Oản ở trong phòng nghe được thì không dám đi ra vì nàng sợ mình nhịn không được sẽ tiến lên khuyên.

Chờ động tĩnh xa rồi nàng mới ngã ngồi ở ghế dựa, tùy ý để nha hoàn cầm khăn vải lau vết thương trên trán cho nàng. Chỉ chút máu nhưng đại phu vẫn tới buôi thuốc đồng thời nói là không đáng ngại.

Hoài Mộ tỉnh lại thì chơi một hồi, đợi Trương Tiểu Oản trở về nhà chính thì hắn cuối cùng mới gặp mặt mẹ mình. Thấy trên trán Trương Tiểu Oản bị thương thì hắn mếu máo vài tiếng sau đó dựa vào trong ngực nàng khóc thay cho nàng.

Trong lòng Trương Tiểu Oản vẫn lo lắng hai cha con kia nên vẫn luôn căng thẳng, lúc này nàng nghe thấy Hoài Mộ dựa vào người nàng khóc thật sự thương tâm thì nàng không khỏi cứng họng. Lòng nàng lúc này mới coi như dễ chịu một chút, vì thế nàng ôm lấy Hoài Mộ mà chọc hắn cười.

Đợi đến giờ ngọ Trương Tiểu Oản vội kêu phòng bếp làm cơm, lại bảo Thính quản gia đi tiền viện gọi hai cha con kia tới ăn cơm trưa, nói rằng Hoài Mộ đang đợi cha và anh cùng về ăn cơm.

Thính quản gia chắp tay cười đáp lời rồi đi tiền viện gọi người. Không bao lâu sau Uông Vĩnh Chiêu đã mang Hoài Thiện tới.

Uông Vĩnh Chiêu thì nguyên vẹn, nhưng đứa con trai cả lớn lên giống hệt hắn, thân hình cũng sắp cao bằng hắn lại mặt sưng như

bánh bao. Mặt hắn vừa sưng, miệng còn có vết bầm tím. Cái này khiến Trương Tiểu Oản không tự chủ được mà giật mí mắt. Hoài Mộ thì sợ tới mức mãi một lúc sau hắn mới há mồm gọi anh.

Trương Tiểu Oản thấy Hoài Thiện ngồi xuống, đôi mắt tủi thân nhìn nàng thì nàng mới nhẹ nhàng thở ra sau đó yên tâm đưa Hoài Mộ cho Uông Vĩnh Chiêu ôm. Nàng ôn nhu nói với hắn, "Ngài ôm Hoài Mộ một lát, ta đi vào bếp xào thêm hai món cho mọi người."

"Không cần, để nhà bếp bưng đồ ăn họ làm lên."

"Trong phòng bếp còn có canh trứng ta nấu cho ngài và Hoài Mộ. Để ta đi lấy."

Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy thế thì không tỏ ý kiến gì. Trương Tiểu Oản hành lễ với hắn, lại liếc nhìn Hoài Thiện đáng thương hề hề ở bên cạnh sau đó mới đi tới phòng bếp.

Lúc này canh trứng chưa nấu xong, nàng xào thêm thịt bò, chờ canh trứng nấu xong nàng bưng hai món này lên.

Lúc này trên bàn cơm đã dọn xong đồ ăn, đợi Uông Vĩnh Chiêu nhấc đũa thì người một nhà mới bắt đầu dùng cơm trưa. Hoài Thiện nhếch miệng nhe răng lấy muôi muốn múc canh trứng lại bị Trương Tiểu Oản cầm đũa ngăn lại.

"Đây là thức ăn kích thích, trên người của con có thương tích nên không được ăn." Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói.

"Mẫu thân……" Hoài thiện sắp khóc rồi.

"Ăn cái khác đi."

Hoài Thiện lại duỗi tay đi gắp thịt bò nhưng lại bị Trương Tiểu Oản ngăn cản. Nàng nói "Cái này cũng thế."

Hoài Thiện nghe xong thì giống như lập tức ném đôi đũa trong tay đi. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu liếc hắn một cái khiến hắn nhớ tới người này chuyên nhè chỗ đau mà đánh hắn thì lại cầm đũa lên, héo héo mà gắp đồ ăn không phải do mẹ hắn làm.

"Ca ca." Hoài Mộ ngồi ở bên cạnh cha thấy thế thì không đành lòng. Hắn gắp một miếng thịt nhỏ trong bát mình muốn để vào trong bát của Hoài Thiện.

"Hoài Mộ," Hoài Thiện nâng bát đưa tới trước mặt Hoài Mộ, tay cầm đũa thì duỗi lên quệt máu loãng trên mũi chảy xuống, miệng cảm khái nói, "Có mỗi đệ là nhớ rõ ca ca."

Trương Tiểu Oản thấy lúc hắn nói chuyện thì áp lực u ám lúc trước đã vơi phân nửa nên không nhịn được lại liếc Uông Vĩnh Chiêu một cái. Thấy hắn cũng đang nhìn mình, nàng cũng cười cười với hắn. Uông Vĩnh Chiêu không cho là đúng mà thu lại ánh mắt, tập trung ăn cơm không nói một lời.

Trương Tiểu Oản ngẩng đầu gắp phân nửa đồ ăn mình làm cho hắn, còn nửa còn lại thì trút vào bát nhỏ của Hoài Mộ.

Hoài Thiện ở bên cạnh thấy thế thì "A a a" kháng nghị nhưng cuối cùng vẫn không dám nói lời nào. Hắn bày ra vẻ mặt đau khổ, cúi thấp đầu đếm hạt cơm.

Ăn xong cơm trưa Trương Tiểu Oản lại bôi thuốc cho hắn. Lúc nàng sắp đi mới nhẹ nhàng nói với con trai mình, "Con mau nghỉ ngơi một hồi đi, chờ con tỉnh lại mẫu thân sẽ gội đầu cho con."

"Thật sự?" Hoài Thiện vừa nghe thấy thế thì mắt đều sáng lên.

"Mẫu thân có từng gạt con chưa?" Trương Tiểu Oản sờ sờ tay hắn, tỉ mỉ nhìn bàn tay đang sưng lên của hắn, thấy không bị thương gân cốt thì mới an tâm.

“Ông ta sẽ giữ lời hứa chứ?” Uông Hoài Thiện lại nói, đôi mắt trừng thật lớn.

“Sẽ.” Trương Tiểu Oản kéo chăn đắp lên bụng cho hắn, nhàn nhạt nói, “Chỉ cần con không phạm sai lầm trong việc lớn là được.”

“Mẫu thân……”

“Ngủ đi, mẫu thân nhìn con ngủ rồi mới đi.” Nàng vẫn không đành lòng quá hà khắc với hắn nên lúc này nàng ngồi xuống bên người hắn, ôn nhu nói.

“Mẫu thân.” Uông Hoài Thiện giật giật đầu, dựa gần vào Trương Tiểu Oản sau đó mới nhắm mắt lại.

Đợi đến khi hắn tỉnh, Trương Tiểu Oản múc nước ấm tới trong viện gội đầu cho hắn. Hoài Mộ thì chạy chung quanh bọn họ lúc thì gọi mẹ lúc lại gọi Lão Hổ ca ca.

Có lẽ là do tay của mẹ hắn quá mềm nhẹ nên Uông Hoài Thiện lại ướt hốc mắt.

Gội đầu xong Hoài Mộ cẩn thận bò lên đầu gối hắn giúp hắn thổi thổi vết thương trên mặt. Trương Tiểu Oản thì ở đằng sau lau tóc cho hắn. Lúc này Uông Hoài Thiện mới cảm thấy hắn không mất đi mẹ của mình mà lại nhiều hơn một đứa em trai. Lúc này đứa nhỏ kia đang dùng cách của mình để toàn tâm toàn ý an ủi hắn.

Uông Hoài Thiện nghĩ mẹ hắn luôn đúng, nàng vì luyến tiếc hắn nên mới thương tâm. Nàng luôn đem toàn lực bảo vệ và mang đến cho hắn thứ tốt nhất.

****

Ban đêm Trương Tiểu Oản cùng Uông Vĩnh Chiêu dùng chung thùng tắm. Có lẽ đã lâu không phát tiết nên Uông Vĩnh Chiêu cùng nàng

quấn lấy một hồi ở thùng tắm rồi lúc lên trên giường lại dây dưa nửa ngày mới chịu buông. Trong quá trình đó Trương Tiểu Oản không chịu nổi mà ngất đi, trong đầu nàng chỉ sót lại ý nghĩ ngày mai đừng xun xoe làm đồ bổ cho hắn nữa. Cứ với cái đà này thì rõ ràng hắn chỉ thoạt nhìn gầy thôi còn mặt khác chả có gì tổn hao mà phải bồi bổ.

Bổ quá thì chỉ có nàng chịu tội. Trong một chốc một lát đám nữ nhân trong hậu viện cũng sẽ không phân ưu được với nàng mà nàng cũng không thể đúng lúc này đẩy Uông Vĩnh Chiêu ra ngoài.

Tự làm bậy không thể sống mà. Trương Tiểu Oản kết luận rằng nam nhân không nên được bồi bổ, chăm sóc tốt quá làm gì.

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế, lúc điều trị cho Hoài Thiện nàng vẫn tranh thủ nghĩ tới xun xoe nịnh Uông Vĩnh Chiêu. Lúc đại phu tới xem vết thương cho con nàng thì nàng lại đề nghị cắt thêm chút thuốc điều trị vết thương cũ của Uông Vĩnh Chiêu. Trương Tiểu Oản không thể nặng bên này nhẹ bên kia thế nên nàng phải đặt hắn ở thứ nhất, còn Hoài Thiện ở thứ hai miễn cho hắn lại ghen tị.

Những ngày này Hoài Thiện theo Uông Vĩnh Chiêu thượng triều rồi hạ triều, nếu không có việc gì hắn sẽ đi theo cha mình ở tiền viện. Cứ thế chỉ có Hoài Mộ là ở bên cạnh nàng, Trương Tiểu Oản cũng dạy hắn biết chữ. Hoài Mộ không nhanh nhạy như Hoài Thiện, rất nhiều chữ không cần nàng nói thì tầm tuổi này Hoài Thiện đã hiểu được ý nghĩa. Hoài Mộ thì nàng phải dạy một lần, nhưng so với đám Tiểu Bảo và Tiểu Đệ nàng từng dạy thì năng lực tiếp thu của Hoài Mộ mạnh hơn nhiều, Một ngày hắn đã học được mấy chữ, cách ngày cũng vẫn nhớ rõ.

Qua mấy ngày Trương Tiểu Oản đã chuẩn bị xong bạc trợ cấp. Lúc này nàng để Thính quản gia mang theo Hoài Thiện đưa tới từng hộ. Hơn mười hộ này chỉ cần hai ngày là Hoài Thiện đã đưa xong bạc trở về. Đêm đó, dưới hành lang chủ viện hắn uống hết nửa bình rượu vàng mà Trương Tiểu Oản hâm nóng cho Uông Vĩnh Chiêu rồi

mới ghé vào trên bàn hồi lâu không nói chuyện.

Trương Tiểu Oản lại đi hâm một bầu rượu nữa mang tới cho bọn họ uống. Có lẽ là uống nhiều nên Hoài Thiện cũng nói nhiều hơn với Uông Vĩnh Chiêu. Ở dưới ánh trăng, hắn hỏi cha hắn ngay trước mặt Trương Tiểu Oản, "Lúc mẫu thân nửa đêm còn phải ngâm nước lạnh ở ngoài ruộng cấy mạ thì ngài ở đâu?"

Trương Tiểu Oản vốn đang ngồi bên gắp đồ ăn cho bọn họ nghe thấy lời này của hắn của cả người cứng đờ, trong khoảnh khắc nàng cảnh cáo nhìn về phía Uông Hoài Thiện.

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng một cái, mà lúc này Hoài Thiện lại không nhìn nàng. Hắn chỉ nhìn Uông Vĩnh Chiêu bằng đôi mắt đỏ đậm, trong giọng nói có bi thương, "Ngài có biết không? Lúc mẫu thân khóc cũng chỉ có thể giấu người khác. Ta cũng thế, chúng ta chỉ có thể khóc cho chính mình xem, thật vất vả mới đi tới ngày hôm nay nhưng mẫu thân vẫn……"

Trương Tiểu Oản lạnh lùng mà nhìn chằm chằm hắn, thấy đầu hắn rũ xuống, cứ thế say khướt. Nửa ngày sau nàng vẫn không nhúc nhích.

Lúc Uông Vĩnh Chiêu lại đây ôm nàng lên nàng mới dựa đầu vào vai hắn, mệt mỏi nói, "Thế nhân có ai không khổ chứ? Ta như thế, hắn như thế, ngài cũng thế, ai cũng không dễ dàng. Hắn tuổi trẻ khí thịnh, lời nói phần lớn là lời giận dữ, ngài đừng so đo với hắn."

Rốt cuộc hai người cũng có da thịt thân cận, có vài lời Trương Tiểu Oản cũng có thể nói với hắn. Uông Vĩnh Chiêu lại không trả lời nàng mà chỉ ngẩng đầu gọi gã sai vặt bên ngoài vào đỡ Hoài Thiện đi nghỉ còn hắn ôm Trương Tiểu Oản vào phòng.

"Lúc nhỏ ngươi đã làm những gì?" Đặt nàng lên giường, Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng bò dậy cởi áo ngoài của hai người, lại ngoan ngoãn bò lên nằm trong ngực hắn. Lúc này hắn nhàn nhạt hỏi.

“Lúc nhỏ ư?”

Uông Vĩnh Chiêu cầm lấy tay nàng đặt trên ngực hắn, cùng nàng năm ngón đan vào nhau.

“Lúc nhỏ,” Trương Tiểu Oản nỗ lực nhớ lại, sau một hồi nàng mới nhàn nhạt đáp, “ta săn thú, làm việc nhà nông, đảm bảo người một nhà sống sót mà không bị đói chết.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ư?” Trương Tiểu Oản nghe được thì cười một chút, ngẩng đầu nhìn đôi mắt quá sâu khiến người khác không nhìn thấu của hắn nói, “Sau đó thì cũng thế thôi, phu quân, ai cũng thế cả có phải không?”

Uông Vĩnh Chiêu không đáp lời nàng mà chỉ ôm chặt eo nàng, búng tay tắt ngọn đèn rồi mệt mỏi cất tiếng nói trong bóng đêm, “Ngủ đi.”

****

Tháng 9 năm đó mưa gió nhẹ rơi, con dân Đại Phượng triều hoan hô không dứt. Bọn họ hoan hô không phải vì đám hạt kê ngoài ruộng nhìn đã biết không thu nổi một hai gánh mà là vì triều đình hạ lệnh nhà nào đã lãnh hạt giống trồng trọt lúc trước thì mỗi người trong nhà sẽ được lĩnh 2 thạch lương thực, tính theo đầu người.

Là hai thạch chứ không phải một cân, mười cân mà là 240 cân.

Dân gian khen ngợi hoàng đế nhiều đến che trời lấp đất, sĩ phu thì càng tán dương tân đế nhiều hơn. Thanh danh của tân hoàng lan xa, sợ là qua một thời gian nữa ngay cả những người không quan tâm đến triều chính, chỉ ở trong nơi thôn dã nho nhỏ cũng biết quốc gia có một vị hoàng đế yêu dân như con.

Nhưng niềm vui này chỉ thuộc về dân gian.

Con cái mà Uông Vĩnh Chiêu biết được chính là để có được số lương thực nuôi sống không ít con dân Đại Phượng triều này, quân đội của Đại Phượng triều đóng quân ở Đại Hạ đã tàn sát dân chúng của năm thành lớn, mang về vô số vàng bạc châu báu và lương thực.

Vì thế quan viên Đại Hạ từ ngũ phẩm trở lên cùng với đời đời con cháu hoàng gia Đại Hạ đương trường có hơn 1000 người tự sát. Một trận này mấy vạn người phải chết, máu chảy thành sông. Tất cả chỉ để đổi lấy mạng sống cho người của Đại Phượng triều.

Mà trong sự kiện này Lưu Nhị Lang là người có công lớn nhất, lúc này ông ta về kinh được đặc phong là Binh Bộ Thị Lang.

Lúc biết được chân tướng ở chỗ hắn, Uông Hoài Thiện trợn tròn mắt. Nếu như không phải Uông Vĩnh Chiêu răn dạy thì sợ là hắn đã cầm kiếm muốn xông vào cung ép hỏi hoàng đế vì sao lại làm thế.

Chương 146

Tinh thần Tiểu Lão Hổ sa sút thật sự. Một đêm này Trương Tiểu Oản đã nói chuyện với hắn, sau khi biết được chân tướng nàng cũng hoàn toàn không ngủ được.

Qua mấy ngày Uông Vĩnh Chiêu thấy sắc mặt nàng không tốt thì muốn đi đánh Uông Hoài Thiện vì lắm miệng. Trương Tiểu Oản thấy thế thì vội ngăn cản hắn, ở ngay trước mặt hắn nàng viết tin cho Tiểu Bảo và Hồ Cửu Đao.

Không đến hai ngày Trương Tiểu Bảo cùng Trương Tiểu Đệ tới. Hồ Cửu Đao cũng mang theo người của Hồ gia thôn tới, trong đó có cả đám anh vợ của Tiểu Đệ. Trương Tiểu Oản vốn chỉ gọi anh cả nhà họ nhưng cả bốn anh em cuối cùng đều tới.

Ở nhà chính Trương Tiểu Oản không khách khí với bọn họ, thấy người đều đã đủ nàng mới ôn nhu mở miệng nói: "Hôm nay gọi mọi người tới là muốn làm phiền các vị một chút chuyện."

"Ngài nói đi." Mấy người của Hồ gia thôn lúc này đều đứng lên nói với nàng.

Trương Tiểu Oản là người nào chứ? Quen biết nhiều năm như thế, trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ. Nàng đã giúp Hồ gia thôn làm nhiều việc, tiền bạc nhân tình đó đều khiến bọn họ cảm kích không thôi. Hiện nay trong nha môn cũng có người của Hồ gia thôn ra vào, về sau Hồ gia thôn có người vào quan trường thì chắc chắn cũng phải dựa vào sự dìu dắt, quan tâm của nhà này chứ sao?

Trước khi những người này tới đây, tộc trưởng đã tìm bọn họ nói chuyện suốt một đêm, để bọn họ dốc hết sức làm việc. Dù việc có khó thế nào thì bọn họ cũng nguyện ý giúp nàng làm được cho tốt.

Trương Tiểu Oản thấy thần sắc của bọn họ thì cũng biết ý của những người này, cũng biết bọn họ ít nhiều cũng có thể dựa vào được. Lúc Thính quản gia lại tới báo trong viện đã cho hạ nhân lui hết thì nàng mới mở miệng, "Mọi người ở đây đều có nhiều hiểu biết, chuyện ngoài ruộng, trong vườn hay săn thú ta biết các ngươi đều là những người giỏi nhất. Nhiều năm trước một mình ta vào trong kinh thành đã nghe Hoài Thiện nói không ít chuyện, nghe nói trong ranh giới vạn dặm có chút đồ lặt vặt mà chỗ chúng ta có để ăn nhưng nơi khác lại không chạm vào. Lương thực tốt như thế lại không ai ăn thật lãng phí. Các ngươi đều là người từng ra ngoài làm buôn bán, hiểu biết so với người thường hẳn cũng nhiều……"

Trong những người ngồi đây chỉ có anh em họ Trương là ẩn ẩn biết nàng muốn nói gì. Đám Hồ Cửu Đaothì hoàn toàn không hiểu mà nhìn nàng.

Trương Tiểu Oản dịu dàng cười, nói tiếp, "Ta nghe Hoài Thiện nói đất của Đại Hạ quy phục triều ta ngoại trừ vạn dặm cát vàng còn có đất rừng liên miên. Trong rừng núi này nghe nói cất giấu không ít bảo bối. Mọi người chạy qua bên kia hẳn cũng hiểu tình huống nơi đó phải không?"

Nàng nói đến đây thì đừng nói là người Hồ gia thôn, đến em trai nàng cũng không còn hiểu ý nàng là gì nữa. Bọn họ sôi nổi nhìn nàng.

Trương Tiểu Oản liếc mắt nhìn bọn họ một cái, "Chỉ là ta có một yêu cầu quá đáng hy vọng mọi người có thể giúp ta làm được."

"Phu nhân cứ nói."

"Ta muốn các ngươi đem hiểu biết của mình toàn bộ dạy cho Hoài

Thiện và người của hắn, như vậy được không?”

“Chỉ là như thế sao?” Hồ Cửu Đao kinh ngạc.

“Việc này đã là quá đáng rồi, bắt các ngươi đem kiến thức phải dãi nắng dầm mưa mới biết được dốc ra dạy cho người khác là ta đã cảm thấy hổ thẹn.”

Trương Tiểu Oản nói xong lời này thì người Hồ gia thôn vừa yên tâm lại vừa thất vọng, nhưng tóm lại không phải chuyện gì nguy hiểm thì bọn họ cũng lập tức đồng ý. Hoài Thiện vẫn luôn ngồi ở một bên lúc này đứng dậy hành lễ cho bọn họ khiến mấy người Hồ gia thôn sợ tới mức vội đứng lên vái chào, liên tục nói không dám.

Hoài Thiện mang theo bọn họ đi xuống, để bọn họ dạy đám gia binh mà Uông Vĩnh Chiêu khẩn cấp tuyển lựa trong hai ngày này. Những người này sau khi được dạy dỗ thì sẽ được cử đi biên cương giúp người dân nơi đó góp chút sức mỏng, bất kể là người Đại Phượng triều hay Đại Hạ.

****

Hành động này của Trương Tiểu Oản khiến Uông Vĩnh Chiêu cũng kinh ngạc. Nàng nhìn quá xa, đến viễn cảnh người Hạ và Đại Phượng triều sau này khó mà giữ vững thế đối lập mà nàng cũng nhìn ra.

Mối hận tàn sát dân chúng này nếu không trải qua thời gian dài thì người Hạ làm sao quên được? Trừ phi giết hết người Hạ thì bọn họ mới không phản công, nhưng làm sao có thể giết hết? Một khi đã như thế thì cừu hận này sẽ không có ngày chấm dứt.

Hành động này của nàng là để Uông gia quân mang người đi tới cùng biên cương mở ra một con đường sống, cho dù con đường này chỉ có thể khiến người ta có thêm chút cơm ăn, thêm vài đồng tiền nhưng tác dụng ngày sau thì ai mà nói được?

Mà sau khi Uông Hoài Thiện biết ý định của mẹ mình thì trong mấy đêm cả người hắn lập tức trầm tĩnh hẳn, đến lệ khí trên mặt mày cũng biến mất hầu như không còn. Thay vào đó hắn trầm ổn hơn, cuối cùng thiếu niên lang đang trưởng thành làm một nam nhân chân chính.

Phàm là có việc nào đó hắn sẽ trao đổi với Uông Vĩnh Chiêu trước rồi mới nói chuyện với Trương Tiểu Oản. Sau khi Trương Tiểu Oản ra chủ ý kia thì nàng không nói thêm nhiều nữa mà để Uông Vĩnh Chiêu chủ quản chuyện lớn trong nhà.

Lúc này Lưu Nhị Lang đã hồi kinh báo cáo công tác, cùng lúc đó người Hạ tụ tập lại tấn công Đại Phượng triều, hoàng đế lệnh cho Thiện Vương mang binh đi tiêu diệt. Một lời này của hoàng đế không có ai phản đối.

Trương Tiểu Oản biết rồi thì chỉ trầm mặc không nói. Đêm đó, nàng hỏi Uông Vĩnh Chiêu, "Vị kia có ý gì?"

Uông Vĩnh Chiêu nhẹ vỗ về tóc nàng, nhìn đôi mắt tĩnh lặng của nàng hồi lâu mới nhàn nhạt nói, "Hoài Thiện muốn kháng chỉ thì sẽ là bất trung bất nghĩa, sẽ bị giết ngay. Còn nếu không kháng chỉ lĩnh mệnh đi mà làm không ổn thì cũng bị giết. Nếu ta chen mồm nói một chữ không thì ông ta cũng có thể trị ta. Bất kể là thế nào thì ông ta cũng đều có thể bẻ cánh của Uông gia."

"Ông ta không sợ Hoài Thiện lạnh lòng sao?"

Uông Vĩnh Chiêu nghe thấy thế thì chế nhạo mà nhếch miệng cười nhìn phụ nhân trong ngoài bất nhất này, "Ý ngươi chính là ông ta không sợ Hoài Thiện phản ông ta phải không?"

Trương Tiểu Oản im lặng, rũ mí mắt.

Uông Vĩnh Chiêu cười khẽ vài tiếng rồi mới từ từ nói, "Như thế càng

tốt, một lần diệt luôn Uông gia. Với Hoàng Thượng mà nói thì chẳng lẽ còn chuyện nào tốt hơn sao?"

Đầu Trương Tiểu Oản đang gối lên khuỷu tay hắn càng rũ xuống.

"Hiện nay ông ta đã giành được dân tâm rồi," Uông Vĩnh Chiêu trầm mặc một lát mới thở dài, "Ai ở trước mặt nói với ông ta một từ không thì đó chính là tự tìm đường chết."

"Vậy chỉ có thể mặc kệ sao?" Trương Tiểu Oản ngước mắt hỏi hắn.

"Chỉ có thể mặc kệ ư?" Uông Vĩnh Chiêu ôm thân thể trần trụi của nàng thật chặt, trên mặt lại là hờ hững nói, "Ông ta dám cắt đường lui của ta thì cứ thử xem."

****

Lưu Nhị Lang hồi kinh báo cáo công tác lại nhậm chức Binh Bộ Thị Lang thì Uông Vĩnh Chiêu mượn cớ bị bệnh đem chuyện trong Binh Bộ đều giao cho ông ta, còn mình ở nhà tĩnh dưỡng.

Lưu Nhị Lang năm nay đã hơn 50 tuổi. Ông ta đến Thượng Thư phủ gặp Uông Vĩnh Chiêu, cũng gặp Trương Tiểu Oản rồi mới ngưng trọng đồng ý việc này, đã thế còn tặng không ít dược liệu quý giá đến cho Uông Vĩnh Chiêu.

Uông Vĩnh Chiêu làm Thượng Thư không bao lâu đã mượn cớ bệnh để hoàn toàn nghỉ ngơi ở nhà. Nhưng Lưu Nhị Lang nhận nhiệm vụ rồi mới biết Binh Bộ chính là một thùng nước bằng sắt, chìa khóa mở thùng lại nằm trong tay Uông Vĩnh Chiêu. Vì thế mọi quyết định ông ta đưa ra đều phải được Uông Vĩnh Chiêu gật đầu.

Việc này giống như quyền hành đều giao cho ông ta nhưng kỳ thật ông ta chỉ là kẻ chân chạy, quyết định cuối cùng vẫn phải do Uông Vĩnh Chiêu định đoạt.

Nhưng Uông Vĩnh Chiêu đã mượn bệnh ở nhà không thượng triều, cũng không đến Binh Bộ thì hoàng đế cũng không thể vào lúc này mà triệu hắn vào trong cung để hắn giao binh quyền.

Vì thế Lưu Nhị Lang lại tới cầu Trương Tiểu Oản. Lần này ông ta còn để Lưu Khương thị mang theo lễ vật tới với ý định nếu Trương Tiểu Oản không đồng ý giúp cầu tình cho ông ta thì sẽ để Lưu Khương thị nháo ở chỗ này không đi.

Lưu Khương thị là kẻ ngang ngược, cho rằng có thể thay Lưu Nhị Lang làm việc để đổi lại chút ân sủng của ông ta nên tự nhiên là muốn toàn lực ứng phó. Đầu tiên bà ta ngồi ở trong viện khuyên Trương Tiểu Oản giúp cậu mình nói đỡ để Uông Vĩnh Chiêu đem phó ấn giao cho ông ta khiến ông ta có thể làm việc thông thuận một chút.

Nhưng lời này của bà ta chỉ đổi được một câu của Trương Tiểu Oản, "Chuyện triều đình một phụ nhân như ta không biết, không dám phê bình, cũng không dám xen mồm."

Lưu Khương thị ngồi ở kia, vừa khen Trương Tiểu Oản tư sắc đẹp đẽ vừa nói nàng khổ tận cam lai hiện tại không những có một đứa con là vương gia khác họ mà phu quân cũng đối xử với nàng ân sủng có thêm.

Dứt lời bà ta lại khóc lóc cảm thán mệnh mình không tốt, trong lời nói cũng phàn nàn mình bị vắng vẻ. Sau đó bà ta trực tiếp nói thẳng luôn, "Cữu cữu ngươi lần này để ta làm một việc nhỏ này, nếu làm không xong thì ta sợ là không còn đường sống mất."

Nói xong bà ta che khăn khóc rống lên nhưng Trương Tiểu Oản lại không hề dao động mà để mặc bà ta khóc rống lên.

Lưu Khương thị thấy nàng còn chẳng thèm khuyên một câu thì cuối cùng cũng nín khóc, dùng giọng nói bi thương nhẹ nhàng nói, "Ta biết ngay ngươi là cái người tàn nhẫn, nếu cháu ngoại gái của ta gả

cho Uông đại nhân thì làm sao nàng sẽ thấy ta chết mà không cứu thế này? Không phải người thân ruột thịt nên ngươi tùy ý để ta khổ mà cũng không vươn một tay."

Nói xong bà ta lại nức nở một tiếng, lúc này phấn trắng trên mặt bà ta vì khóc mà đã nhòe hết đi, khăn tay cũng sớm dơ bẩn nhưng bà ta lại giống như không thấy mà tiếp tục cầm cái khăn kia muốn che mặt khóc.

Lúc này khóe mắt bà ta thấy được Trương Tiểu Oản nâng tay lên thì cho rằng nàng có lời muốn nói, tim cũng lỡ một nhịp. Ai ngờ Trương Tiểu Oản chỉ giơ tay bưng chén trà uống sau đó lại hơi cúi đầu nghịch cái khăn trong tay. Cái này khiến bà ta tức đến hộc máu nhưng vẫn không thể chửi ầm lên mà chỉ đành mạnh mẽ gào khan.

Tư thế của bà ta giống như muốn khóc sụp phủ Thượng Thư. Nhưng Trương Tiểu Oản lại không sợ bà ta khóc, cũng không khuyên khiến Lưu Khương thị khóc đến mệt mỏi. Lúc này nàng mới để nha hoàn đỡ bà ta ra cửa, dìu vào cỗ kiệu rồi tống về nhà.

Cách ngày nàng lại tham dự hội ngắm hoa của tướng gia phu nhân. Ở đó nàng khóc đến thê lương rồi nhỏ giọng nosiv ới tướng gia phu nhân, "Phu quân nhà thiếp hiện nay mới yên ổn một chút mà bà ta đã tới khóc từ đầu tới cuối. Giang phu nhân, không dối gạt ngài, trong lòng thiếp cũng khổ, cưu cữu của thiếp là thị lang nhưng phu quân thiếp cũng vì triều đình chinh chiến nhiều năm, cả người đều là vết thương cũ. Lúc này ngài ấy vết thương tái phát nên mới nghỉ trong nhà, thế mà mợ thiếp……"

Khóc đến đây nàng lập tức nghẹn ngào không nói nên lời, khóc đến như sắp ngất xỉu. Nàng khóc như con mèo nhỏ, mặt lại mang thần sắc có bệnh khiến tướng gia phu nhân cùng với vài vị nhất phẩm phu nhân cũng đều mang vẻ thương hại. Bọn họ lén lút nói với nhau, "Người này mới vừa làm thị lang chẳng nhẽ đã muốn làm thượng thư sao? Còn khóc đến cửa nhà người ta, quả là lợi hại."

Một người khác cũng thở dài đáp, "Còn không phải thế sao, lúc này mới bao lâu đâu……"

Nói đến đây vị phu nhân kia cũng không dám nói tiếp mà chỉ lấy khăn che miệng, cúi đầu yên lặng.

Bên này Trương Tiểu Oản khóc lóc với tướng gia phu nhân, hậu viện các nhà lúc này đều biết, theo đó văn võ bá quan trong triều đều biết Lưu thị lang quá mức nóng nảy. Thế là quan văn lắc đầu, quan võ giận dữ, trên triều hội không ít võ quan tố Lưu Nhị Lang nói ông ta tâm thuật bất chính, không tôn trọng thượng cấp, cô phụ thánh ân.

Lưu Nhị Lang đứng bên trong đại điện bị người ta tố cáo đến mặt mũi đỏ bừng. Hạ triều ông ta đi thẳng đến Thượng Thư phủ nhưng vừa đến cửa thì lại cắn chặt răng lên kiệu quay về.

Chương 147

Đến sinh nhật của Hoài Thiện vào tháng 9, Trương Tiểu Oản đợi một ngày cũng không chờ được tin hắn đưa về.

Cuối mùa thu ở Đại Phượng triều cũng dần dần trở nên lạnh hơn. Con dân trong nhà có lương thực nên cũng bắt đầu trồng đồ ăn mùa đông. Huyện nha cũng lục tục cho người đòa kênh, sửa đường. Trai tráng đều tổ chức lên núi đi săn, kiếm thêm thức ăn và tiền sinh hoạt.

Cả vương triều đều bừng bừng sinh cơ, mọi người mang theo khí thế ngất trời đối với việc sinh tồn.

Vào tháng 9 này Hoài Mộ cũng có tiên sinh của riêng mình. Trương Tiểu Oản vốn định nhờ Mạnh tiên sinh tới dạy hắn nhưng ông ấy chỉ ở Thiện Vương phủ, không muốn tới Thượng Thư phủ. Ông ấy nói với Trương Tiểu Oản là đời này có một đệ tử như Hoài Thiện với ông ta đã may mắn lắm rồi. Hiện tại ông ấy đã có tuổi, hai mắt đã mờ nên không thể dạy ai nữa.

Trương Tiểu Oản muốn đón ông ấy về dưỡng lão nhưng Mạnh tiên sinh tự biết nếu ông ấy đến Thượng Thư phủ thì chỉ càng khiến hoàng đế chú ý tới bên này vì thế cũng cự tuyệt.

Nhưng lời này chẳng ai dám nói ra. Trương Tiểu Oản cảm ơn ân đức của ông ấy với Hoài Thiện nhưng lại không có biện pháp gì để thuyết phục nên cũng chỉ đành lệnh cho quản gia của Thiện Vương phủ chăm sóc ông ấy thật tốt. Cứ ba bốn ngày nàng lại đi thăm ông ấy một hai canh giờ, cùng ông ấy chơi cờ, uống mấy ngụm trà xanh.

Tháng này Lưu Khương thị lại tới hai lần nữa. Một lần Trương Tiểu Oản ngất đi ngay trước mặt bà ta, không đến vài ngày đã có không ít người bên ngoài biết Uông phu nhân bị mợ của mình dồn ép đến ngất xỉu. Lời này vừa truyền ra thì Lưu Khương thị không bao giờ dám tới nữa vì sợ Trương Tiểu Oản lại có chiêu gì.

Hiện tại Lưu Nhị Lang đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió nên không thể gây chú ý gì mà chỉ nguyện mọi thứ nhanh chóng ổn định lại. Vì thế ông ta cũng không dám có động tác gì.

Lần này Uông Vĩnh Chiêu chưa động thủ thì khốn cảnh đã bị Trương Tiểu Oản giúp hóa giải hơn phân nửa. Trong đoạn thời gian này hắn cũng chỉ quan sát hành động của nàng mà không hề nhúng tay vào. Hắn chỉ thấy một ngày nàng ăn mặc chỉnh tề đi kết giao với đám nữ quyến sau đó vài hôm nàng lại mặt mày tiều tụy đi gặp Lưu Khương thị, rồi lại nghe thấy nàng ôm ngực ngất đi.

Nàng không đao to búa lớn, chỉ toàn tươi cười dịu dàng, cử chỉ dịu dàng nhưng Uông Vĩnh Chiêu vẫn thấy được nồng đậm sát khí trong đó, giống như chỉ cần một mình nàng cũng có thể mở một đường máu.

Việc này qua đi nàng lại trầm tĩnh, không thường đi ra ngoài nữa.

Đêm hôm đó Uông Vĩnh Chiêu hỏi nàng, "Vì sao không tiếp tục tham gia tiệc xã giao? Có cả thiệp mời của Thái Sư đó."

Phụ nhân trong lòng ngực thở dài nói với hắn, "Cây to đón gió, ta không thể lại cho ngài thêm phiền toái."

Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì nở nụ cười, nhịn không được hôn lên miệng nàng. Sau một lúc lâu, hắn khàn giọng cười nói, "Ngươi đúng là hiểu rất rõ."

****

Trương Tiểu Oản ở bên ngoài giao lưu với đám nữ quyến của quan viên thì trong lòng cũng hiểu nàng được người ta nể mặt chẳng qua nhờ phúc của Uông Vĩnh Chiêu phúc. Nàng không cho rằng mình khóc mấy hồi là đám nữ nhân đó sẽ thật sự đồng tình với mình. Những việc này vẫn là do đám nam nhân khống chế, chẳng qua bọn họ lấy cớ do hậu trạch thổi gió để dễ bề nói chuyện khi ở trên triều mà thôi.

Bởi vì kể cả Hoàng Thượng cũng không thể giết nữ nhân trong nhà văn võ bá quan, cũng không thể bịt miệng bọn họ đúng không?

Miệng lưỡi của nữ nhân nói đến nói đi thì không chỉ truyền tới trong triều mà còn truyền tới trong dân gian. Cho nên dù thanh danh hoàng đế lan xa thì chuyện của công thần, Vương gia khác họ Uông Hoài Thiện cũng sẽ lan xa khắp triều đình trên dưới.

Thiện Vương lúc trước cùng hoàng đến chinh chiến với Đại Hạ, sau đó lại chém đầu quan tham ô, hiện nay lại không ngừng đi tới biên cương tiêu diệt quân địch. Một thần tử tận trung báo quốc như hắn cũng chỉ có hoàng đế thánh minh thế này mới có được.

Những gì nên nói với bên ngoài đã nói xong nên Trương Tiểu Oản tạm thời không ra ngoài, nhưng nàng cũng không rảnh rỗi.

Mấy ngày nay nàng chuẩn bị trong ngoài không biết bao nhiêu lễ vật cho người ta, tiền bạc cần dùng nhiều nên thiếu thốn khiến nàng quẫn bách không thôi. Nhiều năm nay nàng chưa từng phải lo tiền bạc, ăn gì mặc gì nàng đều không cần đắn đo nhưng vẫn cảm thấy mình nghèo đến leng keng.

Ngày đó nàng đang ở trong phòng tính toán sổ sách đến khuya thì Uông Vĩnh Chiêu trở về nhưng nàng vẫn gảy bàn tính không ngừng. Uông Vĩnh Chiêu ngồi xuống bên người nàng hồi lâu cũng không thấy nàng nhìn hắn một cái vì thế hắn giận dữ mắng, "Đã mấy ngày rồi sao vẫn còn tính?"

“Chưa xong,” nghe thấy hắn tức giận, Trương Tiểu Oản dừng bàn tính trong tay, ngẩng đầu không nhịn được thở dài nói với hắn, “Ta không chỉ tính tiền bạc trong tay Hoài Thiện mà còn tính cả của ngài……”

“Ta?” Uông Vĩnh Chiêu nhíu mày.

Trương Tiểu Oản đem sổ sách nhà kho chung và nhà kho riêng của Thượng Thư phủ đưa cho hắn xem rồi nói, “Ngài xem đồ được thưởng dùng để hiếu kính phụ mẫu, sau đó trong hai tháng này mang ra ngoài tặng cũng đã mất hơn nửa. Ta nghe Thính quản gia nói đợi đến cuối năm quan viên khắp nơi tới báo cáo công tác thì ngài còn phải chi bạc thưởng cho người ta đúng không?”

Uông Vĩnh Chiêu đạm nhiên nói, “Ta có cách kiếm tiền, ngươi không cần lo lắng.”

“Ta không lo lắng,” Trương Tiểu Oản đưa danh sách tài sản của Hoài Thiện ra cho hắn xem rồi mới nhàn nhạt nói, “Hoài Thiện không ở nên đều nhờ ta quản lý mấy cái này. Ngài giúp ta nhìn xem chỗ này có cách nào kiếm được bạc không?”

Uông Vĩnh Chiêu kinh ngạc mà nhìn nàng, lại lật qua danh sách rồi mới nói, “Ngươi nhìn ra cái gì rồi?”

“Ta……” Trương Tiểu Oản thật sự cười đến chua xót. Nàng không cẩn thận ở trong nhà kho riêng của hắn nhìn thấy mấy cuốn sổ sách nên mới biết Uông Vĩnh Chiêu kiếm bạc bằng cách nào, “Ta chẳng nhìn thấy gì, chỉ biết ngài quả thật có biện pháp kiếm tiền.”

Tiền bạc do Hoàng đế thưởng và người dưới hiếu kính thì có thể có bao nhiêu? Mà mấy năm nay sổ sách kia lại cuồn cuộn ghi không biết bao nhiêu bạc đổ về. Mặc kệ là đàng hoàng thu được hay trộm được thì cũng nhiều hơn rất nhiều so với số mà nàng biết được. Vậy ở bên ngoài Uông Vĩnh Chiêu hắn là có không phải ngân khố mà là

kim khố.

Nhưng việc này sợ là cực kỳ bí mật, nếu hoàng đế biết thì già trẻ Uông gia khả năng chẳng ai thoát được.

"Ta xác thật có," Uông Vĩnh Chiêu nhìn chằm chằm nàng, miệng nhàn nhạt nói, "Ta có một mỏ bạc, quân đóng ở nơi đó là người của ta, quan huyện cũng đều là người của ta hết."

"Vị kia cũng biết sao?"

"Không biết." Uông Vĩnh Chiêu híp híp mắt, "Lúc này nếu hắn biết dù chỉ một chút thì chính là họa diệt môn."

Trương Tiểu Oản nghe được thì cười cười, không hề nói nữa mà chỉ cầm lấy sổ sách tiếp tục ấn theo cách của mình mà sao chép trên giấy. Thấy nàng không nói gì Uông Vĩnh Chiêu hỏi: "Không hỏi gì sao?"

"Hỏi cái gì?"

"Không hỏi vì sao ta lại to gan lớn mật như thế sao?"

Trương Tiểu Oản trầm mặc một hồi, sau đó nàng cẩn thận mà nhìn con số trên sổ sách rồi sao chép, miệng nhẹ nhàng nói, "Ngài còn có thể như thế nào, nhiều binh phải nuôi như thế, có nhà ai không cần tiền để sinh sống đâu? Người làm trong phủ lớn bé đều là người của ngài, có người nào không cần tiền, ngài có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng cần tiền duy trì."

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì yên lặng, ngón tay nhẹ gõ lên bàn không biết đang nghĩ cái gì. Một lát sau hắn hỏi, "Ngươi đang làm gì?"

"Chép sổ sách sau đó mang đi đốt đi. Mấy ngày nay ta muốn dọn sạch nhà kho một lần, bảo đảm trừ ngài và ta thì không ai biết được

bí mật trong đó.” Trương Tiểu Oản cầm sổ sách trong tay đưa cho Uông Vĩnh Chiêu nói, “Ngài xem xem.”

Uông Vĩnh Chiêu nhìn sổ sách nàng đưa qua, đầu tiên là hắn nhìn lướt qua sau đó lại cẩn thận xem rồi mới đưa sổ sách kia cho nàng nói, “Ngươi xem mà làm.”

Trương Tiểu Oản cười nhìn hắn một cái rồi nhẹ xoa xoa tay bắt đầu sao chép.

“Sao ngươi lại biết nhiều thế?” Uông Vĩnh Chiêu ở một bên hỏi.

Trương Tiểu Oản không trả lời, chỉ cúi đầu không nói. Hắn thấy nàng không nói thì cũng không hỏi mà tự cởi giày nằm lên giường, nương ánh đèn nhìn khuôn mặt đang cúi của nàng.

Khóe miệng nàng lúc này nhu hòa, dưới đèn dầu mờ nhạt nàng ôn nhu trầm tĩnh cực kỳ. Lúc hắn cho rằng mình đã hơi hiểu nàng thì trong nháy mắt nàng lại biến ra một bộ mặt khác khiến hắn không thể không đuổi theo nhìn. Hắn muốn hiểu rõ trong lòng nàng rốt cuộc cất giấu bao nhiêu bí mật người khác không muốn biết.

****

Giờ ngọ ngày hôm nay Uông Vĩnh Chiêu gọi nàng tới tiền viện cho nàng xem số ngân lượng hắn lấy được của Vân Châu và Thương Châu. Trương Tiểu Oản xem xong thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ngươi còn thiếu bao nhiêu?” Lúc này Uông Vĩnh Chiêu giương mắt nhìn nàng hỏi.

“Không cần, nhà kho đã đủ cho ta dùng, đợi lúc nào ngài cần dùng thì lại nói.” Nửa câu sau của Trương Tiểu Oảnv vẫn đề cập đến Uông Vĩnh Chiêu.

Nàng và hắn đã không còn phân biệt lợi ích của ta của ngươi nữa

rồi.

"Ngươi còn muốn cái gì?" Uông Vĩnh Chiêu lại hỏi nàng một câu.

Trương Tiểu Oản không thể né tránh ánh mắt hùng hổ dọa người của hắn nên cũng chỉ đành nhìn thẳng sau đó thở dài, đứng lên đi tới ngồi lên đùi hắn. Nàng dựa vào ngực hắn, không nhanh không chậm nói, "Ngài cũng đừng hỏi ta thiếu cái gì. Lúc này ngài khó khăn, ta sẽ không gây thêm phiền toái gì cho ngài. Nếu có gì ta không nghĩ ra thì ngài chỉ điểm vài câu là được."

"Ngươi muốn cái gì ta cũng cho ngươi cái đó." Uông Vĩnh Chiêu vẫn kiên quyết giữ ý mình. Trương Tiểu Oản nghe thấy thì có chút buồn cười giương mắt nhìn hắn nói, "Vậy ngài đừng đi hậu viện nữa."

"Hả?" Uông Vĩnh Chiêu nhướng mày.

Trương Tiểu Oản cười khẽ ra tiếng, giơ tay xoa xoa khóe miệng mím chặt đến khắc nghiệt của hắn nói, "Ngài đừng đi."

Uông Vĩnh Chiêu còn muốn nói lời gì nhưng Trương Tiểu Oản không đợi hắn nhiều lời đã ngẩng đầu dùng môi ngăn chặn hắn lại. Mấy nữ nhân trong hậu viện không phải phong hàn thì chính là không khỏe, cũng không biết là ai chọc phải tổ ong vò vẽ nhưng liên tiếp bảy tám người đều như thế.

Trương Tiểu Oản đang thu thập không để bọn họ tác quái vào lúc này thế nên tự nhiên Uông Vĩnh Chiêu không thể tới đó. Nếu hắn đi thì nàng sẽ càng có thêm nhiều phiền toái. Đến lúc đó đám nữ nhân kia ỷ vào việc được yêu thương, mỗi người đều muốn Thượng Thư đại nhân tới làm chủ cho mình thì nàng làm gì có nhiều sức lực mà đi dây dưa với bọn họ.

Uông Vĩnh Chiêu xác cũng không phải người đa tình, mấy ngày nay hắn cũng không đến hậu viện nhưng cũng không phải mỗi ngày đều nghỉ ngơi ở chủ viện với nàng. Nửa tháng nay hắn chỉ ở trong viện

của nàng 7,8 ngày, lúc khác hắn ngẫn nhiên sẽ nghỉ 2,3 ngày ở tiền viện còn thời gian còn lại nàng cũng không biết hắn ở đâu.

Có khi nàng cũng hỏi Thính quản gia nhưng ông ta đáp không biết, sau vài lần như thế nàng cũng không hỏi nữa. Ngày ngày hỏi hắn ở đâu cũng chưa chắc đã khiến Uông Vĩnh Chiêu tin là nàng ân cần như thế vì vậy thà cứ đối xử với hắn thật tốt những ngày hắn tới là được.

Trương Tiểu Oản cũng biết tình yêu của nam nhân không thể tiêu hao, nếu là ngày thường thì nàng tự nhiên sẽ mặc kệ để Uông Vĩnh Chiêu đi hậu viện ôm mỹ nhân hoặc lại cưới thêm vài di nương nữa. Cái này thực ra chẳng liên quan gì đến nàng, nhưng chuyện đã tới nước này thì nàng vẫn muốn dựa vào tình yêu của Uông Vĩnh Chiêu đối với nàng để chống đỡ.

Nói tàn khốc một chút thì chân tướng chính là hiện tại Hoài Thiện chỉ có dựa vào hắn mới có thể sống sót. Binh mã, ngân lượng, lương thảo, những thứ này nàng căn bản không thể cho con nàng nhưng trong tay Uông Vĩnh Chiêu đều có.

Mà ở trong mắt Uông Vĩnh Chiêu thì có lẽ hắn cũng có một hai phần tình cảm cha con với Hoài Thiện. Nhưng một hai phần này tình cảm này thì dùng được gì? Ngày nào đó nếu hắn phải quyết định lựa chọn hy sinh Hoài Thiện, nếu không có nhân tố nào ngăn trở thì hắn sẽ chẳng khác gì Tĩnh hoàng cao cao tại thượng kia. Bọn họ đều là dùng xong thì ném.

Mà nàng hiện tại cũng trong tình trạng đó. Nếu nàng không thể cho Uông Vĩnh Chiêu thứ hắn muốn thì ngày nào đó hắn quay đầu lại cũng sẽ nghĩ cách giết nàng. Đó chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nói đến đây nếu không phải Uông Vĩnh Chiêu còn có hứng thú với nàng thì lúc nàng phát hiện ra ngân khố của hắn sợ là đã bị hắn giết người diệt khẩu. Mà nàng nói ra lời này chẳng qua là muốn thắt chặt dây thừng trói hắn và mình, không cho hắn thoát khỏi liên quan tới

nàng và Hoài Thiện.

Cho nên trên đời này ai có thể thật sự phân rõ thị phi tốt xấu chứ? Trương Tiểu Oản cũng không cảm thấy mình vô tội, tự nhiên cũng không dám tự nâng giá trị con người mình rồi cho rằng ở trong mắt Uông Vĩnh Chiêu nàng vĩnh viễn đều là vầng trăng sáng thanh khiết.

Hiện nay chẳng qua nàng đối xử với hắn tốt một chút, để hắn đặt nàng trong lòng, thêm vài phần ân ái, vài phần mặt mũi để nàng dựa vào đó đòi hắn thêm chút lợi ích mà thôi.

****

Sau tháng 9, thời tiết tháng mười lập tức lạnh xuống. Nửa đêm hôm đó vốn Trương Tiểu Oản đang ngủ một mình lại đột nhiên cảm thấy bên người lạnh băng đến bừng tỉnh. Nằng mở mắt ra thì đồng thời sờ thấy một cánh tay nam nhân ở bên cạnh.

"Làm sao vậy?" Trương Tiểu Oản bị cảm giác lạnh băng trên tay khiến cho kinh sợ, lập tức muồn bò từ trên giường xuống đất.

"Đừng đi." Người phía sau thô lỗ túm lấy tóc nàng.

"Ta muốn xem ngài." Trương Tiểu Oản trở tay giật được tóc mình ra sau đó đi đốt đèn dầu. Lúc ngọn đèn sáng ngờ nàng mới nâng lên nhìn rồi lập tức ngây người. Nàng nhìn Uông Vĩnh Chiêu trước ngực, trên cánh tay đều bọc vải trắng thấm máu thì lập vội hỏi, "Đây là làm sao?"

Uông Vĩnh Chiêu lại không kiên nhẫn nói, "Mau tắt đèn đi ngủ, một nữ tắc như ngươi hỏi nhiều thế để làm gì?"

Trương Tiểu Oản để đèn dầu lên đầu giường, khoanh chân ngồi bên cạnh hắn, giơ tay sờ đống vải băng vết thương trên người hắn rồi trầm giọng nói, "Không được, phải bôi thuốc rồi băng bó lại đàng hoàng."

“Lại đây, ngủ.” Uông Vĩnh Chiêu đã rất không kiên nhẫn mà vươn tay ra túm lấy nàng mạnh mẽ kéo tới bên người. Vì động tác này mà vết thương trên tay hắn lại nứt toạc, máu tươi xuyên qua vải trắng chảy xuống nhưng hắn không thèm để ý.

“Đại công tử……” Trương Tiểu Oản bị hắn dọa, thấy hắn còn đang trừng mắt nhìn mình thì nàng cũng bực. Nàng bị hắn túm lấy nhưng lại đừng lên, hung hăn đạp lên đùi hắn một cái sau đó dẫm chân xuống mặt giường. Nàng để xõa tóc dài lạnh lùng nói với hắn, “Ngài không muốn chết thì để ta đi lấy thuốc đến xử lý cho ngài.”

Nói xong nàng nhảy xuống giường, cực nhanh mà đi xong giày rồi đi đến cửa. Lúc này nàng lại lo lắng đi về, xốc chăn lên xem trên đùi hắn không bị thương thì mới nhẹ nhàng thở ra rồi đi tới cạnh cửa.

Lúc nàng hung hăng gào “Đại công tử” thì Uông Vĩnh Chiêu đã không nói lời nào. Hắn thấy nàng xinh đẹp lại nhanh nhẹn nhảy xuống giường, mặc giày, nhanh chóng đi đến bên cửa lại lộn về xem chân hắn. Lúc nàng đi tới cạnh cửa hắn mới hơi kéo khóe miệng đang nhếch cao xuống, lãnh đạm nói một câu, “Áo ngoài còn không mặc đã muốn ra cửa là muốn ta mất mặt sao?”

Chương 148

Trương Tiểu Oản quay đầu lại nhìn hắn một cái nhưng không nói gì. Nàng gọi một bà tử đáng tin cậy tới, gọi Thính quản gia mang thuốc trị thương tới. Lúc nàng bôi thuốc cho Uông Vĩnh Chiêu thì nhẹ giọng hỏi một câu, "Cần gọi đại phu tới xem chút không?"

"Không cần." Uông Vĩnh Chiêu nói một câu này nhưng mồ hôi trên trán hắn lại rơi xuống như mưa.

Chờ băng bó xong Trương Tiểu Oản lót gối đầu cho hắn, lại thấy hắn rũ mắt thì nàng cũng ngồi yên một lúc mới lặng lẽ đứng dậy.

"Đi đâu?" Nam nhân đang nhắm mắt lại hỏi.

Nghe giọng hắn ủ rũ Trương Tiểu Oản cực kỳ nhẹ nhàng nói, "Đi chuẩn bị nước cho ngài lau mặt."

"Để nha hoàn đi, ngươi ở lại với ta." Dứt lời hắn quay đầu đi, nam nhân vốn luôn cậy mạnh cứ thế hôn mê.

Trương Tiểu Oản cúi đầu cầm khăn lau mặt cho hắn sau đó ra cửa gọi Thính quản gia vẫn đang đứng chờ nói, "Đi mời đại phu tới."

Thính quản gia lĩnh mệnh đi ra ngoài, Trương Tiểu Oản lại để bà tử đi đun nước ấm còn mình trở lại trong phòng nhìn nam nhân hơi thở thoi thóp kia đang an tĩnh nằm, mày nhíu chặt thì nhẹ lắc đầu.

Không đợi lâu nước ấm đã tới, nàng lau mặt và người cho hắn. Mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi thì Uông Vĩnh Chiêu ở trên giường lại bất

an.

Thính quản gia mời lão đại phu quen biết tới xem mạch, cho thuốc. Lúc bốc thuốc có lẽ vì sắc mặt Thính quản gia và mấy gia tướng chờ trong viện quá mức khẩn trương nên Trương Tiểu Oản cũng đột nhiên cảm thấy mình có chút căng thẳng. Nàng không cho người đi theo lão đại phu tới hiệu thuốc bốc thuốc mà để ông ta đến nhà kho tìm thuốc cần rồi trộn ngay ở đó. Lúc này nàng mới dùng thuốc đó sắc cho Uông Vĩnh Chiêu uống.

Sáng sớm ngày thứ hai Thính quản gia mới lặng lẽ nói với Trương Tiểu Oản, "Đêm qua hiệu thuốc trong thành đều có người gác, cửa hiệu của vị đại phu kia cũng có người nhìn chằm chằm."

"Nhà ông ta sao?" Trương Tiểu Oản ghé mắt nhìn Thính quản gia.

"Ngài yên tâm, lúc lão nô dẫn ông ta tới thì đã phòng bị tốt." Thính quản gia thoáng cong eo.

"Nếu có người tới bái kiến thì nói đại nhân bệnh cũ tái phát không thể gặp khách, mong người ta thông cảm." Trương Tiểu Oản dặn dò Thính quản gia rồi mới trở về phòng.

Ở trong phòng, Uông Vĩnh Chiêu đã hạ sốt một chút nhưng mày hắn vẫn nhíu chặt không buông. Trương Tiểu Oản đột nhiên nghĩ trong dĩ vãng lúc gặp phải cửa ải khó khăn này hắn làm sao chịu đựng được? Là có người chăm sóc hắn hay hắn vẫn luôn cắn răng chịu đựng mà qua?

****

Mới giờ Thìn mà Lưu Nhị Lang đã tới cửa bái phỏng. Trương Tiểu Oản tiếp ông ta ở nhà chính của chủ viện.

Hai người ngồi xuống đợi hạ nhân dâng trà, Lưu Nhị Lang cũng không vội đi mà cùng Trương Tiểu Oản nói đến chuyện của Trương

gia. Trương Tiểu Oản cũng không vội không lo mà chỉ lo trả lời câu hỏi của ông ta.

Nàng nói rất chậm mà Lưu Nhị Lang lại hỏi chi tiết nên cứ thế qua nửa canh giờ. Lúc này đột nhiên không biết nha hoàn nào to gan xông qua đám người canh gác bên ngoài chạy vào báo Quyên di nương đã chết.

Di nương Hoàng đế thưởng đã chết thì tất nhiên là chuyện lớn. Trương Tiểu Oản muốn tiễn Lưu Nhị Lang đi nhưng Lưu Nhị Lang lại thở dài, "Ngươi vội việc của mình đi, ta đi ra phía sau thăm Vĩnh Chiêu."

Trương Tiểu Oản mỉm cười đứng ở trước mặt ông ta hòa nhã nói, "Cữu cữu, phu quân đã nhiều ngày nay bệnh cũ tái phát, đều là đến lúc này mới ngủ được một hồi nên không tiện quấy rầy. Hiện tại chàng còn đang ngủ, không cần phiền ngài qua thăm đâu."

"Ta sẽ không quấy nhiễu hắn, chẳng qua chỉ đi tới liếc một cái thôi." Lưu Nhị Lang nhàn nhạt nói, đôi mắt sắc như sao nhìn chằm chằm Trương Tiểu Oản. Trương Tiểu Oản thấy thế thì hơi hơi mỉm cười, cũng không nói gì.

Lúc này ngoài cửa có tùy tùng của Lưu Nhị Lang vào báo. Hắn quỳ rạp trên đất, cả kinh thất thanh báo, "Lão gia, mới vừa trong phủ có hạ nhân cấp báo nói bên đó đột nhiên có hỏa hoạn."

"Hoả hoạn?" Lưu Nhị Lang đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn hỏi.

"Vâng, thấy mọi người đi lấy nước." Hạ nhân kia kinh hoảng không ngừng dập đầu.

Lưu Nhị Lang lại đột nhiên quay đầu, híp mắt nhìn Trương Tiểu Oản một cái rồi mới ngoài cười nhưng trong không cười sau đó không nói lời nào đã nhấc chân rời đi.

Lúc này Trương Tiểu Oản mới trở về hậu viện, đi qua chỗ di nương kia. Nghe nói nàng ta thắt cổ tự sát, còn để lại một phong thư câu chữ đều nói Trương Tiểu Oản ghen tị, không cho Đại công tử đến hậu viện một bước khiến nàng ta chờ một thời gian dài không thể hầu hạ Đại công tử. Nàng ta thấy mình sống uổng, không chịu đựng được nên lấy mệnh ra nhắc nhở đại phu nhân phải hiền đức có lễ để các tỷ muội trong hậu viện thêm con cháu cho Uông gia.

Di nương ngày thường to gan, chuyện này Trương Tiểu Oản cũng đã nghe các quan phu nhân nói qua. Nhưng vì nàng ta là do hoàng đế ban thưởng nên có chút đặc biệt hơn……

Sau khi xem xét xong nàng đi vè chủ viện thì thấy Uông Vĩnh Chiêu còn chưa hoàn toàn tỉnh lại. Lúc Trương Tiểu Oản đổi khăn lạnh cho hắn thì hắn chỉ hơi ngước mắt sau đó lại nhắm lại.

Đại phu tới nói lần này Uông Vĩnh Chiêu bị thương không nhẹ không nặng. Thường ngày thể chất của hắn tốt, nếu hai ngày nay hết sốt thì cũng không có trở ngại gì. Nhưng mới có một ngày đã nhiều chuyện như thế rồi.

Trương Tiểu Oản tìm Thính quản gia tới hỏi, "Ông có chủ ý gì không?"

"Như lúc trước lão nô đã nói với ngài, Đại công tử nói khi ngài ấy không có ở đây thì mọi thứ đều do ngài quyết định."

"Phải không?" Trương Tiểu Oản lẩm bẩm tự nói.

"Vâng." Thính quản gia trả lời kiên định không thể nghi ngờ.

"Vậy thì theo lời ta vậy." Giống như khi Lưu Nhị Lang vừa tới nàng đã lệnh cho người đến phóng hỏa nhà ông ta vậy. Lúc này nàng dứt khoát thay một thân áo trắng, cầm mấy phong thư ngày xưa Tĩnh Vương phi đã từng viết cho nàng đi tới cửa sau của Tĩnh Vương đốt chúng đi.

Nàng dập đầu với cái cửa kia, nhẹ giọng nói, "Ngài nói sau khi Tĩnh Vương thành nghiệp lớn sẽ bảo vệ an nguy cho một nhà của ta. Ta biết ngài không phải chỉ nói cho có, nhưng giờ ngài không còn nữa, thời đại cũng bất đồng nên ta đốt thư này cho ngài để ngài yên tâm. Trong lòng Trương thị ngài vĩnh viễn đều là Vương phi cao quý nói một không hai."

Nói xong nàng lại dập đầu sau đó đứng lên rời khỏi ngõ nhỏ kia, lên xe ngựa về nhà. Sau khi về phủ nàng tìm mấy người Uông Vĩnh Chiêu tín nhiệm để họ đi làm việc. Nàng lệnh cho người dưới cởi xiêm y Uông phủ trên người di nương kia, mặc cho nàng ta một bộ áo vải thô mua bên ngoài sau đó để hạ nhân tùy tiện ném nàng ta ở đỉnh núi nào đó.

Buổi tối hôm đó Trương Tiểu Oản ngồi ở nhà chính chờ vận rủi của mình nhưng không thấy người trong cung tới mà lại thấy Uông Vĩnh Chiêu tỉnh lại.

Nàng vội vàng trở về phòng, lúc này Thính quản gia đã nhẹ nhàng kể hết mọi chuyện với Uông Vĩnh Chiêu sau đó lui xuống. Uông Vĩnh Chiêu cười vươn tay với Trương Tiểu Oản, đợi nàng tới gần hắn mới để lộ ra khuôn mặt tái nhợt nhưng thần thái vui vẻ nói, "Nghe nói ngươi cho người đốt hậu viện nhà cữu cữu ngươi hả?"

"Không chỉ có thế," Trương Tiểu Oản ngồi xuống bên cạnh hắn, lót một cái gối đầu cho hắn rồi nhàn nhạt nói, "Ta còn đem mỹ nhân Hoàng Thượng thưởng cho ngài ném tới đỉnh núi nuôi chó sói kìa."

"Thật là ngoan độc." Uông Vĩnh Chiêu cười thở dài, lại tiến đến bên má khẽ hôn nàng một cái.

Trương Tiểu Oản không dao động, trong miệng vẫn không nhanh không chậm nói, "Có lẽ đợi thêm một lúc sẽ có người giúp ngài xử lý độc phụ này."

“Ai?” Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì buồn cười, nhưng vẫn ghé đến bên tai nàng nói, “Hoàng đế sao?”

“Vâng.”

“Ta lại nghe nói ngươi tới Tĩnh Vương phủ ngày xưa đốt thư.”

“Vâng.” Trương Tiểu Oản quay mặt, lại đỡ hắn nằm xuống, đắp chăn. Nàng nhìn nam nhân rên mặt không nhịn được ý cười kia nói, “Nhưng mà không biết có dùng được không.”

“Thư gốc đâu?” Tươi cười của Uông Vĩnh Chiêu chậm rãi phai nhạt, đôi mắt cũng không sáng ngời như lúc nãy nữa, “Đừng nói là ngươi đốt rồi.”

“Không.” Trương Tiểu Oản rũ mắt, duỗi tay sờ ấm trà bên cạnh thấy còn ấm mới rót một chén nếm hai ngụm rồi mới đút cho hắn. Đợi hắn uống xong nàng mới nhàn nhạt nói, “Đến lúc ngài cần dùng sẽ đưa cho ngài.”

“Nếu như không phải tới nước này thì có lẽ cả đời ngươi cũng chẳng nói với ta trong tay ngươi còn giữ thư hứa hẹn của Tĩnh Phượng Hoàng Hậu đâu nhỉ?” Khóe miệng Uông Vĩnh Chiêu lại nhếch lên cười, nhưng ý cười lúc này lại hơi lạnh băng.

“Chỉ là thư, có thể dùng làm gì đâu?” Trương Tiểu Oản duỗi tay ra chải vuốt đầu tóc của hắn nói, “Đây cũng chỉ là hạ sách, ta cũng coi như ngựa chết coi như ngựa sống mà chạy chữa. Ngài thì bệnh, ta không nghĩ ra được biện pháp nào vượt qua cửa ải này. Ngài cứ coi như ta ngu xuẩn là được.”

Dứt lời nàng gục đầu xuống, hai tay tháo búi tóc lỏng lẻo của hắn nói, “Chỉ cần ngài có thể tỉnh lại, sống thật tốt là được.”

Chương 149

Liên tiếp vài ngày Uông phủ đều an tĩnh, trong hoàng cung cũng không có người tới, chi phí cho các di nương đều giảm một nửa vậy mà cũng không có ai khóc lóc kêu ca.

Qua nửa tháng vết thương trên người Uông Vĩnh Chiêu đã tốt hơn, người trong hoàng cung lúc này mới tới. Sáng sớm Uông Vĩnh Chiêu ra khỏi cửa, buổi tối có người trong cung tới báo Hoàng Thượng giữ hắn lại trong cung dùng bữa.

Đến giờ Hợi Uông Vĩnh Chiêu mới về phủ. Hắn đi thẳng đến hậu viện, ôm lấy Trương Tiểu Oản đang ngồi ở chính đường xem xét đồ đạc và chờ hắn.

"Làm sao thế?" Trương Tiểu Oản kinh ngạc.

Uông Vĩnh Chiêu bế nàng lên, lại đặt nàng xuống ghế sau đó phất áo choàng ngồi xuống theo. Hắn nhìn khuôn mặt bình tĩnh pha chút nghi hoặc của nàng rồi cười nói, "Ngươi quả thật là thú vị vô cùng."

Trương Tiểu Oản đạm mạc cười, "Là chuyện tốt?"

"Ừ." Uông Vĩnh Chiêu lại dán đến, nhìn kỹ mặt nàng rồi nói, "Chuyện cực kỳ tốt."

Trương Tiểu Oản đứng dậy, cầm ấm trà rót một chén đặt trước mặt hắn rồi nói, "Vậy là tốt rồi."

Uông Vĩnh Chiêu thấy nàng không kinh ngạc không tò mò, lại càng

không hỏi thì cười khẽ một tiếng rồi không nói gì. Lúc đi ngủ hắn có chút lãnh đạm, Trương Tiểu Oản cũng không cho là đúng mà chỉ hầu hạ hắn lên giường sau đó thổi tắt đèn. Đợi phòng ngủ hoàn toàn đen nàng mới cởi hết xiêm y trên người, cứ thế chui vào trong chăn.

Uông Vĩnh Chiêu ôm nàng, còn chưa phản ứng lại thì đã thấy cả người nàng trượt xuống, hơi thở của hắn càng ngày càng nặng nề.

Mãi một lúc sau Trương Tiểu Oản mới thò đầu ra từ phía dưới, phun chất lỏng trong miệng ra cái khăn nàng để bên cạnh rồi ghé vào trên người Uông Vĩnh Chiêu, nhỏ giọng hỏi hắn, "Vị kia nói gì với ngài mà khiến ngài vui vẻ thế."

Uông Vĩnh Chiêu thở phì phò, nửa ngày còn chưa hoàn hồn từ cảm xúc thăng hoa kia. Ngực hắn kịch liệt phập phồng, ma sát với ngực mềm của nàng khiến hắn thoải mái siết lấy eo nàng. Thật muốn siết nàng nhập vào người mình mà.

"Ngài không vui, hiện tại không muốn nói cho ta sao?" Phụ nhân kia lặng lẽ nói bên tai hắn, còn dùng lưỡi liếm lỗ tai hắn.

Uông Vĩnh Chiêu tức giận thật sự, trách mắng nàng, "Ngươi học được mấy thứ hoang đường này từ đâu?!"

Răn dạy thì răn dạy nhưng khi đầu lưỡi nàng tìm được lỗ tai hắn thì cả người Uông Vĩnh Chiêu cứng đờ. Hắn giống như một kẻ vô dụng đang đợi bị làm thịt, chỉ có thể tùy ý nàng thao túng, đốt từng đốm lửa trên người.

****

Nam nhân dưới thân càng ngày càng thở dồn dập, thân thể hắn cứng như một cục đá khiến Trương Tiểu Oản yên lặng cười.

Ở trong bóng tối, nàng xốc chăn lên ném tới cuối giường sau đó

ngồi lên eo hắn. Nàng cúi đầu dùng giọng nói khàn khàn lười nhác của mình nói bên miệng hắn, "Ngài thật sự không nói cho ta?"

Lúc này, nơi tư mật của nàng chỉ cách nơi dâng cao của hắn ngắn ngủn nửa ngón tay.

"Ngươi……" Uông Vĩnh Chiêu hung hăng mà bóp lấy cái mông nàng, hơi thở dày đặc đến nỗi miệng mũi Trương Tiểu Oản đều là hương vị của hắn.

Hắn chỉ nói được một từ này rồi giống như không nói nổi nữa. Lúc Trương Tiểu Oản hôn hắn thì lại dùng ngực mình hơi hơi vuốt ve người hắn, sau đó nhẹ giọng hỏi, "Thật sự không nói sao?"

"Ngươi phụ nhân này!" Uông Vĩnh Chiêu thật sự đã bùng cháy, hắn bóp chặt lấy eo nàng, mắt thấy chuẩn bị đè nàng xuống dưới.

"Đừng……" Trương Tiểu Oản nắm chặt lấy tay hắn, gấp gáp nói, "Ngài nói đi ta sẽ cho ngài thứ càng tốt hơn."

Chỉ một câu này đã khiến cả người Uông Vĩnh Chiêu đang từ thế vận sức chờ động mà dừng lại. Ở trong bóng đêm, hắn thở dốc như một con dã thú vào mùa xuân, bất lực kêu gào.

"Vừa rồi không phải ngươi không muốn biết sao?"

"Ta chỉ muốn ngài nói cho ta vào lúc này."

"Ngươi……"

Trương Tiểu Oản liếm liếm miệng, liếm khuôn mặt mướt mồ hôi của hắn hai cái, dùng cổ họng khàn khàn nhẹ nhàng thở dài nói, "Thật mặn, không khác gì chỗ kia của ngài."

Những lời này của nàng khiến tổ ong vò vẽ Uông Vĩnh Chiêu thật sự bị chọc thủng, hắn xoay người đè nàng xuống, mạnh mẽ đùa

nghịch. Sau khi xong việc hắn còn chưa thỏa mãn, lúc nghỉ tạm hắn dùng tay vuốt ve eo nàng, giận dỗi nói, "Những lời ngươi vừa nói là gì, lại nói thêm một lần đi."

Hai chân Trương Tiểu Oản lúc này có chút không khép lại được. Nàng chỉ đành cười khổ, nàng cho rằng mình có thể chọc ghẹo nam nhân này nhưng đến khi thật sự động thủ thì nàng vẫn đánh giá sai lực lượng hai bên. Nhưng nàng bất đắc dĩ vẫn phải theo đúng kế hoạch ban đầu mà làm lại một lần.

Bởi vì đã làm một lần nên lần này vừa kết thúc nàng đã ngất luôn. Trong lúc ngủ mơ nàng mơ hồ cảm thấy cơ thể mình run lên, nhưng đến sức lực mở mắt ra nàng đều không có.

****

Ngày hôm sau Trương Tiểu Oản tỉnh lại thì vẫn nhớ được những lời Uông Vĩnh Chiêu nói cho nàng về ý tứ của hoàng đế. Nội dung rất nhiều, Uông Vĩnh Chiêu chỉ giản lược đã nói mất non nửa canh giờ. Đến trong tai Trương Tiểu Oản thì có thể khái quát bằng một câu chính là: Hoàng đế bệ hạ có ý rằng những lời của Hoàng Hậu đều được tính.

Trương Tiểu Oản nghe xong thì bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng lại có vài phần cảm khái. Năm đó những việc Tĩnh Vương phi làm bây giờ đổi được những lời này của hoàng đế thì có thể là vì bà ta vì chồng mình mà chết quá sớm. Nhưng ít nhiều gì thì bà ta vẫn được chút tình cảm, so với những người khổ cả đời nhưng chẳng đổi được một câu thì vận khí của bà ta cũng không quá kém. Nàng cũng vui mừng vì người kia quả thật cũng có vài phần tình cảm với Hoàng Hậu quá cố, vẫn coi trọng lời bà ấy nói.

Nhưng nàng nghĩ thế nào cũng không rõ, Uyển Cùng công chúa chính là do Hoàng Hậu sinh ra, cho dù ông ta vì củng cố quyền lực nên muốn con gái gả thấp đến tướng phủ thì cũng không đến mức đem con gái do Hoàng Hậu sinh ra gả tới đó chứ?

Đêm nay, thừa dịp Uông Vĩnh Chiêu vui sướng Trương Tiểu Oản mới hỏi hắn, "Giang tướng gia công tử là loại người tồi tệ thế nào đến Hoài Thiện còn biết mà chẳng nhẽ Hoàng Thượng không biết sao?"

"Hử?" Uông Vĩnh Chiêu lại đang thất thần, chỉ lo hôn nàng.

"Nàng ấy dù sao cũng là công chúa do Hoàng Hậu sinh ra, cho dù không thích Hoài Thiện nhà chúng ta thì hẳn cũng có mối lương duyên khác. Cả triều đình rộng lớn mà không có người nào thích hợp ư?"

"A," Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì ngừng động tác, cười lạnh ra tiếng rồi nhẹ nhàng nói bên tai nàng, "Ngươi cái đồ ngốc nghếch này. Ngươi làm như ai cũng giống ta yêu ai yêu cả đường đi hả? Hoàng Hậu là Hoàng Hậu, con của bà ta lại là chuyện khác. Không phải mọi người đều khiến ông ta thích, huống chi một kẻ thích nổi bật, không tuân thủ lễ nghĩa như cô công chúa kia? Nếu đến chút nhẫn tâm này mà Hoàng Thượng còn không có thì ngươi cho rằng ông ta còn ngồi được trên vị trí đó chắc?"

Lúc này hắn giống như muốn chọ thủng sự ngây thơ của Trương Tiểu Oản mà nói tiếp, "Hiện tại người được ông ta coi trọng nhất không phải trưởng tử được Hoàng Hậu coi trọng mà là đứa con trai nhỏ nhất của bọn họ – Tiểu Khúc Vương."

Nói xong với Trương Tiểu Oản hắn cũng lật người nằm xuống, sau đó ôm nàng nằm lên trên người mình. Đợi nàng điều chỉnh xong tư thế hắn mới từ từ nói, "Ta cũng nói cho ngươi nghe, ta có thể vì đại nhi tử của ngươi bày mưu tính kế, bảo đảm hắn bình an nhưng gia sản của ta đều là của Hoài Mộ và đứa nhỏ sau này ngươi sinh. Thứ ta nên cho hắn thì mấy năm nay ta đều sẽ cho hắn, về sau hắn đừng mong lấy được của bọn Hoài Mộ một xu. Cái này ta nói trước nếu không đến lúc đó ngươi lại cáu kỉnh, kể cả thế ta cũng sẽ không thuận theo đâu."

Trương Tiểu Oản nghe xong thì mãi sau cũng không biết phải nói gì. Lúc Uông Vĩnh Chiêu duỗi tay sờ mặt nàng thì nàng quay mặt lại hôn nhẹ lên tay hắn sau đó cười khổ thở dài, "Đây là ngài yêu ai yêu cả đường đi sao?"

"Ngươi còn muốn như thế nào?" Nghe thấy nàng bất mãn, Uông Vĩnh Chiêu càng bất mãn hơn.

"Không có," Trương Tiểu Oản dán mặt mình lên mặt hắn, nhẹ thở dài một tiếng rồi tự mình đánh trống lảng nói, "Tóm lại đều cho con của ta sinh ra, không để kẻ khác được lợi."

Uông Vĩnh Chiêu lại không nghe ra chút trào phúng trong lời nàng, mà ngược lại cho là không đúng nói, "Đương nhiên đều là cho con của ngươi, hai cái kẻ không nên thân kia đợi qua lễ thành nhân ta sẽ cưới vợ cho chúng rồi để chúng mang mẹ mình ra ngoài tự lập phủ."

"Sớm như vậy sao?" Trương Tiểu Oản bị dọa sợ.

"Không còn sớm," Uông Vĩnh Chiêu nhàn nhạt nói, "Đỡ cho mẫu thân của chúng mang theo chúng khiến ta ngứa mắt."

Trương Tiểu Oản nghe thế thì cũng bị buộc phải nói ra một câu nàng vốn không muốn nói, "Bọn họ tóm lại cũng là con cháu Uông gia, ngày sau sẽ giúp Uông gia khai chi tán diệp."

"Đều là kẻ vô dụng," Uông Vĩnh Chiêu nhắm mắt, giọng điệu hờ hững nói, "Ngày sau đừng kéo chân con ta là được."

"Đứa nhỏ còn bé," Trương Tiểu Oản lặng yên không một tiếng động mà nhíu nhíu mày, giọng nói bình thản, "Có lẽ lớn hơn một chút, trải nhiều sự đời hơn thì chúng cũng sẽ có tiền đồ."

"Lòng dạ đàn bà." Uông Vĩnh Chiêu nặng nề vỗ lên lưng nàng, "Đừng để ý tới những việc ngươi không quản được. Ta đều có quyết định của mình."

Dứt lời hắn nhắm mắt không nói gì nữa. Trương Tiểu Oản cũng không thể nói gì, chỉ đành ngủ. Qua một hồi, nghe thấy hô hấp của nàng vững vàng Uông Vĩnh Chiêu mới mở to mắt. Trong ánh trăng sáng hắn liếc nàng một cái: đợi nàng sinh cho hắn thêm ba bốn đứa con nữa thì trong phủ này sẽ náo nhiệt lên. Nàng lúc này còn tâm tư mà lo lắng tương lai của đám con vợ lẽ cơ đấy? Thật là dại dột cực kỳ.

****

Tháng 12 năm đó Đại Phượng triều đón mấy trận tuyết lớn sau đó mặt trời lên cao. Lúc này quốc sư đi đầu sau đó mọi người học theo bắt đầu ồn ào ca tụng công đức của Tĩnh Hoàng, nói là vì có chân long thiên tử như Tĩnh Hoàng hạ phàm nên con dân Đại Phượng triều năm sau sẽ được mùa.

Bên ngoài toàn là những lời ca tụng hoàng đế, Uông Vĩnh Chiêu nghe được thì cũng không chê phiền. Ngày này lúc ở trên triều hắn cũng giống mô giống dạng mà thổi phồng công đức của hoàng đế. Sau đó hắn lại cáo bệnh không thượng triều, ở trên người Trương Tiểu Oản vất vả cày cấy.

Chỉ cày cấy hai ngày, tính tính ngày lại thấy nguyệt sự của Trương Tiểu Oản chậm hai ngày nên hắn nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn cho mời đại phu tới thăm mạch nhưng vẫn không có tin vui.

Hắn có chút thất vọng, nghe nói ngoài trăm dặm có một ngôi chùa miếu rất linh nghiệm đối với việc cầu tự thì hắn quyết định tới đó. Ngày này tuyết ngừng rơi, mặt trời ở trên đầu cũng lớn, Thính quản gia chuẩn bị xe ngựa còn Uông Vĩnh Chiêu thì ôm Hoài Mộ cùng nàng lên xe đi lễ chùa.

Chương 150

Trương Tiểu Oản ngồi ở bên trong xe ngựa, nàng không giống ngày xưa ngồi ngay ngắn mà hơi nghiêng người nửa nằm trong góc, có vài phần lười nhác.

"Không quy không củ." Uông Vĩnh Chiêu mắng nàng một câu nhưng không thấy nàng ngồi thẳng dậy thì cũng không nói gì nữa. Hắn cầm sách ra chỉ vào từng chữ dạy Hoài Mộ học. Hai cha con mỗi người một lời, giọng Hoài Mộ non nớt đáng yêu vô cùng, giọng Uông Vĩnh Chiêu vốn lãnh khốc nhưng lúc này cũng ôn hòa hẳn lên. Trương Tiểu Oản cũng an tâm chợp mắt.

Nói đi chùa miếu cầu con thì không phải vì Uông Vĩnh Chiêu tin những chuyện này. Người sống sót qua sa trường như hắn thì làm gì có tin thần phật?

Ngày đó, nàng ở sau bình phong có nghe được đại phu nhỏ giọng nói chuyện giường chiếu quá nhiều cũng không dễ có con. Ai biết tối qua nàng vẫn bị nháo tỉnh lại.

Mới thở được một hơi, ngồi ở trong nhà nghỉ tạm đã thấy người này nói muốn đi bái Bồ Tát. Lúc đó nàng ngây ra nhìn hắn nửa ngày, trong thời gian ngắn không hiểu hắn nghĩ gì. Thiếu chút nữa nàng đã nói với hắn nếu muốn có con thì buổi tối kiềm chế chút, để nàng nghỉ ngơi mấy đêm. Nhưng lời này nàng vẫn không thể nói ra miệng.

Nam nhân một khi đã nếm được ngon ngọt thì không phải nữ nhân nói dừng là dừng nếu không trong lòng hắn sợ là sẽ không vui. Đặc

biệt là người giống Uông Vĩnh Chiêu mà nghe được nàng nói lời này thì không biết nàng sẽ phải dỗ dành hắn thế nào mới có thể an ủi hắn.

Hiện nay ngồi trong xe ngựa một hồi lâu, nghe hai cha con nói chuyện một hồi nàng mới bừng tỉnh nhớ tới một việc. Thần phật hắn có thể không tin nhưng nàng thì lại tin một chút. Nàng ngẫu nhiên sẽ ra cửa thắp chút hương đèn trong chùa miếu, sao chép kinh phật. Có lẽ lần này hắn nghĩ tới nàng, muốn nàng tĩnh tâm thả lỏng nên mới mang nàng theo.

Nể tình Uông Vĩnh Chiêu quan tâm đến nàng, đợi đến chỗ chùa miếu kia, sau khi xuống xe ngựa Trương Tiểu Oản duỗi tay sửa sang lại áo choàng cho hắn sau đó ôn nhu dặn dò một câu, "Hôm nay gió lớn, vào trong rồi ngài cũng đừng cởi áo choàng ra, cẩn thận bị cảm."

Uông Vĩnh Chiêu nghe xong thì dùng mũi hừ một tiếng sau đó bế Hoài Mộ lên nói với nàng, "Ta cùng ngươi đi thắp hương."

"Hả?" Trương Tiểu Oản hơi kinh ngạc nhưng cũng không nói gì thêm.

Đợi tiểu hòa thượng dẫn bọn họ vào chỗ Tống Tử Quan Âm, Trương Tiểu Oản quỳ lạy trên mặt đất, trong lòng cầu xin Bồ Tát bảo vệ cho Hoài Thiện. Lúc này Hoài Mộ giãy khỏi ngực Uông Vĩnh Chiêu sau đó đi tới bên người Trương Tiểu Oản, loạng choạng mà gật đầu nói, "Bồ Tát nương nương, ngài cho ta một tiểu đệ đệ đi, đợi năm sau phụ thân và Hoài Mộ sẽ nhất định tới dâng hương đưa bạc cho ngài……"

"Ai da," Giang Tiểu Sơn đứng ở bên cạnh Uông Vĩnh Chiêu vừa nghe thấy thế thì vội chạy tới bên người hắn quỳ xuống nói bên tai hắn, "Tiểu công tử, không phải nói như vậy, không phải đưa bạc mà là dâng tiền dầu mè……"

Hoài Mộ vừa nghe thì miệng đã há ra, "Lại là như vậy sao?"

Giang Tiểu Sơn liên tục gật đầu, Hoài Mộ lập tức trừng mắt thật lớn sau đó lại liên tục lắc đầu với Tống Tử Quan Âm nói, "Bồ Tát nương nương, ta nói sai rồi, không phải đưa bạc cho ngài mà là đưa tiền dầu mè, vậy, vậy……"

Nói đến đây hắn đã quên mất từ cần nói nên vội quay đầu cầu cứu Giang Tiểu Sơn, "Tiểu Sơn……"

"Mong Bồ Tát vui lòng nhận cho." Giang Tiểu Sơn làm mặt quỷ, nhỏ giọng nhắc tuồng cho hắn sau đó lại sợ hãi mà nhìn Trương Tiểu Oản một cái. Thấy đại phu nhân không quay đầu mắng hắn không quy củ mà chỉ nhắm mắt vỗ tay, thành tâm bái phật thì hắn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Mong Bồ Tát vui lòng nhận cho." Tiểu Hoài Mộ được nhắc thì cuối cùng cũng nói xong lời Giang Tiểu Sơn dạy mình. Hắn thở nhẹ một hơi sau đó mang nén vàng nhỏ cha hắn cho hắn đưa cho tiểu hòa thượng bên cạnh nói, "Này, đây là cho Bồ Tát, ngươi cầm đi mua kẹo ăn nhé."

Tiểu hòa thượng mới bảy tám tuổi, cũng không kịp phản ứng, chỉ "Á" một tiếng, cầm vàng nhìn lại nhìn sau đó cào cào cái đầu trọc nói, "Hình như là vàng, để ta đi đưa cho trụ trì sư sư phụ. Các ngươi từ từ, ta sẽ lập tức quay lại."

Nói xong hắn chạy mất, vừa chạy vừa kêu to: "Sư phụ, sư phụ, có vị tiểu thí chủ cho vàng."

Trương Tiểu Oản nghe qua động tĩnh thì nhẹ lắc lư ôm Hoài Mộ lên, đi tới bên người Uông Vĩnh Chiêu nói, "Phu quân, chúng ta đi thôi."

Uông Vĩnh Chiêu liếc nhìn nàng một cái, cong miệng cất bước. Ai ngờ tiểu hòa thượng kia chạy quá nhanh, trụ trì sư phụ của hắn cũng chạy nhanh thế nên không bao lâu sau một hòa thượng trung niên mập mạp đã cười tỉm tỉm đi tới. Ông ta mới vừa dừng bước đã

cúi đầu hô "A di đà phật" rồi nói, "Đa tạ vợ chồng thí chủ quyên tặng."

Nói xong ông ta ngẩng đầu nhìn về phía họ. Đầu tiên ông ta nhìn Uông Vĩnh Chiêu, sau đó tới Trương Tiểu Oản và Hoài Mộ đang được Uông Vĩnh Chiêu ôm trong tay. Sau đó ông ta lại nhìn Uông Vĩnh Chiêu, cái mặt béo kia lại lập tức nghiêm túc hẳn lên, "Vị thí chủ này, mấy năm trước chúng ta từng gặp một lần rồi đúng không?"

"Đại sư……" Trương Tiểu Oản cũng dịu dàng cười lên tiếng.

"Để ông ta nói." Uông Vĩnh Chiêu trầm giọng đánh gãy lời nàng.

"Vị thí chủ này vẫn khí vũ hiên ngang như vậy, chắc hẳn bây giờ đã tiến xa hơn ngày trước một bước. Lão nạp có một câu này không biết có nên nói không……" Vị hòa thượng béo này lại niệm một câu phật hiệu rồi nói.

Nếu không có kinh nghiệm lần trước thì Trương Tiểu Oản còn có thể cười với ông ta rồi giục ông ta nói mau nhưng lúc này nghe ông ta nói nàng chỉ muốn thở dài.

"Nói." Uông Vĩnh Chiêu lại nhếch miệng, nhẹ ngắm Trương Tiểu Oản lúc này đang trầm mặt cau mày sau đó mới chuyển qua trên người hòa thượng.

"Chỉ là lão nạp phía sau thấy thí có huyết quang đầy trời, so với lần trước càng sâu hơn. Mong rằng thí chủ tích đức tích thiện, làm nhiều việc tạo phúc. Nhân quả có tuần hoàn, nếu trên tay thí chủ có quá nhiều mạng người thì quả báo sẽ giáng xuống. Chính vì thế mà con cháu của ngài mới đơn bạc." Hòa thượng béo nói hết lời này thì Trương Tiểu Oản lại phải lôi kéo tay Uông Vĩnh Chiêu mới ngăn được hắn không đi lên đá cho hòa thượng béo một cái.

Tuy là như thế nhưng Uông Vĩnh Chiêu vẫn nhếch một nụ cười lạnh, đằng đằng sát khí. Trương Tiểu Oản thì miễn cưỡng cười với hòa

thượng béo nói, "Đa tạ đại sư đã chỉ bảo, sắc trời đã tối, phu thê chúng ta phải đi thôi."

Dứt lời nàng mạnh mẽ lôi kéo Uông Vĩnh Chiêu đi ra ngoài đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho Giang Tiểu Sơn mang theo gia tướng chặn phía sau bọn họ không cho hòa thượng kia đuổi theo nói chuyện.

Lần trước cùng Uông Vĩnh Chiêu dâng hương là lúc bọn họ còn ở thôn Phiến Diệp Tử. Nói đến cũng thực tà môn, vị trụ trì kia vừa nhìn thấy nàng đã hô to yêu nghiệt từ phương nào tới. Sau đó ông ta còn tận tình khuyên bảo Uông Vĩnh Chiêu phải tận tâm tích đức, tích thiện. Rồi ông ta còn nói cái gì mà trời xanh có đức hiếu sinh gì gì đó. Ngày ấy nếu nàng không kéo Uông Vĩnh Chiêu đi, nếu hắn không nể mặt nàng tới đó để cầu phúc cho hắn thì hắn là hắn đã làm thịt hòa thượng béo này rồi.

Hiện nay thì tốt rồi, chùa miếu này quá linh khiến thanh danh lan xa tới tận kinh thành khiến bọn họ lại tới. Hòa thượng béo kia thế mà vẫn nhớ rõ bọn họ, còn nói Uông Vĩnh Chiêu con cháu đơn bạc thì Trương Tiểu Oản cũng bội phục ông ta quá không sợ đắc tội người.

Lúc này Uông Vĩnh Chiêu cũng tùy ý để nàng kéo tay hắn. Đợi đi tới chỗ xe ngựa hắn mới ném Hoài Mộ lúc này đang cực kỳ khó hiểu nhìn bọn họ cho Trương Tiểu Oản rồi nhàn nhạt nói, "Ngươi ngồi vào xe trước đã, ta sẽ qua ngay."

"Đừng đi," Trương Tiểu Oản thở dài, "Tống Tử Quan Âm là Bồ Tát trong miếu của ông ta, nếu ngài đi một chuyến này thì ngài còn muốn con nữa không?"

Uông Vĩnh Chiêu nhìn nàng vài lần, lại quay đầu nhìn chỗ cửa chùa thấy hòa thượng kia vẫn đang niệm phật thì hừ lạnh một tiếng ôm Hoài Mộ, đỡ nàng lên xe.

Đợi bọn họ lên xe ngựa rồi hòa thượng béo mới lần tràng hạt trên tay thở dài nói, "Một thân sát nghiệp nhưng lại có tướng sống lâu

trăm tuổi. Phật Tổ à, hôm nay cơ đệ tử nhìn không ra, cũng không biết phải giải thích thế nào."

****

Trên xe ngựa, Hoài Mộ lăn ra ngủ, Trương Tiểu Oản thì ôm hắn ngồi sát cạnh Uông Vĩnh Chiêu, dựa đầu vào vai hắn. Đợi Uông Vĩnh Chiêu bắt tay đỡ eo nàng thì Trương Tiểu Oản mới nghiêng nghiêng đầu, nhìn hắn nhẹ giọng nói, "Ngài đừng để ý hòa thượng kia nói, có lẽ lúc ta sinh dưỡng Hoài Mộ thân thể bị tổn thương, đợi dưỡng tốt rồi sẽ có con thôi."

Đầu tiên Uông Vĩnh Chiêu không nói gì, sau một hồi hắn mới mang theo giận dỗi nói, "Khi nào mới có? Kêu ngươi không cần cả ngày vội vàng làm áo làm ủng cho đại nhi tử của ngươi, phải nghỉ ngơi cho tốt nhưng ngươi có bao giờ thèm nghe?"

Trương Tiểu Oản không ngờ hắn lại xả đến trên người Hoài Thiện thì á khẩu không nói được gì. Thấy nàng không nói lời nào, sắc mặt Uông Vĩnh Chiêu càng lạnh hơn. Hắn đang muốn nói gì nữa nhưng Hoài Mộ lại bất an mà xoay người trong lòng Trương Tiểu Oản nên hắn cũng ngừng lời.

Tuy là như thế nhưng dọc theo đường đi hắn cũng không cho Trương Tiểu Oản sắc mặt tốt. Đợi bọn họ tới Uông phủ rồi hắn lại xanh mặt cưỡi ngựa ra khỏi phủ. Thính quản gia thấy thế thì có chút hoảng sợ. Sau khi đưa Trương Tiểu Oản trở về chủ viện, ông ta lôi kéo Giang Tiểu Sơn hỏi đại khái xong thì tức đến thở hổn hển, "Làm sao lại nháo lên rồi? Lúc trước không phải còn tốt sao?"

Giang Tiểu Sơn cũng đau khổ thở dài, "Ai biết được bọn họ muốn cái gì. Dù sao ta cũng không hiểu được, lần này thật sự không phải do phu nhân. Đại công tử muốn đi nàng còn giúp ngài ấy sửa sang lại xiêm y nhưng công tử hất tay nàng ra, khiến tay nàng đỏ lên. Đúng là nhẫn tâm mà."

Thính quản gia nghe câu này thì không khỏi lắc lắc đầu.

Đợi đến sáng sớm hôm sau, người mà ông ta cho rằng sẽ không về lại trở về. Uông Vĩnh Chiêu mang về mấy chục cây sâm, dài ngắn đều có, trong đó còn có nhau thai của phụ nhân mới sinh con. Hắn ra lệnh cho phòng bếp hầm lên cho phu nhân ăn.

Thính quản gia thấy thế thì cười sai bà tử mang đồ này đến phòng bếp xử lý.

Trương Tiểu Oản ở hậu viện nhận được mấy chục cây nhân sâm, lại nghe tùy tùng của Uông Vĩnh Chiêu nói đến số tuổi của đám nhân sâm này thì nàng vội ghi nhớ kỹ trên một tờ giấy. Sâm này nàng còn chưa hỏi muốn xử lý thế nào thì Uông Vĩnh Chiêu đã mở miệng trước, nói, "Sâm này đều là cho ngươi, để cho ngươi ăn."

Thấy vẻ mặt hắn không kiên nhẫn, Trương Tiểu Oản cũng không dám lên tiếng mà chỉ đi tới bên người hắn rồi ngồi xuống. Đợi đám tùy tùng đi ra hết nàng mới ôn nhu nói, "Ngài đi tìm đồ bổ cho ta sao không nói một tiếng để ta lo cả đêm."

"Hừ," Uông Vĩnh Chiêu khẽ hừ một tiếng mới nói, "Ngươi đã khỏe chưa?"

"Tốt, đã tốt." Trương Tiểu Oản lập tức đứng dậy đi theo hắn trở về phòng, hầu hạ hắn tắm gội rồi lại giúp hắn lau tóc thay quần áo.

Lúc nàng vừa muốn vấn tóc cho hắn thì cửa bị gõ vang, có bà tử đứng cạnh cửa ôm một hộp đựng đồ ăn cười nói với nàng, "Bái kiến Thượng Thư đại nhân, bái kiến phu nhân, đồ bổ đã hầm xong, phòng bếp cho người mang tới."

"Đồ bổ?" Trương Tiểu Oản nghi hoặc.

"Cho ngươi dùng, ăn xong rồi qua đây." Uông Vĩnh Chiêu kéo tay nàng xuống để nàng đi qua.

Trương Tiểu Oản cũng cười cười đi qua đón lấy cái hộp, cầm bát uống mọt ngụm thì cảm thấy mùi vị này có chút không thích hợp, cảm giác ghê tởm.

"Đây là cái gì?" Nàng hỏi xong thì lập tức phun ra, lạnh giọng hỏi bà tử kia, "Đây là thứ gì?"

"Là, là nhau thai……"

Bà tử chưa nói xong thì Trương Tiểu Oản đã hiểu ra. Nàng tức khắc nôn đến tối tăm mặt mũi khiến bà tử kia sợ tới mức thét chói tai. Uông Vĩnh Chiêu cũng vội chạy tới ôm lấy nàng rống lên với bà tử kia, "Còn không đi mời đại phu."

Trương Tiểu Oản nghe được giọng hắn thì không sao ngăn được tiếng khóc. Lúc này Uông Vĩnh Chiêu chỉ nghe được nàng khóc ròng nói, "Ngài đang muốn làm gì, sao lại cho ta ăn cái thứ này? Bởi vì ngài là võ tướng nên ta còn hận không thể vì ngài mà cả đời ăn chay, bây giờ ngài lại cho ta ăn cái này, ngài không muốn mệnh nữa sao……"

Nghe được lời này Uông Vĩnh Chiêu chân tay luống cuống, mặt cũng đỏ lên, miệng thì lắp bắp, "Ngươi không nói thì sao ta…… Sao ta biết được……"

Chương 151

Đại phu lại tới nữa, lúc này ông ta nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Vật này tuy bổ nhưng cũng tùy từng người mới có thể tiêu hóa được. Phu nhân không ăn được thì dùng thứ khác thay vào cũng vậy."

Uông Vĩnh Chiêu gật đầu tiễn đại phu đi. Sau đó hắn ngồi bên người Trương Tiểu Oản, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, thấy nàng nhìn hắn thì hắn lập tức cười.

****

Sinh xong Hoài Mộ Trương Tiểu Oản cũng biết thân thể mình không còn bằng năm đó. Nàng cũng không dám lơ là, nên ăn thì ăn, uống thì uống, lại chú ý điều dưỡng thân mình cho tốt.

Rốt cuộc thì mạng của nàng cũng không phải của mình nàng nữa. Nếu nàng chết thì Hoài Thiện mà nàng mang đến thế gian này có muốn khóc sợ là cũng không có chỗ nào để mà khóc.

Hoài Thiện không giống Hoài Mộ. Hoài Mộ quả thật cũng không muốn xa nàng nhưng Trương Tiểu Oản cũng biết nếu Hoài Mộ mất nàng thì hắn vẫn sẽ lớn lên theo quỹ đạo bình thường, không giống anh hắn. Cho dù Hoài Thiện đã trưởng thành nhưng nếu ngày nào đó nàng lặng yên không tiếng động ra đi thì khi đó hắn sẽ thành cái dạng gì Trương Tiểu Oản cũng không dám nghĩ.

Hiện tại nàng chỉ muốn hắn sống cho thật tốt, cưới vợ sinh con. Đợi hắn có gia đình, đợi cuộc đời hắn có người quan trọng hơn thì nàng mới có thể rời đi. Như thế hắn mới có thể tiếp nhận được chuyện

này.

Nếu còn phải sống thật lâu thì Trương Tiểu Oản tự nhiên cũng không bạc đãi chính mình. Mấy năm nay phàm là đồ bổ có thể ăn được thì nàng đều không cự tuyệt. Hiện tại Uông Vĩnh Chiêu còn tìm một đầu bếp biết làm dược thiện để nàng điều trị thân thể mà nàng cũng mỉm cười đón nhận.

Đến cuối tháng 12, cuối năm lại tới. Trương Tiểu Oản trang điểm thật là xinh đẹp rồi đi theo Uông Vĩnh Chiêu trở về Uông phủ.

Sau khi vào Uông gia thỉnh an hai lão, Uông Hàn thị ngồi ở chủ vị đạm mạc quét mắt nhìn Trương Tiểu Oản một cái sau đó nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đón Ngọc Vân về đây ăn tết đi. Ta không còn sống được mấy năm nữa, để nàng cùng ta qua hai năm rồi đợi ta chết thì coi như ta mới có mặt mũi đi gặp cha nàng."

Trương Tiểu Oản ngồi ở bên dưới thấy bà ta không nói với mình thì chỉ rũ mắt cúi đầu không nói gì. Ngày tết nhất, mới vừa gặp người mà bà ta đã nói tới chuyện sống chết. Trước mặt một nhà đều là nam nhân xuất thân võ tướng mà đến tuổi này rồi bà ta vẫn vừa mở miệng đã nói lời khiến người ta chán ghét. Trương Tiểu Oản cũng thực sự bội phục Uông Hàn thị.

Người ta nói người càng già thì trí tuệ càng nhiều, cho dù không có trí tuệ thì nhiều ít cũng phải có chút kinh nghiệm. Nhưng nàng thấy Uông Hàn thị mười mấy năm nay vẫn không hề thay đổi. Cũng khó trách Uông Vĩnh Chiêu có được chút ôn nhu từ nàng thì đã không thể buông tay.

"Mẫu thân muốn coi nàng ta là cháu gái mà đón về sao?"

"Sao nào?"

"Cháu gái thì có thể, di nương thì không được."

“Lời này là sao?” Uông Hàn thị cầm khăn lau lau ngoài miệng, nhàn nhạt nói, “Ngươi nói như thể nàng không phải thiếp của ngươi vậy.”

“Nàng là chái gái ngài, cũng là thiếp của con. Nhưng thiếp của con thì không có thân phận về đây……” So với sự lãnh đạm của bà ta thì Uông Vĩnh Chiêu càng hờ hững, “Nếu nàng ta trở về thì đám người trong hậu viện kia của con cũng đều đòi tới, vậy mẫu thân định sắp xếp cho bọn họ ở đâu?”

“Sân trước kia ngươi ở chẳng nhẽ không đủ chỗ?”

“Chỗ đó đã cho Vĩnh Trọng, mẫu thân muốn để thiếp của con ở trong sân với chú em chắc?”

“Nàng là biểu muội của ngươi,” Uông Hàn thị nghe được lời này thì hếch mặt lên, nước mắt doanh tròng nhìn Uông Vĩnh Chiêu nói, “Ngươi còn muốn khinh nhục mẫu thân và biểu muội của ngươi đến tình cảnh nào thì mới cam tâm đây? Ta sinh ra và nuôi dưỡng ngươi, còn nàng cầm kim đến mười ngón tay đều có lỗ kim cũng muốn làm quần áo cho ngươi, những cái này ngươi đều quên hết rồi sao?”

Bà ta vươn tay, run rẩy mà chỉ vào Trương Tiểu Oản nãy giờ không nói một lời, “Ngươi vì nữ nhân này mà tính toán lục thân không nhận hả?”

“Mẫu thân mệt mỏi rồi.” Uông Vĩnh Chiêu nhìn bà ta một cái sau đó quay mặt nói với Uông Quan Kỳ, “Phụ thân, gọi nha hoàn tới đỡ mẫu thân đi nghỉ đi thôi.”

“Người đâu.” Uông Quan Kỳ nghiêm mặt cao giọng gọi người.

Cạnh cửa có hai bà tử tiến vào đỡ Uông Hàn thị lên. Uông Hàn thị không tránh thoát được bọn họ thì cười lạnh ra tiếng với hai cha con, “Nếu các người không đồng ý với ta thì ta sẽ cho các ngươi đẹp mặt. Trừ phi các người có thể trói ta cả đời nếu không 30 ta không thể chết thì sẽ chết mùng một cho các người xem. Uông Quan Kỳ,

cái đồ không có lương tâm nhà ông còn cho rằng ta sợ ông sao? Hôm nào đó ta sẽ chết trong viện của ả kỹ nữ kia của ông để xem người trong thiên hạ nói ông thế nào!”

“À?” Uông Quan Kỳ nghe thấy thế thì xoa râu, đạm nhiên nói, “Phải không?”

Nói xong ông ta nhìn mặt con trai cả, thấy hắn không có biểu tình gì thì mắt cũng rũ xuống nói với hai bà tử kia, “Buông phu nhân ra.”

Theo sau ông ta nhàn nhạt nói với Uông Hàn thị, “Muốn chết thì bà đi chết đi, ác phụ như bà nghĩ thế nào cũng không xứng được vào phần mộ tổ tiên của Uông gia. Đến lúc đó ta sẽ gọi người nhà mẹ đẻ của bà tới nhặt xác cho bà.”

Uông Hàn thị vừa nghe xong thì không thể tưởng tượng mà “Ha” cười một tiếng, ngay sau đó bà ta vọt đến chỗ Uông Quan Kỳ, hung hăng nắm tóc của ông ta mà đánh, miệng gào thét, “Ta đánh chết cái đồ không biết xấu hổ ông. Ông là vô nhân tính, ông đã quên những năm đó là ai khổ sở giúp ông quản gia rồi sao? Chuyện năm đó ông đã quên hết rồi hả……”

Uông Quan Kỳ tuổi già, rốt cuộc không còn nhanh nhẹn như năm đó nên cũng bị bà ta đánh vài cái mới tránh thoát được. Ông ta đẩy bà vợ của mình ra, lúc đang muốn giơ tay đánh bà ta thì lại bị người khác chặn lại. Ông ta quay đầu vừa thấy là Uông Vĩnh Chiêu thì tức khắc cảm thấy quẫn bách nói với hắn, “Ngươi nhìn bà ta xem, có khác gì điên không……”

Lúc này Uông Hàn thị quỳ rạp trên mặt đất bi thống khóc lóc. Vừa nghe thấy ông ta nói chuyện thì bà ta càng khóc lóc thống khổ hơn, tiếng gào khóc vô cùng tuyệt vọng.

Lúc này, thân thể của bà ta run lên, Uông Vĩnh Chiêu buông tay cha mình, nhíu mày xoay người ôm Uông Hàn thị lên.

“Con đi mời đại phu.” Trương Tiểu Oản hành lễ với bọn họ sau đó chạy chậm ra ngoài.

Sau một lát nàng cũng coi như làm người tốt một lần mà cho người đưa Vân di nương đến.

“Bà ta sẽ không cảm ơn ngươi đâu.” Uông Vĩnh Chiêu đi ra ngoài tìm nàng thấy nàng dặn dò người làm thì nhàn nhạt nói một câu này.

“Ta cũng chỉ làm hết sức.” Trương Tiểu Oản cũng nhàn nhạt trả lời. Nàng cũng không cần Uông Hàn thị phải cảm ơn mình mà chỉ làm việc mình nên làm. Giống như lúc trước nàng gọi tân di nương của Uông Quan Kỳ tới cho bà ta xả giận. Nàng chỉ luân thuận thế mà làm những việc mình có thể. Ngày sau nếu Uông Hàn thị dám cắn nàng thì nàng cũng sẽ phản kích không chút nương tay.

Chút đồng tình hiện nay cũng chỉ vì nàng nguyện ý, ngày nào đó phải tàn nhẫn thì nàng cũng sẽ không thua kém ai.

****

Tết năm nay Uông phủ trải qua trong gà bay chó sủa. Lão phu nhân ở hậu viện liều mạng lăn lộn, Uông Dư thị mệt đến nỗi phấn cũng không lấn át được tiều tụy trên mặt. Đến mùng hai năm mới Uông Vĩnh Chiêu muốn mang Trương Tiểu Oản hồi phủ Thượng Thư. Bởi vì Vân di nương muốn ở lại nên Uông Vĩnh Chiêu cũng đồng ý, trước khi Trương Tiểu Oản đi đã gọi Uông Dư thị tới trong phòng nói chuyện với nàng một hồi.

“Ngồi đi.” Đợi Uông Dư thị vừa tiến đến Trương Tiểu Oản cũng không để nàng ta hành lễ mà bảo ngồi xuống.

“Đại tẩu.” Uông Dư thị cười rồi ngồi xuống bên người nàng.

Trương Tiểu Oản nhìn kỹ mặt nàng ta sau đó quay đầu nói với bà tử trẻ tuổi đi cùng, “Đi lấy hai cây sâm lại đây.”

Bà tử trẻ tuổi này chính là Bình bà tử, năm nay 40 tuổi. Đây là người Trương Tiểu Oản tự tìm để hầu hạ mình thế nên tự nhiên biết tính nàng. Sau khi mang hộp sâm tới bà ta đi ra cửa đóng lại rồi canh giữ ở bên ngoài.

"Hai cây sâm này một cây trăm năm muội giữ lấy lúc nào cần thì dùng, còn cây này 20 năm muội để cho chính muội ăn." Trương Tiểu Oản mở nhân sâm ra cho nàng kia xem.

Uông Dư thị thấy được thì lập tức muốn đứng dậy hành lễ nhưng lại bị Trương Tiểu Oản lôi kéo ngồi xuống.

"Phía trước đã hành lễ tới lui rồi, muội cũng đừng khách khí với ta làm gì," Trương Tiểu Oản nhàn nhạt nói, lại lấy ra túi tiền của mình dặn, "Chỗ này có hai mươi tờ ngân phiếu 100 lượng bạc. Đây là ta lén cho muội, cứ cầm lấy mà dùng cho mình."

"Cho muội làm gì?" Uông Dư thị rũ mắt, miễn cưỡng mà cười cười.

"Trong nhà mọi sự đều cần muội lo lắng," Trương Tiểu Oản cầm ngân phiếu nhét vào tay áo nàng ta, miệng không nhanh không chậm nói, "Chuyện đệ đệ nhà mẹ đẻ của muội ta cũng đã hỏi qua đại lão gia. Ngài ấy nói vấn đề cũng không lớn lắm, nếu hắn chịu thì có thể đi Giang nam làm huyện quan cũng được. Còn nếu muốn có thể ở trong kinh làm một chức quan nhỏ. Việc này muội thương lượng với người nhà mẹ đẻ, khi nào có quyết định thì bảo Vĩnh Trọng đi gặp đại ca hắn thương lượng."

"Này……" Uông Dư thị thất thanh nói, "Sao lại phiền ngài phải lo lắng rồi?"

"Muội nên được," Trương Tiểu Oản cầm khăn xoa xoa phấn lộ trên mặt của nàng ta, nhàn nhạt nói, "Muội thay ta chưởng quản nhiều năm, công lao và khổ lao đều có mà ta cũng chẳng có gì tốt cho muội. Ta chỉ có thể làm chút việc này, ngày sau mọi việc vẫn phải

nhờ muội chăm lo.”

Uông Dư thị quản gia mấy năm nay chưa từng gây thêm cho nàng phiền toái gì. Trương Tiểu Oản tự nhiên cũng phân cho nàng ta phần nàng ta đáng được hưởng. Đây cũng coi như xứng đáng.

“Đây vốn là việc muội nên quản,” Uông Dư thị đỏ mắt, nhịn rồi lại nhịn mới không khóc mà nói tiếp, “Nói đến cũng nhờ ngài đau lòng ta, thay ta suy nghĩ ít nhiều.” Dứt lời nàng ta nhớ tới những chua xót, tủi thân trong lòng thì vẫn không nhịn được khóc lên.

Trương Tiểu Oản khẽ thở dài, vươn tay vỗ vỗ mu bàn tay của nàng ta. Lúc này bà tử ở cạnh cửa nói Tiểu Sơn tới mời nàng hồi phủ. Nàng đứng dậy, sửa sang lại xiêm y rồi chuẩn bị đi về.

Chờ về đến trong phủ thì lại bận rộn một hồi. Quà đáp lễ của Uông phủ đều do Uông Vĩnh Chiêu bảo nàng chuẩn bị. Trong lòng Trương Tiểu Oản biết được hắn đang ghen tị chuyện nàng làm cho Hoài Thiện nên cũng muốn giống thế. Nàng cũng chẳng biết phải làm sao mà chỉ có thể tận lực.

Qua ngày mùng hai tới mùng ba Trương Tiểu Oản muốn về nhà mẹ đẻ một chuyến. Nàng nói chuyện này với Uông Vĩnh Chiêu nhưng nàng chỉ vừa mới nhắc đến thì hắn đã cáu nhặng lên. Hắn cả giận nói, “Mấy ngày nay ta thật sự bận rộn, chuyện trong nhà này cũng đều phải có ngươi quản. Nếu ngươi đi rồi thì ai tới quản?”

Người Trương gia đã nhiều lần đưa tin tới mà Trương Tiểu Oản cũng đã đồng ý tới trong cốc ở hai ngày. Hiện tại một nhà già trẻ đều ngóng trông nàng về nhà, Trương Tiểu Oản vốn không muốn làm cho bọn họ thất vọng nên hiện nay thấy Uông Vĩnh Chiêu tức giận thì nàng vẫn ôn nhu trấn an hắn, “Đi một ngày rồi ta lại về, chuyện rong nhà đã có Thính quản gia nhìn giúp ta rồi.”

“Trên đường đi cũng phải mất năm sáu ngày.” Uông Vĩnh Chiêu liếc xéo nàng một cái.

“Thế này……” Thấy hắn rất tích cực phản đối, Trương Tiểu Oản nhẹ nhíu mày sau đó hòa nhã nói, “Thời gian quả thực dài, hay ngài cũng đang rảnh rỗi thì cùng ta đi về một chuyến?”

Được lời này của nàng Uông Vĩnh Chiêu lập tức vui vẻ. Lúc này trước mặt hắn đã được đổi một bộ bát đũa mới, hắn còn gắp cho nàng hai đũa đồ ăn thúc giục, “Ăn nhiều một chút.”

Trương Tiểu Oản cười cười rồi không nói gì nữa. Buổi tối hôm đó vì vui vẻ nên Uông Vĩnh Chiêu lại lăn lộn một lần, mãi tới khi nàng ôm lấy lưng hắn nói chút lời ngon tiếng ngọt thì mới dỗ được hắn buông tha nàng. Nhưng hắn vẫn dán lấy mặt nàng mới chịu ngủ.

Cuộc sống này đối với Uông Vĩnh Chiêu quả thật quá tốt, phu nhân ôn nhu khéo léo, con nhỏ ngoan ngoãn thông tuệ. Lúc nhìn thấy Tĩnh Hoàng cả người mỏi mệt già nua thì Uông Vĩnh Chiêu càng vừa lòng với phụ nhân giỏi chiều lòng người khác của nhà mình.

Ngày này sau khi tan triều hắn bị hoàng đế gọi lại, nói mãi mới có thể đẩy được việc khó hoàng đế giao cho hắn sang cho người khác. Đúng lúc này đại thái giám ở bên ngoài cao giọng hô, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, nô tài có việc muốn báo.”

“Vào đi.” Tĩnh Hoàng quét mắt nhìn Uông Vĩnh Chiêu sau đó giương giọng nói.

Đại thái giám vào cửa hành lễ với hoàng đế xong mới thi lễ với Uông Vĩnh Chiêu rồi liếc hắn một cái đầy thâm ý sau đó mới nói với hoàng đế ngồi trên bảo tọa, “Là đệ đệ của Uông đại nhân tới báo nói là Uông Thượng Thư phu nhân mang theo bà tử và nha hoàn đi qua cầu Vĩnh Định thì bị người ta đẩy vào trong sông, hiện tại không tìm được người.”

Chương 152

Trương Tiểu Oản mất tích.

Ngày đó theo phong tục của Đại Phượng Triều, người ta thả xuống đầu nguồn sông Vĩnh Định Hà lễ cúng để tiễn thủy thần về thiên đình báo cáo công tác với Thiên Đế. Hành động này cũng là để hy vọng thủy thần phù hộ quốc gia, để năm nay mưa thuận gió hòa.

Mỗi năm trên sông Vĩnh Định sẽ đều có một màn này, bá tánh đến xem trò vui cũng nhiều, trên cầu Vĩnh Định năm vừa rồi cũng có không ít người bán hàng rong bày sạp buôn bán. Tình hình náo nhiệt vô cùng, đặc biệt là vào ngày mùng mười, người trên đầu lúc nào cũng đông nghẹt.

Lúc có người rơi xuống sông thì khiến không ít người sợ hãi. Có hán tử biết bơi nghe thấy tiếng kêu thì lập tức không hề nghĩ ngợi đã nhảy vào trong nước cứu người. Nhưng tìm vài lần cũng không thấy người đâu.

Đợi Uông Vĩnh Chiêu mang một đám người tới nghe người nhảy xuống nói chưa thấy người thì hắn lập tức kéo áo trên người xuống…… May mà Tĩnh Hoàng biết tính nết của hắn nên đã cho Hình Bộ Thượng Thư Tần Tử Mặc đi theo tới. Tần Tử Mặc cùng Uông Vĩnh Chiêu chiến đấu trên chiến trường nhiều năm nên cũng biết tính hắn, hôm nay trời lạnh thế này nếu cứ thế nhảy xuống thì sợ là bệnh cũ sẽ tái phát, ít nhất là đi nửa cái mạng. Vì thế ông ta vội duỗi tay kéo Uông Vĩnh Chiêu lại.

Nhưng một hành động này của ông ta lại đổi lấy một cái trừng mắt

đỏ ngầu sát khí của Uông Vĩnh Chiêu. Tần Tử Mặc cười khổ nói, "Chiêu huynh, chúng ta có người dưới đến, để bọn họ tìm đi thôi."

Lúc ông ta nói thì đã có không ít binh sĩ đi theo nghe được lệnh của trưởng quan nên phân nhau ra bơi xuống từng khúc sông mà tìm người. Nhưng thẳng đến tối hôm đó cũng chưa tìm được người.

Đêm đó, từ binh doanh có 500 người tới, còn có 200 cấm vệ. 700 người này phụng lệnh hoàng đế canh gác các cửa thành, lục soát toàn bộ người ra vào.

Thượng Thư phủ đêm nay thật sự trôi qua quá dài. Ngày hôm sau mặt trời vẫn mọc như thường nhưng nữ chủ nhân của Thượng Thư phủ lại vẫn chưa về. Uông Vĩnh Chiêu vẫn thượng triều như thường, có việc cần hắn trả lời thì thì hắn vẫn đáp đâu ra đó, không khác gì ngày thường.

Sau khi tan triều Tĩnh Hoàng lại để đại thái giám gọi hắn tới ngự thư phòng. Sau khi miễn lễ cho hắn ngồi ông ta mới hỏi, "Trong lòng ngươi hẳn đã có manh mối?"

Uông Vĩnh Chiêu vặn xoay chiếc nhẫn trên tay cái, qua một hồi mới đạm mạc nói, "Hôm qua người trên cầu Vĩnh Định nhiều hơn năm vừa rồi thế nên người ngã xuống là ai cũng chưa chắc. Nha hoàn nói là nàng nhưng bà tử đi theo lại nói là chưa thấy rõ, bà ta bị cản mắt."

"Thế là có ý gì?" Tĩnh Hoàng liếc nhìn hắn một cái.

"Bà tử kia là nàng tự mình tìm, còn nha hoàn kia mới vào phủ ba năm trước."

"Ý ngươi là lời của bà tử thì có thể tin sao?"

Uông Vĩnh Chiêu nghe vậy thì cười cười nói, "Ánh mắt thê tử của thần thế nào Hoàng Thượng hẳn cũng hiểu rõ."

Tĩnh Hoàng nhìn vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười của hắn sau đó không kiên nhẫn đập bàn một cái, "Nói luôn một hơi đi."

"Thân phận của nha hoàn kia thần đã cho người tra, nhanh nhất đến chiều nay sẽ có tin tức." Uông Vĩnh Chiêu rũ mắt nhìn nhân ban chỉ trên tay, đây là phụ nhân kia đưa cho hắn trong ngày sinh nhật. Ngày ấy, sáng sớm nàng đã tỉnh dậy mặc áo cho hắn, còn cực kỳ lớn mật mà hôn hắn giữa ban ngày ban mặt. Nàng nói đợi sang năm sẽ làm cho hắn một bộ quần áo màu xanh. Buổi tối hôm đó nàng tặng cho hắn cái nhẫn ban chỉ làm từ mặc ngọc này.

Nghĩ tới biểu hiện của nàng đêm đó, hơi thở nóng bỏng của nàng giống như còn quanh quẩn bên mũi hắn. Uông Vĩnh Chiêu nhẹ nhếch khóe miệng, đợi hắn nhìn thấy mặt Tĩnh Hoàng thì lập tức thu lại tươi cười, nhẹ giọng nói, "Chỉ cần không phải Lăng gia là được."

Hoàng đế nghe thấy thế thì đôi mắt kịch liệt co rụt, "Không phải ngươi đã mang theo người giết hết rồi sao?"

"Thần đã giết không ít, cũng tóm được không ít, đều đang nhốt ở thiên lao nhưng đã giết nhiều hay ít thì chắc chỉ có Hoàng Thượng ngài biết rõ."

"Tiểu Thuận Tử……" Hoàng đế hét to gọi đại thái giám quát, "Gọi Tần Tử Mặc tới cho trẫm!"

Đại thái giám bước nhanh ra ngaoì, còn Tĩnh Hoàng thì rét căm cằm mà nhìn Uông Vĩnh Chiêu, "Ngươi xác định là người của Lăng gia?"

"Không," Uông Vĩnh Chiêu mặt không biểu tình nói, "Chỉ là vi thần nghĩ tới nghĩ lui thì thấy kẻ phí công sức bắt cóc thê tử của thần chỉ có Lăng gia chứ không còn ai khác."

Hắn hơi nghiêng đầu cười nói với Tĩnh Hoàng, "Còn những kẻ khác thì Hoàng Thượng ngài cũng biết, bọn họ đều bị thần tự tay giết

sạch rồi."

Tĩnh Hoàng thấy hắn cười không hề giống người mà tràn đầy sát khí thì cũng nhìn một hồi rồi quay mặt đi nhàn nhạt nói, "Đợi bắt được người thì trẫm sẽ để ngươi tự tay xử trí."

"Tạ Hoàng Thượng ân điển." Uông Vĩnh Chiêu nghe được câu này thì hất áo choàng quỳ gối trên mặt đất.

Nửa canh giờ sau Tần Tử Mặc bước nhanh đến, đợi hoàng đế miễn lễ hắn mới đem danh sách người Lăng gia bị giết đưa lên cho hoàng đế xem. Hoàng đế lật qua vài lần rồi ném dánh sách đó cho Uông Vĩnh Chiêu, "Ngươi xem đi."

Uông Vĩnh Chiêu đón lấy cuốn sách mở ra, nhanh chóng nhìn một lần rồi lại một lần sau đó hắn mới ngẩng đầu nhìn Tĩnh Hoàng cười nói, "Hoàng Thượng, danh sách này không có gì bất thường."

"Vậy chính là ngươi sai sao?" Tĩnh Hoàng hùng hổ doạ người mà nhìn hắn.

"Thần còn có một yêu cầu quá đáng khác." Uông Vĩnh Chiêu như là không nghe thấy ông ta nói.

"Tần ái khanh, ngươi tạm thời lui ra đi."

"Vâng."

"Uông Vĩnh Chiêu……"

"Có thần."

"Ngươi cũng biết thỉnh cầu trẫm không phải việc đơn giản đúng không?"

"Mong Hoàng Thượng chỉ rõ."

“Chỉ cần ngươi làm được ba việc thì chuyện ngươi thỉnh cầu trẫm sẽ đáp ứng!”

“Thần tuân chỉ.”

Hoàng đế thấy hắn cuối cùng cũng nghiêm túc không giả chết nữa thì mới hạ lệnh cho đại thái dám đem địa điểm hành quyết người Lăng gia tới cho Uông Thượng Thư xem. Uông Vĩnh Chiêu vội đến ba ngày chưa ngủ mà vẫn không dò ra được dấu vết nào.

Mà bên kia Trương Tiểu Bảo đến chúc tết chị gái, vừa vào thành đã nghe được tin này thì chân mềm nhũn, cứ thế ngã lăn quay ra đường.

Qua một hồi hắn không còn tâm tình đâu mà đánh xe ngựa nữa. Hắn dắt xe ngựa qua một bên bảo tức phụ nhà mình không được đi đâu. Nàng kia đang ngồi trong đó sợ tới rơi nước mắt nhìn hắn chạy bộ đến Thượng Thư phủ.

Trên đường hắn té ngã hai lần, làm rách cả y phục mới tinh trên người. Đợi tới Thượng Thư phủ, gã sai vặt nhìn thấy hắn thì lau nước mắt khóc lóc nói, “Cữu lão gia, ngài tới rồi ư……”

Đầu Trương Tiểu Bảo trống rỗng, hắn được người ta dẫn vào tiền viện, ai ngờ người nào đó vừa nhìn thấy hắn đã chán ghét nói, “Ngươi tới làm cái gì?”

Trương Tiểu Bảo nóng đầu lên, tức khắc không nghĩ được gì mà chỉ rút cái rìu đốn củi giắt ở lưng ra kêu to một tiếng “A a a” rồi nhào đến chém Uông Vĩnh Chiêu. Chém vài cái đều bị Uông Vĩnh Chiêu né được, Trương Tiểu Bảo tuyệt vọng khóc lóc nói với hắn, “Ngài trả đại tỷ cho ta, ta dập đầu với ngài, mau trả đại tỷ cho ta đi.”

Nói xong hắn lập tức quỳ xuống, dập đầu bôm bốp. Cứ thế không bao lâu sau máu trên trán hắn đã chảy đỏ hồng một mảnh.

"Hoang đường, người đâu," Uông Vĩnh Chiêu thấy thế thì tức giận cực độ, quát to với gia binh tiến vào, "Kéo ra ngoài, mau kéo cái thứ này ra ngoài!"

Lúc này Thính quản gia cũng đi vào mệt mỏi cười khổ nói với Uông Vĩnh Chiêu, "Đại lão gia, để lão nô mang cữu lão gia xuống dưới nghỉ tạm."

Nhìn Trương Tiểu Bảo bị gia binh dùng thế lực bắt ép còn phồng mang trợn mắt với hắn, lại cả nước mắt trên mặt hắn thì Uông Vĩnh Chiêu "A" một tiếng rồi phất phất tay, "Dẫn đi đi."

Trương Tiểu Bảo đi rồi, Uông Vĩnh Chiêu đỡ cái bàn đợi một lúc lâu mới nén được cơn đau đầu khiến hắn muốn hôn mê. Hắn ngồi xuống ghế thái sư, nhìn không trung trước cửa nửa ngày cũng không thấy phụ nhân kia mang theo hộp đồ ăn đi vào gặp hắn.

Ngày xưa, đến giờ này nàng sẽ mang đồ ăn, múc nước ấm đến cho hắn rửa mặt rửa tay, lại ở bên cạnh hầu hạ ắn ăn cơm.

Nhưng đã nhiều ngày nay nàng không tới.

****

Trực giác của Uông Vĩnh Chiêu luôn hữu dụng, lúc hắn đào mồ mả của người Lăng gia lên vào nửa tháng sau thì tra ra được có ba người của Lăng gia được người khác thay thế chịu chém.

Ba người này một là em trai ruột của Lăng Lan, hai người khác một tên là Lăng Phong, một người tên là Lăng Thần, đều là hai đệ tử không quá nổi bật của Lăng gia. Đợi Uông Vĩnh Chiêu tìm được người có quen với Lăng gia ngày xưa thì mới biết hai người này từ nhỏ không học những thứ thông thường mà lại học một chút bàng môn tà đạo. Một người toàn thân giống như không xương, có thể chui qua một kẽ hở nhỏ, một người khác lại có thuật dịch dung lợi

hại có thể biến người này thành người khác.

Đợi hắn tra tiếp mới biết thủ vệ thiên lao ngày đó có hai người ở trong nhà tự sát, manh mối cũng đứt. Lúc này đã qua một tháng, cho dù Uông Vĩnh Chiêu vẫn luôn đợi người của Lăng gia tới bàn điều kiện thì cũng không thấy được người nào tới.

Hơn một tháng này Thượng Thư phủ là một mảnh vắng ngắt, đến hạ nhân cũng nhẹ nhón chân lúc đi đường. Ai cũng sợ chọc phải nam chủ nhân thì đầu văng xuống đất lúc nào không hay.

Mà lúc này Uông Hoài Thiện một đường chạy về chết mất ba con ngựa. Hắn đến kinh thành thì không về Thiện Vương phủ, không về phủ Thượng Thư mà vào cung. Vừa thấy hoàng đế hắn đã quỳ xuống mặt không biểu tình nói, "Đợi thần tìm được mẫu thân thì xin tùy ngài xử trí, hiện nay mong ngài tha cho thần một mạng chó để thần tìm mẫu thân về đã."

Dứt lời hắn lại quỳ dập đầu sau đó nắm chặ kiếm bên hông rồi quỳ đi giật lùi.

"Đây là làm sao?" Tĩnh Hoàng thật sự là sắp bị hắn làm cho tức chết rồi. Ông ta bước xuống ngôi cao đi tới bên người đá cho hắn một cái sau đó khó thở nói, "Trở về gặp lão tử nhà ngươi rồi hẵng tới chỗ trẫm nói chuyện."

Nói xong ông ta lạnh giọng gọi thị vệ ngoài cửa, "Áp Thiện Vương trở về gặp Uông Thượng Thư."

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 152**

Ebook tải miễn phí tại DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh